

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

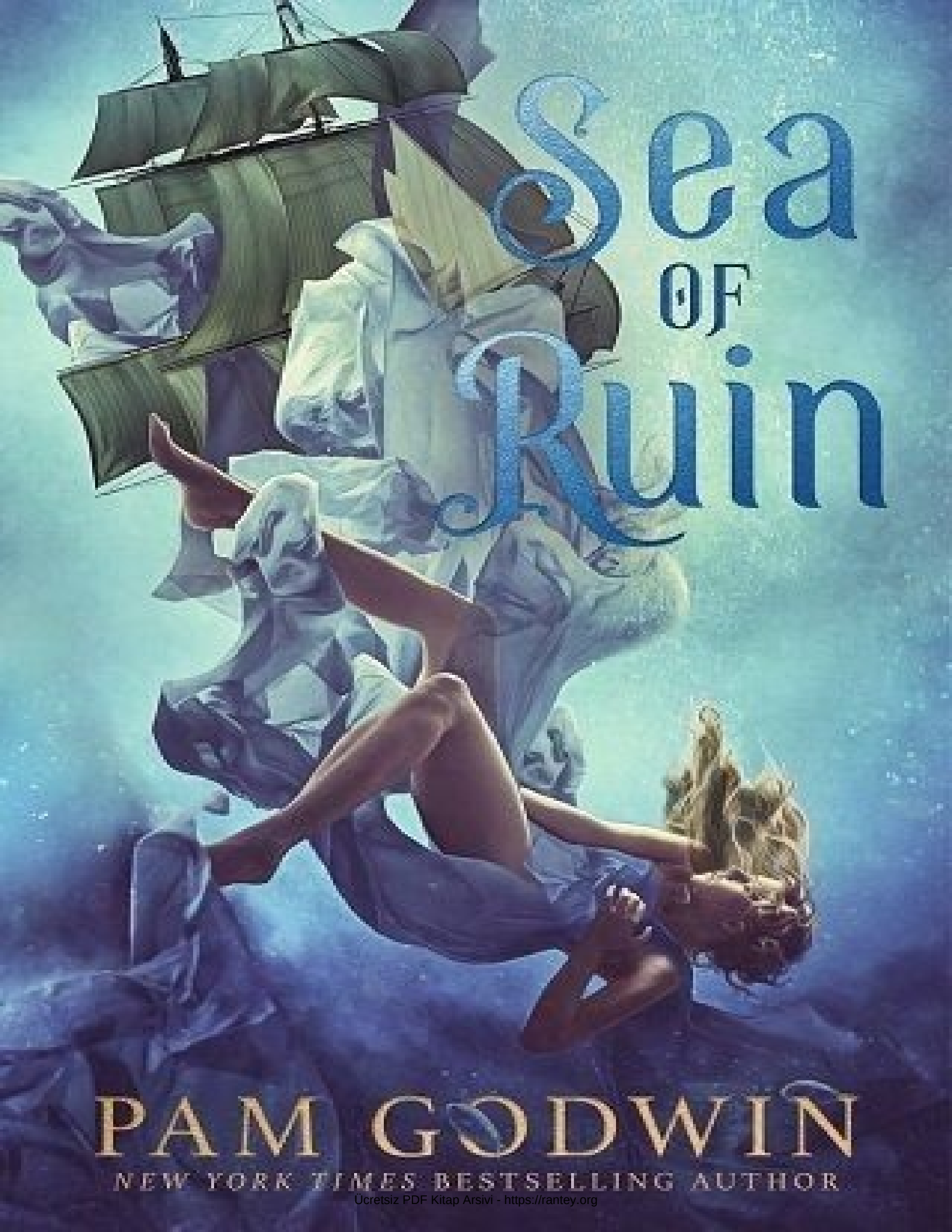
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sea OF Ruin

PAM GODWIN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Telif Hakkı	
Yazarın Notu	
İthaf Epigraf	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	
30	
31	
32	

[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[51](#)
[52](#)
[53](#)
[54](#)
[55](#)
[56](#)
[Pam Godwin'in Diğer](#)
[Kitapları One is a Promise](#)
[Alıntı Pam Godwin'in Diğer](#)
[Kitapları Pam Godwin](#)
[Hakkında](#)

Telif Hakkı © 2020 Pam Godwin

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımcısı: Hang Le İç

Tasarımcı: Pam Godwin

Editör: Rebecca, Fairest Reviews Editing

Düzeltilen: Lesa Godwin

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme veya makalede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Pamgodwin.com adresindeki web sitemi ziyaret edin

Eğer **Özgürlükler Kralı** adlı kısa öyküyü okuduysanız:
Kronolojik olarak bu kitaptaki (1719'da geçen) 5. ve 6. Bölümler arasında yer almaktadır.

Eğer Özgürlükler Kralı'nı okumadıysanız:
Endişelenmeyin! Bu kitabı bitirdikten *sonra*
okuyun.

AVUSTRALYA antolojisiinde mevcut.

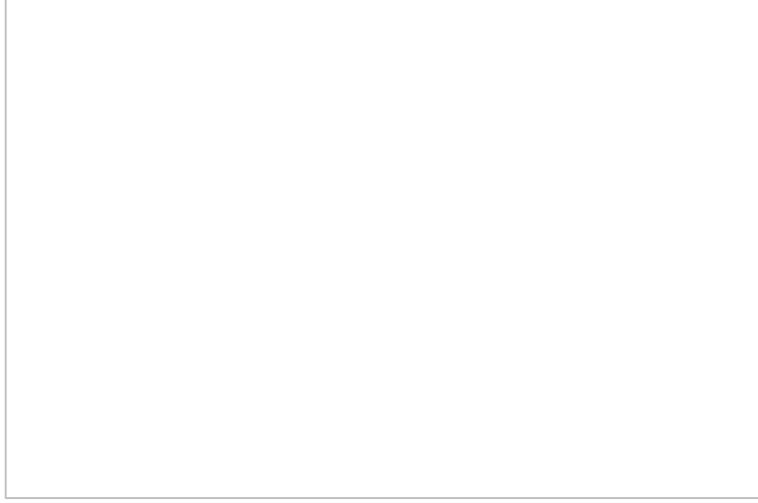
AVUSTRALYA

Çok satan ve ödüllü yazarlardan OTUZ'dan fazla orijinal, daha önce hiç
görülmemiş öykü içeren bir romantizm antolojisi.
Her bir parça, Avustralya'daki itfaiyeciler ve vahşi yaşam yararına bu antoloji
için yazılmıştır.

Sadece 4 Mayıs 2020 tarihine kadar
geçerlidir [TIKLAYIN](#)

Telif gelirlerinin %100'ü Avustralya'daki yardım fonlarına bağışlanacaktır.

Shea için
Senin güzel ruhun
uzaydan görülebilir.

"Harabenin olduğu
yerde, bir hazine için umut
vardır."

Rumi

Eylül 1714 Carolina Eyaleti

Charleston. Buraya yerleşen herkes için burası göz kamaştırıcı bir güzellik ve fırsat sınıırıydı. Sakinleri, İngiliz kolonisi Barbados'tan gelen zengin ekicilerden ve beyaz işgalcileri yok etmek için savaşıyan Yamasee yerlilerinden oluşuyordu.

Bir de ben vardım, asıl bir kanın piç kızı, bu hayattan kaçmak için her şeyi yapmaya hazır.

On dört yıl önce burada doğmuş olmama rağmen, bu topraklara ya da savaşlarına karşı hiçbir ilgim yoktu. Denizi, güvertenin ayaklarımın altında sallandığını hissetmeyi, rüzgârın yelken bezine vuruşunu duymayı ve yırtık pırtık kollarıma tuz ve köpük bulaşmasını arzuluyordum.

Ancak annem ne istediğimi zerre kadar önemsemedi.

"Kıpırdanmayı bırak." Sıkışmış parmaklarımı elbisemin kaburgalarımı ezen korsajından çekip aldı.

Kaşlarını çatması, bir zamanlar yüksek sosyetenin gıpta ettiği bir yüzün görkemli hatlarını bozdu. Benimki gibi cerulean mavisi olan gözleri, beni giymeye zorladığı basma canavarını incelerken kızgınlıkla kaynıyordu.

"Pannier'i çıkarabilir miyim? Lütfen anne?" Hantal iç çamaşırını çekiştirdim, sesim iniltiye dönüştü. "Allah kahretsin, hareket edemiyorum!"

Gizli tel çemberler, bir yük hayvanının üzerindeki ekmek sepetleri gibi kalçalarıma oturuyordu. Sağa sola dönerek yetişkin bir adamın üç katı kadar yer kaplıyordum. Atıma bu boğucu düzenekle binmem imkânsızdı. Kontes o gün ahıra yaklaşmama izin vermezdi.

"Gerçekten, Benedicta, bana bir megrim veriyorsun." Benden **b i r** baş daha uzun duruyordu, altın sarısı saçları ütülenmiş lülelerle tutturulmuş ve tüylerle süslenmişti. "Bu elbiseyi hazırlamak için iki hafta harcadım ve Tanrı'nın kalbiyle, onu onurlu bir şekilde giyeceksin."

Tanrı'nın kalbinin canı cehenneme. Dişlerine rağmen yemin ettim. Ama asla Leydi Abigail'in huzurunda değil.

"Bunu ben istemedim." Yatak odamdaki elbiseyi ve süslü mobilyaları gösterdim. "Bunların hiçbirini."

"*Seni* ben istemedim. Ama işte buradasın, nankör, kavgacı bir hoyrat, iki yumruğunu da sıkmış olarak doğmuşsun."

Kontes bana baktığında hep aynıydı. Tek çocuğunu, sevicecek bir kızı ya da ciddi hayalleri olan bir kızı görmüyordu.

O sadece utancını gördü. Mahvoluşunu. Sürgün edilme sebebini.

Pencereye doğru kayarak, cam bölmelerin dışında daha aydınlık bir manzara aradım. Şafağın aydınlatığı deniz, kumlu kıyı şeridinden doğuya doğru uzanıyor, yatak odamdan duyamadığım dalgalarla ışıldıyordu.

Charleston limanının ötesine hiç geçmemiştim, hatta bir gemiye bile adım atmamıştım. Ama İngiltere damarlarımda akıyordu. Ve göğsümü daraltıyordu. Tam anlamıyla.

"Çok sıkı." Geriye uzandım ve omurgamı sıkıştıran kalıntıları pençeledim. "Nefes almak acıtıyor."

"O zaman yapma."

"Nefes almıyor musun? Ne kadar süreyle?"

"Bir teklifi güvence altına almak için gereken süre kadar." İstemediğim bir teklif.

Küfürbaz hizmetkârların olduğu bir evde değil, küfürbaz mürettebatın olduğu bir gemide yaşamaya çalıştım. Bir ata yan ve dik değil, ayaklarım üzengide binmek istedim. Sulu çay yerine sert birayı, dikiş dikmek yerine kılıç dövüşünü tercih ettim ve havasız bir salonda oturmaktansa güneşte burnumu yakmayı tercih ettim.

Peki ya bu elbise? Kadınsı olmayan bir homurtuyu bastırdım. **B i r** çift pantolon için neler vermezdim.

Bu yüzden, nişanlı bir evliliğin eşiğindeki bir kız olarak, istenmeyen, işbirliği yapmayan ve bunun için tamamen uygun olmayan biriydim.

Ne yazık ki kontes benim konumuma ya da uygunsuz özelliklerime sempati duymadı.

Bir eliyle kolumu kavrayarak beni tuvalet masasına sürükledi ve aynada görünüşümü inceledi.

"Şey..." Başını eğdi ve kokladı. "Ben terzi değilim ama Londra dışında bu kadar zekice bir şey görmediğimi söyleyebilirim. Eğer elbiseni hatırlıyorsan

ve çeneni kapalı tut, sadece elbise bile onun beğenisini kazanabilir."

Yansımam, Carolina'nın en gösterişli, en dikkat çekici elbisesini giymiş olarak bana bakıyordu. Pembe tonlarında çizgili etek önden açılarak bir düzineden fazla fırfırla süslenmiş beyaz bir kombinezonu ortaya çıkarıyordu.

Derin kare kesimli göğüs kısmı, göğüslerimin eksikliğini ve kemikli omuzlarımı vurguluyordu. Trompet şeklindeki kollar dirseklerime dolanıyordu ve doğal olarak gün bitmeden sos ve tatlı krema tabaklarının üzerinde sürüklenecekti.

Ama elbiseden ne kadar nefret etsem de, ihtişam ve törenin gerekliliğini ve annemin bunu başarmak için verdiği mücadeleyi anlıyordum.

Üst sınıfın giysileri onlar için dikiliyordu ve kontes, kendi maddi değeri olmamasına rağmen bu cazibeli çevrenin arasında yaşamayı başarmıştı.

Dokuzuncu Kont Leighton'ın tek çocuğu olan Leydi Abigail Leighton, Kont'un ölümü üzerine unvanını miras almıştır. Ama daha fazlası değil. Halktan biriyle yaşadığı şerefsiz ilişki gayrimeşru varlığımla ortaya çıkınca çeyizini, ailesini ve *sosyetedeki* imrenilen statüsünü kaybetti.

İngiltere'de hiçbir desteği olmadığı için yurtdışına çıkmak zorunda kaldı - hamile, yoksul, yalnız - ve burada uzak kuzenlerinin yanına sığındı. Onu yanlarına aldılar ve on dört yıl sonra zengin evlerinde kaldık, hizmetçilerinden yararlandık ve lüks yemeklerini yedik.

Ama bunların hiçbirisi bize ait değildi. Evin efendisi, her zaman nazik olsa da, bizi hiçbir uyarıda bulunmadan ya da sebep göstermeden kıçımızın üstüne atabilirdi.

İflas etmiş kiracılarıydık. Annemin mahvolmuş itibarı, topluma yeniden girmenin bir yolunu bulmadıkça, hep böyle kalmasını sağladı.

Ellerimi onun titiz çabalarıyla yaldızlanmış elbisenin üzerinde gezdirdim. Giysilerimizi ihtiyaçtan dolayı eğirir, dokur ve şekillendirirdi. Her iplik makarası karşılayamayacağı bir maliyet, her pamuk kesimi bir kararlılık emeği, her dikiş daha iyi bir gelecek için bir bıçaktı.

Onun için daha iyi bir gelecek. Tek istediğim macera ve bir çift pantolundu. Yatak odasının kapısının çalınmasıyla döndü. "Girin."

"Leydim." Salon hizmetçisi aceleyle içeri girdi ve kontese bir beyefendinin kartvizitini uzatırken şapkalı başını eğdi.

Omurgamdan aşağı nem damladı ve kalçalarım rahatsız edici bir şekilde sıkılaştı. Grisdale Markisi'nin geldiğini bildiren karta bakmama gerek yoktu.

"Onu mavi salonda kabul edeceğim," dedi annem. "Çayı hazırla." "Peki leydim." Hizmetçi reverans yaptı ve aceleyle çıktı.

Lord Grisdale'le hiç tanışmamıştım ama kontese yazdığı mektupta, iskeleye yaptığım ziyaretlerden birinde dikkatini çektiğimden bahsediyordu.

Kırk dört yaşında, çocuksuz dul bir adam, kendisine yardım edecek servete ve nüfuza sahipti.

Leydi Abigail eski statüsünü geri kazanacaktı. İngiltere'de yaşıyordu ve Charleston'daki işleri biter bitmez oraya dönecekti.

Onun eve dönüş biletiydi. Karşılığında sunabileceği tek bir şey vardı.

Ben.

Benim değerim erdemimde ve soyumda yatıyordu. Sadece on dört yaşında olmam ya da onun benden otuz yaş büyük olması önemli değildi. Elimi almak için en yüksek teklifi veren o olsaydı, kontes hevesle kabul ederdi.

Nefes alış verişlerim hızlandı, korku boğazıma ve mideme doldu. Bulaşıkçı hizmetçiler arasındaki fısıltılı konuşmalara kulak misafiri olmuştum. Kadın ve erkeğin evlilik yatağında birlikte neler yaptıklarına dair konuşmalar.

Lord Grisdale bunu onunla birlikte yapmamı, varislerini yetiştirmemi ve erkeksi ihtiyaçlarını karşılamamı isterdi.

Bu düşünce midemi bulandırdı ama bu konuda ahırdaki dırdırcı at kadar söz hakkım vardı.

"Tanrım, Benedicta. Şu saçlarına bak." Annemin sesi titriyordu, onaylamama ve ani bir sinirle çıkan cılız bir sestti. "Böyle olmaz, onaracak zamanım da yok."

Hizmetçi kadın son bir saatini vahşi sarı buklelerimi başımın üzerinde düzgün bir yığın haline getirmek için uğraşarak geçirmişti. Anneminkinden daha kalın ve asi olan belime kadar uzanan saçlarım iğnelerden kurtulmaya başlamıştı bile. Asi spiraller her yöne doğru yayılıyor ve kulaklarımın etrafında asice sallanıyordu.

Görünüşüm umurumda değildi ama annem üzerinde sakatlayıcı bir etkisi vardı. Elleri iki yanında toplanmıştı. Kaskatı kesilmiş boynunda kordonlar gerildi ve birkaç dakika önce gözlerini aydınlatan umut, dehşet gölgelerinin ardında kayboldu.

Boğazım düğümlendi.

Onun mutluluğunu nasıl da dilemişim. Aristokrat yüzünde bir gülümsemenin nasıl görüneceğini ya da kakhaha sesinin sesini nasıl değiştireceğini bilmiyordum. Ama belki de elde edilebilirdi.

Belki işbirliği yaparsam. Sadece bu seferlik.

"Onu bekletmemelisin." Aynaya doğru eğildim ve saçlarımla uğraştım. "Bunu düzelteceğim."

Ben daha fazla iğne eklerken, o hareket etmedi. Varlığı arkamda belirdi, sessiz ve belirsizdi.

"Anne?" Omzumun üzerinden baktım.

"Bu benim için önemli." Gözleri kısıldı.

"Biliyorum leydim."

Yüz ifadesi yumuşadı. Ta ki boynumda bir şey dikkatini çekene kadar.

Dantel gerdanlığın altına gizlemeye çalıştığım ince zinciri kaparak ona uzandı. Kolye ucu omurgama yaslanmış, kalıntılar tarafından gizlenmişti.

"Bunu neden takıyorsun?" Kolyeyi ç e k i ş t i r e r e k koparmaya çalıştı.

"Yapma." Bileğini morartıcı bir şekilde kavradım ve en değerli varlığıma zarar vermesini engelledim.

Gözleri parladı ama zinciri tutmaktan vazgeçti. "Geçen yıl o vahşi yerliden aldığın ziynet eşyası bu mu?"

Ona anlattığım hikaye buydu. Onu nasıl edindiğimi, benim için ne anlama geldiğini ya da asla çıkarmayacağıma dair verdiğim sözü bilemezdi.

"Evet." Elimi yeşim kolyenin etrafına kapatarak onu eleştirilerinden korudum.

"Çıkar onu."

Asla.

"Affet beni." Duruşumun sarkmasına izin verdim ve dudaklarımı bir yalanın etrafında dikkatlice düzenledim. "Kaldırma yı unuttum, ama bunu yapacağım-" Zinciri çözüyormuş gibi yaparak dantel gerdanlığı büküm. "Kahretsin, karıştı."

"Bunun için zamanımız yok." Boynuma uzanırken yanakları kıpkırmızı kesildi.

"Git." Geri adım attım. "Her şeyi tekrar düzene sokup h e m e n size katılacağım."

Kapıya baktı ve bir nefes aldı. Ve bir nefes daha. Omuzlarını dikleştirdi, başını dik tuttu, kendini bir sosyal zarafet portresine dönüştürdü.

"Gecikme." Bana sert bir bakış fırlattı. "Ve eğer o utanç verici kolyeyi bir daha görürsem, bileklerini onunla bağlar ve seni kırbaçlatırım."

Lavanta ipeğini savurarak salona girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Ciğerlerime bir hava hücumu doldu ve elimi açarak değerli kolyeyi avucumun içine aldım.

Telkari bir altın şeritle taçlandırılmış yeşil taş başparmağım uzunluğunda ve yarısı kadar dardı. Tırtıklı kesikler, sanki topraktan özenle kesilmiş gibi düzinelerce gizemli faseti süslüyordu.

Hiç bu kadar rafine edilmemiş ve büyümlü bir şey görmemiştim.

İngiliz soylularının bir çocuğu olarak, kısıtlayıcı kıyafetler, cilalı gülümsemeler ve gizleme sanatıyla büyütülmüştüm. Ama kalbim, bana yeşim taşı veren ve beni ben olduğum için seven denizciyle birlikte bir gemiye aitti. Dürtüsel. Vahşi. Asi.

Kolyeyi giysilerimin altındaki saklı yerine geri koydum ve buklelerimi İngiliz modasına uygun bir kalıba soktum.

Bir hanımefendi gibi görünmek beni öldürmez. Ama marki gördüğünü beğenirse, bir düğün olur ve hayallerimi öldürür.

Eğer bu tanışmayı sabote etseydim, başka talipler olurdu. Diğer teklifler. Ve bir kırbaç, emin olmak için.

Kırbaçlanmaya dayanabilirdim. Midemi sonsuz bir döngü içinde düğümleyen şey annemin üzüntüsüydü. Mutlu olmak için onu bu kadar zorlamamalıydım. Beni bu dünyaya o itmişti ve o zamandan beri ben de onu geri itiyordum. Hiç gülümsememesine şaşmamalı.

Başımı sertçe sallayarak, sarı buklelerin bastırılmış dizilişini test ettim.

Sonra duydum. Bir köpeğin uzaktan gelen havlamasını. Dondum kaldım, tüm varlığımla dinlerken ikinci bir köpek daha katıldı.

Nabzım dört nala atmaya başladı.

Olabilir miydi? Hayal mi etmiştim?

Pencereye doğru fırladım, çantayı mobilyalara çarptım ve bir lambayı devirdim. Pervazda alnımı cama dayadım ve manzarayı inceledim.

Arazinin arka tarafı ile sahil arasında dönümlerce ormanlık alan uzanıyordu.

Havlama tekrar geldi ve sesi ağaç hattının kuzey kenarına kadar takip ettim.

İki tazı ileri geri koşuyor, eğitildikleri gibi yüksek sesle ve ısrarla mesajlarını haykırıyorlardı.

Av köpekleri.

Onun habercileri.

Havasızlıktan boğuldum.

"Geri döndü." Tökezleyerek pencereden uzaklaştım, elbisemin kafesinde beceriksizce dönüyordum. "Tanrım, o burada."

Tazılarını takip etmezsem, onu özleyecektim. Onu özleseydim, daha çok ay geçerdi. Daha fazla mevsim. Bir yıl daha. Bu düşünceye katlanamazdım.

Kalbim sıkışıyordu. Eğer gidersem, kontes beni döverek öldürürdü.

Pencereye doğru döndüm ve dişlerimi sıktım. "O zaman bir vuruş olacak."

Yapmak üzere olduğum Şeyin sonuçlarını çok iyi bildiğimden, Şeytanın pençelerini midemde hissetmeliydim. Dehşete kapılmalıyđım.

Ama kahkahalar içimde kabardı. Yanaklarım tutmak için ağrıyordu. Beni gerçekten seven tek insanı görme ihtimali kalbimi baş döndürücü bir girdaba sürükledi.

Hiç vakit kaybetmeden etekleri kalçalarım topladım ve parmaklarım belimdeki tokayı bulana kadar homurdanarak pamuk ve firfırları eledim.

anta yere düştüğünde çorapları yırtıp yatağa doğru fırladım. erevenin altından keten sarılı bir paket çıkardım ve kapıya doğru taŐıdım.

Evin efendisi New York kolonisindeki arkadaşlarını ziyaret ediyordu. O ve karısı hizmetçilerin çoğuyla birlikte seyahat ettiğinden, ayrılıŐım fark edilmeyebilirdi.

Yalınayak salona girip merdivenlerden inerek fark edilmekten kurtuldum. Şans beni misafir odasına, çalışma odasına ve labirent gibi yollara kadar takip etti. UŐaktan uŐađa ve hizmetçiye kadar tek bir kişi bile kaıŐımı engelleyemedi.

Ta ki mavi salona ulaŐıp annemin sesini duyana kadar. "İngiltere'ye ne zaman döneceksiniz lordum?"

"Bir ay içinde," dedi. "Beklenen bir düğün varsa daha erken."

"Daha uygun bir gelin bulamazsınız. Büyükbabası bir kont olduğu için mükemmel bir soyu var."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. İskeleden gördüğüm kadarıyla oldukça etkileyiciydi."

Köşede saklanırken yanağımı ısırdım.

Lord Hazretleri on dört yaşındaki bir kızın nesini çarpıcı bulabilirdi ki?

Paketi göğsüme bastırdım, buruşuk ve yaşlı penisinin gevşememiş halinin ani görüntüsü karşısında felç oldum.

Koş, Bennett. Koş!

Salonun büyük ahşap kapısı açıktı ve içeridekilere arka taraftaki ana çıkışa giden yolumu doğrudan görme imkânı veriyordu. Ama ben burada büyümüşüm ve her odayı ve geçidi biliyordum.

Sola dönerken, kapıcının topallayan ayak sesleri karşısında eğildim. Bir başka koridor beni bir hizmetçinin yoluna çıkardı ve bir dolaba daldım. Sonra, mutfakta pişen erikli kekin kokusunu takip ederek, mülkün daha kalabalık kısımlarında ellerim ve dizlerim üzerinde süründüm.

Orada ayağa kalktım ve içeriye baktım.

Tükürüğün altında ateş titredi. Syllabub bardakları parıltıyordu. Kazanda koyun eti yahnisi fokurduyor ve genç bir yerli kadın olan aşçı hizmetçi yabancı bir melodi mırıldanıyordu.

Herkes hizmetçilerin şarkı söylememesi, mırıldanmaması ya da efendinin ailesinin duyabileceği şekilde gürültü yapmaması gerektiğini bilirdi.

Onun isyanına sırttım. Sırtını kapıya dönmüş ve güzel sesiyle havayı titretirken, mutfaktan geçip hizmetçi kapısından kaçışımı fark etmedi.

Sabah güneşi görüşümü kararttı ve ılık bir esinti saçlarımı çekiştirerek bukleleri gevşetti. Gözlerimi kısarak ahıra doğru baktım ve dinledim.

Ve daha sıkı dinledim.

Sessizliğe lanet olsun! O tazılar neredeydi?

Panik yapmayın.

Köpekler beni bulurdu. Her zaman bulurlardı.

Nemli çimenlikte hızla ilerledim, eteğe takıldım ve bir heyecan patlamasıyla sinirlerimi dağıttım.

Uzaktaki tarlada kiracı bir çiftçi başını kaldırıp benim ahıra doğru acemice yarışımı izledi. Ama beni durdurmadı. Zaten dışarıda bağlı olan tanımadığım bir ata doğru koşarken kimse beni durdurmadı.

En iyi deriden eyerlenmiş ve bir direğe bağlanmış olan siyah safkan, malikâneye ait değildi.

"Bayan Benedicta?" Seyis ahırdan çıktı ve bana nazik bir gülümseme sundu. "Bugün ata binmek ister misiniz? Bir kısarak hazırlayayım mı?"

"Vakit yok. Lord Grisdale arabayla mı geldi?"

"Hayır, atla geldi. Şuradaki." Çoktan binmiş olduğum hayvanı işaret ederken çilli yüzü buruştu. "Yapmamalısın-"

"İade edeceğim." Sarılı paketimi heybeye tıktırdım. "Derimi yüzecek!"

"Maceralarım sana hiç kırbaç kazandırdı mı?" Bakışlarımı çevredeki ağaçlara dikerek hantal eteklerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım.

"Hayır, ama Lord Grisdale-"

"Kayışını arkama nişan alacak." Yeşim kolyemi göğsüme yaslanacak şekilde ayarladım. "Dizginleri bana ver."

Onu yaramazlıklarına dahil ettiğimde sık sık yaptığı gibi ayaklarını sürüyerek bir gösteri yaptı. Sonra nefesinin altından bir küfür döküldü, kararını verdi. İpi çözdü ve bekleyen elime fırlattı.

"Bu gece kırbaçlandıktan sonra sana biraz erikli kek ısmarlayacağım." Göz kırpışım çilli yanaklarına ikiz pembe lekeler getirdi.

Kalçalarımı ileri atarak Grisdale'in atını dötrnala mahmuzladım.

Birkaç dakika içinde saçlarımdaki tokalar rüzgâra teslim oldu ve buklelerden oluşan karmakarışık bir yeleye dönüştü. Ağaçların hizasına geldiğimde iki parmağımı ağzıma soktum ve tiz bir ıslık çaldım.

Bir gürültü çalılıkları rahatsız etti. Birkaç dakika sonra tazılar ormanlık alandan fırlayıp bana doğru geldiler.

Bacaklarıma pençeler ve gıdılarla tırmanırken kahkahalar atarak atı yavaşlattım. Köpekler zıpladı ve canla başla yaladı, parmaklarımı salya telleriyle kapladı.

Ve çamur.

Her yerdeydi, eteğimi karartıyor ve kollarımı çiziyordu.

Artık yapabileceğim bir şey yoktu.

"Kesin şunu, sizi alçaklar!" Ellerimi çırparak tazıların dikkatini çektim. "Nerede o? Gösterin bana!"

Tıpkı daha önceki tüm seferlerde olduğu gibi, kuyrukları yukarıda ve ağızları aşağıda ağaçlara doğru havalandılar ve burunlarının onları buluşma noktasına götürmesine izin verdiler.

Peşine düştüm, takip ederken eğildim ve patikaları kucakladım. Sonunda, tüm kıvrımların ve dönüşlerin izini kaybettim ve bilinmeyen topraklara doğru ilerledim.

Arazi vahşice engebelendi. Dallar eteklerime yapıştı, dikiş yerlerini yırttı ve basma kumaşa onarılamaz delikler açtı.

Hayatım boyunca pek çok belaya bulaşmış ve hepsinden savaşıarak k u r t u l m a y ı başarmıştım. Ama bir soylunun atını çalmak ve annemin değerli elbisesini mahvetmek? Bunun geri dönüşü yoktu.

Belki buna gerek kalmazdı. Belki bu sefer onunla gitmeme izin verirdi.

Kalp atışlarım hızlandı, göğsüm baş döndürücü bir beklentiyle doldu.

Kasabaya asla çok yaklaşmazdı, bu yüzden yolculuk bir sonraki saate uzadığında şaşırmadım. Tazılar kuzeye doğru çılınca bir tempo tutturmuşlardı,

Efendileriyle yeniden bir araya gelme heyecanımı paylaşıyorlar.

Ormanın derinliklerinde, toprak patikalar daralıyor, yeşilliklerle tıkanıyor ve keşfedilmemiş vahşi doğanın altında kayboluyordu. Ama sahilden fazla uzaklaşmamıştım. Tuzlu su kokusu ve tuzun keskin tadı ılık havada ağır ağır yayılıyordu ve sörfün tınısı toynak seslerinin üzerinde gürliyordu.

Birkaç dakika sonra, ağaçlar okyanus mavisi bir manzaraya doğru ayrıldı.

Tazılar kıyıya doğru koşuyor, arkalarından kumları savuruyorlardı. Attan indim ve onu gölgede sabitledim. Sonra ormandan çıkıp kesintisiz güneş ışığının kucağına daldım.

Kumsalın dar hilali yaklaşık altmış adım genişliğinde bir girinti oluşturuyordu. Kuzey tarafında dalgalar köpükler halinde bir uçurumun dibine vuruyordu. Martılar tepede daireler çiziyor ve kayalıklara tünüyordu. Daha uzakta, vuran dalgaların ötesinde, uçsuz bucaksız su dalgaları uzanıyordu.

Gemi yoktu, insan yaşamına dair hiçbir işaret yoktu ama onu hissediyordum. Dalgaların sahile vuruşunda bana seslendi ve Büyük Batı Okyanusu boyunca esen nemli rüzgarda bana sarıldı.

O denizdi. Sert. Tehlikeli. Güvenilir. Ne kadar uzağa giderse gitsin ya da ne kadar uzun süre uzakta kalırsa kalsın, her zaman bana geri dönerdi.

Güneye doğru kıvrılan kıyı şeridini taradım. Tazılar o yönde, bir ağaç çıkıntısının ötesinde gözden kaybolmuştu.

Eteklerimi toplayarak ayak parmaklarımı kuma gömdüm ve peşlerinden gittim. Ama birkaç adım sonra, çevremde bir şey kıpırdandı.

Harekete doğru döndüm ve gözlerimi siper ederek ağaçlara baktım.

Atın yanındaki ormanda gölgeler değişti. Orada, tam benim durduğum yerde biri vardı.

Bir adam sahile adım attığında ciğerlerim sıkıştı. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş kocaman bir adam.

Saçları kızıldı, kulaklarına kadar uzundu ve rüzgâr gibi vahşiydi. İpekten dökümlü bir gömlek, diz hizasında çizmeler ve güneşte parlayan bir kılıç giymişti.

Alçak kıyafetine rağmen, efendi gibi bir duruşu vardı. Duruşu ve amacıla bana doğru yaklaştı.

Asık suratlı gözlerinin fırtınası altında dizlerim titredi.

"Senin gibi güzel bir genç kız çevresine daha çok dikkat etmeli." Uzun bacaklı adımları aramızdaki mesafeyi yuttu. "Seni neyin beklediğini asla bilemezsin."

Boğazım kapandı, ses çıkaramayacak kadar daralmıştı.

Attan indiğimde çevreyi incelememiş ya da tehditleri araştırmak için duyularımı kullanmamıştım. Heyecandan gardımı düşürmüştüm.

Ağzının kıvrımı alçalmış, yüzü taşa oyulmuş, derin bronzlaşmış

ve rezil bir şekilde ele geçmez.

Kötü şöhretli Edric Sharp.

Charleston'daki tüm gazetelerde, fermanlarda ve bildirilerde onun görüntüsü yer aldı. Ona korsan dediler ve yakalanması için büyük bir ödül teklif ettiler.

Onunla ilgili anlatılan her şeyi okudum. Bazıları uzun boylu ve kaba olduğunu söylüyordu. Diğerleri yaralı, sakallı olduğunu ve peruke giydiğini iddia ediyordu. Her kelime ve çizilmiş tasvir, onunla hiç karşılaşmamış sanatçıların hayal gücünden yaratılmıştı.

Şahsen daha yakışıklı, daha tehditkârdı. Ama korkmuyordum. Hayran kalmıştım.

Bir kol mesafesinde durakladığında botlarının altındaki kum çıtırdadı. Hareket etmedim. Nefes almadım.

Taş gibi çenesinde bir kas zıpladı. Sonra dudaklarına yayıldı, köşeleri seğirdi. İfadesinde bir kırılma olmasını bekledim ve sonunda gözlerinde bir gülümseme belirlediğinde, denizcinin iri göğsüne atladım.

"Baba!" Geniş omuzlarına sarıldım ve tüm gücümle sıktım.

"Ah, Bennett. Seni özledim." Beni kollarının arasına aldı ve kaşınan yanaklarını boynuma gömdü. "Daha dikkatli olmalısın. Herhangi biri sana sinsice yaklaşabilirdi. Sana hiçbir şey öğretemedim mi?"

"Bağışlayın beni. Heyecanımı yenemedim. Bu bir mazeret değil ama baba, sekiz ay oldu. Lütfen bana kızmayın."

"Asla, tatlım. Asla."

Sertleşmiş yüz hatlarını yeniden tanımak için arkama yaslandım. Ellerim çıkık çenesine gitti, parmaklarım kare kenarların etrafında kıvrıldı. Keskin açılar ve güneşten kararmış teniyle yüzü hâlâ gençliğini koruyordu. Ve gülümsemesini.

O bulaşıcı gülümseme genişledi, bilge gözlerinin etrafındaki yeni kırışıklıkları izlerken ve kulağındaki tanıdık altın halkaya dokunurken tel tel bıyıkları avuçlarımda gıdıklandı.

Kolları bana daha sıkı sarıldı, kalın ve kaslıydı ve botları sanki şu anda bile denizin yuvarlanmasına karşı destek alıyormuş gibi altımda genişledi.

Her santimiyle denizci bir düzenbazdı. Rakipsiz bir korsan. Acımasız. Ve zengin, eğer söylentilere inanılırsa.

Onun fetihleri hakkındaki gerçeği biliyordum ve kazandığı ve kaybettiği her ödülü hatırlayabiliyordum. Onun hazinesi herkesin hayal edebileceğinden daha büyüktü.

"Bana açık denizlerden başka hikâyeler mi getirdin?" Yeni yara izleri bulma korkusuyla gömleğinin yakasını çektişirdim.

"Gerçekten de öyle. Sana anlatacak çok şeyim var, güzel kızım."

Kollarında kıvrınarak ayaklarımı yere doğru indirdim. Ayak parmaklarımdan önce

Kuma dokunduğunda, omzunun üzerinden sahilden yaklaşan karanlık b i r varlık gördüm.

Adam birdenbire ortaya çıktı ve sessiz adımlarla bize doğru ilerledi. Göğsüne astığı bir tabancayla, yirmi yaşına yaklaşmış bir yüze göre fazla yorgun gözlerle bana baktı.

Tüylerim diken diken oldu ve midem dibe vurdu.

Ama Edric Sharp bana tehlike karşısında titremeyi öğretmemiştir. Hayır, bana yumruklarım, zekâmla, çakmaklı tüfeğimle, körüklü tüfeğimle ve en sevdiğim kılıcıyla nasıl savaşacağımı öğretmişti. Şimdi onu hissedebiliyordum; kabzasının avucumdaki kavrayışını, metalin metale çarparken çıkardığı çınlamayı ve savaşta güvenilirliliğini. Bir kılıç asla yanlış ateşlenmez.

Hiç tereddüt etmeden babamın kuşağındaki palayı kaptım, arkasına geçtim ve sivri ucunu düşmana sapladım. Sonra da saldırdım.

Adam durdu, hınzır gözleri beni görünce büyüdü. Yırtık pırtık basma kumaşlar ve vahşi yüz ifadem, etrafında uçuşan dağınık saçlarımla ürkütücü olmalıydım.

Telaşı onun aptallığıydı ve ben de bunu kullanarak palaskasının kuşağını yararlanarak onu silahlarından arındırdım.

"Geri çekil!" Tekrar savurdum ve gömleğinin kolunda bir delik açtım. "Lanet olsun, kızım!" Ellerini kaldırdı ve kolundaki yırtığa bakarak tısladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sırada hangi parçanı keseceğime karar vermek var." Baltayı onun alt bölgelerine doğru sapladım.

Kocaman eli başımın üstüne indi ve kılıcımın darbesini savuştururken beni uzak tuttu.

"Bırakın beni, efendim." Onun kıpırdamayan ellerinden kurtulmak için çırpındım. "H e m e n yap, yoksa bacaklarının arasındaki cansız, donuk adamı kesip atarım."

"Kaptan," dedi sıkılmış bir ses tonuyla. "Kendine zarar vermeden önce şu cehennem doğumlu şişkoyu geri çağırın."

"Bennett, bıçağı indir." Babam kıkırdadı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu benim yeni levazım subayım."

"Ne?" Elimdeki palayı geri çektim ve adamın elinden kurtuldum. "Nasıl? Kirby nerede?"

"Bacaklarını zincirle vurulduğu için kaybetti. Ve korkarım iç organlarının çoğunu da." "Oh."

Duman ve kor patlamasını, binlerce kilo kızgın demiri ve parçalanmış uzuvlarla dolu kana bulanmış güverteleri hayal ettiğimde içim sıkıştı. Böylesine bir vahşeti hiç yaşamamıştım ama babamın anlattıklarıyla her korkunç ayrıntıyı yaşamıştım.

Çoğu gün Edric Sharp'ın yenilmez olduğuna inanırdım. Ama bazen, yatak odamdan denize baktığımda, sıradaki korsanın o olacağından korkuyordum.

"Nerede bu köpekler?" Adımlarını hızlandırdı ve tazılar için ısıklık çaldı.

"Demek kaptanın yelkenleri kısaltıp yanaşmasının sebebi sensin?" Yeni levazım subayı silahlarını topladı ve bana yan gözle baktı. "Onu bir gece içki içmek için Nassau'da demir atmaya ikna edemedim, ama yüzsüz küçük şeytanını görmek için geminin omurgasının altına iki yüz fersah koyacak."

Nefesimi içime çektim ve daha dik durdum. "Beni tanımıyorsun."

"Hakkında konuştuğu tek şey sensin."

"O zaman dezavantajlı durumdayım çünkü adını bile bilmiyorum."

"Şimdi bir tanışma ister misin?" Dilini şaklattı. "Bana saldırdığın için hiç pişmanlık duymuyor musun?"

"Hayır." Benden uzun boylu olmasına rağmen onunla bakış bakışa karşılaştım. "Sözünü sakınmıyorsun, değil mi?"

Kılıcı omzuma dayadım. "Kıyma işini somut şeylere saklıyorum." "Aynen öyle.

Mesele anlaşıldı." Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Bu Adı Charles Vane."

Three

Babam av köpeklerini kovalamak için sahile doğru koştu ve beni yeni levazım subayıyla uygunsuz bir bakışmanın içinde bıraktı.

Kollarımı elbisemin açıkta bıraktığı göğsümün üzerinde kavuşturma dürtüsüne karşı koydum. Charles bakışlarını oraya dikmemiştii ama bana bakıyor, çirkin görünüşümü inceliyor ve değerlendiriyordu.

"Bir partiden mi geliyorsun?" Başını eğdi ve bir tutam siyah saç, dul kadının tepe noktasının belirgin V'sinden düştü.

"Hayır." Palayı kuma sapladım ve kabzasına yaslandım.

"Buraya gelirken bulabildiğin her çamur birikintisinde yuvarlandın mı?" "Bir tanesini kaçırdığıma eminim."

Yırtık koluyla elbisemin kirli paçavraları arasında göz gezdirdi. "Güzel giysileri mahvetmek gibi bir alışkanlığın mı var?"

"Mükemmel sessizliği sıkıcı sorularla doldurmak gibi bir alışkanlığınız mı var?"

"Genelde değil." Bıyıklı yüzünü kaşdı. "Benim gördüğüm iyi yetiştirilmiş hanımlara hiç benzemiyorsun..." Boğazını temizledi. "Birlikte zaman geçirdim."

"Umarım öyle değildir." Anlamı karşısında yanaklarım kızardı. "Ben bir fahişe değilim."

Bakışları botlarına kaydı ve ağzının kenarı kalktı. "Tanrı gözünü sana diken adamı korusun."

"Açık konuş Bay Vane." Yumruklarımı kalçalarımaya sabitledim. "Ne diyorsun sen?"

"Siz Yüzbaşı Sharp'ın kızısiniz."

"Evet, öyle."

Babamın sesindeki hırıltıyla sıçradım ve onu birkaç adım ötede durmuş beni izlerken buldum.

Tazılar bacaklarının etrafında zıpladı ve parmaklarını ısırđı ama o buna aldırmadı.

onlara aldırmadı. Bana doğru sinsice yaklaşarak gözlerimi aradı ve orada gördükleri yüz ifadesini kararttı, bulutlandırdı, yağmur bulutları gibi ağırlaştırdı.

Bu bakışı biliyordum ve kalbimi acıtıyordu. "Sakın söyleme." "Ona bu kadar çok benzemen çok esrarengiz."

"Lütfen, yapma-"

"Bu doğru, genç kız."

İçimi çektim. Gerçek şu ki kontesi hâlâ seviyordu. Bu, okyanus kadar derin ve kontrol edilemez, sonsuz bir aşktı.

Ama ona sahip olamazdı. Onun çocuğunu taşırken olmazdı. Ona evlilik, zenginlik ve sonsuz bağlılık teklif ettiği on dört yıllık mektuplardan sonra olmazdı.

"Ona hâlâ yazıyor musun?" Parmaklarımı onun nasırlı elinin etrafında kıvırdım. "Evet." Bakışları Charles'a kaydı ve bana dönmeden önce gözlerini kapattı.

"Hiçbir şey değişmedi."

"Belki de senin mesajlarını almıyordur?"

"Onları alıyor. Kuryem onları okurken, parçalara ayırırken ve yanıt vermeden parçaları geri verirken bekliyor." Gözlerinde acı parladı. "Sana hâlâ kimliğimi vermedi mi?"

Başımı salladım.

Onun adından hiç bahsetmedi. Bir kere bile. Ne zaman babamın kim olduğunu sorsam, beni sessizliğiyle cezalandırdı. Ziyaretlerimizden haberi olsaydı... Tanrı'nın kanı, onu darağacına götürüp astırır mıydı? Bilmiyordum ve bunu göze alamazdım.

Bu yüzden kalması için ona hiç yalvarmadım. Onun yerine, her zamanki talebimi dile getirdim. "Beni de yanında götür."

Yüz ifadesi değişti ve elimi bıraktı. "Hayır." "Lütfen?"

Geri dönemem. Yaptıklarımın sonrasını olmaz!"

"Dinle, Bennett. Bir at çalmak başka bir şeydir. Zamanla Abigail seni affedecektir. Ama kralın gemilerini yağmalamak tamamen başka bir şey. Benim işimde affetmek yoktur ve deniz bir çocuk için uygun bir yer değildir."

"Ben on dört yaşıdayım!"

"Sana ihtiyacı var." Kıvrıkcık bir bukleyi yüzüme fırçaladı. "Seni ondan çalmayacağım."

"Beni çalmak mı? Benden kurtulmaya çalışıyor." Ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Öyle mi diyorsun?"

"Bir nişan ayarlıyor. Eğer başarılı olursa, beni İngiltere'de ziyaret edeceksin. Tabii Lord Grisdale'den gizlice kaçabilirsem."

Burun delikleri öfkeli bir nefes alışverişiyle titreşti. "Kim?"

"Krallığın bir markisi. Cebi dolu. Peruk altında gri. Çaldım

Yaşlı Lobcock'un atı ve-"

"Yavaşla." Elleri büküldü ve alnındaki damar patlamaya hazır görünüyordu. "Gri mi dedin?"

"Tanışmamızı kaçırdığım için bu detayı teyit edemedim. Ama geri kalanı doğru! *Senden* tam on yaş büyük!"

Göz açıp kapayıncaya kadar gözleri insanlığını kaybetti, derinlikleri kötülük ve buzdan oluşan bir uçuruma gömüldü.

Tüm tavrı o soğukluğa büründüğünde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sert omuzlar, sıkı yumruklar, tavizsiz bir kaş çatma; artık karşımda babam olarak değil, on sekiz toplu bir savaş gemisinin kötü şöhretli kaptanı olarak duruyordu.

Bıçak gibi keskin gözleri arkamdaki ağaç sırasına dikilmişti. "Bu onun atı mı?" "Evet."

"Sen mi çaldın?"

"Acelem vardı."

Charles'a baktı ve bir parça gurur, öfkesinin sınırını yumuşattı. "Bu zaten korsanlık yapıyor."

"Ve şeytani derecede iyi görünümlü haydutlara kılıç saplamak." Charles bana kaşlarını kaldırdı.

Ben de kendi kanadımı kaldırdım. "Dikkatli olun Bay Vane. Biri bundan hoşlandığınızı düşünebilir."

"Bir noktaya parmak bastı Charles." Babamın sesi giderek kısıldı. Derin, tüyler ürpertici bir sessizlik. "Kızımın yanında gözlerin sadece süs içindir. Eğer gözlerini onun üzerinde kullanırsan, onları oyar ve martılara yem ederim."

Charles yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı. "Ben gemiye dönüp sizi biraz yalnız bırakayım."

"İyi plan. Alacakaranlıkta benim için dön."

Rahatsız edici ama tuhaf bir şekilde komik olan levazım subayı körfezin güney tarafına doğru ilerledi. Kayalığın ötesinde, muhtemelen neşeli teknenin beklediği yerde gözden kaybolduğunda babama döndüm.

Denize bakıyordu, gözleri çalkantılı bir su yeşiliydi. Çenesinin çizgisi o kadar sertti ki üzerinde bir bıçak bileyebilirdim.

"Kontese kızgınsınız," dedim.

"Haklı olarak öyle." Bir elini kızıl saçlarının kalın tellerinde gezdirdi. "O inatçı bir şekilde hırslı, inatçı bir şekilde bağımsız, inatçı bir şekilde güzel..." Bir nefes verdi. "Sadece düpedüz inatçı."

"Eğer burada kalırsam, inatçılığı beni İngiltere'ye gönderecek." "Bu konuda endişelenme."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onunla ben ilgilenirim." Ormana doğru ilerledi ve yerden düşmüş bir dal aldı. "Kılıç kullanma becerin üzerinde çalışılması gereken bir şey."

Sopanın ağırlığını test etti ve başka bir tane almak için onu fırlattı.

Düşüncelerim hâlâ kontesle yaptığı planın etrafında dönerken, saldırısına hazırlıklı değildim.

Sopayı bir kılıç gibi kullanarak hamle yaptı ve ayaklarımı altımdan çekti. Sırt üstü yere düştüm ve yuvarlandım, çırpınan uzuvlar, birbirine karışan etekler ve küfürler. Tekrar savurdu, ben de kendimi sopaya doğru savurarak kaçtım.

Kabza elimdeyken, saldırmak için yükseldim. O engelledi. Ben kestim ve sonraki bir saat boyunca onun eğitimi beni çalınan atlardan ve nişanlı evliliklerden uzaklaştırdı.

Ateş turuncusu güneş gökyüzünde kendini gösterirken, kalçalarımın altında ter birikti ve rüzgâr yüzümde bukleler halinde düğümler oluşturdu. Karmakarışık saçlarım birbirine dolanana kadar vahşi saçları gözlerimden uzaklaştırdım.

Babam, her biri palanın bıçağı tarafından kesilen birden fazla sopadan geçti.

"Pratik yapıyordun." Bir kırık dal daha düşürdü ve alnındaki teri sildi.

"Sadece oyunla." Botlarının etrafındaki kesilmiş dalları işaret ettim. "Eğer kendi palam olsaydı..."

"Sana en iyi kılıcımı verirdim, genç kız." Burnuma dokundu. "Ama Abigail bunu keşfeder."

"Onunla nasıl başa çıkacaksın?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve gözlerini kaçırdı. "Onun için planladığım şey senin kulakların için uygun değil."

"Anlamıyorum."

"Son ödülümü duymak ister misiniz?"

"Evet!" Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım ve palayı düşürdüm. "Savaş oldu mu?" "Birçok savaş." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni Ormanda.

Yere inerek beni kucağına aldı ve kralın savaş gemisine, bir Fransız brigantine ve çok sayıda tüccara yaptığı saldırıların yürek hoplatan tüm ayrıntılarını anlattı.

"Sonra, iki ay önce, bir İspanyol hazine filosuyla karşılaştım. Toplamda on iki gemi." Gözleri odağını kaybetti. "Silahlarımız yetersizdi ve böyle tehlikeli bir şeye asla kalkışmazdık ama ufukta ölümcül bir fırtına vardı. Fırtınanın etkisini göstermesi için güvenli sularda bekledik. Sonra harekete geçtik, hırpalanmış gemilere saldırdık ve enkazlarına el koyduk."

"Karşı mı koydular?"

"Fırtına geçti. Geçtiğini sanmıştım ama daha önce hiç görmediğim bir dalgalanma onu takip etti. Gemimi kaybettim." Nefesim kesilince çenemi sıktı ve gülümsedi. "O gece yeni bir gemi ele geçirdim."

"Sen mi yaptın?"

"Evet. Bir İspanyol kalyonu. Dalgadaki diğerleri gibi ne kırılmış ne de batmıştı." Yüz ifadesi hürmetle parlıyordu. "Ateş püskürüyor ve fırtınaya gülüyordu."

Hayatta kalan mürettebatını nasıl bir araya getirdiğini ve kendi gemisi kral gelgiti tarafından yutulurken bile elli topluk kalyona nasıl bindiğini anlattı.

Bir gün böyle bir bilgiye ihtiyaç duyabileceğimi ve onun yarısı kadar bilge, cesur bir kaptan olabileceğimi umarak, pusuya düşürülüşünün ayrıntılarını hafızama kaydettim.

"Ona ne isim verdin?" Ben sordum.

"*Jade*." Bakışlarını kolyeme indirdi. "Çok güzel bir kız. Onu gördüğümde, onu almam gerektiğini biliyordum. *Senin* için."

"Benim için mi?"

"O senin, Bennett. Sen karar verecek yaşa gelene kadar ona ben bakacağım."

"Ah, baba!" Kalbim göğsümden fırladı ve vahşi bir sevinçle yükseldi.

"Karar verecek bir şey yok. Senin gibi bir korsan olmak istiyorum." "Ne istediğini bilmek için çok gençsin."

"Yeterince yaşlıyım."

"Ama babanın kucağına oturmak için çok yaşlı değilsin, değil mi?"

"Aynen öyle." Kollarımı omuzlarına doladım ve sert göğsüne gömüldüm.

"Bir gün İngiltere'ye kendi başına seyahat etmek ve annenin hayalini gerçekleştirmek isteyebilirsin." Kıkırdadı. "Tanrı bilir, *beau monde*'dan bir yemek çıkarırsın."

"Hayır, teşekkür ederim. *Sizi* takip etmek istiyorum."

"Onur duydum genç kız ve eğer denizi seçersen, bir gemin var. Ama korkarım ki bu yolun sonu boynunun darağacında bükülmesiyle bitebilir."

Nefesim kesildi ve dilimin altında metalik bir tat yükseldi. "Peki ya Boynunu mu? Savaşta esir düşebilir ya da ölebilirsin. Seni kaybedemem."

Bakışları benimkilere gömüldü. "Çocuğunun gözlerinde böyle büyük yetişkin endişeleri." Başparmağını elmacık kemiğimde gezdirdi. "Ben dikkatliyim. Bu yüzden istediğim kadar sık ziyaret edemiyorum."

Bana ilk ne zaman geldiğini hatırlamıyordum ama onu tanımadığım bir gün bile yoktu. O her zaman hayatımın bir parçasıydı. Değer verdiğim ve koruduğum kendi sırrım.

Ben daha gençken daha sık ziyaret eder ve daha uzun süre kalırdı.

Bazen aylar. Ama ünü arttıkça riskler de arttı. Artık her yıl onunla birkaç saat çalabildiğim için şanslıydım.

"Senin için bir şeyim var." Ayağa fırladım, atın eyerinden keten sarılı paketi aldım ve ona uzattım.

Örtüyü açıp hediyeği çıkarırken göğsümün altında gergin bir enerji uçuşuyordu.

"Yerliler bunları ayaklarına giyerler." Yanına çömelerek, geyik derisi kaplamaların izini sürdürdüm. "Kadınlar deriyi kazıyıp tütsüleyerek böyle yumuşak olmasını sağlıyorlar."

Ayakkabılar parmak ucunda toplanmış ve her iki tarafta yükseltilmiş bir kapakla üstte ve arkada dikilmiştir. Rengârenk boyanmış kirpi tüyleri ve beyaz cam boncuklar katlanmış kenarları sanatsal tasarımlarla süslemiştir.

"Enfes." Çizmelerini çıkardı ve ayakkabıları çıplak ayaklarına geçirdi. "Rahat bir uyum. Onları her gece giyeceğim ve seni düşüneceğim."

Kalbim öyle bir çarptı ki boğazımda hissettim.

"Böyle düşünceli bir hediyeği nasıl aldın?" Beni tekrar kucağına oturttu ve saçlarımı okşadı.

"Onları hizmetçiler yapıyor. Aşçı hizmetçi bana karşı her zaman naziktir ve onları bir makara kurdeleyle takas etti. Tedbirli davrandım."

"İyi iş çıkardın."

Kucağının sıcaklığına sarıldım, son derece memnun ve mutlu bir şekilde. Onu çok derinden ve tamamen seviyordum. Annemin yapamayacağı kadar mantığa aykırıydı.

"Yıllardır ödülleri güvenli bir yere saklıyordum." Alnımdan öptü. "Sana, çocuklarına ve torunlarına yetecek kadar zenginlik."

"Bu umurunda değil."

"Alacaksın. Bunu almanı istiyorum." Kemerindeki zincirde asılı olan pusulayı çıkardı. "Bu bir harita. Hazır olduğunda onu takip edecek ve hakkın olanı alacaksın."

"Bir harita mı?" Altın muhafazayı avuçladım ve içindeki yön bulma iğnesini ortaya çıkarmak için kapağı kaldırdım. "Ben bir harita göremiyorum."

"Eğer kilidi nasıl açacağınızı biliyorsanız oradadır."

Elimde evirip çevirdim, cilalı yüzeyini ovaladım. "Anahtar var mı?" "Sende zaten var. Başlangıç ve bitiş kuzey. Hazır olduğunda bileceksin ne yapacağımı."

"Bilmeceleri nasıl çözeceğimi bilmiyorum." Ona geri uzattım. "Beni şimdi oraya götürebilirsin. Kontesi kaçır. Onu seviyorsun. Gerçek bir aile oluruz ve senin hazinenle yaşarız."

"Bir çocuk masalı. Hayat o kadar basit değil."

"Olabilir."

"Bizim için değil." Pusulanın zincirini elbisemin kuşağının etrafından geçirerek aleti belime sabitledi. "Abigail İngiliz toplumundan sürgün edildiğinde, bu onun içinde bir şeyleri yok etti. O ve ben farklı dünyaların insanlarıyız. Onun bir suçluyla yaşadığını, sürekli kaçtığını ve yakalanma korkusu içinde olduğunu hayal edin. Bu onun hayatını emerdi." Dudaklarını ıslattı. "Eğer yapabilseydim, denizden vazgeçer ve toplum içinde onun yanında yer alırdım. Ama ben ne bir soyluyum ne de yasalara uyan bir adamım. Bu yol asla bir seçenek değildi."

"Ama bir zamanlar seninleydi."

"Gizlice." Homurdandı. "Gençken ve aşktan gözleri kör olmuşken."

Aşk gözümü kör etti.

Bu ses her yerimi ısıttı ve omzuna yaslanarak gülümsedim. "Eğer evlenirsem, senin cesaretine ve ruhuna sahip bir adam olacak. Beni her şeyden çok seven bir adam. Sadece beni. Ve hayata ve denizin ötesine olan aşkımız gözlerimizi kör edecek."

"Daha azını kabul etme, Bennett." Parmak eklemiyle çenemi kaldırdı. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Gözleri onaylayarak parlıyordu, sesi derin bir şefkat kuyusuydu. "İşte benim kızım."

Birkaç adım ötede tazılar gölgede uzanıyordu. Martılar tepelerinde gıkıyor ve akşamüstü güneşi beyaz tepeli dalgaların üzerinde parlıyordu.

Yakında ayrılacaktı ve yaklaşan yokluğu gözlerimin arkasında yakıcı bir sızı oluşturdu. İstirap içimde akıyordu, o kadar içsel, o kadar derindi ki, yüzeye çıkmadan önce kendini gömdü.

Bir ömür boyu süren vedalardan sonra, nasıl başa çıkacağımı öğrenmiştim. Acıyı bastırmayı.

Ağlamak acıyı asla dindirmedi.

"Bana onunla ilgili başka bir hikâye anlat." Yanağımı göğsüne yaslayıp deri ve tuz kokusunun tadını çıkarıyorum. "Tanıştığınız gün gibi."

"Bunu birçok kez duydun." "Daha çok duymak istiyorum."

"Pekâlâ." Sırtında bir ağaç ve kollarıyla beni sıkıca tutarak yayıldı. "Onu firçaladığım gemi güvertesinden gördüm. O gün güneş çok parlaktı, gökyüzünde yüksekte ve sıcaktan ağırdı. Ama onun ışıltısına değmiyordu. Rihtimde duruyordu, fildişi ipeği içinde parlıyordu, o kadar güzel ve çekiciydi ki bacaklarımı hissedemiyordum."

Bana soylu genç kıza nasıl yaklaştığını, onu refakatçisinden nasıl uzaklaştırdığını ve Leydi Abigail Leighton'a nasıl umutsuzca aşık olduğunu anlatırken her kelimeyi yuttum.

Fakir bir İrlandalı denizci ve güzel bir İngiliz kontes. En sevdiğim peri masalıydı.

Hikâyeyi her zaman ilk öpüşmelerinde bitirirdi ama bu sefer sesi farklıydı. Daha sertti. Daha kararlı. "Kaçmasına izin veremezdim."

"Yapamadın mı?" Arkama yaslandım ve onun sert yüz ifadesini inceledim.

"Hayatına devam etmek için on dört yılı vardı ama etmedi." Beni kucağından kaldırdı ve ayağa kalktı.

Bir soru seslendirilmedi, ama oradaydı, gözlerinde titreşiyordu.

"Hayır, o mutlu değil." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Onun ihtiyacı olan ben değilim baba. *Size* ihtiyacı var."

"Evet." Geyik derisinden ayakkabılarıyla ağaçların arasında ilerliyor, her adımda daha hızlı ve kararlı adımlar atıyordu. "Malikâneye dönmeni istiyorum." Bakışları, ufkun alacakaranlığın yaklaşmasıyla karardığı denize döndü. "Bu gece senin için geleceğim. İkiniz için de."

Heyecan ve kafa karışıklığı içimde birbirine karıştı. "Bir suçluyla yaşamamanın onun hayatını emeceğini sanıyordum?"

"Yaşıyor mu? Gülümsüyor mu? Ona yeniden hayat vereceğim!" Dişlerini gösterdi. "Tanrı ve şeytan adına, vücudumdaki son ziftli nefesi onu mutlu etmek için harcayacağım."

Göğsümde aşırı güçlü bir umut duygusu kabardı. "Sana inanıyorum."

"Seni seviyorum." Beni kendine doğru çekti ve ağzını başımın tepesine indirdi. "Bir ömür boyu suç işledim ve bedelini ağır ödedim. On dört yıl kızlarımdan yoksun kaldım. Bundan daha büyük bir ceza olamaz."

"Bu gece mi bitiyor?"

Kurt gibi sırtarak beni serbest bıraktı. "Evet, o-"

Arkamda derin, tehditkâr bir hırıltı patlak verdi.

Tazılara doğru döndüm ve onları ayakta, burunları kıyıya dönük ve tüyleri diken diken olmuş halde buldum. Babam hareketsiz kaldı, eli koluma sıkıca kenetlenmişti.

Köpekler hırlamaya başladı ve kumsalın güney ucuna doğru havalandılar. Havlamalarının şiddeti arttıkça ağaçların etrafından koşarak gözden kayboldular.

Kafa derim karıncalandı. Hiç bu kadar vahşi sesler duymamıştım. "Bay Vane döndü mü?"

"Bu Charles değil." Beni ata doğru çekti ve eyerin üzerine kaldırdı, sesi alçak ve acildi. "Derhal eve dön."

"Baba, ne oldu?"

Dizginleri çözdü ve kemerinden kılıflı bir hançer çıkardı. "Ne olursa olsun, devam et." Bileğimden kavrayarak, kılıfı

elbisemin kolundan tutarak kolumun üst kısmındaki kumaşın altına gizledi. "Do geri dönme."

Uzaktan gelen havlamalar vahşi, tiz ve ürkütücü bir hal aldı. Karnım düğümlendi ve ciğerlerim k a l ı ş l a r ı m ı n m engenesi altında yeterince hava alamadı.

"Git!" Bir eliyle atın böğrüne vurarak beni ormana doğru gönderdi.

Dizginleri kavradım ve omzumun üzerinden bakmak için dönmeden önce dengemi ayarladım.

O gitmişti.

Ellerim titredi ve kaburgalarımın altına ateşli bir sızı saplandı. Bunu görmezden gelmeye çalıştım ve atı kontrol etmeye odaklandım.

Ta ki ürkütücü, acı dolu çığlıklar havayı kirletene kadar. Ölmekte olan bir köpeğin çığlıkları.

İkinci bir acı dolu feryat ormanda yankılanırken kalbim durdu ve ardından iniltiye dönüştü. Sonra sessizlik.

Tazılar. Merhamet Tanrım, onlara ne oldu?

Babama ne olacaktı?

Panik kabardı, kaslarımı dondurdu ve eklemlerimi kilitledi. At ileriye doğru koşarken, devrilmiş ağaçları atlatırken ve benimle tüm dünyam arasına daha fazla mesafe koyarken sadece nabzım çılgınca atıyordu.

Onu bırakamazdım.

Ne olursa olsun, devam edin.

Ona çok güveniyordum ve hiç itaatsizlik etmemiştim. *Asla.*

Çenem sıkıştı. Bir keresinde bana içgüdülerime güvenmemi söylemişti ve şu anda içgüdülerim bana geri dönmem için bağıırıyordu.

Dizginleri çektim ve vahşi bir ulumayla atı döndürdüm.

Kaç dakika geçmişti? Kaç kilometre? Çok fazlaydı ve dörtnala babamın yanına dönerken her birini nefes nefese acı çekerek yaşadım.

Sahile yaklaşırken yavaşça yaklaştım. Çırpınan dalgaların sesi kulaklarıma ulaştı ve beraberinde seslerin gürültüsünü getirdi. Sert, emredici sesler.

Düzinelerce.

Atı yaklaştırıp sessizce çalılardan arasından geçerken ve ağaçların arasından gözlerimi kısıarak bakarken kalbim histeriye doğru hızla çarpıyordu.

Deniz görüldüğünde, bir elimi ağzıma kapattım.

Kırmızı ceketliler.

Kararmaya başlayan gökyüzüne karşı bembeyaz parlayan, kendilerine özgü alay kıyafetleriyle kıyıya üşüştüler. Tüfeklerle silahlanmışlardı, bazıları ata binmişti.

Diğerleri

Babamı yumrukları, silahları ve sayıca çokluklarıyla geçerken yaya olarak istila ettiler.

Sayılamayacak kadar çoktu ve kan tükürerek yere yığıldı. Yapışkan mide bulantısı karnımı doldurdu, korku ve çaresizlikle pıhtılaştı. Ciğerlerim nefesimin hırıltısını bastırmak için ağrıyor, el ve ayak parmaklarım kontrolsüzce titriyordu.

Geri kalan kısmımın neden hareket etmeyi reddettiğini anlayamıyordum. Ben felçli.

Vücudu darbeleri altında gevşediğinde, kollarından tutup onu bekleyen bir arabaya doğru çektiler. Baş omuzlarının arasında sallanıyordu. Ayaklarındaki geyik derisi örtüler kumda sürükleniyordu ve içimde bir şeyler kırıldı.

Çizmeleri ağaçların hemen ötesindeydi ve birkaç adım ötede de bıçağı keskin, ölümcül ve *çağırın* palası duruyordu.

Kafamda kurtarma ve kan dökme hayalleriyle atı babamın silahına doğru sürdüm.

Ta ki arkamda bir dal kırılana kadar.

"Benedicta." Tanıdık erkeksi ses damarlarımda bir ürperti yarattı.

Hayır, hayır, hayır! Tanrı beni ve şeytanı da lanetlesin!

Kralın askerlerine bir saldırı planlarken çalıntı bir bineğe binip burada bulunmamı nasıl açıklayacaktım? Babamla birlikte tutuklanırdım, onu kurtaramazdım.

Yutkundum, nefesimi tuttum ve yüz hatlarımı Edric Sharp'la hiçbir ilişkisi ya da bağı olmayan iyi yetiğmiş bir genç kızınki gibi düzelttim.

Sonra eyerde döndüm ve Grisdale Markisi'nin sıçan gibi gözleriyle karşılaştım.

"Lord Grisdale." Sahte bir saygıyla başımı eğerken nabzım kulaklarımda titriyordu.

"Memnun oldum, Benedicta. Ve şaşkın." Kendi atını benim çaldığım atın yanına itti. "Kralın adamlarını bir at hırsız aramaları için gönderdim ve bakın ne buldum."

Bakışlarını babamın baygın bedenini arabaya kelepçeleleyen üniformalı adamlara doğru takip ettim.

İçimdeki her şey bağırarak, çılgılık atmak, palaya atılmak ve ona elini uzatan her askere saplamak için yanıp tutuşuyordu. Ama öfkeyi, iliklerime kadar işleyen dehşeti bastırdım ve yüzümdeki kasları gevşettim.

Tugay babamla birlikte sahilden uzaklaştı ve beni durdurmak için güçsüz bıraktı. Ama bir duruşma olacaktı. *Jade'e* işaret vermek için bir, belki de iki günüm vardı. Babamın sadık ekibi onu kurtarmamda bana yardımcı olacaktı.

"Ne buldunuz lordum?" Bakışlarım geri çekilen arabaya takıldı. "Bu meşhur Edric Sharp." Kemikli parmakları üst kol. "Bu da benim çalıntı atım."

"Çok haklısınız." Son askerin de sahilden ayrılışını izledim ve dikkatimi markize çevirdim.

Keskin kemiklerinden gevşek bir şekilde sarkan, gün görmüş ölü gibi bir yüzü olan, dal gibi bir adamdı. Boncuk gibi kahverengi gözleri birbirine biraz daha yakın olsaydı, köprüde kesişirlerdi.

Zayıf çenesini, bu iğrenç özelliğini gizlemeye çalışırcasına boynundaki kravatın içine soktu. Justacorps'unun düğmelerinden birinden bir baston sarkıyordu. Kırmızı brokar kumaşta hiçbir tiftik izi yoktu. Pantolonunun üzerindeki beyaz çoraplarda zerre kadar kir yoktu. Tokalı ayakkabılarında bir leke bile yoktu.

Ama lord hazretleri terliyordu. Kırışmış alnında boncuklar parlıyordu ve

yüksek perdeli perçeminden damlıyordu.

Grisdale Markisi bile Carolina'nın sıcaklığından kaçamazdı. Kanı ona güç ve ayrıcalık veriyordu ama o da hepimiz gibi sıradan bir ölümlüydü. Terledi. İşedi. Ve kanadı.

"Atımı çaldığını itiraf mı ediyorsun?" Eli kolumun etrafında sıkılaştı. "Evet, lordum. Sizinle buluşacağım için endişeliydim ve sakinleşmek için gezintiye çıktım. sinirlerim."

"Düzgün bir yaşam için yetiştirilen erdemli kızlar vahşi doğaya tek başlarına at sürmezler. Seni takip etmeseydim neler olurdu bir düşünsene. Bir korsan tarafından tecavüze uğrayabilirdiniz!"

Farkına varmak göğsümü parçaladı. Atını çalarak, bilmeden askerleri doğrudan babama yönlendirmiştım. Ben olmasaydım, gemisinde güvende olacak, bir korsanın asıldığını görmek için ağzı sulanan bir kasabanın pençelerinden kurtulacaktı.

Pişmanlığın acı tadı boğazıma vurdu ve gözlerim yaşlarla doldu. Suçluluk seli görüşümü bulanıklaştırdı ve ıslaklığın yanaklarımı yakmasına engel olamadım. Yıkım çok güçlüydü, acı dayanılamayacak kadar büyüktü.

"Aptallık ettim." Yüzümü elbisemin koluna sildim ve daha fazla gözyaşı serbest kaldı.

"Ne kadar dokunaklı." Başparmağıyla kolumun üst kısmını okşadı. "Nişanlım çalıntı bir atın üzerinde oturuyor ve yaptığı kötü seçimler için pişmanlık duyarak ağlıyor."

"Nişanlı mı?" Hıçkırıklara boğuldum.

"Gerçekten de öyle. Daha bu sabah bir teklifte bulundum."

Teklifini üzerinde oturduğu deliğe sokabilirdi.

"Hemen eve döneceğim ve cezamı kabul edeceğim." Elini çekmeye çalıştım ama nafile bir çabaydı. "Lütfen elini üzerimden çek."

"Size eşlik edeceğim."

"Refakatçi olmadan olmaz lordum. Buna izin yok."

"Etrafta bir refakatçi görüyor musun?" Etraftaki ormanlık alanı işaret etti ve görünüşüme kaşlarını çattı. "Bir grup serseri tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyorsun."

"Sadece yolumu kaybettim,

hepsi bu." "Sağ salım

dönmeni sağlayacağım."

Ellerimi dizginlere doladım.

Ağaçların gölgesinde alacakaranlık mor şeritlere dönüşüyordu. Bu tuttuğunu koparan, şaşı, eklenti kafalı adamla geçirdiğim her saniye, babamın hapisanede oturduğu ve benim kabul edemeyeceğim bir kaderi beklediği bir başka andı.

"Meşgul bir adamsınız, Lord Grisdale." Sert bir çekişle kolumu onun e l i n d e n kurtardım. "Reddetmek zorundayım ve en meşgul olduğunuz yere

dönmenizde ısrar ediyorum.

gerekli."

"Kimse beni reddedemez." Gözleri, hepsi de tarifsiz bir acı vaat eden binlerce bıçak keskinliğinde tehditle kısıldı. "Küstah küçük kaltak."

Kolunun saldırısını çok geç fark ettim. Elinin tersi dayanılmaz bir güçle elmacık kemiğime çarptı ve darbe beni eyerden düşürdü.

Yer sırtıma çarptı ve beni öyle bir sarstı ki hareket edemedim. Görüş alanımda noktalar belirdi, sonra bilinçsizlik duyularımı yutarken hiçbir şey olmadı.

Acı dolu bir sisin içinde uyandım. Toprak kokusu burnumu gıdıklıyordu. Ölü yapraklar seğiren bedenimin altında çıtırdıyordu. Hâlâ ormandaydım, sırtüstü yatıyordum ve başımın altında sert bir toprak vardı. Ama ellerim...

Kollarımı başımın üzerinde tutan ipi çekerek bileklerimi bükttüm.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak gözlerimdeki taze yaşları temizledim ve ürpertici gözlere baktım.

"Yaramaz küçük kızları nasıl hizaya getirdiğimi biliyor musun?" Marki başımda dikilmiş, bastonunu bacağına vuruyordu. "İyi bir dayak en etkili yöntemdir."

"Kontes cezamı göreceksin." Sesim boğazımda kum gibi tırmalandı. "Zahmet etmenize gerek yok-"

"Sessizlik!" Kükremesi yanaklarındaki sarkmış deriyi sarstı. Sonra doğruldu, muhteşem bir nefes aldı, gülümsemesini ve sesini kibar bir zarafete dönüştürdü. "Çaldığın at benim atım olduğu gibi, güzel tenindeki yaralar da *benim* yaralarım olacak."

Leydi Abigail'in itaatsiz kızı olarak disipline alışkındım. Adab-ı muaşeret gereği, cezalarım her zaman bir leydinin refakatçisi eşliğinde verilirdi. Ve genellikle bir kayışla verilirdi. Asla sopayla değil.

Marki ile yalnız yakalanırsam, itibarım yerle bir olurdu. Bu umurumda değildi ama bakışları üzerimde ağır ağır, tenimi sürüyerek gezinirken, bu endişe verici, kararlı bir şekilde yanlışı geldi.

"Y u v a r l a n . " Eğilerek bastonunu çıplak ayaklarımdan tabanına vurdu.

Isıran acı sırtımı eğdi ve beni haklı bir öfke sisinin içine fırlattı.

"Lanet olsun kanına!" Kollarımdaki bağlara karşı çırpınarak hırıldadım. "Çözün beni! Hava kararıyor ve kontes endişelenecek."

"Kontes bana hesap verir." Dizlerinin üzerine çöktü ve eteklerimi bacaklarımdan yukarı iterek güneş ya da insan yüzü görmemiş tenimi ortaya çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Tekmeledim ve çığlık attım, onu durdurmak için çaresizdim.

Vücudumu belime kadar ortaya çıkardı ve ben sadece dehşet içinde bakabildim, aşağılanma dayanabileceğimden daha fazlaydı. Vücuduma bakma şekli

Kadınlık kalbimin derinliklerine öyle bir korku saldı ki artık attığını hissetmiyordum.

"Güzelliğın beni şaşırtıyor." Üst baldırlarımı morartıcı bir şekilde kavradı ve bacaklarımı ayırmaya zorladı. "Ehlileşmemiş ve denenmemiş, hırlayan ve kıvranan bir yavru gibi."

"Gözlerine lanet olsun." Nabzım patladı, etime ateş gibi bir ürperti yayıldı. "Tanrı'nın yaraları, örtün beni!"

"Bir hanımefendinin Tanrı'ya boş ve dikkatsiz küfürler ederek yakarması akla uygun değildir."

"Tanrı'nın ayakları, dili ve tüm dokunulmazlıkları adına, sizi reddetsin ve ruhunuzu cehenneme mahkûm etsin."

Ön kolu kalçalarımaya indi ve beni yere yapıştırdı.

"Yuvarlanacaksın." Soplanın ucunu bacaklarımın arasındaki özel yere bastırdı. "Yoksa daha yeni anlamaya başladığın bir şekilde kanayacaksın."

Titreme karnımda başladı ve uzuvlarıma yayıldı. Karnımın üzerine kıvrıldığımdaya o kadar şiddetli titriyordum ki dilimi kontrol edemiyordum. Gıcırdayan dişlerimin arasına düştü ve ağzımı kanla doldurdu.

Kıçım havaya açıkken, her kasımı sıkarak darbeye hazırlandım. Ama darbe geldiğinde hazır değildim. Kıyafet tamponu olmadan, darbe bana ateş gibi çarptı, kas ve kemiğe derinlemesine nüfuz etti ve çığlık atma yeteneğimi elimden aldı.

Acı bir sonraki ve bir sonraki vuruş boyunca zonkladı. Soplanın şaklaması sert ve hızlı bir şekilde iniyor, arada hiç ara vermiyor ve durma belirtisi göstermiyordu.

"Hayır! Lütfen, dur!" Ayak parmaklarımı sıktım ve dirseklerimin üzerinde kaçmaya çalıştım. "Sana yalvarıyorum. Dur!"

Benimle kaldı, arkamı serbest bırakılmış bir vahşilikle tokatladı.

"Diğer karılarımdan daha güçlüsün." Sırtıma bir ayakkabı bastırarak beni hareketsiz tuttu. "İlk kesikte bayıldılar."

"Karılar mı?" Sesim gırtlaktan gelen bir hıçkırıkla kesildi. "Ama sen dul bir erkeksin!" "Gerçekten de öyleyim. Hem de üç kez." Eli arkamı kavradı, sıktı istismar edilmiş et. "Belki de tuttuğum kişi sen olursun."

Karnım şişti. Tükürük diş etlerimin etrafında birikti. Göğsüm kasıldı ve her şey bir kustumuk püskürmesiyle ortaya çıktı. Toprağa karıştı, saçlarıma ve çeneme balçık telleri halinde yapıştı.

Dokunuşu kayboldu ve baston tekrar sallandı, öncekinden daha sert ve daha yoğun bir şekilde.

Kör edici acı vücudumdaki tek bir sinire bile zarar vermedi. Tüm düşüncelerimi yuttu ve beni sümük ve gözyaşlarından oluşan bir hıçkırık havuzuna soktu.

Var olan tek şey acıydı.

Hayatta kalabileceğimi düşündüğümdaya daha uzun sürdü. "Artık yeter. Durman için sana yalvarıyorum."

Her şeyi yaparım. Her şeyi! Lütfen!"

İşkencenin bitmesine ihtiyacım vardı. Babama ihtiyacım vardı. Merhamete ihtiyacım vardı ve bunun için yalvardım, ılık attım, bir anlık rahatlama karşılığında beni k a b u l edecek herhangi bir tanrıya ruhumu sundum.

Akşam karanlığı ormanı gölgelerle sardı ve ılıklarım gücünü kaybetti. Kırık tırnaklarımı kan ıslattı ve çatlamış dudaklarımı kir kapladı.

Baston nihayet yere düştüğünde, hareket edemiyordum, yoğun, titreyen sefaletin ötesinde düşünemiyordum.

Ta ki o bana dokunana kadar.

Merkezimin içine.

Sonra ılık atıyor, bacaklarımın arasında sürünen bacakları tekmeliyordum. Belimi kavradı ve kalçalarımı çıplak kasıklarına doğru çekti.

"Hayır! Yapma bunu!" Kıvrıldım ve göğsümü kusmuğun içinde sürükleyerek toprakta kaydım. Tüm bu yuvarlanmalar ve kıvranmalar vücudumu bağlı ellerime doğru götürdü, ta ki ellerim altımda sıkışana kadar.

İşte o zaman hissettim. Kolumdaki hançerin kabzasını. Bir umut kıvılcımı.

Alt bedenimi onunkine karşı pozisyona getirirken bıçağı çektim. Ama kollarım bileklerimden bağlı olduğu için ipi kesemedim.

"Bu şekilde değil." Parmaklarımı kabzanın etrafında ayarladım. "Beni ters çevirin. Lütfen, lordum?"

İstilacı parmaklarını bacaklarımın arasına sürttü ve iğrenç bir ses çıkardı. "Nasıl istersen."

Elbisemin trompet şeklindeki kolları ellerimi gizliyordu. Kumaşın kıvrımlarını bıçağın etrafına sıkıştırdım ve o beni yuvarlarken bıçağı dışarı doğru tuttum.

Sırtım yere değ er değ mez bacaklarımın arasına daldı. Ve doğrudan hançerin üzerine indi.

Tüm gücümle karnının yumuşak etini delerken kalbim küt küt atıyordu.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. Çenesi sessiz bir ılıkla açıldı ve kırmızıya çalan salya ipleri açık ağzından uzanıp yanağıma düştü.

İki elimle bıçağı daha sert ittim, göğsüne doğru bir çizgi çizerken parmaklarım ıslaklıktan kayıyordu.

Boğazından boğulurcasına bir ses çıktı. Vücudu kasıldı, üzerime yığılmadan önce hançerin üzerine battı.

Nefesini duymak için zorlandım ama kalbim çok yüksek sesle atıyor, kulaklarıma çarpıyordu.

Ve titreme... Yüce Tanrı'nın lütfuyla titrememi durduramadım.

Ama hareket etmedi.

Hareketsizliği bu dünyadan ayrıldığını gösteriyordu. Karnına bir bıçak saplamış ve ruhunu cehenneme göndermişti. Onu geri getiremezdim. Getirmek de istemedim.

Yorgunluk ve korku dalgalarının üzerine rahatlama geldi. Midem büyük kuru kabarcıklar halinde kusarken, zihnim işlem yapmakta zorlanıyordu.

Tüm irademle cesedi üzerimden itmeyi başardım. Cansız bir uzuv yığını halinde yere düştü, pantolonun belden düğmeleri çözülmüştü. Erkek etinin çıkıntısı gevşek bir yosun gibi yana savrulmuştu.

Peruk ortasından sarkıyor, altındaki kafatasını ortaya çıkarıyordu. Kel, gri değil.

Ürpererek bileklerimdeki ipi çözmeye çalıştım. Bir elimi serbest bırakırken sonsuz dakikalar beni kırbaçladı, bu sırada derim yırtıldı. Bağlar çözüldü ve yüzümdeki kabuk bağlamış saçları iterek ağaçlarda atları aramaya başladım.

Gözlerim karanlıkta uyum sağlamayı reddetti ve orman etrafımda bulanıklaştı. İçimdeki sesler doğru gelmiyordu. Soğuktı, titriyordum, sürekli seğiriyordum.

Omuzlarım sıkı kasılmalarla sarsıldı. Spazmlar göz kapaklarıma saldırdı, şişmiş derim zonkladı. Parmaklarım çalışmıyordu, eklemlerim uzun süre sıkılmaktan bükülmüştü.

Ayağa kalkma çabam beni döndürdü, tökezletti ve dizlerimin üzerine çöktürdü. Tekrar ayağa kalktım ve uyuşmuş ayaklarımı tek bir zorunlulukla iterek yere bastım.

Babamı kurtar.

Eğer bir ata ulaşabilirsem, onu sahile geri götürebilir ve Charles Vane'i bulabilirdim. Her adımda elbiseyi kırıma doğru itiyor, tenimi acı içinde yakıyordu. Çığlık attım ve t u t u n a c a k bir şey bulmak için körlemesine uzandım. Ellerim havayı kavradı ve bileğimi bir kayaya çarptım. Ürkütücü acı beni yere geri dönüyor.

Hayal kırıklığı içinde hıçkırarak ağladım ve vücudumu k a p a s i t e s i n i n ötesinde zorlayarak ayağa fırladım. Her şey acıyordu ve kontrol edilemeyen titreme son gücümü de emmekle tehdit ediyordu.

Sürüklenen her adımda zihnimi merkezleyerek ileriye doğru seğirdim.

Twitch. Adım. Twitch. Adım at.

Yoluma çıkan her dal bir koordinasyon testi, ayaklarımın altındaki her engebeli tümsek üstesinden gelinmesi gereken bir meydan okumaydı. Dengem sallanıyor, farkındalık ve unutkanlık arasındaki sınırdaki sallanıyordum.

Sonunda bacaklarım pes etti ama yerin bana çarptığını hissetmedim. Bayılmış olabilirim.

Yan yatarak, görmeyen gözlerimdeki kiri ovuşturdum ve karnımın üzerinde süründüm. Düşüncelerim beni terk etmeye çalıştı ama ben dayanmaya, hareket etmeye devam ettim,

babama ulaşmaya kararlıydım. Ta
ki hiç hareket edemeyene
kadar.

Uçurum beni esneyen boşluğuna çekti ve düşerken bir parçam bir daha asla
uyanmamayı umdu.

Elbette uyandım. Hayat bana acıdan kalıcı bir erteleme vermeyecek kadar acımasızdı. Yüzükoyun yatıyordum, vücudum hatalarımın yaralarıyla sarılmış tek bir zonklama ağrısıydı.

Başarısız olmuşum ve utancım şafağın gümüş ışığında dehşet verici yeni bir anlam kazandı.

Yanağımı yaprakların aydınlattığı zemine bastırarak gözlerimdeki kumları kırıştırdım, önümdeki manzara karşısında şaşırmıştım.

Lavanta ipeğinden bir etek ucundan bir çift toprak kaplı terlik görünüyordu. Boynumu büktüm, bir elbisenin buruşuk eteğini takip ederek yukarı, yukarı, kontesin göz kamaştıran yüzüne kadar çıktım.

Bana baktı, elleri kalçalarında, yapmak için çok uğraştığı bir elbisenin kalıntılarını inceliyordu.

Suçluluk duygusu göğsümü ezdi.

"Anne..." Sesim boğazımda yandı, çılgılık atmaktan çığ kalmış ve susuzluktan kavrulmuşum.

"Yapma." Durgunluğu içinde kaynadı, çenesi kutsal olmayan bir öfkeyle titriyordu. "Böylesine aşağılık bir saygısızlığı ve nefreti davet edecek ne yaptım bilmiyorum ama mazeretlerini dinlemeyeceğim. Bu sefer değil."

"Senden nefret
etmiyorum." "Tek
kelime daha etme!"

Arkasında kahverengi bir kısrak ki ş n e d i ve onu görünce kafam karıştı. O at markize ait değildi.

Annem buraya kadar sürmüş müydü? Şafaktan önce ormanın bu kadar derinlerine?

Yalnız mı?

Dikkatimi tekrar yüzüne verdim; dökülmüş, dağınık saçlarının arasında rengi solmuş bir teni vardı. Çok dağınık ve yorgun görünüyordu.

Kendisi. Ve hala dün sabah onu en son gördüğüm elbiseyi giyyordu.

"Benim için mi geldin?" Sırt üstü yuvarlandım ve anında pişman oldum.

Vücudumda şiddetli bir ağrı patlaması oldu, her kasımı ve eklemimi sarstı. Baş dönmesi görüşümü bulanıklaştırdı ve onun hayalet beyazı yüz ifadesine gözlerimi kısarak bakarken çektiğim eziyetten dolayı nefes nefese kaldım.

"Kimin kanı bu?" Titreyen parmağıyla göğsümü işaret etti.

"Benim değil." Halsizce doğruldum ve Grisdale Markisi'ni bulmak için sık koruluğu taradım.

Ona ne kadarını anlatabilirdim? Edric Sharp'ın tutuklandığı haberi eve çoktan ulaşmış mıydı? Onun yanında adını bile anmamıştım. Şimdi ona her şeyi anlatırsam, onu kurtarmama engel olur muydu?

İpek bir hışırtıyla üzerimden geçti ve ağaçların gölgeleri arasında bir çizgi çizdi, dalların altından eğildi ve eteklerini dikenlerden kurtardı.

Birkaç adım ötede soluk soluğa durdu. Elini karnındaki korsaja götürdü ve nefes almak için belini büktü.

Bir sersemlik nöbetinin etkisiyle sallanarak ayağa kalktım ama onu takip etmedim. Cesedi buradan yeterince iyi görebiliyordum.

Gövdesinden çıkan hançer ve belinden çözölmüş pantolonuyla söze gerek yoktu. Zeki gözlerinde anlayış parlıyordu.

Ama anlayış merhamet doğurmuyordu. Onun İngiliz toplumuna geri dönme şansını mahvetmişim ve suçumun kanına bulanmış bir katil olarak karşısında duruyordum.

Dizlerimi kilitleyerek onun kınamasına hazırlandım.

"Ben de aynısını yapardım." Çenesini kaldırdı ve cesetten uzaklaştı.

"Gerçekten mi?" Şok nefesimi kekeledi.

"İffetli bir kadınla karşılaşan ve rızası olmadan onunla ilişkiye girmeyi teklif eden her erkek ölüm cezasına çarptırılacaktır."

"Kendi eliyle bile mi?" Nabzım hızlandı.

"Öyle bile olsa. İnsanlığın kanunları ne olursa olsun." Yüz ifadesi taşa döndü.

"Tis

bizim kanunumuz. Sizin ve benim."

Şaşkınlıkla ona baktım. O ana kadar hiçbir kadınla annemle hissettiğim gibi bir bağ hissetmemiştim. Gözlerimi herhangi bir unvanlı lordtan daha fazla güven ve inançla karşıladı. Onun inatçılığı varlığımın felaketiydi, ama şimdi aynı vahşetin beni korumak için kullanılacağını fark ettim.

Hayatımda ilk kez babamın gördüğü şeyi gördüm. Büyük Batı Okyanusu'nu tek başına ve hamile olarak geçecek kadar cesur bir kadın. O kadın

kendi başına bir güzellik ve güç, hesaba katılması gereken bir güç. Onu kurtarmama yardım edebilecek biri varsa o da oydu.

İsyan eden sinirlerimi bastırdım ve dikkatli adımlarla ilerledim. "Bir tutuklama haberi var mı?"

"Kimse cesedi bulamadı." Yanıma dönerek kolumu tuttu ve beni ata doğru yönlendirdi. "Kalıntıları toplaması için güvendiğim birini göndereceğim. Bu bizim sırrımız olacak. Mezarımıza götüreceğimiz bir sır."

"Hayır, yani..." Titreyen bacaklarımın üzerinde tökezleyerek onun elinden kurtuldum. "Başka biri daha tutuklandı."

"Bütün gece seni aradım. Eve gittiğimde hiçbir şey duymadım..." Yüzündeki kan çekildi. "*Kim* tutuklandı, Benedicta?"

"Bir denizci." Yutkundum ve gözlerim yaşlarla doldu. "Bir korsan."

Kıpırdamadı ve sesi titreyerek fısıltıya dönüştü. "Ne yaptın sen?" "O..." Başımı salladım, itiraf karşısında bocaladım. "Babam..." "Hayır." Geriye doğru sendeledi ve bir dala takıldı. "Hayır, hayır, hayır. O

bana söz verdi." Beceriksizce bir dönüşle kendini ata doğru fırlattı. "Seni ziyaret ettiğinde asla yakalanmayacağına söz verdi."

"Ne?" Kalbimin etrafında bir yumruk kenetlendi. "Biliyor muydun?"

"Elbette, biliyordum." Ata binmek için acele ederken eli ayağına dolaştı, etekleri bacaklarına dolandı. "Her zaman iki av köpeği gönderirdi. Biri geçtiğinde, diğeri yerine geçene bizi nasıl bulacağını gösterirdi. Onlar onun kuryeleriydi."

"Sana mektuplarını böyle mi gönderiyordu?" Gözlerim büyüdü. "Neden bana söylemedin?"

"Bu sırrı şiddetle korumana ihtiyacım vardı. Benden sakladığın sürece, ona zarar verecek olanlardan da saklayabileceğine güveniyordum." Terliği üzengiye takıldı ve eyerin üzerine çıktı, yüz hatları daha önce hiç görmediğim bir duyguyla çarpılmıştı.

Korku.

"Ne zaman tutuklandı?" Atı ters yöne doğru çevirdi.

"Gün batımından önce." Nabzım damarlarımda gezinirken onun peşinden bocaladım. "Bir duruşma olacak."

"Bir korsan için değil, seni aptal kız. Ve kesinlikle Edric Sharp için değil. Anlamıyor musun, Benedicta? Onu biz zayıflattık."

"Hayır, o bizi seviyor!"

"Ve ondan vazgeçtim çünkü ben... ben onun ölümüne sebep olamazdım." Arkasını döndü ve ata hareket etmesini işaret etti. "Eve git ve o elbiseyi yak."

"Anne, bekle!" Dizgini tuttum ve onu durdurdum. "Eğer içinde ona karşı biraz sevgi k a l d ı y s a , onu kurtaracaksın!"

Eğildi ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı, dudakları alaycı bir ifadeyle geri çekildi. "Onu o kadar çok seviyorum ki onun için ölebilirim."

Beyanı bana çarptı ve ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu. Atı ileri doğru sürdü ve gölgelerin karanlığına doğru fırladı.

Peşinden sendeleyerek gittim ama o çoktan gitmişti.

Babam kasabanın hapishanesinde olacaktı, bu yüzden oraya gitmem gerekiyordu. Ama kana bulanmış olarak değil. Ve atsız değil.

Elbiseyi çıkardığımda, kombinezonda ve elbisemin korsajında sadece birkaç leke buldum.

Elbiseyi ölü bir ağacın kovuğuna tikiştirdim, babamın pusulasını belime tekrar taktım ve gökyüzünün en aydınlık olduğu yöne döndüm. Doğuya. Sahile. Denize ulaştığımda onu güneye, Charleston limanına kadar takip edebilirdim.

Yürürken vücudumdaki sancıları bastırdım ve bir atın kişnemesini dinledim.

Susuzluk en kemirici acıydı. Ve açlık. Yüzümdeki, kıcımdaki ve ayaklarımdaki zonklama buna kıyasla daha hafifti. Ama ağaçların arasından bir at gördüğümde, tüm fiziksel acı yerini coşkuya bıraktı.

Grisdale'in atına binmem birkaç dakika, sahile doğru koşmam ise birkaç dakika daha sürdü. Ormandan çıktığımda güneş ufukta belirmeye başlamıştı bile.

Babamın çizmeleri ve palası hâlâ kumların üzerindeydi ama onları almak için durmadım. Güneye doğru dörtnala koştum, gözlerim sudaydı, sahili kasabaya kadar takip ederken gemisini arıyordum.

Eğer bir dürbünüm olsaydı ve en yüksek ağaçlardan birine tırmansaydım, belki de

Jade.

Boynuna geçirilmiş bir ilmiği düşünerek hızla ilerledim. Onu şafakta mı asacaklardı? Yoksa onu Pazar ayinine katılmaya zorlayıp, günahları hakkında vaaz verip sonra mı asacaklardı?

Gözlerim yaşardı ve tüm vücudum eyerin üzerinde sarsıldı.

Annem onları durdururdu. Babamı severdi. Sevmediğini nereden bilebilirdim ki? Onu kurtaracaktı ve biz de yelken açacaktık.

Bir aile olurduk.

Bu düşünce o kadar rahatlatıcıydı ki, kafamda canlandırmama izin verdim - babam gemisinin pruvasında elleri küpeştede, rüzgâr saçlarında, kontes ve ben onun yanında durup neşeli gülümsemeler paylaşıyorduk. Akortsuz şarkı söylerdi ve biz de gülerek ona katılırdık. Gideceğimiz yerin bir önemi olmayacaktı çünkü zaten evimizde, denizde birlikte olacaktık, olmamız gerektiği gibi.

Ağlamaklı kahkahalara boğuldum ve atı daha hızlı ittim. Göğsüm sıkıydı ve

Parmaklarımı dizginlere kenetleyerek sağ tarafımdaki ormanlık alanı terk ettim ve kasabanın kenarına yaklaştım.

İskeleler denize doğru parmaklar gibi uzanıyordu ve binalar sahili kaplayan yürüyüş yolları boyunca dağılmıştı. Güneş suyun hemen üzerindeydi ve birkaç kasaba sakini bir yerden diğerine dolaşıyordu.

Hapishane sahilden görünmüyordu ve ben de yarı çıplak ve cinayetle suçlu bir halde kasabaya girmenin ne kadar akıllıca olduğunu sorguladım.

Uzakta, Pazar ayınınin başladığını haber veren bir çan çaldı. Sakinlerin çoğu orada toplanıyor olacaktı.

Titrek bir nefesle binaların arasında kontese ya da atına dair bir iz aradım. Bakışlarım patikaların, yüzlerin, gölgeli oyukların ve... Uğursuz bir yapının üzerinde gezindi. Sahile ait olmayan bir yapı.

Gözlerimi kısarak, şehrin merkezinden taşınmış gibi görünen ahşap platforma bakarak atı yaklaştırdım.

Üzerinde iki dikme yükseliyordu ve çapraz parçadan bir şey sarkıyordu. *Bir şey değil.*

Birisi.

Soğuk bir ter üzerimden geçti ve mide bulandırıcı bir korku etrafımdaki her şeyi susturdu.

Ben.

Zihnim parçalanmıştı ve attan indiğimi hatırlamıyordum. Bir an eyerdeydim. Bir sonraki adımda darağacının dibinde durmuş, ölü bir adama bakıyordum.

Gözyaşları yüzünü incelememi engelledi, ben de platformun üzerinde göz hizasında sallanan ayaklarına odaklandım.

Kirpi tüyleri ve cam boncuklarla süslenmiş geyik derisi ayakkabılarla kaplı ayaklar. Ve kan lekeleri.

Uyuşukluk tenime yayıldı.

Ayakkabılar gerçek değildi.

Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Ellerimin topuklarını gözlerime b a s t ı r a r a k kâbusun bulanıklığını sildim. Sonra bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdım.

Geniş omuzlar. Geniş ağız. Güneşte bronzlaşmış ten. Altın küpe. Kızıl saç. Hayır. Bu mümkün değildi. Yüzbaşı Edric Sharp yenilmezdi.

"Baba?" Kollarım ona uzandı ve çenesini kaldırmasını, gözlerini açmasını ve bana gülümsemesini diledim. "Baba, lütfen!"

Güneş ışığı vücudunu altın ve gölge çizgileriyle kapladı. İp gıcırdıyordu ama rüzgâr kıpırdamıyor gibiydi.

Hiçbir şey kıpırdamadı. Ne kolları bağlıydı. Ne de kirpikleri

Elmacık kemikleri. Dudaklarında en ufak bir seğirme yok.

Üzerimde süzülüyordu, asılı, ulaşılamaz, kıpırdamadan.

Ölmüştü.

Gitti.

O gitmişti.

Ağzım açık kaldı ama hiç ses çıkmadı. Çığlık yok. Nefes alamadım.

Bana bir daha asla sarılmayacaktı.

Yalnız öldü.

Başımın arkasını kavradım ve göğsümdeki ıstırabın etrafında kıvrıldım, sallandım, titredim, acının saldırısını engelleyemedim. Acı boğazımda toplandı, dişlerimin arasında zonkladı ve feryat ederek, gırtlaktan gelen bir ulumayla havayı parçaladı.

Ne kadar süre platformun üzerine uzandığımı, bir kayıp ve kalp kırıklığı havuzunda hıçkıra hıçkıra ağladığımı bilmiyordum. Uzaktan sesler gelene kadar başımı kaldırmadım.

Soğuk parmaklarımı ağzıma götürerek, ağzımdan dökülen çığlıkları yakaladım.

Bacaklarım suya döndü ve darağacının yanına yığıldım, elimin arkasındaki sesleri susturamadım.

Aklımın bir köşesinde, burada kalamayacağımı biliyordum. Uygunsuz kıyafetlerim, iç çamaşırlarımdaki lekeler ve Grisdaile Markisi'nin ortadan kaybolması hakkında sorgulanmadan olmazdı.

Annemi düşündüm. O da benim gibi bu yöne doğru at sürmüştü ve onu bulacaktı.

Benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı vardı.

Onun gücüne, bilgeliğine, kollarının beni sıkıca sarmasına ihtiyacım vardı. Ben sadece...

Anneme çok ihtiyacım vardı.

Bulanık, keder dolu bir transa geçerek platformun üzerinden baktım ve kasabaya giden yolda toplanmış bir grup kırmızı ceketliyi gördüm.

Tek kaçışım geldiğim yoldan geri dönmekti.

Ayağa kalktığımda bir şey adamların dikkatini çekti. Başboş bir atın yaklaşmasını selamlamak için arkalarını döndüler.

Markizden çaldığım at. Göğsüm sıkıştı.

Atımı kaybetmiştim.

Ben babamı kaybettim.

Askerlerin dikkati dağılınca yüzüne baktım ve boğuk bir sesle, "Seni her şeyimle seviyorum ve seni terk etmek istemiyorum. Ama sanırım..." Kırmızı ceketlilere bir bakış attım. "Sanırım şimdi kaçmazsam bana kızarsınız."

Gözyaşlarıyla ıslanmış bir nefes çekerek, kendimi arkamı dönmeye zorladım.

Sonra koştum.

Ayaklarım sıcak kumu dövüyor ve kollarım hareketle birlikte pompalanıyordu. Arkama bakmadım, bacaklarım ne kadar titrerse titresin yavaşlamadım.

Deniz kabukları ve taşlar ayaklarımın tabanını kesti. Zorlu nefesler kuru ve susuz boğazımı kavurdu. Acı beni daha sert, daha hızlı itti ve çorak bir kıyıya ulaştığımda çığlık attım.

Gözyaşlarım yüzüme damladı ve koşmaya devam ettim. Ezici keder içimi boğdu ve adımlarımı hızlandırdım. Kaslarım protesto için yırtıldı ve daha yüksek sesle ağladım, dipsiz bir acı kuyusundan hıçkıra hıçkıra ağladım.

Her kilometre adil bir cezaydı, vücuduma yapılan eziyetler başarısızlıklarımın bedeliydi. Kimse dayacağı benden daha fazla hak etmiyordu ve ben de kemiklerim sahilde kırılana kadar bu acıyı içime çektim.

Güneşin sıcaklığı sırtımı yaktı ve çarpan başımı kaldırıp saçlarımın arasından gözlerimi kısarak baktım.

Önümde yüksek bir uçurum yükseliyordu ve kıyı içe doğru kıvrılarak altmış adımlık bir hilal oluşturunuyordu.

Babamın tutuklandığı plaj.

Yakındaki ağaçların gölgesine doğru süründüm ve kulaklarım vızıltı sesiyle dikildi.

Sinek sürüleri çalıların üzerinde geziniyordu ve ben yaklaştıkça kana bulanmış kürkü gördüm.

Babamın ölü av köpekleri.

Mide bulandırıcı bir çığlık atarak ayağa kalktım ve körfez boyunca sendeleyerek palasına ve botlarına doğru ilerledim. Kuma çakılmadan önce eşyalarını toplamaya yetecek kadar enerji topladım.

Kalbim anneme doğru çekildi ve onu bulma konusundaki çaresizliğim onu gökyüzünden çağırıyor gibiydi.

Sırt üstü uzanarak uçuruma baktım ve işte oradaydı, uçurumun kenarında süzülüyordu.

Altın rengi saçları başının etrafında savruluyor, kolları denize doğru uzanıyordu. Olağanüstü güzellikte bir hayaletti ve rüzgâra karşı şiddetle çığlık atıyordu.

"Eddddrric!" Adını tekrar tekrar söylerken tiz bir çığlık sesini paramparça etti.

Bana bakmadı, dikkatini denizden ayırmadı.

Gökyüzünde nasıldı? Bir melek gibi üzerimde süzülüyordu? Onu rüyamda görmüş olmalıyım.

Çünkü ona ihtiyacım vardı.

Ama bir şeyler doğru gelmiyordu.

Ellerimi kumun içinde kıvırdım, cızırtılı taneleri tenimde test ettim.

Rüyamda bunu hissedebilir miyim?

Neden uçurumdaydı? Oraya yüzerek mi gitmişti? Yoksa tırmanmış mıydı?

Panik göğsümü delip geçti ve ayağa kalkmak için elimden geleni yaptım.

Babamın eşyaları.

Martılar etrafına üşüşüp gakladılar ve o da onların şeklini taklit etti. "Edric, aşkım!" Kollarını bir kuş gibi açarak uçurumdan aşağı adım attı ve Uçuş. "Edric!"

Elbisesi etrafında dalgalandı ve çığlığının feryadı gelgitle birlikte koptu. Ancak denize doğru süzölmek yerine, aşağıdaki kayaların enkazına çakıldı.

Kayalara çarptığında tüm vücudum sarsıldı.

Onun için ölebilirim.

İçime uyuşuk bir felç yayıldı.

Gerçek değil.

Ayaklarım beni ileriye taşıdı ama hiçbir şey hissetmiyordum. Nefes almıyordum.

Kaslar iflas etti ve destek için palayı kullandım, kuma sapladım ve tökezleyerek yaklaştım. Daha da yaklaştım. Ta ki onun kırık formu görüş alanımı doldurana kadar.

Yosun tutmuş kayalara tırmanırken sörfün beni uçuruma çarptırdığını hissetmedim. Yılın bu zamanında okyanus buz gibi olurdu ama giysilerime işleyen suyu hissedemiyordum.

Parmaklarım botlara ve palaya kilitlenmiş halde annemin yanına ulaştım.

Boyunun iki katı büyüklüğünde bir kayanın üzerinde yatıyordu, boynu doğal olmayan bir açıyla bükölmüşü. Göğsüne doğru kıvrıldım ve açık gözlerinin etrafındaki kırmızı deriye dokundum, gözyaşlarını orada topladım.

"Ben de onu sevdim anne." Göğsümde bir acı belirdi. "Beni neden terk ettin? Sana ihtiyacım vardı."

Camdan mavi gözler geri baktı.

Beni görmüyor.

Çizmeleri ve palayı aramıza sıkıştırdım ve kolunu kendime çektim. Ağzından bir damla kan damladı. Sildim ve daha da yaklaşarak yüzümü boynuna gömdüm.

Ben hıçkırırken saçlarının yumuşak ipeği dudaklarımda dalgalanıyordu. Narin bedeni bana doğru bükölmüş dalgaların sürüklediği odun gibi uzanıyordu. Onu daha yakına çektim, eteklerini düzelttim, bacaklarını düzenledim ve kucağına yapıştım.

Bir insan kırılmadan önce ancak bu kadar acıya dayanabilirdi.

Bazen kırılan şeyler tekrar bir araya getirilemez.

Bedenim anneminki gibi kırık dökük değildi ama yine de boştum. Ve yorgundum. Çok çok yorgundum.

Gözlerimi kapatmak zor olmadı. Kendi kendilerine kapandılar. Onları açtığımda, gece karanlığıyla karşılaştım.

Ay ışığı annemin teninde parıldıyor, ona ruhani bir ışıltı veriyordu. Eninde sonunda biri bizi bulacak ve onu benden alacaktı. Ya da belki

yengeçler onu alacaktı. Bir tanesini saçından çekmek için eğildim ve bir çift çizme görüş alanıma girdi.

Boynumu bükerek başımı kaldırdığımda Charles Vane'in başımda dikildiğini gördüm. Çatlamış dudaklarımı yaladım ve "Babam..." diye mırıldandım.

"Onu kurtarmaya çalıştım." Yanıma çömeldi, yüz ifadesi ay ışığında okunamıyordu. "Onu şafakta astılar. Darağacını sahile taşıdılar ve bize bir mesaj göndermek için bunu orada yaptılar. Mürettebatına."

"Sen de mi oradaydın?"

Sertçe başını salladı. "O da öyleydi." Kontese baktı. "Anneniz mi?" "Evet."

"Olay olduğu sırada geldi ve..." Uçurumun tepesine bakarken kaşları çatıldı. "Delirdi."

Bakışlarını takip ettim. "Acısını dindirdi mi?" "Sanırım aldı."

"Bu gün benden her şeyimi aldı. Sevdiğim her şeyi. Sahip olduğum her şeyi." Uçurumun kayalık yüzünü inceledim, tırmanacak gücüm olup olmadığını merak ediyordum.

"Her şeyi değil." Üzerime eğildi ve annemin cesedini kayadan aldı. "Kaptan Sharp'ı kurtaramadım ama seni kurtarabilirim."

Onunla birlikte uzaklaşırken, durgun bir zihinle sözlerini düşündüm. Kurtarılmak istiyor muydum? Kurtarılacak ne kalmıştı?

Birkaç dakika sonra geri döndü ve beni kollarına aldı. Kendimi hiç bu kadar güçsüz ve cansız hissetmemiştim. Beni denize taşıırken mücadele etme isteğim bile yoktu.

Beni neşeli bir kayığa indirirken altımdaki kaslar esnedi. Babamın botları ve palası da bana katıldı.

Ve yalnız değildim.

Ayaklarımın dibinde iki ceset yatıyordu ve onları bir arada görmek kalbime hayat üfledi.

"Nasıl?" Annemle babama doğru süründüm ve soğuk ellerini kavradım, parmaklarını benimkilerle birleştirdim.

"Cesedini darağacından çaldım." Arkamdan tekneye tırmandı. "Kaptan Sharp denizde gömülmeyi hak ediyor."

"Teşekkür ederim." Yanlarına uzandım ve kollarımı babamın göğsüne doladım. "Bana ne olacak?"

"Bu sana bağlı." Kürekleri kara suya sapladı ve denize doğru itti. "Jade senindir. Kaptan onu aldığı gece bu konuda çok netti."

"Daha on dört yaşındayım."

"Sen mürettebatın güvenini kazanana kadar ona ben kaptanlık edeceğim." Başını eğip beni inceledi. "Bu hayatı seçtiğimde senden daha gençtim, senin gibi yetimdim. Ben de

pişmanlık yok."

"Ben bir kızım." *Kırık, boş bir kız.* Elimi annemle babamın birbirine dolanmış parmaklarına doladım. "Mürettebat beni babam olmadan kabul etmez."

"Onlara başka seçenek bırakma." Bakışları üzerimde gezindi ve ağzının kenarına bir sırıtış dokundu. "Dün içinde yanan korkusuz ateşi gördüm. Bunu geri kazan Bennett ve önünde hiçbir engel kalmasın."

Hissettim. Acının soğuk ve ağır yükünün altında bir kıvılcım. Uğruna yaşanacak bir şey.

Elim belimde asılı olan pusulaya gitti.

Hazır olduğunuzda, onu takip edecek ve hakkınız olanı talep edeceksiniz.

Gözlerimi kapattım ve ağladım.

Mart 1721
Port Royal, Kingston Limanı Jamaika

Ailemi kaybetmemin üzerinden yedi yıl geçmişti. Hâlâ hissediyordum, ruhumun derinliklerini kemiren o acıyı. Ondan kurtulmaya çalıştım, hasar orada değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Ama o yapıştı.

Özellikle de bu gece.

İlmiğe asılı bir başka cesedin önünde dururken alacakaranlığın örtüsü beni ıssızlıkla örttü.

Başka bir Buccaneer.

Hayatımdan bir büyük adam daha koparıldı.

Bir gün kendi boynumda kenevirden bir yular bulabilirim. Korsanlar asla yataklarında ölmezler. Ama bugün benim günüm değildi.

Burada olmamam gerektiğini hatırlatan bir şey.

On dört yaşımdan beri kaçıyordum, sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. Şimdi bile başımı hafifçe eğip etrafımdaki boş ara sokakları inceliyor, sonsuza dek kaçamayacağım tek şey için duyularım tetikte bekliyordu.

Ölüm.

Azraillerim birçok şekilde geldiler. Korsan avcıları yakalamamın onlara kazandıracağı ödülün peşindeydi. Donanma subayları, Kaptan Edric Sharp'ın korsan kızını alaşağı etmenin getireceği övgüleri arzuluyordu. Düşman korsanlar ve diğer suçlular rakip olarak beni ortadan kaldırmak istiyorlardı. Ve başkaları da vardı, özellikle de biri, kaybettiklerini geri almaya kararlı bir şekilde tek bir odakla beni avlıyordu.

İçlerinde en tehlikelisi oydu.

Jamaika'da bulunmam bir riskti. Ama çok geç kalacağımı bilsem de gelmek zorundaydım.

Charles Vane'in yakalandığını öğrendiğimde bir haftalık yoldaydım.

Asıldıktan üç gün sonra geldim.

Ve hala asılı duruyordu.

Burnumu pis kokuya karşı kapattım ve ağlamamak için kendime emir verdim. Çok uzun zamandır böyle bir zayıflık göstermemiştim.

Charles beni en kötü anımda görmüştü. En azından birini. Ailemin cesetlerini toplayıp beni Carolina'dan götürdüğü gece, savaşlardan ve hastalıklardan, zaferlerden ve kayıplardan, zamandan ve mesafeden sağ çıkan bir dostluk başlattık.

Ve şimdi de ölüm.

Ona hayatımı borçluydum. Asla ödeyemeyeceğim bir borç.

Titreyen elim boynumdaki deri gerdanlıkta asılı duran yeşim taşına gitti, çocukluğumdan kalan birkaç şeyden biriydi bu. Son yedi yılda çok şey kaybetmiş ve çok az gülümsemiştim.

Tıpkı annem gibi.

Ama onun aksine benim hayalim her zaman bir gemide yaşamak olmuştu. Bunu elde ettim ve elde tutmak için her gün savaştım. *Jade* bana aitti ve onu babamı gururlandıracak bir vahşilikle emrim altına almıştım. Seçtiğim hayatı seviyordum, şu anda bile ayaklarımın altındaki sallantıyı arzuluyordum ama kolay değildi.

Pek çok hata yapmıştım, bunlardan biri kalbimde korkunç bir boşluk bırakmıştı. Çevremde gölgeler kıpırdandı ve iri yapılı bir korsan yanıma yaklaştı.

Aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakarak cesede bakmak için durakladığında göz teması kurmadık.

Benden birkaç baş daha uzun boyluydu, yağsız kasları ve titreşen korkutuculuğuyla. Kahverengi saçları yanlardan kırpılmıştı ve alnının tepe noktasından kafatasının tabanına kadar bir şerit halinde uzanıyordu. Kulaklarında altın halkalar vardı ve kare çenesi sert ağzının altını çiziyordu.

Acımasız olduğu kadar çekici de olan bu adam muhtemelen beni bir **l o k m a d a** yiyebilirdi.

Ona hayatım pahasına güvendim.

Reynolds sadece benim levazım subayım ve ikinci komutanım değildi. O benim en yakın arkadaşlarımdan b i r i y d i .

"Gitmeliyiz, Kaptan," dedi nefesinin altından. "Sizin konumunuzdaki bir hanımefendi akşam karanlığından sonra Gallows Point'te oyalanmaz."

"Hiçbir zaman bir hanımefendi olduğumu iddia etmedim." Bir elimi kılık değiştirmiş elbisemin üzerinde gezdirdim.

İşlek limanlara kadın korsan kılığında giremediğim için, pantolonumu ve silahlarımı daha kolay gözden kaçabilecek bir görünümle değiştirmek zorunda kaldım.

Ergenlik yıllarımı erkek kıyafetleri giyerek ve saçlarımı kulaklarıma kadar kestirerek geçirmiştım. Sonra kalçalarım yuvarlaklaştı ve göğsüm genişledi, bana kadınların tercih ettiğı boğucu işkence aletlerini giymekten başka seçenek bırakmadı.

Yabani yelelerimi toplayıp saygıdeğer bir hanımefendinin takma adını takmayalı uzun zaman olmuştu. Bundan ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum.

"Büzülmüş saten içine doldurulmuş güneşte kavrulmuş bir armut gibi görünüyorum." Gri elbisenin göğsünü çekiştirdim, kendimi kapana kısılmış ve sefil hissediyordum. "Sence de öyle değil mi?"

Bana bir bakış bile atmadı. "Söylememeyi tercih ederim." "Neden söylemeyesin? Sen asla dilini tutan biri değilsin."

"Kaynayan bir ruh hali içindesin." Kahverengi gözlerini çevrede gezdirdi. "Olay çıkarmak şu anda amacım değil."

"Bir hanımefendinin hizmetçisi gibi endişeleniyorsun."

"Cehennemde çürü."

"Bir gün yapacağım. Ama-"

"Bugün senin günün değil," diyerek en sevdiğim sloganımı tamamladı.

Yakındaki bir sokaktan gelen sesleri ayak sesleri takip etti. Şık giyimli bir çift yanlarından geçerken Reynolds gölgelerin arasında kayboldu, Çürüyen cesedin etrafında geniş bir alan açarak.

Köşenin ardında gözden kaybolduklarında Reynolds yanıma döndü. "Kaptan Vane'e saygılarınızı sunun ki mürettebatı toplayabilelim. Ne kadar çabuk demir alırsak o kadar iyi."

Karanlığa karışarak tekrar geri çekildi.

Her daim tetikte olan bakışları sırtımdayken nefesimi verdim ve ahşap platforma doğru adım attım.

Bir başka yaya dalgası geçti ve ben başımı eğdim, onlar uzaklaşana kadar yüzümü gizledim, görünüşe göre üzerlerinde asılı duran ölü korsandan etkilenmemişlerdi.

Kalbim sızladı.

Bir elimi elbisenin gizli yırtmacına sokarak gizli loş cebe girdim ve babamın pusulasının cilalı yüzeyini okşadım. Ona *harita* derdi. Henüz kilidini açamadığım bir harita.

Charles ve ben enstrümanı açmak için birkaç yıl uğraştık. Sonunda pes etti ve yollarımızı ayırdık. Ama her zaman **b i r b i r i m i z i** bulmayı başardık. İster denizde ister bir tavernada olsun, hikayelerimizi paylaşır ve kalaylı

kadehler eşliğinde yeniden bir araya gelirdik. Babamın ulaşılmaz hazinesi hakkında benimle alay etme fırsatını hiç kaçırmazdı.

"Hâlâ anahtarı arıyorum," diye Reynold'un duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldadım. "Eminim cehennemdeki tahtından bana gülüyorsunuz, seni komik, kötü ruhlu fırça."

Charles'ın esprili bir karşılık vermesini bekledim ama asla gelmeyecekti.

Gözlerimi kaldırarak, duygularımın bastırmasına karşı ellerimi büktüm.

Koyu renk, kana bulanmış saçları dul tepe noktasından göğsüne dökülmüş, yüzü şişmiş ve bir zamanlar şeytani derecede yakışıklı olan kemik yapısına yapışmıştı. Çürüyen derisinden sarkan yırtık pırtık giysiler sinekler ve kurtçuklar için beslenme alanı oluşturuyordu.

Gözyaşlarım boğazımda birikti ve onları yuttum, kederimi beni bunca yıldır hayatta tutan mizaca dönüştürdüm.

"Lanet olsun sana, Charles." Yanaklarım yandı ve tırnaklarım avuç içlerimi oydu. "Hastalıklı bir köpeğin püstüler kışına benziyorsun. İstedğin bu muydu? Lanet bir korsan şehidi gibi sergilenmek mi?" Sesimdeki öfkeyi açığa çıkararak bir yumruğumu platforma vurdum. "Seni yatağında tutmalıydım. Eğer istediğin ölüm olsaydı, seni oraya kendim gönderirdim, kaskatı ve sert bir şekilde, yüzünde bir gülümsemeyle!"

"Bu kadar yeter." Reynolds bir kolunu belime doladı ve beni karanlık bir oyuğa sürükledi. "Bu da neydi böyle?"

"Biz asla vedalaşmayız." Onu ittim ve kendimi toparladım. "Hakaretlerimizi değiş tokuş ederiz."

Etrafıma eğildi, Gallows Point'e giden sessiz yolu inceledi ve geri döndü. "Sen ve Charles Vane sevgili miydiniz?"

"*Sevgili* değil. Ona kızlığımı verdim. Bu konuda tam bir centilmendi. Beni baştan aşağı soyup kanımı akıtmadan önce on altı yaşına kadar bekledi."

Gözleri sertleşti ve çenesinde bir kas kasıldı.

"Benim yüzümden alınma." Sert kolunu okşadım. "Bundan çok keyif aldım ve sonrasında da çok iyi arkadaş kaldık."

"Arkadaş mı dediniz?" Boğazını temizledi. "*Jade*'i ondan aldığınızda bile mi?"

"O benim gemim, Reynolds. Babam öldüğünde sadece on dört yaşındaydım ve Charles'ın ona komuta etmesi gerekiyordu. Ama o zaman bile, o benim gemimdi. Batacağı güne kadar. Kaptanı kim olursa olsun."

"Şimdi ona dönmeliyiz."

Başımı sallayarak oyuktan çıktım ve Port Royal'in kenarındaki tavernaya doğru ilerledim. Benim sadık haylaz ekibim, karınları birayla dolu bir şekilde yaramazlık yapıyor olacaktı.

Reynolds dikkat çekmemek için beni uzaktan takip etti. Bu değildi

Boston ya da sokakları İngiliz askerleriyle dolup taşan St. Augustine. Ama Jamaika valisi benim türüme karşı dehşetiyle tanınırdı. Adamları acımasız bir coşkuyla korsanları avlar ve asardı.

İleride, açık bir kapıdan sızan ışık, binaların arasındaki toprak yolu aydınlatıyordu. Gürültülü kahkahalar ve bir piyanonun akortsuz çınlaması, sert içki içen müşterilerin neşesini duyuruyordu.

En derin gölgelere takıldım ve meyhanenin karşısında duran bir arabanın arkasına geçtim. Tahıl çuvallarının etrafından bakarak içerideki hareketliliği doğrudan görebiliyordum.

Yapı bir buçuk kat yüksekliğindeydi ve üst katında yatak odaları bulunuyordu. Zemin kat her iki taraftaki binalara bağlanıyor ve han, ticaret merkezi, mahkeme salonu ve postane olarak hizmet veriyordu.

Ama bu gece tek amacı eğlenceydi.

Müşteriler bağılıyor, meyhaneci kadınlar da karşılık veriyor, biralar ve bozuk paralar savuruyorlardı. Masalar, lordlar ve donanma denizcilerinden alçaklara ve züppelere kadar her türden özgür yaşamla dolup taşıyordu.

Ekibimin tanıdık yüzlerini işaretledim. Çoğu bıyıklı ve dağınıktı, barın etrafında kümelenmişler ve sıritan, geçiren, kaba saba konuşan şeytanlardan oluşan bir lejyon gibi fahişeleri pençeliyorlardı.

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. Onları denizde çok uzun süre tutmuştum. Bu son seferde altı ay. Buna ihtiyaçları vardı. Bunu *hak* etmişlerdi.

Ben de öyle.

Sokağın karşısındaki saklanma yerimden birkaç yabancı gözüme çarptı. Gösterişli giyimli bir kadınla birkaç terli saat geçirmeye hevesli, çapkın, erkeksi genç adamlar.

Korsemin üzerinden taşmak üzere olan yuvarlak etime baktım. Belki yeterince güzeldim ama nasıl flört edileceğini ya da baştan çıkarılacağımı hiç bilmiyordum. Denemeyeli iki yıl olmuştu.

Öpülmeyeli, dokunulmayalı ya da yetenekli bir el tarafından zevkin doruğuna çıkarılmayalı iki yıl olmuştu.

En son bir erkeğin cazibesine kapıldığımda, bu yıkıcı bir ıstırapla sonuçlanmıştı. Kaçınmam gereken ama şimdi gerekli bir hayat dersi olarak kabul ettiğim bir trajedi. Bir dahaki sefere birinin yatağına düştüğümde -ne kadar zeki, güçlü ya da karşı konulmaz derecede yakışıklı olursa olsun- kalbimi bu işe karıştırmayacaktım. Bir daha asla.

Sarışın bir denizci görüş alanıma girdi, meyhanenin hemen içinde oyalanıyordu. Kalabalığı izleyip içkisini yudumlarken gözleri tepedeki mum ışığında parlıyordu. Yüz ifadesinde bir masumiyet, zararsız bir merak vardı. Belki de onu geri çekilmeden ya da bağlanmadan becermek kolay olurdu.

sonra.

Ayak sesleri ilerledi ve Reynolds yanımda belirdi, uzun gövdesini arabanın arkasına eğdi.

"Mürettebat arkadaşların eğleniyor." Bakışlarımı sarışın adamdan ayırmıyor, onun zayıf bedeninin benimkine değdiğini hayal ediyordum. "Birkaç saat daha kalmalıyız. Bir içki içebilirim." *Ve çekici bir denizciyle karanlık bir köşe.*

"Boynunuzda bir kızarıklık var, Kaptan."

Elimi oraya götürdüm ve dişlerimi sıktım.

"Seni neyin çağırdığını biliyorum ve bu bira değil." Sesi alçaldı, tereddütlü ama iddialıydı. "Sana bu konuda yardım edebilirim. Gemiye dönüp yelken açabilirsiniz, ben de kamarana gelip ihtiyacın olan şeyi temin ederim. Burada bir yabancıyla birlikte olmayı düşünmenden daha güvenli olur."

"Endişenizi takdir ediyorum-"

"Yardımsız kalan tek kişi sen değilsin. Bir kadına iyilik yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Çünkü yanımdan hiç ayrılmadı.

Aşırı korumacı salak.

Olağanüstü levazım subayı.

"O zaman git şımart." Tavernaya doğru işaret ettim. "Seni durdurmayacağım." "Seni burada korumasız bırakmayacağım."

İçimi çektim. "Ne istiyorsun? Beş dakika mı? On dakika mı? Eğer dediğin kadar uzun sürdüyse-"

"Seninleyken, acele etmez ve onu kızdırırdım. Her yalamada." Sesi çakıl taşına dönüşürken bile gözleri çevrede sabit kaldı. "Her ısırık. Her vuruş. Orta saatin sekiz çanından sonra bile uzun süre dayanmasını sağladım."

İçime bir sıcaklık yayıldı, kalçalarımnda bir titreme uyandırdı. Dudaklarımdaki itirazı susturacak, duraklamamı ve teklifini gerçekten düşünmemi sağlayacak kadar güçlüydü.

Bir levazım subayına bulaşmak çok da kötü bir fikir değildi. Benimle yattığında Charles Vane'in ikinci kaptanıydım. Charles'a verdiğimin aynısını Reynolds'a da verebilirdim. Birkaç keyifli saat. Daha fazlasını değil.

Ama levazım subayım Charles'la aynı kumaştan değildi. Yakınlık onu sahiplenici ve olduğundan daha da bağılı hale getirecekti. Buna tahammül edemezdim, sadece duygusal olarak karşılık veremediğim için değil. Arkadaşlığımız ikimizin de tartışmak istemediği nedenlerden dolayı karmaşıktı.

"Cevabım hayır ve nedenini biliyorsun." Tavernaya doğru başımı salladım. "İçeride baştan çıkarıcı bir alçak tarafından ayartılmayı bekleyen birkaç şık hanım var."

Siz bunu yaparken ben de içeride oturmak için sessiz bir yer bulacağım. Mürettebatın gözü dışarıda olacak."

Arabanın yanından hızla geçip meyhaneye girerken cevap beklemedim.

Bira ve tütün kokusu burnumu tırmalıyor, sarhoş seslerinin kakofonisi düşüncelerimi boğuyordu. Kalabalık omuz omuza etrafımda toplanmıştı ve ortalamadan kısa boyum fark edilmeden bedenlerin arasından kaymamı kolaylaştırıyordu.

Omzumun üzerinden bir bakışla Reynolds'ın yerini tespit ettim. En uzun adamdan daha uzun boyluydu, bara doğru ilerlerken kafasındaki düzensiz saç şeridi kalabalıktan ayırt edilebiliyordu.

Çenemi aşağıda ve hislerimi keskin tutarak ters yönde ilerledim. Kıyafetler belanın en iyi göstergesiydi. Üniformalı kümelerden kaçındım ve benimkine benzer önlüklere yöneldim, susamış beyefendilerin eşlerinin arasına karıştım.

Sonunda meyhaneye doğru ilerledim ve kimsenin beni tanımadığından oldukça emin oldum. İyi giyimli müşterilerden oluşan bir sürünün ortasında durarak, İngiliz siyaseti ve deniz yolculuğunun sıkıntıları hakkındaki sıkıcı konuşmaları dinledim.

Tam rahatlamaya başlamıştım ki, içimde uğursuz bir his dolaşmaya başladı. Kürek kemiklerim seğirdi. Ateş gibi bir ürperti sırtımı yıkadı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Seni buldum." Karanlık mırıltı enseme tırmaladı ve ruhumun en karanlık kısmına ulaştı.

O gür, ayak parmaklarını kıvıran Galli aksanı iki yıl boyunca rüyalarımın girmişti.

Buz gibi bir korku omurgamı titretti ve dönerek yakındaki bir masanın dolu sandalyelerine çarptım.

"Affet beni," diye mırıldandım ve bakışlardan uzaklaşarak kalabalığın içinde bu sesin sahibini aradım.

Her yüzü incelerken, kalabalığı yarararak onu dinlerken ve aklımı yitirirken nabzım damarlarımda çarpıyordu.

Onu paranoyaklığım yüzünden çağırmış olmalıyım. Beni bulmuş olamaz. Jamaika'da olduğumu nereden bilsin ki?

Ciğerlerimden bir farkındalık rüzgârı çaldı.

Yaşayan her korsan Charles Vane'in yakalandığını öğrenirdi ve en nefret ettiğim korsan Charles'ın benim için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Denizde hiç hissetmediğim bir mide bulantısı vücuduma yayıldı. Acelecilik bacaklarımı hareket ettirdi. Bir elimi karnıma bastırdım ve çıkışa doğru ilerledim.

Sonra onu gördüm.

Meyhanenin karanlık köşesinde çapkınların kralı yayılmıştı. Yüzünü başka yöne çevirmişti ama o çatalı dili tanıyordum. Bir yalan perdesinin altında tenimin her santimini okşamış, kalbimin etrafını saran ve beni parça parça ezen vaatleri solumuştu.

Rahip Farrell.

Yabani *Rahip* olarak bilinen *bu* lakap, babamla birlikte açık denizlerde hüküm sürenlerden daha fazla korku ve saygıyla fısıldanırdı.

Yüz ifadesini göremiyordum ama bu profil hafızama kalıcı olarak kazınmıştı. Düz bir burun, güçlü bir çene ve bir kadının varlığının en derin, en mahrem yerlerini delebilecek büyüleyici gri gözlerin üzerinde koyu renk kirpikler.

Yüzünde ve başının yanlarında kirli sakal gölgesi vardı. Boncuk dizileri, ince örgüler ve uzun bükülmüş bukleler, tepedeki kahverengi saçlardan oluşan ipeksi yelenin içinden geçerek yakışıklı bir kuyruğa dönüşüyordu.

Kendisine verilen Rahip ismi, ima ettiği gibi değildi. Etrafı açık saçık giyinmiş kadınlarla çevriliydi, göğüslerini omuzlarına sarkıtan dangalaklar kadar dinsiz ve hovardaydı.

Tek bir bakışıyla, Tanrı'dan korkan düzgün bir kadının bacaklarının arasını ıslatabilirdi. Hıristiyanlığa aykırı öfkesi, bir kadın bakışlarını ona diktiğinde önemsizleşirdi. Yaşayan hiçbir erkek onun fiziğinin iyi şekillendirilmiş kas yapısıyla ya da yüz hatlarını şekillendiren mükemmel yontulmuş erkeklikle yarışamazdı. Tanrısal bir güzellik yayıyordu ve bunu biliyordu.

Ona aşık olduğumda, bu sert ve hızlı olmuştu. O zaman da şimdiki kadar güçsüzdüm. Ona bu kadar yakın olmak fiziksel olarak acı veriyordu.

Nefesim boğazımda düğümlenirken, bedenler görüş alanımı kaplayana kadar kalabalığın içine doğru geri geri gittim. Korku kalp atışlarımı yönetiyordu ve kendimi korumak beni hareket ettiriyordu.

Sayısız adam beni yakalamaya çalıştı ama Priest'in takibi kişiseldi. İki yıldır peşimdeydi.

Çıkışa doğru acele ederken nabzım hızla atıyordu. Kapıdan birkaç adım ötede, adını dar yüzünü yutan favorilerinden alan usta nişancım Chops'u gördüm.

Yanından geçip gittim, fısıldayacak kadar uzun süre durakladım, "Demir alıyoruz.

Diğerlerini topla, yoksa onlarsız giderim. Reynolds nerede?"

"Dışarı." Sorgusuz sualsiz sandalyeden kalktı, acil emrime tıpkı gemide olduğu gibi yanıt verdi.

Kapıdan hızla çıktım ve Reynolds'ı binaya yaslanmış, dudaklarını sarışın güzel bir kızın boynuna yapıştırmış halde buldum.

Lanet olsun bana, zamanlamam berbattı.

Bakışlarını kaldırdı, beni anında hissetti.

"O burada," diye mırıldandım ve havalandım.

Detaylandırmama gerek yoktu. Ayak sesleri beni yakaladı ve şehir boyunca, sahildeki çadırların yanından geçip iskelenin uzun şeridine kadar benimle kaldı.

"Seni gördü mü?" Kolumu tuttu ve beni ilk neşeli teknede durdurdu.

Seni buldum.

"Evet." Ürpererek karanlık denize baktım, *Yeşim*'i görebilmeyi diledim. siyah ufukta. "Benimle oynuyor."

Kolumu bıraktı ve ay ışığının aydınlattığı kıyıya doğru döndü. "Onu öldüreceğim." "Hayır." Göğsüm sıkıştı. "Bu konudaki fermanım değişmedi."

Priest'ten ne kadar nefret edersem edeyim, onun ölümünden sağ çıkamazdım.

"Pekâlâ." Teknenin bağlarını çözdü. "A t l a y ı n . Mürettebatı beklemeyeceğiz. Yetiştiklerinde ikinci neşeli tekneye doluşabilirler."

Gizli loş ceplerimi yoklarken ellerim titredi. Parmaklarım hançerimin kabzasını buldu ama diğer cebim boştu.

Boş. Boş. Boş.

Bir nefes göğsümde boğuldu. "Pusulam. Kayıp." "Tanrı'nın kanı, Bennett. Nasıl?"

Haritanın babama ait olduğunu ve ona her şeyden çok değer verdiğimi biliyordu. Ama Edric Sharp'ın meşhur hazinesine giden tek harita olduğunu bilmiyordu. Sadece iki kişiye söylemiştim. Charles ölmüştü ve geriye...

"Rahip." Midem bulandı. "Tavernada arkamdan sinsice yaklaştı. O zaman almış olmalı."

"Onu almadan gidiyoruz." Reynolds belimi kavradı ve beni tekneye bindirmek için harekete geçti.

"Hayır!" Geri ittim ve ayaklarımı iskeleye diktim. "Beni hemen serbest bırak!"

Bir hırıltıyla ellerini geri çekti. "Haddimi aştım." "Evet, sen-"

A r k a m d a n ayak sesleri geliyordu, kıyıdan yaklaşan tek bir çift botun ayak izleri.

Göğüslerimin arasından boncuk boncuk ter damlıyor ve kalçalarımın altında toplanıyordu. O tembel, kibirli yürüyüşü biliyordum. Ondan korkuyordum.

Reynolds da öyle.

"Tekneye binin." Kalçasındaki kuşaktan palasını çıkardı. "Lütfen, Kaptan."

Kıyıya sabitlenmiş gözleri kimin geldiğini doğruladı ve bir savaş

Vahşı yüz ifadesinde bir savaş vardı.

"Pusulamı almadan gitmiyorum." Omuzlarımı geriye iterek omurgamı kuşandım ve en büyük hatamla yüzleşmek için döndüm.

Birkaç adım ötede korsan ahşap bir direğe yaslanmıştı. Başparmağı, ince kalçalarını saran deri kayışlara gelişigüzel takılmıştı. Diğer eli yanında, pusulamı zincirinden sarkıtıyordu.

Kin özlemle savaştı. Küçümseme üzüntüyle çarpıştı ve öfkem ona karşı her zaman hissettiğim çaresiz, sıradan cazibenin altında ezildi.

Kahverengi pantolonu üzerine bir eldiven gibi oturuyor, iplikler güçlü kalçalarını ve kasıklarındaki büyük şişkinliği sarıyordu. Bol gömleği belindeki birden fazla kemerin içine giriyor ve göğsünden bağlanarak boynuna kadar açılıyordu. Güçlü bir boyun, sıyrık ve kıllarla kaplıydı.

Kalın bir şekilde yutkundum, bakışlarım onunkine doğru yükselirken tüm vücudum istenmeyen bir ağrıyla zonkluyordu.

Cilalı çelik gibi parlayan gözler bana dik dik bakıyordu. Ay ışığı, yüzünün geri kalanını gölgede bırakarak belirgin yüz hatlarını -sert alın, belirgin elmacık kemikleri, mükemmel burun, dolgun dudaklar- keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Ağzının sert ve düz çizgisi ifadesindeki yoğunluğu artırıyordu.

Öfkeliydi. İki yıllık kabarcıklı, çözülmemiş bir öfkeyle kaynıyordu. Sesimi bulana kadar kalbim binlerce kez öldü. "Rahip."

"Bennett, aşkım." Sevgi sözcüklerini havaya savurdu, her hece acımasız bir işkence hırıltısıydı. "Güzel, çileden çıkarıcı karımı nasıl da özlemişim."

Üç yıl önce, kendinden emin, cinsellikle dolu, alışılmadık derecede yakışıklı bir korsan gemime geldi. Günahkâr gri gözlerinin ve hain ağzının tüm dünyamı tersine çevireceğini bilmiyordum.

Priest, iş arayan Reynolds'la birlikte ekibime katılmıştı. Ama Priest'in farklı bir gündemi vardı.

Bir sonraki fethi için sinsice dolaşıyordu.

İki hafta içinde, kendimi kamaramda onun itişlerinin altında sıkışmış, çığlık atarken, kıvranırken, hayatımın en derin, erotik ve duygusal olarak nüfuz edici birleşmesinin sancıları içinde sayıklarken buldum.

Onunla hissettiğim çığ, sınır tanımayan büyü tek taraflı değildi. Terli uzuvlarımıza dolanmış, derimize kadar soyunmuş ve daha da derine -kalplerimizi açığa çıkaracak kadar derine- birbirimizin içine o kadar gömülmüştük ki çözülmek bilmiyordu.

Durdurulamaz bir tutku patlaması olarak başlayan şey, çok önemli, temel ve *daha fazlasına* dönüştü.

Birbirimize bağımlı hale gelmiştik. Doyumsuz. Ayrılmaz. Giysilerimizi üzerimizde, ellerimizi kendimize, kalplerimizi kapalı tutamıyorduk. O kadar ani olmuştu ki ayaklarımız yerden kesilmiş ve bizi temelden değiştirmişti.

Ona sırlarımı ve geleceğimi ne kadar çabuk emanet etmişim. Daha da şok edici olan, çapkınların hedonist kralının aşkıma karşılık verdiği sarhoş edici yoğunluktu. Aletin bir terzinin iğnesinden daha fazla eteğin altına girdiği herkes tarafından biliniyordu.

Ama bir kez bile onu tuzağa düşürmeye ya da evlilikle bağlamaya çalışmadım. Çapkın yaşam tarzını bırakmaya yemin ederken bağlılık ve tek eşlilik talep eden oydu.

Sadece seni istiyorum, demişti. Sadece seni.

Ona inanmıştım, sevinçle ve körü körüne.

Tanışmamızdan bir yıl sonra, *Jade* gemisinde evlilik yemini ederek bunu resmileştirdik.

Ona olan aşkı benim en büyük sorumluluğum olduğu için evliliğimizi gizli tuttuk. Reynolds ve ekibimin birkaç sadık üyesi dışında kimse bilmiyordu.

Charleston'da dokuzuncu Earl Leighton'ın torunu Benedicta Leighton'dım.

Diğer her yerde, kötü şöhretli Korsan Edric Sharp'ın kızı Bennett Sharp'tım.

Benedicta ve Bennett'in aynı kişi olduğunu bilen tek kişi kocamdı.

Benim hakkımda her şeyi biliyordu.

Her şeyi.

Savunmasız.

Zayıflık.

İlişkimizi ifşa etmek ikimizi de duyarlı hale getirecekti. O zaman ve şimdi. Priest'e artık kör bir aşkın merceğinden bakmıyor olmamın bir önemi yoktu. Eğer bir düşman tarafından yakalanıp beni kontrol etmek için işkence görseydi, her türlü talebe boyun eğdim.

Acınası, değil mi? Beni olabilecek en kötü şekilde incitmişti ve ben yine de hayatımı onunkine değişbilirdim.

Daha da acıklısı, *Jade* gemisindeki mürettebatım tarafından hazırlanan maddeleri değiştirecek kadar ileri gitmiştim: *Eğer herhangi bir adam Rahip Farrell'a zarar verirse, ister saldırganlık ister savunma olsun, o adam marroon'lanacak ya da vurulacaktır.*

Bugün bu kuralın arkasında durdum. Eğer ölürse, bu benim gözetimimde olmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktım.

Bir zamanlar onun da benim için öleceğinden emindim. Ama bu daha önceydi.

Bana ihanet etmeden önce.

"Anlaşmamızı bozdun mu?" Boğazımın dibinde sıcak bir kızgınlık iğnesi battı. "Evli olduğumuzu kaç kişi biliyor?"

"Kimseye söylemedim. Ama seni aramama yardımcı olsaydı bunu tüm dünyaya duyururdum." Pusulayı zincirin üzerinde tembelce döndürerek benimle alay etti. "Meğer Charles Vane'in asılmasını beklemem gerekiyormuş."

Göğsüm sıkıştı. "Cehenneme kadar yolun var."

"Beni Nassau'da bıraktığın günden beri oradayım." Kollarını uzatırken yüz ifadesi öfkeyle buruştu. "Hiçbir şeyim kalmadı, aşkı. Elimdeki tüm kaynakları tükettiğimi bilmelisin, cüzdanımdaki paralar ve katran

nefesim seni takip ediyor."

Mantıksız bir suçluluk duygusu yüzeye çıkmaya çalıştı ama onu bastırdım. "Peki ya taverna kadınlarının göğüslerine damlattığın nefesler? Onlar da benim için miydi?"

"Evet."

"Sen aşağılık bir yalancısın. İçlerindeki en büyük alçaksın."

"Kızgınsın." Gümüş gözleri ay ışığında parlıyordu. "Bu konuda yalnız değilsin."

Reynolds yanımda sessiz ve uyanık kaldı. Beni canı pahasına korurdu ama Rahip'ten koruyamazdı. Kocamın bana verdiği zarar asla çelik ya da barutla verilmedi.

"Bu evliliği bitir." Omurgamı dikleştirdim. "Bırak beni, pusula senin olsun."

Ciddi değildim. Babamın hediyesinden vazgeçmek bir uzvumu kaybetmekten daha kötü olurdu. Savaşmadan vazgeçmezdim.

"Pusula zaten bende." Aleti bacağının yanında döndürdü. "Sana gelince, ben bırakmayı beceremiyorum."

Meyhanede onun Galli tınısını duyduğum anda işin bu noktaya geleceğini anlamıştım. Beni anlayamadığım nedenlerden dolayı istiyordu ama bu nedenlerin hiçbirinin önemi yoktu. Bana yaptıklarından sonra değil.

İki yıl boyunca ondan kaçmak tamamen şanstı ve artık şansım tükenmişti. Ondan kaçmanın tek yolu onu öldürmektir.

Kendi kalbime kılıç saplasam daha iyiydi. Bunu yapamazdım.

Bakışları benimkinde kaldı ve o zalim kaşlarının arasında bir yerlerde biliyordu. Onu hâlâ sevdiğimi biliyordu.

Ama eğer kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir. Yalanlardan ve sadakatsizlikten sonra onu nezaketle affedeceğimi mi düşündü? Onu tekrar yatağıma kabul edeceğimi mi?

Sanki benim ne istediğim onun umurundaydı. Rahip Farrell kendi zevki için alır, yağmalar ve baskınlar yapardı. Özellikle ilkel arzuları söz konusu olduğunda, ahlaki kısıtlama veya vicdan olmadan hareket eden soğukkanlı bir korsandı.

"Geminiz nerede?" Arkasındaki kıyıya baktım, onu yalnız bulduğuma şaşırmadım. "Mürettebat yok mu?"

"Bu sabah senin yerini tespit ettiğimde onları serbest bıraktım. Gemiye onlara bir veda hediyesi olarak verdim."

Soğuk, sessiz bir korku midemi doldurdu ve zaten tahmin ettiğim şeyi sağlamaştırdı.

Benimle gelmek için her türlü niyeti vardı. Neden gelmesin ki? Sadakati hiç kimseye ve hiçbir şeye bağlı değildi. Yalnız bir deniz kurduydum, gemiden çalıntı gemiye atlıyor, mürettebata ya da gemilere bağlılık duymadan ele geçiriyor ve atıyordu.

Yakalandı.

Bana da aynı duygusuzlukla davranacaktı. Tekrar.

"Pusulayı geri ver." Tek güvencesini teslim etmeyeceğini çok iyi bildiğim için elimi uzattım.

"*Jade'e binene kadar olmaz.*" Ağzı köşeden yukarı kıvrıldı ve bakışları elbisemin korsajına inerken dili alaycı bir yalamayla kırıksıklığı yakaladı. "Bu cafcacılı şeyi dişlerimle vücudundan çıkardıktan sonra, *yasal olarak* bana ait olan şeyle kendimi yeniden tanıştıracam. Sonra da değerli pusulanızı geri vereceğim."

Titiz dokunuşunu hatırlayınca meme uçlarım sertleşti ve nabzım boğazımda öfkeyle çırpındı. "Şeytan getirsin seni, seni çürümüş, sadakatsiz piç."

"Öfken beni hâlâ sertleştiriyor." Sesinin kadife karanlığı öfkemin altında kıvrıldı. "Ben tekrar içine girmeden önce saten teninin bir santimi bile lekesiz kalmayacak."

Reynolds önüme atladı ve kılıcını savurdu. "Ona dokunma ayrıcalığını kaybettin."

"Kendine dikkat et, Reynolds." Priest kemerinden bir hançer çıkardı ve onunla tırnağını kesti. "Seni öldürmek istemezdim. Benim için bir kardeş gibisin."

"Ben senin kardeşimim, seni kanayan amcık."

"Yarı yarıya. Tanrı biliyor ya, bende bir kalyonu dolduracak kadar var."

"Çünkü annen, gerilmiş dudaklarında frengi yaraları sarkan bir fahişeydi."

Rahip gözlerini kapadı ve doğaüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. Bir sonraki nefeste hava çatladı ve aynı anda hamle yaptılar. Ama ben buna hazırlıklıydım, kollarımı açarak aralarına atlamıştım bile.

"Yeter." Her ikinizin de mermer gibi sert göğsüne bir elimi koyarak onları birbirinden ayırdım. "Benim hesabıma göre, ikinizin de annesi fahişeydi ve babanız da daha iyi değildi, çünkü tek oğullarını öldürmeye çalıştı."

"Aynen öyle." Reynolds dokunuşumdan uzaklaştı. "Onun gemisine korsanlık yapıyorduk."

Kendi babalarından çalmak. Bu Priest'in fikriydi ve Reynolds ile ben de buna uymuştuk. O gün neredeyse ikisini de kaybediyordum ama sonunda savaş bizim lehimize döndü. Babalarının düştüğü kılıç benim kılıcım olmuştu.

"İkinizin de kışını kurtardım, hatırladınız mı?" Elim gömleğinin bağcıklarına dolanırken bir gözüm Priest'in üzerinde **o l a c a k** şekilde onları birbirlerinden uzaklaştırdım.

Geri çekilmeliydim ama çok uzun zaman olmuştu. İki yıl çok uzun. Bu ayrılığı parmak uçlarımda hissettim.

sıcak kaslar, erkeksi gücünün tadını çıkarıyor. Ondan korkuyorum.

Burun delikleri genişledi ve eğilip avucuma bastırarak cesaretimi sınadı.

Gecenin karanlığında duyularım, benimki kadar öfkeyle çarpan kalbinin temposunu aradı. "Daha fazla yaklaşma."

Bir dokunuş benim felaketim olabilirdi. Onun varlığında zar zor nefes alabiliyordum.

Çenesi sertleşti ve aramızdaki yalnız boşluk yılların getirdiği aşağılama ve güvensizlikle kabardı. Onun gemime, kamarama girmesine izin verirsem, üzücü bir sonuçla karşılaşacaktım. Kurtarmaya değer hiçbir şey kalmayana kadar son kararlılığımı, saygınlığımı da ele geçirecekti.

Tabii durumu tersine çevirip ona kendi aldatmacasından bir doz vermediğim sürece.

Parmaklarımı gömleğinin içinde gevşettim ve alanıma girmesine izin verdim. İçeri girmekte tereddüt etmedi, başını eğdi ve sözlerini boğazıma yerleştirdi.

"Gitmemiz gerek." Boynumu ısırdı, dişleri hızlı ve derin bir şekilde battı, beni inletti. "Misafirimiz var."

Sarsılarak geri çekildim ve bir elimi acının üzerine vurarak arkasındaki iskeleyi aradım.

Kıyıdaki gölgelerin arasından silüetler belirdi ve bize doğru ilerlemeye başladılar. Ay ışığı üniformalarını aydınlattı ve nabzım uçuşa geçti.

Priest ve ben cinayet ve korsanlıktan aranıyorduk ve bu adamlar bizi tanırsa asılacaktık. Priest kılık bile değiştirmemişti ama yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yoktu. Aksine, gözlerindeki uçurum benimle ilgili planlarına engel olmaya çalışan herkesi öldürmeye yemin etmişti.

Pusulayı çevremde tutarken neşeli tekneye doğru döndüm. Hayatta kalmak duygusal bir biblodan daha önemliydi ama her ikisine de umutsuzca ihtiyacım vardı.

Priest tekneye atlamak için hamle yaptığında, pusulaya doğru hamle yaptım. Bileğimi yakaladı, beni sert gövdesine doğru çekti ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Kıç tarafa doğru indik ve benim inişim onunkinin tüm zarafetinden yoksundu. Tökezleyerek geri çekildim ve beni yakalama girişimini inatla engelledim. Sırtım orta koltuğa çarptı ve ayaklarım yukarı kalkarak ona eteklerimin altından uygunsuz bir görüntü verdi.

Lanet olsun!

Çılgınca kendime çeki düzen vererek ahlaksız bir yorum bekledim. Neyse ki bunu benden esirgedi ama için için yanan bakışlarından kaçış yoktu.

O kapüşonlu tunç gözler bir kadını kelimeler olmadan nasıl baştan çıkaracağını, dokunmadan nasıl tatmin edeceğini ve ona tüm evreninin merkeziymiş gibi hissettireceğini biliyordu. Şimdi bunların hepsini yapıyordu. Milisaniyelik bir bakışla.

Açlık içimde dönüp dururken kanım deli gibi akıyor, içim titriyor, odaklanmamı, plan yapmamı, mantık yürütmemi imkânsız hale getiriyor, sadece onun bana verebileceğini bildiğim hazzı arzulamama neden oluyordu.

Ama ben onun biriciciği değildim.

Son iki yılda kaç kadını sikmişti? Kaç kez bir başkasının kulağına "*Seni seviyorum*" diye haykırmıştı?

Lanet olsun ona, canım yanıyordu. Acı hiç bitmiyordu, içimi kemiriyor ve duygularımı çirkin, iğrenç ve tanınmaz bir şeye dönüştürüyordu.

Onunla bir daha asla birlikte olamazdım. Ona bir daha asla güvenemezdim. Hikâyelerde anlatılan vahşi korsan kaptanın yarısı kadar bile olsaydım, ona ölümüne işkence eder, yaralarını iyileştirir ve tekrar işkence ederdim.

Asla yapamayacağım bir şey daha. Ama onun için bir planım vardı ve gece bitmeden bunu gerçekleştirecektim.

Kıyıya yakın iskelede valinin adamlarının yaklaştığını haber veren ayak sesleri duyuldu.

Reynolds arkamdan atlarken nefesimi tuttum ve sallanan teknenin kenarına tutundum. İstenmeyen yolcumuz hakkındaki düşüncelerini anlamak için levazım subayımın yüzüne bakmama gerek yoktu. Sessizliği sırtıma çarparak beni ürpertti.

Reynolds tek kelime etmeden kürekleri suya sapladı ve bizi denize doğru itti.

Jade'e.

Evim ve sığınağım.

Taşıdığı her halatı, her direği ve her santim brandayı biliyordum. Her gün onun en çalışkan mürettebatı kadar sıkı çalışarak kaptanı olmayı hak ettiğimi kanıtlıyordum. Yıllarca süren yolculuklar boyunca ona komuta ettikten, ödüller ve ganimetler kazandıktan sonra, mürettebat arasındaki konumumu ve dolayısıyla onların saygısını fazlasıyla hak etmiştim.

Priest'in *Jade'e* dönüşü her şeyi tehlikeye attı. Bacaklarının arasındaki dürtüleri tatmin etmeyi gemimin ve dostlarının ortak iyiliğinden daha çok önemsiyordu.

Yüz yirmi kişilik ekip her zaman kavgaya hazırды. Kavgaya bana karşı olmadığı sürece bu benim avantajıma çalışıyordu. Ama Rahip onların önünde beni küçümser, hırpalar ya da bana meydan okursa, zayıf görünürdüm.

Zayıf bir kaptan gözden düşer ve demokratik bir mürettebat bu zayıflıktan kurtulup yeni bir lidere oy vermekte tereddüt etmezdi.

Bu tür bir isyanı toparlamak kocamın uzmanlık alanıydı.

Kurnazlık, karizma ve zekice bir dil sayesinde, kendi

Bir gemiye girecek, mürettebatı kaptanlarını denize atmaya teşvik edecek ve onları kendisini nihai otorite olarak seçmeye zorlayacaktı. Fetihlerinden sıkılınca bir sonrakine geçti.

Üç yıl önce *Jade*'e tam olarak bunu yapmak niyetiyle binmiş.

Sonra benimle tanıştı.

İplerin altında utanmazca flört etmesi ve benim kamaramın kapısına karşı Tanrı'ya orgazmik soluklanmalarım arasında bir yerde, vücudumla daha çok ilgilendiğine karar verdi. Ve kalbimle. Her ikisini de tüketti, ihanet etti ve geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybetti.

Şimdi geri almak ve tekrarlamak için geri döndü.

Kazandığına inanmasına izin verirdim, gardını düşürecek kadar fiziksel olarak yaklaşmasına izin verirdim. Sonra da onu demirlere vurur ve ambarın içine atardım.

Reynolds bizi denizin örtülü güvenliğine doğru kürek çekerken, Priest'in sabit bakışları hiç sapmadı. Bir avcının dikkatiyle beni izliyor, kanımı ısıtıyor ve damarlarımdaki akışını etkiliyordu.

"Charles Vane için üzgünüm." Derin, yırtıcı ve özür dilemeyecek kadar şehvet dolu sesi tenimde mırıldandı.

Tanrım, o ses. Dokunmaya izin vermediğim yerlerimi okşadı ve bu beni mantığın ötesinde öfkeliendirdi.

"Üzgün değilsin." Ellerimi büküm, nefeslerim fokurduyordu. "Charles için saklandığım yerden çıkacağımı biliyordun ve kederimi kendi çıkarların için kullanma fırsatına atladın."

"Becerikliyimdir." Dudaklarını ıslattı. "Ve gerçekten, Charles'ın ölüm şeklinden pişmanım.

Onu kendim infaz etmeyi tercih ederdim."

Charles'la olan ilişkimden, özellikle de Charles'a bekâretimi verdiğim kısımdan hep nefret etmişti.

Priest'in kıskançlığı ne dizginlenebilirdi ne de kılıç kullanma becerisinde bir eksiklik vardı. Birkaç sakat adamın keşfettiği gibi, Priest'in rızası olmadan bana dokunan herkes ellerini, dillerini ve bacaklarının arasındaki eti kaybetti.

Bir zamanlar onun vahşi aşırı korumacılığında teselli buluyordum. Ama şimdi ne olduğunu anladım.

Çılgın ikiyüzlülük.

Priest kimsenin bana yaklaşmasına izin vermezken, bu kuralı kendisi ve şehvetini uyandıran rastgele doxie'ler için uygulamadı. Kadınları severdi. Sevişmeyi seviyordu ve son iki yıldır ne yaptığı konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim. Bunu hayal etmek gözlerimin arkasındaki ıyıyı diken diken ediyor ve içime zehir saçıyordu.

"Senden nefret ediyorum." Kırık fısıltım çok fazla şeyi açığa çıkardı. Çok fazla acıyı. Beni incitmesi için ona çok fazla güç verdim.

"Bunu düzelteceğim." Karşımdaki koltuğa yayıldı ve bacaklarını benimkilerin yanına uzattı. "Seni öptüğümde, soyduğumda ve yaladığımda... işte..." Botunu bacaklarımın arasına soktu ve parmağını kalçalarımın birleştiği yere bastırdı. "Sana benimle neden evlendiğini hatırlatacağım."

"Seninle evlenmemin sebebi sakin değil. Seni terk etmemin sebebi. Çünkü onu başkalarının içine sokmayı seviyordun." Botunu ittim ama parmaklarım yıpranmış deriye yapıştı.

Tanıdık bir deri. Siyah, yumuşak ve yoğun kullanımdan dolayı kırıışmış, sıradan bir çift çizme değildi. Yedi yıl önce, geyik derisinden mokasenler giyerken ölen bir korsan tarafından sahile bırakılmışlardı.

"Bunları sana vermiş olmam beni hasta ediyor." Kalbimin etrafında bir kısıkaç sıkıştı ve ıstıraba karşı gözlerimi kapattım. "Sen hiç de düşündüğüm gibi bir adam değilmişsin."

"Belki de değil. Ama hiçbir erkek senin Edric Sharp için beslediğin ideale ulaşamayacak." Ayağını yavaşça kavrayışından çekti ve sesini yumuşattı. "Bu botlara değer veriyorum. İki yıl boyunca senden bana kalan tek şey onlardı. Bu yüzden onları sakladığım için pişman değilim."

Sözleri hedefine ulaştı ve kaburgalarımın altına işledi. Acı hiç denecek miydi? Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Bunu bize o yapmıştı.

Burnumdan dikkatlice nefes aldım, içimden ustalıkla geçirdiği acıyı susturmaya çalıştım.

Ama Reynolds sesindeki tehditkâr hırıltıya bakılırsa yeterince duymuştu. "Onu sevseydin, olduğu gibi bırakırdın."

"İşte bu zayıf zihniyet yüzünden hâlâ yalnızsın." Rahip pusulamı pantolonunun kemerine sıkıştırdı ve kardeşini dikkatle inceledi. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ karımın hasretini çekiyorsun. Hak iddia etmek için iki yılın vardı. Ben yokken kaç kez onun yatağını ısıtmaya çalıştın?"

Kürek arkamdaki suya çarptı ve Reynolds ayağa kalkarak tekneyi itip kaktı.

"Buna cevap verme." Reynold'un kolunu kavradım ve oturup kürek çekmeye devam edene kadar onu geride tuttum.

"Cevap vermek zorunda değil." Priest'in keskin gözlerinde zekâ parılıyordu. "Seni sahiplenseydi, bu tekneye adım atmadan önce beni öldürürdü, kurallarınız lanetlensin." Öne doğru eğildi ve bir kolunu dizine dayadı. "Seni sahiplenseydi, ben-"

"Onu sakatladın ve hadım ettin. Tehditlerini unutmadım." Aramızda bir parça boşluk bırakarak eğildim. "Evlendiğimizden beri yattığın herkesin adını ver bana. Senin uygulamalarını takip edip kendime ait bazı vücut parçaları toplamamın zamanı geldi. Adil olan bu."

Ağız sert bir çizgi halinde düzleşti ve arkasına yaslandı. Etkili bir şekilde susturuldu. Ve biz *Jade*'e ulaşana kadar öylece kaldı.

Pusulam belindeki deri kayışlara bağlanmış ve pantolonunun altına sabitlenmişken, Reynolds peşimdeyken onu merdivenden yukarı ve güverteye kadar takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Mürettebatın çoğunluğu birkaç saatliğine kasabada eğlenmek için karaya çıkmıştı. Ama en sadık adamlarım *Jade*'e saldırabilecek herkese karşı onu korumak için gemide kaldılar. Bu denizciler kocamı sadece tanımıyorlardı. Nikahımıza katılmış ve onun en yakın arkadaşları olmuşlardı.

Rahip sahiplenici bir eli belime koydu ve beni gemicinin, pilotun, cerrahın, marangozun ve bir düzine endişeli yüzün yanından geçirdi. Hepsi onun bana ihanet ettiğini biliyordu. O zamandan beri ondan kaçtığımı biliyorlardı. Onlara sadece bir işaret vermem yeterli olacaktı ve silahlarını kaldırarak ona saldıracaklardı. O da karşılık verecekti. Bazıları ölecekti. O da yaralanacak, muhtemelen ölecekti.

Bununla başa çıkmanın daha iyi bir yolu vardı.

Biz yanlarından geçerken onlardan yargı ve güvensizlik yayılıyordu. Priest'in varlığı sadece korkunç derecede küçümseyici değildi. Sırtımda bir elden başka bir şey olmadan beni kendi gemimde yürütürken açıkça küçümsüyordu.

Onu ittim ve omuzlarımı dikleştirdim.

Hiçbir kaptan komutasından ya da mürettebatından emin olamaz. Yarına kadar durumu kontrol altına aldığımı onlara kanıtlayamazsam, bağlılıklarını kaybederdim. Ve muhtemelen gemimi de.

Priest başını sallamadan, onlara bakmadan ya da onlara doğru en ufak bir hareket yapmadan beni kamarama doğru inen koridora götürdü. Sanki bu çılgınlığı yöneten benmişim gibi aramızdaki mesafeyi korumaya ve birçok adım önde olmaya odaklandım.

Arkadan gelen Reynolds, kalan mürettebat gemiye bindiği anda yelken açma emrini verdi.

Odamın eşiğinde, Reynolds'a uyarıcı bir bakış atarak arkama baktım. Ben onu çağırana kadar araya girmemesini isteyen bir bakış.

Priest kardeşine, "Sen git," dedi. "Tabii izlemeyi tercih etmezsen."

Dişlerini gösterip tehditkâr bir ses çıkaran Reynolds'a başımı salladım.

Yılmayan Priest beni ite kaka kabine soktu ve kapıyı arkasından tıkırtıyla kapattı.

Eight

"İki yıl." Rahip bana doğru sinsice yaklaştı ve ruhunu ürperten bir kükremeyeyle öfkesinin gücünü serbest bıraktı. "Sen benim karımsın!"

Sesindeki şiddetten irkildim ve özel odamdaki masanın etrafından dolanarak ağır mobilyaları aramıza aldım.

Beni kovalamak yerine, tabak çanak ve haritaları yaralı yüzeyin üzerinde sıraladı ve yumruğunun uzun erişimini kullanarak korsajımın yakasını yakaladı.

"Tanrı yardımcım olsun." Beni buz gibi gri gözlerine doğru çekti. "Bana yaşattığın cehennem için senin kışını kana bulayacağım."

"Sana yaşattığım cehennem mi?" Tüylerim diken diken oldu. "*Bana* ihanet ettin!"

Yanında parlayan bir fener yüz ifadesini dehşet verici bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Tamamen tehditkâr, titreşen bir öfke ve erkekti.

Predator.

Parmakları göğüslerimin vadisine doğru tünel açarken bedenimi sıkıca kavradı. Ayaklarım geriye doğru çırpındı ama bedenim o iri, nasırlı, istilacı el tarafından tutuldu.

Sıcaklığı nefesimi kesiyor, korkuya heyecan katıyordu. Üzerinden sızan koku güneş ve deniz, sıcak ve erkek, deri ve günah, hatırladığım her şey ve daha fazlasıydı, duyularımı karıştırıyordu. Beni silahsızlandırıyor.

Ve o aralıksız yanardöner gözler... Hayatımda hiç kimse bana böylesine ateşli bir konsantrasyonla bakmamıştı. Bu beni tedirgin etti. Beni tahrik etti. Bakışlarımı indirdim, ciğerlerime inen karanlık, tehlikeli, erkeksi güzellikten kaçtım.

"Sensiz iki yıl." Boştaki elini masaya vurdu, neredeyse feneri devirecekti. "Beni iki dayanılmaz yıl boyunca cezalandırdın." Beni daha yakına çekerek sertçe sarstı. "Lanet olsun. Bana bak!"

Kas katmanlarından ve kaynayan kaslardan yayılan canlı ısı, irade gücümü eritti.

Bakışlarımı onunkilere kaldırdım.

"Seni seviyorum." Kırılğan fısıltısı kafamın içinde çarpan kanın sesini zar zor bastırdı.

Öfke içime işledi. Öfke ve acı. Tek görebildiğim, bana sarıldığı gibi başka bir kadına sarıldığı ve aynı üç kelimeyi aynı tutkuyla fısıldadığıydı.

Hayatımı bir perspektife oturttu. Ne kadar acı verirse versin, onsuz devam etmesi gereken bir hayat.

Beni gururlandıran sakın bir kararlılıkla kalçamdaki çekmeceyi açtım ve yıpranmış, ağır kırışık parşömen bir mektup çıkardım.

"Beni de onu sevdiğin kadar seviyor musun?" Kâğıdı aramızdaki masanın üzerine koydum ve kalın, zarif karalamayı okuyabilmesi için çevirdim.

Yüz ifadesi tanıma ve kederle çarpılırken, cevap vermeyi reddederek kağıda baktı. Gözleri kelimelerin üzerinde gezindi ve eli elbisemden düşerek el yazısının izini sürdü.

"Sevgili Rahibim..." Masa sandalyesine çöktüm ve açılışı ezberden okudum. "Dün gece seni sadece bedenime kabul etmedim. Kalbime girmene izin verdim. Tekrar."

Sesim titredi ve yüzündeki acı dolu ifadeye karşı gözlerimi kapattım.

Istırabının canı cehenneme.

Kararı koca olduktan bir hafta sonra, yatağımızdan gizlice çıktı ve Nassau'da kiraladığımız odadan ayrıldı. Ertesi sabah erkenden, uyuyamadığını söyleyerek geri döndü. Solgun ve dağınık görünümüne bakarak hasta olduğunu düşündüm.

Ta ki atılmış pantolonunda mektubu bulana kadar.

Geçen iki yıl boyunca her acı verici kelimeyi ezberlemiştim.

Bakışları sevgilisinin sözlerinde sabit kaldı, kafamdan geçenleri sessizce okurken tavrı karardı.

Sevgili rahibim,

Dün gece, seni sadece bedenime kabul etmedim. Kalbime girmene izin verdim. Tekrar ediyorum. Buna hata demeyeceğim. Asla demem. Ama çaresizdim. Çılgınca zevkli, korkunç derecede çaresiz bir zayıflık anı.

Bunu yüz yüze söylemek için sen uyanana kadar beklemeliydim. Ama ikimiz de seni reddedemeyeceğimi biliyoruz. Bana baktığın gibi, ölebileceğini düşündüğüm kadar yoğun bir aşkla bakarken yüz yüze olmaz.

Bu yüzden bunu açıkça ve korkak bir yürekle yazacağım. Birbirimizi bir daha göremeyiz.

Artık çalıntı geceler yok. Artık gizlice dolaşmak yok. Artık birlikte olmak için hayatlarımızı riske atmak yok. Ailem, yükümlülüklerim, varlığım seni tehlikeye atıyor, tıpkı seninkinin başardığım her şeyi tehdit ettiği gibi.

Yıllar boyunca yaşadığımız her anın değerini biliyorum. Sadece orgazmları değil, paylaştığımız arkadaşlığı da. Aşinalık. Kahkahalar. Hüznü.

Tutku.

Dün gece son gecemiz olsa da sana olan aşkım sürecektir.

En içten umudum, bu acının zamanla her iki tarafta da hafiflemesidir. Yine de, ayrılmadan önceki bu son anlarda, sensiz daha az mutlu, daha az dürüst ve daha az insan olacağımı fark ediyorum.

Gitmene izin vermem gerektiğini biliyorum ve bir gün vereceğim. Ama şimdilik... Şimdilik, isteklerime saygı göster.

Uzak dur. Devam et. Aşk bul. Affet beni.

Bir kez daha yatakta sana katılma arzusuna kapılmadan önce gitmeliyim. Odanın öbür ucundan sana bakarken, karmakarışık tezgâhın üzerine yayılmış kusursuz çıplak bedeninin bu görüntüsünü asla unutmayacağım. Doymuş. Huzurlu. Muhteşem. Yakışıklı yüzüne sadece bir gece için bile olsa o huzurlu ifadeyi yerleştirdiğimi bilerek bunu çok iyi hatırlayacağım.

Tanrı seni izlesin ve güvende tutsun, kalbim.

İmza yok. Evliliğimi bu kadar etkili bir şekilde yok eden kelimelerin yanına koyacak bir isim yok.

O sabah Priest'le mektup hakkında yüzleştikimde, ne bir bahane bulmuş ne de zinayı inkâr etmişti. Kelimelerle ifade edemeyecek kadar perişan haldeydi. Görünüşe göre, karısının ilişkisini öğrenmesinden çok, sevgilisinin onu terk etmesinden dolayı perişan olmuştu.

Bunu fark ettiğimde aklımı kaçırmış, çılgınlık atmış, tabakları fırlatmış ve cevaplar istemiştim. Ama o sadece orada oturmuş, şaşkın ve suskun, bir şişe romun içinde kendini boğuyordu. O kadar çok içmişti ki, odayı terk ettiğimi, Jade'e bindiğimi ve onsuz Nassau'dan kaçtığımı fark etmemişti bile. Ayıldığında ben çoktan gitmiştim.

Bugüne kadar sevgilisinin kimliği bir sır olarak kaldı.

Annem gibi, çeyizinin, yüksek sosyetedeki rolünün ve bir lordla evlenme zorunluluğunun ötesinde yaşayamayan, soylu bir hanımefendi olduğundan şüpheleniyordum.

Aranan bir suçlu ve bir fahişenin oğlu olarak Rahip Farrell'ın

böyle bir kadınla şansı yoktu. Ona erdemini verdiği için şanslıydı. Eğer durum buysa bile. Belki de dul bir kadındı.

"Mektubu kim yazdı, Rahip?" Sandalyeye yaslandım ve sahte bir kayıtsızlıkla bir bacağımı kolçağın üzerinden sarkıttım.

"Bunu sana veremem." Yumruğu kıvrıldı ve mektubu altına aldı. "Bana bir daha sorma."

Hâlâ onu koruyordu.

Azı dişlerim birbirine sürtündü. "Bir karın olduğunu biliyor mu?"

"Anlaşmamızın ardından evliliğimizden kimseye bahsetmedim."

"Anlaşmamıza uysaydın, etek giyen her çift bacağın arasına girmezdin!"

"Bir kişi." Bakışları benimkilere kayd, Gal aksanını sertleştiren aynı öfkeyle tutuştu. "Üç yıl önce seninle tanıştığım andan beri sadece sen ve bir başkası var."

Bu doğru olamaz. Önemi de yoktu.

Eğer sevgilisinin kimliğini bilseydim, belki de onu öldürmezdim. Belki de büyükbabamın annemi mahvettiği gibi ben de onu mahvederdim.

Bu *beni* kötü adam mı yaptı?

Bu kadın her kimse, Priest'i seviyordu. Mektubunda öyle yazıyordu. Ve onunla benden önce tanışmıştı, bu da *benim* diğer kadın olduğum anlamına geliyordu. Var olduğunu bilmediği bir kadın.

Benimle evliyken onu sadece becermedi. Onu derinden ve tamamen *seviyordu*. Bu benim için en büyük, en yıkıcı işkence kaynağıydı.

Onu terk ettiği gün aşkının yıkımının etrafına yayılışını izlemiştim. Beni tanımadan çok önce onu sevmişti ve ona hayatını verebilirdi. Ama onun için yeterince iyi değildi.

Bu yüzden benimle
evlendi. İkinci
tercihi. Bir teselli
ödülü.

"Eğer yatağınızda olmasını istediğiniz aristokrat bir soy olsaydı..." Gözleriyle tanıştım. "Soyumda bir eksiklik yok. Büyükbabam bir konttu ve-"

"Kendinizi övmeyin, madam." İğrenmiş sesi **a r a m ı z d a k i** havayı haşladı. "Asil kanınız umurumda bile değil."

Tabii ki hayır. Rahip Farrell güç ya da parayla motive olmamıştı. Onun arayışları cinseldi, derisinin altındaki mantıksız, uçucu, karanlık şehvet kuyusundan çekiliyordu.

Böylesine her şeyi tüketen bir arzunun alıcısı olmak her kadının hayaliydi. Bir yıl boyunca bu fanteziyi yaşadım, cahilce, bilmeden onu bir başkasıyla paylaştım.

Göğsüme saplanan bir bıçağın darbesini, beni içten dışa doğru ezen dayanılmaz acıya tercih ederdim. Keşke bu işin peşini bırakabilseydim.

Ama bırakmıştım. En azından bu geceden önce bunun üzerinde oldukça başarılı bir şekilde çalışıyordum.

"Hâlâ birlikte misiniz?" U m u r s a m a m a l ı y d ı m . Önemsemek hayatıma devam etmemi engelledi.

"Hayır." Avucundaki buruşuk mektuba ters ters baktı. "Nassau'daki o gece son kez temas kurduğumuz geceydi."

Doğruyu söylüyordu, sesindeki ıstırap inkar edilemezdi.

Acısından zevk almak ve zalim kahkahalarla onunla alay etmek istedim. Ama acısını çok derinden hissediyordum. Her acı nefesi, kendine zarar veren düşüncesi ve katlandığı dayanılmaz yalnız geceyle empati kurdum.

Çünkü onu seviyordum. Eğer sevmeseydim, bu kadar korkmaz ve incinmezdim. Elimi onun eliyle birleştirmek, onu kendime çekmek ve üzüntüsünde onu teselli etmek zorunda hissetmezdim.

Sandalyenin kenarına tutunarak uzanmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu bir hataydı." Arkamdaki pencere duvarına doğru bir adım attı ve siyah denize baktı. "Senden habersiz yaşadığımız ilişki, sana y a ş a t t ı ğ ı m korkunç acı... Çok pişmanım."

"Senin pişmanlığın, benim evliliğimiz hakkında hissettiklerimle kıyaslanamaz bile."

Çenesi büküldü ve bir camı iterek açıp ılık esintinin içeri girmesini sağladı.

"Başka kimse yok, Bennett." Mektubu yırttı ve parçalarını pencereden dışarı fırlattı. "Bu korkak notun yanında boş bir yatakta uyandığımdan beri kimseyle birlikte olmadım."

"*Senin* gibi utanmaz bir çapkının, dul kadınlarla düşüp kalkmaya ve genç kızları namuslarıyla kandırmaya çok meraklı *birinin* iki yıldır bekâr olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Ona bön bön baktım. "Sevgilin seni terk ettiği için mi?"

"İki yıldır bekâрім çünkü *karım* beni terk etti." "Artık yalan söylediğini biliyorum."

"Bana inanıp inanmamanız umurumda bile değil."

Verdiği cevaplar kafamı karıştırdı, ki muhtemelen niyeti de buydu. Bu kadın yiyen köpekbalığını gemime getirerek ne düşünüyordum ki?

Ona haykırmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Başka birini seviyorsa neden benimle evlenmişti? Arkamdan gizli bir ilişkiyi daha ne kadar sürdürmeye niyetliydi? Neden onun için yeterli değildim? Yeterince güzel değil miydim? Yeterince narin değil miydim? Yeterince ağırbaşlı değil miydim? Onu mutlu edemiyor muydum? Neyi farklı yapabilirdim?

Her sağlıksız, kendimi küçümseyen düşünceyi yuttum ve

rahat pantolonunun içinde saklı olan pusulamı buldum.

Onların çıkması gerekiyordu.

Rahip hakkında bildiğim bir şey vardı... Onu kıyafetlerinden kurtarmanın en hızlı yolu kendi kıyafetlerimi çıkarmaktı.

"Neden buradasın?" Ayağa kalktım ve odayı geçip gömme dolaba doğru ilerledim, arkama uzanarak korsajımın bağlarını çözdüm.

"Nedenini biliyorsun." Sesi derinleşti ve ayak sesleri beklendiği gibi peşimden geldi.

"Beni becermek istiyorsun."

"Bu da bir gerçek ama işin özü bu değil."

"Söyler misiniz, niyetiniz sikinizi ıslatmak değilse nedir?"

"Gerçekten çok basit. Seninle ilgilenmek istiyorum."

"Oh, lütfen." Kravatları çekiştirdim. "On dört yaşımdan beri bunu kendi başıma yeterince iyi yapıyorum."

"Buyurun. İzin ver." Sıcak elini omurgamın üzerine koydu. Kollarımı indirerek derin bir nefes aldım ve planımın gerçekleşmesine izin verdim.

Oradan çekiştirir, buradan nazıkçe çeker, bir kadının giysilerini nasıl kullanacağını bilirdi. Ama beni üzerimdekilerden kurtarmak yerine, görevi bırakıp saçlarımın dökülen tellerinin altından enseme okşamaya başladı.

Bu beklenmedik dokunuşla içimi bir ürperti kapladı ve kalbim titreyerek atmaya başladı, kan yüzüme hücum etti.

Ona karşı duyduğum çekim beni dehşete düşürüyordu ama aklımı b a ş ı m d a tutarsam bu sorundan sonsuza dek kurtulabilirdim.

Boynumdaki parmakları sıkı daireler çiziyor, derimin derinliklerine bastırıyor, ağrıyan kaslarımı ovuyor ve kafatasımın dibindeki düğümlere masaj yapıyordu. Elleriindeki güç şeytani, şehvet ise hipnotize ediciydi. Sadece bir iblis bu kadar güçlü olabilirdi.

Zihnim uyuştı. Kanım yoğunlaştı ve bedenim ılık bir rehavetle ağırlaştı. Erkeksi bir sıcaklık sırtımı kapladı ve ben bu sıcaklığın içinde nefes alarak sakinliğimi korudum. Ta ki başımdaki buklelerden bir iğne koparana kadar.

Kalan iğneleri yavaşça çıkarırken mutluluk içinde gözlerimi kapattım. Güneşten ağarmış saç tellerinin ağırlığı, her bir spiralini inisi onun elleri ve yılmaz iradesi tarafından kontrol edilerek kilit kilit aşağı yuvarlanıyordu.

Daha fazla şefkat, daha fazla rahatlık için yanıp tutuşuyordum ve o benimle dalga geçtikçe iç çekiyordum. Elleri saçlarımın ağırlığının altından kaydı. Parmak uçları kürek kemiklerimin arasındaki çukurda oyalandı. Parmak eklemleri boynumun kıvrımında gezindi. Avuç içleri titreyen omuzlarımın üzerinde gezindi.

Tanrı merhamet etsin, bana işkence etmekte ustaydı.

"Seni meyhanede gördüğüm anda bunu yapmak istedim." Parmaklarını belime kadar uzanan saçlarımda gezdirdi, tırnaklarını kafa derimde gezdirdi ve boğazımdan bir inilti kopardı.

Ritmik vuruşlarla saçlarımı kökten uca tararken, sinir bozucu sarmallarımı hiçbir hizmetçinin bana göstermediği bir sabırla ehlileştirirken işkence devam etti. Bunu yapmaktan, arkamda durup saçlarımı okşamaktan, çözmekten ve *koklamaktan* memnun görünüyordu. Burnu ensemden aşağıya, omzuma ve sırtıma doğru kayıyor, ulaşabildiği her santimi kokluyordu.

Bu adam tarafından dokunulmanın verdiği yüce hazzın içinde kaybolmuş, hırıltılı nefeslerimi tutamamıştım. Tüm varlığım bir sonraki okşamayı bekleyerek ona doğru uzandı ve o da bunu bana şaşırtıcı bir şefkatle verdi.

Son düğüm de çözüldüğünde, ağır kütleyi topladı ve omzumun üzerinden, yolumdan çekti. Serin hava çıplak boynumu öptü. Sonra nefesinin baştan çıkarıcı, ürpertici sıcaklığı.

"Özlediğim pek çok şeyden biri," dedi ılık dudaklarını ensemden gezdirerek, "ipek buklelerin göğsümde yayılırken uykuya dalmak. Yanağın kalbime yaslanmışken. Kolların, bacakların, muhteşem vücudunun her santimi benimkine sarılmışken."

Bunu ben de kaçırdım. Hem de çok. Ve bunun için kendimden nefret ettim.

Ağzı sırtımda geziniyor, omuzlarımla ve omurgamın hatlarını takip ediyordu. Acele etmiyor, her çukura ve kavise özen gösteriyor, karıncalanan derimi öpüyor ve kalasların üst kenarını parmaklıyordu.

Aşağıya doğru devam ederek bağcıkları çekti, birkaç tanesini daha serbest bıraktı ve daha da aşağıya indi. Küstah parmakları kalçalarımın kıvrımlarına yerleşti ve Vahşi Rahip'le tanıştığımndan beri hiçbir erkeğin dokunmadığı kıvrımlara sıkıca yapıştı.

Sonra, söz verdiği gibi, dişleri elbisemin arkasına battı ve satene erotik bir saldırı başlattı, kancaları çekti, kurdeleyi yırttı ve beni havasız bırakan kısıtlamalardan kurtardı.

Nefes alış veriş hızlandı ve elleri belime yapışarak beni hareketsiz tuttu ve pervasızca etkiledi. Dişlerinin enkazı ve açlığının sesleri dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, parçalanmış kumaştan bir su birikintisi içinde çizmeli ayaklarımın etrafına düşene kadar elbiseyi bitirdiğini fark etmedim.

Bileğime kadar uzanan ince bir şalvar ve ona uygun kapitone ketenden fildişi korse alçakgönüllülüğümden geriye kalanları örtüyordu. İç çamaşırları her şeyi hapsedmeyi başaramadı ve beni ona doğru çevirdiğinde göğsüm dışarı, onun açgözlü ellerine doğru taşı.

"Şu haline bak." Bir iniltiyle kocaman avucunun içine bir göğüs aldı ve ağzına doğru kaldırdı. "Hatırladığım kadar çarpıcı. İnanılmaz derecede güzel."

Başparmağı meme ucunu okşadı ve dudakları solgun etin kabarıklığını kapladı. Her yerde hissettim. Sıcak nefes. Kadife dil. İşkence.

Aynen planlandığı gibi.

Tekrar onun olduğuma inanmasına izin verecektim. Sonra da saldıracaktım.

Göğsümü emdi, meme ucumu ısırdı, yaladı, ısırdı ve artan bir saldırganlıkla öptü. Karşı konulmaz ağızına karşı eğildim, parıldayan gümüş bakışlarının tuzağına yakalandım. Tenimi yakıyor ve havayı zaplıyor, içimi bir kasırga gibi düzleştiriyordu.

Bakmasını engelleyemedim. Vücudumun kadın zevkiyle zonklamasına engel olamadım. Kafamdaki her günahkâr düşünceyle onu istememe engel olamıyordum.

Ellerim saçlarına gitti, alnını süpüren ve arkada bir deri düğümle tutturulmuş kalın kahverengi tellerin arasında boncukların ve örgülerin egzotik süslemelerinin üzerinde kayıyordu.

Ağız göğsümdeyken burnumu şakağında gezdirdim, teninin erkeksi kokusunu, kafa derisinin temiz toprak kokusunu ve dizlerimi altımdan nasıl çekeceğini bilen tek adamın karanlık, kendine özgü özünü içime çektim.

"Rahip." Vücudum titriyor, utanmadan onunkine sürtünüyordu.

"Bennett." Başını kaldırdı ve boynumu, çenemi, yüzümü, dudaklarımı ısırdı, dişlerini tenimde gezdirdi ve beni sınırsızca yuttu.

Bir eli ensemdeyken diğer eliyle popomu kavradı, cesur parmaklarıyla esnetip yoğurduktan sonra bacağıma beline dolamak için kalçamın arkasına doğru kayd. Sonra beni kendine doğru çekti ve kalçalarını tekmeleyerek beni en sert kısmıyla yeniden tanıştırdı.

Beynim çılgınca itirazlar üretti ama sadece düzensiz bir inilti çıkarabildim. Dokunuşu beni istekli bir kurbana dönüştürdü. Öpücükleri beni eşine kavuşmak için çaresizce kıvranan bir yaratığa dönüştürdü.

Hiçbir şey beni onun gergin, iyi bilenmiş fiziğinin tadını çıkarmaktan alıkoyamazdı. Gömleğinin üzerinden ona dokundum, sıkı göğüs kaslarını, düzgün kalçalarını ve şişkin omuzlarının, pazılarının ve ön kollarının eğimlerini izledim. Tıpkı hatırladığım gibiydi.

-Yoğun bir güçle inşa edilmiş, katı taştan oyulmuş ve tanrısal bir mükemmellik için düzeltilmiştir.

Elim kalçasındaki kemerleri yakaladığında, kayışları, kuşakları ve gömleği çıkarmam için beni serbest bıraktı ve vücudunu belden yukarısı çıplak bıraktı.

Yağsız kasları gövdesinin ters üçgeni boyunca dalgalanıyordu. Fener ışığı pürüzsüz, esmer teninde parıldıyor, kalın omuzlarını, belirgin kollarını ve derin kesilmiş karın kaslarını vurguluyordu.

Yüce Tanrım, muhteşemdi. Çok kusursuz tasarlanmış. Çok fazla

Bir kadın için bir erkek. Onunla tanıştığımda bunu biliyordum. O ilahi yüzün her yerinde kalp kırıklığı vaadini kabul etmişim.

Yanlışlıkla kalbimin buna karşı bağışıklığı olduğuna inanmışım.

Kavrayışı çeneme geri döndü ve boğazımın kıvrımını yağmacı ağzına maruz bırakmak için yukarı doğru eğdi.

Avuçlarımı göğsünde düzleştirirken nefesim kesildi ve onun sert sıcaklığından ürperdim. Vücudu yontulmuş bir sanat eseriymiş, imrenilecek ve saygı duyulacak her şeye gücü yeten bir heykel. Ebedi Tanrı adına, ona sürtünmek, bir hayvan gibi üzerine tırmanmak ve nirvanaya ulaşana kadar ona binmek istiyordum.

Planım onu becermemi gerektirmiyordu. Ama kahretsin, ne zararı olabilirdi ki? Yalnızlıktan bir süreliğine kaçmak çok mu kötü olurdu? Sadece bir ya da iki saatlik akılsız bir mutluluk? Sabaha kadar onu sintineye zincirleyebilirdim.

Vücudum benim yerime karar verdi, bacaklarımın arasına ısı hücum etti ve iç kaslarım spazm geçirdi. Elim kendi kendine hareket etti, aramıza girdi ve ince pantolonunun içinden şişmiş uzunluğunu kavradı.

"Tanrı'nın kanı." Boğazıma doğru inledi ve dişleri hassas derimi ve sinir uçlarımı kuşatarak içeri gömüldü.

Parmaklarımı kolanının etrafında kıvırdım ve kalın şeklini keşfettim, avucumun içinde sarsılması ve zonklaması beni heyecanlandırdı. "Kesinlikle vahşi hissediyorsunuz, Bay Farrell."

Bir sonraki nefesinde boğuldu ve başını kaldırdı. "İki yıl oldu, Bayan. Farrell."

Gözlerimiz buluştu ve ona bakmak acı verdi. Onu bu kadar sert ve uyarılmış hissetmek acı veriyordu. Delicesine, güçlü bir şekilde çekiciydi. Boyun kasları ihtiyaçla gerilmişti. Yontulmuş elmacık kemikleri yoğunlukla keskinleşti ve dolgun dudakları aç bir nefesle ayrıldı.

"Seni bir daha kaybetmeyeceğim." Boğazımı kavradı ve öpücük için içeri daldı.

Priest ağzını benimkinin üzerine eğip açgözlü bir cüretle bana sahip olurken nabzım çılgına döndü. Gemimde taşıdığı öfke, arzusunun altında parçalandı ve ben de onunla birlikte eridim, aramızda şiddetle yanan ateşe teslim oldum.

Tatlı cennet, dilinin düz kısmını benimkine sürmesi, beni yalaması, nefes nefese kalması ve dudaklarımın arasından gırtlaktan gelen sesleri titreştirmesi... Kontrolünü kaybetmesi bir afrodizyaktı, kendi dikkatsiz dalgalanmamı nefretten şehvete sürükledi.

Elleri dolaştı ve öpücüğü aç kaldı, sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeyi somutlaştırıyormuşum gibi doymak bilmez, sabırsız vuruşlarla benden beslendi. Ona aradığı şeyi vermek istedim. Ona her şeyi vermek için yanıp tutuşuyordum.

"Bennett." Hırladı ve alt dudağımı ısırды, sertçe emdi ve göğsünün derinliklerinde mırıldandı.

Belki de sırtımı okşayan parmaklardaki bağlılığı hayal etmişim ama gerçek olmaması umurumda değildi. Bana sarılıyor, beni öpüyor, benimle birlikte olmaktan zevk alıyordu. Sevgisi ve sadakati ondan istediğim tek şeydi.

Vardiyamı yumruklayarak bacaklarımın üzerinde topladı. Keskin hava ıslaklığıma çarptı ve yetkin parmaklar çıplak kalçamdan yukarı kaydı. Kötü bir zevk vaat eden parmaklar. Ve acı. Yıllarca sürececek bir acı. Çünkü onlar taş kalpli bir zamparaya aitti.

Zina yapan bir düzenbaz.

Tekrar aldatacak bir dolandırıcı.

Ağzım onunkine karşı hareket etmeyi bıraktı ve nefesim kaynayan bir durgunluğa düştü.

Şeytanla dans ediyordum, usta bir manipülatörle. İnsanları okumakta, zayıflıklarından faydalanmakta ve bunları sinsice kendi çıkarları için kullanmakta o kadar ustaydı ki, benden ne aldığını elimden gidene kadar anlayamıyordum.

Pusula gibi.

Ve tüm odağımı onu kurtarmaya veriyorum.

Arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak benimkilerdeki sert öfkeyi fark etti.

Onu kendi oyununda kandırabileceğimi düşünmüştüm ama işte yine büyüüne kapılmış, bizi birbirimize bağlayan gizemli simyanın beni alıp götürmesine izin vermiştim. Bu adamı delilik derecesinde istiyordum. Vücudunu. Aşkını. Bana her şeye mal olacak bir pervasızlıkla onu arzuluyordum.

Ah, bir gece daha yatakta oynamayı, sonra da onu bir kenara fırlatıp atmayı ne kadar çok isterdim. Daha iyisini hak etmiyordu. Ama kalbim çiftleşme için yeterince güçlü değildi. Priest ile değil.

Gözlerimi kaçırdım ve tüm düşüncelerimi hedefe odakladım. Hiçbir uyarıda bulunmadan ya da ona doğru bir bakış bile atmadan, pantolonundaki pusulaya doğru bir hamle yaptım.

Elimi tuttu ve azarlar gibi bir ses çıkardı. "Seni karım olarak aldığımda, her şekilde, pusulaya sahip olacaksın."

Tabii ki kolay olmayacağını biliyordum.

"Hayır." Göğsüne doğru sert bir hamleyle tutuşunu kırdım ve geriye doğru sendeledim.

Çenesindeki kaslar esnedi, hayal kırıklığıyla gerildi. Sonra gözlerinde gecenin tehlikeli karanlığında gümüş yıldızlar gibi parlayan kararlı bir ışıltı belirdi.

Beni asla zorlamayacaktı. Zorlamak zorunda da kalmazdı. Yüzündeki ifade ürpertici bir özgüvenle parlıyordu. Çünkü biliyordu.

Beni ne kadar kolay baştan çıkarabileceğini biliyordu, bana dokunulmasından ne kadar hoşlandığını çok iyi biliyordu ve ayağım kaydığı anda vücuduma zihnimi parçalayacak ve kendi adımı unutturacak şeyler yapmayı biliyordu.

"Dokunma bana." Kıçım masaya çarpana kadar geri çekildim. Bu sırada içim ısındı ve gerildi, başladığı işi bitirmesi için sessizce çığlık atıyordum.

Sıradan bir yırtıcı peşime düşer, alanıma sürünür ve kararlılığımı kırmak için baştan çıkarıcı silahlardan oluşan bir cephaneliği serbest bırakırdı. Ama Priest sıradan biri değildi.

Bir başparmağını kemerine soktu ve sırtını duvara yasladı, bana hiç dokunmadan her yerime dokunmayı oldukça başarılı bir şekilde başarırken büyük bir kedi gibi uzandı.

Titredim. "Ne yapıyorsun?"

"Göz hizasındasınız, bu da doğal olarak benim konumumdaki her erkeğin yapacağını yapmamı gerektiriyor. *Bakıyorum.*" Aslan bakışları şeffaf iç çamaşırlarım boyunca zamansız bir gezintiye çıktı, boğazımda durakladı, göğüslerimi ve karnımı okşadı ve kalçalarımın tepesinde koyulaştı. "Yine de, çoğu

Elbette, ben sıradan bir adam değilim. Kocanız olarak sizi gözlerimden daha fazlasıyla keşfetmek benim için bir ayrıcalık." Uzun bir nefes aldı, ince yontulmuş burun deliklerini genişletti. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı güzellikteki kadınsın."

O bir çapkındı. Gözlerinden daha fazlasıyla kaç güzel kadını keşfettiğini sadece Tanrı bilirdi. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum.

"Sevmeye yemin ettiğin ve kendine koca dediğin kişiyi utandırıyor musun? Bir erkek mi?" Ona aşağı yukarı sert bir bakış attım. "Ben senden iki kat daha erkeğim."

"Aramızdaki bu mesafe beni sıkmaya başladığında kendini bir anda erkek gibi hissetmeyeceksin."

Üç metreden fazla bir mesafeye ihtiyaç duyarak masanın kenarını kavradım. "Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Şeytan yapmaz. Islak olduğunu biliyorum. Uyluklarının arasındaki o cehennemi ağrı giderek rahatsız edici bir hal alıyor olmalı. Neden o ağrıyı dindirdiğim kısımdan başlamıyoruz anlamıyorum."

Bir beyefendi bir hanımefendiyle böyle konuşmaya cesaret edemez. Ama Priest terbiyesiz dilini benim yanımda hiç sansürlememişti. Bana hiçbir zaman korkak, kırılgan bir çiçekmişim gibi davranmamıştı. Beni kendisiyle eşit görmesi onda sevdiğim şeylerden biriydi.

Ama bu yeterli değildi.

"Hiçbir şeyi yatıştıramayacaksın." Bedenim -tutkulu bir şeydi- aynı fikirde olmamak için titredi. "Sen daha iyi bir şeyin peşinde koşarken karısını elinde tutan ruhsuz bir piçsin. İki yıl sonra yedek planına, ikinci tercihine dönüşürsün ve onu sanki istediğin tek kadınmış gibi öpüyorsun. Ama hepsini böyle öpüyorsun, değil mi? Bu işi aceleye getirmek istemene şaşmamalı. Her limanda seni bekleyen kadınlarla, tüm bu fırsatlar seni çağırıyor. Bu gece karını becerirsen, yarın başka bir ıslak, sıcak bedenin içinde olabilirsin."

"Her zamanki gibi yanlışı." Gri gözleri buz tutmuştu, güzel sesi çelik bir bıçak gibiydi. "Sen bir tanesin. Eşin benzerin yok."

"Hmm. Bunu nereden duymuştum? Oh! Biliyorum. Tam burada, bu kulübede. Seninle evlenmemi istediğin gece."

Küçümsenmiş bir kadının tüm geçmişe bakışıyla, zamanda geriye uzanmak ve çapkınların kralına "evet" diyen o aşık dangalağı boğmak istedim. Annem hayatta olsaydı, böyle utanç verici bir hata yapmama engel olurdu. Babam, Priest'in ününe sahip bir adamın kızının yanına yaklaşmasına bile izin vermezdi.

Ve işte oradaydı, içimdeki derin, emici delik, beni acısına sürüklemeye çalışıyordu. Ailemi ruhumu kanatan bir acıyla özlüyordum. Keşke burada olsalardı.

Şimdi. Onların öğütlerine, güçlerine ve sevgilerine ihtiyacım vardı.

"Babama bir söz verdim." Gözyaşlarımı oluşmadan önce kırıştırdım ve çenemi kaldırdım. "Eğer evlenirsem-"

"Ona, onun metanetinde ve ruhunda bir adam olacağıma söz vermiştin. Seni her şeyden çok seven bir adam. Sadece seni. Ve hayata ve denizin ötesine olan aşkımız gözlerimizi kör edecek."

Ağzımı kapattım ve şok içinde ona baktım.

Hatırladı mı? Nasıl hatırladı? Seks sonrası sarılmamızın sıcaklığında bu sözü fısıldadığımdan beri çok uzun zaman geçmişti.

"Bu sözleri Murphy'nin yatağını tamamladığı gece söylemiştin." Bakışlarını kulübenin diğer tarafına çevirerek duvarın içine yerleştirilmiş olan süslü kutu yatağı inceledi.

Priest'in emriyle marangoz Murphy, bir korsan kaptanı ve sevgilisinin yatabileceği büyüklükte bir yatak inşa etmek ve oymak için haftalarını harcadı.

Her yerde bulunan bu yapı, süslü ahşap oymaları, gösterişli süslemeleri ve açıklığın üzerine düşen, devasa yatağı her taraftan çevreleyen zengin, ağır perdeleriyle duvarda ayrı bir oda gibi duruyordu. Dokuma kayışlar, cömertçe kuş tüyüyle doldurulmuş ve keten çarşaflar ve yün battaniyelerle kaplanmış bir şilteyi destekliyordu.

Kendim için böyle kibirli bir lüksü asla yaptırmazdım. Murphy'nin dekoratif süslemeler yapmaktan daha önemli işleri vardı. Ama bu Priest'in bir hediyesiydi ve marangozla birlikte üzerinde çalışmıştı.

Yeni yatağımızdaki ilk gecemizdi. Babama verdiğim sözü dile getirdiğimde yatağa iyice alışmış ve mutlu, doygun bir kucaklaşmanın içine düşmüştük.

O gece beni o kadar tatlı bir şekilde kucaklayan adam, huysuzluğu ve öfkesiyle nam salmış Vahşi Rahip, şimdi fırtınalı düşüncelerle dolu bir bulutun içinden beni izliyordu. Gözleri kınayan bir bakışa dönüşüp kalbimin sıkışmasına neden olmadan önce bir suçlamanın gelmekte olduğunu biliyordum.

"O yatağa kaç adam aldın?" Vahşet vaadi sesini sertleştirdi ve nefes alışını değiştirdi.

En iyi yanıtı düşündüm ve sessizliğim onu daha da öfkелendirdi. Yüzü kızardı. Parmak eklemlerini beyazlattım. Gözle görülür şekilde sarsıldı.

Eğer böyle bir şey mümkünse, korkmuştu.

Her ne kadar seks partileri ve tutkulu ilişkiler iddialarıyla onu ezmek istesem de, ona yalan söyleyemezdim. Bu benim pusulamı geri getirmezdı ve bu kindarlık seviyesine inmeyi reddediyordum.

Ama gerçek beni küçük ve yenilmiş hissettirdi.

Yalnızlığım bunun sadece bir parçasıydı. Bir umut kalıntısına tutunuyordum.

Aldatmadığına, her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğuna inandım ve bu da ona sadık kalmak için duyduğum sapkın ihtiyacı besledi. Onsuz geçen iki yıla rağmen azalmayan bu mide bulandırıcı derin aşktan bahsetmiyorum bile.

Tüm bunlar bir nefret duvarı halinde yükseliyor, göğsüme baskı yapıyor ve boğazımı kapatıyordu. Hıçkırık olarak kaçmaya çalışan yumruyu geri yutmaktan başka bir şey yapamadım.

Cevabımı duymasına gerek yoktu. Anlayış onun kaba ağzını yumuşattı. Omuzları titreyen bir nefesle düştü ve bakışları her zamanki yırtıcı parıltısıyla değil, endişeli bir kocanın değerlendirici tarzıyla üzerimde gezindi.

"Kalbim seninkinin yarısı kadar soğuk olsaydı," dedim gözlerini kırpmadan ona bakarak, "teselliyi başka bir adamın kollarında arardım."

"Öyle olsaydı seni suçlamazdım." Bana doğru bir adım attı, yürüyüşü zarif ve ölümcüldü. "Hata yapma. Sana dokunan her piçin peşine düşer ve onu lime lime ederdim. Ama ben..." Bakışları ısındı ve parmakları iki yanında seğirdi. "Hak etmediğim bir şekilde çok rahatladım. Beni alçaltıyorsun."

Mütevazı bir yanı yoktu. Korkutucu gölgesi üzerime düştü, odadaki her şeyi cüceleştirdi. Sonra vücudu yaklaştı. Gömleksiz. Heykel gibi. Yıkıcı derecede yakışıklı. Yıkıcı derecede tehlikeli. Sadece...yıkıcı.

Korkulan bir adamdı, acımasız bir suçluydu, duruşu güçle titreşiyordu. Ama kaçmak istememin nedeni onun fiziksel gücü değildi.

Kendimi sabit durmaya zorladım, onunla masa ve etrafımızdaki yoğun yüklü hava arasında sıkıştım.

Bir sonraki hamlesini yapması çok uzun sürdü ve hamlesini yaptığında elleri yüzümdeydi, çenemi kavırıyor, başımı geriye yatırıyordu. Gölgelelerin içinde parlayan uzun kirpikli, durgun, erimiş metal gözleriyle bana baktı.

"Özür dilerim." Sanki özür onu benden daha çok etkilemiş gibi Galce temposu muhteşem bir şekilde dengesizdi.

Duygularını saklayan biri değildi. Onları bir rozet gibi takardı. Şimdi bile suçluluk duygusu alnını çatlatıyordu. Pişmanlık dudaklarının aşağıya doğru kıvrılmış köşelerine battı. Ve başka bir şey daha vardı. Bana daha önce hiç bakmadığı gibi bakmasın a neden olan bir şey.

"Sakın bana acımaya kalkma." Başımı çevirdim, geri çekildim. "Ben senin kurbanın değilim."

"Acımak mı? Tanrım, Bennett, sana *hayranım*. Çekincesiz ve tasarlamadan sana saygı duyuyorum. Seni yaldızlı bir kaidenin üzerinde tutuyorum."

Kelimeler.

Yalanlar.

Ağzından çıkan her şey küfürlü bir ulumaydı.

"Kulaklarımı bokla doldurmak isteseydim, kafamı lazımlığa sokardım." Bakışlarımı onunkilere yaklaştırarak ona en sert bakışımı attım.

O da ters ters baktı.

Bükülmez. Kilitlenmiş. Geleceğimizi düğümlemek istiyordu. Ben geçmişimizi çözmek istedim.

Bir çıkmazda, kalp atışlarını uzatan çıkışı olmayan bir boğazda durduk. Fathoms. Ligler.

Etrafımızdaki ahşaplar gıcırdadı. Ayak sesleri tepemizde inledi. Erkek kahkahalarının gürültüsü, yakındaki bir farenin yumuşak sıcırayışını bastırıyordu. Ve tüm bunların arasında, Reynold'un sesinin derin notaları mürettebata yelken açmalarını emrediyordu.

Bir an sonra, çapanın büyük halatının gürültüsü seren deliklerinde tıngırdadı ve *Jade* harekete geçti.

Priest'in düzgün ağzının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı. Pusulayı almaya gittim.

Parmaklarım bel kemerini geçtiği anda, pirinç hissettim. Geri çekildi, ama ben tutundum, o ayrılırken enstrümanı çekerek kurtardım.

Muzaffer bir haykırıyla hazineyi güvenli bir şekilde arkama sakladım ve masanın etrafına daldım, onun beni izlediği kadar dikkatli bir şekilde onu izledim.

Kovalamadı. Öfkeyle kaçmadı ya da yenilgiyle yüzünü buruşturmadı.

Yüz ifadesindeki suçluluk duygusu olmasaydı, hareketsizliği beni rahatlatabilirdi. Pişmanlık, özür ve yine acıma - hepsi ısl ısl gözlerindeydi.

Neden bana öyle bakıyordu-?

Farkına varmak damarlarıma buz gibi su serpti ve pusulayı görüş alanıma doğru salladım.

Elimdeki enstrüman, değer verdiğim enstrümanla aynı boyutta ve şekildeydi. Ama bu benim değildi.

"Hayır." Başımı salladım ve pusulanın onda olmadığını bildiğim halde Priest'in sert duruşunu çılgınca taradım. "Hayır, hayır, hayır-"

"Şşşt." Ellerini kaldırdı ve öne doğru temkinli bir adım attı. "Bennett, dinle..."

"Nerede o?" Kulaklarımda bir uğultu başladı ve kalbim göğsümde çatırdadı. "Söyle bana!"

"Seni bulmam iki yılımı aldı ve şu anda o pusula, aramıza daha fazla yıl koymayı engelleyen tek şey. Bunu yapmana izin veremem. Bana başka seçenek bırakmadın."

Korku ve öfke kulakları yırtan bir çığlıkla ciğerlerimden fişkırdı. "Ne yaptın sen?"

"Bunu *bizim* için yapıyorum."

"Sen ölü bir adamsın!" Pirinç sahtekârı onun aşağılık kafasına fırlattım.

"Sakin ol." Eğildi, kolayca kurtuldu.

"Omurgasız köpek!" Bir porselen tabak fırlattım ve arkasındaki duvarda paramparça oldu. "Kalpsiz şeytan!"

"Bennett..." Refleksleri bir yılanınki gibi olan başka bir mermi tabağından sıyrıldı. Kaygan. Zehirli. Cehennemden fırlamış gibi.

"Bana nerede olduğunu söyle!" Kör edici histeriler görüşümü tünele çevirdi, beni her köşeden kasıp kavurdu ve odayı kırmızıya boyadı. "Hemen şimdi!"

"Bunu yapamam, aşkım."

Masadan bir şişe rom aldım ve fırlatmaya hazırlandım. Ama parmaklarım camın boynuna dolandığında planımı hatırladım.

Nefes alışım kararlılıkla sıkılaştı. Kaslarım odaklanmış bir öfkeyle sertleşti. Daha önce ona karşı merhamet duyarken, şimdi hiçbir şey yoktu. Canının yanmasına ihtiyacım vardı.

"O pusulanın benim için ne anlama geldiğini biliyorsun." Romu kaldırdım, hissetmediğim bir sakinlikle yudumladım. "Onu Jamaika'da bırakmazdın."

"Hayır."

"Onu denize atmadın." "Asla."

Kalbimi kırmak bir şeydi, ama babamdan gelen bu hediyeği yok etmezdi. Bu kadar zalim olmazdı. Buna inanmak zorundaydım.

İçimdeki her şey rahatladı. Pusula gemideydi. Ama nerede?

Zihnim cevaplar ararken korsemi düzeltiltim ve göğüslerimi onun aşağılayıcı bakışlarından korumak için sefilce çabaladım.

Bu gemiyi başından sonuna kadar tanıyordu. Her oyuğu ve köşeyi. Her gölgeyi ve saklanma noktasını. Tavernada pusulayı arakladığı anda pusula için en iyi yeri belirlediğine şüphe yoktu.

Muhtemelen ben bakmıyorken el çabukluğu ve zekâsıyla üst güvertede bir yere saklamıştır. Ya da buraya gelirken bir duvara sıkıştırmıştır. Ya da... Etrafıma bakındım, kamarayı dolduran silah yığınları, eğri şapkalar, rulo deniz haritaları, haritalar ve rastgele hazinelere bakarak söndüm.

Her yerde olabilir.

Onu zincire vurduktan sonra, kapsamlı bir arama başlatacaktım. Her tahtayı sökecektim. Her sandığı boşaltırdım. Her varili devirirdim. Eğer bulamazsam, işkenceye başvuracaktım. Psikolojik türden.

Adaletsiz Yabancı Rahip'i nasıl kıracağımı çok iyi biliyordum.

"Demek planın pusulamı rehin almaktı. Aferin sana." Bir yudum daha rom içtim ve kendi acımla boğuldum. "Bundan sonra ne olacak?"

"Şu anda benden çok daha fazla öfke dolusun. Anlaşılabilir bir durum." Kitaplığa doğru ilerledi, üç kum saatimden en küçük olanını seçti ve havaya kaldırdı. "Bu on beş dakikayı mı ölçüyor?"

"On dakika." Gözlerimi kısarak ona baktım, mükemmel suratını yumruklamak için yanıp tutuşuyordum.

"Yeterince iyi." Onu yatağa taşıdı ve kenarına oturarak cam küreler arasındaki kum akışını test etti. "Aramızdaki bu gerilimi çözmeden verimli bir konuşma yapamayız."

"Yapmayacağım-"

"Sessiz ol!" Sesindeki öfke patlaması kalbimi durdurdu. En az onun kadar ürkütücü olan şey ise sakin bir tona dönme becerisiydi. "Eteğinin altındaki rahatsızlığı terk etmeye isteksiz görüldüğüne göre, bir anlaşma önererek bu özel isteksizliği gidereceğim."

Elimi rom şişesinin etrafında sıktım - en iyi şekilde kullanacağım silah

onu. "Devam et."

"Kendiminkinden faydalanmadan sana zevk vereceğim, değerli bir rahatlama sağlayacağım." Bakışları yumuşadı. "Sana bu kadarını borçluyum."

Boğazıma bir sızı saplandı. Onu hem çok seviyor hem de ondan nefret ediyordum. İkincisine odaklandım. "Bacaklarının arasındaki o gelişigüzel üyenin bir parçası olmayacağım-"

"Sadece bu parmağımı kullanacağım." Uzun, kalın bir parmağını kaldırdı. "Eğer kum bitmeden seni kenara getirmeyi başaramazsam, sana pusulanın yerini veririm ve ilk fırsatta karaya çıkarım. Beni bir daha asla göremezsin."

Ona güvenmedim. Bir dakika bile. "Eğer başarırısan?"

"Belirlenen süre içinde parmağıma gelersen, seni affedeceğim."

"Gerçekten mi, Rahip?" Alaycı bir ses çıkardım. "Sadakatsiz kocalar tarihinde hiçbir kadın onun parmağının ucunda affedilmeyi teklif etmez."

"Pekâlâ. Eğer başarırısam, bu gemideki baş topçu olarak görevime geri döneceğim. Kocan olarak görevime devam edip affını *kazanacağım*."

"Chops usta nişancıdır."

"Chops bana rapor verebilir. Ya da ben onun iç organlarını martılara yedirebilirim. Her iki durumda da kayıtsızım."

Kum saatini şiltenin üzerine koydu ve ellerini kucağında kavuşturarak beklenti dolu bir bakışla bana baktı. Bu umutlu bir beklenti değildi. Bunu kabul edeceğimi *hesaplıyordu*.

İkimiz de kazanacağımı biliyorduk. Ve ikimiz de onun kazanacağını biliyorduk. Bu yüzden kurallara göre oynamaya hiç niyetim yoktu.

Bir yudum daha rom aldım ve yatağa doğru götürdüm. Uzanmış dizlerinin arasına girerek botlarımı onunkilerin iç kısımlarına dayadım ve sinirlerimi çelikleştirdim.

"Evet, benim baş döndürücü, ele avuca sığmaz, her daim çileden çıkaran karım," diye mırıldandı, bakışlarını vücudumda gezdirerek gözlerimle buluştu. "O zaman devam edelim mi?"

Kararsızmış gibi davranarak kasıtlı bir duraksama yaptım. "Başka bir seçeneğim var mı?" "Hmm." Elimi kaldırdı ve parmaklarımı öptü, sesi katlanarak

Gece gölgesi gibi. Güzel, egzotik, ölümcül zehirli. "Belki de seni küçük kötü bir kız gibi dizlerimin üzerine yatırır ve *ikimizi* de serbest bırakmak için can atar halde bırakırım."

"Bana bundan daha fazlasını borçlusun."

"Oldukça öyle." Sinsi bakışları esir tuttuğu parmaklarımın üzerinden benimle alay ediyor, nefesi her bir boğumun arasındaki vadilere dalıyor, hassas tenle alay ediyordu.

Bir ürperti vücudumu sarstı, meme uçlarımı buruşturdu ve odak noktamda cehennemi serbest bıraktı. Onun dokunuşu için yanıp tutuşuyordum ve ona karşı

tepkimi kontrol etmeye çalıştıkça duyularım bu ihtiyaçla kalınlaşıyor, dalgalar halinde keskinleşip köreliyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Öfke bana yol gösterecekti. Acımasızlık beni koruyacaktı. Ama bir zamanlar olduğum kadın -eş, sevgili, şefkat arzulayan şehvetli yaratık- çaresizce acısını ertelemek istiyordu.

Ve benimkini.

Bu, kocamla geçireceğim son zamandı. Tadını çıkarmaya çalıştım.

Bir kolumu geniş omuzlarına dolayarak rom şişesini sırtına dayadım ve kucağına oturdum. Sonra parmaklarımı tutuşundan çektim ve ona dokunmak için kendime izin verdim.

Önce alnından geriye doğru uzanan yumuşak kahverengi saçları. Sonra beni sinir bozucu bir sabırla izleyen gümüş gözlerinin etrafındaki yumuşak ten. Sonra bıçak gibi keskin elmacık kemikleri. Bana çok fazla kalp ağrısı çektirmiş olan yontulmuş ağız. Çenesini kaplayan kirli sakal. Bir erkeğin çenesi. Kare. Kaba. Demirden dövülmüş kemiklerin üzerindeki sıcak deri. Görkemliydi. Canavar gibiydi. Görkemliydi. Eşsiz. Mantıksız derecede yakışıklı.

Hiç kimse -ne kadın ne de erkek- ona bir kez daha, bir kez daha b a k m a d a n edemezdi; ta ki bu bakışlar hafızalara kazınana ve tüm güzelliklerin ölçüldüğü bir kıstas haline gelene kadar.

"Bu kadar yakışıklı olmandan nefret ediyorum." Boştaki elimi çıplak göğsünde gezdirdim ve kaslardan oluşan taş duvara hayran kaldım. "Güzelliğin bizim en büyük zararımızdı, farkında mısın?"

Bakışları benimkilere kaydı, aynı anda hem açık hem de mesafeliydi. "Bunu açıkla."

"Yüzünüz sertleşmemiş deri gibi görünseydi, sevgiliniz bırakın uzun bir ilişkiyi, size ikinci kez bakar mıydı? Kaburgalarınız deriye baskı yapsaydı ya da gülümsemeniz çürük dişler taşısaydı?"

"Bilmiyorum." Yüz ifadesi donuklaştı.

"Onunla nasıl tanıştınız?"

Gözleri sertleşti, bir daha ondan bahsetmemem için beni uyardı. "Peki ya sen Bennett? Bir siğil kadar çirkin olsaydım, benimle evlenir miydin?"

"Evet." Üst dudağının yontulmuş yayının izini sürdüm. "Güzel yüzünün bir çekiciliği var. Ama beni esir alan, konuşmalarınızdaki zekâ ve bağlılığınızın yoğunluğuydu. Bu bağlılığın gerçek olmadığını anladığımda, görünüşünüzün hiçbir önemi kalmadı."

Fiziksel mükemmelliğinin üzerimde yarattığı etkiyi bu gece kaç kez kabul ettiğimi bilmesine gerek yoktu. Bunun bir önemi yoktu. Bu işin sonunda en çok yasını tutacağım şey adamın hayat dolu ruhu olacaktı.

Parmağımın altında ağzı düzleşti.

"Bu kadar alingan görünme." Yanağını okşadım. "Merak ettiğim tek şey, ortalama görünümlü bir adam olsaydın halimizin ne olacağı. Beni bu kadar kolay kandırabilir miydin?"

"Kolayca kandırılmadım ve her ne kadar göze acı verecek kadar güzel görünseniz de, beni büyüleyen şey bu da değildi."

"Öyle mi?" Kuru bir sesle sordum.

"Seni ilk gördüğümde, bu elli topluk kalyonun dümeninde durmuş, senden üç kat büyük bir adamı parçalıyordun. Cezasını gözlerinde saygıdan başka bir şey olmadan çekti." İsteksiz bir şekilde gülümsedi. "Büyük gemileri yöneten büyük adamları izledim ve onlar senin sahip olduğun saygının bir parçasına bile sahip değiller. Sen, bu küçücük vahşi kadın, yüz yirmi asi, kavgacı, şehvet düşkün adamdan oluşan bir mürettebata komuta ediyorsun ve hiçbirisi sana dokunamıyor bile. Buna cesaret edemezler."

"İçlerinden biri cesaret etti." Eğildim, bir nefes uzakta durdum.

"Evet, hayatım boyunca risk aldım." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ama hiçbirisi seninle aldığım kadar tatmin edici değildi."

Sonra eli saçlarımda ve dili ağzımdayken tekrar aldı. Kalbimi kıran adamdan çaldığım o sıcak öpücük, tam olarak yapması gerekeni yaptı.

Uzuvlarımdaki gerginlik gevşedi. Damarlarımdaki buzlar çözüldü ve onun ihtişamına daldığımda mantığımın parçaları dağıldı. Bağımlılık yapan tadı, kendinden emin dokunuşu, gırtlaktan gelen sesleri, tuzlu su kokusu; hepsi sonsuza dek en iyi ve en kötü anılarım arasında yer alacaktı.

Yemyeşil dudaklarından beslenerek sonsuza kadar vakit geçirebilirdim. Zahmetsiz bir tutkunun içine düştüğümüz saniyeler, başka biriyle haftalarca sürebilirdi. Vücutlarımız karşılıklı bir eziyet içinde bir araya geldi. Kalpler aynı ritmi buluyordu. Dillerimiz senkronize bir şekilde kayıyordu. Nefesler birbirine karıştı.

Öpüşmeyi kesti.

Bakışlarını yan tarafa doğru takip ettim, kum saatini ters çevirişini, kumun damlamasını başlatmasını ve bir elini vardiyamın eteğinin altına kaydırışını izledim.

Tek bir parmağıyla dizimden kalçama kadar uyluğumun izini sürdükten sonra bacaklarımdan arasına girip doğrudan sıırsıklam olmuş sıcaklığıma tünel açtı.

Nefes almayı bıraktım ve erotik karıncalanmalar vücudumun her santimini sararken nabzım benden uzaklaştı.

Yavaşça gevşedi ve giriş yerimin etrafında telaşsız bir daire çizdi, bir, iki kez, kavrayan, açgözlü kaslarım boyunca spazmları ateşledi. Sonra parmağını tekrar soktu, ne kadar sıcak, sıkı, ıslak ve muhtaç olduğumu hissettiğinde inledi. Onun girişine verdiğim tepkiye bakılırsa bakire de olabilirdim. Bana dokunulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Bu tehlikeliydi. Çılgıncaydı. Sağlam değildi. Ve çok doğru.

Yıllardır pişmanlıklarım vardı ama kendimi onun deneyimli ellerinde son bir kez gezdirmekten mahrum etmek bunlardan biri olamazdı.

Ve böylece başladı. Girip çıkıyor, dönüp duruyor, bir çapkının becerisiyle beni parmaklıyordu. Her kıvrımlı çekişte sivilaştım ve her kurşunu itişte inledim, titreyen zevk patlamaları beni daha sıkı, daha sıcak sararken gövdesinin direğine doğru sarktım.

Ben kaygan ve utanmazdım, o ise sarhoş ediciydi, beni döndürüyor ve bedenim üzerindeki hakimiyetiyle beni boğuyordu. Rahatlama o kadar yakındı ki, parıldayan, alaycı kenarını hissedebiliyordum.

Duyguların merkezinde onun ağzı vardı -sıcak, hain ağzı, nemli etin ve sıcak nefeslerin baygın bir kayışıyla benimkine doğru hareket ediyordu. Tadı okyanus gibiydi, derin ve çalkantılı, özgürleştirici ve rahatlatıcı, tanıdık ve kutsal. Bir zamanlar bunların hepsini temsil ediyordu.

Kıvrımlı bir basınç içimde dolaşüyor, parmağının darbesi etrafında toplanıyordu. Ama kum saatine bir göz atmak beni dehşete düşürdü. Çok önemsiz miktarda tanecik geçmişti.

"Tahminime göre, bir dakika azaldı." Parmağını içimde gezdirdi ve dudaklarımı tekrar onun dudaklarına götürdü. "Dokuz dakika daha kaldı."

Beni serbest bırakmak için on dakikaya ihtiyacı yoktu. Bunu iki dakikada yapabiliirdi. Ama amacım zamanı aşmak değildi.

Nefesleri ağzıma çarparken ve inanılmaz derecede uzun, şişmiş boyu iç uyluğuma baskı yaparken, zamanı gelmişti. Yeterince akılsızdı, gözlerini kapatıp parmağını etimin sıırıslıkla kıvrımlarının derinliklerine sokarken gardını etkili bir şekilde düşürmüştü.

Dudaklarımı kulağına dayayıp "Bu ihanet konusunda bir ders olsun" diye fısıldadığımda boğazım düğümlendi.

"Ne?"

Kolumdaki tüm güçle göğsünü ittim ve rom şişesini kafasının yan tarafına çarptım. İçki ve cam püskürürken, o bana şaşkınlıkla bakarken dünya durdu.

Sonra bir tahıl çuvalı gibi yere yığıldı. Sırtı yatağa çarptı. Vücudu bacaklarımın arasında gevşedi ve şakağının yanındaki sivri yaradan kan fışkırdı.

Bilinci yerinde değildi.

Kederin ekşimiş tadı ağzımı doldurdu. Sinüslerim yandı ve gözlerimin arkasını ateş kavurdu. Ne tür bir kadın sevdiği adama zarar verir?

"Çok özür dilerim." Yanağımı göğsüne yasladım ve boğulurcasına bir rahatlama ve acı çığılığı attım.

Berbat bir şekilde batırdığım evliliğim için ağladım. Sadakatsizliği bana güven konusunda zor bir ders vermiş olan adam için. Ve yıllarca tutunduktan sonra gitmesine izin verdiğim aşkım için.

Bunu geride bırakmanın zamanı gelmişti. Pusulayı bulmanın, iblisimi sintineye kilitlemenin ve benim onunla olduğu kadar onun da benimle işi bitene kadar onu esir tutmanın zamanı gelmişti.

Gözyaşlarımı silerek yüzüne doğru uzandım ve gevşemiş dudaklarını öptüm. Bunu yapmak canımı acıttı.

Ayağa kalkmak ve onu bir daha öpmemek canımı yaktı.

Arkamı dönüp iç çamaşırlarımı düzeltmek canımı acıttı. Ama yaptım.

Onu arkama aldım, derin bir nefes aldım ve levazım s u b a y ı m a seslendim.

Eleven

"Soyun onu." Sesimdeki gergin tedirginliği giderdim ve Reynolds'a arkamı dönerek Priest'in baygın bedeniyle ilgilenmesi için onu yalnız bıraktım. "Onu ambara kilitlediğimizde çıplak ve savunmasız olmasını istiyorum."

En sevdiğim gömleğimi nereye koydum? Ah! İşte. Yerden kaptım ve keten korsemin üzerine geçirdim.

"Çıplak mı?" Reynolds arkamdan sordu. "Emin misiniz, Yüzbaşı?" "Evet."

Öyle miydim? Priest'i pantolonsuz görmek, onu bırakıp hayatıma devam etmeme pek yardımcı olmayacaktı. Ama onun alçakgönüllülüğünü istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*.

"Çıplaklık kardeşimi normal insanlar gibi etkilemiyor." Yer değiştirdi, geminin sallanmasıyla tahtalar gıcırdadı. "Aksine, bu ona daha fazla güven veriyor. Özellikle de senin yanında."

"Pusulamı sakladı, Reynolds, ve sen de onun üzerindekiyle başlayarak her kıvrımı ve yarığı arayacaksın."

"Ne yaptı?"

Priest'in son ihaneti hakkında onu bilgilendirirken, slip pantolonumu bir çift pantolonla değiştirdim ve diz üstü çizmelerimi bağladım.

Tamamen giyinmiş olarak döndüğümde Reynolds'ı yatağımdaki çıplak, kırıltısız formun üzerine eğilmiş buldum. "Bana onu bulduğunu söyle."

"Pusula değil. Ama Kaptan... Başka bir şey saklıyordu."

Ses tonundaki ihtiyat beni daha da yaklaştırdı. Yanına ulaştığımda ağzım kurudu. Gözlerim ısındı ve önümdeki harap olmuş bedene anlam veremeyerek başımı salladım.

Priest'in eti kalçasından bileğine kadar erimiş deri gibi dalgalanıyor ve bükülüyordu. Yüce Tanrım, tüm bacağı doğal olmayan bir şekilde kabarcıklanmış, tüysüz ve yara izliydi.

Yandı.

Sol tarafı o kadar korkunç bir şekilde ve tamamen yanmıştı ki bacağım acıyarak zonkladı.

"Nasıl?" Boğazımı sıktım, iki yıl önceki kusursuz fizik hatlarını hatırladım. "Ne zaman?"

"Yakın zamanda değil." Priest'i yaralanmamış tarafına döndürdü ve daha iyi görebilmek için eğildi. "Tamamen iyileşti."

Travmadan sağ kurtulması mucizeydi. Yanıklar bacağını yutmuştu. Bunu atlattığı belliydi ama ne pahasına? Acı verici iyileşme sürecine tek başına mı katlanmıştı?

Aklıma gelen hiçbir mantıklı sebep yokken onun yanında olmalıydım, onunla ilgilenmeliydim. Benim yardımımı ya da sempatiyi hak etmiyordu.

"Pantolonunu geri giydir ve ellerini bağla." Harap olmuş tenine bakamıyordum. Onu daha az güzel yaptığı için değil. Ama çektiği acı bana kendimi başarısız, değersiz, yoksun bir eş gibi hissettirdiği için. "Onu sintinede emniyete aldıktan sonra sorgulayacağım."

Reynolds emirlerime uyarak, on üç taştan oluşan kas yığınının ve tehdidi omzunun üzerinde tutup kaldırdı.

Onu kapıdan çıkardım ve gördüğüm ilk mürettebat üyesini yakaladım; iri yarı, kötü kokulu, yıkanmamış bir kamarot.

"D'Arcy, Reynolds'a ambara kadar yardım et." Kokuşmuş çocuğu itip kakarak acele etmesini sağladım. "Ve cerrahı çağır. Köpek nöbetinin son zilinden önce Bay Farrell'ın başındaki yaranın incelenmesini istiyorum." Bir sonraki emrim annemin küçümseyici ses tonuyla geldi. "Sonra temiz giysiler ve yıkanmak için bir kova bulacaksın."

"Evet, Kaptan!" D'Arcy zıpladı, memnun etmeye hevesliydi.

Reynolds, Priest'in vücudunu omzunun üzerinde ayarlayarak çocuğun peşinden hantalca yürüdü. Köşeyi döndüklerinde kulübeye döndüm ve kapalı kapıya yaslandım.

En azından babamın botlarını geri almıştım. Şimdi pusulayı kurtarmalıyım.

Av gece geç saatlere kadar sürdü. Kulübemde sürgülenmemiş her şey alt üst edildi, parçalara ayrıldı ve ters yüz edildi. Reynold'un yardımıyla bile, arama zahmetliydi. Hayal kırıklığı yorgunlukla birleşti ve son zilden bir süre sonra, enkazın ortasında durdum ve yenilgiyi kabul ettim.

"Burada değil." Masa sandalyesine yığıldım.

"Temizlenmenize yardım edeyim mi?" Reynolds duvara bir Karayip haritası halısı astı ve alnını ovuşturdu. "Ya da aramaya üst tarafta devam edelim mi?"

"Gün doğumuna kadar bekleyebilir. Hepsi. Biraz uyu."

"Uyuyacak mısınız?" Kapıyı açtı ve bana baktı.

Uyuyabilir miydim? Kocam birkaç kat altımda zincirlenmişken? Silik bir gülümseme verdim. "Deneyeceğim."

Anlaşıldığı üzere uyku da uzak durmak kadar zordu. Rahip, güve sarmış kafamın aleviydi. Her düşünce, her duygu ona doğru kanat çırpıyordu, durmaksızın. Huzursuz. Utanç verici bir ölüme mahkumdu.

Kamaramdan çıkmadan önce beş sonsuz saat bekledim.

Şafağın soluk ışığında pusulanın gemi çapında aranmasını emrettim. *Jade* Jamaika'dan uzaklaştıkça mürettebat, pusulayı bulana vaat ettiğim fazladan yiyecek istihkakının da verdiği motivasyonla, ödülün yerini tespit etmek için çabaladı.

Onları bırakarak aşağıya, mutfağın, mürettebat kamaralarının, alt güvertenin altına ve daha da derine, sintine kapağından aşağıya indim.

Merdivenin dibinde, derin, kendinden emin, Gal aksanının sesli harflerini uzatan sesi gölgelerin arasından beni selamladı. "Ben de seni bekliyordum."

Duvardaki feneri yaktım, omuzlarımı dikleştirdim ve yüzümü ona döndüm. "Bana yara izlerinden bahset."

Başını eğdi, yüz ifadesi bir an için korunaksız ve kararlı bir şekilde acımasızdı. Aynı hızla, yüz hatları karardı. Konuşmayı bariz bir şekilde reddetti.

Ayak bileğindeki demir kelepçe ağır bir zincirle duvara bağlıydı. Köşede yayıldığı yerden kalkmaya zahmet etmedi, ona yaklaşmaya çalışmıyordu.

"Biri sana işkence mi yaptı?" Su depolarından boş bir fiçi çıkardım ve oturmak için tabure olarak kullandım. "Yoksa bir savaşta mı yakalandım? Denizde bir yangına mı?"

Çenesi büküldü ve uzaklara baktı, üst sınıftan bir adaminkine benzeyen seçkin, köşeli bir profil sundu. Ama o bir aristokrat değildi.

Öldürdüğü bıçakla yemek yedi. Asil hanımları, saygınlıklarına tüküren aynı ağızla öptü. Ve düşmanlarını, İngiliz hükümetinin kademelerinde asla bulunmayacak bir vahşilikle fethetti. Halktan biri olmaktan gurur duyuyordu ve bunu iyi kullanıyordu, tıpkı babam gibi.

Babamın yalancı, aldatan bir koca olmaması dışında.

Priest'in kafasındaki yara temiz görünüyordu. Bandaj ya da dikişe gerek yok. Belki de ona daha sert vurmalıyım.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve ağzı, acımasızlığının anılarını kışkırtarak, şehvetli ve zalimce kıvrıldı. Göğüslerimin en ufak kalkışını, omuzlarımdaki en ufak kaymayı, kas yorgunluğumu ve rahatsızlığımı telafi etmek için yaptığım her küçük seğirmeyi fark ettiğine dair sinir bozucu bir şüpheye kapıldım.

Yine de soğuk, soğukkanlı bir kayıtsızlıkla konuştu. "Hâlâ kırgınsın."

"Hala bir pisliksin."

"Dün gece gözünü bile kırpmadın."

"Kesinlikle-"

"İkimiz de biliyoruz ki yakınlığım bir an bile dinlenmemi engelledi. Ama senin her zaman uyku sorunun vardı. Kabuslar yüzünden. Hâlâ annen için ağlıyor musun?" Sesini yumuşattı. "Atlamaması için yalvarıyor musun?"

Evet.

Boğazım düğümlendi. "Beni iki yıldır görmedin. Beni tanıımıyorsun."

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum."

Güldüm, zoraki bir inançsızlık sesiydi.

"Elbiselerden ve anlamsız giysilerden nefret ettiğini biliyorum. Pratik olduğu için erkek gömleği ve pantolonu giyiyorsun. Ama bu aynı zamanda asil kanına karşı doğuştan gelen bir ihtiyacı da tatmin ediyor." Sırıtarak kıyafetlerimi inceledi. "Güneş en tepedeyken her zaman şapka takıyorsun, bunun gözlerini gölgelemek için olduğunu iddia ediyorsun. Ama aslında cildini korumak için. Çünkü açık tenli olmak için yetiştirilmişsin."

"Şanslı tahmin," diye homurdandım. "Hepsi sana asla vermemem gereken bilgilere dayanıyor."

"Korsanlığın içinizde başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan uyandırdığını biliyorum. Baskınlar arasında çok fazla zaman geçtiğinde, tırnaklarına kadar çiğniyorsun." Parmaklarımdaki uzamış uçlara **b a k t ı**. "Çok meşguldün. Bahse girerim denizde uzun ve başarılı bir dönem geçirmişsindir."

Lanet olası algılama yeteneği. Kanıtları saklamak için ellerimi birleştirdim.

"Sessiz ve rahatken, ağırbaşlı bir asilzade güzelliğinin resmisiniz ve o gözler... Tanrım, çok mavi ve kocamanlar, masum, geniş gözlü bir çocuk gibi. Baştan çıkarıcı. Yanıltıcı." Başındaki keşiği parmakladı ve kaşlarını çattı. "Biri sana meydan okuduğu anda, dünya Edric Sharp'ın hesaba katılması gereken acımasız bir güç doğurduğunu hatırlıyor."

Kendimi bu şekilde düşünmemiştim ama bu gözlem beni memnun etti.

Yakınlığımızla ilgili tartışmayı çözmeye niyetli görünen bakışlarını tüm dikkatiyle bana yöneltti. "Senin yetiştirilme tarzını bilen tek kişi benim."

"Charles Vane biliyordu."

"Dört gün önce öldü. Babanın doğum gününde."

Kararsız bir duygu yığnında boğuldum, bilgisine kızdım ama hatırladığı için minnettar oldum. "Bu kadar yeter."

"Tutkunun harareti sırasında *yuvarlanan* kelimeleri duyarsanız, şiddetli bir şekilde hastalanırsınız. Grisdale Markisi'nin saldırısını yeniden yaşamakla kalmazsınız; o sonsuza dek cehennemde çürüsün." Ellerini bükte. "Anne babanızın ölümünü de yeniden yaşıyorsunuz."

"Dur." Sesim kesildi, bir hıçkırığa hapsoldü. Onu bastırmaya, çekmeye çalıştım.

ama bu bir gelgit dalgasından kaçmaya çalışmak gibiydi.

Gözyaşlarım akmaya başladı. Azgın ve sıcak bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzıldüler ve ağzıma dayadığım elimde toplandılar.

"Babanın pusulasının anahtarına ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum." Gözlerini kırıştırdı, kirpikleri yavaşça düştü. "Getireceği zenginlikler için değil. Seni bir mektuba, sevgi sözcüklerine ya da o n a y l a m a s ı n a , ölmeden önce sana bırakmış olabileceği kişisel bir şeye götüreceğini umuyorsun."

Merhamet Tanrım, bunu nasıl bildi? Bunların hiçbirini kimseye anlatmadım. Yine de her kelime acı verici, acımasızca doğruydı.

"Nerede o?" Altımdaki namluya bir yumruk indirdim.

Hiç ürkmedi, en ufak bir tereddüt göstermedi.

Ne bekliyordum ki? Pusuladan vazgeçmesini mi? Boşanmayı kabul etmesini mi? Beni rahat bırakacağına söz vermesini mi?

Bakışlarıyla karşılaştım. "Nasıl yandın?"

Sessizlik. Göz kamaştırıcı, soğuk, taştan bir sessizlik duvarı. Buraya gelmemeliydim.

Adam zincire vurulmuştu, silahları alınmıştı ve yine de beni alt etmeyi başardı.

Belime sarıldım ve gözlerimi kapattım, tüm kalbimle babamın kollarını tekrar etrafımda hissetmeyi diledim. Onu çok özlemiştim. Annemi de öyle.

Uğruna savaşacağım ve birlikte savaşacağım, seveceğim ve nefret edeceğim, özleyeceğim ve özleneceğim biri olmadıktan sonra ne anlamı vardı ki?

Hayatta olup da beni özleyen tek kişi kocamdı. Ve affedilmez ihanetine rağmen, en çok özlediğim kişi oydu.

Onu hissetmeyi, sesinin yanağımdaki titreşimini, içimde sadece onun uyandırabileceği rahatlatıcı, coşkulu hisleri özledim. Konuşmalarımızı, beni parlak bir zırh gibi şekillendirilmiş ve parlatılmış kaslarıma sıkıca sararken kulağıma söylediği düşündürücü sözleri özledim.

Gerçek şu ki buraya pusula için gelmemiştim. Aradığım şey iki yıldır kayıptı.

Genelde bu kadar muhtaç değildim. Charles Vane'in yakalandığını duyduğum andan itibaren dengem bozulmuştu. Sonra onun ölümü, Priest'in aniden ortaya çıkışı, kayıp pusula... Tüm bunlar muhakeme yeteneğimi gölgeliyordu.

"Bennett." Gümüş grisi gözler dikkatimi çekti, bıçaklar gibi parlıyordu, nefesimi kesecek kadar keskindi. Prangaya vurulmuş bir tutsağın gözleri değildi bunlar, çünkü hiç korku göstermiyorlardı. "Ateşkes ilan ediyorum. Geçici bir ateşkes."

"Oyunların zayıflıyor."

"Oyun yok. Aldatmak yok. Baştan çıkarma yok. Teslim olacağız. Sadece kısa bir süre için."

"Rahip Farrell teslim mi oluyor? İşte o gün gelecek."

"Hayır. Anlaşmazlıklarımızı bir kenara bırakacağız. Kavga, isim takma, küsme, hepsi dinlendiğinizde ve kaldığımız yerden devam etmeye hazır olduğunuzda sizi bekliyor olacak. Bu arada, buraya yürüyeceksin, biraz uyuyacaksın ve ben de sen uyurken sana sarılacağım."

Teklif ettiği şey gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bir bit yeniği vardı, kolunda bir numara. Ama kolları yoktu. O nefis vücutta gömlek yoktu.

Tuzak buydu. Yarı çıplak Priest avantajlıydı ve bana baktığında zayıflıklarımı gördü. Z a a f l a r ı m ı . Bana nasıl zarar vereceğini çok iyi biliyordu.

"Fazla düşünmeyi bırak." Bacaklarını uzattı ve kollarını açtı. "İyi bir kız ol ve buraya gel. Hemen şimdi."

Ona güvenmiyordum. Hem de hiç. Sorumlu olan bendim. Bu geminin kaptanı. Ama o her zaman benim kaptanım olmuştu. Tek başımayken güvenebileceğim kişi-

Yüz yirmi adam bana bağlıydı.

Kendimi fiçiden kayarken gördüm, yorgun bacaklarım beni onun bekleyen kollarına doğru taşıyordu. Onun beni kucağına aldığını gördüm. Başımı çıplak omzunun ve boynunun sıcak, sağlam birleşimine soktuğunu. Beni huzurlu bir sükûnete sallıyordu. Galli baritonuyla mırıldanıyordu. Saçımı, kolumu, yüzümü okşuyordu. Bedenlerimizin mahremiyetine daldığımızı, onun içinde nefes aldığımızı, ısıımızın toplandığı, kokularımızın birbirine karıştığı ve kaynaştığı, fiziksel temasın olmadığı ama varlığının tüm vücut bilincinde olduğumuz o boşluğa daldığımızı gördüm.

Hayal etmek bile gerçek dışıydı. Hatırlamak. Bu duyguyu arzuluyordum. Onu biriktirmek, şişelemek ve hep yanımda taşımak istiyordum. Belki bir kez daha şımarırsam.

Hayır, hayır, durmam gerekiyordu. Kalbim çok kırık, kafam çatışmalarla doluydu.

Rahip beni bir kez kandırmıştı ama bu başarısızlıktan pişmanlık duyamazdım. Kendi hatalarımdan başka nasıl öğrenebilirdim ki?

Gözlerimi kırıştırdım, nefes aldım ve kendimi gerçekten **ö n ü m d e** ne olduğunu görmeye zorladım. Ne kadar çabalarsak çabalayalım ya da ne kadar değişirsek değişelim, dünün paramparça kalıntıları bugüne asla sığmayacaktı. Çok fazla kırık parça vardı.

Gözlerini kırpmadan bana b a k ı y o r , vücut dilimi değerlendiriyor, ifadelerimi inceliyor, her nefesimi takip ediyordu.

Buna dayanamadım. "Şu sessiz bakışı bırakabilirsin. O kadar da ilginç değilim." "Katılmıyorum." Kucağını sıvazladı. "Gel."

"Bana sor." Öne doğru eğildim ve gözlerimi sertleştirdim. "Yalvar."

Vahşi bir surat ifadesi takındı; hayvani bir hırlama, burun deliklerinin açılması ve dişlerini göstermesiyle tamamlandı. Tam patlayacağını düşündüğüm anda, her şeyi dizginledi.

"Benimle oturur musun?" Gerisini ısırmadan önce çenesi direnç göstermeye çalıştı. "Lütfen, benimle oturur musun?"

"Hayır."

"Kahretsin, kadın!" Zinciri sallayarak ve kollarını esneterek ayağa fırladı. "Seni lanet olası bir dakika tutmama izin ver!"

"Unut gitsin, Rahip. Ya da daha iyisi..." Yorgunlukla savaşıarak varilden kalktı. "Unut *beni*."

"Asla."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hatırlat bana."

"Beni serbest bırak, ben de göstereyim-"

"Şimdi, şimdi, benim sadakatsiz düzenbazım. Seni esir olarak taşımazsam gemimde sana güvenemem, çünkü ikimiz de biliyoruz ki adamlarımla dalaşacak, beni o demirlere vuracak ve gemimi kirleterek kaçacaksın."

"Kelepçelerimi çöz, hayatımın geri kalanını sana göstererek geçireyim-"

"Bana ne göstereceksin?" Sesim birkaç oktav yükseldi. "Aşk mı?" "Evet."

"Aşk ihanet etmez." O tanıdık acı sesimin çatlaklarında kendini duyurdu. "Bunu neden yaptın?"

"İnanın bana..." Başını omuzlarının üzerine düşürdü ve burnundan nefes verdi. "Bilerek yapmadım."

"Oh? O zaman bir kazaydı? Bu nasıl oluyor? Yatağımdan düştün ve yanlışlıkla başka birinin vajinasına mı girdin?"

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Bakışlarını benimkilere dikti. "Seni asla incitmek istemedim. Aşık olabileceğimi bile bilmiyordum. Tanrı biliyor ya, bunun iki kez olmasını hiç istemedim, hele *aynı anda* hiç."

Dişlerimi gıcırdattım. "Bir insan iki kişiye aşık olamaz."

"Keşke bu doğru olsaydı. Bana sefalet ve yalnızlıktan başka bir şey getirmedi." "Bana onun adını ver."

Gözlerini kapattı, kasıtlı bir isteksizlik hareketiydi bu.

"Seni reddetti." Göğsüm acıyordu. Bunu hak etmemiştim. "Neden onu koruyorsun?"

"Ben sevdiğimi korurum." Bakışları benimkilere döndü, acımasız dürüstlüğünden ödün vermiyordu. "Bu kadar basit."

"Anlıyorum." Merdivene doğru ilerlerken içimdeki her şey çöktü ve yandı. "Pusulayı teslim etmek için son şansın."

"Bunu yapamam, Bennett."

En alt basamakta bir çizme ile kapağa baktım ve kendi düşüncelerimi oluşturdum.

düşünceler.

"Eğer senin çapkınlıklarını görmezden gelseydim... Eğer kocasını onun sevgilileriyle paylaşan bir kadın olabilseydim, tüm anlaşmazlıklarımız ortadan kalkardı. Pusulamı geri verirdiniz. Seni tekrar yatağıma kabul ederdim. Yanında sevgililerin olurdu. Benim de kendi sevgililerim olurdu."

Duraksadım, ona tekrar bakmadan önce son kısmı sindirmesine izin verdim.

Yumrukları iki yanında kenetlenmiş, çıplak ayaklarını savaştı duruşuyla açmış, ağzı sert bir kesik, teni öfkeyle kıpkırmızı, şok içinde bakıyordu.

Oh, evet. Her kelimesini duymuştu.

"Bana öyle bakma, sevgilim." Başımı eğdim. "Evliliğimizin kurallarını sen belirliyorsun. Ben sadece senin yolundan gidiyorum."

"Hayır. Kesinlikle hayır. Meryem Ana'nın kanı adına, seni uyarıyorum." Nefes alış veriş hızlandı ve uzun, tehditkâr parmağını bana doğru uzatırken sesi güçlükle kontrol edilebilen bir şiddetle gerildi. "Seni bir başkasıyla paylaşmayacağım."

"Şunu bilin, Rahip Farrell. Eğer pusulamı geri vermezsen, yapacağın şey tam olarak *paylaşmak* olacak."

"Bennett!" Kükremesi beni merdivenden yukarı ve ambar boşluğuna doğru kovaladı.

Karanlık geçitlerde ilerlerken, bir kat yukarı tırmanırken ve kış taraftaki bir sonraki iskeleye doğru yürürken, hâlâ adımı haykırdığını duyabiliyordum.

Tehdidim onu sarsmıştı, tam da umduğum gibi. Bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğim ise başka bir hikâyeydi. Şu anda mürettebattan birini sintineye götürüp Priest'in önünde becerecek kadar kararlıydım. Ellerimi yumruk yaptım, her türlü korkunç şeyi yapabilecek kadar öfkeliydim.

"Kaptan!" Reynolds beni alt güvertede durdurdu. "Nasıl gitti?"

"Beklendiği gibi." Bir elimi kaldırdım ve dinledim. Ya Priest sessizleşmişti ya da yakındaki mürettebatın kamarasından gelen gürültü onun bağırışlarını bastırmıştı. "Pusulayı buldun mu?"

"Hayır." Alnındaki teri sildi ve yüzünü buruşturdu. "Neşeli tekneyi aradı. Üst güverteyi ve dün gece kamarana kadar geçtiği her duvarı ve varili soydu."

"İşte burada." Yanından geçip yukarı çıktım. "Aramaya devam et."

"Jobah sancak tarafındaki yelkenleri gördü." Ben arkamı dönene kadar bekledi, sesi kısılmıştı. "Bir İngiliz köle gemisi."

Kalp atışlarım hızlandı. "St. Christopher'dan mı yola çıkıyorsunuz?" "Öyle olduğuna inanıyoruz."

"Alabilir miyiz?"

"Evet." Büyük, sivri dişleriyle parıldayan bir barakuda gülümsemesi takındı. Ben de onunla birlikte sııttım, ani bir kahkahanın eşiğinde sallanıyordum.

Aziz Christopher'da şeker kamışı yetiştirilmesiyle birlikte

İşçiler. Güçlü, çalışkan bedenler için oburca bir talep. Bu yüzden Afrikalı kölelerin ithalatı yaygınlaştı.

Ailemin Carolina'da köleleri vardı. Yerli kadınlar yemeklerimi pişirir, banyolarımı hazırlar ve saçlarımı şekillendirirdi. Dört yıl önce Jobah ile tanışana kadar bunun ne anlama geldiğinden bihaberdim.

Priest ve Reynolds'la tanışmadan bir yıl önce onun köle gemisine saldırmaya karar verdiğim gün, kahramanlık ya da yardımseverlikten kaynaklanmıyordu. Yük ambarında tıka basa dolu, açlıktan ölmek üzere olan ve birbirine zincirlenmiş insanlar hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu korkunç keşif karnıma bir kılıç saplanmasına neden oldu.

Elim karnımı boydan boya kesen yara izine gitti. Jobah o gün beni kurtarmıştı. Zincirlerinden kurtulup beni bıçaklayan muhafızı öldürmekle kalmamış, kan kaybından ölmeden önce beni o gemiden çıkarıp cerrahıma götürmüştü.

Daha sonra, halkının geri kalanıyla birlikte anavatanına dönebilirdi. Onun yerine benimle kalmayı seçti.

Yıllar boyunca ona İngilizceyi ve elli toplu bir kalyonu nasıl kullanacağını öğrettim. O da bana özgürlüğün değerini öğretti. Bir köle gemisinde geçirdiği aylara dair ilk ağızdan anlattıkları beni hâlâ rahatsız ediyordu. Her zaman bir kölenin izlerini taşıyacaktı ama artık o adam değildi. Aslında, açık denizlerdeki en iyi pilottu.

"İskele bataryalarını hazırlayın." Son merdiveni çıktım ve *Jade*'in karanlık karnından güneş ışığına doğru bağırarak yükseldim, "Jobah! Haritalarınızı toplayın ve benimle dümende buluşun!"

"Şapkanız, Kaptan." D'Arcy zıplayarak yoluma çıktı ve tercih ettiğim üç tarafı eğik siyah şapkayı uzattı.

"Teşekkürler, delikanlı." Heyecandan kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken onu kafama geçirdim.

Priest'in bunun tadını çıkarmak için burada olamaması çok kötü. Ama o seçimini yapmıştı ve bu seçim ben değildim.

Başarısız evliliğim ve kayıp pusulamla ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek, neredeyse arkasında duran heybetli Afrikalı adam kadar uzun olan çift helezonlu muazzam tekerleğe baktım.

Jobah'nın karanlık gözleri bana doğru parladı ve ruhumda bir ateş yaktı.

Saldırımızı hazırlamak ve denizi benden daha kötü adamlardan temizlemek için aceleyle merdivenden yukarı, onun yanına çıktım.

Twelve

Çizmelerimi flok bumbasının üzerinde dengeledim, gözümde bir dürbün vardı ve bir elim destek için palanganın etrafında kenetlenmişti. Top ateşinin dumanı hâlâ tütüyor, çiğ kokusu boğazıma yapıştıyordu. Onunla birlikte hayal kırıklığının acı tadı da geldi.

Kargo gemisi, pruvasına attığımız ilk kurşunla teslim olmuştu. Köle tacirlerinden başka bir şey olsalardı, yaşamalarına izin verebilirdim.

Kötülüklerinin kanıtı, çok az baş boşluğu olan ambarlara bölünmüş gövdede ve kirişlerden sallanan ve güverteler boyunca yılan gibi kıvrılan sonsuz zincirlerde yatıyordu. Hepsi de yüzlerce esiri zapt etmek içindi. Ve hepsi boştu.

Köle gemisi yükünü çoktan Aziz Christopher adasına teslim etmişti.

Bardağı indirdim ve Jobah'yı dümenin yanında Reynolds'un yanında buldum. Birlikte, denizin yanan gemiden geriye kalanları baş omuzluktan yutuşunu izliyorlardı.

İki kişi dışında gemideki herkesi öldürmüştük. İki kötü dövülmüş, yetersiz beslenmiş köle.

Artık benim gemimde, Ipswich'in gözetimi altındaydılar. Cerrahımın yabancıları hayata döndürdüğü ilk sefer değildi bu. Bir kadının emirlerine itaat etmek zorunda olmadığını iddia ederek homurdanır ve söylenirdi. Ama huysuz yaşlı budala gizliden gizliye bundan zevk alıyordu. Aksi takdirde bunca yıl benimle kalmazdı.

Köle gemisinin son direği de **fokurdarak** gelgitin altında battığında derin bir nefes aldım ve bağırdım: "Demir alın! Herkes yelken açmaya hazırlansın!"

Baş güverteye atladım ve *Jade'in* büyüleyici üst güvertesinin genişliğine bakan küpeşteye geçtim. Savaşan çıkmış üst yelkenleri ve rüzgârı ve suyu ezip geçmeye hazır yiğit gövdesiyle başımı arkaya yasladım ve ihtişamın içimde yuvarlanmasına izin verdim.

Güneş yüzümü ısıtıyordu. Esinti saçlarımı savuruyor, şapkamın tutuşunu test ediyordu. Deniz spreyi kıyafetlerimi buğulandırdı ve ben hepsini içime çektim.

Babam bir zamanlar tam da bu noktada durmuş, farklı bir mürettebata komuta etmiş ve savaştan savaşa onların sadakatini kazanmıştı. Onun izinden gideceğim için ne kadar şanslıydım.

Bunu asla unutmayacağım. Asla hafife almam.

Denizciler çıplak ayaklarıyla güverteye vurarak baş ve kış tarafa bağıryorlardı. Irgat inledi ve yosun tutmuş demir halatı gerilerek denizin dışına doğru salındı.

"Şu flokları kaldırın." Ana güverteye indim. "Enkazı temizlediğimizde, ana yelkeni kaldırın."

Bağırışlar onay için çınladı, ardından işçilerin neşeli şarkıları geldi. Söyledikleri ezgiler her bir denizcilik görevini anlatıyor, halatları çekerken ve serenleri sallarken ritmi belirliyordu.

"Varış yeri?" Reynolds beni kaptan köşkünde durdurdu, altın küpeleri güneş ışığında parlıyordu.

Rüzgârın açısını tahmin ederek yüzümü kaldırdım. "Onu bir kiriş erişimine koyun.

Doğuya doğru."

"Sorduğum şey bu değil."

Hayır, *uzun vadeli* rotayı bilmek istiyordu. Batı Hint Adaları'nda dolaşırken, İspanyol hazine gemilerini yağmalarken ve İngiliz donanmasına korku salarken, nihayetinde nereye gidiyorduk? Bu işin sonunda ne istiyorduk? Soru hep buydu, değil mi?

Cevap babamın şifreli pusulasında saklıydı. Onu bulmalı, bulmacayı çözmeli ve haritayı takip etmeliydim.

"Pusulayı bulun," dedim. "Ben Rahip'le ilgileneceğim. Sonra oradan devam ederiz."

Ama önce yeni yolcularımızın huysuz ihtiyar Ipswich'in ellerinde ne durumda olduklarını görmem gerekiyordu.

Reynolds, emirlerimi mürettebata ileterek uzaklaştı. Bir an sonra branda yükseldi ve *Jade* rüzgârın dişlerine doğru orsa yaparken güverte yattı.

Alt kata indim ve revire doğru yol aldım.

İçeri girdiğimde Ipswich'in sırtı kapıya dönüktü, kamburlaşmış seksenlik gövdesi dolu bir yatağın üzerine eğilmişti. Diğer ranzaya geçtim ve elimi cam gibi kahverengi gözlerle bana bakan adamın gevşek koluna koydum. Dokunuşumla irkildi ve acıyla yüzünü buruşturdu.

Eski çürükler ve taze kesiklerin altında kemikler çıkıntı yapıyordu. Siyah saçları kanla keçeleşmişti, yüzü sakal bırakmak için çok gençti. Yabancı bir ülkede olmak için çok gençti.

Ailemin olmadığı bir yer. Göğsüm sıkıştı.

Ne çektiği hakkında bir fikrim vardı ama ne hissettiğini anlıyormuş gibi yapmıyordum. Korku mu? Nefret mi? Umutsuzluk mu? Öfke? Gözlerini sertleştiren her neyse, onu ortadan kaldıramazdım. Daha iyi hale getiremezdim.

"Çık dışarı!" Boğumlu bir el omzuma vurdu. "Her zaman yoluma çıkıyorsun, etrafta dolanıyorsun ve- Dokunma ona!" Ipswich bana tekrar vurdu ve elimi cerrah aletlerinin bulunduğu masadan uzaklaştırdı.

Yılmadan, ateşin soğuk teriyle cildi parlayan diğer adamı kontrol etmek için etrafından dolandım. "Hastalarınız hakkında bilgi istiyorum."

"Cılız cesedinizi revirimden çıkardığınızda, onları başarılı bir şekilde iyileştireceğim."

"Kes şunu, seni sefil şebbaron, yoksa başarılı bir şekilde misilleme yapacağım." Ellerimi kalçalarımın sabitledim ve çenemde tehditkâr bir duruşla ona baktım. "Umalım da bu adamlara karşı daha *nazik* bir şekilde davranıyor olasın. Eğer aksini öğrenirsem, bir tanesi çıplak sırtında olmak üzere kırk şerit alacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

"Yapamazsın." Tel tel gümüş saçlarının arasından homurdandı.

Gözlerimle karşılaştığında, gözlerindeki sarsılmaz vaadi gördü. Kaç yaşında olduğu umurumda değildi, eğer davranışlarını düzeltmezse cezalandırılacaktı.

"Evet, Kaptan." Kel başını eğdi. "Başka bir şey var mı?" "Hayır, Doktor. Sanırım hepsi bu kadar."

Yatalak adamlara bir veda bakışı attım ve geçide adım atarak kapıyı arkamdan kapattım. Birkaç metre ötede Jobah omzunu duvara yaslamış, ellerini arkasında kavuşturmuş, gözlerinin akı karanlıkta parlayan bir halde duruyordu.

"Doktor değil..." Dudaklarını birbirine doladı. "Hoş." "O en kötüsü. Ona bir kılıç saplamalıyım." "Ama birçok insana yardım ediyor."

"Emirlere uyar." Ona yaklaştım ve bakışlarımı ona dikerek duruşunu taklit ettim. "O gemide olmayanları kurtarmak için çok geç kaldığımız için üzgünüm." *Çok geç, çok sık*, diye düşündüm, kalbim hastaydı.

"İki kişiyi kurtardık." Yumuşak bir şekilde gülümsedi, bakışları arkamdaki kapıya kaydı.

Bu yeterli değildi. Yine de hiçbir zaman bir kurtarıcı ya da kahraman olduğumu iddia etmedim.

Bir köle gemisi yoluma çıktığında, onu batırdım. Ama Aziz Christopher gibi koca bir adaya saldırarak *Jade*'i ya da mürettebatını riske atamazdım. Jobah bana katıldığında amacımı biliyordu ve beni rotamı değiştirmeye asla ikna etmeye çalışmadı.

Güçlü omzunu sıktım, ona ulaşmak için kolumu yukarı doğru uzattım. Sessiz ve heybetli duruşu bazen gözümü korkuturdu. Buna saygı duyuyordum. Bu onun

düşmanlarımızın da gözünü korkuttu.

"Peki ya demirler içindeki diğeri?" Kollarını kavuşturdu.

"Hangi diğeri?" Elimi bıraktım.

"Arkadaşın sintinede." Kaşlarını kaldırdı. "*Onu* ne zaman kurtaracaksın?"

Nefesim kesildi.

Jobah flörtüm, evliliğim ve çapkınlar kralı ile olan anlaşmazlığım boyunca benimle birlikte olmuştu. Yol boyunca, o ve Rahip sağlam bir dostluk kurmuşlardı.

"Onun kurtarılmaya ihtiyacı yok." Ses tonum buz gibi oldu. "Eğer onu serbest bırakmaya niyetliysen-"

"Karışmayacağım. Ama sana şunu söyleyeyim."

Eğildi. "Onu dinle. *Dinle.*" "Dinliyorum, Jobah. Yalanlarla ve manipölasyonlarla konuşuyor."

"Söylemediği şeyi dinleyin."

Gözlerimi kıstım. "Sen ne biliyorsun? Sana söyledi mi-?"

"Bu sabah onu ziyaret ettim." Elleri havaya kaldırdı. "Ama ben onun sırlarını bilseydim, sen de bilirdin. Size sadığım, Kaptan."

Ona güvenerek başımı salladım.

"Onun için her ne planlıyorsanız, nazik olun." Jobah doğruldu, ifadesi kasvetliydi. "Seni incitmek zaten ona en büyük acıyı verdi."

Thirteen

Jade'in her yüzeyi ellerim ve sinirlerim yara bere içinde kalana kadar kaldırıldı, temizlendi ve değiştirildi. Kalaslar, kapılar, duvarlar, merdivenler, yelkenler, giysiler... Hatta bedenler. Gemideki her adam ben ya da Reynolds tarafından detaylı bir incelemeye tabi tutuldu.

Pusula gizli kaldı.

Günler bir haftaya karıştı ve kendimi arayış içinde kaybettim, böylece botlarımın beni her sabah sintineye taşımasının gerçek nedenini unutabiliyordum.

Rahip'e olan özlemim dinmek bilmedi.

Jobah'nın tavsiyesine kulak vermeye ve Rahip'in kelimelerle söylemediklerini dinlemeye çalıştım. Ama her ziyaretim bir öncekiyle aynı sonucu verdi. Düşünceli bir sessizlikle baktı. Her seğirmesini analiz ettim. Sadakatimi talep etti. Tehditlerimi tekrarladım. Tartıştık. Kükredi ve ben ayrıldım.

Onunla ya da bir b a ş k a s ı y l a işkence yapmaktan ya da zina etmekten kaçındım. Denedim.

Nazik.

"Kibarlık Priest'e sökmez." Kamaramda tek başıma, çıplak ve kararlı bir şekilde duruyordum. "Bana başka seçenek bırakmıyor."

Masadan soyulmuş bir portakal aldım, göğsüme dayadım ve sıktım. Meyve suları göğüslerimden aşağı süzüldü ve yapışkan nehirleri yakalayıp nektarı omuzlarımdan belime kadar tenime sürdüm.

Gövdem meyveyle yıkanırken Priest'in gömleğini giydim. Bir hafta önce kamaramda bıraktığı deri bağcıklı beyaz gömleği. Dizlerime kadar sarkıyordu ve hâlâ onun gibi kokuyordu; karanlık, misk kokulu, günahkâr. Ama uzun sürmedi.

Küçük bir deniz sandığından, birkaç ay önce bir eczacıdan aldığım kokulu su şişesini çıkardım. Mantarı çıkarıp ellerimi ıslattım ve gömleğin üzerinde gezdirdim. Karanfil yağı, biberiye ve tarçın aroması burnuma ulaştı; portakal kokusunu seyrelecek kadar hafif ama güçlüydü.

Bunu yaptıktan sonra parmaklarımdaki ve tırnaklarımdaki tüm posa kalıntıları temizlenene kadar ellerimi ovdum. Sonra Rahip'e doğru yol aldım.

Sintineye açılan kapakta durakladım, derin bir nefes aldım ve gücümü topladım.

Dün onu geri dönüp dönmeyeceğim ya da kiminle döneceğim belirsizliği içinde bıraktım. Bugünkü ziyaretimde pusulayı bulamazsam, bir ekip arkadaşıyla geri dönmekten ve bir başkasıyla yatma sözümü yerine getirmekten başka çarem kalmayacaktı. Muhtemelen Reynolds.

Ama şu anda bunu düşünemezdim. Bu kadar boktan bir şey yapmanın ıstırabına sürüklenmeme izin veremezdim.

İşe yaraması için buna ihtiyacım vardı. Eğer Rahip'i yeterince kızdırırsam, ihtiyacım olan şeyden vazgeçecek ve benimle işi bitecekti.

Bunu yapabilirim.

Soğuk, sert amaç kaslarıma işledi, kapağı açıp aşağı inerken paniği içime çektim. Merdivenin dibinde dik durdum ve yavaşça döndüm.

Gümüşü bakışları loş alanın öbür ucundan beni yakaladı ve gömleğinin üzerinde gezindi. Beyaz ketenin altına hiçbir şey giymemiştim ve şeffaf olmasa da meme uçlarımla şeklini ya da formumun kıvrımlarını gizlemiyordu. Bakışları, kumaşın dizlerime değdiği yere kadar inip gözlerime doğru yükselerek her bir kıvrıma ziyafet çekti.

Birbirimize bakarken kalbim rahatsız edici bir şekilde gümbürdedi.

Bunu o zaman hissetmiştim, kendimi buna hazırlamıştım -aramızdaki havada kaynayan gizemli, dizlerimi titreten simya.

Güzel yüzü çağırıyordu, sert çenesi ve yontulmuş ağzı titreyen gölgeler arasında enfesti. Çıplak göğsü kas yığınlarıyla esniyor, kolları iki ağır kibrit çöpü silahı sabitlemeye yetecek güçle geriliyordu. Ya da beni duvara vururken bedenimin ağırlığını.

Evet, ondan inkar edilemez bir şekilde etkilenmiştim. Ama aramızdaki bağ çok daha derindi. Nefes verdiğinde, ciğerlerim yutkundu. Yutkundugunda, ağzım kurudu. Gözlerini kırptığında, tüm vücudum hareketsiz kaldı. Ve bu sadece ben değildim.

Yaptığım her şey -her nefes, kalp atışı ve kelime- onun için sonuçlar ve yükümlülükler doğuruyordu. Eğer kaçarsam, beni takip ederdi. Öürsem, yas tutacaktı. Onu öpersem, sertleşir, uzar ve inlerdi.

Bizi birbirimize bağlayan bir dizi ortak eylem olmuştu ve bizi kalıcı olarak ayırmak için tek bir ortak darbe gerekecekti.

Göz temasını kesmeden bir ayağımı diğerinin önüne koydum ve telaşsız bir şekilde yaklaşmaya başladım.

Bakışlarında şaşkınlık vardı, vücudu şüpheyile kaskatı kesilmişti. Beni bekliyordu

Ona sadakatsizlikle işkence etmek, yalnız başına, sadece gömleğini giyerek ve bir kol mesafesinde adım atarak ona geri dönmemek.

Sırtını duvara dayamış, bacaklarını önüne uzatmış, donmuş bir halde oturuyordu. Muhtemelen ne yaptığımı sormak için ağzını açtı. Ama bana bakarken ağzı kapandı, görünüşe göre cevabı yüz ifademde bulmuştu.

Arzu tenimi kızarttı ve dudaklarımı araladım. Küçük kasılmalar bacaklarımın birleştiği yeri bastırdı, hızlanan nefeslerimle gömleği göğüslerime doğru çekildi. İçimde uyandırdığı her tepkiyi görmesine izin verdim -açlığını, savunmasızlığını, kocamdan başka kimseyle çiftleşmek için duyduğum sonsuz acıyı.

Vücudum ona karşı ihtiyacım olan kozu bana verecekti. Bugün olmasa bile, önünde başka bir adam varken. Buna güveniyordum. Ve bundan korkuyordum.

Ayağının yanında yıkamak için bir su kovası duruyordu. Kovayı tekmeledim ve zincirinin ulaşamayacağı bir yere savurdum. Sonra üzerine çıktım ve çıplak ayaklarımı kalçalarının iki yanına diktim.

Elleri anında ayak bileklerime gitti ve yukarı doğru kayarak baldırlarımın arkasını, dizlerimin arkasını ve gömleğimin eteklerinin altını okşarken tenimde lezzetli bir ateş yaktı.

Sıcaklık dalgalar halinde ondan yayılıyor, bakışları benimkini hiç terk etmiyordu. Bir yumru nefes yolumu daralttı ve gücüm beni terk etti.

Kucağına oturdum, ona sarıldım ve Tanrı yardımcım olsun, kendimi evimde gibi hissettim.

Gömleğimin bağcıklarını kavradı ve beni kendine doğru çekerek dudaklarıma yapıştı. Başımı çevirdim ve ağzı benimkinin köşesini yakaladı, oyalandı, sessizce nefes aldı.

İkimiz de kıpırdamadık, dayanılmaz dokunuş karşısında sersemlemiştik. Ya da belki de en ufak bir hareketin onu koparacağından korkuyorduk.

Kalp atışları hızlandı. Nefes verışı dudaklarımı ıslattı. Ellerim omuzlarına kilitlendi. Kaya gibi sert kalçaları popomu destekliyordu ve gömleksiz gövdesi bastırarak her yerimi ısıtıyordu.

Alnını benimkine dayadı ve burunlarımız yan yana, sevgiyle dürtüşerek birbirine kaydı.

Parmaklar yüzüme dokundu. Yanağımın etrafında kıvrılan dört temas noktası. İddialı sıcaklık tenimi yaktı. Onun içinde erimekten başka bir şey istemiyordum.

Hayatımın büyük bir kısmı hüzne gömülmüştü. Çocukluğumdaki yalnızlık, ailemi kaybetmenin verdiği keder, Rahip'in yıkıcı sadakatsizliği; bunların hepsi duygularımı harap etti ve en karanlık hayallerimi şekillendirdi.

Kocamın göstermeye istekli olduğu sevginin her küçük parçası için acı çekiyordum. *Acınası*.

Onu yiyip bitirme dürtüsü, kafasını duvara vurma içgüdüleriyle savaşıırken düşüncelerim bulanık bir karmaşa içinde yüzüyordu. Ama dudakları

benimkinin karşısında durgun bir yol öptü, ben tuzağa düştüm.

Ağzımın derinliklerine daldı, dilimi avladı ve doymak bilmez bir inilti mırıldandı. Zevk kıvrılıyordu. Çılgınlık tehdit ediyordu ve iç kaslarım titreyen bir çılgınlıkla sıkıştı.

Eliyle boynumu kavradı ve diğer eliyle de arka tarafımı avuçlayarak beni leğen kemiğinin sürtünmesine doğru çekti. Bu ateşli his boğazımdan bir inilti kopardı ve kalçalarının şehvetli yuvarlanması odağımı tüm ıstırabımızın kaynağına, onun ağır, şişmiş sikine çekti.

Onun kocam olduğuna dair farkındalık mantığımı ele geçirdi. Burnum onun kokusunu biliyordu. Dilim onun tadını biliyordu. Ellerim saçlarının yumuşak dokusunu tanıdı ve bedenim davetkâr bir şekilde şarkı söyledi, ısındı ve ihtiyaçla kayganlaştı.

Ağzını kulağıma götürmek için öpücüğü kesti. "Çok açsın, benim güzel kızım. Çok duyarlısın."

Aksanının pürüzlü dokusu beni orgazmın eşiğine getirdi. Tanrı'nın yaraları, onun ateşli sözlerini, tutkunun sancıları içinde bedenime f ı s ı l d a m a s ı n ı nasıl da özlemiştim.

Elleri hareket etti, gömleğin altında dolaştı ve hatasız bir şekilde karnımdaki derin yara izini buldu. Parmakları karın bölgemde ilerleyip göğüslerimin etrafında dolanmadan ve meme uçlarımda acı verici bir şekilde kapanmadan önce pürüzlü, buruşuk deriyi izlerken titriyordu.

Bununla birlikte plan hazırды. Artık göğsüme dokunduğuna göre, bunun içine işlemesi sadece birkaç dakika alacaktı.

Daha şimdiden, elleri nemli tenimdeyken, şaşkınlık alnını kırıstırıyordu. Neden yapış yapıştım? Neden en başta bana dokunmasına izin vermiştim? Bu soruları dile getirmeli ve beni uzaklaştırmalıydı. Ama belli ki beni uyarıları dinlemeyecek kadar çok istiyordu.

Dudakları dudaklarıma döndü, dili kötü bir fatih gibi ağzımın girintilerini yağmalıyor ve katılım talep ediyordu. Uyarılmışlığı kıcıma saplandı ve ona doğru açıldım -dudaklarım, kollarım, bacaklarım- onu kendime doğru daha sıkı çektim, kalçalarımı kalçalarının etrafında kilitledim ve ona yaklaşmak için duyduğum şiddetli ihtiyaçla sert uzunluğuna dayandım.

İ ç i m d e sallanırken nefesi yanağıma dökülen saçlarımı karıştırdı, vahşice sevişme hareketlerini taklit etti. Kalçalarının her hareketi ona olan açlığını körüklüyor, beni çılgınlığa sürüklüyordu.

"Bennett." Avuç içleri gömleğimin altından vücudumun hatlarını takip ediyor, göğüslerimi okşuyor ve yoğuruyordu. "Sana dokunmak bile ellerimi yakıyor."

Bu tepkiye neden olan ben değildim ve bir dakika içinde bunu anlayacaktı.

Çekilme zamanı.

Arkama yaslandım, sanki buna bir son verecekmişim gibi hareket etmedim. Ağırılığımı kaydırdım, bacaklarımı ayakta duracak şekilde ayarladım. Ama bunu baştan çıkarıcı bir şekilde yaptım, bir elimi kalçalarımın arasına soktum ve yavaşça ayağa kalkarken sırlıslam olmuş etimi okşadım.

Parmaklarımın hareketi dikkatini çekti. Dizlerimi kavradı, ayağa kalkmamı engellemek için değil, için için yanan, obur bakışları için beni daha geniş bir alana yaymak için.

Ağzından sadece bir nefes uzakta kendimi okşayarak ve parmaklayarak skandal bir gösteri yaptım. Arzumun kokusuyla onunla alay edecek kadar yakındım.

Şakaklarında ter oluşmuştu. Nefes alış veriş hızlandı. Görünürdeki her kası sertleşti ve göz bebekleri gözlerinin grisini yutarak ona vahşi, akılsız bir yırtıcı hayvan görünümü verdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar omuzları öne çıktı, yüzü amıma doğru geliyordu. Ama ben buna hazırdım, ayaklarım ondan kaçmak için çevik bir dansla hareket etmeye başlamıştı bile.

Beni kıl payı ıskaladı. Elinin darbelerinden kaçarak geri çekilmeye devam ettim. Hayal kırıklığı dolu bir kükreyle, tam boyuna yükseldi ve saldırdı.

Zincir gergin bir şekilde koptu, ilerlemesini durdurdu ve bacağını altından çekti. Bana ulaşmasına az kala dizlerinin üzerine çöktü, yumrukları tahta kalasalara sürtünüyordu. Gözlerini kaldırdığında, ateş, öfke ve açlıkla dolu vahşi bakışları kalın kirpiklerinin altından parlıyordu.

"Buraya gel, Bennett." Sesi bir deniz kıyısının kaba kumu gibi kazınıyordu. Pantolonuna uzandı, parmakları körlemesine bağcıklarla oynuyordu. "İçine ihtiyacım var."

"Evet, biliyorum. Benim denize ihtiyacım olduğu gibi senin de bir sevgiliye ihtiyacın var. Sanırım ikimizin de talepkâr bir metresin karanlık ve ıslak derinliklerini özlediğimizi söyleyebilirsin." Kırım fıçıya çarpana kadar geri çekildim. Orada tünedim, bacaklarımı açtım, elimi kalçalarımın arasına koydum. "Ama bana sahip olamazsın. Artık değil."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, avucuna kısa bir bakış attı ve fokurdayan kızarıklığı görmezden geldi, böylece o acımasız kaşlarını tekrar bana çevirebildi.

"Bu plana devam etmeye niyetli misin?" Çenesi her kelimenin etrafında sıkıştı. "Bana işkence etmek istiyorsun."

"Beni böyle izlemek işkence mi?"

Kendime dokunmayı bırakmamıştım, parmaklarım açıklığının etrafındaki kaygan suları karıştırıyordu. Güzel bir histi, olması gerektiği gibi. Bunu son iki yıldır odamda tek başıma, sadece kocamı düşünürken bir yandan da arkadaşlık dileyerek yeterince sık yapmıştım.

Ama bu sefer onu zihnimde şekillendirmek zorunda değildim. Önümde çırılçıplak duran kasların büyüklüğü elimi daha hızlı, daha sert, nemli, kabarmış eti

ezerek ve ıslaklığımın sesleriyle boşluğu doldurarak okşamamı sağladı.

Dizlerinin üzerinde kaldı, mükemmel kıcı topuklarının üzerinde dururken öne doğru gerindi, burun delikleri havayı koklar gibi genişledi.

Sadece arzu edilebilecek bir şekilde güçlü bir yapıya sahipti, ilk zamanlarında bir canavardı. Omuzlarında sağlam kemiklerin kalın tendonlarla buluştuğu derin girintiler vardı. Elleri kalçalarında ölümcül yumruklar yapıyor, göğsü inip kalkıyor, kolları geriliyor, her santimi pürüzsüz ve sert yüzeyli oluyordu.

Pantolonunun ince dokunmuş kumaşının altında, uzun ve hatlı, tamamen uyarılmış ve iyi donanımlı, bacaklarımın arasında hissettiğim herhangi bir erkekten daha büyüktü.

İçimden anılar akıyor, göğsümden göbeğime ve daha aşağılara doğru ısı akıtıyor, burada yağlı nem tabakaları toplanıyor ve dışarı sızıyordu. Uzun zamandır bu kadar tahrik olmamıştım, parmaklarımdan ve kalçalarımdan akan kanıtlar onun dikkatini çekiyordu.

O kadar ki, ellerini pantolonuna sürterek kaşınan avuçlarını nasıl kaşındığını fark etmemiş gibiydi. İhmal edilmiş bir ereksiyondan daha fazlasından muzdarip olduğunun kesin bir işaretiydi bu.

Okşamama ara verdim ve tuzlu bir parmağımı ağzıma götürdüm.

Dondu kaldı, kendinden geçmiş bir transa kapılmış gibi hareketi izledi. Çenesindeki kaslar kilitlendi, gözleri erimiş cevher kazanları gibi parlıyordu.

Sonra gözlerini kırptırdı. Parmakları pantolonunun bağlarına gitti, bir eli kumaşın arasından şişkinliğini okşayarak onu kurtarmaya çalıştı.

"Ben olsam bunu yapmazdım." Kolumu indirdim.

"Kendime dokunmamı engellemek mi istiyorsun? Ellerimi kelepçele, seni kalpsiz sürtüğ. Sana meydan okuyorum."

"Prangaya gerek yok. Görüyorsunuz, dünyada iki tür insan var. Portakal yiyebilenler." Gömleğimi çıkardım ve önünde çıplak durdum. "Ve onlara dokunamayanlar."

Avuç içleri frengi yaraları gibi kabarmaya başlamıştı bile. Hastalığının bulaşıcı olmaması dışında. *Garip* bir şeydi.

Dürüst olmak gerekirse, sadece nektara dokunarak kaşıntılı kırmızı lekelerden oluşan bir döküntü çıkarabilecek birini tanı mıyordum. Yine de, bir keresinde silah ekibimde ağaç fıstığı yediğinde şiddetli bir şekilde hastalanan bir adam vardı.

Rahip göğsümdeki yapışkan kalıntıya ve tekrar ellerine baktı, bağlantıyı kurarken teni soldu.

"Kendini portakalla yıkamışsın." Bakışlarını çıplak göğsünde gezdirerek aşağı baktı ve zehirli posanın görünmez izlerini aradı. Sonra gözleri dehşetle açıldı ve parmaklarını yüzüne doğru kaldırdı.

"Ağzına dokunma." Nabzım hızlandı. "Onu yutmadın.

Henüz."

Meyvenin kokusunu bile yutsa, bu kabarcıklar boğazında şişer, solunum yolunu kapatır ve onu öldürürdü. En azından üç yıl önce ona bu tuhaf rahatsızlıktan bahsettiğimizde Ipswich'in vardığı sonuç buydu. Bu teoriyi hiç test etmek istemedim.

"Meyve suyuyla sadece senin ellerin temas etti. Ben buraya yaydım." Çıplak gövdeyi işaret ettim. "Sadece... yüzüne dokunma. Ya da başka bir şeye."

Gözlerimi kasıklarına diktim.

Kirlenmiş ellerini pantolonunun içine sokup kendini okşamaya kalkarsa, o kadar şiddetli bir şekilde alevlenirdi ki, uyarılmasını kaybederdi. Bütün bu zahmete girmemin sebebi buydu.

Mastürbasyon yok. Orgazm yok. Ellerini fırçalamasına izin verene kadar olmaz.

Fiziksel ve zihinsel işkence.

"Suyu bana ver." Yıkama kovaşına ters ters baktı, rahatlamamanın ulaşamayacağı bir yerde **o l d u ğ u n u** biliyordu.

"Bana pusulayı ver."

Fourteen

Fıçının üzerine geri yaslanıp bacaklarımı açarken ve kendi kendimi erotik olarak uyarmaya devam ederken kararlılık omurgamı güçlendirdi. "Bana pusulayı nereye sakladığınızı söyleyin Bay Farrell, ben de vücudunuzun her santimini kendim yıkayayım."

Rahip su toplamış ellerini kalçalarında birleştirdi ve çenesini tuttu.

"Çok kolay, sevgilim." Baştan aşağı çıplakken başımı omuzlarıma düşürdüm, sırtımı dikleştirdim ve parmaklarımı bacaklarımin arasında gezdirdim. "Bana sadece nerede olduğunu söyle, ben de seni rahatlatayım."

"Sana pusulayı verirsem, seni kaybederim." Sesi acı ve tehlikeli bir açlıkla gıcırdıyordu. "Beni bir sonraki ıssız sahilde karaya çıkaracaksın ve ben yapamam... Sensiz bir gün daha geçirmeyeceğim."

"Beni çoktan kaybettin." Elimi bükerek kayganlığımın içinden geçirdim. "Eğer bana pusulayı vermezsen, kendi işimi kendim bitireceğim. Sonra kardeşini buraya çağıracağım ve tekrar bitirene kadar beni tekrar tekrar doldurmasına izin vereceğim."

Alçak tehditkâr hırıltısı başımı kaldırmama neden oldu.

Gözlerimi yakaladı. "Ne kadar düştüğümüz, ne kadar acı çektiğimiz ya da harabenin ne kadar karanlık olduğu önemli değil. Seninle olacağım, seni bekleyeceğim, seni seveceğim, seni *affedeceğim*. Asla bırakmayacağım Bennett. *Asla*."

Nefesimin kesilmesiyle parmaklarım titredi.

Böyle şeyler söylediğinde ona inanmayı çok istiyordum. Ama hiçbir söz -ne kadar acı verici olursa olsun- geçmişini değiştiremezdi.

"Beni incittin." Sesim çatallaştı. "Affedilemez bir şekilde."

Çenesi göğsüne doğru alçaldı ve alnının yoğunluğunun altından bana bakarken gururlu omuzlarının eğimlerini büyüttü.

Sinirimi, tahrikimi ve ona işkence etme arzumu kaybediyordum.

Düşüncelerim hiç bu kadar çarpıtılmamış, dilim hiç bu kadar düğümlenmemişti. Yüce Tanrım, iyi ki mürettebatımdan hiçbiri zalimliğime tanık

olmamıştı. Onlar

anlayamazdı.

"Bana onun adını ver." Gözlerimin arkasına iğneler battı.

"Hayır."

Kalbim şiddetle çarpıyordu ama ağlamayacaktım.

Sırlar söz konusu olduğunda, Priest aşılmaz bir çelik kafesti. Evliliğimiz hakkında çenesini kapalı tuttu ve tehditlerime rağmen isimsiz sevgilisini korumaya devam etti. Sessizliğini asla bozmayacaktı.

"Bana bacağındaki yanık izlerinden bahset," dedim. "Hayır. Bir daha sorma."

Başka bir sır.

Gözlerimi kapadım ve parmaklarımı kıvırdım, uyluklarımın vadisindeki sıcaklığı kavradım, pes etmenin eşiğine geldim. Burada otururken, bacaklarım tamamen açikken... Kendimi hasta hissediyordum.

Bu ben değildim. Kötü adamlara işkence ettim. Canavarları tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan öldürdüm. Ama asla alaycı olmadım. Kendimi teklif ettiğimde, sözümü tuttum. Daha azı zayıflıktı.

"Bennett." Galler ritmi çıplak tenimi okşayarak beni ürpertti. "Bana bak."

Kirpiklerim kaldırılamayacak kadar ağırlaşmıştı ama gözlerimi açtım ve onunkinde çalkalanan fırtınayı görünce şaşırmadım.

Onu hafife almakla ne kadar aptallık etmişim? İnatçı bakışlarında hiçbir cevap yoktu, bir sonraki düşüncenin ötesinde teslimiyete dair hiçbir ipucu yoktu. Sadece bu an ve bir ceza ve zevk teklifi vardı.

"Canımı yak." Gözleri bu emirle parıldadı. "Kendine dokun. Ellerin olmak, tüm o ıslaklığın içinde kaymak, orgazmının sıcaklığını deneyimlemek, daha fazlası için kavradığını ve emdiğini hissetmek için öleceğimi bilerek yap." Dudaklarını ıslattı. "Beni kol mesafesinde tutmak ve aşkını benden esirgemek... Bu en kötü işkence."

"Beni başka bir erkekle izlemekten daha mı kötü?"

"Aynı şey." Bakışlarının aşağıya doğru kaymasına izin verdi, vücudumun her kıvrımını ve girintisini içine çekti, tenimin alev aldığına yemin edebileceğim yerlerde o kadar uzun süre kaldı ki. "İster yalnız ol, ister bir başkasıyla, sonuç aynı. Benimle değilsin."

Etrafımıza sessizlik çöktü, dünyayı kapattı ve bizi uçucu bir kozanın içinde askıya aldı.

Dizlerinin üzerinde, başı aşağıda, kirpiklerinin arasından beni izliyordu. Yumrukları uyluklarını sıkıyor, iltihap parmaklarını koyu kırmızıya çeviriyor ve şişiriyordu.

"Devam et," diye sessizliğe doğru nefes aldı. "Cezalandır beni. O güzel amcığı parmakla.

Ne kaybettiğimi düşünüyorsun, göster bana."

Elimi harekete geçiren onun sözleri değildi. Gözlerindeki çalkantılı bakıştı. Meydan okumaydı. Ona dokunmadan kendime dokunabilecek gücüm var mıydı? Orada oturup kontrolünü kaybetmeden izleyebilir miydi?

Elimden geleni yaptım. Bacaklarımı açtım, parmaklarım etime gömüldü, vuruşlarımı içeriye doğru yönlendirdim, onu kullandım - vücudunun muhteşem görüntüsünü, sevişmemizin anısını, yüzündeki acı dolu ifadeyi. Onu kendi zevkim için kullandım. O, damarlarımdaki baygın yanmaya, kalçalarımdaki kontrol edilemez titremeye ve dudaklarımdan dökülen inlemelere ilham veren ilham perisiydi.

Boynundaki sinirler gerildi. Çenesinde kaslar zıpladı. Nefes alıp verirken ağzı açıldı ama onun dışında kıpırdamadan durdu. *Kendisi gibi davranıyordu.*

Kendine hakim olması beni daha da tahrik etti ve sonunda zührevi heyecanın doruğuna ulaştığımda, tepeden tırnağa seğirerek ve elimin her tarafına fişkırtarak haykırdım.

Fıçıdan düşmeden önce kendimi tuttum ve büyük bir nefes çektim.

Nefesleri gıcırdayan dişlerinin arasından tıslamaya devam ediyor, elleri kucığında kenetlenmiş ve tüm dikkati damlayan şişmiş amıma kilitlenmişti.

Orgazmın karıncalı kalıntıları kaybolurken, onu içimde hissetmeye duyduğum ezici ihtiyaç azalmadı. Hiçbir şey bir zamanlar Rahip Farrell'la yaşadıklarımla kıyaslanamazdı.

Su kovasının yanına gidip ellerimi ve kalçalarımı yıkarken bacaklarım titredi. Konuşmadı ama bakışlarının sırtımdaki çizgileri okşadığını hissettim.

Yerden gömleği kaptığım gibi başıma geçirdim ve merdivene doğru ilerlemeye başladım.

"Ya pusula harita değilse?" Çakıllı sesi beni durma noktasına getirdi.

Hazineyi hiç umursamadı. Bir kez olsun zengin olmaya ilgi göstermedi. Kendi gemisini yönetmek için baskın bir eğilimi vardı ve bunu zaman zaman yaptı. Ama ele geçirdiği gemileri asla elinde tutmadı. Sadece... onları verdi.

Rahip cinsel arzularının kölesiydi, bacaklarının arasında dikilen alete tapıyordu. Her şeyden önce *onu* takip ederdi.

"Neden umursuyorsun ki?" Yüzümü ona döndüm.

"Çünkü biliyorsun. Ya harita aletin *içindeyse*?"

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Anahtar deliği yok. Açıklık yok." Ses tonuma sinirlilik karışırken başım çarpıyordu. "Açılmıyor."

"Onu yapan mucidin yerini tespit ettim."

"Ne diyorsun?" Yüzüm uyuştı ve kulaklarımda bir çınlama sesi patlak verdi.

"Seni ararken, bazı eski tanıdıklarını buldum."

Edric Sharp. Bir adam başka bir adamı tanıyordu ve bu böyle devam etti. İzleri takip ettim. Pusulanızı tasarlayan adam yıllar önce öldü ama oğluyla ilginç bir konuşma yaptım. Delikanlı babasının yeteneklerini kullanmadı ama bazı alışılmadık teknikleri hatırlıyordu."

Kalbim öyle bir çarptı ki göğsümden fırlayacak sandım. "Ona pusulamdan bahsettin mi?"

"Hayır, bunu asla riske atmam. Ama babasının tüm enstrümanlarının iki şeye ihtiyaç duyduğundan bahsetti. Birincisi, fiziksel bir anahtar." Bakışları boğazıma kaydı.

Elim orada taşıdığım yeşim taşına gitti, parmaklarım yüzeyindeki tırtıklı kesiklerin izini sürdü. Başparmak şeklinde ve yarısı kadar dar olan bu taş bir anahtarı andırıyordu. Hep bunun *bir* anahtar olabileceğini düşünmüştüm ama pusulanın hiçbir yerine uymuyordu.

"Anahtar deliği yok, unuttun mu?" Elimi bıraktım ve umutlarımı da beraberinde götürdüm.

"Doğru hareket kombinasyonu sağlandığında çentik kendini gösterecektir. Bu ikinci gereklilik. Her enstrüman bir anahtar ve sözlü talimatlar listesiyle birlikte üretilmiştir. *Vücudunuzda saklayacağınız bir şey ve zihninizde saklayacağınız bir şey.* Delikanlının sözleri."

Babam bana enstrümanı verdiğinde, "*Başla ve kuzeyde bitir*" demişti.

Yıllar boyunca bu hareket kombinasyonunu kaç kez denediğimi, pusulayı tekrar tekrar döndürdüğümü şeytan bile biliyordu. Hiçbir şey olmamıştı.

"Sana hiç şarkı öğretti mi?" Priest sordu.

Evet. Bir sürü şarkı. Çoğu denizcilerin denizcilikle ilgili görevlerini anlatan ilahilerdi. Hepsini hatırlamam mümkün değildi. Cevap bunlardan birindeyse, babam hangi dizinin gizli bir anlamı olduğunu bilmemi nasıl bekleyebilirdi?

O yapmazdı.

Ya bu da Priest'in manipölasyonlarından biriye? Vücudum orgazmdan uğuldarken ve dilimin üzerinde dudaklarının tadı varken, beni işkenceden uzaklaştırmak için pusulamla ilgili umutlarla beni kızdırmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Buraya gerçeği öğrenmek için gelmişim ve o da gitmemi istemedi. Ayrılmak, başka bir adamla döneceğim anlamına geliyordu.

Pusulamı çalıp gemime girmeyi hak edecek kadar zekiye. Gemide kalmayı garantileyecek bir bilet olarak rehin tutacak kadar kurnaz. Her seferinde beni buradan daha az tatmin olmuş, daha az emin bir şekilde gönderecek kadar ikna ediciydi.

Her zaman benden on adım öndeydi.

Pusula hakkında paylaştığı bilgileri göz ardı edemezdim ama pusulayı tekrar elime alana kadar yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Reynolds'la birlikte döneceğim." Merdiveni tırmanıp kapağı iterek açarken ne ona ne de kabarmış ellerine bir kez daha baktım.

Kalktığı anda uzanmış bir kol beni karşıladı. Uzun parmaklar, siyah deri, beyaz yara izleri... Jobah'ın burada ne işi vardı?

Kolumdan tuttu ve beni sosyal bir görüşme olamayacak kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkardı.

Yüzündeki kargaşayı gördüğümde yükselen paniğim patladı. "Ne oldu?"

Kapağı tekmeleyerek kapattı ve yiyecek ve su depolarını kapağın üstünden sürüklemeye başladı. "Yelkenler kıkırmızda, rüzgârımızı çalıyor ve hızla yaklaşıyor."

O fiçileri çekip karıştırırken bir an için afallamış bir halde hareketsiz durdum. Sintinenin girişini gizlemesinin tek bir nedeni vardı.

Yatılılar için hazırlık yapıyordu.

Bu, kıkırmızdaki geminin yeterince hızlı, yeterince ağır ve *silahlı* olduğu anlamına geliyordu.

bizi geçip ambarlarımızı aramaya yetecek

kadar. "Kraliyet Donanması mı?" Sesim titriyordu. "Korkarım öyle, Kaptan."

Priest ve ben dünyanın bu tarafında en çok aranan iki korsandık.

İngiliz takipçilerimizin kimliğini tam olarak bilmemeleri mümkündü. Düşmanlarımın beni tanımasını zorlaştırmak için her zaman karaya kılık değiştirerek çıktım. Ama Priest asla kim olduğunu ya da neye benzediğini saklamaya çalışmadı. Yüzü tüm Batı Hint Adaları'ndaki gazetelerde çizilmişti.

Kralın adamları onu bulursa asacaklardı.

Jobah'ya yardım etmek için atladım, ağır konteynerleri iterken ellerim titriyordu. "Kaç silah var?"

"Taşıyabileceğimizden daha fazla. Kocanla birlikte ambarda saklanmalısın." Ona öyle bir bakış fırlattım ki, daha küçük bir adamın testisleri bile büzüşürdü. "Evet, biliyorum. Asılmayı tercih edersin." İç çekti. "Bu senin boynun."

Bu geminin komutasını kaybedersem mürettebatımdaki herkes ölür. "Neyle karşı karşıyayız?" Bir varil daha kaldırdım.

"Yüz silahlı bir gemi olduğuna inanıyoruz." "Bir savaş gemisi mi? Bu da ne?"

"Bu doğrulandı!" Reynolds arkamdaki koridordan aşağıya doğru koştu. "Kaptan! Üst tarafa, hemen!"

"Burada bitireceğim." Jobah beni itti. "Git."

Reynolds'u tepeye kadar kovalarken, merdivenlerden tırmanırken, geçitlerden koşarken ve "Herkes güverteye ve silahlara!" diye bağırırken kalp atışlarım hızlandı.

Fifteen

"Otuz iki pounder. Ben yirmi sekiz tane saydım." Reynolds üst güvertede yanımda durdu, dürbünü bana uzatırken parmak eklemleri beyazlaşıyordu.

Gözüme doğru kaldırdım ve yutkundum. Tuz bulaşmış teleskop, tam teçhizatlı savaş gemisini odak noktasına getirdi. Eğer bir günlük olsaydım, Woolwich Tersanesi'nde inşa edilenlerin en iyisiydi. Ve sadece kırk metre sancak tarafında ilerliyor, bordasından ateş etmek için manevra yapıyordu.

"Orta ve üst güverteler arasında bölünmüş elli altı demi-kanon ve culverin." Silahları taramaya devam ederken midem bulandı. "Kıç güvertede on iki adet altılı top."

"Güvertede dört kişi daha var." Ağır bir iç çekiş. "Silahımız bitti, Kaptan."

İspanya'ya karşı savaşta kalyonları batırmak için yüz top yapıldı. Sadece demi-kanonlar bile İngiltere'nin batısındaki tüm gemileri sudan çıkarmaya yetecek ateş gücüne sahipti. Benimki de dahil.

Ben camdan bakarken, savaş gemisi organize bir faaliyetle uğulduyordu. Sıra sıra dizilmiş üniformalı subaylar el kol hareketleri yapıyor ve bağırıyorlardı. Denizciler iskele yollarında koşturuyor ve güverteye doluşuyorlardı. Askerler kıç tarafta, kaptanın emriyle karşıya geçmeye hazır, sallanan bir jolly botun yanında duruyordu.

Deneyebilirler.

Topçularım, kürekçiler suya indiği anda ateş etmeye hazırды. Ben nefes aldığım sürece, kralın donanması gemime çıkamayacaktı.

Ama sintineden taşıdığım korku dalgası bir çalkantıya dönüşüyordu. Önümüzdeki birkaç dakika içinde olacaklar benim ve adamlarımın hayatını sona erdirebilirdi. Eğer kaçarsak, savaş gemisi ateş açacaktı. Önce biz ateş edersek, cehenneme giderdik.

Kaderimiz tek bir adamın ellerindeydi.

Majestelerinin Gemisi'nin göbeğinin yukarısında, donanma kaptanı teğmenleriyle birlikte küpeştede durmuş, ben onu izlerken dürbününden beni izliyordu.

Koyu mavi frakı, tertemiz beyaz pantolonu ve hortumuyla tanınması kolaydı. Geniş manşetleri ve dik yakası altın işlemelerle süslenmiş, ön kapağında parıldayan mücevherli düğmelerin kenarları zenginliği ve statüyü simgeliyordu.

"Kim o ve Batı Hint Adaları'nda ne işi var?" Kalbim hızla çarparken bardağı indirdim ve Reynolds'a baktım. "O gemi deniz taktığı için tasarlanmıştı. Neden Akdeniz'de İspanya'ya karşı savaşıyor?"

"Savaş sona ermiş olmalı. Eğer bu doğruysa, başka bir görev için buradadır." "Korsan avcısı." Dişlerimi gıcırdattım ve dürbüne döndüm.

Kaptanın beyaz tüylerle süslü, üç köşeli şapkası ceketinin mavisiyle uyumluydu. Yüz hatlarını analiz edebilmek için rüzgârın şapkayı kafasından söküp atmasını diledim. Genç miydi? Tecrübesiz miydi? Macera arayan şımarık, kayıtsız bir aristokrat mı?

Ona iyi vakit geçirtmek isterdim. Kırık şarap şişeleri, güherçile, reçine ve çürümüş balıktan oluşan bir ateş tenceresini armasına fırlatarak. Sadece bu koku bile midesindekilerin altın süslemeli giysilerinin üzerine boşalmasına neden olurdu.

Ama yedi yıllık korsanlık hayatımda hiçbir İngiliz savaş gemisine ateş etmemiştim.

Çünkü ölmek gibi bir dileğim yoktu.

Kaptan uzaklaştı, kış güverte küpeştesine doğru ilerledi ve savaş gemisinin beline doğru baktı. Yüzlerce denizci iskelelerde ve serenlerde ne yapıyorlarsa bıraktılar ve her bir baş sanki onun emrini bekliyormuş gibi ona doğru döndü.

Rütbesinin ona verdiği tüm güçle parmaklığı kavrayarak duyamadığım sözler söyledi. Uzun dakikalar geçti. Sonra bir anda denizciler görevlerine devam ettiler.

"Onlardan ve temsil ettikleri her şeyden nefret ediyorum." Reynolds savaş gemisine dik dik baktı. "Tüm o görkemli silahlar, üniformalı askerler, ağız dişlerle dolu gösterişli heykelcik... Sanki kralın yüce iradesi **k a r ş ı s ı n d a** korkudan titrememiz gerekiyormuş gibi."

"Değil mi?"

"Titremek mi?" Omuz silkti. "Bu sana bağlı. Planın nedir?"

Donanma kaptanına son bir bakış attıktan sonra bardağı uzattım. "Onun kış deliğini sıkacağım."

"Zamanı gelmişti." Reynolds bana bir konuşma trompeti fırlattı.

Dar çıkıntıda dengede durarak küpeştenin üzerine atladım ve huni benzeri aleti ağızıma götürdüm.

"Benim sularımda ne işiniz var, Kaptan?" Karşıdan bağırdım

huzursuz dalgalar.

Kıç tarafa doğru yürüdü ve taffereli kavradı. Teğmenleri etrafını sardı ve bir an sonra elinde bir trompet belirdi. Onu ağzına götürdü.

"Ben Lord Ashley Cutler." Sesi mesafeyi aştı, güçlü ve derindi. "HMS *Blitz*'in komodoru."

Komodor mu? Kaptanın üstünde ve amiralin altında. Ne kendini beğenmiş bir lord. "Aferin sana." Dirseğimi bir arma kablosuna dayadım, rahatça eğildim. "Bu rütbeye yükselmek için kaç tane sidik emdin?" diye bağırdı.

"Rengini belli et, korsan! Tutuklusun."

"Korsan mı?" Alaycı bir şekilde güldüm. "Bardağını temizle, seni küçük kakadu. Ben sadece bir genç kıyım. Saf ve erdemli ve erkeklerden *çok* korkan."

"Bennett Sharp, hüküm giymiş korsan Edric Sharp'ın kızı, adamlarınız ve *Jade* adını verdiğiniz çalıntı kalyonla birlikte gözaltına alınacaksınız."

Kanım buza dönüştü ve neredeyse trompeti düşürüyordum.

Beni tanıdı. Nasıl tanıdı? Reynolds'la bakıştık.

Gözleri inançsızlıkla dolu bir şekilde açıldı. "*Yanlışlıkla* sana rastlamış olamaz. Bu mümkün değil."

"Hayır." Rüzgârda savrulan saçlarımı yüzümden ittim. "Beni takip ediyor olmalı. Muhtemelen Jamaika'da izimizi bulmuştur."

Lord Cutler, "Silahlarınızı indirin ve konukları kabul etmeye hazırlanın," diye seslendi. "Eğer direnirseniz, size göz açtırmayacağım."

Kalp atışlarım bir top gibi hızlandı.

Jade'den daha ağır ve daha hızlı olan HMS *Blitz*, iki kat daha fazla silah ve dört kat daha fazla denizci taşıyordu. Bu savaşı güç ya da ateş gücüyle kazanamazdım.

Zihnim önceki savaşlarda kullandığım tüm strateji ve hileleri gözden geçirdi, işime yarayan ve yaramayan hileleri ayırdı. Daha fazla zamanım olsaydı, belki de kayıp vermeden buradan kaçmak için bir hile düşünebilirdim.

Lord Cutler'ın adamlarında bir hareketlenme oldu. Kırk metrelik mesafe yüzünden yüz hatları seçilemiyordu ama iki teğmenin HMS *Blitz*'in kılıcından sallanan tekneye doğru yürüdüklerini seçebiliyordum.

Lord Cutler daha fazla askere işaret etti ve onlar da başka bir uğursuz göreve gönderilmiş olarak iskele merdiveninden aşağıya doğru gözden kayboldular.

Korku omurgamdan aşağı süzüldü.

"Bennett Sharp," diye seslendi konuşan trompetten. "Teğmenlerimi karşılamaya hazırlanın ve onlar gelmeden önce üzerinizi örtmeniz konusunda ısrar ediyorum."

Priest'in beyaz keten gömleğine baktım, etekleri dizlerime dolanmıştı. Üst güverteye çıkmak için acele ederken pantolondan, botlardan, silahlardan, şapkamdan vazgeçmiştim... Giydiğim tek şey yeşim taşı ve ince gömleğimdi.

Eminim bu Majestelerinin Gemisi'nde dehşet içinde kızarmalara ve soluk soluğa kalmalara neden olmuştur. Gerçek İngilizler, benim gülünç derecede aşırı bulduğum bir ölçüde alçakgönüllülüğe önem verirlerdi. Bir kadının donanma gemisine binmesine asla izin vermediklerinden bahsetmiyorum bile.

Ve işte buradaydım, elli toplu bir kalyonun küpeştesinde yarı çıplak durmuş, hınzırca bir zevkle trompete doğru gülüyordum. "Duyarlılıklarınızı kırdım mı lordum?"

Trompetini indirdi, arkasında tutarak cevap vermeyi reddetti. Bu mesafeden bile bakışlarının sıcaklığını hissettim. İçindeki azmi. Bu adamı kızdırmak imkânsız görünüyordu.

"Beni yemeğe davet etmeniz konusunda ısrar etmeliyim, Amiral." Yükseltilmiş sesim rüzgâra karıştı. "Bir kadın becerilmeden önce kendisine kur yapılmasından hoşlanır. James'e sorun..." Arkamdaki cılız, kır sakallı katranı işaret ettim. "Anneni sikmeden önce dilini onun iç çamaşırlarına sokarak onu iyice azdırıyor."

Komodor kolunu şaklattı, gelen havan topunun ısıklık tıslaması havayı kirletmeden önce aldığım tek uyarı buydu.

Mermi Jade'in kış tarafındaki taffereli delip geçerken ciğerlerim birbirine çarptı, görkemli panelleri ve korkulukları parçalanmış bir tahta patlamasıyla yerle bir etti. Küpeşteden yuvarlandım, patlama her yöne dağılırken güverte çıplak ayaklarımın altında sarsılıyordu.

Dalgalanan dumanı yüzümden uzaklaştırdım ve gemimdeki pürüzlü, için için yanan deliğe baktım. Tanrı'ya şükür, Priest kırık kalasların altında kalmıştı. Yaralanma ihtimali yoktu.

Sadece yüzey hasarı.

Suratımıza inen bir tokattı. Armayı yıkabilir, mizana direğini devirebilir ve yelken açmamızı engelleyecek her şeyi havaya uçurabilirdi. Bunu yapmamış olması, kaçma yeteneğimize ne kadar az güvendiğini gösteriyordu. Bütün gözler üzerimdeydi. Siperliklerin altında hançerler, yelkenlerde tüfekler, uzun menzilli on sekizlik topların arkasında yanan kibritler, herkes sessizce bana aynı soruyu sordu.

Şimdi ne olacak, Kaptan?

Keskin gri sis dağılırken, gerginlik artarak gemiye yayıldı. Kanım vızıldadı. Ellerim esnedi ve titredi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Reynolds bundan hoşlanmazdı. Priest kesinlikle öldürücü bir öfkeyle yanardı. Ama tek seçeneğimiz buydu. Ve işe yaraması için Jade'in tek parça olması gerekiyordu.

Nefesimi tutarak trompeti güverte tarafına doğru tuttum. "Ateş etmeyin!"

Reynolds bana sorgulayan bir bakış fırlattı. "Yatılıları püskürtmek için hazırlanayım mı?"

"Hayır." Ciğerlerimi doldurdum ve "Beyazı kaldırın!" diye bağırdım.

Sersemlemiş bir nefes gemiyi dalgalandırdı ve havayı inceltti. Sonra ayak sesleri harekete geçti.

Ön direğe doğru döndüm, *Jade* benim komutam altında ilk kez beyaz bayrak çekerken kalbim parçalara ayrıldı.

"Ne halt e d i y o r s u n sen?" Reynolds kulağıma hırladı. "Eğer teslim olursak, bizi asarlar."

"Konuşmayı kes." Dürbünü aldım ve Lord Cutler'a doğrulttum, ellerimi dudaklarımın hareketini gizleyecek şekilde konumlandırıdım. "İzliyor."

Reynolds kıcımda sertleşti. Jobah ön tarafımda, y a n ı m d a belirdi. Harika. İkisinin de bunu duymasına ihtiyacım vardı.

"Birkaç dakika içinde bu küpeştenin üzerine atlayacağım. Bunu yaptığımda..." Reynolds'a baktım. "Beni denize atacaksın. Tartışma."

Çenesini oynattı, kaşları birbirine kenetlendi ve elleri yanlarında açılıp kapandı.

"Ölü ya da diri," dedim, "Lord Cutler için *Jade* ve ekibinin tümünden daha değerliyim."

Kocamın kellesi de benimki kadar değerliydi ama evliliğimiz bilinmiyordu. Lord Cutler'ın beni Priest'e bağlamak için bir nedeni yoktu ve bu nedenle gemimde onu aramak için de bir neden yoktu.

Mürettebatımı kurtarmanın tek yolu Kraliyet Donanması'nın gemiye çıkmasını engellemekti. Priest'in varlığını gizli tutmalı ve kendimi bu gemiden uzaklaştırmalıydım.

Reynolds'a, "Beni ittikten sonra *Jade*'in komutasını al," dedim. "Harbour Adası'na doğru bir rota belirle ve beni orada bekle. Senin görevin gemimi ve mürettebatını saklamak ve korumak. Yemin ederim, eğer bana itaatsizlik edersen, kemiklerinden tek bir et parçası kalmayana dek seni omurgasız bırakırım."

Gözleri sertleşti, kırpışmadı ve dudakları bir çizgi halinde sıkıştı. Söylemek istediği şey boğazında düğümlendi ama soru sormaması gerektiğini biliyordu.

Dikkatimi Jobah'ya çevirdim. "Suya vurduğum anda iki puan yukarı çık ve koşmaya başla. Tam yol ileri."

"Kaptan..."

"*Jade* silahlarının menzilinden çıkana ve yetişemeyecekleri kadar uzaklaşana kadar koş. Beni kurtarmakla ilgilenmediğine inanırlarsa, gitmene izin verirler ve beni sudan çıkarmaya odaklanırlar. İstedikleri kişi benim."

Dünyanın en çok aranan korsanlarından biri olan Edric Sharp'ın kızını yakalamak, bir korsan avcısının kariyeri için muazzam bir nimetti. Bükülmüş boynumdaki ilmik, Lord Ashley Cutler'ı büyük olasılıkla imrenilen amiral rütbesine yükseltecekti.

Omuzlarım kamburlaştı, refleks olarak savunmasız boğazımı korudum.

Vazgeçmiyorum. Yaklaşmadım bile.

Suyun karşısında, neşeli tekne suya doğru alçalmaya başladı. Vakit neredeyse gelmişti.

Reynolds bir elini ağzına götürerek sözlerini gizledi. "Seni bir kez ele geçirdiler mi, bir daha kaçamazsın."

"Bu yüzden kardeşini sintineden çıkaracaksın."

Yüz hatları keskinleşti ve anlayışa yerleşmeden önce direnen duygulardan oluşan bir fırtına boyunca sıkıştı. Apaçık gerçeği tartışamazdı.

Rahip yaşadığı sürece, en büyük düşmanımın vahşiliğiyle beni avlayacaktı.

Jade daha güvenli sulara kaçtığında, Reynolds Priest'in başka bir gemiyi kuşatmasına yardım edecekti -ticaret gemisi, daha hızlı, daha gizli bir yelkenli, beni takip etmek için kullanabileceği herhangi bir şey- *Jade*'i HMS *Blitz*'in yakınında istemediğimi biliyordu.

Reynolds bu sonuca vardığında isteksiz bir kabulleniş ağzını yumuşattı ve ağır bir nefes verdi.

Teleskobu yüzümden kaldırmadan, "Ekibe haber ver," dedim.

Kalçamı sıktı, jesti küpeştenin altına gizlenmişti. Sonra gemide dolaşarak adamlarına sessiz ve kararlı emirler verdi.

Kırk yarda sancak tarafında, Lord Cutler camından her hareketi izliyordu. Belki de daha sonra bu anı düşünecek ve Reynolds'ın mürettebatımı arkamdan isyana teşvik ettiği noktanın bu olduğuna karar verecekti.

"Jobah." Onun duruşunu taklit ederek dümdüz karşıya baktım. "Eğer bu işe yaramazsa..."

Eğer ölürsem.

"Ona bir şey olmamasını sağlayacağım."

Onu. Sevmekten nefret ettiğim kocam. Beni bulmak için hayatını tehlikeye atan çapkın.

"Dümene geç," diye cevap verdim kaptan sesimle. "Seni şimdiden özledim, Kaptan."

"Aynı şekilde." Ona yan gözle bakıp gözlerimdeki minnettarlığı görmesini sağlarken kalbim sıkışıyordu. "Yolun açık olsun, dostum."

Hiçbir duygu belirtisi göstermeden geri çekildi ve beni isyan eden sinirlerimle baş başa bıraktı.

Bir kalyonun küpeştesinden denize atlamak başlı başına bir riskti. Düşman gemisi bana ulaşmadan önce çarpma anında ölebilir ya da bilincimi kaybedip boğulabilirdim. Yine de yüzme yeteneğime güveniyordum.

Başımı dalgaların üzerinde yeterince tutarsam, Lord Cutler'ın askerleri beni çekip çıkaracaktı.

Eğer atlayıştan sağ çıkarsam, Majestelerinin Gemisi'nde esir olacaktım.

Bu cehenneme katlanıp katlanamayacağım ve sonunda kenevirden yulardan kurtulup kurtulamayacağım, yaşama isteğime ve Rahip Farrell'in yılmaz, sahiplenici öfkesine bağlıydı.

Arkamı dönmeden, Jobah'nın dümende işaretimi beklediğini hissettim. Arkamda denizciler hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ediyorlardı.

İsyanlarının gerçekçi görünmesi için tüm geminin katılımına ihtiyacım vardı. Bu yüzden birkaç dakika daha bekledim, Reynolds'a emirleri sessizce iletmesi ve adamları hileye hazırlaması için yeterli zamanı verdim.

Sonra dürbünü konuşan trompetle değiştirdim ve küpeştenin üzerine atladım.

HMS *Blitz*'in kıç tarafına yakın bir yerde, kürekçiler ve teğmenler merdivenden jolly botuna inmeye başladılar.

"Daha fazla ilerlemeyin, iktidarsız Püritenler!" Dalgaların arasından onlara bağırdım. "Yoksa ciğerleriniz kılıçlarımın ucunda kanayacak!"

Adamlar benim içi boş tehditlerimi görmezden gelerek neşeye daldılar. Onlara bağırıma devam ettim ve tek savunmamın onlara kelimelerle saldırmak olduğu aldatmacasını pekiştirdim.

Zarar vermek için yaptığım korkunç açıklamalara kendimi o kadar kaptırmıştım ki, Reynolds'un kolu dizlerimin arkasını kesene kadar arkamda olduğunu hissetmedim.

Dengemi kaybedince yuvarlandım. Trompet geriye doğru uçtu. Vücudum öne doğru devrildi ve Reynolds bacaklarımı iterek kaderimi mühürledi.

Düştüm.

Uzun, dehşet verici bir düşüştü. Binlerce şüphenin akın edip beni panik içinde yutmasına yetecek kadar uzun.

Son anda aklımı başıma topladım, vücudumu ok gibi fırlattım, önce ayaklarımı yere bastım ve kollarımı iki yana açtım. Suyun yüzeyine çarptığımda sert bir toprağa çarpmışım gibi hissettim. Dişlerim dilimi kesti. Hava ciğerlerimden koptu ve her kemiğim çarpmanın etkisiyle sarsıldı.

Sonra battım. Ve battım. Denizin derinliklerine daldıkça, düşüncelerim yüzeyin üzerinde olup bitenlere takılıp kalıyordu.

Jobah kaçma emirlerini uyguluyor olacaktı. Mürettebat halatları çekiyor, brandaları çeviriyor ve Lord Cutler'ı, kendi hayatlarını kurtarmak için aranan kaptanlarını feda ettiklerine inandıracak isyankâr bir tezahüratla yuhalıyor olacaktı.

Lord Cutler kaçışlarını durdurmak için ateş açarsa, burada öylece ölmem. Enkaz ve yıkıntıların arasında cesedimi kaybedecekti.

Şu anda boğulmakta olan bedenimin değeriyle, esir alınan mürettebatımın değerini tarttığından şüpheleniyordum. Ve o da benimle aynı sonuca varacaktı.

Kafam daha değerliydi, geri kalanıma bağlı olsa da olmasa da.

Ödülünü denize kaptırma riskini göze alarak *Yeşim*'in peşine düşmezdi.

Mavi suda alçalırken, ciğerlerim yanarken, bacaklarım çılgınca tekmelerken, kalbim çırpınırken, görüşüm kaybolurken her saniye sonsuzluk gibiydi. Denize düşme tehlikesini anlamıştım ama ani, taşlaştıracı histeri krizine hazırlıklı **d e ğ i l d i m .**

Boğazım kasıldı, yutkunma refleksiyle savaştım. Suyun alt akıntıları görünmez yumruklar gibi üzerime çarpıyor, beni savuruyor ve yön duygumu karıştırıyordu. Yüzeyi aradım, artan siyah noktaların arasından güneş ışığını göremiyordum.

Bilinç kaybindan kaçınmayı ummuştum ama gücüm beni terk edip yerini kaslarımdaki şiddetli, istemsiz kasılmalara bıraktığında bu artık kaçınılmazdı. Nefes alma ihtiyacı o kadar şiddetliydi ki, nefes almadan bir saniye daha dayanabileceğimi sanmıyordum.

Gördüğüm son şey *Jade'in* kudretli gövdesiydi. Dönerken su dalgalarını dağıtıyor, dolu ve yakın dümenli olması gereken yelkenleriyle azami hızını yapıyordu. Savaş gemisi hâlâ demirliyken, *Jade* birkaç dakika içinde güvenli bir şekilde atış menziline çıkmış olacaktı.

Bir elimi burnuma ve ağızıma kapattım, onun ardından gelen tonlarca kemik kıran deniz suyunu başımdan aşağı iterken acı veren yutkunma isteğimi bastırdım.

Akıntılar işe yaramaz bacaklarımı yakaladı ve beni aşağıya, aşağıya, esneyen karanlığın içine çekti.

Sixteen

Boğulurken, kasılırken ve deniz suyu kusarken kendime geldim. Nasırlı eller beni bir o yana bir bu yana çeviriyor, sırtıma vuruyor ve ıslak öksürüklerin ve titremelerin acı verici aralıkları arasında karnıma bastırıyordu.

Her kasım ve organım yakıcı suyu dışarı atmak için çalışırken dakikalar saatler sürdü. Solunum yolum nihayet açıldığında, altımda tembelce sallanan ahşap güverte ile kemik yorgunu ve hayatta olduğum için minnettar bir halde yatıyordum.

Savaş gemisi.

Gözlerimdeki okyanus gözyaşlarını kırıpıştırarak, bir denizyıldızı gibi yayıldığım üst güvertedeki üniformalılara baktım.

Altın düğmeler, üç yana eğik şapkalar, donanma tarafından verilen dragoon tabancalar, en iyi deriden botlar, metanetli ifadeler... Askerler, İngiltere'nin gücünü simgeleyen bir bütün olarak duruyordu.

Jade'in kudretli direklerini sancak pruasından göremiyordum. Rüzgârda tıslayan çarşaflarını duyamıyordum. Kan kokusunu ya da savaşın barut dumanını algılayamıyordum. Donanma denizcilerinin hepsi buradaydı ve görünüşe göre acele etmeden emir bekliyorlardı. Bu da gemimle çatışmadıkları anlamına geliyordu.

Gitmesine izin verdiler.

Yüce Tanrı'nın dişleri adına, hilem işe yaramıştı.

Jade kaçtı!

Sessiz bir sevinç boğazıma düğümlendi ve dudaklarımdan yuvarlanarak kahkaha k r i z l e r i n e dönüştü.

İki adam başımda durmuş, eğik şapkalarını birbirine doğru eğiyorlardı. Teğmenler, tokalı ayakkabıları ve pudralı peruklarıyla.

"Neden gülüyor?" diye sordu biri. "Mürettebatının kendi postlarını kurtarmak için onu denize attığının farkında değil mi?"

"Bir Mart tavşanı kadar kızgın," dedi ikinci teğmen.

"Ah, benim aptal çocuklarım." Manyakça sırtarak oturur pozisyona geçtim ve çıplaklığımı örtmek için gömleğimi düzelttim. "Az önce geminize neyi davet ettiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok."

İngiliz soyluluğunun tüm kibri ile bıçaklanmış burunlarını aşağıya doğru diktiler. İlgimi kaybederek esnedim.

Bu arada vücudumdaki her kas titremeye devam etti ve bana neredeyse boğulduğumu hatırlattı. Ya da belki de ben boğulmuştum? Bu güzel çocuklardan hangisi beni hayata döndürdü? Neden kimse benimle konuşmuyor ya da bana tokat atmıyordu?

Belki de bu birinci sınıf gemiye adım atan ilk kadın bendim. Ama etraftaki her denizci, sanki yanlışlıkla denizden çıkardıkları mistik, ateş püskürten bir deniz ejderhasıymışım gibi bana bakıyordu.

Bir kadın korsan yakalamışlardı ve bundan sonra ne yapacakları konusunda kararsız görünüyorlardı. "Kalbime bir top sokmayın." Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben sadece duracak."

Ayaklarımın üzerinde ağır ağır sallanırken ve ufku hızlıca tararken kimse kımıldamadı. Uzaktaki yelkenlilerin silueti göğsümde bir rahatlama dalgası yarattı. Savaş gemisinin toplarının menzilinün ötesinde, *Jade* çoktan ufkun altında kaybolmuştu.

Onları güvende tut, Reynolds.

Çıplak ayaklarımı yuvarlanan güvertede ortalayarak vücudumun hızlı bir envanterini çıkardım. Sırlıklam olmuştum, Priest'in gömleği dizlerime kadar sarkıyordu. Yeşim taşı hâlâ boğazımda duruyordu. Yanımda taşıdıklarım bu kadardı.

Üniformalı adamlara doğru sendeleyerek yürüdüm. Çok sayıda parmak tabanca kemerlerine doğru seğiriyordu ama tek bir silah bile çekilmemişti.

Kaderim düşük rütbeli askerlerin elinde değildi.

Mavi elbiseler denizinde, mücevherli düğmeleri ve altın kıvrımlı işlemeleri olanı aradım.

İşte oradaydı. HMS *Blitz*'in komodoru Lord Ashley Cutler, kısa ve yüksek bir güvertenin hemen kıçında, şapkasını dirseğinin altına sıkıştırmış, iri elleri üst küpeştenin etrafında kıvrılmış, kendinden emin, sabırlı ve mavi gökyüzünün en mavisinin altındaki ılık deniz havasında yağmur gibi serin bir şekilde duruyordu.

Gözleri gibi çarpıcı parlak mavi.

Ne kadar beklenmedik...*muhteşem*.

Bakışlarının şok edici yoğunluğu beni zorluyordu, kaba, bariz bir şekilde göze batıyordu, yüzünün tatlılığıyla çok dikkat dağıtıcı bir şekilde çelişiyordu. Tanrım, ne kadar masum görünen bir yüzü vardı. Mermer gibi pürüzsüz bir cilt, dolgun pembe dudaklar, kalın ve yoğun kirpikler, rüzgârın mürekkep gibi siyah saç tellerini karıştırdığı kısa saçlar.

Yine de bu tatlı bakış, varlığının tedirgin edici havasını azaltmadı. Bana,

yaşayıp yaşamadığım, ölüp ölmediğim ya da filizlenip filizlenmediğim zerre kadar umurunda değilmiş gibi bakıyordu.

Kanatlarını açmış, tavuk gibi gıdaklıyordu. Kayıtsızlık etrafında aşılmaz bir kalkan oluşturmuştu ve belki de bu, yüzünün neden gençlere özgü bir masumiyet izlenimi verdiğini açıklıyordu.

Sıradan insanlarda yorgunluk gözleri sarkıtıyordu. Öfke kaşların arasını oymuştur. Ağzın etrafına zafer kazınırdı. Ama Lord Cutler bunların hiçbirini göstermedi. Hiçbir duygu. Kırıksıklık ya da çizgi yok. Hiçbir ifade. O güne kadar gördüğüm en düz, en pürüzsüz, en cilalı kayıtsızlık görüntüsünü taşıyordu.

Daha yakından incelemek istedim.

Askerler titreyerek ve kaskatı kesilerek sıraya dizildiler ama ben kış tarafa doğru ilerleyip komodorlarına doğru ok atarken kimse beni durdurmadı.

Tutkusuz mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. *Sinir bozucu.*

Uzun boylu gövdesini kaslı, iyi bilenmiş kas yığınları oluşturuyordu. *Göz korkutucuydu.*

Sinir kasları ne esnedi ne de zıpladı. Çenesindeki kaslar değil. Kalın boynundaki tendonlar da. Yarı giyinik, meme uçları dışarı fırlamış, parmağım mücevherli düğmelerinden birini kurcalarken onunla ayak ayak üstüne attığımda bile. *Doğal değildi.*

O insan mıydı?

Dişlek bir sırtış taklidi yaptım. Ağzı hareket etmedi. Parmaklarımı alaycı bir şekilde salladım. İrkilmedi. Zerre kadar kıpırdamadı.

Bu seferkinin mizah anlayışı yok. Herhangi bir şekilde aşk dolu ya da komik hissettiğimden değil. Aslında korku, onu bastırabileceğimden daha hızlı yükseliyordu.

Unvanlı bir asilzade olarak, gerçek duygularımı ve niyetlerini şatafatlı ve gösterişli bir havanın altında saklamak üzere yetiştirilmişti. Ama bu düzeyde bir vurdumduymazlık öğrenilmiş olamazdı. Doğuştan kalpsiz biriydi.

Vardığım sonucu destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu. İçgüdüsel bir histi. Ama içgüdülerim beni nadiren yanlış yönlendirir. Örnek olarak Rahip Farrell. Çapkınların kralıyla tanıştığımda, içgüdülerim onun beni mahvedeceğini biliyordu. Kalbim umursamamıştı.

Priest dışında, rakiplerimin çoğuna üstünlük sağlamıştım çünkü ben bir kadındım ve varsayılan olarak zayıf cinsiyet olarak görülüyordum. Bir gemide, bir meyhanede, bir atın üzerinde, bir yatakta, fark etmezdi. Erkekler beni her zaman yanlış değerlendirdi ve bu hatanın bedelini ödedi.

Ancak Lord Cutler düşmanlarımla kalıplarına uymuyordu. Davranışlarında, yüz hatlarında ya da duruşunda düşüncelerini ele veren hiçbir şey yoktu. Onu kesinlikle okuyamıyordum.

HMS *Blitz*'de uyandığımdan beri ilk kez gerçek bir korku hissettim. Omurgamda buz gibi parmaklar kazıdı ve midemde derimsi kanatlar çırpı. Ama komodorla göz göze geldiğimde yüzeye çıkmasına izin vermedim.

Ne yazık ki yakışıklı bir orospu çocuğuydu. Tartışmasız

Yakışıklıydı, ama sert, tüyler ürpertici bir şekilde asil bir tavır içindeydi. Saçları yanlardan kafa derisine yakın bir şekilde kesilmiş, tepede kısa bir mükrekkep rengi görgü kuralı bırakılmıştı. Tüm doğru açılarıyla küt çene çizgisi o kadar porselen gibi ve kılsızdı ki, o kaya gibi sert yüzünde bıyık bile bırakıp bırakamayacağını merak ettim.

Ama o tehditkâr mavi gözlere baktıkça, genç yüz hatlarının aldatıcı olduğunu daha iyi anladım. Denizde benden daha tecrübeli bir adamın kendinden emin, sert duruşuna sahipti. Tahmin etmem gerekirse, otuzlu yaşlarının başındaydı. Benden en az on yaş büyüktü.

Bakışlarındaki o bıkkın ifadeyle bana babamı hatırlatıyordu. Acıdan etkilenmeden acı çektirebileceğini itiraf eden bir bakış. Sadece babam benim etrafımdaki o kötücül havayı koruyamamıştı.

Lord Cutler'ın duyarsızlığını herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin sarsıp sarsamayacağını merak ediyordum. Bu meydan okuma karşısında kanım kaynadı.

Gergin sessizlik geçen saniyeleri ölçüyordu, ta ki suskunluğunun düşmanlarını korkutmak için kullandığı bir silah olduğunu anlayana kadar. Aynı taktiği uygulayabilmeyi diledim ama onun hareketsizliği derimi kaşındırdı.

Çenemi kaldırdım ve bakışlarını üzerimde tuttum. "Eğer boğulan kadınları kurtarmak, akşam yemeği için kadın arkadaş isteme yönteminizse, çok fazla çabalıyorsunuz demektir."

"Bennett Sharp, korsanlık ve cinayet suçlarından gözaltına alındın. Seni bir aylık bir yolculukla İngiltere'ye götüreceğim ve orada suçlarından dolayı yargılanacaksın."

Derin aristokrat sesi her heceyi mükemmel bir İngilizce tonlamasıyla telaffuz ediyordu. Ama kibri onu kayıtsızlaştırmıştı. *Jade'in* kaçışını ayarladığım, kendi kurtarmamı ayarladığım ve Rahip'in başarısız olması durumunda bir ya da iki yedek planım olduğu ihtimalini düşünmemişti.

Bu savaş gemisini rotasından çıkardığım zaman, komodor ona neyin çarptığını anlamayacaktı.

Bir an onu inceledim, cilalı kaplamasının altındaki gerçek benliğini anlamaya çalıştım.

Kimsin sen, Ashley Cutler mı?

Soyadını tanıdım ama çıkaramadım. "Babanız İngiltere'nin asilzadeleri arasında mı yaşıyor?"

"Lord John Cutler, Warshire'ın ilk Vikontudur ve Kuzey Departmanından sorumlu Devlet Bakanı olarak görev yapmaktadır."

Büyükbabamdan daha düşük bir rütbe ama yine de krallığın önde gelen akranlarından biri. Yine de babasından bahsederken ses tonunda gurur yoktu. Bağlılık yoktu. Sanki bir kartvizitten unvanını okuyormuş gibi konuşmuştu.

Bu adama neyin ilham verdiğini öğrenmeyi ne kadar çok istiyordum. Kariyer hedeflerinden daha mı derindi? Göründüğünden daha zayıf ya da zihinsel olarak

daha mı yavaşı? O muydu

Evli mi nişanlı mı? Bazıları tarafından sevilen ya da herkes tarafından hor görülen? Herkesin bir zaafı vardı. Benim sadece onunkini bulmam gerekiyordu.

Güçlü çenesi, keskin elmacık kemikleri ve asil burnu, gözlerinin parlak mavisi için boş bir tuval sağlıyordu. Ama ben kendimi onun yerine biçimli, yontulmuş ağzına odaklanırken buldum. Pembemsi dudakları kusursuz İngiliz tenine çekici bir kontrast katıyordu.

Ve o dudaklar kımıldadığında, gemideki herkes nefes almayı bırakıp dinlemeye koyuldu.

"Korsanı ambara koyun." Parmağını ceketinin ön tarafına vurarak görünmez bir lekeye esirine gösterdiğinden daha fazla ilgi gösterdi.

Birden fazla el üzerime düştü ve kollarımı arkamda tuttu. Savaşmanın anlamı yoktu. Sayıca bire dört yüz adam gerideydim. Ayrıca, bu planı tasarladığımda, aylarca olmasa bile haftalarca demir parmaklıklar ardında kalacağımı tahmin etmiştim.

Lord Cutler iskele merdivenine doğru ilerlerken, teğmenler beni de arkasından çektiler. Kollarım hareketsiz yumruklarla zincirlenmişken, dikkatim komodurun etkileyici omuzlarını saran ve sert, sıkı bir kıcı ima eden dar paltosuna odaklandı. Uzun bacaklar özel dikim beyaz pantolonun içinde esniyordu. Belirgin baldırları, tertemiz çoraplarının yününü geriyeordu.

Adam tertemiz giyinmiş, en iyi yönlerini ön plana çıkarmıştı. Ama ayakkabı zevki berbattı. Kare burunlu ayakkabılarının tokaları saf altından yapılmıştı ve üzerlerine mücevherler yerleştirilmişti. Ne kadar şık oldukları umurumda değildi. Eğer bu gemide herhangi bir iş yapsaydı, bir gün bile dayanamazlardı.

O gülünç ayakkabılara odaklandım çünkü geri kalanı çok zorlayıcıydı. Fiziksel güzelliği doğa kanunlarına meydan okuyordu ve ben bununla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Onun hakkındaki düşüncelerim boğazımın arkasında mayalanmalıydı, ta ki aldığım tek tat tiksinti olana kadar.

Yolcu salonundan aşağıya, penceresiz geçitlerden geçerek özel kamarasının kapısında durdu. Teğmenler beni ilerideki merdivene doğru iterek ilerlemeye devam ettiler.

"Sana ne diyeyim?" Boynumu büktüm ve omzumun üzerinden onun buz mavisi gözlerini buldum. "Commodore Prick? Lord Tatlı Dudaklar? En sevdiğim göt deliği mi?"

İfadesi boş, arabası sert bir şekilde duruyordu.

"Sıkıyorsun, değil mi?" Kıcının çevresine baktım ve kaşlarımı çattım.

Cevap vermedi.

Son derece

soğukkanlı.

Çelik gibi sinirler.

Dudaklarımı büzdüm ve ona bir öpücük kondurdum. "Yakında görüşürüz, sevgilim."

Edric Sharp'ın kötü şöhretli kızını daha yeni yakalamıştı. Merak ve

Kibir onu gece olmadan kucağıma getirecekti.

Öyle ki, kulübesinde gözden kaybolurken bunların hiçbirini kabul etmedi.

Birkaç ambar **b o ş l u ğ u n d a n** sonra refakatçilerim beni savaş gemisinin en alt katına sürükledi. Kablo kangallarının, canlı tavuk ve kazların ve su depolarının etrafından dolanarak alçak kirişlerin altına eğilmek zorunda kaldık. Geminin ortasına yakın bir yerde, sürünme boşluğu daha fazla baş mesafesi olan geniş bir alana açılıyordu.

Köşeyi döndüğümüzde nemli hava, birbirine yakın yerlerde sıkışmış çok sayıda yıkanmamış bedenin pis kokusuyla terliyordu.

Sonra onları gördüm.

Demir bir kapının ardındaki büyük bir ambara kapatılmış terli adamlar omuz omuza durmuş, öksürüyor, kokuyor ve hastalık saçıyorlardı. Dağınık sakallar, altın küpeler, çizmeli botlar, güvensiz bakışlardan oluşan gölgeli manzaraya baktım...

Yakalanan korsanlar.

Lord Cutler bir korsan avcısıydı. Elbette, onun tek ödülü ben değildim. Ama benim türümden yirmi... otuz... kırk kişi mi? Korkunçtu.

Daha da kötüsü, beni hayvanlarla birlikte hapsetmek istiyordu. Ne de olsa ben de onlardan biriydim, açık denizlerde yağma yapmanın, öldürmenin ve ortalığı cehenneme çevirmenin heyecanıyla hareket ediyordum.

Tek bir farkla.

Düzinelerce göz bana doğru kaydı. Sadece bir dişi, kızıştacak bir vücut gören aç, yırtıcı gözler, daha fazlası değil. O kafeste bir gece bile hayatta kalamazdım.

Teğmenler beni kapıya doğru ittiler.

Seventeen

Kalbim boğazıma düğümlendi. "Ne zamandır oradalar?"

"Bazıları bir ay ya da daha uzun süredir." Memurlardan biri kilide bir anahtar soktu.

Tıkırtı sesi nabzımı çok sert, çok hızlı attırıyor, damarlarımı dehşete düşürüyordu. Anılar sel olup aktı ve beni Grisdale Markisi'nin acımasızlığı altında namusu için savaşan on dört yaşındaki bir kızın bedenine geri götürdü.

Derim ürperdi, sıkılaştı ve kemiklerimden uzaklaştı. Bir daha böyle bir tecavüze uğramayı reddediyordum. Bir marki tarafından değil. Kırk korsan tarafından değil. Hiçbir erkek tarafından.

Ama ya seçme şansım olmasaydı?

Dilimin ucuna gelen bir çığlık beni komodoru çağırmaya ve merhamet etmesi için yalvarmaya itti. Ama beni neyin beklediğini çok iyi bildiği için buraya gelmemi emretmişti. Merhamet göstermeyecekti ve benim özel muamele taleplerim sadece içimdeki korkuyu açığa çıkaracaktı.

Yapamayacağım tek şey, zayıflık göstererek o muhafazaya girmekti. Korsanlar kokusunu alır, onunla beslenir ve kudurlurlardı.

Teğmenler beni ileri doğru iterken, korkusuzca, öfkeyle, çırpınarak, tükürerek ve benim durumumda olan her erkeğin yapacağını yaparak savaştım. Var olan tek şey kendimi korumaya yönelik vahşi bir acelecilik olana kadar içgüdüler devreye girdi.

Ama sonuçta çok küçüktüm, silahsızdım, sayıca azdım ve çabucak bastırıldım.

Teğmenler beni itip kakarak ve tekmeleyerek ambara sokarken dizlerim tahtalara sürtündü. Sırt üstü yere düştüm ve kapının kilitlenme sesi göğsümdeki safrayı kabarttı.

Ben bir korsan kaptanıydım, lanet olsun. Bazı kararlı, kötü ve korkunç adamları sakatlamış, işkence etmiş ve katletmişim. Priest'in manyetik kazanma yeteneğine sahip değildim.

ama gözlerim kapalıyken bile onlara hükmedebilirdim. Sadece kadınlığımın ötesini görmelerine ihtiyacım vardı.

Şu anda bir çift pantolon harika olurdu.

Derin nefes alarak ciğerlerimin kabarmasını yavaşlattım, tam boyuma yükseldim ve omurgamı çelikleştirdim. Sonra döndüm ve kırk açgözlü haydutla yüzleştim.

"Bana kaptanınızı gösterin." Yara izlerinin, uzun yağlı örgülerin, şüpheli deri yaralarının ve sakallarda gezinen yaratıkların envanterini çıkararak kalabalık alanı aradım.

Priest'i bir ay boyunca yıkama kovası olmadan sintinede tutmuş olsaydım, bu keskinlik seviyesine ulaşır mıydı? Sanmıyordum, ama onda yanlış olan diğer her şey bir yana, görünüşünü tercih etmeye meyilliydim.

Hırsız sürüsü vahşi gözlerle bakıyordu. Bazıları önümdeki havayı kokladı. Diğerleri gırtlaktan sesler çıkararak homurdandı.

Hiçbiri kaptanı işaret etmedi.

Dişlerim yanaklarımın içini kesiyordu. Hepsinin aynı tayfadan olması ya da birbirleriyle bu ambarda tanışmış olmaları önemli değildi. Korsanlar demokratik bir türdü ve her zaman bir liderleri vardı.

"Kafanıza darbe mi aldınız?" Ellerimi iki yanımda birleştirerek gergin titrememi gizledim. "Yoksa kralın İngilizcesini konuşamıyor musunuz?"

"Kral İngilizce konuşmuyor, genç kız." Alçak, kaba İskoç aksanı arka tarafta bir yerden geliyordu.

Almanya'dan İngiltere'ye gelen Kral George'un miras aldığı krallığın dilinde konuşmayı reddettiği doğrudur. Ama bu ne burada ne de oradaydı.

Beni endişelendiren o İskoç aksanının sahibiydi. Lider oydu ve İngiliz kralı hakkında bir şeyler biliyorsa, zekâdan yoksun değildi. Bu benim için iyiye işaret değildi. Adamları arasında yükselen tedirginlik de öyle.

Sesin geldiği yöne doğru döndüm. "Göster kendini, İskoçyalı."

Acımasız parmaklar bileklerimi yakalamadan önce vücut kokusunun pis kokusu etrafımı sardı. Sayısız el. Aynı anda o kadar çok saldırgan vardı ki, uzuvlarımı zapt etmek ve beni yapışkan beden kalabalığının içine itmek sadece saniyelerimi aldı.

Arka duvara çarptığımda artık kapıyı göremiyordum. Yarım düzine adam kollarımı ve bacaklarımı tutmuş, omurgamı savaş gemisinin gövdesinin ahşap kaburgasına dayayarak beni bir X gibi geriordu.

Tüm vücudum titremeye başladı. Elimden bir şey gelmiyordu. Kollarım terli pençelerle bükülüyor, ellerim işe yaramaz bir şekilde kayıyor, tutunacak bir yer bulamıyordu. Ben ç ı r p ı n d ı k ç a , saldırganlarım daha güçlü ve daha ağır oluyordu.

sayıca çoğaldılar ve önlenemez tek bir güç oluşturan kadar bir gelgit dalgası gibi hareket ederek bana çarptılar, derimi zedelediler ve iğrenç vaatlerde bulundular.

"Geri çekil!" Çığlık attım ve dişlerimi gıcırdattım. "Bırakın beni! Sana yardım edebilirim!" Her şey durdu. Beni tutan korsanlar b ı r a k m a d ı ama diğerleri geri çekildi. Sürü bölündü ve bir adama dar bir yol bıraktı.

yaklaşım.

Kaptan.

Uzun kıvıll saçları, göğsüne kadar sarkan sakalının etrafına dolanmıştı. Dar yüzünde parlayan parlak yeşil gözler, yüzünü boydan boya kesen önsezili alaycı ifade olmasa çekici olabilirdi.

Bana doğru sinsice yaklaştı, uzun boylu, zayıf ve gömleksizdi. Çilli gövdesindeki ve kollarındaki yara izleri korkunç bir takımyıldızı çiziyordu. Yıpranmış pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Çizmeleri yoktu. Mücevher yoktu. Kim olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Ancak İskoçya'dan bilinen tek bir kıvıll saçlı korsan kaptan vardı ve kötü şöhreti ondan önce gelmişti.

"Madwulf MacNally." Çenemi çıkardım, burun deliklerim nefesimin hızıyla titriyordu. "Ben Bennett Sharp."

Soğuk yeşil mücevherler gibi sertleşmeden önce gözlerinde ismim titreşerek tanındı. "Nithsdale Kontesi olman umurumda değil. Şu anda hepimiz gibi kafese kapatılmış durumdasın."

Midem sıkıştı ama ağzımı gülümsemeye zorladım. "Kaçmana yardım edebilirim." "Sen mi?" Kıkırdaması tenime bir ürperti yaydı. "Yapabileceğin tek kurtuluş o güzel kalçalarının arasına alacağım."

Nabzım hızlandı ama beni tutan ellere karşı koymadım. Kendimi sakın ve telaşsız kalmaya zorladım.

Ona kötü şöhretli Rahip Farrell'ın bu savaş gemisinin İngiltere kıyılarına ulaşmasını engelleyeceğini söylesem bana inanmazdı. Belki de inanırdı ama bu onu zalim niyetlerinden vazgeçirmezdi.

Hayır, Priest'ten bahsedemezdin. Komodorun kurtarma planımı duymasını riske atmadan olmaz.

"Güzel kalçalarımı Lord Cutler'ı tuzağa düşürmek için saklamama ne dersin?" Mide bulantıma rağmen sırtıttım. "Onunla özel bir görüşme ayarlarım, onu skandal yaratacak bir pozisyona sokarım ve-"

"Lord Hazretleri sizinle ilgilenseydi, burada olmazdınız. *Bizimle birlikte.*" Tartışmak zor.

Midem bulandı.

"Hepsi sana benziyorsa onun döküntüleri umurumda değil." Yanıma sokuldu ve çene çizgim boyunca büyümüş tırnağını gezdirerek öğürmememe neden oldu. "En güzel

açık denizlerde gördüğüm tek şey. Değil mi beyler?" Adamlar alkışladı ve ıslık çalarak onayladı.

"Birazdan o küçük amcığını bu duvara karşı iyice kullanacağım." Madwulf bacaklarımın arasını, gömleğimin altını, teni tene değdirdi. "Ağlayacaksın ama bu konuda kendini üzme. Gözyaşlarını *istiyorum*, Edric'in kızı."

"Hayır." Boğazımda sıcak bir kor oluştu ve çaresizce kıvrandım. "Bu olmaz. Sana başka bir şey vereceğim. Herhangi bir şey. Söyle."

"Vereceğin tek şey bu, genç kız." Kalın bir parmağını kuru etime soktu ve itti.

Tüm vücudum titredi ve sarsıldı ama gidecek hiçbir yer yoktu. Çok fazla el beni yerimde tutuyordu. Çok fazla ağız yüzüme karşı nefes nefese kalmıştı. Çürük dişlerin kokusu midemi bulandırıyordu.

"Ama ben bencil bir adam değilim." Daha derine sapladı, kırık tırnaklarını iç organlarımda gezdirdi. "Dostlarımla paylaşmak için her zaman küçük bir parça bırakırım ve onlar da bunun hala iyi olmasını tercih ederler."

Kalabalıktan bir ses, "Tekmelemesine, Kaptan'a ya da nefes almasına ihtiyacım yok," diye bağırdı. "Yeter ki o deliklerden birinde biraz rahatlayayım."

Kurnazlar heyecan içinde birbirlerini itip kakarken kahkahalar patladı.

Eklemlerim acı verecek kadar kilitlendi ve gözyaşlarım boğazımın arkasını yakarak yükseldi. Ama onu uzak tuttum ve Madwulf'un bakışlarını tuttum, gözlerim kuru ve taş gibiydi.

Aleti dışarıdaydı, şişkin başı çıplak kalçama çarpıyor ve kalın sümük boncukları salgılıyordu. O şeyin içimde olduğu düşüncesi mideme sıcak, sivri bir kaya düşürdü.

Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Konuşarak bu işten sıyrılabilen zekâyâ sahip olsam bile Madwulf ikna edilebilecek bir insan değildi. Elimde kalan tek şey öfkemdi ve onun beni içten içe yakmasına izin verdim.

"Ne kadar güçlü, korkutucu bir adamsın." Her kelimeyi çiğnedim ve dişlerimin arasına tükürdüm. "Kırk alçak tarafından zaptedilen bir kadına şehvetini dayatıyorsun. Koca, sert Madwulf MacNally için Tanrı'ya şükürler olsun. Akrabaların gurur duyuyor olmalı."

Göğsü ağzıma bu kadar yakınken, öne doğru sarsıldım ve terden kayganlaşmış et parçasını ısırdım. Kanamasına neden olacak kadar sert.

Kahkahalarla kükrerken elini salladı ve elmacık kemiğime çarptı.

Isırıkta ve yumruğunun darbesinden kan tadı aldım. Yutmak yerine tükürüğümle karıştırdım ve bir ağız dolusu kanı yüzüne tükürdüm.

Dudaklarının köşesine kondurdu, kızıl sakalının tel tel kıllarına yapıştı. Yüzünde ahlaksız bir gülümseme belirdi ve dili dışarı fırlatarak kanla karışık tükürüğü yaladı.

Sonra kemik kuruluşundaki etime ve içime daha sert ve daha hızlı soktuğu parmağına döndü.

Gözyaşlarımla savaştım ve çığlık atma dürtümü bastırdım. Burnumdan gelen her hıçkırık için üç tane daha yutkundum. Ağlamayacaktım.

Bacaklarımı ayırdı.

İdam sehpasında hiç ateist yoktu. Vücudumla sırayla yüzleşecek kırk adamın ilkiyle yüzleştiğimde, benim de dinsiz olmadığımı fark ettim.

Dudaklarım kenetli, gözlerim kapalı, beni dinleyen ilahi varlığa dua ettim. Hayatım için bahaneler üretmedim. Yaptığım Hristiyanlık dışı şeyler için af dilemedim. İffetli, itaatkâr bir kadın olacağıma dair ciddi sözler vermedim.

Sadece güç istedim. Cesaret. Ve *nefes*. Canım ne kadar yanarsa yansın nefes almaya devam etmem gerekiyordu. Kıpırdamaz ve dayanırsam, bunu atlatabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Gözlerimi kapalı tutarak dua etmeye odaklandım ve etrafımdaki kaba bağırışları duymazdan geldim. Fiziksel acıyı kapatamıyordum ama ne izlemem ne de duymam gerekiyordu.

Kafamın içinde kaybolmuş bir halde, Madwulf ereksiyonunu sokup açıklığımı ararken bedenimin acımasız adamların pençelerine doğru sarkmasına izin verdim. Gözyaşlarım kapalı gözlerimin ardında toplandı, sessiz ve kapana kısılmıştım.

Ağlama. Nefes almaya devam et.

İçimdeki her şey ölmek istiyordu.

"Gözlerini aç." Madwulf boğazımı sıktı. "Yoksa onları soyarım."

Kulakları sağır eden bir patlama kafesin içinde çınladı. Kirişlerden tozlar döküldü. Korsanlar dizlerinin üzerine çöktü ve yanımda acı dolu bir çığlık patladı, bakışlarımı ayaklarımın dibinde kıvranan adama çevirdim.

Kalçasındaki bir delikten kan fişkırdı ve altında kırmızı bir su birikintisi oluştu. Bir silah sesi.

Kim buraya gizlice tabanca soktu?

Madwulf beni bıraktı, geriye doğru sendeledi. Ama fazla uzağa gitmedi. Çenesinin altında büyük bir bıçak belirdi. Bir diğeri onu bacaklarının arasındaki etin solan sarkmasının altından yakaladı.

Lord Cutler arkasında durmuş, iki hançeri de tutuyordu. Şiddetli mavinin ikiz alevlerini andıran gözleri Madwulf'un omzunun üzerinden bana bakarak kükredi ve nefesimi kesti. "Hangisini tutmak istiyorsun?" Biçimli pembe dudaklarını Madwulf'un kulağına. "Sakal mı? Yoksa sakal ayırıcı mı?"

"Sakal kesici!" Madwulf gözlerini aşağıya dikmiş, penisinin karşısındaki ölümcül bıçağı görmeye çalışıyordu. "Beni duyuyor musun? Sikimi tut!"

"Sana sormuyordum." Lord Cutler bana baktı, bakışları esrarengizdi.

Seçim yapmamı mı istiyordu?

Teğmenleri etrafını sarmış, dragoon tabancalarını doğrultmuşlardı. Tek bir korsan bile komodora dokunmaya kalkışmadı. Korkudan donup kalmışlardı.

Yüzündeki nişasta ifadesini terk etmemişti. Ama kusursuz yüz hatlarında yeni bir şey parladı, adı konmamış bir duygu, çünkü ben onu tanımlayamadan oradaydı ve kayboldu.

Yaralı adam güvertede kan kaybından ölürken, arkadaşları beni duvara yaslamaya devam ettiler. Kimse kımıldamadı. Kaptanlarını rehin tutan bıçaklara bakıp cevabımı beklerken kimse konuşmadı.

Madwulf'un hangisini tutmasını istiyordum?

Sakalı seçmeli ve Lord Cutler'ın alçağın erkekliğini kesmesine izin vermeliydim, böylece beni bir daha asla tehdit edemezdi. Ama Priest ve benim bu geminin komutasını ele alma zamanımız geldiğinde, askerleri istila etmek ve onları hizada tutmak için bir korsan mürettebatına ihtiyacımız olacaktı.

Her ne kadar nefret etsem de, bu kabadayılarla düşman olmayı göze alamazdım. Lord Cutler'ın keskin gözleriyle karşılaştım ve omuz silktim. "Sidik onda kalabilir."

Bileğinin bir hareketiyle Madwulf'un çenesindeki saçları kesti ve tel gibi kızıl yuvayı düşmeden yakaladı.

Sonra kılıçlarını kınına soktu. İfade yok. Korku yoktu.

Madwulf bir hayvan gibi hırladı ve pantolonunu düzelterek uzaklaştı. Geri döndüğünde, sanki bu benim suçummuş gibi bana ters ters baktı.

"Tanrı şahidim olsun Madwulf, sakalsız daha iyi görünüyorsun. Uzun narin boynunu gerçekten ortaya çıkarmış. Hadım edilmenin aynı etkiyi yaratmayacağını söyleyebilirim." Beni tutan elleri çekiştirdim ve sesimi sertleştirdim. "Şimdi adamlarını geri çağır."

Çenesinde bir kas esnedi.

"Onu idam sehpasına götürürken canlı istiyorum." Lord Cutler ellerini arkasında kavuşturdu. "Peki ya geri kalanınız? Gerçekten umurumda değil. Onu serbest bırakın ya da..." Silahlı teğmenlerine baktı. "Yapma."

Mahkûmlar gerildi ve Madwulf'a baktılar. Dişlerini sıktı ve bir an sonra onlara başıyla onay verdi.

Terli parmaklar teker teker açılıp vücudumdan kayarak beni kendi başıma, özgür ve çoğunlukla Priest'in gömleğiyle örtülü bir şekilde ayakta bıraktı.

"Sen." Lord Cutler kesik sakalı elime tutuşturdu. "Benimle gel."

Altın tokalı ayakkabılarının üzerinde döndü ve itaat etmemi bekleyerek dışarı çıktı. İyi ya da kötü, sakalı Madwulf'a fırlattım ve onu takip ettim.

Eighteen

Lord Cutler'ın karargâhına vardığımızda, kırk adamdan duyduğum mide bulandırıcı korku, bir adamdan duyduğum belirsiz korkuya dönüşmüştü.

Cutler sadece tek bir tehditti. Ama içlerinde en güçlüsü oydu ve benimle ne yapmak istediğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Kamaranın kapısında mavi ceketli bir asker hazır ol vaziyetinde duruyordu. Tepeden tırnağa tabanca ve bıçaklarla donanmış olan bu asker, gemideki en değerli adamın hayatını korumakla görevlendirilmişti.

"Çavuş Smithley." Cutler dirseğimi kavradı ve beni kendi tarafına doğru çekti. "Bu mahkûm benim odamda kalacak. *Benim* korumam altında ve hiçbir zaman onun eylemlerini engellemeyecek ya da onunla herhangi bir şekilde etkileşime girmeyeceksin. Yeterince açık olabildim mi?"

Kan dolaşımım karıncalanmaya başladı. Kolumdaki elinin sıcaklığından mı? Yoksa çavuşuna verdiği beklenmedik emirden mi? Beni Madwulf'tan kurtardı diye uslu durmamı beklemiyordu herhalde?

Dosdoğru önüne bakan muhafız bakışlarını değiştirmede. Şaşkınlıktan boğulmadı. Dudakları dışında hiçbir yerini oynamadı. "Evet, lordum."

Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Ya ona saldırırsam? Kendini savunmaz mı?" Kolumu Cutler'ın tutuşundan çektim.

Beni serbest bıraktı. "Adamlarımdan birinin kılına zarar verirsen, arkadaşlarıyla birlikte ambara geri dönersin."

"Evet. Doğru. Bunu tartışalım. Aşağıdaki zamanlaman-"

Cutler odasına girdi ve beni orada kendi kendime konuşurken bıraktı.

Rezalet.

Peşinden atıldım ve ay ışığıyla aydınlanmış kocaman bir yemek kabinine sendeleyerek girdim. Zaten

Alacakaranlık mı?

Bitişikteki gündüz kamarası ve uyku odası hemen kış taraftaydı. HMS *Blitz*'in üst güvertesinin kış tarafının tamamını kaplayan, komodorun özel alanını oluşturan üç mekânı görmek için boynumu uzattım.

Böyle kraliyet dairelerinin var olduğunu biliyordum ama hiç görmemiştim. Etkilenmemeye çalıştım.

Bir fener yaktı, sonra birkaç tane daha yaktı ve masanın üzerine düzgünce dizilmiş çizelgeleri, haritaları ve kâğıtları aydınlattı. Oda onun hakkında çok şey söylüyordu. Ve ilginç hiçbir şey yoktu.

Haritaları severdi. Okumayı severdi. Çalışmak için yaşırdı. Donukluğu hiç bitmedi mi?

Rom şişeleri, tütün, kırbaçlar ve zincirler ya da gösterişli, kullanışsız kıyafetlerle dolu sandıklar görmedim. Yine de buralarda bir yerde işlemeli paltolarını ve tokalı ayakkabılarını saklamak için geniş kapaklı ve çekmeceli özenli bir gardırobu olmalı.

"Dediğim gibi..." Masanın etrafında dolanarak dalgınca kâğıtları karıştırdım. "Ambarda zamanlaman kusursuzdu. Kasıtlı. Son ana kadar bekledin..."

Ayak parmaklarını topuklarına geçirdi ve ayakkabılarını çıkarıp bir kenara fırlattı.

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Köşeden kafesi mi izliyordun? O hayvanın parmaklarından başka bir şeyi **i ç i m e** sokmasını mı bekliyordun?"

Ardından mavi elbisesi ve beyaz gömleği çıktı. İkisini de yakındaki bir sandalyenin üzerine örttü.

Kasları mı? Evet, onlardan tuğlaları vardı. Priest kadar kalın yapılı değildi ama keskin hatları ve düz tüysüz yüzeyleri erkeksi formunu sanki bir keskiyle yontulmuş gibi şekillendiriyordu.

Onu gözlerimle yedim, kadın takdiriyle ısındım, ellerimi sıktım ve düşünce trenimi kaybettim.

"Dik dik bakıyorsun." Silahlarını -Madwulf'ta kullandığı iki bıçağı- çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Madem ne olacağını biliyordunuz, neden beni onlarla birlikte ambara koydunuz?"

"Ne olacağını bilmeni istedim. Bu bir uyarı olsun. Bir dahaki sefere müdahale etmeyeceğim."

Bir dahaki sefere.

Nabzım hızlandı. Ne demek istediğini anlamamıştım.

Şartlı tahliyedeydim. Eğer onu kızdırırsam, kaptanlarının ölümünden beni sorumlu tutan kırk ateşli korsanla birlikte beni de ambara geri atacaktı.

Utanç.

İyi ki sakalı seçmişim.

Cutler'ın gözleri -benimkinden daha koyu ve derin mavi- üzerimde dolanıyordu, kesici, hesaplayıcı. "Göründüğünden daha sertmişsin."

Onu tüm tanrısal güzelliği içinde gömleksiz ve ayakkabısız gören bir kadın bu ifadeyi yanlış anlayabilirdi.

Ama o rahip değildi. Düşünceleri kaba değildi. Bacaklarımın arasına girmeye çalışmıyordu. Zina yapmayı bile düşünmediğini tahmin ediyordum.

"Ne diyorsun sen?" Kollarımı kavuşturdum.

"Hiç bir sirenle tanışmadım ama sen de aynı türden ya da doğadan olmalısın. Hristiyanlığa aykırı, gizemli, tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı... Beni bu gözlerle cezbedip gemi kazasına sürüklemeyi düşünüyorsan, yanlış denizciyi yakaladın demektir."

Gözlerimi mi? Onları yavaşça kırıştırdım, nutkum tutulmuştu. Belki de onun aklından geçenleri bilmiyordum.

Sirenler şehvetli, şehvetli, güzel varlıklardı. Beni nasıl bir şeyle karşılaştırabilir ki? Bekle. Sirenler gerçek bile değildi.

Hâlâ giydiği tek şey olan dar pantolonuna baktım. Midem bulandı. "Kıyafetlerini neden çıkardın?"

"Ben her şeyi bilirim. Onları herkesten önce bilirim. Bilmediklerimi ise çözerim."

Ne kadar kaçamak ve şaşırtıcı bir cevap. Peki tam olarak ne biliyordu?

Priest'i biliyor muydu? Ya da kaçış planımı? Ya da babamın pusulasını? Hayır, önemli şeyleri bilmiyordu.

Bakışlarım masanın üzerindeki elma dolu kaseye takıldı ve midemin guruldamasına neden oldu. Bu sabah göğsüme sürdüğüm portakalı yemeliydim.

Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi. Yemek yemeyeli d a h a da uzun zaman olmuştu.

"Yani..." Arkamdaki duvara yaslandım ve rahat bir poz vermeye çalıştım. "Ne biliyorsun, Cutler?"

"Kolonilerde doğdun ama İngiltere senin kanında var." Nefesim kesildi. "Pek çok insan İngiliz."

"Belki de. Ama damarlarınızda akan kan *beau monde*. Konuşmanızda, kemik yapınızda, güneşten harap olmuş cildinizin ve taranmamış saçlarınızın altında gizlemek için çok uğraştığınız muhteşem güzelliğinizde." Masanın karşı tarafına eğildi, ellerini yüzeye dayadı, başını eğdi, beni çok yakından inceliyordu. "Asalet duruşunuza, omuzlarınızı tutuşunuza, omurganıza işlemiş..." Bakışları ağzıma odaklandı ve hemen altına daldı. "Çenenen kaldır."

Yüz ifademi onunki kadar boş tutmaya zorladım.

derimin altında.

"Yirmi yaşında soylu bir hanımefendi olarak," dedi, "bana askeri rütbem ve asil unvanımla hitap etmenin önemini anlıyorsunuz."

"Yirmi bir yaşındayım." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ben de senin otuz yaşındaki kışına ne istersem onu derim."

"Otuzumu dört yıl geçtim." Priest'in gömleğinin bedenime olan geniş oturuşuna baktı. "Bir kocan var."

Buz damarlarıma vurdu. Bunu giydiklerimden mi tahmin etti? Yoksa biri sırrımı mı ifşa etmişti?

"Yanlış." Boğazım daraldı ve gevşedi. "Bir sevgili o zaman."

"Bende çok var."

"Fahişe." Kelimeyi tükürürken bir yandan da soğukkanlı tavrını korudu.

"Özgür olduğum için beni utandırma. Ben cinsel olarak sınırı aşan bir kadını, tıpkı bir erkeğin yaptığı gibi. Bunu istediğim kişiyle istediğim sıklıkta yapmak benim ayrıcalığımdır."

Bu benim alışkanlığımdı. Sonra Priest'le tanıştım. İki yalnız ve kurak yıldan sonra, hayattan tekrar zevk almaya başlamamın zamanı gelmişti. Ama burada değil, Lord Prude ile değil.

"Benim geldiğim yerde," dedi, "sen mahvolmuş bir kadınsın." "Evli misin?"

"Hayır."

"Hiç kendini bir kadının içinde kılıfladın mı?"

Gözleri yarıklara kadar kısılmıştı ve masanın karşısından dudaklarımda gözlerinin sıcaklığını hissettim. Damarları şakaklarında ve boğazında zonkluyordu. Öfkeyle değil. Vücut dili sakinliğini koruyordu. Ama kesinlikle bir tepkiyi korumaya çalışıyordu. Bir kadına kılıf geçirmeyi düşünürken mi? Kime? Kesinlikle bana değil.

"Evet." Dudaklarını yaladı. "Yatağımı paylaştım."

"Fahişe." Alaycı bir hoşnutsuzlukla nefesimi tuttum. "Yani, eğer bir kadın olsaydın, tabii ki. Ailen için utanç kaynağı olurdun. Skandal olurdun. Sürgün edilirdin. *Mahvolurdun.*"

"Eğer bir amacınız varsa, onu yapın."

Öfkeli bir nefes verdim. "Zeki bir adama benziyorsun Ashley. Toplumsal geleneklerinizdeki ikiyezlülüğü elbette görüyorsunuz."

"Kuralları ben koymuyorum."

"Sadece onları takip ediyorsun. Fevkalade. Çünkü benim de kendime göre bazı kurallarım var." Masanın etrafında döndüm, yanında durdum ve bir kalçamı kenara yasladım. "Cinsel ilişkilerden zevk almam, bunu herkesle hoş karşılayacağım anlamına gelmez. Beni ilk karşılayan lorda ne olduğunu bilmek ister misiniz?"

istenmeyen hıyar?"

"Aydınlat beni."

"Geriye dönüp baktığımda, bağırsaklarını deşmeden önce onu hadım etmeliydim. Ama sadece on dört yaşıyaydım. Zavallı kız ne kadar utangaçtı."

"Hiç utangaç olduğunu sanmıyorum."

"Aynen öyle. Yaratıcı, uzun süreli işkence sanatını henüz öğrenmemiştim. Bir erkeğin cinsel organının derisi yüzüldüğünde hâlâ ereksiyon halinde kalabildiğini biliyor muydunuz?"

"Sen aşağılık bir yaratıksın."

"Teşekkür ederim." Tatlı tatlı gülümsedim.

Kadınları taciz etmeyi alışkanlık haline getirmiş bir adamın derisini yüzdüğüm doğrudur.

Sadece bir kez. Bir daha deneyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Bir kadın..." Bakışları dudaklarıma kayd. "Elli topluk bir kalyona komuta ediyorum.

Cehennemin kapıları ne zaman açıldı?"

"Sanırım seni konuşmadığın zamanlarda daha çok seviyordum." Parmaklarımı onun kırpışmayan gözlerinin önünde şıklattım. "Ağızma bakmayı kes."

"Sana bir anlam veremiyorum."

"Çok kolay, Amiral. Sadece tanıdığınız en zeki adamı düşünün, tüm kibir ve bağınazlığı çıkarın ve daha büyük bir çift testis ekleyin."

"Rahatsız edici."

"Dünya rahatsız edici."

Kolalı yüzünde bir gülümsemenin gölgesini gördüğüme yemin edebilirim. Ama bir sonraki nefeste, görmediğimden emindim. Başımın tepesiyle aynı hizada olan tunç çenesi kaskatı kesildi ve tüm vücudu savaşa hazırlanıyormuş gibi sertleşti.

"Baban bilinen bir vahşi olduğuna göre," dedi, "annenin de krallığın eşrafından biri olduğu sonucuna varılabilir. Yoksa öyle miydi? Şimdi nerede o? Artık *sosyetenin* arasında değil. Piç kızıyla birlikte olduğu anda onu sürgüne gönderirlerdi."

Gözlerinin içine bakmak için çenemi yukarı kaldırdığımda kızgın öfkem daha da arttı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Edric Sharp anneni mahvetti, değil mi? O bencil, eğitimsiz vahşi asılmayı hak ediyordu. Keşke ben de orada olup buna şahit olabilseydim."

Kolum kendiliğinden hareket etti, hızla, öfkeyle sallandı, parmak eklemlerimi ıslak, kan kusan bir *çatırtıyla* burnuna geçirdi.

Gözlerini kırıştırdı ve kendimi kanıyor olamayacak kadar rahat bir yüze bakarken buldum. Ama sıcak mavi gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu, yumruğu çeneme çarpana kadar fark etmediğim bir hikâye.

Vuruş beni geriye doğru uçuracak kadar sertti. Saçlarım yüzüme savrulurken

kollarım ve bacaklarım dik durmak için döndü. Nefes nefese kaldım, boğuluyordum.

dizlerimin üzerine çöktüm. Tekrar doğrulduğumda yanağımdaki zonklama tüm kafatasıma yayılmıştı.

Öfke, coşku ve saf, katıksız sevinç içime doldu.

Hiçbir şey bir kadınla dövüşmekten korkmayan bir erkek kadar kanımı kaynatamazdı.

Tiz bir tiz sesle saldırdım. Beni havada karşıladı, yumruklarımız ete ç a r p t ı . Yıldırım gücüyle vurduk ve tekmeledik, ayaklarımızı kaybettik ve birbirimizle güreşerek yere düştük.

Acı daha sonra ortaya çıkacaktı. Şimdilik var olan tek şey, hiçbir erkeğin babamı hakaret olarak kullanamayacağını anlayana kadar onu incitecek bir vahşilikti.

Kaslı ön kolu boğazıma değdi. Bir bacağıma, bir dirseğimi fırlattım, hava almak için sıçradım ve her vuruşa ona küfrettim.

Benim tarafımda çok daha fazla hareket ve çaba vardı. Bu arada, ellerinin ve kollarının arkasındaki damarlar mavi nehirler gibi ortaya çıkarken, eğitimli bir dövüşçü gibi yumrukları saptırıyor, yönlendiriyor ve akıtıyor gibi görünüyordu.

Bana kolay davranmıyordu. Kilo ve kas avantajına sahip olduğu için o kadar uğraşmasına gerek yoktu. Ama benim kararlılığım la boy ölçüşemezdi.

Eğer bunun kanıtına ihtiyacı varsa, o da ayağımın kasıklarına girmesi oldu. Toplayabildiğim tüm güçle ona tekme attım ve kükremesini bekledim.

Ama sadece sessizlikle karşılaştım. Nefes aldığından emin değildim. Sonra nefes aldı.

Bulanık bir nefesle beni sırtüstü yatırdı ve çelik parmaklarıyla boynuma sarıldı.

"Oh, sevgilim." Burnunun ucunu zonklayan çenemde gezdirdi ve kulağıma fısıldadı, "Buna pişman olacaksın."

Diğer eliyle karmakarışık buklelerime s a r ı l d ı ve beni saçlarımdan tutarak yerde sürükledi. Beni özel odasının uzunluğuna doğru sürüklerken tekmeledim, tükürdüm ve yanımdan geçen mobilyaların bacaklarına çarptım.

"Ne yapıyorsun?" Saçımdaki yumruğu pençeledim, kafa derimden kopan tellerin acısından gözlerim yaşardı. "Bırak beni!"

Beni uçsuz bucaksız siyah okyanusa bakan bir açık hava balkonuna attı. Kaçmaya çalışmadan dizi boğazıma indi. Diğeri ise kalçalarımın üzerine inerek beni tahtalara sabitledi.

Elinde kalın bir ip belirdi ve ucunu bileklerime etkili bir şekilde bağladı. Onunla mücadele ettim, cevaplar talep ettim ve onu cehenneme kadar lanetledim.

Kollarımın etrafındaki düğümü mükemmelleştirene kadar bana bakmadı. Sonra başını kaldırdı.

Mavi gözler bana doğru parladı ve Tanrı yardımcım olsun, o muhteşem, hipnotize edici yüz hatları... Aralarında tek bir his bile yoktu. Gözünü kırpmadı. Kaşlarını çatmadı. Gülümsemedi.

İnsanlık dışı, duygusuz, gülümsemeyen biri tarafından ele geçirilmiştim.

Savaş gemisinin ardından esen kuyruk rüzgârı siyah saçlarını hışırdatıyor ve hırıltılı nefeslerimi tuzla kaplıyordu.

Beni kollarının arasına aldı ve balkon demirine doğru adım attı. "Dünya dönmeye başlamadan hemen önce ne olur biliyor musun?"

Nabzım çılgına döndü.

"Hayır." Bileklerim bağılyken ve dalgalar küpeştenin ötesine çarparken, kesinlikle bilmek istemiyordum.

"Sen düştün."

"Hayır!" Bağlı ellerimle onu yakalarken kalbim durdu. Ama faydası olmadı.

Beni uçurumun kenarından kaldırdı ve denize fırlattı.

Nineteen

İp takıldı, çılgılığını kesti ve rüzgârı ciğerlerimden çekti.

Ay ışığının aydınlatdığı denize doğru spiral çizmeye devam ederken, halattaki gerilim kollarımı başımın üzerine çekti ve neyse ki, kutsanmış bir şekilde, inişimi yavaşlattı.

Kalbimin yavaşlamaması çok kötü oldu. Panikle dört nala tehlikeli bir şekilde koşuyor, göğsümde titriyor ve başımı döndürüyordu.

Düşüş, daha önce *Jade*'in iskelesinden yaptığım düşüş kadar uzun sürmüş gibi görünüyordu. Ama bu sefer, karanlık aşağıdaki dalgaları örtmüştü.

Aklı başında hiç kimse geceleri okyanusa isteyerek girmezdi. Ölümcül dip akıntıları, yumuşak vücutlu ve batıcı dokunaçlı zehirli yaratıklar, sürüler halinde avlanan dev gece yılan balıkları ve rakipsiz bir ısırma gücüne sahip insan yiyen köpekbalıkları... Hepsi görünmeden ve ses çıkarmadan karanlıkta pusuya yatmış bekliyordu.

O suya düştüğümde bu sefer kurtarma botu olmayacaktı. Besin zincirinin bir parçası olurum.

Acı verici bir yavaşlıkla dalarken tüm bunlar aklımdan geçti. Kabloya sabitlenmişim, bileklerimden yukarı, yukarı, yukarı çıkan uğursuz uca bağlandığı uzunluğu izliyordum... Nereye gidiyordu? Ashley mi tutuyordu? Balkondaki bir şeye mi bağlıydı? Cankurtaran halatımı bağlayan her neyse, onu santim santim bırakıyor, düşüşümü hafifletiyor ama durdurmuyordu.

Ellerim onları bağlayan düğümü pençeledi, parmaklarım ipin etrafında kenetlendi. Karanlığın içinden balkonu göremiyordum, Ashley'in beni atmadan önce neden bağladığını bilmiyordum. Ama tepemde bir yerde kablo gergin bir şekilde koptu.

Kuyruk rüzgârında ağırlığımı sarsılıp savrulurken, bileklerim emniyet kemerinin içinde şangırdayarak durdum.

HMS *Blitz*'in arkasından gelen dalgaların üzerinde sallanırken tuzlu suyun tadını alabilecek kadar yaklaştım. Savaş gemisi, gövdesi denizde derin siyah bir yarık açarken inledi, bacaklarıma ılık bir sis püskürttü ve Priest'in gömleğini doydurdu.

Rahip.

Bulanık manzarayı çılgınca taradım, ufku görmek için zorlandım. *Orada mısın?*

Şimdi vahşi avcımın korkunç bir şey yapması için iyi bir zaman olabilirdi. Ama çok erkendi. Bir yelkenliyi çalması, yeni mürettebata kur yapması ve bu gemiyi avlaması haftalarını alırdı. Tek başımaydım.

Halat titredi. Ve rüzgarlar. Gelgitler. Dünya davula ve vızıltıya daraldı ve karanlık, karanlık, karanlık... Kalbim ağladı.

"Ashley Cutlerrrrrrrr!" Dalgalar öksürük nöbetleriyle bacaklarıma tükürüyor, beni döndüre döndüre döndürüyordu. "Seni sefil küçük horoz! Beni içine çek, lanet olası!"

Tekmelemeyi denedim, tırmanmak için kendimi yukarı fırlatmak üzere ivme kazanmaya çalıştım. Ama ellerim o kadar sıkı bağlıydı ki, tutunmam mümkün değildi. Kolsuz olsaydım daha başarılı olabilirdim.

"Cutler! Kanına lanet olsun! Kralınıza lanet olsun! Tüm donanmanıza lanet olsun!" Sesim kanayıp kırılanda kadar tekrar tekrar bağırdım.

Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ve beklemek. O kadar uzun süre bekledim ki beni burada ölüme terk ettiğini biliyordum.

Bunu neden yapsın ki? Her an dev bir köpekbalığı sudan fırlayıp beni yutabilir. O zaman İngiltere'ye götürecek kadın korsan parçaları kalmazdı.

Neden beni ambarda bırakmadı ki? En azından o zaman kafam hâlâ onda olurdu.

İğneler ellerimi soğuyana kadar batırdı. Uyuştı. Islak saçlar yüzüme yapıştı ve boğazıma dolandı. Tuzlu havanın cayır cayır esen rüzgârları gözyaşlarımı alıp götürüyor ve ağzımı çöle çeviriyordu. Sonunda, yorgunluk beni ağlama noktasının ötesine itti.

Gözlerimi ay ışığıyla parıldayan dalgalar halinde bulanıklaşan sudan ayırmadım. Uyanık kalmak nedense çok önemli görünüyordu ama her geçen dakika daha da zorlaşıyordu. Rüzgâr ve asılı kalmanın verdiği gerginlik vücudumdaki enerjiyi kırbaçladı ve göz kapaklarım sarmaya başladı.

Sürüklenmeye başladığımda bir titreşim hissettim. Çizgide bir hareketlenme oldu. Ayaklarımla su arasındaki mesafenin gerildiğini, uzadığını fark edene kadar saniyeler geçti. Halat içeri çekiliyordu.

Göğsüm nefeslerimin hengamesiyle kabarıyor, kemiklerimi şiddetli sarsıntılarla uyandırıyor. Balkon ve hemen ötesinde beni esir alan kişinin soğuk safir gözleri görünene kadar yükseldikçe yükseldim.

İpi parmaklığın etrafına düğümledi ve beni ulaşamayacağım bir yerde sallanmaya bıraktı. "Ashley..." Kablonun uzunluğunu yukarıya doğru takip ettim ve bir baş üstü

kiriş, çıkıntılı bir çatıyı destekliyordu. "Beni içeri çek."

Ayaklarımın altında hava ve denizden başka hiçbir şey yokken, belirsizlik içinde kıvranıyor ve paniğe kapılıyordum.

Neden beni parmaklığın üzerine getirmiyordu? Bir bacağımı ona doğru uzatmaya çalıştım ama sadece ayak parmağımı korkuluklara sürtebildim.

Ulaşamayacağım bir yerde, beyaz gömleği ve pantolonuyla, omzunu kabinin açık kapısına yaslamıştı ve yanında bir bıçak tutuyordu. Sanki balkonunun önünde yarı çıplak bir kadını asmak her gece yaptığı bir ritüelmiş gibi beni kayıtsızca izledi.

Belki de öyleydi.

Onu öldürmek istedim. Nasıl öleceğine dair canlı ayrıntıları haykırma dürtüsü dilimi tırmaladı. Ama bu haykırışı sıkışmış dudaklarımın ardına hapsettım.

Adam az önce beni oltaya takılmış yem gibi okyanusa doğru sürüklemiş ve neredeyse bir saat boyunca orada asılı bırakmıştı. Şimdi de elindeki bıçağı beni son kez düşürebilecek olan kabloya çok yakın tutuyordu.

Kalbim bana bu gece ölmeyeceğimi söylüyordu. Ashley Cutler'ın hayatımda oynayacağı bir rol vardı. İyilik için ya da kötülük için. Hangisi olursa olsun, onu kızdırmak beni hayatta tutmayacaktı.

"Şimdi korkuyor musun?" Bıçağı kalçasına vurdu. "Daha önce korkuyordum."

"Yeterince değil." Arkasındaki masadan bir elma aldı ve bıçağı ona doğrultarak ısırık büyüklüğünde bir parça kesti. "Seni ambara geri göndermemeyi tercih ederim. Hassas ya da kırılgan olmayabilirsin ama kırk canavarın seninle beslendiği bir kafeste bir ay..." Elma dilimini ağzına attı ve çiğnedi. "Bunu hiçbir kadının başına getirmek istemem."

Acımasız, kontrol edilemez titremeler vücudumu sarstı. Islak saçlarımın ağırlığı yüzümde asılı kaldı, boynum başımı tutamayacak kadar güçsüzdü. Ellerimdeki acıdan şikayet edecek ya da yalvaracak gücü bile kendimde bulamıyordum.

Bakışları üzerimde gezindi, perişan ve titreyen görüntümü inceledi. "Yeterince yorulmuşsun."

Buna böyle mi diyordu? Bir kâbus yaşıyordum. Kaslarım uzun zaman önce iflas etmişti. Midem açlık sancılarıyla düğümleniyor ve omuzlarım sanki yuvalarından çıkmış gibi hissediyordu.

Elmayı yan taraftaki parmaklığın üzerinde dengeledi. Sonra bıçağı dişlerinin arasına aldı, tırtıklı kenarı dışa doğru açıldı ve bana doğru adım attı.

Daha fazla ip salıp beni göğüs hizamdaki parmaklığa kadar indirdiğinde gerildim. Bir elini bağlı bileklerime koyarak beni çekti ve bir kolumu

kalçalarımın altında.

Hareket edecek enerjiden yoksun olduğum için beni kaldırmasına ve bacaklarımı balkondan sarkıtmasına izin verdim. Kollarım başımın üzerinde, kalçaları dizlerimin arasında olacak şekilde beni parmaklığın üzerine oturttu.

Priest'in gömleğini kalçalarımın üzerinde düzeltirken, yakınlığının sıcaklığı bana doğru nefes alıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta duruyordu.

Dudaklarının arasındaki bıçak ölümcül bir bariyer görevi görüyordu. Kafasını bir kez öne doğru ittiğinde keskin kenarı yüzüme korkunç bir hasar verecekti.

İpi kesmesini bekledim ama kesmedi. Doğruldu, elmaya uzandı ve başka bir kama oymak için çeliği dişlerinden çıkardı.

Kablodaki gerilim üst bedenimi geriye doğru çekerek tüm gücümü balkon demirine asılı olan dizlerime odaklamamı gerektirdi. Sadece orada oturabilirdim, garip bir açıyla tutunarak, savunmasız, tükenmiş ve tamamen onun merhametine kalmıştım.

"Şimdi..." Bıçağı bir elma parçasına sapladı ve sulu meyveyi ağzıma götürdü. "Ne hakkında konuşalım?"

Twenty

Midem çöktü.

Ashley beni çözmek yerine konuşmak mı istedi? *Şeytan getirsin onu!*

Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bekledi, sanki beni koruduğu duygudan uzaklaştırmak istercesine başını kasıtlı olarak eğdi. Dokunulmaz, aşılmaz olduğuna inanıyor gibiydi, özellikle de o bıçağı tutarken. Ama beni kesmek isteseydi, bunu şimdiye kadar yapardı.

Onu daha önce yumruklamıştım. O güzel yüzüne birkaç sağlam darbe indirmiştim. Yine de üzerinde en ufak bir kan izi yoktu.

"Gömleğin." Dudaklarımı ayırdım ve bıçağındaki elma dilimini ısırdım, tembelce çiğnedim.

"Devam et." Bir parça daha yontarken ilgisiz ses tonu rahatsız ediyordu.

"Kavga etmeden önce onu, elbiseyi ve o saçma ayakkabıları çıkardın." Ağzımı açtım ve kanlı gömleğimi düşünürken bir sonraki dilimi kabul ettim. "Sana saldıracağımı biliyordun ve değerli giysilerinin benimki gibi mahvolmasını istemedin. Gömleği tekrar giydiğine göre, artık aramızda kan dökülmeyeceğine inanıyor olmalısın."

Gözlerinde bir şey parladı. Takdir. O zaman bunu kaçırmamıştım. Bir beynim olması ve onu nasıl kullanacağını bilmem hoşuna gitmişti.

Görünüşiyle gurur duyduğunu tahmin etmek zor değildi. Kibir kokuyordu.

"Babam hakkında söylediklerin..." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bir sonraki elma dilimini reddettim. "Beni bilerek sinirlendiriyordun."

"Ve sen de buna kandın. *Kelimenin tam anlamıyla.*"

Döndü ve beni rayda asılı bırakarak uyku odasına doğru ilerledi. Elma çekirdeği ve bıçağı küçük bir masanın üzerine koydu. Bir gardıroptan başka bir lacivert elbise çıkardı ve omuz silkti. Siyah deri botlar geldi

Sonraki. Bana dönmeden önce yün çoraplarının üzerine bağlamak için zaman harcadı. Yolda bir deniz sandığının yanından geçti ve büyük bir cam şişe aldı.

Kapağını açarak içkiyi dudaklarıma götürdü. Romun şuruplu, kızarmış şeker tadı dilimin üzerinde patladı. Göğsüm yanana kadar uzun, açgözlü yudumlar alarak yuttum.

Öksürdüm, daha fazlasını istiyordum, gözlerim şişeye kilitlenmişti. *Elimden* almak yerine daha da yaklaştı, burnunu boğazıma dayamış, nefes alıyordu.

"Beni koklamayı kes." İçim ürperdi.

Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama kalçaları buna engel oldu.

"Senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım." Burnunu rüzgârda savrulan saçlarının bukleleri arasından geçirip boynuma götürdü. "Deniz gibi kokuyorsun."

Uyluklarımın birleştiği yere bastıran erkeksi sıcaklık, yumuşak sesindeki imadan ya da yarı baygın gözlerindeki tembel kayıtsızlıktan çok daha az yanıltıcıydı.

"Şu haline bak." Bakışları bacaklarımdan yüzüme doğru kaydı ve ağzımın üzerinde durdu. "Bu kadar küçük bir şey nasıl olur da kralın donanmasında bu kadar büyük bir korku uyandırabilir?"

"Ben büyülü bir cadıyım." Kıpırdandım ve onu yerinden oynatmaya çalıştım.

Dilini şaklatarak bana patronluk tasladı ve romu bir kenara bıraktı. Sonra daha da yaklaştı ve nafil kıpırdanışlarımdan dar pantolonunun etini sertleştirdiğini, şişmiş kolanını kalçasına doğru uzattığını dehşetle fark etmemi sağladı.

"Görünüşe göre Lordum, *her* tepkinizi saklayamıyorsunuz." Dizlerimdeki demir tutuştan kurtulmaya çalıştım. "Beni hemen çözün."

Alaycı bir ses çıkardı. "Sen hırlayan, utanmaz, görgüsüz bir yaratıksın. Seni bağlamaktan daha iyisini biliyordum. Bir hayvan kudurduğunda ona tasma takmazsın. Acısına son verirsin."

"Bana ne dersen de. Bu bacaklarının arasındaki şişkin *arzuyu* değiştirmez."

"Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." Boğazımı morartan bir yumrukla sıkarak beni hareketsiz bıraktı. "Eğer bilseydin, kendi içine kıvrılır ve merhamet için titrerdin."

Ona kimse için kıvrılmadığımı ya da titremediğimi söylemek istedim. Ama şimdi her ikisini de yapıyordum, kamburlaşıyor, titriyor ve elinin acı veren yakasında nefes nefese kalıyordum.

Üzerime eğilerek vücudunun her santimini benimkinin her santimine bastırdı. Etkileyici boyu ve omuzlarının genişliği görüş alanımı tüketiyor ve duyarımı boğuyordu. Ve kokusu... Yüce Tanrım, tertemiz kokuyordu. Yıkanmak için kullandığı sabun, dudaklarındaki aromatik nane, tenindeki sedir yağı

-Karışım, burnumdan içeri sızan az miktardaki havayı dolduran bir afrodisyaktı.

Güçlü fiziğini daha önce tişörsüz gördüğümde güzelliğine dair cızırtılı bir farkındalık hissetmişim. Ve şimdi, göğsünün katı genişliği boyunca uzanan mavi ceketiyse, yakınlığı aynı etkiyi yarattı.

Dilimi ısırdım ama titrememi bastıramadım.

Kaç kez zalim ve çekici bir adamla karşı karşıya gelmiş ve galip gelmişim? Ünvanlı bir hanımefendiden daha yüzsüzdüm, fiziksel olarak ortalama bir kadından daha güçlüydüm. Priest, dizlerimi altımdan çekmeyi başaran tek kişiydi. Çünkü ona izin vermişim. Ve öğrenmişim.

Ama beni hiç acımadan ya da gevşeklik göstermeden böğüren denizin üzerinde sallandıran bir adamın dengi değildim. Solunum yolumu o kadar sıkıyordu ki, yüzünün öfkeden alev alev yanması gerekirdi. Yine de her zamanki soğukkanlı ifadesini korudu. Ürpertici bir sakinlik. Kendine hakim.

"Ashley..." Dudaklarım ses ya da nefes olmadan hareket etti. *Lütfen, bırak beni.*

Yer değiştirdi ve dizlerimden birini parmaklık ile kalçaları arasına sıkıştırdı. Boynumdaki tutuşunu sürdürerek diğer bacağımı kaldırdı ve balkondan aşağı fırlattı.

Panik içinde çırpındım ve ağırlığımı korkuluklara göre ayarlamaya çalıştım. Ama ip yetişmiyordu ve bana hareket edecek alan bırakmadı. Bu pozisyon beni havada asılı tutuyordu; bir bacağım korkuluklara asılmış, diğeri ise karanlığa doğru tekmeliyordu.

Yerçekimi ve yorgunlukla savaşıarak kalçalarımı kapatamadım. Kadınsı etime çarpan ılık rüzgârla birlikte iyice açılmış bir halde, işe yaramaz bir şekilde döndüm. "Ashley, dur! Sen ne-?"

Avuç içini korkunç bir güçle bacaklarımın arasına soktu.

Acı patladı ve sersemlemiş bir kasılmayla yutkunarak ve irkilerek sessizce haykırdım. Sanki çığlığını duymak istiyormuş gibi boğazımdaki kavramasını gevşetti. Sonra açık eliyle amıma tekrar, zorla, vahşice vurdu ve hassas sinir yumrularıma cehennemini yaşattı.

Tişört çıplaklığımı görmesini engelliyordu ama vuruşları doğrudu. Bana tekrar tekrar vurdu, her darbeye eğildi ve klitorisimi hedef aldı.

Nefes alışları kısılıp homurtu patlamalarına dönüştü ve leğen kemiği sıkışmış bacağıma çarptı, sallanırken ereksiyonunu gıcırdattı.

Bağlı ellerimi döndürürken, serbest kalmak için çaresizce, acı verici duyuşal uyarımdan uğuldayarak çığlıklar attım. Ve başka bir şey daha.

Elinin ateş gibi sıcaklığı zonklamama neden oluyordu. Dokunuşu hiç gecikmedi, ama her inişinde bir sonraki darbeyi, yakıcı yanmayı ve kabul etmeyi reddettiğim derin titreşimleri bekliyordum.

Rahip bana bu şekilde çok güzel eziyet ederdi. Şaplak atma, boğma, ısırma eğilimleri ona olan arzum üzerinde kötü bir etkiye sahipti. Ama bu istekli ve sevgi dolu bir ortamda olmuştu. Bu *öyle* değildi.

Bu yanılttı.

Bedenimin şehvetli acıya verdiği tepkiyle savaşmak zorunda değildim. Zevk merkezlerini kapatarak, eklemlerimi sertleştirerek ve bacaklarımın arasındaki kasları gererek beynim *devraldı*.

Ashley zihinsel geri çekilişimi fark etmiş gibi geri çekildi, eli havada asılı kaldı. Mavi gözleri tüylü siyah kirpiklerinin altında parlıyordu, ölçümü alırken parlıyordu.

"Onunla savaşabilirsin." Doğruldu ve sesindeki törpüyü temizledi. "Ama beden hâlâ bir fahişe."

"Seninki de öyle." Bakışlarımı dar pantolonunun içindeki büyük şişkinliğe yönelttim.

Ağzının köşesi kalktı. Ufacık bir bükülme.

"Neden?" Kahretsin, canım yanıyordu. Her şey sıvı ateşe batırılmış gibi nabız gibi atıyor ve yanıyordu. "Neden bana *oradan* vurdun?"

"Çünkü yapabilirim." Ciğerlerini dolduran bir nefes çekti ve "Çavuş Smithley!" diye bağırdı.

Gözlerim büyüdü ve nabzım hızlandı. "Beni oraya geri gönderme. Mantıklı olabilirim."

"Makul ya da medeni olmaktan acizsiniz. Ama benim gemimdeyken, asgari nezaket standartlarını karşılayacaksınız."

Geri adım atarak sallanan bacağımı yakaladı ve parmaklığın üzerinden geçirdi. Bir kez daha geriye doğru bir açıyla korkuluklara oturdum. Hemen kalçalarımı birbirine yapıştırdım.

Dış kapının açılma sesini duyunca ellerini arkasında kavuşturdu ve başını eğerek gözlerini benimkilere dikti.

İki oda ötede, geniş gövdesinin ötesinde, yemek kamerasında bir silüet belirdi. Hareket gündüz kamerasına doğru ilerledi ve ay ışığının bir şafağı Çavuş Smithley'in boş yüzünü aydınlattı.

Sanki uyku odasına girmesine izin verilmiyormuş gibi orada durakladı. "Evet, lordum?"

"Bana bir şey olursa..." Ashley sırtını askere dönmüş ve bakışlarını benimkilere dikmişti. "Eğer hastalanırsam, yaralanırsam ya da ölürsem, Bayan Sharp'a ne yapmanız emredildi?"

"Onu ambara geri götürün lordum. Sizinle ya da siz olmadan İngiltere'ye götürülecek."

"Çok iyi, Çavuş. Hepsi bu kadar."

Asker bana doğru bir bakış bile atmadan gözden kayboldu. Kapının tıkırtısı onun gidişini haber verdiğinde Ashley bıçağı aldı.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken kalp atışlarım hızlandı. Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu kanıtlamak için çavuşunu çağırmazdı.

Beni Madwulf MacNally'nin önünde sallandırmak, yumruk yumruğa dövüşe sokmak, denizin üzerinde asmak ve çavuşunu çağırmak; her şey hesaplanmıştı.

Sınırları belirliyordu.

İçime girerek kalçalarını sıkılı dizlerime doğru itti ve bıçağı bileklerimdeki düğüme yerleştirdi. "Bacaklarını aç."

Karıncalanma hissi uyandıran bir hamlede, emir beni tahrik ederek ısıttı ve korkuyla ürpertti. Onunla bu konuda mücadele edemezdim. Eğer ellerimi değil de ipi koparmak istiyorsa, daha yakın bir açığa ihtiyacı vardı.

Bacaklarımı açtım.

"Aferin kızıma." Bakmadan gömleği dizlerimin üzerinde düzeltti ve eğik bedenime doğru uzandı. "Tut beni."

Düğümü kesti.

Kollarımdan çözülürken bana dokunmadı ya da düşmemi engellemeye çalışmadı. Kalçalarımın iki yanındaki demirleri kavrayarak beni ona uza n m a y a zorladı. Ve uzandım da. Kollarım ve bacaklarımla tutunarak kendimi onun kaya gibi sert gövdesinin heybetli sütununa sardım.

"Bunu unutma, Bennett." Başını çevirdi ve dudaklarını kulağıma değdirdi. "Seninle Madwulf arasında duran tek şey benim. Bana silah doğrultursan, bu gemide geçireceğin zamanı kırk yıkanmamış adamın açlığı altında sırt üstü yatarak geçirirsin."

Rüzgâr saçlarımı tuttu ve beni denize doğru sürüklemeye çalıştı. Parmaklarımı onun kaslı sırtına geçirdim ve yüzümü göğsüne bastırdım, sözlerini içime çektim ve onun gücüne bağlandım.

Beni kelepçelemesine gerek yoktu. Silahlarını korumasına gerek yoktu. Eylemlerimi engellemek için askerlerine ihtiyacı yoktu. Beni sağlam, gerçek bir tehditle hapsetti.

"Özgürce dolaşabilirsin." Dudakları yanağıma değdi. "Bana ya da bu gemideki herhangi bir adama saldırırsan ne olacağı konusunda çok net konuştum."

Midem sertleşti.

Kolumu kavradı ve beni parmaklıktan aşağı çekti. Uyku odasına girip oturacak bir yer ararken bacaklarım titriyordu.

Bir paravan lavaboyu ve lazımlığı gizliyordu. Gardırobun yanında bir sandalye duruyordu. Bunun karşısındaki duvarın içinde, aşırı doldurulmuş yatağı üç taraftan çevrelemek için yapılmış tonozlu bir oda vardı.

Hava nane, sedir ve temizlik gibi kokuyordu. Aldığım her nefes çok samimi, çok erkeksi, çok *ona* aitti. Nerede uyumamı bekliyordu?

Bakışlarım yatağa kaydı ve sarsılarak uzaklaştı.

Her ne kadar yere yığılmak istesem de ayakta durmayı tercih ettim. "Beni nasıl tanıdın?"

"Ben yapmadım." Bıçağı yanımdaki küçük masanın üzerine koydu.

Günün yaralarının zonklayan birikiminin altında, bıçağa bakma ve hatta onu kullanma isteğim olmadan sarktım.

"Onu oraya zekamı sınamak için koyduysan, alındım." Kabzaya sert bir fiske vurduğum ve uzaklaşırken masanın üzerinde bir tekerlek gibi dönmeye bıraktım. "İyi bir günümde, benden iki kat büyük ordulara karşı kılıç kullanabilirim. Ayrıca tabancayla çok iyi nişancı olduğumu da bilmelisin. Ama bugün iyi bir gün değil."

Bir berber usturası gerektirmeyecek kadar pürüzsüz ve cilalı olan yüzü hiçbir tepki vermedi.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim Ashley?" Sırf onu kızdırmak için battaniyelerden kıyafetlere, mobilyalardan bibloları kadar her şeye dokunarak özel alanında dolaştım.

"Daha azını beklemiyorum."

"Bir günde *iki kez* gemiden atıldıktan sonra, geceyi kadınlık organlarıma acımasız bir şaplak atarak sonlandırmak için-"

"Gece daha bitmedi."

Ona ters bir bakış fırlattım. "Bu yaşananları öylece unutamam. Uykuya daldığımda, dudakların morarana ve gözlerin mantar gibi yüzünden fırlayana kadar ellerimin boğazını sıktığını hayal edeceğime güvenebilirsin. Ama..." Ona bakmadan bir parmağımı kaldırdım. "Misilleme yapacak kadar aptal değilim. Hatalar yaptığımda, onlardan ders çıkarırım."

Döndüm ve şişmiş çenemi işaret ettim, son birkaç saat içinde verdiği birçok ağrıdan sadece biriydi.

"Beklentilerimi anladığınızı duyduğuma sevindim." Botlarını asil bir duruşla destekledi ve kare şeklindeki çenesini kaldırarak burnunun ucuyla bana baktı.

"Tanrı'nın dişleri, Komodor." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu sert tavrını sürdürmekten hiç yorulmuyor musun?"

"Büyüklerle ve iyilerle alay etmekten hiç yoruldunuz mu?"

"Hayır. Kesinlikle asla."

Bir ya da yirmi dakika boyunca heykel gibi durdu. Sonunda bir avucunu yüzünden aşağıya, ağzının üzerine indirdi ve omzunu duvara yasladı.

Daha mı iyi? Eğik kaşı sordu. Sert

dudakları inanılmaz derecede

sertleşmişti.

Başımı salladım. "Lord Ashley Cutler. Tüm takım elbise ve çizme ve görünüm

"Kral içerken sikini tutacak kadar kibar."

"Ağzın dehşet verici." Bakışları öfke duyduğu nesneye kaydı.

"Bu senin dehşete dūřmuş ifaden mi? Diđerlerinin aynısı gibi görünüyor, bu yüzden emin olamıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, Ashley, eđer ağzım seni rahatsız ediyorsa, neden ona öyle bakıyorsun?"

Gözleri benimkilere döndü. Kalın kirpikli ve şehvetli kapüşonlu, masmavi, değerli taştan gözler. Onun yolunda kendinden gečen kadınları izlemekten nasıl da bıkmış olmalılar.

Titrek fener ışığı yontulmuş yüz hatlarını yaldızlıyor ve mükemmel taranmış, mürekkep gibi siyah saçlarının üzerine gölgeler düşürüyordu. Bu saçlar çok parlak ve gürdü. Güneşe ya da tuzlu havaya maruz kaldığına inanmak zordu.

Görölmeye değer biriydi; bir savaşı yeni kazanmış ve Madwulf MacNally ile Edric Sharp'ın kızını ele geçirmek için okyanus ötesine yelken açmış, hayatının baharında seçkin bir subaydı. Döndüğünde akranları onu kıskanacaktı.

Ne kadar zamandır denizdeydi? Eve dönmek için acelesi var mıydı? Utanmaz değerlendirmelerime daha sakın, daha mesafeli bir rezervle cevap verirken ne düşündüğünü çılgınca merak ediyordum.

"İngiltere'de yeniden bir araya gelmek istediğiniz bir hanımefendi var mı?" Kollarımı kavuşturdum, bir adım ötede durdum.

"Hayır."

Bunda şaşıllacak bir şey yok. Söz konusu kadınlar olduğuunda, bir klitorise şaplak atmak için bir kalbe kur yapmaktan daha fazla çaba harcıyordu.

Durumu anladığım kadarıyla beyninden bilgileri kazımak için bir ayım olacaktı. şu anda yüzüm yere düşmeden önce çok fazla enerjim kalmıştı. Sorularımın geri kalanı beklemek zorundaydı. Bir tanesi hariç.

"Beni nasıl buldun?"

"Başka bir korsanın peşindeydim ve o beni sana getirdi."

Rahip mi? Bu mümkün değildi. Güven çemberimiz dışında kimse bağlantımızı bilmiyordu.

Başım panik ve yorgunlukla çarpıyordu ama sesimi nötr tuttum. "Kim?"

"Charles Vane."

"Ah." Keder rahatlamayla çarpıştı. İkisini de yüzümde göstermedim. "Senin için uygun."

"Bolca. Vane öldüğüne göre, bir sonraki hedefim sendin. Ama Jamaika'ya vardığınızı öğrendiğimde çoktan demir almış ve yelken açmıştınız. Oldukça ani oldu, değil mi?"

"Beni avlayan tek kişi sen değilsin."

"Ama seni yakalayan tek kişi benim."

Kibirli aptal. Keşeke önce Rahip Farrell'ın beni yakaladığını bilseydi. Ona, eğer benim oyunuma gelmeseydi Edric Sharp'ın kızını ve Vahşi Rahip'i yakalayabileceğini söylemeyi ne çok isterdim.

Ama evliliğim benim en saklı sırrım ve kaçmak için en büyük umudumdu.

"Madem beni tanımadın," dedim, "beni nasıl buldun?"

"Kimse imajınızı tam olarak tanımlayamazdı. Bu bilinmezliği korumayı iyi başardınız. şu ana kadar. Ama neye benzediğini bilmeme gerek yoktu. Davranışlarını, denizde bıraktığın izleri ve seni takip eden ilmi inceledim. Charles Vane ile olan bağlantın. Komutanı olduğun kalyonda ne bayrak, ne arma ne de işaret var. Ve köleleri serbest bırakma tutkun."

Gözlerimi kapattım, yavaş bir nefes aldım ve ona ters ters baktım. "Batık köle gemisini buldun."

"Ölü denizciler ve yanmış keresteler St. Christopher'ın batısında kıyıya vurduğunda haberim oldu. Saldırının her yerinde senin damgan vardı. Oradan sizi takip etmek kolay oldu."

Ellerim kenetlendi ama o baskından pişmanlık duyamazdım. O gün iki genç Afrikalıyı kurtarmıştık. Ayrıca Ashley Jamaika'dan beri peşimde olduğu için beni eninde sonunda yakalayacaktı. Tıpkı Priest'in yaptığı gibi.

Duvardan doğruldu ve yanımdan geçerek gardıroba yöneldi. İçindeki çekmecelerden birinden, tüylerle süslenmiş üç köşeli mavi bir şapka çıkardı ve kafasına geçirdi. Başka bir çekmecedен uzun bir keten yünlü kumaş çıkardı ve şiltenin üzerine serdi.

Bir beyefendinin bol geceliği.

Rahip yatarken hiç giysi giymemişti. Ben de çıplaklığı tercih ederdim. Ama burada değil.

"Bu benim için mi?" Etek ucunu kaldırdım, kaba kumaşı parmaklarımla arasında ovaladım, şeffaf olmadığı için rahatladım.

"Evet." Parmağıyla gizlilik ekranına doğru bir işaret yaptı. "Emekli olmadan önce yıkan."

Döndü ve sanki bir yere gidiyormuş gibi tam üniformasını giyerek yemek kabinine doğru yürüdü.

"Ashley?" Gözlerini görene kadar bekledim. "Nerede uyuyacağım?"

"İşte." Çelik gibi çenesini arkamdaki yatağa doğru itti ve yürümeye devam etti.

"Nerede uyuyorsun?" Sessizliği üzerine arkasından koştum. "Nereye gidiyorsun?"

Dış kapının tıkırtısı onun çıkış sesini duyurdu.

Göğsümde bir hayal kırıklığı hırıltısı titreşti. Gün içinde masanın yanından hızla geçtim.

yemek kamarasındaki masanın etrafına oturdu ve kapıyı açtı.

Ashley diğer tarafta duruyordu, botlarını iki yana açmış, ellerini arkasında kenetlemişti ve mavi gözlerini benimkilere dikmişti. Beni bekliyordu.

Nefesim kesildi. "Özgürce dolaşabileceğimi söylemiştin."

"Bu kıyafetle olmaz." Yan tarafa doğru kaydı ve arkasındaki iki teğmeni işaret etti.

Adamlar ellerinde uyumsuz kumaş yığınlarıyla telaşla içeri girdiler. Yırtık pırtık giysileri, bir tabak dikiş malzemesiyle birlikte masanın üzerine bıraktılar ve kulübeden dışarı çıktılar.

"Orada yeterince kumaş var," dedi. "Buradan ayrılmadan önce kendine uygun bir gardırop hazırlayacaksın."

"Dikiş dikmeyi bilmiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Bana doğru eğildi ve burnunu benimkinden birkaç santim uzağa koydu. "Yetiştirilme tarzın aksini söylüyor."

Gözlerimi kırıştırdım, en iyi cevabı arıyordum. Leydi Abigail Leighton'ın bana iğne ve iplikle nasıl çalışılacağını öğrettiği doğrudu. Ama son yedi yılda yaptığım tek dikiş açık yaralar ve kanayan etlerle ilgiliydi.

Elinde cam şişelerle tıkırdayan küçük bir ilaç sandığı taşıyan başka bir adam odaya girdi.

"Madam." Sarışın adam çığ bileklerime, kanlı gömleğime ve zonklayan çeneme baktı. "Ben Teğmen Flemming, geminin cerrahıyım. Yaralarınıza bakalım, olur mu?"

Şok olmuş bir halde koğuş nöbetçi subayının gündüz kamerasına doğru ilerleyişini izledim. Arkasında, elinde meyve, et ve bisküvi dolu bir tepsi tutan daha genç üniformalı bir adam vardı.

Ashley'nin bugün üzerime saldıgı onca şeyden sonra, bin ömür geçse de böyle bir nezaket beklemezdim. Bir bit yeniği olmalı.

Kapıya döndüğümde Ashley gitmişti.

Twenty-one

Yorgun olduğumu biliyordum ama Teğmen Flemming bileklerimdeki sıyrıkları tedavi ederken yemek masasında uyuyakalana kadar yorgunluğumun boyutunu idrak edememiştim.

Elini omzuma atıp beni hafifçe sarsarak uyandırdı. "Hanımefendi? Uzanmalısınız."

Yumuşak İngiliz aksanı tavırlarıyla uyumluydu. Sarı saçlarının diplerindeki beyaz teller onu kırk yaşından daha yaşlı gösteriyordu. En azından benim tahminim buydu. Fazla konuşmazdı.

Merhemleri ve sargı bezlerini topladıktan sonra tek kelime etmeden dışarı çıktı ve beni loş kulübede yalnız bıraktı.

Homurdanan midemi yatıştırmak için biraz kavrulmuş et ve bisküvi yedim. Sonra da Ashley'nin uyuduğu odaya girdim.

Gizlilik perdesinin arkasında Priest'in gömleğini çıkardım ve burnuma tuttum. Artık onun gibi kokmuyordu ama atmaya da kıyamadım.

Leğendeki sabun ve suyu kullanarak ketendeki kanı temizledim ve kuruması için astım.

Saçlar için kokulu yağlar, cilt için ambrosial merhem, dişleri temizlemek için at kuyruğu kılları olan bir öküz kemiği fırçası ve bıyıklar için kesme aletleri gibi çeşitli malzemeler dolabı dolduruyordu. Ashley bu sonuncusunu gerçekten kullanıyor muydu? Bütün bir günün ardından tıraşsız yüzünde hâlâ tek bir kıl bile yoktu.

Boğazımdaki yeşim taşına dikkat ederek saçlarımı ve vücudumu onun temizleyicileriyle yıkadım. Sonra beyefendinin geceliğini giydim, yatağındaki örtünün altına girerken keten yünlü kumaşın içinde yüzdüm.

Dolgu yeterince yumuşaktı, yanlar arasındaki mesafe iki kişi için yeterince genişti. Ama kendimi oyuğun duvarına yaslayıp battaniyeleri üzerime çektiğimde daha güvende hissediyordum.

Gemi tembelce sallanıyor, beni uyku ile uyanıklık arasındaki boşluğa sürüklüyordu. Ama zihnimi kapatamıyordum. Midemdeki çalkantıyı bastıramıyordum. Yatağa gömülmüş yabancı bir adamın sedir kokusunu görmezden gelemiyordum.

Uyku huzursuz nöbetler halinde gelip gidiyordu. Geçen saatler ayı açık balkonun çerçevesinden **k o v a l a d ı** .

Rahip geldiğinde, ilk ne duyardım? Gemisinin tıslayan yelkenlerini mi? HMS *Blitz*'in savaş davullarını mı? Ashley'nin konuşan trompetten gelen sesini mi?

Yemek kabininden bir ses geldi. Kapı tıkırtısı. Sonra ayak sesleri.

Nefesim kesildi, tüm varlığım o yürüyüşü dinlerken gerildi. Onu tanıdım; kendinden emin, telaşsız topuktan parmağa ritim.

Ne kadar sinir bozucu. Bu adamı çok az tanıyordum. Hayatımın en önemli olayı değildi, görmek için sabırsızlandığım bir şey değildi. Bir günün en karanlık parçasıydı. Öyleyse neden burada uzanmış, sanki bunca zamandır uyanıkmışım gibi onun yaklaşma ritmine odaklanmış, onu bekliyordum?

Uyku odasına girdiğinde gözlerimi kapattım. Eşikte hareketleri durdu ve karanlıkta yüzüstü yatan halime gözlerini kısarak baktığını hayal ettim.

Omzumu yatağın girintisinin arka duvarına dayadığımda, yanımdaki şilte bana katılması için bir davetiye gibi çok fazla yer bırakmışım. Ama bu hatayı düzeltmek için artık çok geçti.

Çoktan hareket etmiş, gardırobun yanına gelmişti. Çekmeceler açılıp kapanıyordu. Kumaş hışırdadı. Deri gıcırdadı. Bağcıkların kayması yumuşak, hızlı sesler çıkarıyordu.

Ve giysileri gitti.

Gözlerim kapalıyken, onları açarsam ne bulacağımdan korktum. Eğer uyuduğuma inanırsa, belki de giderdi.

Yatak eğildi, ağırlığının altında eğildi.

Ciğerlerim dudaklarımın arasından bir soluk geçirmeye çalıştı. Ama nefes alış verişimi ölçtüm ve göğsümün yükselip alçalmasını uykuyu taklit edencesine eşit, ince tuttum.

Yanımda uzandı ve gizlenmeye çalışmadan örtüyü düzeltti. Sadece onun sıcaklığı bile ölüleri uyandırabilirdi. A r a m ı z d a bir metreden daha az bir mesafe varken, vücudunun sıcaklığını sanki bana bastırıyormuş gibi hissediyordum.

Yalnız uyumak istedim.

Ama iki yıl boyunca tam olarak bunu yapmışım ve berbattı.

Belki de Ashley Cutler gibi biriyle yalnız yatmak istiyordum. Ama bu mantıklı değildi. Madwulf ile böyle bir şeyi asla düşünmezdim.

MacNally, Teğmen Flemming ya da bu gemideki herhangi bir hödük.

Priest birlikte uyuduğum tek kişiydi. Şimdiye kadar birlikte uykuya dalmak *istedim*.

Bana zarar verene kadar.

Bir gözümü açtım ve Ashley'in çıplak sırtının cesur kareliğini gördüm. İki gözümü de açarak güçlü boynunun çizgisini, omzunun kaslı eğimini, pazusunun çıkıntısını izledim. Enfes. Kusursuz. Merhamet Tanrım, güzel bir pakete sarılmış zalimliğe karşı gerçekten bir zaafım vardı.

Ay ışığının kalıntıları çıplak vücudunu grinin tonlarıyla kaplamış ve zayıf belinin örtünün kenarıyla buluştuğu yerde gölge birikintileri oluşturmuştu. Altın süslemeli üniformasıyla hazır olda durmaktansa, teninden başka bir şey giymeden rahatça uzanırken çok daha cazip görünüyordu.

Çıplaklığının örtünün altında da devam ettiğini bildiğimden, istesem de başka tarafa bakamazdım. Onu bu kadar yakından incelediğim için kendimi azarlamalıydım ve beynim beni terk etmemiş olsaydı bunu yapardım.

"Uyu artık." Kalın, gürleyen sesi kalbimi durdurdu. Sırtına dik dik baktım. "Çıplaksın."

"Ben böyle uyuyorum."

"Bu yatakta bir kadın var." "Bu benim yatağım."

"Ama-"

"Sessiz ol."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ta ki onun çıplak bedeninin gece boyunca bana doğru savrulduğunu hayal edene kadar. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Ağır bir nefes verdi ve o aristokrat burun deliklerinin açıldığını görebiliyordum.

Bir hamleyle yuvarlandı ve yüzünü bana döndü.

Ağzının benimkine bu kadar yakın olmasına hazırlıklı değildim. Yumuşak nefesleri dudaklarımı öptü ve koyu mavi gözleri tüm dikkatini bana verdi. Her şeyi yöneten, denetleyen ve kontrol eden bir adamın gözleriydi bunlar. Bir kadının ruhuna hükmeden gözler.

"Hiç ilişkide olmadığım birinin yanında yatmadım... aşkla." Yutkundum. "Bu... Biz aşk yaşamıyoruz."

"Hayır, değiliz." Yüzünü başka yöne çevirdi. "Bekle."

Bekledi.

"Askerleriniz ne düşünecek?" İtibarım zerre kadar umurumda değildi ama sonuçlarını anlamam gerekiyordu. "Bir kadın korsanın cinsel hünelerine yenik düştüğüne inanırlarsa, Kraliyet'teki zor kazanılmış statünü kaybetmez misin?"

Donanma mı?"

Madwulf ile benim aramda sadece kendisinin olduğunu söylediğinde ona inanmıştım. Ashley'nin mürettebatı arasındaki bir isyan beni bu korumadan mahrum bırakırdı.

"Ben bir korsan gemisine komuta etmiyorum," dedi. "Burası bir demokrasi değil. Bu gemideki *hiç kimse* beni sorgulayacak rütbeye sahip değil, özellikle de asi tutsaklarım."

"Öyle olsun. Bu mahkum uyurken kendisini kaçıran kişi tarafından taciz edilmek istemiyor."

"Olma ya n yerde şehvet arama." Bana sırtını vererek yanına döndü.

"O zaman ereksiyonunla beni dürtme."

"Konuşmayı kes."

"Kudurmuş hayvanları bağlayıp şaplaklarken hep sertleşir misin?" "Bir kelime daha edersen, küstah ağzını tıkarım."

Başka bir tehdit. Bunu uygulayacağından ve sonuçtan bir kaya gibi sertleşeceğinden emindim. Adam ciddi bir inkâr içindeydi, bu da işime yaradı. Şimdilik.

Zihnimin bir köşesinde, bu durumun korktuğum bir yöne dönme olasılığını anlıyordum.

Ne yazık ki, acımasız ve gaddar kocam tarafından kurtarılmak benim için en iyi seçenektir. Ama ihtimaller onun lehine değildi. Birinci sınıf bir gemiye gizlice binip beni fark ettirmeden götüremezdi. Emrindeki en küçük, en hızlı yelkenlinin yaklaşması fark edilirdi.

Korkunç gerçek şu ki, açık denizlerdeki en ağır silahlı savaş gemisiyle nasıl savaşağını bilmiyordum. Vücudundaki her nefesle deneyeceğine güveniyordum ama başarısı için hayatım üzerine bahse giremezdim.

Ashley beni yargılanmak üzere İngiltere'ye götürmeyi planlıyordu, orada hüküm giyecek ve asılacaktım. Bu bir gerçektir.

Ama bunu değiştirebilecek güce sahiptim.

Sağlıklı bir yetişkin kadın olarak *kazara* birçok kalp kazanmıştım.

Ashley'nin kalbini *kasıtlı olarak* kazanmak için bir ayım vardı.

Bunu *Jade'in* küpeştesinden atlamadan önce düşünmüştüm. Gülümsemeyen, duygusuz komodorla tanışmadan önce.

Kalpsiz bir adam aşık olamazdı. Ama bir parçam onun soğuk kaplamasının altında sıcak, yumuşak, hassas bir organın atmasını umuyordu. Eğer orada bir kalp varsa, onu alabilir, çevirebilir ve kaçmak için kullanabilirdim.

Ancak mantıklı kısım üçüncü bir planı çoktan düşünmüştü.

Eğer komodorun kalbine ulaşamadıysam, kesinlikle bacaklarının arasına ulaşabilirdim.

Ağırbaşlı kirpiklerimi kırpıştırma ya da kalçalarımı bir koket gibi sallama konusunda yetenekli olmasam da, göğsümü ortaya çıkaran bir elbisenin içine nasıl gireceğimi ve bir erkeğe gözleri şaşı olana ve beyni patlayana kadar nasıl dokunacağımı biliyordum.

Ashley Cutler'la battaniyenin altında ter içinde yuvarlanmak onu beni serbest bırakmaya ikna edemezdi. Ama karnımda bebeğini taşıdığımı inanırsa, *bu* her şeyi değiştirirdi.

Beni darağacına göndermezdi. Çünkü kendi çocuğunu idam etmezdi. *Kalbini kazanmak ya da bebeğine hamile kalmak.*

Bu planlardan herhangi birinin işe yaraması için ona yaklaşmam gerekiyordu. Tohumunu vücuduma alacak kadar yakın.

Karanlıkta güzelce yontulmuş sırtına bakarken, bu kadar zor hissetmemeliydim. O muhteşem bir adamdı ve ben hayatta kalmak için daha kötü şeyler de yapmıştım.

Eğer onunla yatmayı başarırısam, bana ihanet eden kocama ihanet etmiş olacaktım. Bu düşünce midemi bulandırdı çünkü Tanrı beni kahretsin, çapkınların kralını hâlâ seviyordum.

Ama hiçbir şey yapmasaydım, asılacaktım. Ölürdüm. En iyi seçenek bu değildi. Rahip burada olsaydı, ne diyeceğini biliyordum.

Çılgın orospu çocuğu bana hayatta kalmak için yalan söylememi, çalmamı, hile yapmamı, sakatlamamı, öldürmemi veya kimi becermem gerektiğini söylerdi.

Gözlerimi kapatıp uykuya daldığımda, kulağımda onun gür Galli aksanını duydum.

Hayatta kal, aşkım. Ne olursa olsun.

Twenty-two

"Ah!" İğneyi parmağımın altından çektim ve kanayan uzantıyı ağızıma soktum.

Dikiş dikmekle ilgili hayal kırıklığım bütün gün artmıştı ama neredeyse bitmek üzere olan giysiyi balkondan aşağı atmaktan kaçındım.

Bu sabah yalnız uyanmıştım ve yemeklerimi getiren genç asker dışında kimseyi görmemiştim. Ashley uyanık olduğu saatleri her nerede geçiriyorsa, burası değildi.

Ama aklımdan hiç çıkmıyordu.

Onun düzenli masasındaki sandalyede ölçer, keser ve dikerken, yakınlık sanatı üzerine kafa yordum. Dokunmak, öpmek, soyunmak, onu bedenime çekmek... Şehirlerde, oluklarda ve tavernalarda gördüğüm her pozisyon k o m b i n a s y o n u n d a ahlaksız senaryolar hayal ettim.

Elbette Priest ve diğerleriyle yaşadığım deneyimlerden faydalanabilirdim ama paslanmıştım. Ve Priest'in ihanetinden sonra, bir zamanlar sahip olduğum güvenden yoksundum.

Hâlâ arzulanıyordum mu? Öyle olsaydım, Rahip beni terk eder miydi?

Olumsuz düşüncelerden güç aldım ve Ashley'nin kendini bir kadın korsanın hizmetine adanmış, beni her şeyin ötesinde istediği ve benim itiraf ettiğim sevgilim olduğu bir fantezi tasarladım. Parmaklarım dikiş iğnesini çalıştırırken, zihnim çıplak, birbirine dolanmış, yalayan, fısıldayan, okşayan ve gece gündüz kızırgan hayaller kurdu.

Saatlerce cinsel hayal gücüme dalarak, kendime her tepkiyi hissetmeme izin verdim - korku, endişe, şüphe, inkar, kabullenme, açlık, zevk - ta ki... bıkkın olmayana kadar. Bir erkeğin dokunuşuna karşı asla sertleşemezdim ve Ashley ile olduğunda, tüm bu duyguları tekrar yaşayacaktım. Ama kendimi zihinsel olarak elimden geldiğince buna hazırladım.

Ashley'nin tutsak sevgilisi olarak oynayacağım rolü kabullenmiştim.

Şimdi sadece ellerimin kafamı takip etmesine ihtiyacım vardı.

Dikkatimi kucağımdaki giysiye vererek son rötuşları tamamladım.

Kalçalar bir kadının bütün görünümünün temeliydi. İster bir hizmetçinin şık soyunmalığını örmeye devam edeyim, ister soyluların ve orta sınıfların boğucu elbisesini, bu temel parçayla başlamak zorundaydım.

Kemikli gövde, uzun bir gövde, kıvrımlı bir bel ve kapalı bir göğüs elde etmek için gerekliydi. Hayatımın büyük bölümünde sırtımı ve göğüslerimi desteklemek için bu mekanizmaları kullandığımdan, bunları hurdalardan nasıl yapacağımı öğrenmiştim.

Kemik için, Ashley'nin masasında bulduğum kalın kâğıt sayesinde dar karton şeritler kullandım. O çizimlere ihtiyacı varsa, daha açık olmalıydı.

Bu bölgeden ayrılmadan önce kendinize uygun bir gardırop hazırlayacaksınız.

Emrini kafamda her tekrarlayışımda daha da sinirleniyordum. O k a d a r ki, gardırobunu da yağmaladım.

Gömleklerinin ince ipeği, kalıntıları örtmek için hoş bir dış yüzey sağlıyordu. Ve bir erkeğin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla altın işlemeli mavi elbisesi olduğu için, bunlardan bazılarını parçaladım.

Yumuşak dokusu, hacimli pilileri ve canlı mavi boyasıyla brokarlı kumaş, daha sonra birlikte dikeceğim bir beden ve etek oluşturacaktı.

Resmi olmayan tek bir elbise için çok fazla iş vardı. Ama önümüzdeki bir ay boyunca bu kulübede oturmayı ve bu konuda huysuzluk etmeyi reddettim.

Sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktım ve bu sabah giydiğim gömleğimin üzerindeki askıları sardım. Rahip gömleği. Küçük bedenimi bir şalvar gibi örttüğü için, beyaz ketenin kıvrımları kemik bedenimin altında harika bir şekilde toplanıyordu.

Priest'in gömleğinin bağcıklarını göğsümde açık bıraktım ve kalçaların ön kapağını sıktım. Ancak iç çamaşırının tam oturması için ikinci bir çift el gerekiyordu. Bu daha sonra olacaktı.

İğne ve ipliğe dönerek eteği ele aldım.

Limon sarısı güneş batı ufkuna doğru alçalırken, bakışlarım pencerelerde geziniyor, kulaklarım yaklaşan bir geminin sesini duymak için dikiliyordu.

Umut tehlikeli bir yatırımdı. Priest'in kararlarını ya da ona olan inancımın sonucunu kontrol edemezdim. Sadece kendi eylemlerimi yönetebilirdim, tam burada, şu anda.

Kadın işi.

İçimi çektim. Üç ya da daha fazla gün içinde, işlevsel bir önlük ve ardından bu kulübeden çıkış biletim olacaktı.

Başım eğik ve bir parmağım daha kanarken kendimi işe verdim. Çünkü

Alacakaranlık odayı karanlığa gömerken fenerleri yaktım ve yola devam ettim.

İlk köpek nöbetinin iki çanı civarında dış kapı açıldı. Masanın arkasındaki pozisyonumdan, aynı genç askerin akşam yemeğini yemek kamarasındaki masaya koyduğunu gördüm.

Fırınlanmış et ve sebze lobcouse'un doyurucu aroması burnuma ulaştı ve beni yemeye çağırdı. Ve bu eteği bitirdikten sonra yiyeceğim.

Kumaşın üzerine eğilmiş, sabit bir ritimle ipliği örerken, askerin uzaklaşan ayak seslerini dinliyordum. Kapı kapandı. Sessizlik yerleşti. Ama bir şeyler kıpırdadı.

Başımı kaldırdım ve bakışlarım Ashley'in lacivert gözlerine takılınca nefes nefese kaldım. Bir kabin ötede durmuş, şapkasını dirseğinin altına sıkıştırmış, yemek masasından beni izliyordu.

Tanrı şahidim olsun ki, herhangi bir aristokratın en yumuşak kaşına ve en sert ifadesine sahipti. Ve bu kadar masum görünen bir yüzle? *Olağanüstü*.

Belki de pembe dudaklarının geniş, yastık gibi dolgunluğuydu. Ya da gözlerinin iri, yuvarlak, okyanus rengiydi. Ya da üzerinde ne bir çil, ne bir leke ne de bir bıyık bulunan o mükemmel, genç ten.

Titiz bir el tarafından kesilmiş siyah saçları, başının tepesinde rüzgârda savrulan, karışık uzunluklar halinde dökülüyordu. Yanlarda daha kısa, daha evcil tutamlar halinde mükemmel bir şekilde soluyor, yüce rütbesinin ve boyunun beklentilerine meydan okuyordu.

Uzun saçlar bir statü sembolüyken, seyrelen saçlar ve kellik büyük bir aşağılanmayı beraberinde getiriyordu. Çoğu asilzade gösterişli, güçlü peruklara büyük miktarda para harcamayı tercih ediyordu - zenginlik gösterisi için bir başka plan.

Ancak Ashley kalın doğal saçlarla, onu gösterecek özgüvenle ve onu kesmek için gerekli kaynaklarla kutsanmıştı.

Bugün boynuna beyaz bir kravat takmış ve ipek gömleğinin üzerine siyah bir yelek giymişti. Her zamanki mavi elbisesi omuzlarına kadar uzanıyordu ve kıvrıdığım kumaşın mavisine uyuyordu.

Yaptığım şeyin farkına vararak gözleri irileştiğinde, sonunda onun vurduğumdan tavrından bir tepki koparabilmek için nefesimi tuttum.

Bekle... Bekle... Her an kıpkırmızı olup patlayabilirdi.

Şapkasını yavaşça bir kenara bıraktı. Sonra tokalı ayakkabıları hareket etmeye başladı ve onu düzgün, kararlı adımlarla bana doğru taşıdı. Yavaşça nefes vererek iğneyi ve bitmemiş eteği masanın üzerine koydum ve ellerimi kucağımda birleştirdim, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Bunu açıkla." Yanımda durdu ve bir parmağını dikiş projemin yağmalanmış kumaşına bastırdı.

"Kim olduğumu unuttun mu?" Başımı eğdim, tatlı tatlı gülümsedim. "Ben baskın yaptım."

ve kişisel kazanç için zengin götleri soymak."

"Alçak korsan." Elini yumruk yaptı ve arkasına doğru çekti, duruşu da yüzü gibi dikti. "Görevi tamamlamak için sana fazlasıyla kumaş verildi."

"Bana kaba, çirkin bir kamgarn verildi." Kullanmamı istediği kaşındırıcı yünden bir avuç aldım ve ona fırlattım. "Bu saçmalığın bir ilmeğinin bile *senin* değerli kıcını tırmalayacağını sanmıyorum."

"Bana kasten meydan okudun."

"Ne istediysen yaptım. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" "Hayır." Yontulmuş burun deliklerini titreştirerek heceyi ısırdı. "Anlat bana."

Komut karşısında şaşırarak başımı geriye çektim ve hemen toparlandım. "Çocukken annem benim bir arp sanatçısı olmamı isterdi. Bu yeteneğin hoş bir nişana davetiye çıkaracağını düşünüyordu." Kadim suçluluk duygusu omuzlarıma çökerken sandalyeye yığıldım. "İlk arp dersimde zarif enstrümanı parçaladım ve tellerini olta olarak kullandım."

"Neden?"

"Seyis çocukla birlikte gölette balık tutmak istiyordum. Çocuk kalbimi besleyen şey buydu. Körü körüne emirlere uymak *değil*." Gözlerimi bitmemiş elbiseye indirdim. "Başkalarının standartlarına uymak benim olduğum her şeye aykırı."

"Annenin seninle evlenmek için bir teklif almadığını varsayıyorum." "Ne yazık ki aldı. Onun için talihsizlik. Nişanı bozduğumda bağırsaklarını bıçağımla açtım."

Gözlerini kırpmadan bana baktı. Sonsuz bir anın ardından gözlerinin arasında küçük bir kırılganlık oluştu. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Omuz silktim. "İngiltere'ye vardığımızda, suçlar listeme Grisdale Markisi'nin öldürülmesini de ekleyebilirsin."

"*Hoş karşılanmayan iğnesi* olan lord bu muydu?" "Aynısı."

Bana yaklaştı, üzerime eğildi. Elini yavaşça kaldırdı, nefesim kesildi. Parmak uçları boynuma dayandı, o kadar yumuşaktı ki, hayaletimsi dokunuşunu hissetmek için zorlandım.

"Bunu nereden buldun?" Eli boğazımdaki taşın etrafında kıvrıldı. "Onu çaldım."

"Peki ya bu?" Priest'in gömleğinin köprücük kemiğine yaslanan ketenini çimdikledi. "Bu kime aitti?"

"Onu çaldığım adam. Adını hatırlayamadım."

Bu gemiye sadece iki şey giyerek gelmiştim. Babama ait olan bir şey ve kocama ait olan bir şey. Bazen öyle olurdum ki

kazara duygusal olarak bu kadar uzun süre hayatta kalmam bir mucizeydi.

Bakışları masanın üzerinde geziniyor, kalasların kemiklerini yapmak için yok ettiğim çizimleri buluyordu.

"Eğer bir arpım olursa," dedi, "artık onu kilitlemem gerektiğini biliyorum."

"Ve dişlerini fırçalarken kullandığın kıl fırça." Pırıl pırıl beyaz diş minelerimi göstererek ona dişlek bir gülümseme verdim. "Tabii tekrar ödünç almamın bir sakıncası yoksa."

"Hiç utanman yok."

"Hem de hiç."

Öfkesi yoktu. Duygusu yoktu. Ama *bir şeyler* hissetmiş olmalıydı. Düşünen, hesaplayan, zeki bir adamdı. Onu okuyamamam beni endişelendiriyordu.

"Şimdi *size* bazı sorular sormama izin vermelisiniz." Çenemi kaldırdım.

"Benimle gel." Topuklarının üzerinde döndü ve yemek kabinine doğru yürüdü.

Merakla peşinden yürüdüm.

Masada benim için bir sandalye çekti. Oturmak için hareketlendim ama yolumu kesti, gözleri elbisemin gevşek bağlarına sabitlenmişti.

Göğsümün dekolteden taşıtığını hissetmek için bakışlarını takip etmeme gerek yoktu. Teşhir, tasarım gereği olmuştu.

Ondan yardım istemek için ağzımı açtığımda, parmakları benden önce davranarak göğüslerimin arasındaki bağcıklara yapıştı. Sonra çekti. Sertçe.

Bağcıklar daraldı, havamı kesti. Kaburgalarımın çatlayacağını düşünene kadar daha sert çekti.

G ö v d e m i içime çektim ve kuşatma baskısına uyum sağladım, yüz ifadesini izledim, bir kızarıklık, ateşli bir bakış, sallanan bir boğaz aradım.

Hiçbir şey.

Göğüslerimin arasına bir düğüm atarak askıları inanılmaz derecede yakın ve sıkı hale getirdi. Boğazı bağladı. Sonra masanın yüzeyini okşadı, kasıtlı olarak sessizdi.

Kafam karışmış bir şekilde el hareketine baktım.

"Eğil. Yüz üstü yat." Yüzeye tekrar dokundu. "Tam buraya."

"Lordum?" Kalp atışlarım hızlandı. "Elbette, demek istemiyorsun-"

"Kişisel eşyalarımı yağmaladınız, kıyafetlerimi mahvettiniz ve çizimlerimi yok ettiniz." Ellerini arkasında kavuşturdu, omuzlarını dikleştirdi. "Çocukça oyunlarınıza rağmen, doğru bir sonuca vardığınızı umuyorum."

"Hangisi?"

"Öfkemi kıskırtmak için yaptığınız romantik planlar meyve vermeyecek."

"Evet, beklentilerin altında kaldın. Ama dürüst olmak gerekirse Ashley, bu ilişkinin yürümesi için duygularını paylaşmayı öğrenmelisin."

"Ne..." Nefes alıp verdi. "Ne ilişkisi?" "Tutsak-esir

ilişkimiz." Gözlerimi kısmıştım.

"Aynen öyle. Ben de tam ona geliyordum." Çenesiyle masayı işaret etti. "Bükül

lütfen. Bunu kollarınız serbestken ya da arkanızda baēlıyken yapabiliriz." "Bu mu?" Nabzım kulaklarıma bir balyoz gibi çarptı. "Ne-?"

Bir anda eli saçlarıma saplandı, parmakları kafa derimdeki bukleleri sıkı ve başıımı geriye doēru çekti.

"Dikkatle dinle, Goldilocks." Gözlerimi zalim bakışlarıyla buluşturmaya zorladı, sesinde ne fırtına ne de rüzgâr vardı. "Sana istediēin tepkiyi vermeyeēeēim. Ama cezayı her zaman yerine getireēeēim."

Ne demek istediēini anlamak için unvanlı bir lordun yüksek ērenimine ihtiyaım yoktu.

Dn gecekı dayaktan sonra amım hala şişmişken olmaz.

Geriye uzandıēımda titreyen parmaklarım saımdaki elin etrafına dolandı ve ondaki titremeyi ben de hissettim.

Titriyordu. Bu tepkiyi ya da bakışlarında titreşen alıēı ben icat etmemiştim. Bunu istiyordu. Sadece düzeni saēlamak için deēil. Kıçımı kızartma düşüncesi onu tahrik etmişti.

Bir ürperti omurgam boyunca ilerledi ve karnıma doēru kıvrıldı.

"Kısıtlama yok." Dudaklarımı ıslattım, kafatasımdaki acıdan gözlerim yaşardı. "İtaat edeēeēim."

Eli kayboldu. Dizlerim sıvıya dönüştü ve masaya doēru tökezledim.

řaplaēın verdiēi ařaēılanma hissi fiziksel darbelerden daha fazla acı verirdi. Ama eli kııma deēdiēinde, bunun içinde bir samimiyet ölçüsü olacaktı. Doēru yönde atılmış bir adım.

"Kaç mahkûma şaplak attınız, Amiral?" Belimi büktüm ve dirseklerimi masaya dayayarak omzumun üzerinden ona baktım.

"Hiç." Arkama geçti ve ayaklarıma tekme atarak nefes alış verişlerimin ritmini deēiřtirdi. "Kollarını başının üzerine koy."

Tenim ısındı ve bir belirsizlik ürpertisi sinirlerimi işgal etti. Ama emredileni yaptım, ellerimi masanın üzerinde kaydurdım ve gēsm ve yanaēımı ahşap yzeyeye getirdim. Bu pozisyon ona bakmamı engelliyordu ama onu her yerde hissediyordum. Kaslı sıcaklıēı, hükmedici varlıēı, p o p o m d a k i delici bakışları...

Saçlarımın aēırlıēını yana doēru kaldırdı. Sonra sert bir parmak kafatasımın tabanına dokundu. Oradan omurgamdan ařaēıya, kalıntıların üzerinden geçti ve beni daha derin bir kavise zorlayarak ařaēıya bastırdı.

Diēer eli kaamın arkasında duruyordu, sıcaklıēı ince ketenden sızıyor ve beni titretiyordu. Dokunuşuna ne kadar kolay karşılık verdiēimi bilmesini istemiyordum ama bedenim saēduyulu olmanın hikmetini anlamıyordu.

Etim yolunmuş bir kazın derisi gibi diken diken oldu. Gēsmden gürültülü nefesler yükseliyordu. Titremeler bacaklarımda ařaēı yukarı dans ediyor, titriyordum.

elinin altındaki kas.

Balkonun açık kapısının ötesinde, ufukta dalgaların uzak gümbürtüsü duyuluyordu. Ahşap, savaş gemisinin yuvarlanmasıyla gıcırdadı. Ve arkamda, erkeksi nefesler daha derinleşti, daha yüksek sesle.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" Gözlerimi kapattım ve uzuvlarıma gevşemelerini emrettim. "Hiç hayal etmemiştim," diye mırıldandı, "bir manzaranın insanın duygularıyla ilgili olabileceğini Dokun. Yine de sana baktığımda sadece güzelliği görmüyorum. Hissediyorum."

Her bir kelime göğüs kemiğimin altına inip en yumuşak ve en kolay yaralanabileceğim noktayı doyururken, iltifat gözlerimi açmamı sağladı.

"Seni böyle görmek..." Yer değiştirdi, yanıma doğru eğildi ve şeklimi aldı. "Bu bir rahatlama hissi. Yıllarca süren kuraklıktan sonra yağmura adım atmak gibi." Bakışları bedenimin uzunluğu boyunca gezinirken sesi derinleşti. "İçindeki evcilleşmemiş dinginlik, kadife gibi yumuşak, mükemmel güzelliğin nazik dalgaları, yaşamla parıldıyor. Bir bakış, duyuları yeniden yıkayan bir duş gibidir."

Yağmurdan mı yoksa benden mi bahsettiğini bilmiyordum ama sesine, sesindeki rehinliğe sarıldım. Duygularını ifade etmeyen bir adam, sadece diliyle bir kadının duygularını köleleştirebilirdi.

Eğer bu benim dengemi bozmak için yaptığı bir manevraysa, başarısız olmuyordu. Varlığımın her bir zerresi inanmaya doğru yol alıyordu.

Doğruldu ve elbisesini çıkardı. Yakındaki bir sandalyenin üzerine düştü. Yeleği de onu takip etti. Sonra arka tarafımdaki kumaş yukarı doğru kayarak belden aşağıyı ortaya çıkardı.

Nefes alış verişi değişti ve içimdeki her şeyin hızlandığını hissettim. Beni inceliyor, kıvranan çıplak kıcıma sertçe bakıyordu.

"Kımıldama." Boğuk komutu kulaklarımı tırmaladı, beni ip ya da demir olmadan zapt etti.

İncelen havadan başka bir şey olmayan katmanların arasından bakışlarını bana sürtüyor, acele etmiyor, beni heyecanlandırıyordu. Tanrım, bu konuda ustaydı - bir kadına dokunmadan bile hükmedebiliyordu.

Beni beklettiği her geçen saniye beklentinin ürpertisi yayılıyordu. Onu duymak, görmek ve cezasının tenimi aydınlattığını hissetmek için zorlanırken, tehlikenin heyecanıyla delinerek anın tadını çıkardım.

Sabrı beni hayretler içinde bıraktı. Bu geminin dümeninde de aynı sertlikte, dayanıklı bir durgunlukla savaştığını hayal ettim. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki atmosfer değiştiğinde buna hazır değildim.

Vuruşu sağır edici bir gök gürültüsü gibi geldi, ağır, acımasız eli kalçalarımın çarptı ve masadaki tabakları salladı. Sersemlemiş, nefessiz kalmış ve yanağımdan kemiğime kadar yanarak haykırdım.

Ben daha bir yudum alamadan tekrar saldırdı ve tüm vücudumu ateşe verdi.

Dünya.

Ve daha yeni başlamıştı.

Twenty-three

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca düşmanlarım tarafından şiddetle dövülmüş ve sevgililerim tarafından şehvetli bir şekilde şaplaklanmışım. Ashley'nin vuruşları bu uç noktalara çarptı, acı ve zevk arasındaki çizgiyi sildi ve doğrudan savaşa çarptı.

Darbelerin çoğu o kadar sert indi ki nefes alamadım. Diğerleri, boğazımın arkasından bir kabalık türküsü kükrerken vücudumun acının altında vahşice irkilmesine neden oldu.

Daha azı, zevk acılarıyla alay eden vuruşlardı. Bunlar, sanki onun dokunuşu için yaratılmışım gibi tepki verdiğim için kendimden nefret etmeme neden olanlardı.

Onu istemiyordum ama ona bu olasılığı bir anlığına göstermem gerekiyordu. Tohumu zihnine yerleştirmeli ve benimle yakınlaşmanın nasıl bir his olabileceğini merak etmesini sağlamalıyım.

Üzerinde dengede durması kolay bir çıkıntı değildi ama gözlerimi kapatıp kimin elinin etimi cezalandırdığını unutmak kolaydı.

Çünkü Priest gibi vurdu.

Bunu ne kadar çok düşünürsem, zevk-acının korkunç, hınzır yoğunluğuna o kadar derinden batıyordum. Yavaş yavaş, kulak tırmalayan protestolarım, hırıltılı inleme ve sızlanmalara dönüştü. Ama bu sesler bile onun buyurgan disiplinine boyun eğme biçimime küfürler savuruyordu.

İslanmışım. Acıdan değil. Vücudum sanki cehennem ateşine batmış gibiydi ve ben bunu istemiyordum.

Beni tahrik eden şey onun tüm dikkatiydi. Onun boyunda ve özdenetiminde bir adamın bana güneşiymişim, ayıymışım, deniziymişim gibi bakması, kısacık bir an için bile olsa, bana yaşadığımı hissettirdi. Aç, ateşli ve dinç bir şekilde canlı.

Bu, onun saldırıları altında pozisyonumu korumak için yeterli bir motivasyondur. Her yerim ağrıyordu, masanın kenarına yaslanarak sallandım. Başka bir açık-

Eliyle vurduğu şaplak acıyan popoma çarptı, nefesim kesildi, titremeler beni yeniden ele geçirdi. Şişen derimin kabarıklıklarını derinden hissettim, tıpkı vuruşlarını yavaşlatırken avucundaki titremeyi hissettiğim gibi.

Sonra durdu.

Ağzım hava emen bir yudumla açılıp kapandı. Bu hareket yanağımı gözlerimden sızan nem birikintisine doğru itti. Ağlamamıştım. Bilinçli olarak değil. Ama ağlamak istedim. Yüce Tanrım, acı her şeyi tüketiyordu.

"Kımıldama." Sesi, aldığı nefeslerin şiddetiyle titriyordu.

İstesem de hareket edemezdim. Kollarım üstümde su gibi gerilmişti. Alt tarafım masanın kenarından sarkıyor, dizlerimi büküyordu. Orada öylece yatıyordum, gözlerim kapanıyordu, ayak sesleri kış tarafındaki yatak odasına doğru ilerliyordu.

Sonra yine arkamda durmuş, çıplak kışma bakıyordu. Nefesleri, savaştığı içsel gücün bir etkisi olarak sert ve hızlı bir şekilde, kırık hava kümeleri halinde çıkıyordu.

Başka bir erkek olsaydı, isteğim dışında tecavüze uğrama korkusuyla kendimi gizlerdim. Ama Ashley Cutler henüz o çaresizlik seviyesine ulaşmamıştı. Belki de bunu yapabiliirdi, bir zayıflık anında kendini bana zorla kabul ettirebilirdi. Ama kendini kaybetmesi için bir şaplaktan çok daha fazlasının gerekeceğinden şüpheleniyordum.

Kurumuş dudaklarımı yaladım. "Sertleştin mi?"

Cevap vermeden önce sessizlik sonsuza kadar sürdü. "Evet. Tamamen kırmızı bir popoya karşı istemsiz bir tepki." Sesindeki çizgi temizledi. "Seninkinin kıllarla kaplı olmaması yardımcı oluyor."

"Çok fazla tüylü kış görüyor musun?"

"Bu gemide dört yüzden fazla adam varken, güvenle söyleyebilirim ki sizinki en pürüzsüz olanı. Ve en kırmızısı." Bir adım daha yaklaştı ve eğilerek arkamda çömeldi. "Ayrıca cezalandırdığım mahkûmlar arasında kalçalarından aşağıya idrar dışında bir şey sızdıran ilk mahkûm sensin."

"Olmayan yerde şehvet aramayın," dedim, sözlerini yineleyerek. "Mükemmel bir şaplak karşısında istemsiz bir tepkidir."

Boğazından homurtu ile h o m u r d a n m a arası bir ses çıkardı. Uyku odasından aldığı küçük bir kavanozu kalçamın yanına koydu, ayağa kalktı ve bir parmağını kuyruk sokumuma koydu. Dokunuş aşağıya doğru kayarak popomun yarığını takip ederken ürperdim. Kıvrımın içine doğru itmedi, bunun yerine okşamayı acı verici, yavaş ve tüy kadar hafif tuttu.

"Özgür bir kadın olarak, tüm bölgelerinizin işgal edildiğini varsayıyorum." Parmağı sıkılmış yanaklarımın arasına girmeden doğrudan kış deliğimin üzerinde durdu. "Söyle bana Bennett. Bu bölge yağmalandı mı?"

Sadece bu işle ilgilenen bir adam böyle bir şeyi sorabilirdi. Rahip, kararlılığımı kırmadan önce bunu onlarca kez talep etmişti.

beni Sodom'un günahıyla tanıştırdı.

Bugüne kadar, beni  nden ve arkadan alan tek kişi oydu ve bunu beni acımasızca arzulatan ve böylece beni sonsuza dek lanetleyen bir beceriyle yapmıştı.

"Evet." Boynumu büktüm ve kapüşonlu mavi gözlere kilitlendim. "Benim rızamla ve sadece ne yaptığını bilen bir  apkın tarafından ileriye ve geriye doğru yağmalandım."

"Bu  apkının bir adı var mı?"

"Hatırlamıyorum." Yutkunma isteğimle savaştım. "Peki ya sen?" Sessizliği  zerine açıkladım. "Ne yaptığını biliyor musun Ashley?"

"Bana unvanım olmadan saygısızca hitap ettiğin her seferinde seni kırba lamalıyım. Ama sen benim cezalarımı seviyorsun."

"Ve sana Ashley dememi seviyorsun." Gözlerimi kısıtım. "Sorumdan kaçıyorsun."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Bu bir gülümseme değildi, çünkü içinde yumuşaklıktan ya da mizahtan eser yoktu. Bu bir zalimlik görüntüsüydü ve damarlarıma buz parçacıkları halinde çarptı.

Gözlerini benimkilere dikerek uzun parmaklarını kavanoza daldırdı ve yağlı bir madde çıkardı.

Yağlama mı? Ona girme izni vermediğim bir deliği yağlamak için mi?

Korkudan boğazım düğümlendi ve masadan kalktım. Ta ki ağır bir el kalçama yapışıp beni tekrar aşağı itene kadar.

"Yap. Yapma. Hareket etme." Yağlanmış avucu uyluğuma gitti, istismara uğramış etim boyunca tereddütsüzce yukarı doğru kaydı.

Serin, ferahlatıcı merhem yanan cildime nüfuz etti, acıyı anında yatıştırdı ve havayı bahçe bitkilerinin kokusuyla güzelleştirdi.

Yaralarımı mı tedavi ediyordu? Yüce Tanrım, onun etrafında oluşturduğum beklentilerden sapmayı hiç bırakmayacak mıydı? Onu okuyamıyor, hareketlerini tahmin edemiyor ya da onu atlatmanın bir yolunu bulamıyordum. O bir anomaliydi.

Kal amdaki tutuşunu bırakarak elleriyle sırtımı sardı, ağrıyan etimi yoğurdu, merhemi yanıklara sürdü ve uzuvlarımda rahatlama ve ani bir ıssızlık yarattı.

En son ne zaman bu şekilde ilgilenilmiştim? Bir sevgilinin okşayışını bedenimde hissetmeyeli?

Ashley beni titreyen, erimiş bir mutluluk birikintisine dönüştürürken Rahip hakkında düşünmemeye çalıştım. Yetenekli parmaklar kalçalarım, belim ve uyluklarım boyunca dolaştı, kı ıma dönmeden önce şekli mi öğrendi.

Tenimin sürtünmesi, en ufak bir dokunuş bile ballı bir zevki bacaklarımdan içime doğru cızırdatıyordu. Başparmağı kı ımdaki gizli deliğin üzerinde gezinirken,

Zengin ürpertiler oradaki kasları istila etti, derinlerde sıkıştı.

Beni baştan çıkaran onun kibarlığıydı, alaycı parmakları, her şeytani dokunuşundaki hassasiyet, sanki omurgam boyunca kalın, sıcak şurup damlatmış ve onu çatlağımdan aşağı ve bacaklarımın arasındaki muhtaç boşluğa damlatmış gibi.

Neredeyse yeterli değildi. Kalçalarımı kaldırdım, okşamaya devam etmesi için onu teşvik ettim, ihtiyacımın çılgınlığı karşısında gafil avlandım. Ustaca okşamasının verdiği hezeyandan daha fazlasını istiyordum. Dudaklarının benimkilerle birleşmesini hissetmek için can atıyordum.

Sırtımın kavisini okşarken iniltilerim ses buldu. Eli saçlarıma dolandı ve başımı çevirdi. Şeytan'ın bile emirlerini yerine getirebileceği kadar buyurgan gözler, karanlık kasırgalar gibi beni içine çekip yutmakla tehdit ediyordu.

"Siren." Kelime ağzından çakıl taşı gibi çıktı, şeytana yakışan güzel biçimli bir ağızdı bu, sabit bir şekilde baktım.

Yüz hatları şehvetten etkilenmeyecek kadar rahat görünüyordu. Ama bu yakışıklı yüze güvenilmemesi gerektiğini biliyordum.

Ağırlığı sırtımın üzerine çökünce nefesim kesildi. Pantolonunun içinde taş gibi sertti, şişmiş sıcaklığı sanki bir fiçı rom içmişim gibi kanımı sarhoş ediyordu. Nefes alamıyordum.

Gece kadar siyah saçları ve denizden daha mavi gözleriyle, bir gece yarısı fırtınası gibi kokuyordu, havayı odunsu balıkla aşıl原因 ve dokunduğu her şeyi ters yüz eden türden. Ağzım sulandı. Kalbim titredi.

Yüzümün yan tarafını kavradı ve çenemi kendisiyle buluşması için yukarı kaldırdı. Dudaklarımız bir santim uzakta duruyordu.

Beni güzel buluyor muydu? Arzu edilir? Öpülecek kadar değerli mi?

Kalbi bir başkasına ait olmayan bir adam tarafından istenmek... Böyle savunmasız bir arzuyu asla yüksek sesle itiraf etmezdim. Düşüncelerimden fişkırان umutsuz, vahşi umut beni hem utandırıyor hem de heyecanlandırıyordu. Ah, onun tarafından istenme ihtiyacından nasıl da nefret ediyordum, ama oradaydı, ciğerlerimi sıkıştıracak kadar derin bir açlık.

Öp beni, Ashley.

Bir parmağını çenemde gezdirdi ve titreyen alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Ağzını aralayarak benimkini yaklaştırmaya davet etti.

Boynumu dikleştirdim ve yanağımdaki ele bastırdım. Başını eğdiğinde sinirlerim sarhoş bir beklentiyle uğuldadı. Daha yakına. Daha da yaklaştı. Ağzının yakınlığı benimkiyle alay etti, titredi, inledi, ısındı...

Gitti.

İçimi bir ürperti kapladı. Sonra onu gördüm.

Kıvrık dudaklar. Esprili olmayan bir gülümseme. Şeytanınki kadar kötü gözler.

"Sen bir korsan fahişesin, Bennett Sharp. Başka bir şey değilsin." Beni itti

ses tonu kesiciydi. "Kraliyete karşı işlediğin suçlar için asılacaksın."

Twenty-four

Ashley'nin ani dönüşümü yelkenlerimdeki rüzgarı emdi. Boğazımda sert bir hıçkırık yükseldi ve onu orada hapsettim, aşağılanmış, harap olmuş ve üstesinden gelmiştim.

Yaralarımın merhem sürmesi, güzelliğimle ilgili güzel sözler söylemesi, neredeyse öpmesi... Bunların hepsi beni etkisiz hale getirmek ve incitmek için bir oyundu.

"Kı mı l d a m a ." Çıplak popomu örten ve acıyan etimi tutuşturan gömleği düzeltti.

Hiçbir tepki göstermedim ve itaatsizlik etmek için hiçbir harekette bulunmadım. Düşüncelerimi yeniden toparlamam ve içimde çözülmekte olan duygu karmaşasını dizginlemem gerekiyordu. Eğilmiş pozisyonumun hemen arkasına bir sandalye koydu, yakındaki raftan bir kitap seçti ve masadan bir kase lobos aldı. Sonra yerleşti hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeye ve okumaya.

Onun beni reddetmesinin ve varlığını açıkça yok saymasının içimi kaynatan acısı beni derinden sarstı. Eğer taş kalpli bir kadın olsaydım, belki de bu kadar incinmezdim. Ama değildim ve hissettim. Bir acı mengenesi organlarımı lime lime etti. Gözlerimin arkasını yakıcı bir sıcaklık kapladı ve başım b u baskının altında ezildi.

Bulunduğu konumdan yüzümü göremiyordu ve bu tek başına beni yerimde tutuyordu.

Gerçek duygularımı onunki gibi bir maskenin ardına saklayamazdım. Dökülen gözyaşlarımı ya da çenemdeki titremeyi bastıramadım. Kanayan kalbimin etrafına bir turnike bağlayana kadar, onun acımasız gözlerine bakamazdım.

Beni duygusal savaşla yenmişti.

Priest'le aynı derecede alçakça bir şey düşünmemiş miydim? Onun önünde başka bir adamla yatacaktım. Muhtemelen.

Muhtemelen hayır.

İşin aslı, insanların inanmasını istediğim kadar zalim değildim. Ama

Ben de bir aziz değildim. Bir tanrıya bile inanmıyordum. Belki de bu aşağılanmayı hak etmiştim.

Varlığımın her bir gururlu lifi itiraz etmek için kılılandı. Oturmamı engelleyecek kadar acı verecek şekilde saldırıya uğradıktan sonra, güçlü bir adamın masasına eğlenmesi için eğilmiş bir kadın mahkûmdum. Henüz bir suçtan hüküm giymemiştim ve o zamana kadar mücadele etmek benim hakkımdı.

Ancak bu tutsaklıktan kurtulmak için uyum sağlamam, grevlere boyun eğmem ve gururumu bir kenara bırakmam gerekiyordu.

Ben de orada, zarafet ve asaletten yoksun bir şekilde uzanmış, kaşığının şingirtisini ve kitabının sayfalarının hışırtısını dinliyordum.

Bir kral komodoru olarak, ülkesini ve tacını kendinden önce tutması, bir subay ve asilzade gibi davranması ve her zaman kontrol ve düzen sağlaması bekleniyordu.

Ama rütbesinin ve unvanının altında kim vardı? O kitaptaki kelimeleri gerçekten okuyor mu y d u ? Ağzına attığı etin tadına mı bakıyordu? Yoksa benimle ilgili müstehcen düşüncelerini ve pantolonunun içinde ihmal ettiği ereksiyonunu mu saklıyordu? "Bennett." İngiliz aksanı - son derece derin ve olduğundan daha güzel

omurgamda bir kıvrılma olmalıydı. "Ayağa kalk ve yüzünü bana dön."

Lanet. Eğer itaatsizlik edersem, beni saçlarımdan tutup kaldıracaktı. Bunu o kadar çok yapmıştı ki, sesini duyduğumda kafa derim ürperiyordu.

Kendimi masadan ittim ve gözlerimi gizlice koluma sildim. Gözyaşlarımdan hepsini silemedim ama olsun. Daha fazlası düştü ve yanaklarımdan aşağı kaşintılı nehirler aktı. Tek yapabildiğim dik durmak ve dönerken başımı dik tutmaktı.

Kitabı kapatıp onu ve boş kâseyi bir kenara koydu. "Bana bu gece öğrendiğin dersi anlat."

"Alçakgönüllülük."

Yeterince korkmadığım konusunda haklıydı. Sinmek doğama aykırı olsa da, gösterişli cesaretim de bana yardımcı olmamıştı. Bir kadının çektiği acıya karşı kayıtsızlığı onu korkulacak bir adam yapmıştı. Cinsiyetim yüzünden farklı muamele görmeye tenezzül ettiğimden değil. Sadece onun duygusuzluk derecesine alışkın değildim.

"Bana ikinci kase yahniyi getirin." Masaya bir parmak salladı.

Sırtımdaki kaslar hareketi protesto ederken yüzümü buruşturarak emrini yerine getirdim. Lobutu tutarak yanına döndüğümde, botlarının arasına bir minder attı.

"Diz çök." Kaseyi aldı, bakışları benimkileri buz gibi karşıladı. "Ya da bir sandalyeye otur."

Acımasız piç, zonklayan kışma ağırlık veremeyeceğimi biliyordu. Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, midem çalkalanıyordu. İşkencesi hiç bitmeyecek miydi?

Bacaklarının arasında dizlerimin *üzerine* çöktüm. Sonra beni besledi.

Kaşığı dudaklarına götürdüğünde bu hareket garip gelmişti ama o hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermedi. Her zamanki gibi sabırla kepçeyle aldı, kaldırdı ve servis etti, çenemdeki damlaları yakaladı, çiğnememi bekledi ve hareketleri tekrarladı.

Beni besleyen eli reddedemeyecek kadar aç ve bitkin düşmüştüm. Ilık et ağzımda eridi, et suyu baharatlı tatlarla doldu taşı. Midem zevkle yuvarlandı.

Yahniyi yarıladıktan sonra kaşığı kâseye bıraktı. "Bana doğru dürüst hitap edin ve sorularınızı sorabilirsiniz."

Gururunu bırak, Bennett. Bu seni kurtarmaz.

"Neden bu kadar kabasınız lordum?"

"Bir kadına karşı böyle davranmak bana göre değil." Boştaki elini yanağıma götürdü ve kuruyan gözyaşlarımın izini sürdü. "Daha çok bir erkek gibi davranıyorsun." Başını eğip beni inceledi. "Ya da daha doğrusu... Bir hayvan gibi."

"Hepimizin içinde bir hayvan var. Sen de dahil."

"Aynen öyle. Ama aradaki fark, madam, benimkini kontrol ediyor olmam."

"Hep böyle miydin? Korsan avına çıkmadan önce ne yapıyordun?"

"İspanya Veraset Savaşı'nda savaştım." Dalgınca kaşığı kaldırıp beni beslemeye devam ederken gözleri parlıyordu. "Bunu takip eden savaşlar beni beş yıl boyunca Akdeniz'de meşgul etti ve burada en düşük denizcilik rütbesinden şu anki konumuma yükseldim."

"Çatışma orada sona erdi mi?"

"Şimdilik. Bu gemi ve mürettebatım geçen yıl İspanya Cebelitarık ve Minorka'yı geri almaya çalıştığında ilan edilmemiş bir savaşta zaferi kutladı. Ondan sonra da İngiltere'ye geri gönderildik."

"Ama sen gitmedin."

"Kraliyet Donanması'ndaki en ağır savaş gemisine komuta ediyorum. Onu demirlemek utanç verici olur." Kaşığı ağzıma soktu ve ucunun alt dudağımda kalmasına izin verdi, bakışları orada takılı kaldı. "Onun için başka bir kullanım alanı buldum."

Korsan avı.

Midem bulandı ve bağlantıyı keserek arkama yaslandım. "Artık aç değilim."

Kaseyi ayağının dibine koydu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Bu pozisyon onun muhteşem yüzünü benimkine o kadar yaklaştırmıştı ki olduğum yerde kalmak için tüm içgüdülerimle savaşmak zorunda kalmıştım. Ondan korkuyordum ama sinmeyecektim.

Eli gömleğimin açık yakasını yakaladığında bile. "Onu hâlâ seviyor musun?" diye mırıldandı.

Kalbim durdu ve yeniden başladı.

"Kim?" "Bu gömleği giyen adam."

Yüzümdeki tüm sıcaklık dizlerime kadar çekildi, yerini dudaklarımı uyuşturan bir soğukluk aldı. Başka bir savaşa giremeyecek, başka bir sınavı geçemeyecek, başka bir ders öğrenemeyecek kadar hamdım, çok yorgundum - benim için her ne saklıyorsa.

Gözlerimi kapattım, nefesimi yavaşlatmayı başaramadım. Ta ki kıvrılmış bir parmak beni çenemin altından yakalayıp başımı kaldırıana kadar.

"Evet." Bakışlarım ona kaydı, ani bir öfkeyle sertleşti. "Onu hâlâ seviyorum ama bunu düzeltmek için çalışıyorum. Bu bir süreç." Göğsümle başımın arasını işaret ettim. "Buraya."

"Sana ihanet etti." Çenemin altındaki el gerildi, gevşedi ve düştü. "Seni denize atan gemindeki isyana o da mı karıştı?"

"Hayır." Gözlerinin içine baktım, gerçeği benimkinde bulmasına izin verdim. "Başka biriyle yattı."

"Yattım ve *sevdim*." Bunu paylaşmak istedim. Belki Ashley ile değil ama bunu tarafsız bir kulağa söylemek beni özgürleştirdi. "Onu hâlâ seviyor ama kadın onu kabul etmiyor. O yalnız ve ben de bundan mutlu olmalıyım. Bu konuda mutluyum."

Pek sayılmaz. Yalan söylüyordum.

Ashley, "Başkasının kollarına sığınarak size kötü niyetle zarar vermeye çalışmadı," dedi.

"Hayır." Kaşlarım birbirine çarptı. "Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

"Aşk bir karar değildir. Habersizce gelir, çılgınlığı doğurur ve ardında bir yıkım denizi bırakır. Ondan nefret et ya da onu sev. Her iki durumda da cehennemde olduğu kesin."

Yığılan soruların ağırlığı altında çenem çözüldü ama sesim beni terk etti. Yüzündeki mesafeli ifadeye bakarken gerçeği söylemden ayıramıyordum. Bana duymamı istediği şeyleri mi söylüyordu? Yoksa deneyimlerine dayanarak mı konuşuyordu?

"Ağzını kapat." Sandalyeye yaslandı, bana baktı. "Aşktan tecrübeyle mi bahsediyorsun?"

"Bir kadın var," dedi yavaşça. "Nişanlandığım bir hanımefendi." "Onu seviyor musun?" Dizlerim titriyor, beni ayakta tutmak için mücadele ediyordu.

"Ben buradayım." Kollarını iki yana açarak gemiyi ve denizi işaret etti. "Ve o burada değil."

Bu ne anlama geliyordu? Onu burada mı istiyordu? Kimdi o? Yüksek rütbeli bir subayla ve bir vikontun oğluyla nişanlanmak için kendi unvanlarına, aile servetine ve yükümlülüklerine sahip olmalıydı.

Önemli biri olacaktı.

"Seni seviyor mu?" Başımlı salladım ve düşüncelerimin yönünü değıştirdim.
"Elbette, bunun bir sonucu yok. Seninle evlenmek mi istiyor?"

"Evet."

"Bana ondan bahset."

"İyi yetiştirilmiş, unvanlı, eğitimli, mütevazı, nazik, güzel, erdemli - bir asilzadenin nişanlısından isteyebileceği her şey."

Sesinde ya da ifadesinde kesinlikle hiçbir *istek* yoktu. Ama bu Ashley'di.

-Düğmeli, cilalı ve kolalı. Buna rağmen, neden savaştan sonra onu görmek için eve koşmamıştı? Onu çok özlemiş olmalı.

Olağanüstü bir avdı. Muhteşemdi. Zengin. Güçlü. Unvanlı bir lord olarak, onun huzurunda bir centilmen gibi davranması ve bu arada Hıristiyanlık dışı eğilimleri hakkında onu karanlıkta tutması gerekiyordu. Yarı çıplak kadın mahkûmunu zapt etmek, şaplamak ve onunla aynı yatağı paylaşmak gibi.

Leydi Ashley Cutler olarak diğer yanağını çevirecek ve tüm enerjisini yüksek sosyeteye odaklayacaktı. Statüsü ve zenginliği karşılığında, ona gerekli mirasçılarını vermek için yılda bir veya iki kez bacaklarını açması gerekecekti.

İyilerin ve büyüklerin hayatı böyleydi.

Yawn.

"Aileleriniz anlaşmayı istiyor," dedim. "Siz de kariyerinizi istiyorsunuz." "İşin özü bu." Ayağa kalktı ve belimi kavrayarak beni kaldırdı.

Ayağa kalkmam için.

Acıyla irkilerek sallandım. "Evlendikten sonra ona şaplak atacak mısınız?"

Koluma girerek beni uyku kabinine doğru götürdü. "Bir centilmen bir bayana şaplak atmaz."

Sadece orospularını tokatlıyor.

Kulaklarımdan öfke fişkırıyordu ama sesimi şurup gibi yumuşak tuttum. "Siz aylarınızı ya da yıllarınızı denizde geçirirken, hanımınız evde tek başına oturuyor, bekliyor, ilgiye aç. Kendi haline bırakıldığında, zaman geçirmenin yollarını bulacaktır. Yakışıklı uşakların ve iri yarı bahçıvanların centilmenlik dışı şaplaklarını içeren lezzetli, dolambaçlı yollar."

"Kızlığı bozulmadan ya da bozulmadan nikâh devam edecek." Beni arka odada serbest bıraktı. "Yatağına git."

Ses tonunu ve yüz hatlarını araştırdım ve sadece yavan, hayal gücünden yoksun gerçekleri buldum.

Ne hissetti? Korku ya da dehşet değildi. Belki de hiçbir şeyle dolu bir sürü hiçlik hissetti.

Ya da belki de tatlı yalnız bakiresini ve onun olası günahlarını çok önemsiyordu. O soğuk maskeyi kaldırmanın bir yolunu bulana kadar bilemezdim. Onu görmekten bıkmıştım. Hem de çok yorulmuştum.

Kalçalarımı sıyırdım ve yatağına sürünerek girdim, yüzüm yere dönük ve popom yukarıdaydı - yarın siyah ve mavi olacak bir popo.

Ashley kulübeden çıktı ve birkaç dakika sonra merhemle geri döndü. Pantolon hariç kıyafetlerini çıkardı ve üzerimde durdu, karşı konulmaz fiziği tüm o kaslı girintilerle düz ve gururluydu.

Başımı çevirdim ve yüzümü duvara döndüm.

Yanımda diz çöktü ve bir doktorun şefkatli elleriyle kalçalarımın daha serinletici bir merhem sürdü.

"Teğmen Flemming dün gece bileklerimi tedavi etti." Gözlerimi kapattım ve dokunuşunun kayganlığında eridim. "Geminin cerrahı olarak bunu yapanın o olması gerekmez mi?"

Parmakları kalçalarımın ortasında durdu ve içlerinde bir titreme dalgalandı.

"Burada sana dokunan *tek* erkek benim." Kocaman bir avucunu ağrıyan arka tarafımın üzerine koydu.

Bu sahiplenici ifade nefesimi kesti. Bu saçmalığı Priest'in ağzından bekliyordum. Ama Ashley'den? Bu da ne böyle?

Tişörtümü çekip yataktan indi ve beni şaşkınlık içinde bıraktı.

"Ambardaki kırk korsan ne olacak?" Kamarada ilerleyişini dinledim. "Bana dokunma tehditleri hâlâ geçerli mi?"

"Pazartesi'den Pazar'a." Fenerleri söndürdü ve pantolonunu çıkardı.

Yatak yanıma çöktü. Yüzümü başka tarafa çevirip gözlerimi kapattım. O yerleşirken örtü çekiştirildi ve gerildi. Sonra sessizlik.

Konuşmalarımızı tekrarlarken, uykulu bir iç gözlemin içine daldım. Nişanlısı meselesi beni ilgilendirmiyordu. Eğer onu sevseydi, beni başka bir yatağa yatırır. Ya da yere yatırır.

Hayır, kalbi onun için atmıyordu. Aksine, eve gitmekten kaçınmak için bir neden arıyordu.

Kariyeri bu gemide geçiyordu. Bu yatakta yanında sıcak bir kadın bedeni uyuyordu. Fısıldayacağım doğru kelimelerle zihnini harekete geçirebilir, tutkusunu uyandırabilir ve onu evinin burası olduğuna ikna edebilirdim.

Bir korsan fahişeye.

İngiltere'de onu bekleyen soylu kadından çok uzaktaydım. Ama içgüdülerim bana, eğer onun sikini sertleştiren itaatkâr bir bakire olsaydı, nişanlısıyla birlikte olacağını söylüyordu. Burada benimle değil.

Burada sana dokunan tek adam benim.

Her yerime dokunmaktan kendini alıkoyan tek kişi oydu.

Tabii vahşi, sahiplenici kocam ortaya çıkmazsa. O zaman komodorla olan çabalarım boşa giderdi.

Priest'in istediği olsaydı, tutsaklığım Ashley'den ona geçecekti. Olmak

Rahip'in mahkûmu pek iyi değildi ama ilmikle asılmaktan çok daha cazipti.

İdeal bir dünyada, her iki adamdan da kaçır, pusulamı geri alır ve hayatımın geri kalanını özgür bir kadın olarak, sevgili gemime komuta ederek yaşardım.

Ama yanlış gidebilecek o kadar çok şey ve doğru gidebilecek o kadar az şey vardı ki. Bunlar beni uykuya sürükleyen düşüncelerdi. Süzöldüğümde, sertçe battım.

Ve rüyamda annemi gördüm.

Güneşin etrafındaki bulanık bir ışık halkası gibi bir hale onu çevreliyordu. Altın rengi saçları mıydı? Aurası mıydı? Ona dokunmak istedim ama bir bedenim yoktu. Ona sarılmak istedim ama ölü mü yoksa canlı mı olduğunu bilmiyordum.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Ne gülümsemesi, ne üzerinde durduğumuz uçurum, ne de arkasında açılan kanatlar. Hayır, bekleyin. O kanatlar gerçektir, çünkü atladığında düşmedi.

Uçtu.

Yavaşça, sessizce uyandım, karanlığa göz kırptım ve rüyamdaki tutarsızlığa hayret ettim. Yıllarca kontesin kayalıklara düşüşünü yeniden yaşamış ve her seferinde nefes nefese, titreyerek ve gözlerim yaşararak uyanmıştım.

Ama bu sefer değil.

Bu sefer sıcak ve huzurlu hissediyordum

ve... uyanık olan tek kişi ben değildim.

Yan yatmış, duvara bakıyordum. Saçlarımın vahşi yelesi arkamdaki şiltenin üzerine yayılmıştı. Bir elim de ona dolanmıştı.

Ashley beni okşuyordu.

Kıpırdamadan durdum, o sarmal ipleri okşayıp düğümleri düzeltirken nefeslerimi ölçtüm.

Bu his damarlarımda dolaşarak bana işkence ediyordu. Hangisinin doğru hissettirdiğini bilmiyordum -benim şefkatten aldığım çılgınca zevk mi yoksa onun şefkat verme yeteneği mi? Ama doğru hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu. Onun durmasını istemedim.

Nefes alış verişi hızlandı, derinleşti ve parmakları kalçamda gezindi. Elinin sıcaklığı orada kaldı, battaniyeyi ıslattı ve tenimi doyurdu. Aklında tek bir şey olan bir adamın dokunuşuydu bu.

Vücudum ateşlendi ve nabzım hızlandı. İstedğim şey buydu. Ama çok erken değil miydi?

Bu gece bana tohumunu verirse, hamilelik planına devam edebilirim. Ama önce kalbini kazanmaya çalışmam gerekmez miydi? Bu oyunu oynamak daha kolaydı, daha az karmaşıktı.

Şimdi benimle yatmaya çalışırsa, onu reddedebilir, erkeklerin sevdiği kovalamacayı ona yaşatabilirdim. Bu beni daha çok istemesine neden olabilirdi.

Eğer onu reddedersem, beni zorlayabilir.

Eli kaybolmadan önce otuz saniye boyunca bunu düşündüm.

Yataktan sessizce kaydı ve benim yerime karar vererek balkona doğru yürüdü.

Hayal kırıklığı içinde kaynadım ve istemediğim bir adam tarafından *tekrar* reddedildiğimi hissettiğim için kendime lanet ettim.

Ama onu arzuluyordum. Çalışan gözlere sahip her kadının onu arzulamasının sebepleri vardı. Ellerimi o kusursuz, tanrısal bedeninin her yerinde gezdirmek anlamına geliyorsa, bir iki saat boyunca onun zararlı kişiliğini görmezden gelebilirdim.

Genelde bu kadar şehvetli ve istekli değildim. Ama kendimi bir erkeğin sikinde kaybetmeyeli iki yıl olmuştu ve bu adamla iki gün geçirdikten sonra, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde o çekimserliği hissediyordum.

Amım zonkladı. Meme uçlarım sertleşti. Tüm vücudum onun balkondaki hareketlerini hissetmek için gerildi. Sonra onu duydum.

Bir homurtu. Ağır bir nefes. Daha fazlası geldi. Sonra, "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım, evet."

Dondum kaldım, sersemledim, kafam tamamen karıştı. Fısıltıyla söylenen gırtlaktan gelen kelimeler onun sesine hiç benzemiyordu.

Yataktan kayarak balkona doğru boğuk inilti dizisini takip ettim. Geminin gürültülü gıcirtısı yumuşak adımlarımı bastırdı. Onun soluk soluğa çıkardığı sesler benim nefesimi bastırıyordu.

Görüş alanının hemen dışında durup açık kapının kenarından baktım ve tılandım.

Uzaktaki kış fenerinin sönük ışığında duran geniş omuzlu bir silüet küpeşteye doğru eğilmişti, uzun boylu, esmer ve görkemli bir şekilde çıplaktı. Sırtı bana dönük, bir eliyle korkuluğu kavırıyor, diğer eliyle de aletini okşuyordu.

Kalbim boğazıma doğru fırladı ve bir elimle ağzımı kapattım.

Ashley Cutler, seni muhteşem, pis sapık.

Kıçı o kadar yontulmuş ve mükemmel şekillendirilmişti ki ağlamak istedim. Güçlü kalçaları, ayak parmaklarının üzerinde gerinirken ve kaslı kollarını çalıştırırken esneyip kasılıyordu. Ve çıkardığı sesler... Sıkılmış dişlerinin ardına hapsolmuş o aç homurtular vücudumda milyonlarca ürperti yarattı.

Heyecanlı kulaçlarına yaslanmış, ayın ve uçsuz bucaksız kükreyen denizin açık görüşündeydi. O dalgaları kıskanıyordum. Onlar için kendini tatmin ediyor, şişmiş uzun aletini kavırıyor ve sarsıyordu.

Daha önce, pantolonunun içinden kalın uzunluğunu hissetmiştim. Ama onu ete kemiğe bürünmüş halde görmek, elimde ağırlığını hissetmek... Kanımda sıvı bir ısı dalgası titreşip bacaklarımın arasından sızarken tırnaklarım avuç içlerimi ısırdı.

Nefes alış verişi hızlandı. Benimki daha sertti. Alnımda nem patlak verdi. Kalçamdan aşağı daha fazlası damladı.

Cüssesi ve tavırlarıyla etkileyici bir şekilde balkonda beliriyor, gölgeleri emiyor ve yer kaplıyordu. Sırtındaki kaslar loş ışıkta oynaşıyor, vücudu pürüzsüz ve sert, ay ışığında deniz gibi gümüş rengine parlıyordu.

Onu izlerken, tüm bu gücü ve korkunç otoriteyi kaldıramayacak kadar küçük, çok narin hissediyordum. Ama yapardım. Onu içime sığdıracak ve kendimi o geniş göğsün, o kaslı bacakların, o sert, aç sakin etrafına saracaktım.

Ve eğer burada bir saniye daha durursam, kendimi ona zorla kabul ettirmek gibi utanç verici bir şey yapabilirim.

Ellerimi yumruklayarak yavaşça geri çekildim ve yatağı geri süründüm. Orada, duvara bakacak şekilde yan yattım ve onun homurdanmasını, okşamasını ve serbest bırakma yolunu inlemesini dinledim.

Onun boşalırken çıkardığı ses içimde mini bir orgazm yarattı. Elimi ağzıma götürerek titredim ve tüm gücümle kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

O döndüğünde gözlerim kapanmış, nefes alış verişim yeniden eşit bir tempoya kavuşmuştu. Ama bedenim hâlâ yanarken, uykunun beni tekrar bulacağını sanmıyordum.

Eli saçlarıma batana kadar.

Gıcırdayan gemiyi sallayan alt akıntıyla birlikte akan, uyutucu bir ritimle buklelerimi okşadı. Bu benim felaketimdi.

Onunla birlikte derin, huzurlu bir uykuya daldım.

Sonraki iki gece boyunca, seyircisi olduğundan habersiz, balkonda erotik performansını tekrarlardı. Homurdanmasını, titremesini ve tohumlarını rüzgâra fişkırtmasını gölgelerden izledim. Sonra saçlarımı okşayan parmaklarının rahatlatıcı ritmiyle uykuya daldım.

Günahkâr. Göz kamaştırıcı. İnkâr edilemez derecede yanlış. Onunla sonsuza kadar b ö y l e kalabilirdim.

Ama ne yazık ki güneş her sabah doğarken, sert ve sıkıcı yüzünü de beraberinde getiriyordu. Gündüz saatlerini başka bir yerde geçirir, beni iğne işlerimle ve bastırılmış hayal kırıklığımla baş başa bırakırdı. Akşamları sohbet etmekten kaçınırdı ve ben de böylece daha fazla şaplak yemekten kurtulurdum.

Tutsaklığının dördüncü gününde elbiseyi bitirdim.

Sonunda kamarasından ayrılabilirdim.

Twenty-five

Şafaktan önce uyandım, yemek kabiniinde sessizce giyindim ve Ashley'in çıkmasını bekledim. Uzanabildiğim bağcıkları sıkarken ve pilileri yeniden düzeltirken, omurgam daha uzun, çenem daha yüksek hissediyordu.

Ashley'nin elbiselerini değiştirmek, bu gemiye bindiğimden beri aklıma gelen en iyi fikirdi. Abartılı, brokarlı kumaş göğüslerden ayaklara kadar bedenimi kaplıyordu. Pratik, sağlam malzeme. Yine de detaylarda çok zarıftı. Ve şimdiye kadar fark etmediğim bir şey... Göz kamaştırıcı mavi iplikler onun gözlerinin rengiyle eşleşiyordu.

Tepkisini görmek, bakışlarının derin kesimli göğsümü çevreleyen altın işlemeli kıvrımları, belimin kalçalarımla buluştuğu dramatik kıvrımı ve kıvrımlarımı vurgulayan kıvrımlarla dolu eteği yutmasını izlemek için sabırsızlanıyordum.

Dar giysilerden nefret ederdim ama bu sabah kendimi modaya uygun bir şekilde kadınsı hissettim.

Şehvetli. Sıradanlıktan daha iyi.

Penceredeki yansıma gözüme çarptı ve dokunaklı bir an için Leydi Abigail Leighton'ın görüntüsünü gördüm. Gün doğumunda parlayan altın rengi saçlar, kocaman serulean mavisî gözler, muhteşem yüz hatları, narin çizgiler... Bu gerçekten ben miydim? Olamazdı. Annem çok güzel bir kadındı.

Şüphe ağır ve yapışkan bir şekilde tenime yapıştı.

Zarif kıyafetler, evcilleştirilmiş bukeler ve düzgün duruş benim ne olduğumu değiştirmedî.

Korsan fahişe.

Alay etmesi beni incitmedi. Ben kendi isteğimle bir korsandım. Ve aristokrat standartlara göre, mahvolmuş bir fahişeydim. Buna sahiptim.

Ashley ile beni yaralayan şey onun zamanlamasıydı. Bana güzel olduğumu söylemiş, ilgili parmaklarıyla dokunmuş, ateşli bakışlarıyla beni eritmişti,

Güvenimin dallarını kandırdı ve... *Reddedildi*. Beni en çok inciteceğini bildiği anda vurmuştu.

Uyku odasından hareket sesleri geliyordu.

İğne yükseldi.

Yavaşça nefes aldım ve ön kamarada görüş alanımın dışında kalarak balkondan işemesini dinledim. Elindeki sikini düşünmek bile aklıma onun o rayda yaptığını duyduğum ve gördüğüm diğer şeyleri getirdi.

Hâlâ aklımı karıştırıyor. Sinir bozucu derecede katı, aşırı titiz ve Pazar ayınındeki bir vaizden daha katı olan bir adam için, günün sonunda serbest bırakılacak çok fazla kirliliği olduğu kesindi.

Benimle tanışmadan önce de her gece kendini okşayıp bitiriyor muydu? Yoksa bu benim çekici kişiliğimden esinlenen yeni bir alışkanlık mıydı?

Bir akşam, çok yakın bir gelecekte, o balkonda ona katılacak ve meseleyi kendi ellerimle **h a l l e d e c e k t i m** . Gerçek anlamda.

Ondan nefret ediyordum ve aynı zamanda onu kibar bir hanımefendinin aklına gelmeyecek şekillerde memnun etmeyi arzuluyordum.

Denizdeki tek yüz toplu gemi olan HMS *Blitz*'in komodoruydu. Ama benimleyken bir insan olacaktı, ölümlüydü ve kadifemsi kılıfıma girme ve orada ölene kadar yaşama açlığıyla sertleşen etten yapılmıştı.

Ya da egom öyle sanıyordu.

Kıç k a m a r a d a tımarlanıp giysilerini giyerken, yemek kamerasının dış kapısı açıldı. Yemekleri getiren genç asker-George, dün ondan zorla aldığım isimdi-gümüş bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Ve durdu.

Gözleri bir sandalyenin yanında durduğum bana kaydı. Gözleri genişledi, kırıştı ve uzaklaştı. Sonra aceleyle masaya gitti.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, Georgie, elbette..." Bir yumruğumu eğilmiş kalçama dayadım. "Duyalım bakalım."

"Madam, siz..." Tabakları yere bırakırken tabak tıkırdadı, tutuşunu ve dengesini kaybetti. "Işıl ışılsın." Bakışları gündüz kamerasına kaydı ve çenesi kravatına düştü. "Özür dilerim lordum, demek istemiştım."

George bana bir kez daha bakmadan kulübeden çıktı.

"İşte bir odayı böyle temizlersin." Ani ayrılışının nedenine doğru dönmeye başladım. "Varlığınız bu etkiye sahip gibi görünüyor..."

Ashley'nin bakışlarıyla karşılaştığımda sesim kesildi.

Hipnotize edici, ürpertici gözler. Yanaklarına hilal şeklinde gölgeler düşürecek kadar uzun ve ipeksi kirpikleri olan bir adamın böyle gözlere sahip olması ne büyük haksızlık.

Siyah saçaklar, okyanus mavisi derinliklerin yüzüne ve etrafındaki her şeye hâkim olmasını sağlıyordu.

Dikkatim, en parlak ipekten kırmızı bir yelekle kaplanmış mükemmel orantılı bir erkek göğsüne kaydı. Üzerinde krallara layık kıyafetler vardı; kusursuz bir şekilde dikilmiş mavi bir frak, kalçaları saran pantolon ve altın tokalı ayakkabılar. Dokuma yünden yapılmış beyaz hortumu, belirgin baldırlarına eritilmiş gibi görünüyordu.

Serbest kalmasının peşinden koşarken çıplak ve esneyen bacaklarını hatırlamak için hayal gücümü zorlamama gerek yoktu.

Değerlendirmeme açıkça karşılık verdi, odağı yavaş bir emeklemeyle görüşümü okşuyordu, ifadesi düzdü. Boştu.

Sinirlerim gerildi. Ayakları bana doğru ilerlemeye başladığında daha dik durdum ve en kötüsüne hazırlandım. Yanıma ulaştığında eli saçıma gitti, parmakları hemen gözden kaçırdığım bir düğüme takıldı.

"Saç fırçası ve toka aradım." Yanaklarım kızardı. "Evcilleştirecek bir şey bulamadım-"

"Ben sana bakarken sessiz ol."

"Sırtımdaki bağcıklar-" "Sessiz ol, kadın."

Etrafımda bir tur attı, sadece bakışlarıyla bedenime dokundu. İnceliyordu. Nefes alıyordu. Beni derimden çıkarıyordu. Kendimi bir dürbündeki hedef gibi hissediyordum, yanan kibritin temas deliğine inmesini ve otuz iki kilo kızgın demirin kıcıma düşmesini bekliyordum.

Keşke ben de bu kadar şanslı olabilsem.

Tam bir tur attıktan sonra önümde durdu ve bana yaklaştı. O kadar yaklaşmıştı ki ceketinin düğmeleri elbisesinin işlemelerine takıldı. Tam önüme, kravatının gömleğinin içine girdiği yere bakarken kalbim tekledi.

Bir elini kaldırarak parmakları boynumun gergin telleriyle buluştu. Sert bir baskıyla başımı geriye doğru iterek boğazımın uzunluğunu ortaya çıkardı. Burnumun ucundan onu izleyerek yutkundum.

Gözleri benimkilerde oyalandı, sonra alçaldı. Başı da onu takip etti, ağzını köprücük kemiklerimin arasındaki çukurun kıl payı üzerine koydu ve ılık nefeslerini titreyen tenimde gezdirdi. Hayatımın en uzun dakikası boyunca orada durdu, dürtü ve kısıtlama arasındaki sınırdan oyalandı.

Kalbim yorulana kadar çalıştı, beni koklamaktan daha fazlasını yapmasını bekledim. Ama büyüü bozmaktan korktuğum için hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemedim.

Sıcak, ıslak nefesleri giderek daha sıcak ve daha ıslak hale geldi. Hissettiğim şeyin dilinin girdabı olduğunu fark edene kadar bu his kafamı karıştırdı.

Bir eliyle hâlâ başımı tutarken köprücük kemiğimin sırtını yaladı.
Tüy kadar hafif bir gıdıklama. Bir alay. Aşırı derecede kötü.

İşkence aşağıya doğru devam etti, dudakları göğsümün açıkta kalan kabarıklığı üzerinde çok yumuşak bir şekilde gölgelendi. Zorlukla hissedilen bu his ciğerlerimi aniden durdurdu ve yutkundum, istemeden de olsa bağlanmış etimin ağzına doğru yükselmesine neden oldum.

Boştaki eli belimi kavradı ve tekrar yalayarak korsenin kenarının altındaki gizli kıvrımları aradı.

İnledim ve göğsünde bir inilti titreşti, vermek istemediğini biliyordum.

Aramızdaki görünmez duvar titredi ve eğildi.

Ağzı diğer göğsüme kayd, ardından köpek dişleri tırmaladı. İçimdeki her şey altüst oldu, mutluluğa, yakıcı, günahkâr bir saadete dönüştü. Sanki içimdeki yanmayı hissetmiş gibi daha sert ısırdı, dişlerini derime batırdı, İz bırakacak kadar sert.

Uyarılma arttı ve nefes almak için titredim, ihtiyaç duydum, korktum, öldürmek için yaklaşacağını umdum. *Yala beni, ısır beni, em beni.* Onun zevkinde boğulmak istiyordum. Sert yüzünü kavramak, ağzımı onunkine bastırmak ve onu aptallaştırmak istiyordum. Ama bir öpücük başlatırsam, bu ona reddetmek için bir fırsat daha verecekti.

Ben.

Hayır, bunu başlatmalı, yönetmeli ve bundan sonraki her adımı kontrol etmeliydi. Onun gibi bir adam ancak bu şekilde çalışabilirdi.

Bu yüzden ellerimi kendime sakladım ve bunu bilinçli olarak yapmam, ona nefsi müdafaa dışında hiç dokunmadığımı fark etmemi sağladı. Saçının dokusu nasıl bir his veriyordu? Kaslı gövdesi avuçlarımın altında ısınır ve esner miydi? Aleti avuçlarımın arasında ne kadar çabuk büyüyordu?

Bu cevaplar, göğsümdeki dili ve nefes alışlarının sesleri beni yavaşça maskenin altına ve Lord Ashley Cutler'ın gizli dünyasına davet etti.

Başını kaldırdı ve benimkinin inmesine izin verdi. Bakışları ağzıma düştü, çenemden saçlarıma uzanan çizgiyi takip etti ve gözlerime indi. Bir anlığına savunmasız bir şekilde, bana o uçucu derinliklerdeki her şeyi gösterdi - içinde şiddetlenen çatışmayı, potansiyelin tatlı çalkantısını, tatmin edilmeyi talep eden erkeksi ihtiyacı. Beni şaşkına çevirdi.

Parmaklarını korsajımın üst kenarının altından kıvrarak, kalçalarımın bağcıklarını çıkardı ve düz ve bağlı olana kadar sıktı.

Sert çene çizgisi o kadar yakındı ki tek bir bıyık bile seçemiyordum. Simsiyah saçları mütevazı dalgalar halinde geriye taranmış, yüzü yıkanmaktan ışıldıyordu. Tanrım, muhteşem bir teni vardı, ay ışığının bozulmamış kumda parıldadığı renkteydi.

Otuz dört yaşındayken, erkeğin güzelliğiyle kutsanmıştı.

Yirmili yaşlarında ve saltanatının zirvesinde bir kralın kendinden emin yürüyüşü. Onu kalkanlarından, zırhından ve giysilerinden soyarak ve bana yaptığını ona yapmak için can atıyordum. Onu acıtmak istiyordum.

"Arkanı dön." Soluk ve sert sesi, etkilenen tek kişinin ben olmadığımı doğruluyordu.

Ona sırtımı verdim.

Benimki gibi kalın ve ağır bir yeleyi nasıl idare edeceğini biliyormuş gibi tereddütsüz elleriyle saçlarımı topladı. Kütleyi omzuma atarak korsajımdaki bağcıklarla uğraştı.

Keskin, belirgin çekişler ciğerlerimdeki havayı sıktı. *Çek. Nefes ver. Çek. Hırıltı.*

Yavaş bir silah patlaması gibi, nefes alışlarımın hızını acımasızca ayarladı.

Bitirdiğinde, rahatlamam kısa sürdü. Geri adım atmadı, ellerini önlükten çekmedi. Onun yerine keşfe çıktı.

Parmakları kalçalarımın geziniyor, kumaşın kıvrımları arasından kıvrımlarımı bulup okşuyordu. Dokunuşu aynı anda her yerde yankılanıyor, tenimin altında dalgalanan ve damarlarımda dolaşan bir his armonisi oluşuyordu.

Ona karşı kıpırdandım, arzu içinde çalkalanıyordum. İçimde erimiş tatlı bir krema gibi kaynıyordu ama yeterli değildi. Zevki ulaşabileceğim bir yerde sallandırıp sonunda onu benden koparacak ve beklentilerimi boşa mı çıkaracaktı?

Baştan çıkarıcı piç. Mürettebat arkadaşlarımdan biri olsaydı, böyle alaycı olduğu için onu cezalandırırdım.

"Artık yemek yemeliyiz," dedim.

"Hayır." Boynuma karşı konuştu, ağzı tenimde sıcaktı ve beni yakıyordu. "Daha bitirmedim."

Arkamda durarak bir elini göğsümde gezdirdi. Diğeri karnımın üzerinde gezindi ve bacaklarımdaki hacimli eteklere gömüldü. Alt bölgelerimi sıkıca kavrayarak arka tarafımı kasıklarına doğru çekti.

Zedelenmiş kaslarım acı içinde titreyip kasılırken tısladım.

"Hâlâ cezamı hissediyorsun." Burnunu omzumda gezdirdi. "Merhemi geri getireyim mi?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Ama değildim. Güçlü kollarına sarılmış, göğsünün mermer levhasına yaslanmış, parmağı doğrudan klitorisimin üzerindeyken, eteğindeki tüm kıvrımlara rağmen kendi muhakeme yeteneğime güvenmiyordum.

O alırsa, ben verirdim. Beni istiyordu, hata yok. Giysilerimizin arasından sertliğini hissedemiyordum ama buna ihtiyacım yoktu. Onun arzusunu nefes alış verişlerimizin ahenginde duydum, cızırdayan enerjimizin birleşiminde hissettim ve şimdi buklelerimde kıvrılan parmaklarında titrediğini gördüm.

Saçlarımdan tutarak, yüz yüze gelene kadar ikimizi de döndürdü, gözler

Kilitli. Aramızda çok az bir boşluk vardı.

Ağzını indirdi. Benimki kalktı. Buluşmak için zorlanan dudaklarımız ayrıldı, yaklaştı, yaklaştı ve temas etmeden hemen önce durdu.

Göğüslerimiz birlikte yükseldi. *Nefes al. Nefes verin. İçeri. Dışarı.* Bir yalamadan daha derin, bir öpücükten daha ilahi, nefes olduk. Titreyen, ısınan, çiftleşen nefeslerden başka bir şey değildik.

Bu büyülü, içgüdüsel bir çekimdi. Ben çektim, o da benimle geldi. O arkasına yaslandı, ben de onu takip ettim. Tek bir varlığa dönüşen kıvılcımlarla birleştik, mknatis gibi birbirimize çekildik, görünmez bir güçle bağlandık.

İçimde, kalbimin derinliklerinde yanan ateş kükreyerek bir yangına dönüştü, yakıt istiyor, onu arıyordu. Alevleri körüklemek için ağzını istedim. Ve ellerini. Ağır sikini.

Bakışlarını dudaklarıma sabitleyerek beni esir aldı, ilgisinin gönüllü bir tutsağıydım. Şimdi sadece o son santimi silmesi gerekiyordu. Bu o olmalıydı.

Sonra o yaptı. Beni sert vücuduna doğru çekti. Ama ağzıma saldırmak yerine boynumu yakaladı. Yalarken. Öptü. Titreşimli, kemiklerime işleyen öpücükler kalbimi ve kanımı tatminle uğuldattı.

Parmaklarım yeleşini ve gömleğini kavradı, onun gücüne yapıştı. Bacaklarımın altımda kalması bir mucizeydi. Onun gücü içimdeki dayanılmaz özlemi yıkadı ve dört gündür uzak tuttuğum bir arzuyu uyandırdı. Ve daha işi bitmemişti.

Yüzümü yukarı kaldırarak yontulmuş ağzını kulağıma dayadı. "Duyuları çok tatmin ediyorsun. Çok net ve mutlak." Saç çizgime bir öpücük kondurdu. "Sınırsız. Kayıtsız şartsız." Dudakları yanağımda gezindi. "Cazibeyle olgunlaşmış. Yemek için uygun." Alnını benimkine değdirdi, nefes nefese kalmıştı. "O kadar etkileyicisin ki acıtıyor."

Gözlerimi kapattım, arzunun merhametiyle titriyordum. Isı bacaklarımın arasında toplanıyor, nabız gibi atıyor, sıvılaşıyordu. Bana bunu sadece sözleriyle yapabiliyorsa, dili başka ne yapabilirdi?

"Ashley-"

"Sessizlik."

"Öp beni o zaman. Konuşamayana kadar öp beni."

Hareketsizleşti, odunlaştı, tüm şehvet belirtileri hızla buharlaştı. Kolları çözüldü ve bir adım geri çekildi.

Gözlerim büyüdü, sivrildi ve dik dik baktı. "Bana öyle bakma, Goldilocks."

"Benden etkileniyorsun."

Benim sefil, aldatan kocam da öyleydi ve bakın bu bana ne kazandırdı.

Acıyı hatırlıyor musun, Bennett? Hala hissediyorsun.

Ama Ashley farklıydı. O bana böyle ihanet etmezdi.

"Elmalar..." Kahvaltı tepsisinden bir tane kopardı. "Uzun deniz yolculukları sırasında nadir bulunan bir ikramdır. Birini gördüğümde beni kendine çeker, ihtiyacım olmayan bir şeyi arzulamama neden olur. Eğer birkaç tane varsa, her zaman en güzelini seçerim. Onu yiyebilirim. Ya da sadece güzelliğini takdir edip geri atabilirim." Meyveyi tabağın üzerine bıraktı. "Çünkü onsuz da yaşayabileceğimi biliyorum."

Burun deliklerim öfkemden fokur fokur kaynayarak genişledi. "Beni lanet olası bir elmayla mı kıyaslıyorsun?"

"Adem'in düşüşünü etkileyen ve insan doğasına kötülüğü sokan bir elma değil miydi? Adem'in elması..." Kravatını indirdi ve bir parmağını boğazının önündeki şişkinliğin üzerinde gezdirdi. "Erkek şişiyor."

Yasak meyve ve ayartma günaha yol açtı. *Ve ereksiyona.* Anladım.

"Anlaşıldı." Yanaklarım muzipçe yükseldi. "Meydan okuma kabul edildi."

Twenty-six

Kızarmış aceleci puding, pekmez, elma ve çaydan oluşan bir kahvaltıyı paylaştıktan sonra Ashley kış taraftaki uyku odasına doğru yürüdü. İç çekerek, mavi elbisesinin eteklerinin altında uyluklarında esneyen kaslara hayran kaldım.

Ona olan çekimim bir zincir gibiydi. Bundan kurtuluş yoktu. Tepeden tırnağa güzelliği onu baştan çıkarmayı lezzetli bir plan haline getirmişti. Ama ya bu bir oyundan fazlası haline gelirse? Ya neyin gerçek olup neyin olmadığı konusundaki kontrolümü kaybedersem?

Şiddetle sahiplenici bir kocanın benim için geldiğini ve bana dokunan her erkeği parçalayacağını hatırlamam gerekiyordu. Ashley, Priest'in kılıcıyla ölebilirdi. Ya da tam tersi.

Aptal kalbim her iki adamın da öleceği düşüncesiyle daraldı. Bu nasıl mantıklı olabilirdi? İkisi de benim düşmanımdı!

Ashley geri döndü, saçlarını taramak için bir tarak taşıyordu. Nerede saklanıyordu bu?

Bana vermek yerine sandalyemin arkasında durdu ve buklelerimi sırtımdan aşağı sarkacak şekilde düzenledi.

Donmuş bir halde, acımasız ellerinden gelecek acıyı bekleyerek, ağrıyan sırtım için hazırladığı minderin üzerine oturdum. Ama acı gelmedi.

Uçlardan başladı, nazikçe düğümleri çözdü ve yukarı doğru ilerledi. Tarağın her nazikçe sürükleyişi kafatasımda ve boynumda karıncalanma hissi yaratıyordu.

Tuhaf. Her gece uyuduğumu sandığında saçlarımla ilgilenirdi. Gizli bir dürtü gibi. Ama güpegündüz şefkat göstermek? Ve bir kadın eliyle yarışan bir incelikle taramak?

"Bunu daha önce de yapmıştın." Dokunuşunun altında rahatladım ve gözlerimi kapattım.

"Kim o?"

Nişanlısı değil. Erdemli bir hanımefendinin bir refakatçiye ihtiyacı vardır. Ve kesinlikle dokunmak yok.

Cevap vermeden önce aleti birkaç dakika boyunca kilitlerimin bir bölümünde ritmik bir şekilde kaydırdı.

"Kız kardeşim." Buklelerin bir kısmını daha ayırdı ve uçlarını taramak için eğildi. "Seninki gibi saçları vardı. Beline kadar inen sıkı, kıvrımlı bukleler. Ama onunkiler siyahtı."

"Seninkiyle aynı renk."

"Aynen öyle. Hizmetçi tarakla taradığında ağlardı. Ben ondan çok daha küçüktüm, hep eteklerine yapışırdım. Çok sinir bozucu bir küçük kardeşim." Şefkat sesini yumuşattı. "Ağlamasından nefret ederdim. Bu yüzden görevi ben devraldım ve ona acı çektirmeden inatçı düğümleri nasıl yumuşatacağımı öğrendim."

Kaşlarımin ezik bir inançsızlıktan şaşkınlığa doğru kaydığını hissettim. Muhtemelen bu gemide bu hikâyeyi duyan tek kişi bendim. Belki de onun bir kız kardeşi olduğunu bilen tek kişi bendim.

Bana açılıyordu.

Ama kısa zaferimin tadı pek tatlı değildi, çünkü ses tonunda ve fiil kipinde bir trajedi seziyordum. "Ondan sanki geçmişte kalmış gibi bahsediyorsun."

Tarağı masanın üzerine koydu ve çözülmüş saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru uzun, kıvrımlı bir ip halinde toplamaya başladı. Becerikli parmaklar akılsızca ördü ve ucunu deri bir tangayla bağladı.

Bunu yaptıktan sonra kıpırdamadı, arkamda sinir bozucu duruşunu koruyarak yüz ifadesini görmemi engelledi.

"İlk çocuğunun doğumu sırasında komplikasyonlar oldu." Dönmemi engellemek istercesine elini omzuma kenetledi. "Ne o ne de yeğenim hayatta kaldı."

Ölüm. Tedavisi olmayan bir hastalık.

Yavaşça, acıyla nefes verdim. "Kaybınız için üzgünüm. Gerçekten, lordum." Göğsüm sıkıştı. "Adı neydi?"

"Arabella."

"Ailenin başka çocukları var mı?" "Sadece benim."

Bu acımasız kalpli adama karşı hislerim biraz olsun gevşedi. Ona hiçbir şey borçlu değildim ama elim yine de hareket etti ve omzumdaki sert parmakları sarmak için geriye uzandı.

Beni reddetmedi. Onun yerine elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Ben dönene kadar elinin içine sızmış olabilecek her türlü duyguyu silmişti.

yüz ifadesi.

"Bana ondan bahsedecek misin?" Parmaklarını sıktım. "Kız kardeşin mi?"

"Belki başka zaman." Sert bir bakışla yüz ifademi inceledi, sanki kötü niyet bulmayı bekleyerek.

Gözlerimi dikip ona baktım ve kötü bir şey söylemesi için ona meydan okudum.

Bakışları dudaklarıma indi. Eli örgümün etrafına dolandı. Hava titriyordu.

Sonra beni öptü.

Derin ve içten, ağzı yağmaladı ve sahiplendi. Onun ani tadı duyularımı çaldı. Nabzım dörtnele koşmaya başlamadan önce tam bir şok ve ezici bir zevk arasında bir yerde durdu. Ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim ve kollarını kavradım, ona açıldım, sıcak dilini selamladım ve sert dolgun dudaklarına karşı inledim.

Kasları avuçlarımin altında sertleşti ve ona sarıldım, aramızda yükselen ateşte boğuldum. Parmakları belimin etrafında kıvrıldı, beni kendine çekti, hareketsiz, gıcırdayan kalçalarına karşı sıkı.

Tanrı'nın dişleri, adam öpüşebiliyor ve vücudunu hareket ettirebiliyordu. Dili benimkine sürtündü. Ağzı fethediyor ve tüketiyordu. Leğen kemiği kurnazca, imalı bir şekilde dönüyor, karnımdaki şiddetli özlem alevlerini körüklüyordu.

Dudaklarımin iç etini yalayarak kanıma güçlü bir arzu aşıladığında kontrolsüzce titredim. Tadı tam da hayal ettiğim gibiydi; ıslak, karanlık ve erkeksi, yıkıcı bir fırtına gibi. Boğazından balkonda duyduğum derin gırtlak sesleri çıkarken güçlü vücudu titriyordu.

Kalbim dans etti. Bacaklarımin titredi. Sonra hareket ettim, güçlü eller tarafından kaldırıldım ve masanın kenarına oturtuldum.

Kalçalarını kalçalarımin arasına sıkıştırdı, eteği yukarı iterek yolumdan çekildi ve yılmaz fiziğine yer açtı. Her şeye rağmen ağzı benimkiyle kaldı, o görkemli, doymak bilmez öpücüğü bırakmayı reddetti.

Açlıkla dolup taşarak ona doğru eğildim ve yanağına uzandım. Çenesi vızıldayan parmak uçlarımin altında esnedi, derisi bükülmeyen çeliğin üzerinde esnek ve pürüzsüzdü. Başımın arkasını kavradı ve ağzımı istediği yöne doğru açarak dudaklarımızın çarpışmasını derinleştirdi.

Elim boynuna kayd, kravatının altındaki gerginliği okşadı. Öpücüklerimizi açgözlü yudumlarla yutarken adem elması dokunuşuma karşı zıpladı.

Demir çenesinin altındaki çukura sıkışmış olan şahdamarı parmağımin altında zonkluyor ve şişiyordu. Kalbi kesinlikle vardı. Bir zamanlar kız kardeşi için atmıştı. Şimdi de benim için çarpıyordu.

Beni öperek unuttururken vücudum farkındalıkla titriyordu. Ben çok

Samimiyetin içinde kaybolmuştum ve bileğimi kavrayıp onu bacaklarının arasından yakalamamı engelleyene kadar elimin nereye gittiğini fark etmemiştim.

Yine de öpüşmeyi kesmedi. Parmaklarımı vücudunda gezdirerek avuç içimi boynuna yasladı. Ama ben devam ettim, saçlarının yumuşak, kalın dokusunu keşfedene kadar daha yukarılara uzandım.

Bir iniltiyle dokunuştan duyduğu zevki ifade etti. Kolunu sırtıma doladı ve ağzı sonu gelmeyen bir ziyafet çekip beslendi.

Yavaş yavaş, dudakların erimesiyle öpücük kendiliğinden çözülde.

Alnı benimkine değdi, nefeslerimiz keskin bir şekilde hızlandı. Kalbim bir çekiç gibi darbeler indiriyor, tüm bedenim huzursuz bir istekle titriyordu.

Analiz etmek istemediğim bir pervasızlıkla bundan zevk almıştım. Ama nabzım yavaşladıkça, mantıksız bir suçluluk duygusuna kapıldım.

Üç yıl önce Priest'le tanıştığımdan beri başka bir erkeğı öpmemişim. İhanetin tadı boğazımda bayat bira gibi kalmıştı ve bu sadece bir başlangıçtı.

Bu düşünceyi kök salmadan önce kovdum.

Ashley arkasına yaslandı ve gözleri benimkileri yakaladı, yoğun ve genişlemişti.

"Bunu hissediyorsun." Kasıklarına baktım, elbisesinin altında saklı olduğunu bildiğim şişkin çıkıntıyı göremiyordum. "O öpücükten sen de en az benim kadar zevk aldın."

"Tadını çıkar." Ağzını indirdi ve sanki ilk kez öpüyormuş gibi beni sonsuz bir şefkatle öptü. *Ya da son kez.* Doğruldu ve birkaç adım geri çekildi. "Bir daha olmayacak."

Masadan kaydım ve mesafeyi ortadan kaldırdım, onun alanına girdim ve gözleriyle buluşmak için boynumu geriye doğru uzattım. "Manzara yukarıdan çok mu farklı?"

Bana dik dik baktı, burun delikleri titriyordu. "Gördüğüm şey-"

"Her gece çıplak bir adamın yanında uyuyan bir fahişe mi? Bu rahat durumun nasıl *daha* rahat hale gelmediğini söyle bana."

Cevap olarak iki eliyle belimi kavradı, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi beni kaldırıp kenara koydu. Sonra gündüz kulübesine doğru yürüdü ve köşede gözden kayboldu.

Elinde iki şapkayla dönene kadar bekledim. Birini sert kafasına geçirdi. Diğerini de benimkine geçirdi.

Örgümü tam örtecek şekilde ayarladıktan sonra bana dirseğini uzattı. "Bugüne kadar yapılmış en iyi savaş gemisini gezmek ister misiniz?"

Onunla konuşmak beni bir yere götürmüyor gibi görüldüğünden, ortam değişikliğini memnuniyetle karşıladım.

"Evet, lordum. Bunu çok isterim."

Twenty-seven

Tutsak gibi hissetmiyordum.

Ashley bana Majestelerinin Gemisi'nin baştan kıça yaklaşık iki yüz fit uzanan geçitlerinde eşlik ederken, kendimi bir korsan, bir fahişe ya da rahatça tanıdık gelen herhangi bir şey gibi hissetmedim.

Parmaklarım onun kaslı koluna gevşekçe dolanmışken ve eteklerim çıplak ayaklarımın üzerinde sallanırken, yanından geçtiği denizcilere verdiği selamları ve komutları duydum. Ama ben söylenmeyen şeylere odaklanmıştım.

Görünürde herkes tarafından görmezden geliniyordum. Kimse bana bakmadı. Doğrudan bakmadı. Yine de çevredeki her erkek, komodorlarının kolundaki kadının içgüdüsel olarak farkındaydı. Kızlarının sıkıştığını duyabiliyordum.

Beni son gördüklerinde, boğulmuş bir fare gibi denizden çıkarılmıştım ve üzerimde sadece bir erkek gömleği vardı. Bugün, Lord Cutler'ın elbiselerinden yapılmış bir elbise giymiş olarak, bir hanımefendi olacak kadar zarif görünüyordum.

Eğer o unvanı isteseydim, annemin kurallarına uyar, Grisdale Markisi'yle evlenirdim ve belki de annemle babam hâlâ hayatta olurdu. İsyanım onlara her şeye mal olmuştu ve bunun boşuna olmadığından emin olacaktım.

Korsanlık kariyerim darağacında inleyerek son bulmayacaktı.

Elbise, mütevazı örgü ve lord hazretlerinin dirseğindeki narin elim özgürlüğe giden küçük adımlardı. Eğer komodoru askerlerinin önünde utandırırsam, yatağından daha fazlasını ısıtmak için kaydettiğim ilerlemeyi kaybedecektim.

Kalbinin etrafındaki buzları eritmem gerekiyordu. Bu yüzden bana üst ve orta güverteleri gezdirirken uslu durdum -o silahları incelemek için kendi zamanımda geri dönecektim-, mutfağı ve reviri gezdirdi. Kıç tarafa yakın bir yerde, kendi kamarasının altında, ilk olarak bir kamaranın kapısını açtı.

büyük bir masanın yanında.

Koşu odası.

Bu alana erişim sadece emir subaylarıyla sınırlıydı. Amacı, yüksek rütbeli askerlerin savaş zamanında sosyalleşmeleri, yemek yemeleri ve iş yapmaları için özel bir yer sağlamaktı.

Anladığım kadarıyla, duvarları arasında kadın konusunun konuşulması, hatta varlığından bile söz edilmesi kesinlikle yasaktı. Bu yüzden Ashley beni eşikten içeri davet ettiğinde, kutsal bir kuralı çiğnediği düşüncesiyle heyecanlandım.

Belki de içinde küçük bir isyan vardı.

Birkaç teğmen, bir düzine subaya hizmet verebilecek kadar uzun olan masanın etrafına oturdu. Ashley benim önüme geçti ve tüm konuşmalar sona erdi. Herkes ayağa kalktı, ellerini şapkalarına çırttı ve eğildi.

"Rahat, Teğmenler." Dirseğini öne doğru çekerek beni de kendisiyle birlikte dar alana doğru götürdü.

Nemli havada tütün ve rom kokusu yayılıyordu. Güneş ışığı alan pencereler bir duvarı kaplıyordu. Diğer duvarda alkol rafları, gümüş servis tabakları, kitaplar ve seyir ekipmanları sıralanmıştı.

Beni subayların yanından geçirirken hiçbiri bana bakmadı. Ancak vücut dilleri, sert ve misafirperver olmayan, tüm kamarayı düşünceli bir memnuniyetsizlik durumuna soktu.

Ashley onların tavırlarına hiç aldırmış etmedi.

En uçtaki bölmeye vardığında küçük bir masada durdu ve kendine bir fincan çay doldurdu. Bana servis yapmadı ama ilgilenmedim. Tüm dikkatim kış duvarını kaplayan basılı kâğıtlara odaklanmıştı.

Her sayfada farklı bir korsan vurgulanıyordu. Bazılarında yüz çizimleri ve kişisel bayraklarının tasarımları vardı. Hepsine isim verilmişti.

İlk baskı beni tasvir ediyordu. Benim adımlı. Edric Sharp ve Charles Vane ile olan ilişkilerim. Rahip'ten bahsedilmiyor. İmajımın çizimi ya da açıklaması yok. Ve bayrak da yok, çünkü kendi bayrağımı çekmeyi hiç umursamadım. Ama sayfada son birkaç yıldır nerelerde bulunduğum ve hangi gemilere saldırdığım hakkında bazı bilgiler vardı.

Raporda yanlışlıklar vardı, ancak çoğu korkunç derecede kesindi.

Benimkinin yanında asılı olan çarşaf daha da üzücüydü. Bunda bir resim vardı.

"Feral" Rahip Farrell.

Yüz hatlarının temsili, onun neye benzediğini *tam olarak* bilen biri tarafından çizilmişti. Ressam, bıyıklarının gölgelendirilmesine, saçlarına örülmüş örgülere ve boncuklara ve yüzüne takındığı *ifadeye* kadar her muhteşem ayrıntıyı yakalamıştı. Çizilmiş gözlerin doğruluğu ona bakıyordu.

İçlerindeki korkusuzluk ve vahşi yoğunluk kalbimi sıkıştırdı.

Başımı eğdim, yüzümü gizlemek için şapkanın kenarını açtım. Sonra rapordaki ismimi bulmak için hızlıca taradım. Bulamayınca bakışlarımı kaçırdım.

En kötü şöhretli korsan kaptanlarından bir düzine duvarı kaplıyordu.

Hepsinin adını biliyordum ve yarısıyla tanışmıştım. Ama bizzat karşılaştıklarımın eskizleri, Rahip'in resmi kadar kusursuz bir özenle çizilmemişti.

Öfke derimin altında tutuştu ve parmaklarımı sıktı. Kimliği konusunda bu kadar dikkatsiz davrandığı için Priest'i bir şapkanın içine sokmak istedim. Onu tanıyorum,

muhtemelen o çizim için poz vermiştir.

Kibirli dangalak kendini yakalatacaktı. O zaman onu kurtarmak zorunda kalacaktım. Tabii o beni kurtardıktan *sonra*.

"Bu haydutları tanıyorsun." Ashley çayını yudumlarırken porselen kenarın üzerinden beni inceliyordu.

Kabindeki tüm subaylar sustu ve cevabımı bekledi.

Artık beni neden buraya davet ettiğini biliyordum. *Kötülerin ve daha kötülerin* parmak izlerine uzun uzun bakmamı ve avını avlamasına yardım etmemi istiyordu.

Isı yüzüme yükseldi ve yanaklarımı yeniden yaktı. Göğsüm öfkeyle kabardı ve öfkemi kontrol etmek için her şeyimi harcadım.

Evet, bu Ashley'in kariyeriydi, bir korsan avcısı olarak her şeyin üstünde ve ötesinde tuttuğu göreviydi. Ama türümün toplu yakalanması ve öldürülmesinde ona asla yardım etmezdim. Af için bile olsa. Bu benim olduğum her şeye ters düşerdi.

Benimle dört gün geçirdikten sonra bu kadarını anlamış olmalıydı.

"Herkes dışarı." Gözlerini benden ayırmadan fincanı yere bıraktı.

Kabin boşaltıldı. Kapı son teğmenin arkasından kapandı. Sonra yalnız kaldık.

"En uzun süre buna baktın." Priest'in çizimine dokundu. "Kadınlar arasında ahlaksız bir ünü var. Onunla yattın mı?"

"Herkes öyle değil mi?" Kulaklarımda içi boş bir gümbürtü patladı. "Ona çapkınların kralı diyorlar."

"Evet, geçen gece bir çapkından bahsetmişsiniz."

Ben ve koca ağzım.

Eteğimin altından kıcıımı acımasızca kavradı, istilacı parmaklarını yanaklarımın arasındaki **b o ş l u ğ a** sıkıştırdı. "Seni buraya getiren o muydu?"

Savunmacı bir duruş ve kararlı bir inkâr Priest'e karşı gerçek hislerimi ele verecekti. Bu yüzden duruşumu gevşettim ve bir korsan fahişeden bekleyeceği cevabı verdim.

"Evet." Ağzımın kenarını yarı sinsi bir gülümsemeye dönüştürdüm. "Kıskandın mı?"

"Kaç kez?"

"Bir sayı mı istiyorsun? Gerçek bir sayı gibi mi?" Nefesimi üfledim ve dudaklarımın arasından şıpır şıpır bir ses çıktı. "Bilmiyorum Ashley. Çok uzun bir geceydi ve neredeyse ana direk kadar uzun duran doyumsuz bir asası vardı. Yani vuruşları sayıyorsam, her pozisyonu dahil ediyor muyum, baş ve kıç ve-"

"Sadece bir gece miydi?"

Duvarın üzerindeki yazıyı gördüm. Balık avlıyordu, hedefi hakkında ipucu arıyordu. Kötü şöhretli Rahip Farrell'ı ne kadar iyi tanıyordum? Zayıflıklarının, alışkanlıklarının, favori limanlarının ve uğrak yerlerinin bir listesini verecek kadar mı?

Evet, onu herkesten daha iyi tanıyordum. Ve tesadüfen onun gömleğini giyiyordum. Çünkü o hain piçi seviyordum.

Ne yazık ki benim için, onu devirmeden önce sonsuz işkenceyi ve kesin ölümü seçerdim.

"O vahşi korsan aynı kadınla asla iki kez yatmaz." Umursamazca omuz silktim ve Ashley'nin popomu kavrayışından uzaklaştım. "Bütün bir gece boyunca ona sahip olacak kadar şanslıydım."

Bir yıldır benimleydi. Ne yazık ki, onunla geçirdiğim süre boyunca, onu gerçekten kendime ait hissetmedim.

"O şimdi nerede?"

"Duruma göre değişir." Ağzımı esneyecek şekilde gerdim. "Açık mı?"

"Sıradaki hedefiniz o mu?"

"Evet."

"Onun peşinden giderseniz bana ve ambarınızdaki kırk korsana ne olacak?"

"Gemide dolaşmakta özgürsünüz, ben de sınırlı egzersiz ve temiz hava ayarlayacağım."

Diğerleri için. Yolculuğu biraz daha uzatırsam yok olmazlar."

Mükemmel.

"Hm." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve dudaklarıma dokunarak onunla oynadım.

"Sabrımı zorluyorsun, kadın."

"Peki. Sana bildiklerimi anlatırsam karşılığında ne alırım?" "Seni affedemem."

1717'de Kral George, kolonilerdeki herhangi bir valiye teslim olan korsanlara tam af tanıyan bir bildiri yayınladı. O zaman bunu istememiştim. Kral 1718'de affi yeniden yayınladığında da istememiştim. Ve şimdi, üç yıl sonra, fırsat kaçmıştı.

İyi ki kurtuldum. Hayat dolu geçim kaynağımı ruhsuz bir uyumluluğa değişmeden önce kendimi asardım.

"Bu konudaki yardımınız için bir ödül alacaksınız." Duvardaki kraliyet bildirilerinden birini işaret etti.

Korsanlıklarında, soygunlarında ve çirkin uygulamalarında kasten ve inatla ısrar eden kişiler, kendileri ve hepsi tamamen bastırılınca ve yok edilinceye kadar en büyük şiddetle ve olabilecek en büyük sertlikle takip edilecektir.

Eğer herhangi bir kişi, yukarıda belirtilen iğrenç suçlarla ilgili başka bir kişiyi ortaya çıkarırsa, bu kişi ya da kişiler yakalanıp adalete teslim edilsin diye, bu kişiyi ortaya çıkaran kişiye yüz pound ödenecektir.

Kararname, korsanların kendi kaptanlarını ihbar etmeleri halinde iki yüz pound ile ödüllendirileceklerini belirtiyordu.

Bu miktar para Batı Hint Adaları'nda lüks bir emeklilik sağlayabilirdi. Yine de mürettebat arkadaşlarımdan hiçbiri buna yanaşmamıştı. Lord Cutler'dan kaçıp pusulamı geri aldığımda babamın hazinesini bulacak ve adamlarımı sadakatleri için ödüllendirecektim.

O zamana kadar.

"Tanrı kralı korusun," dedim kuru bir sesle. "Bana Majestelerinin ödülünden bahset.

Asılmadan önce mi yoksa asıldıktan sonra mı alayım?"

Yavaşça nefesini bıraktı. "Ne istiyorsun?"

Dişlerimin arasına gizlediğim gülümseme beni titretti. Onu çılgın bir kovalamacaya gönderecek, böylece İngiltere'ye yolculuğu geciktirecek ve kalbini çelmek için kendime daha fazla zaman tanıyacaktım. Daha iyi bir nimet isteyemezdim.

"Bir öpücük karşılığında bu avda sana yardım edeceğim." Koyu mavi gözleriyle buluştum. "İlki kadar tutkulu olmalı. Ama bu sefer, sana istediğim her yerde dokunabilmem için bana sınırsız erişim hakkı vereceksin."

Gözbebekleri öylesine büyüdü ki, içlerinde yasak sırıltışının yansımasını gördüm. Sert çenesindeki bir kas tüylendi ve kravatu boynundaki gergin kasların üzerinde seğirdi.

O muhteşem kafanın içinde çalkalanan düşünceleri duymak için neler vermezdim.

"Şartlarınızı kabul ediyorum." Mucizevi bir şekilde, sesi bozulmamış pürüzsüzlüğünü korudu. "Bana bildiklerini anlat."

"Çapkınların kralı New Providence'da bir oda kiralyor. *Garden* adında bir genelevde kalıyor."

Üç yıl önce onunla tanıştığımda bu doğrudu. Ayrılığımız sırasında güzel çıplak çiçeklerini ziyaret etmek için geri dönüp dönmediği kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi. Bildiğim tek şey şu anda orada olmadığıydı.

"Nassau." Ashley'nin dudakları inceldi.

"Korsan cenneti."

Yaklaşık bir haftalık mesafedeydi. İngiltere'den oldukça yakın. Onun bakış açısına göre, eğer gemiyi şimdi döndürürse, çok da uzağa gitmiş olmayacaktı.

"Orada olma ihtimali nedir?" diye sordu.

"Kim bilir? Ama doxie'leri ona tapıyor ve geliş gidişlerinin dikkatli kayıtlarını tutuyor. Eminim, orta kısımlarını büyük bir ciddiyetle ve olabilecek en büyük titizlikle yalarsanız, onları en gizli sırlarını paylaşmaya ikna edebilirsiniz."

Gözlerini kısmıştı. "Onunla sadece bir gece geçirmiş olmana rağmen bu çapkın hakkında çok şey biliyor gibisin. Öyle bir gece ki, senin anlattığına göre, sohbete yer yoktu."

"Oldukça doğru. Tüm o *doğal olmayan* cinsel ilişkiler yüzünden." Sırıttım, sert tavrını yerle bir etmeye çalıştım.

Gözünü bile kırpmadı. "Bana Rahip Farrell'ı gerçekten nasıl tanıdığını anlat."

Bu işin zor kısmıydı ve dikkatli davranmam gerekiyordu. "Levazım subayım Reynolds Farrell."

"Başka bir Farrell

mı?" "Üvey

kardeş."

Başını geriye attı, gözleri inanamamaktan yuvarlandı.

"Her şeyi bildiğinizi sanıyordum, Komodor." Yaşadığı şoktan faydalanarak bir parmağımı yeleğinin ön kapağına soktum ve altındaki vücut ısısının tadını çıkardım. "Rahibin bir sürü melez akrabası var."

"Bu kardeş, sizin levazım subayınız..." Bileğimi kavradı ama itmedi. "Yakınlar mı?"

"Birbirlerini küçümsüyorlar. Ama Reynolds ona ayak uyduruyor." "Rahip Farrell'ı en son ne zaman gördünüz?"

"Onunla geçirdiğim gece. Yani o..." Sanki soruyu uzun uzun düşünüyormuşum gibi odağımın bulanıklaşmasına izin verdim. "İki yıl önce."

"Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim." Elimi kaldırdı ve parmaklarımı usulca öptü, en ufak bir dokunuşla oyalandı.

Varlığımın her zerresi o güzel ağza doğru yöneldi. Ama güvensizlik beni sabit tuttu.

Sıcak, erkeksi kokusu etrafımı sardı, beni yakından incelerken eli benimkini sıkıca kavradı.

Zengin kırmızı yeleği ve altın süslemeli mavi elbisesi, yontulmuş yüzü ve gıpta edilecek fiziğiyle İngiliz asaletinin bir örneği idi.

Parmaklarımı yalayana kadar.

Sert ve sıcak dili parmak eklemlerimin arasındaki vadiye daldı ve aynı nefis baskıyı uygulayabileceği başka bir yarığın görüntüsünü çağrıştırdı.

"Çok güzelsin Bennett." Şehvetli mavi gözleri benimkilere sıçradı ve göz kırptı. "Bu sözleri bir kadına hiç söylememiştim. Seni görene kadar bunları söylemek hiç aklıma gelmemişti."

Boğazımdan bir ses yükseldi, şaşkınlık ve ihtiyaç dolu bir ses. Öpücükleri başparmağıma doğru ilerledi ve esnek dudaklarını başparmağımın etrafına tamamen sardı. Ağzım açık bir şekilde cennete düştüm.

Boştaki eli şapkanın kenarının altından başımı kavradı ve beni kendine doğru çekerek dişleriyle boğumumu yakaladı. Isırmadı ama çaresizce ısırma istiyormuş gibi görünüyordu.

Bana gerçek bir öpücük borçluydu ve kapüşonlu gözleri bana bunu düşündüğünü söylüyordu. Çenesindeki kısıpı gevşeterek başparmağımı bıraktı. Yüzü yaklaştı, şapkası benimkine çarpma kadar başı eğildi.

Başımdaki el yavaşça okşamaya başladı, sert parmakları örgümün tabanını okşuyor, beni hareketsiz tutuyor, kısalan nefeslerle beni bekletiyordu. Ağzımdan ve beni bu kadar yakın, bu kadar zarif bir şekilde tutsak eden gücünden başka bir şey kalmayana kadar bir santim daha sildi.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve kalbime fazladan atışlar ekledi. Sonra gözleri omzumun üzerinden kayarak arkamdaki duvara takıldı.

Odağının tam olarak nereye gittiğini biliyordum. Priest'in kabataslak gözlerinin sırtıma dikildiğini hissediyordum. Hayatımı ve içindeki herkesi kontrol etmek için orada olmasına bile gerek yoktu.

"Ashley." Taş gibi çenesine dokundum.

Bakışları arkamda kilitli kaldı. Onu çoktan kaybetmişim, aramızdaki an yeni bir hedef, yakalanacak başka bir korsan uğruna yok olmuştu. Elbette benim yerime görevi seçecekti.

"Gitme vaktin geldi." Kolumu tuttu ve beni çıkışa doğru yönlendirdi.

Topuklarımı sıktım. "Bekle bir saniye-" "Emrettiğim gibi yap ve acele et." "Bu bilgi için bana borçlusun."

"Bir öpücüğü kabul ettim. Yer ya da zaman değil."

"Sen kötüsün." Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Şu duvardaki herhangi bir adamdan çok daha kötüsün."

"Belki de nasıl pazarlık yapılacağını öğrenmelisin." Bir elini arkama vurarak beni yanına gönderdi. "Git."

"Hayır-"

Parmakları boynuma dolandı ve ağzımı kendine doğru çekerek durdu.

dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce. "Bana asla *hayır* deme."

O açıldı ve kapı ve itilmiş Ben Huffing ve kaynıyor içine Refakatçi yolu.

Özel koruması Çavuş Smithley hemen dışarıda bekledi ve hiçbir tepki göstermedi.

"Teğmenleri topla, Çavuş." Ashley elbisesini düzeltti, yüz ifadesi duygusuzdu.

"Toplamamız gereken bir korsan daha var."

"Evet, lordum."

Çavuş ayrıldı ve kapı yüzüme kapandı, beni şiddet düşünceleriyle koridorda yalnız bıraktı.

İçimdeki ahlaksız korsan gemiye saldırmak ve geminin başından kışına kadar ortalığı karıştırmak istiyordu. En azından, pruvadan silahları fırlatmak, tüm halatları kesmek ve kralın bayraklarına işemek istiyordum.

Ama bu bana sadece ambara dönüş bileti kazandırırıldı. Sabırsız bir öfke Ashley'e kesinlikle iyilik kazandırmaz.

Ben de bir gezintiye çıktım ve öfkemi yatıştırdım. İlk durak... Silah güvertesi.

Hamaklar üç güvertedeki topların üzerine asılmıştı. Kıdemli subayların muhtemelen kendilerine ait küçük kamaraları vardı ama mürettebatın çoğunluğu burada uyurdu. Burası aynı zamanda yemek yedikleri yerd. Masalar yukarıdaki güvertenin kirişlerinden sarkıyor, kapalı, havasız ve kalabalık alandan en iyi şekilde **y a r a r l a n ı y o r l a r d ı .**

Parmaklarımı iki yanında çömelmiş tunç canavarların burunları boyunca gezdirirken, düşman gemilerine otuz iki kiloluk toplar fırlatırken çıkardıkları güçlü gümbürtüleri hayal ettim. *Jade* gibi kalyonlar. Ama o bir daha asla bu topların görüş alanına girmeyecekti. Onu ve mürettebatımı saklaması ve koruması için Reynolds'a güveniyordum.

Dolaşmaya devam ederken, uyanık gözler her adımımı takip etti. Hiçbiri bana dikkatle bakmadı. Ama her zaman kışımında ya da kışimde emirleri uygulayan biri vardı. Ashley'nin emirleri. Gezgini mahkûma göz kulak olmaları için bir grup adam görevlendirdiği belliydi.

Bir saat sonra Ashley gemiyi geri döndürdüğünde ben de güvertenin küpeşesinde duruyordum.

Tepede, arma halatları çekilirken kablolar ve takımlar takırdıyordu. Branda yavaşça döndü ve HMS *Blitz* rüzgâra doğru salınarak geniş bir kavis çizdi.

Yüksek direkleri denizin üzerinde sancak tarafına doğru yatarken, gemi yaklaştıkça köpüklü serpintiler bir kışten diğerine savruluyordu. Ahşaplar gıcırda ve titredi. Güverte eğildi ve devasa gövdesi dalgaların arasından geçerken bacaklarımı destekledim.

Jade'i özledim. Pusulamı, Reynolds ve Jobah'ı, pantolonumu ve pek çok şeyi özledim. Ama Tanrı'nın dişleri, ben bunun için yaşadım. Yelken bezinin rüzgârdaki ritmi, okyanusun tuzlu kokusu, yüzümdeki ve kollarımdaki köpük sisi...

Duyuların kıyaslanamaz birliği.

Kör edici güneş ışığı altında gözlerimi kısarak güvertede Ashley'i aradım ama onun gemide olmadığını zaten biliyordum. Onu hissedemiyordum.

Sadece birkaç gündür tanıdığım bir adamla böyle bir algılama yeteneğine sahip olmam garipti. Yine de ne zaman yaklaşırsa, sanki tüm vücudum ona uyumlanmış gibi varlığının açık bir şekilde farkına varıyordum.

Üzerimde bu etkiyi bırakan başka bir adam daha vardı.

Uzaktaki ufuk bakışlarımı çekti, güneş avlu kolunun üzerinde yükseliyordu. Görünürde hiç gemi yoktu. Rahipten iz yoktu.

Rotamızı değiştirmek onun takibini engellemeyecekti. Aksine, beni bulmasını kolaylaştıracaktı, çünkü Ashley'i Batı Hint Adaları'nın en işlek limanına götürüyordum. Reynolds'ı *Jade*'i saklaması için gönderdiğim Harbour Adası'na da yakındı.

HMS *Blitz* tam takım yelkenleriyle New Providence'a doğru kuzey rotasına girmiş ve güney-güneybatıdan esen rüzgârı arkasına almıştır.

Bir haftam vardı.

Adabın efendisini bozmak ve gemime kavuşmak için bir hafta.

Twenty-eight

Gözlerini üzerimde hissettim.

Beni koğuştan atmasının üzerinden iki gün geçmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim. Zamanının çoğunu o lanet kamarada teğmenleriyle birlikte geçiriyordu. Belli ki benim oraya girmem sadece bir kerelik bir olaydı. Kapıya her yaklaştığımda, Çavuş Smithley beni geri çeviriyordu.

Geceleri, ben emekli olduktan sonra Ashley özel odasına sığılırdı. Beni uyandırmayacak kadar sessizdi. Eğer balkonda kendini tatmin ediyorsa, ben uyuyakalırdım.

Eğer benden -ve bana borçlu olduğu o öpücükten- kaçmaya çalışıyorsa, bunu çok iyi yapıyordu.

Her ne olursa olsun, artık beni görmezden gelmiyordu. Onu üst güvertede arkamda bir yerde hissettim, bakışları kürek kemiklerimin arasında bir delik açıyordu. Bakma dürtüsü boynumu kavradı, ama dönmedim, ona onay verme tatminini yaşatmadım.

Tam önümde, ufukta gök gürültülü bulutlar bir araya toplanmıştı. Koyu renkli alt kısımları dalgalar boyunca sürükleniyor, rüzgârı tazeliyor ve atmosfere kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar sürtünme katıyordu.

Olayın tam ortasına doğru gidiyorduk. Sadece bir elbisem olduğu için korunmalıydım. Yine de, zaman geçirmek için bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyduğumdan, ikinci bir elbise üzerinde gönülsüzce çalışmaya başlamışım.

Yine de Ashley'in bakışlarının kafesinden çıkmaya cesaret edemedim. Şansım yaver giderse, bana yaklaşacak ve aşağıya kadar eşlik edecekti.

Rüzgâr ılık, nemli ve tuzlu suyla yoğun bir şekilde yükseldi. Aşağıda, çalkantılı dalgaların tepelerinden kopan beyaz köpükler savaş gemisinin pruvalarının üzerine savruluyordu. Bütün gün hava kapalı olduğu için şapka takmaktan vazgeçmişim. Bol şapkam

bukleler fırtınada savruluyor, kollarıma dolanıyor ve yüzümü tokatlıyordu.

Şimşek çaktı. Gök gürültüsü homurdandı ve bir an sonra gökyüzünden büyük yağmur tabakaları düştü ve rüzgârla birlikte yana doğru savruldu. Güverte eğildi ve ben ani sallanmaya karşı kendimi destekledim, destek için küpeşteye tutundum.

Ashley'nin kibar tavırları buraya kadarmış.

Etrafıma bakındım ve şiddetli sağanakta zerre kadar bir şey göremedim.

Canı cehenneme.

Aceleyle iskele merdivenine doğru koşarken, bacaklarım güvertenin yuvarlanışını emdi. Hızla aşağı indim ve son basamaktan atladım.

Ve acı içinde yere düştü.

Acı ayağımın tabanına vurdu ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Haykırdım ve kalçamın üzerine düştüm, ıstırabımın kaynağını bulmak için etekleri karıştırdım.

Tahtaların arasından küçük bir metal sivri çıkıntı vardı. Bir bot sivri ucu emebilirdi. Ama ayakkabım olmadığı için, delik tam yumuşak etli kemiğimin içinden geçmişti.

Eteğimin kenarını kan nehrinden uzaklaştırdım ve kendimi tek ayağımın üzerine ittim. Gözlerim yağmur tufanına karşı kapandı ve ayağım kayarak altımdan fırladı.

Güçlü eller belimi arkadan kavradı. Kaldırıldım, kucaklandım ve sıcak bir göğse doğru taşındım. O tek kucaklaşma bedenimdeki tüm gerilimi serbest bıraktı.

Yağmurdan ıslanmış siyah kirpiklerle saçaklanmış mavinin en parlak, en derin körfezlerini bulacağımı bilmek için gözlerimi açmama gerek yoktu. Ama yine de baktım ve erkeksi güzelliğini takdir ederek iç geçirdim.

Ashley ana kapağa doğru ilerlerken bakışlarıma karşılık vermedi. Ama beni göğsüne doğru daha sıkı çekti ve ıslak başımı çenesinin altına sıkıştırdı.

"Teğmen Flemming'i odama gönderin." Emri gök gürültüsünü aştı ve adamları zincirleme atış gibi dağıttı. "Ve bana gemideki en küçük çizmeyi bulun. Acele edin!"

Ayaklarım bir çocuğunkiler kadardı, o yüzden iyi şanslar. Ama bu düşünce içimi ısıttı.

Yoldaş yolundan aşağıya, daha kuru derinliklere inerken, karşılaştığı ilk askeri durdurdu. "Üst güvertedeki çiviye çıkarın."

"Çivi mi, lordum? Ben-"

"Bul onu!" Beni kamarasına doğru götürerek döndü. "Ayağın nasıl, Goldilocks?"

Sevecenliği, içimdeki acının yerini beklenmedik bir memnuniyete bıraktı.

"Kulübeye kendi başıma topallayarak da dönebilirdim." Kollarımı geniş omuzlarına dolayarak yüzümü boynuna bastırdım ve taze, toprak kokusunun tadını çıkardım.

"Ama bu yol çok daha zevkli." "Çok utanmazsın."

"Çok lezzetlisin. Neden benden kaçırıyorsun?"

"Mahkumlara karışmam."

Dudaklarımı çenesiyle kravatı arasındaki karanlık çukura dokundurdum. "Buna karışmayı seviyorsun."

"Kanaman var." Kulübesine vardı. "Çavuş."

"Lordum." Çavuş Smithley kapıyı açtı ve arkamızdan kapattı.

"Bilerek kanamıyorum." Ayak parmaklarımı oynattım, acıdan dikişler tutuştu.

"Çiviği görmedim ve-"

"Senin hatan değildi." Beni yemek masasına oturttu. "Arkana yaslan."

Açık pencerenin dışında yağmur sert bir şekilde yağıyor, şimşeklerle birlikte çakıyor ve kulübenin içindeki tahtaları sular altında bırakıyordu.

Bacaklarımı masaya doğru kaldırdı ve dizlerimin altına bir minder sıkıştırdı. Aynı anda hem bu kadar dikkatli hem de bu kadar mesafeli olabilmesine şaşırarak sırt üstü uzandım.

"Beni mi düşünüyordun?" Yüzümdeki ve boynumdaki ıslak saçları taradım, sırlıslık elbisemin içinde titriyordum.

Bakışları karıncalanan bedenimde daraldı. "Yan tarafına kay."

Beni istediği yere yuvarladı ve parmakları omurgamdaki bağcıklarla uğraştı.

Birkaç dakika sonra önlük gevşedi. Aşağıya doğru sürükledi ve vücudumdan çıkardı.

Dudağımı ısırdım, büyülenmişim. Onu bunu yapmaya iten şey neydi? Islak giysilerin mobilyaları mahvedeceğinden mi endişe ediyordu? Ya da beni hasta edeceğinden mi? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Elleri tekrar gövdemdeydi. Parmaklarının orasını burasını hızlıca okşayarak Priest'in gömleğini askıların altından ve bacaklarımdan aşağı doğru düzeltti. İç çamaşırlarımın kuru ve düzgün olduğunu onayladıktan sonra beni yüz üstü yatacak şekilde konumlandırdı.

Ardından ıslak elbisesi, yeleği ve kravatı çıkarıldı. Her şey kuruması için kancalara asıldı. Sonra yağmuru kesmek için pencerelere doğru yürüdü.

"Dudaklarımın sikişinin etrafına dolandığını hayal ettin mi?" Yumuşakça sordum.

Cam elinin altında şingırdadı, gereğinden fazla sert çarptı. Gündüz kamerasında gözden kayboldu. Balkon kapısı bir vınlamayla kapandı ve ardından geri dönen ayak sesleri duyuldu. Yüz hatlarında belli etmiyordu ama adımları her zamankinden daha sert, daha tedirgin atıyordu.

Bir gülümsemeyi bastırdım. "Senin o çelik maskenin altında sürünüyorsun ve-"

"Sakla onu, Bennett."

"Seni korkutuyorum."

"Beni rahatsız ediyorsun." Sert, yontulmuş yüzü benimkinin üzerinde baş aşağı belirdi,

Ellerini başımın iki yanında birleştirdi. "Her zaman konuşur, sorun çıkarır ve..." Bakışları vücudumda gezindi. "Masamın her yeri kan içinde. Nerede bu şeytan cerrah?"

"Buyurun lordum." Teğmen Flemming içeri girdi, kravatını sanki gelişigüzel atılmış gibi düzeltti.

"Bir çiviye bastı." Ashley yanımda durmak için kaykıldı ve sahip olduğu elini dizime koydu.

Flemming ayaklarımın yanındaki sandalyeye çöktü ve ecza dolabını açtı. O yaramla uğraşırken Ashley keten gömleğini bacaklarıma sardı ve sanki böyle bir özelliğe sahipmişim gibi alçakgönüllülüğümü korudu.

"Ağrın nasıl?" Garip bir ifade takınarak doktora odaklandı. Yaralanmamdan rahatsız olmuş gibi.

"Kan kaybından ölmeyeceğim lordum."

Bana bakmadı.

"Anlamıyorum." Ellerimi göbeğimde birleştirdim ve onun Flemming'i izlemesini seyrettim. "Suratımı yumrukladın, beni balkonundan attın, bileklerimi parçaladın, kıcıımı ve diğer istenmeyen yerlerimi morarttın. Yine de ayağımdaki bir sıyrık için mi endişeleniyorsun?"

Bu onun bakışlarını benimkilere çevirdi.

"Verdiğim acıyı *kontrol* ediyorum. Kalıcı hasarı önlemek için nereye ve ne kadar sert vuracağımı biliyorum. Ama bu..." Ayaklarımı işaret etti. "Vücuduna saldırmaya ve onu kirletmeye karar verirse enfeksiyonu kontrol edemem."

Flemming bizi görmezden geliyormuş gibi yaparak bakışlarını içinden ayırmadı.

"Senin için bot bulmalıydım." Ashley bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Güvertenin güvenli olduğundan emin olmalıydım."

"Bunların ne önemi var anlamıyorum," diye mırıldandım. "A s ı l d ı ğ ı m ı görmek niyetindesin."

"Seni mahkemede görmek niyetindeyim."

Aynı şey. Ama ayrıntıları tartışmak sonucu değiştirmez.

"Yara temiz, lordum." Flemming kımıldadı. "Ama dikiş atılması gerekiyor."

"Ne gerekiyorsa yapın, Teğmen."

Doktor bir iğne ve iplikle ayağımanın altını kapatmak gibi acı verici bir işe başladı. Kemer boyunca deri o kadar hassastı ki her batırışta dişlerim birbirine kenetleniyordu. Kaslar iznim olmadan kasıldı ve vücudumun sarsılmasını ve masadan eğilmesini engelleyemedim.

Ashley üzerime eğildi ve saldıran iğneyi görmemi engelledi. Mavi gözleri benimkileri sabitledi ve eli saçlarımanın arasına girerek nemli tutamları düzeltti.

"Teğmen Flemming seni denizden çıkardığımız gün hayata döndürdü." Parmağını şakağımda ve yanağımda gezdirdi. "Nefes almıyordun."

Onun dayanılmaz g zelliikteki yüzü bana bu kadar yakinken zar zor nefes alıyordum.

"Res sıtasyon yöntemini tartıştık."  enesinde bir kas sıçradı. "Seni uyarmanın en iyi yolunun rektumuna bir çift k r k sokmak ve böylece içini tütün dumanıyla t ts lemek olduğuna karar verdim."

"Oh, Tanrı aşkına." Tüm vücudum ürperdi.

Aniden öldüğü anlaşılan birinin kı ına duman üflemek çok fazla gördüğüm bir tedaviydi. Anladığım kadarıyla hiç işe yaramamıştı. Peki ben nasıl hayattaydım?

Ashley alt d u d a Đ ı n ı dişlerinin arasına aldı ve bu kutsal olmayan hareket midemin bulanmasına neden oldu. Gözlerim beni yanıltıyor muydu, yoksa gülümsemeye mi çalışıyordu?

Flemming'den boğuk bir kıkırdama yükseldi.

Boynumu büktüm ve doktorun sırtışını zorlukla bastırđığını gördüm. "şaka mı yapıyorsun?" Ashley'e döndüğümde ağzım açık kaldı. "Sen gerçek bir şaka mı yaptın? Kahkaha atmak için mi?" "G lm yorsun."

"şu anda bir şey yapamayacak kadar şoktayım." "Bu iyi bir şey."

"Neden?"

"Hepsi tamam lordum." Flemming ayağa kalktı ve aletlerini topladı. "Ayağı bir süre yüksekte tutun."

Bitirdi mi? Buna inanamıyordum. Ashley dikkatimi kasıtlı olarak iğneden uzaklaştırmıştı. Darağacına mahkûm ettiği biri için bunu neden yapsındı ki? Neden benimle  Ğraşsın ki?

Bu adamda bilinmesine izin verdiğinden çok daha fazlası vardı.

Flemming dışarı çıkarken,  avuş Smithley kulübenin içine bir çift siyah bot koydu. Küçük görünüyorlardı. Belki de yeterince küçüktüler.

Kapı kapandı ve sadece Ashley ve ben birbirimize bakıyorduk.

Twenty-nine

Ashley çeneme dokunarak hâlâ açık olan ağzımı kapattı. Geri çekilmesini bekledim, ama parmakları kaldı, sürüklendi, dudaklarıma doğru ilerledi.

"Beni denizden çıkardığında nasıl canlandım?" Hipnotize olmuş bir halde ona baktım.

"Flemming ağzını seninkinin üzerine koydu." Alt dudağımın kıvrımını izledi. "Solunum yolundan su fışkırana kadar sana nefes verdi."

"Ne yaptı?" Böyle bir şeyi hiç duymamıştım. "İşe yaradı mı?"

"Öyle diyebilirim." Bakışları alçaldı, göğüslerimin kalçalarımın üzerindeki yükselişini okşadı ve tekrar gözlerime döndü. "Hiç bu kadar hayat dolu biriyle tanışmamıştım. Senin... canlılığının vücudundan çekildiğini hayal etmek bana acı veriyor."

Parmaklarının ucu boğazıma dokunup nabzımı takip ederken karnımı bir telaş kapladı. Yoluna devam ederse boğulmak tam olarak bu şekilde sona erecekti. Ama ilk kez onda gerçek bir mücadele gördüm, ciddi kaşlarında kırıksıklıklar oluşturan içsel bir savaş.

Kralının arzuları kendisinininkilerden önce gelirken, beni İngiltere'ye teslim etmek istemedi. İçten içe, suçlu bulunup asılacağımı biliyordu.

Bir korsanı ülkesine tercih etmek aklının ucundan bile geçmiyordu. Ama bu durum onu tedirgin ediyordu. İtiraf etmeye hazır olmasa da benim yanında olmam hoşuna gidiyordu.

Beni kollarına aldı ve yakındaki bir sandalyeye oturttu, bacaklarımı masanın üzerine koyarak beni kucağına yan yatırdı.

"Rahatla." Dudaklarını şakağıma dokundurdu.

Gerginleştigimi fark etmemiştim. Görünüşe göre vücudum ona güvenmiyordu. Güvenmemesi gerektiği gibi.

Durgun bir nefes vererek kaslarımın teker teker gevşemesini emrettim. Yavaşça, nazikçe, onun iri gövdesinin beşiğine gömüldüm ve başımı eğdim

omzuna.

Bacaklarını uzattı ve fırtınanın ritminin bizi derin bir dinginlik duygusuna sürüklemesine izin vererek yatışını derinleştirdi. Arada sırada buklelerimi çözme ihtiyacını gideriyordu; ıslak telleri sabırlı parmaklarıyla çözüyor, saçlarımı kökten uca düzeltiyor ve elinin hareketiyle ritmik bir şekilde nefes alıyordu.

Her vuruşa, dudaklarım çenesinin sert hatlarına dayanana kadar daha da yaklaştım. Bir erkekte hissettiğim en pürüzsüz tene sahipti ve nefis kokuyordu, çok temiz ve erkeksi. Ona sokulma isteğime karşı koyamadım.

Bu yakınlığa izin verdi ve onunla oynadı da; ağzını yanağımda ve kulağımın altındaki gıdıklayıcı yerde gezdirdi. Yüzümün çerçevesi boyunca ara ara şefkatli öpücükler bıraktı, dalgınca saçlarımı okşarken ve yağmura bakarken üzerimdeki etkisinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Sevgisi ne şehvet doluydu ne de beklenti içindeydi. Beni tutmuyor, okşamıyor ya da uygunsuz bir sona doğru acele etmiyordu. Bana yatak oyunundan daha büyük, daha güçlü bir bağ, bir yakınlık veriyordu.

Birlikte anlamlıydık. Karmaşık. Ruhların meskeninde oluşan beklenmedik bir bağ.

O an, zaman ve mekân arasında, sınırları ve unvanları olmayan bir rüya gibi gerçek dışı hissettiriyordu. Bu alanda düşman değildik. Esir ve tutsak ya da lord ve korsan değildik.

Denizden gelen ve denize ait olan iki insandık, birbirimize uzanıyorduk çünkü bu doğru geliyordu. Doğal geliyordu.

Kollarının güvenliğinde uykuya daldım, dudaklarının yüzümün bir kısmını sıyrması, nefesinin saçlarımı hışırdatması ya da ellerinin kalçamda gezinmesiyle periyodik olarak uyandım.

Yağmur dindiğinde tamamen uyandım ve onun dalgın bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

"Ne oldu?" Doğrulamaya çalıştım.

Saçımdaki el beni durdurdu ve orada tuttu.

"Gardını indirdiğinde kırılgan oluyorsun." Sesi gürleyerek göğsümü titretti. "Bu nokta... Tam burası." Boynumla omzum arasındaki kıvrıma dokundu. "Çok narin ve kadınsı. En yumuşak ipek gibi." Kıvrımı tekrar okşayarak seğirmemi sağladı. "Gıdıklanıyorsun. Uyurken bile. Bu... olağanüstü."

Mükemmel terbiyenin zekâ ve incelikle buluştuğu güzel, vurdumduymaz yüzüne baktım. Tepeden tırnağa oyulmuş ve parlatılmıştı, baştan aşağı bir asilzadeydi. Hiçbir şeyi kaçırmayan gözleri ve asla eğilmeyen demir gibi iradesiyle çok da iyi bir komodordu.

Ben kollarımdayken ne istiyordum? Özgürlüğümün ötesinde ne istiyordum?

Bu soruların acısız cevapları yoktu.

Her geçen saniye, onun sevgisini kazanma niyetim, tasarlanmış bir plandan çok, durduramadığım ya da kontrol edemediğim bir kader gibi geliyordu. Onun sevgisine ihtiyacım vardı. Kaçmak için bir araç olarak kullanmak için değil.

Ashley Cutler'dan kaçmak istemedim. Ona ihanet etmek ya da onu herhangi bir şekilde kaybetmek istemiyordum. Açgözlü, mantıksız gerçek şuydu ki, onu elimde tutmak ve her gece ona *bu* şekilde sarılmak istiyordum.

Bu Priest için ne anlama geliyordu?

Fark eder miydi? Rahip beni onarılamaz şekilde incitti ve Ashley nişanlıydı. Sonunda yalnız kalacaktım. Ya da asılacaktım.

Bu yüzden plana sadık kalmam gerekiyordu. Aşk acıtır. İhanet etti ve mahvetti. Planım güvenliydi. *Beni* koruyordu, Ashley ya da Priest'i değil. Sonunda yok olanın ben olmayacağımı garantiliyordu.

Sadece bu da değil, Priest şu anda peşimdeydi ve başka bir adama aşık olduğumu öğrenmeye pek sıcak bakmayacaktır.

Düşmüş müydüm?

Hayır, pek sayılmaz. Ama bakışlarımız birleştğinde, o gözler içimdeki korkunç bir boşluğu dolduran bir yoğunlukla benimkileri kavradı. Bana bakışı kendimi özel, arzulanmış, neredeyse sevilmiş hissettirdi.

Lanetlenmişim.

Buna olan ihtiyacım, Ashley ile yaşayabileceğim her şeyi tüketen bir aşka olan ihtiyacım... Hayatta kalmamdan daha büyüktü. Hayattan daha önemliydi. Ölümünden daha önemliydi. Değişmezdi. Ölümsüzdü. Tüm şüphe ve inançların ötesindeydi.

Ona ihtiyacım vardı, açık ve net. Bu da onu asla incitemeyeceğim anlamına geliyordu. Priest'in onu incitmesine asla izin veremezdim.

Bunu yavaş yavaş kabullenirken, fevkalade, inkar edilemez bir şekilde dehşete kapıldım.

Dönen düşüncelerimi düzeltmeye çalıştım, dudaklarımı rahat bir gülümsemeye dönüştürmeye çalıştım ama hiçbir şey doğru çalışmadı. Beynim değil. Ne de ağzım. Çatlıyordum. Zayıflıyordum. Akıl sağlığını kaybediyordum.

Hareketsizce oturduk, bedenlerimiz birbirine dolandı, bakışlarımız kilitlendi, solan ışıktaki birbirimize kenetlendik, bunun başka bir nedeni yoktu çünkü bu şekilde mükemmel bir şekilde uyuyorduk.

Çok gerçekçiydi. Bunu çok istemiştim.

Lanetlenmiş.

Başka tarafa baktım ama bakışları benimle kaldı. Göz teması... Aman Tanrım, şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha samimi ve özeldi. Ona bakmak sevişmek gibiydi, sadece daha yakın, daha derin, daha uzağa ulaşmak gibi.

Neydi bu büyü?

"Bennett." Aksanıyla okşadı. Lezzetli bir işkence. Şehvetli. Dayanılmaz.

Gözlerimi kapattım, boşuna hava almaya çalışıyordum. İçimde uyandırdığı ihtiyaç o kadar güzel ve korkutucuydu ki ağlamamak için kendimi zor tuttum. Yükseldiğini hissettim -kaynayan duygu, boğazımdaki şişlik, göz kapaklarımın arkasındaki ıslaklık.

Sıcak eller yüzümü çevreledi. "Bana bak."

Onu uzaklaştırmak için avucumu göğsüne koydum. Dokunduğum yeri kapattı ve kaslarını düzleştirdi. Kalbi güçlü ve hızlı bir şekilde çarpıyordu ve benimki ona ayak uydurmak için kendini zorluyordu.

Gözlerimi açtığımda, dudaklarını bir santim ötemde buldum, kışkırtıcı dikiş ayrılıyor, yaklaşıyordu. "Sen ne-?"

"Öpücüğünüz, madam." Öpücüğü üzerime yerleştirdi, içime gömdü, derin ve yıkıcı bir şekilde, büyümeye söz vererek.

Ağzı öylesine tutku ve güç veriyordu ki duyularım sersemlemişti. Dudaklarının şehvetli süzülüşü, parmaklarının saçlarımda dolaşması, dilinin benimkine değmesi - idam beni öldürdü ve hayata döndürdü.

Nefes alışlarının şiddetiyle göğsüm kabardı, göğüslerim kalıntıların üzerine devrilmekle tehdit ediyordu. Sonra bacaklarım kayıyor, ellerinin yardımıyla yeniden ayarlanıyordu. Birlikte hareket ettik, vücutlarımızı sandalyeye olabildiğince yaklaştırdık.

Onun sert, güçlü kalçalarına yerleştim, kalçalarının üzerine çıktım - bunların hepsi ağzının benimkine daha iyi erişmesini sağladı.

Parmaklarım saçlarında, kolları beni sımsıkı tutarken, beni uçsuz bucaksız, keşfedilmemiş sonsuzluklara doğru öptü.

Her şeyimi birleşmeye döktüm. Her parçam ateşle doluyor ve bunu ona on katıyla geri veriyordu. Sanki tek istediği, tek ihtiyacı olan şey bu bağlantıymış gibi ağzımla çiftleşti. Tutkusunun içine gömüldüm, kalçalarını döndürürken ve ağrıma karşı topraklanırken sert vücudunu bacaklarımın arasında karşıladım.

Harika hissettiriyordu, çok katı, erkek ve o, bir hafta boyunca yanında uyuduğum adam. Dilimi onunkine değdirdim, döndüm, alay ettim, gökyüzünü, denizi ve aradaki her arzuyu tattım.

"Dokun bana." Ağzıma karşı nefes nefese kaldı, eli kalçalarımın önünden aşağı doğru kaydı.

Dudakları ziyafet çekiyordu ve avucu göğsümü kaplayarak beni keşfetmeye teşvik etti. Parmaklarımı karnının kaslı etine koymakta yavaşlamadım, ama dokunuşumu aşağıya doğru kaydırdım, ayrılmış bacaklarımızın arasındaki boşluğa ulaştım.

Orada, onun zonklayan tepkisini kavradım.

"Tanrım." Keskin homurtusu dudaklarıma çarptı ve eli göğsümde sıkılaştı.

Vay anasını, kocaman olmuştu. Pantolonunun içinden şişmiş hatlarını takip ettim, kalçası boyunca uzanan sert kıvrımı izledim. Boyu bileğimden parmak uçlarıma kadar uzanıyordu ve daha da uzuyordu. O da kalındı. Kazığa oturtuktan sonra günlerce hissedilecek kadar kalındı.

"Memnun oldun mu?" Kolumu kavradı ve elimi ereksiyonuna doğru tuttu.

"Ne?" Ses tonundaki ani yumuşama ya da tutuşundaki acımasızlık hoşuma gitmemişti. "Açlığımın boyutu beklentileri karşılıyor mu?"

"Aşıyor, sanırım." Kolumu çekti. "Eğer beni çözersen, sana minnettarlığımı göstereceğim."

Parmakları açıldı ve elimi kaldırıp yüzünü kavradım.

"İnanılmaz hissediyorsun, Ashley." Gözlerinin ürpertici mavisini aradım. "Sadece sert kısımlarını değil. Ama hassas olanlarını da." Eğildim ve dolgun tatlı dudaklarının tadına baktım. "En yumuşak kısımlarını en hoş buluyorum."

Bakışları ısındı, keskin yüz hatları beni öperken keskin kenarlarını kaybetti. Elleri başımın arkasına doladı ve ağzını benimkine sürttü, birleşen dillerimizin telaşsız, durgun yuvarlanışları arasında beni izledi.

Sihir aramızda titreşiyor, her dokunuşta mucizeler yaratıyordu. Tüm varlığım onunkinin ahengine uyum sağlıyor, bizi ikimizin de anlamadığı bir seviyede birleştiriyordu. Onun da bunu hissettiğini biliyordum. Hızla batan ve nasıl yüzüleceğini unutan bir adamın şaşkın bakışlarını takınmıştı.

Yalaşmamızın sıcaklığı daha da arttı, daha da şehvetlendi ve kısa süre sonra havadan ateş damladı, tenime kıvılcımlar sıçradı. Yavaşlamak, anın tadını çıkarmak ve yakınlığı yakalamak istedim.

Ellerim onun yüzünü çerçevelerken, o da benim duruşumu yansıtarak bana aynı şekilde sarıldı. Bu kucaklaşmada oyalandık, öpüştük, göz teması kurduk, gizli güçler bizi birbirimize daha da sıkı bağladı.

Ta ki o geri itene kadar.

Kolları iki yanına düştü ve aramızda bir şey koptu, içimde karanlık, çaresiz bir his kıvrıldı. Yavaşça, bağlantımız yıprandı ve koptu. Bir duvar yükseldi, ifadesini boşalttı. Sonra beni kucağından itti ve dizlerimin üzerine çöktürdü.

"Pantolonumun bağını çöz ve beni dışarı çıkar." Sandalyeden kalktı, üzerimde yükseldi. "Beni bekletme."

Kumaşın altından süzülen ereksiyonla göz hizasında diz çöktüğümde bunun ne olduğunu anladım. Sahip olma kisvesi altında kopuş. Sahip olunan nesneye karşı hiçbir yükümlülüğü ya da saygısı olmayan çirkin bir sahiplenme.

Acıyla sarmalanmış soğuk bir his karnımda düğümlendi. Buna hazırlıklı değildim.

aşağılanmaya. Bedenimin titreyerek ihanet etmesine ya da gözlerimi dolduran ve yanaklarımdan aşağı süzülen yaşlara hazırlıklı değildim.

Uzandı ve parmağıyla bir damlacık yakaladı. "Bu ne için?"

"Böyle olmamızı istemiyorum." Ona sert bir bakış fırlattım ve daha fazla gözyaşı döküldü. "Senin fahişen olmak istemiyorum."

Her şeyi mahvediyor, kendi planımı sabote ediyordum.

Gözyaşlarımı parmaklarının arasında ovuşturdu, sıkıcı bir dürüstlük ifadesiyle beni inceledi. Sonunda beni kollarımın altından kavradı ve sandalyeye oturttu. Sonra kış kamarada gözden kayboldu.

Aptalca ve mantıksız davranışıma lanet ederken midem bulanıyordu. Neyim vardı benim böyle?

Çok geçmeden geri döndü, tam takım giyinmişti; kravat, yelek, frak, pantolon, tokalı ayakkabılar. Zırhı.

Önüme geçip yüzünü yüzüme koymak için eğildiğinde, aptallığının sonucuna hazırlandım.

"Biz eşit değiliz." Beni o kadar tatlı öpen ağzı şimdi otoriter bir alaycılığa dönüşmüştü. "Ne olduğunu ya da neden burada olduğunu unutma."

Şapkasını kaptığı gibi parmakları titredi, kafasına geçirdi ve gitti.

Kapının kapanma sesi bedenime acısını serbest bırakma izni verdi. İki büklüm oldum ve bir elimi ağzıma götürerek göğsümden çıkan acınası sesleri bastırdım.

Başka biri olsaydı, böyle bir hakarete asla tahammül edemezdim. Ama beni esir aldığı için benimle istediği gibi konuşabilirdi.

Ama bu kadar acımasız olmak istememişti. Titreyen elindeki duyguyu görmüştüm. Sesinde, tarafsız beyanatına uymayan gıcırtıyı duymuştum.

Kayıtsızlık o kapıdan çıkıp gitmemişi. Adımlarında pişmanlık ve gözlerinde bir yanma vardı.

Bu zorlukla savaşıyordu ve hızla çözülüyordu.

Bir adam çözüldüğünde ne yapardı?

Saldırdı.

Biz eşit değiliz.

Bu sözler onun içindi. Hatırlatma için çaresizce onlara sarıldı, çünkü bunun nereye gittiğini biliyordu ve bunu durdurmak için en az benim kadar gücü vardı.

Kader. Kader. Buna ne isim verirsem vereyim, tanıştığımız gün hissetmiştim. Ama farkındalık daha az acı vermiyordu.

Sargılı ayağıma bakıp zonklamasını kaydederken, hedefimizi bulmadan önce daha fazla tökezleme ve daha fazla acı olacağından şüpheleniyordum.

yol.

Şafak ufukta yükselip dünün kasvetini eritirken hoş bir manzaraydı. Tuzlu su ve temiz havanın birbirine karışmış kokuları derin nefeslerimde parıldıyor ve beni canlandırıyor.

Ashley'nin yanını soğuk ve boş bulduğuma şaşırmadan yataktan kaydım ve balkonun açık kapısına doğru topallayarak yürüdüm. Ayağımdaki yara önemsizdi, ama biraz ağrıyordu. En üst düzeyde bakım görmüştüm ve New Providence'a vardığımızda normal bir yürüyüşe sahip olacaktım.

Ancak attığım diğer yanlış adımların hâlâ onarılması gerekiyordu.

Küpeşteden boş okyanusa baktım. Güneş pembe ve eflatun lekeler halinde parlıyor, suyun yüzeyinde ısıtılı elmaslar gibi yansıyor. Sıcak ışınlar yüzümü öptü ve bol geceliğimi ıslattı. Rüzgâr saçlarımı okşuyor, sanki yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi saç tellerimi karıştırıyordu.

Ne yapacaktım ki?

Beni asla bırakmayacak bir zinacıyla evliydim. Benimle asla evlenmeyecek bir asilzade istiyordum. Eğer iki adam çarpışırsa ve çarpıştığında, birbirlerini derhal öldüreceklerdi. Bu sonucu ummalı ve gerçekleştiği anda kaçmalıydım. Ama onlar söz konusu olduğunda mantık yürütme yeteneğimin hiç olmadığını fark ediyordum.

Ashley'e olan sevgim karşılık bulsa bile, Kraliyet Donanması'nı terk etmez ya da yıkık dökük, unvansız bir kadınla birlikte olmak için ailesinden, rütbelerinden ve yükümlülüklerinden kaçmazdı. Ayrıca, onunla yaşayacağım bir ilişki son iki yıldır kaçtığım ilişkiyi de bitirmeyecekti.

Öğrendiğim tek şey aşkın hiçbir şeyi yenemeyeceğiydi. Sadece umutsuz durumumu daha da umutsuz hale getirirdi.

Yemek kabininden bir hışırtı sesi geldi. Ayak sesleri mi? Sanırım ben

Yalnız.

M e r a k l a tekrar içeri girdim ve rahatsızlığı uyku odası, gündüz kabini ve...
Oh. Kaşlarım kalktı.

Ashley masada oturuyordu, üzerinde pantolondan başka bir şey yoktu. Çarpık bacaklı, şişman bir adam ona doğru eğilmiş, boynunda keskin bir ustura gezdiriyordu.

"Bıyıkların mı var?" Ashley'nin çenesinin çelik gibi keskin hatlarına gözlerimi kısarak yaklaştım. "Ne zamandan beri?"

"Günaydın Bayan Sharp." Başını çevirmeden yan gözle bana baktı. "Ayağınız nasıl?"

"Günaydın. Ayağın iyi. Ama cidden, sakal bırakabildiğini bilmiyordum."

"Sizi ilgilendirdiğinden değil, ama yapabilirim ve yapıyorum."

Berberi işini bitirdi ve aletleri yerleştirmek için arkasını döndü. Havluya uzanırken ben ondan önce davrandım.

"Alabilir miyim?" Paçavrayı kaldırdım ve Ashley'nin sabit bakışlarıyla karşılaştım.

Sert bir şekilde başını sallamadan önce bir an bana baktı. "Gidebilirsiniz, Çavuş."

Çarpık bacaklı adam, küçük erzak çuvalıyla birlikte kulübeden çıktı.

Kapı kapandığında, Ashley'nin yayılmış dizlerinin arasına girdim ve masanın kenarına oturdum. Eğilerek havluyu boynunun güçlü sütunu boyunca gezdirdim.

Dudaklarını ayırdı ve ben de dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Hâlâ öpücüklerinin tadını alabiliyor ve sert erkek bedeninin beni sardığını hissedebiliyordum. Aramızdaki sihir kaybolmamıştı. Kalan her bakış, yıkıma meyilli bir dalga gibi kanıma hücum ediyordu.

"Yüzünde hiç kıl görmedim." Havluyu bırakıp parmaklarımı sert çenesinde ve keskin elmacık kemiklerinde gezdirdim. Çok yumuşak. İnanılmaz derecede taş gibi.

"Yavaş büyüyor ve parça parça geliyor." Okşamalarımın altında nefes alış veriş hızlandı. "Tıraş sadece iki haftada bir ya da iki kez gerekir."

"Sorun değil." Daha yakına süzıldüm, geniş dudaklarının etrafındaki satenimsi deriyi izledim. "Sakal bırakamıyorum, bu da beni bir korsan kaptanı olarak rolüme hiç uygun kılmıyor."

"Öyle mi?"

"Gerçekten. Herkes sakalların dehşet uyandırdığını ve saygı uyandırdığını bilir. Madwulf'un böcek istilasına uğramış gurur ve neşesini kestiğinizde yaşadığı dehşeti gördünüz."

"Sanırım..." Görkemli mavi gözleri ağızma doğru inerken parıldadı ve daha da aşağı inerek göğsümde durakladı. "Bir erkeği huşu içinde bırakacak başka, daha yeterli özelliklere sahipsiniz."

Bakışlarını aşağıya doğru takip ettim ve kalbim duvarlara çarptı. Birden

Geceliğin yakası eğildiğim pozisyonda aşağıya sarkıyor ve çıplak göğüslerimi ona göz kamaştırıcı bir şekilde sunuyordu.

Arkama yaslandığımda, eli bol giysiyi yakaladı ve omzumdan aşağı çekti. Keten dirseğime yerleşti ve bir göğsümü tamamen ortaya çıkardı. Bakışları sabitlendi, gözbebekleri genişledi, karardı ve ilk kez çıplak kalan parçamı içine çekti.

Etim onun ıslak ağzının sıcaklığı için acıyordu, meme uçlarım onun baktığı her acı verici saniyede geriliyordu.

İki yıl boyunca, beni arzulayan bir adam tarafından bakılmayı hayal ettim. Benimleyken yalan söylemeyen, ihanet etmeyen ya da başka bir kadını özlemeyen bir adam.

Ashley sadece bakmadı. Aramızdaki mesafeyi daralttı, beni çok sevdiğim kokusuyla sardı ve bir elini göğsüme doğru kaldırdı. Beni dikkatsiz bir şekilde kavramak yerine, avucunu bana doğru kaydırды, meme ucuma sadece tüy gibi hafif bir dokunuş yaptı.

Kemiklerimde lezzetli bir ateş canlanırken, çekirdeğimin derinliklerinde ısınırken ve bacaklarımın arasında hala daha sıcakken inledim ve titredim. Her tepkimi izliyor, şahin gözleriyle vücudumun onun o çok yumuşak okşayışına verdiği cevabı inceliyordu.

"Zarif bir şekle sahipsin." Parmaklarını göğsümün etrafında dolaştırdı, kaldırdı ve ağırlığını test etti. "Bir kraliçe gibi."

"Ben kesinlikle kraliçe değilim." Göğsüm çok ağırlaşmıştı, ihtiyaçtan şişmişti.

"Hayır, haklısın." Ağzını göğsüme indirdi ve nefes aldı, "Sen bir tanrıça. Bir deniz tanrıçası."

Dilinin düz kısmını çakıllı tepenin üzerinde gezdirdi ve omurgam tepki olarak eğildi. Boğazında bir inilti titreşti ve ben de onunla birlikte inledim, sıcak, sert dudaklarının verdiği ilahi hislerin altında titredim. Ellerim saçlarına gitti, tırnaklarım kafa derisinde gezindi ve parlak siyah tellerin arasından geçti.

O emerken başım omuzlarımın üzerine düştü. Eliyle arkamı kavradı ve diğer eliyle göğsümü dolgunlaştırarak taparcasına emen ağzına doğru tuttu.

Her an duvarlarını yükseltebilir ve beni uzaklaştırmak için kötü bir şey söyleyebilirdi. Ama şimdilik, korunmasız anın tadını çıkarıyor, nefes alışverişlerinin, güçlü parmakların okşamasının ve erkeksi takdir seslerinin tadını çıkarıyordum.

Ulaşabildiğim her yerine dokundum; şişkin omuzlarına, göğsünün kılsız tuğlalarına ve hareket etmelerini emrederken kolları boyunca esneyen ağır kaslı etine.

Çenesi, bağlılıkla yalayıp öptüğü göğsümde mermer gibi hissediliyordu. Çok yumuşak ve dolgun dudakları, zonklayan meme ucumun etrafını sardığında saf bir coşku veriyordu.

Parmaklarını belimin kıvrımlarında gezdirdikten sonra orta bölgemde gezdirdi ve yavaşça kalçalarımın vadisine indi. Bacaklarımın arasındaki karanlık noktayı okşayıp keten kumaşın arasından ıslak buklelerimi bulduğunda popom masanın kenarında sallanıyordu.

Bu adamın hayatım üzerinde ne kadar yıkıcı olduğunu fark ettim, gerçekten anladım. Beni sadece fiziksel olarak ele geçirmemişti. Duygularımı, mantığımı kuşatmıştı ve ruhumu hapsetme yolunda ilerliyordu.

Parlayan, şişmiş göğsüme bakmak için arkasına yaslandığında, geniş omuzları dünyayı engelledi. Tek gördüğüm o ve yüzünün aydınlık ve karanlık, ipek ve çelik, nezaket ve zalimlikten oluşan muhteşem düzlemliydi. Ve titredim.

Korkuyla.

Arzuyla.

Vücudumda uyandırdığı bağımlılık yaratan hisleri arzuluyordum. Dizlerimi zayıflattığı ve kalbimin cinsel zevkten daha fazlasını arzulamasına neden olduğu her saniyeden korkuyordum.

Bir dirseğini kalçasına dayadı ve bir parmak eklemine göğsümün dış kıvrımında tembelce gezdirdi, hareketi izlerken bakışları dalgındı. "İngiltere'den neden nefret ediyorsun?"

"Oradaki herkesin beni ölü istemesi dışında mı?"

"Evet." Beni avucunun içine aldı ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi.

"İngiltere annemi reddetti. Onu sürgün etti." Parmaklarımı parlak siyah saçlarında gezdirdim. "Ne zaman evini hatırlasa, bu onu korkunç derecede üzüyordu."

"Belki de güzel ülkesini özlediği için üzgündü. Hiç oraya gittiniz mi?"

"Hayır. Son yedi yıl boyunca burada, Batı Hint Adaları'nda kaldım. Ondan önce..." Rahat bir nefes aldım ve gözlerine baktım. "Hayatımın ilk on dört yılını Carolina'nın vahşi doğasında geçirdim. Charleston'da. Bunu kimse bilmiyor."

Rahip hariç.

Ashley bana kayıtsızca baktı. "Madem Charleston'daydınız, babanızı nereden tanıyordunuz?"

"Çocukluğum boyunca beni ziyaret etti. Ona herkesten daha yakındım. O zaman..." Elimi onunkinin üzerine koydum, parmaklarımızı kırık kalbime yasladım. "O darağacında öldüğünde, annem kendini bir uçurumdan aşağı attı." Sesim kekeledi, eski bir acıyla aksadı. "Bu olduğunda ben de oradaydım. Annemi de babamı da aynı gün kaybettim."

Bana doğru uzandı, beni kucağına ve çıplak göğsüne doğru çekti. "Ben

Üzgünüm."

Yumuşak, içten ses tonu beni sıcacık sardı. Kolları ve vücudunun koruyucu kafesi de öyle. Geceliğimi göğsümü örtecek şekilde düzeltti. Sonra bana sarıldı, güneşin doğuşunu izledi, bir fincan çaydan yudumladı, beni uzaklaştırmak için hiçbir aciliyet hissetmedi.

Ben de konuşmaya başladım. Ona yetiştirilme tarzımı, annemin sürgündeki mücadelelerini, babamın gizli ziyaretlerini ve trajik aşk hikayelerini anlattım. Ve beni büyük bir dikkatle dinlediği için, Charles Vane ile ilişkimin başlangıcı da dahil olmak üzere yedi yıl önceki o üzücü günün her ayrıntısını anlattım.

Sonunda, üzüntüm bir kum saatindeki kum gibi yerleşmişti, sessizce dinleniyordu ama her zaman oradaydı, devrilmeye ve yeniden akmaya hazırdı.

"Vane ile ayrıldığınız o günden sonra Carolina'yı ziyaret ettin mi?" diye mırıldandı saçlarıma doğru.

"Hayır. Charleston ve İngiltere hayatımın geri kalanında uzak durmaya niyetlendiğim iki yer."

"İngiltere dünyanın özel bir köşesi, Bennett."

"Nesini seviyorsun?"

"Zengin tarih. Ham, bozulmamış kırsal bölge. Yeşillikler, yosunlarla kaplı kırlar ve kıyı şeridi boyunca uzanan dramatik uçurumlarla ışıldıyor. Babamın arazisindeki tepeden görünen manzara, yamalı bir tezgâhtaki dikişler gibi taş duvarlarla çaprazlanmış geniş tarlalardan başka bir şey değil." Aksanı kalınlaştı ve gözleri iç huzuruyla parlıyor gibiydi. "Kiracılarımızın çoğunun ailesi Roma İmparatorluğu'nun çöküşünden bu yana burada ikamet ettiğinden, nesiller boyunca aynı çitleri koruyorlar. Bu sanatı mükemmelleştirdiklerini söyleyebilirim."

"Ailenizin çok fazla mülkü var mı?"

"Londra'da iki mülk ve güney sahili boyunca birçok mülk. Kendime ait birkaç tane var. En sevdiğim, Carolina'nıza dokunan suya bakan bir u ç u r u m u n üzerinde oturuyor."

Bu dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi. Benden on üç yaş büyük olmasına rağmen, belki de çocukluğumuzun bir döneminde aynı anda aynı okyanusa bakmıştık.

"Orası soğuk mu?" Ben sordum.

"Mevsime göre değişir. **V a r d ı ğ ı m ı z d a** yaz olacak. Sıcak ve hoş." Darağacında değil. Hava nasıl olursa olsun, ilmik ölüm kadar soğuk olurdu.

"Beni asılırken izleyecek misin?" Bakışlarına karşılık verdim. "Yoksa beni

reis, amiralliğe terfinizi kabul edin ve arkanıza bakmadan amiral geminizle uzaklaşın?"

Yüz ifadesi boşaldı. "Sonuna kadar orada olacağım."

Beni ayağa kaldırırken boğazım ve midem yandı. Sonra ayağa kalktı ve uyku odasına doğru yürüdü.

Dürüst olmak gerekirse, iki cevap da canımı yakardı. Neden bu soruyu sormuştum ki?

Acı veren bir yumruyu yuttum ve onu uzaktan takip ettim, gün için giyinip tımarlanırken sessiz kaldım.

Ezbere yaptığımız şeyler -dişleri temizlemek, etek ve gömlek giymek, kalçaları ve botları bağlamak- tek başımıza yapsaydık sıradan olabilirdi. Ama burada, birlikte, her görev önemli hissettiriyordu. Bahse girerim ki sabah rutinini daha önce hiç başka biriyle yan yana yapmamıştı. Bir karı koca bile bunları birlikte yapmazdı. Yine de sanki her şeyi paylaşıyormuşuz ve birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi hareket ettik.

Gelinliğimi giydikten sonra ondan yardım istememe gerek kalmadı. Elleri zaten oradaydı, bağcıkları sıkıyor ve arkadaki pilileri ayarlıyordu.

Ama bu sefer bitirdiğinde geri çekilmedi.

Parmakları saçlarımın kıvrımları arasında gezindi, omzumun üzerinden saç tellerimi okşadı. Arkamda belirerek dudaklarını boynumun açıkta kalan tarafına dayadı. Öpmek için değil. Sadece sıcak ağzını orada dinlendirdi, beni içine çekti, tenimi kokladı. *Özür mü diliyordu?*

Elleri belime dolandı ve kıcımı kasıklarına doğru yaklaştırdı. Göğsünden acı dolu bir ses geldi ve ardından kulağıma fısıldadı. "İstirabımın başlıca sebebi sensin."

İrkildim, gözlerim kısıldı.

Özür değil o zaman.

"Beni sertleştiriyorsun, Bennett." Kültürlü aksanı çıra gibi çatladı. "O kadar dayanılmaz, durmaksızın sertleştiriyorsun ki acı çekiyorum. Düşünemiyorum, işimi yapamıyorum, yap-"

Beni bıraktı ve arkasını döndü. Ona doğru döndüm, ellerini yüzünde ve ağzında gezdirirken sırtındaki elbisenin gerilmesini izledim.

"Ashley."

Geriye doğru kaydı ve suçlayıcı bir bakışla beni kısırdı. "Senin hilelerine kanmayacağım."

"Hile mi?" Omuzlarımı dikleştirdim. "Beni asarken seyretmeye niyetli bir adama sevgi duymak *istediğimi* mi sanıyorsun?"

Gözlerinde bir şey titreşti. Sonra gözleri açıldı ve çenesi bir o yana bir bu yana hareket etti.

"Benimle oyun oynama." Çıkışa doğru yürüdü. *Büyük sürpriz.*

"Oyun oynayan sensin." Peşinden koştum ve gündüz kamarasında kolunu yakaladım. "Bana dokunuyorsun, beni öpüyorsun ve ikimizi de düğümlere boğuyorsun. Sonra da kaçıp gidiyorsun."

Yüzümü ellerinin arasına alırken okyanus gözleri parlak ve derin bir şekilde geri döndü. "Kaçtığımı kim söyledi?"

Ne demek istediğini anlamamıştım. Ta ki beni öpene kadar.

İddialı dili dudaklarımın arasından, dişlerimin arasından ve doğrudan kalbimin içinden geçerken ağzı tüm düşünceleri felç etti. Bu baş döndürücü temas ve duygusal yakınlık karşısında inledim ve onun açgözlü yoğunluğunun gücünü yuttum.

Dilleri dolaşıyor, elleri kayıyor, ağzı, gücü, ezici erkeksi varlığı beni tüketiyordu. Sonra çenemin altından bir parmak eklemine geçirdi, yüzümü kaldırdı ve daha önce hiçbir erkeğin bana yapmadığı bir şey yaptı.

Burnumun ucunu öptü, yumuşak, kalıcı, derin bir şefkatle. "Koştüğümü hissediyor musun, Bennett?" Alnını benimkine yasladı.

"Hayır." Göğsüm sertçe kalktı, sesim ancak fısıltı halindeydi. "Düşüğünü hissediyorum."

Gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, asık suratlı bir sertlikle bana baktı. Maskesi yerine kilitlenmişti.

Geri adım atarak elbisesini düzeltti, yemek kabinine doğru döndü ve oradan ayrıldı.

Bir elimi ağzıma bastırarak dudaklarından gelen sıcaklığı hapsettim.

Kariyerini benim hayatıma tercih eden bir adama tahammül etmek bir yana, onu sevmek bile zordu.

Ama Ashley Cutler'ı sevmemek mümkün değildi.

Karmaşık, demir gibi, kararlı ve tutkuluydu. Priest'in en iyi yönleri gibi. Daha iyi değil. Sadece... Çok uzun zamandır özlemine çektiğim her şeydi. Ondan vazgeçmek kendimden vazgeçmek olurdu.

Boş kamarasına baktım, okyanus esintisinde gezinmek için üst tarafa çıkıp çıkmamayı düşündüm. Ama ayağımdaki dikişleri zorlamamalıydım. En son ihtiyacım olan şey enfeksiyondur.

Bakışlarım masasının üzerindeki bitmemiş elbiseye takıldı. Kumaş ve dikiş malzemeleri her yere dağılmıştı. Kulübesini tam bir kargaşa içinde bırakmıştım.

Ve beni acı verici, sefil, tamamen tatminsiz bir şekilde terk etti.

Masanın arkasına oturdum, dikiş projesine odaklandım ve ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. Burada birkaç dikiş. Orada birkaç kumaş kesiği. Ama bacaklarımın arasındaki zonklama devam etti, öpücüğünün dudaklarımda bıraktığı karıncalanma da buna eşlik etti.

Lanet olsun ona ve o güzel somurtan ağzına. Varlığımın baş belasıydı.

ve odaklanabileceğim tek şeydi. Ben de benim durumumdaki her ahlaksız kadının yapacağını yaptım.

Sargılı ayağımı masanın üzerine koydum, bacaklarımı iki yana açtım ve eteğimin altına uzandım.

Bunun için ona ya da herhangi bir erkeğe ihtiyacım yoktu ama onun şehvetli mavi gözlerini hayal etmek bana zarar vermiyordu. Kukuletalı, göz kırpmayan, gülümsemeyen, muhteşem mavi körfezler. Parmaklarımı şişmiş etimin etrafında döndürdüm, kayganlığımı karıştırdım ve daha da ateşlendim. Ta ki o mavi gözler gümüşe dönene, keskinleşene ve bıçaklar gibi parlayana kadar.

Dur.

Daha fazla konsantre olarak, Ashley'in beni becerdiğini hayal ederken ağrımı parmakladım. Sonra Priest ortaya çıktı ve muhteşem uzunluğunu bacaklarımın arasına vurdu.

Kahretsin!

Tekrar başladım. Ashley. Sert ifadesi. O tanrısal vücut. Üzerimde, bana karşı, içimde hareket ederken getireceği yoğunluk. Başım dönüyordu.

Rahip geri döndü ve fanteziyi devraldı. Sonra sırayla vücudumu ileri ve geri, üstten ve alttan kullandılar. Çok ahlaksızca. Çok günahkardı. Akıl almaz derecede iyi.

Parmaklarımı daha hızlı çalıştırdım, her iki erkeğin de düşüncelerimi kirleten görüntüleriyle ovuşturdum ve ittim. Boşalırken haykırdım, bacaklarım titriyor ve kalçalarım zevkten seğiriyordu.

Masanın üzerine yığılıp nefesimi tuttum. *Çok daha iyiyim.*

Temizlendim ve elbise üzerinde çalışmaya geri döndüm.

Saatler geçti. Yemekler geldi. Tuzlu balık ve gemi bisküvisi atıştırdım ve kamaranın bunaltıcı havasından kaçmak için ara sıra balkona çıktım.

Güneş battıktan uzun bir süre sonra eteğin son detaylarını da bitirdim. Elbise neredeyse tamamlanmamıştı ama bu görev gün boyunca zihnimi meşgul etmişti.

Projeyi yere bırakıp kan dolaşımını sağlamak için parmaklarımı salladım. Yorgunluk kemiklerime ağır geliyordu. Karmakarışık mavi ve gümüş gözlerin üzerinde durmadan uyuyabilecek kadar yorgundum.

Yirmi dakika sonra, karanlıkta, tezgahın üzerine uzanmış yatıyordum. Acımasız nem geceyi doyuruyordu ama sığağa aldırmadım. Gözlerimi kapattığım anda beni rüyasızlığa sürükledi.

Uyandığımda uykuluydum, yanıyordum ve yalnız değildim.

Ay ışığından bir huzme yatağın üzerinden geçerek kalçamdaki erkeksi eli aydınlattı. Yüzümü duvara dönmüş, hareketsiz bir şekilde yan yatmış, geminin gıcırtilarını, uzaktaki dalgaların uğultusunu ve onun ağır nefes alışını dinliyordum.

Ağzı yakındı, kulağımın yanındaki saçları hışırdatıyordu. Sert nefesler. Zorlu.

Bir süredir bana dokunuyordu.

Geceliğın etekleri kalçalarıma kadar itilmiş, arka tarafım ve bacaklarımla uzunluğu ortaya çıkmıştı. Parmakları bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, uyluğumun kıvrımlarını ve kalçalarımla arasındaki çukuru nazikçe izliyordu. Beni usulca tahrik ediyordu. Beni yavaşça yakıyordu.

Meme uçlarımla büzüştü ve karnımla alt kısmındaki kaslar tembelce, hararetle sıkıştı. Bu en iyi işkenceydi. Ve en kötüsü. Ona doğru yuvarlanıp uyanık olduğumu belli edersem duracak mıydı?

Lütfen, durma.

Ama o yaptı. Elini çekerek sırt üstü yattı ve sıkı bir nefes verdi. Beklerken kalbim kulaklarımda çınılıyordu, bedenimin yataktan ayrılmasını bekliyordum. Üç...iki...bir...

Tam zamanında ayağa kalktı ve balkona doğru yürüdü.

Onun çatışmasını anlıyordum. Eğer benimle sevişirse, artık ülkesini kendinden önce düşünmüyor olacaktı. Onun gibi itibarlı ve ahlaklı bir adam tutsaklarını yatağa atmazdı. O benim düşmanım olduğuna gibi ben de onun düşmanıyım.

Ama yasak arzularımızı gerçekleştirmek de gerçekleştirmesek de bu çizgi çoktan bulanıklaşmıştı.

Bir karar verdim.

Sessizce yataktan kaydım ve geceliğimi çıkardım. Sessiz adımlarla odayı geçip balkona çıktım ve lord ile efendinin birkaç adım gerisinde durdum.

Tamamen çıplak bir halde küpeşteye eğilip denize baktı, kendini yavaşça okşarken sırtındaki kaslar kasılıyordu. Belirgin kaslar pazılarını kazıyordu. Kordonlar boynu boyunca gerilmişti. İkiz çöküntüler gergin kıcının üzerindeki kasları çukurlaştırıyordu. Onun görkemli, savaşla bilenmiş fiziğinin görüntüsü beni ihtiyaçla doldurdu.

Sonra durakladı.

"Orada olduğunu biliyorum." Sesi şehvetle kalınlaşmıştı. "Çoğu gece beni bu şekilde izliyordun."

Vücudumun her köşesinde durgun, yavaş yanan girdaplar birikti. Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

Yeniden okşamaya başladı, daha sert, daha kaba, derin sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Buraya gel."

Thirty-one

Temkinli bir heyecan damarlarımda dolaşıyor, çılgın arzu baloncuklarıyla parılıyordu.

Ben Ashley'in çıplak sırtına doğru ilerlerken, o dönmedi, bacaklarının arasını okşadığı elini çekmedi.

Ona doğru uzanarak parmaklarımı omurgasını çevreleyen sıkı kasların üzerinde gezdirdim. Nefesi hızla kesildi ve vücudu inanılmaz derecede sertleşti, katılaştı. Daha da yaklaşarak çıplak meme uçlarımı sırtına yasladım. Sonra dudaklarımı. Dilimi.

İçinden şiddetli bir sarsıntı geçti ve birlikte ürperdik.

Kürek kemiklerini öptüm, nemli, kadifemsi teninde tuz sisi ve şehvetin tadını aldım. Elim şişkin kolundan aşağıya indi. Devam ettim, dirseğini geçtim, kalçalarının önüne kadar gittim ve kendini kavradığı yerden kavradım.

Kalın, şişmiş, erkeksi ihtiyaç avucumu doldurdu. Derin ve gırtlaktan inledi. Ağzım kurudu. Tenim alev aldı.

"Bennett..." Parmaklarını benimkilere doladı ve ellerimizi onun sertliği boyunca kaydırды. "Tanrım, evet. Bunu birçok kez hayal etmiştim."

Bir kavanoz kenarda duruyordu. Her neyse, onu kayganlaştırmak için kullanmıştı. Parmaklarımızın kayması, sıvı sateni okşar gibi onun şekli üzerinde lezzetli bir şekilde hareket etti.

Sonsuza kadar devam eden çelik üzerine saten.

Hayatımda pek çok çıplak erkek görmüştüm ama bu kadar uzun ve geniş olanını hiç görmemiştim. Ve hala onu *görmemiştim*.

"Nasıl bu kadar büyüksün?" Parmaklarıminin çemberini sıkılaştırdım, onları tamamen birbirine değdiremiyordum.

"Üstün üreme."

Sesinde bir gülümseme duyduğuma yemin edebilirim. "Seni bir göreyim."

Bacaklarının arkası kalçalarım a sürtünerek titriyordu. Nem üzerimize yapıştı

Tenim. Ona bu kadar yakın olmak, ikimizin de çıplak olması ve birlikte kaymamız... Tanrım, Caribbee gecesinin sıcaklığının ötesinde ateşler içinde yanıyordum.

Bana doğru döndü ve küçük bedenimi sıkıştırdı. Parmakları bileklerimi kavradı ve onları sırtımın alt kısmında tutarak kalbimin tehlikeli arzularla çarpmasına neden oldu.

Ellerim bağlıyken, vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı ve uyarılmışlığını aramıza hapsetti.

Bakışlarım yukarıya, araştırmaya yöneldi. Mavi gözler bana baktı, sabit, tereddütsüz, kaçma belirtisi göstermeden.

Beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırarak yüksek bedenine çekti. Göğüs göğüse, dudaklarımı kendi talebiyle araladığında gidecek hiçbir yerim yoktu. Aç nefesler içime doldu, uzun, güçlü yapısı ağırlığımı taşıyor ve tenimi kavuruyordu.

Öpücüğü beni canlı canlı yedi, ağzımın girintilerini yuttu, içimi yaladı ve inlemelerimi yuttu. Sarhoş olmuştum, her hareketime hükmettiği yoğunluğun sarhoşluğuna kapılmışım.

Dudaklarımın kenarlarını emerek, dilini savunmalarına karşı bir silah gibi kullandı ve ben tüm direniş numaralarını bırakana kadar darbe üstüne darbe indirdi.

Elleri benimkileri arkamdan kelepçelemeye devam etti, ağzı avlanıp sahiplenirken kolları bizi birbirimize bağladı. Çenesi dudaklarımı genişletti, böylece daha derine, daha uzağa dalabildi, duyularımı karanlık, boğucu arzulardan oluşan bir girdaba dönüştürdü.

Bir öpücüğün bu kadar göz kamaştırıcı ve bedensiz olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ağızlarımız ve ruhlarımız sanki bir demirhanede eritilmiş ve erimiş ateşte tek vücut olmuşuz gibi birbirine karışmıştı.

Bileklerimi bir eline geçirdi ve diğer eliyle tenime doyumsuz okşamalar yağdırdı. Yüzümden kalçalarımın kadar her yerime dokunuyor, beni tutkuyla öpüyor ve hep göğüslerime dönüyordu. Hassas meme uçlarımı seviyor gibiydi, parmakları onları sert, uzun tepeler halinde çimdikliyor ve koparıyordu.

Ama o eli başka bir yerde hissetmek, daha aşağılara, bana hiç çıplak dokunmadığı yerlere gitmek için yanıp tutuşuyordum. O kadar ıslak ve arzuluydum ki beklemekten öleceğimi sandım.

Bacaklarımın arasındaki kıvrımlara ulaştığında vücudumdaki her sinir titriyordu. Sert parmaklarını ıslak yarığımın sürttü ve yavaşça, duyusal bir şekilde kılıfına soktu. Bana saldıran zevk o kadar enfesti ki öpücüğün ortasında onu ısırdım ve haykırdım.

"Damlıyor." Yanağını yanağıma sürttü ve kulağıma doğru nefes nefese kaldı. "Bunu istiyorsun."

Tanrı beni şaşırttı. "Evet."

Omuzlarımdan tuttu ve beni parmaklıklara doğru döndürdü.

"Bekle." Geri kaymaya çalışarak sallandım. "Sen ne-?"

"Sakın bırakma." Ellerimi zorla korkuluklara yapıştırdı ve emredici bir şekilde sıklı.

Göğsü sırtımı kaplıyordu, vücudu ağır ve sertti, sanki kendini kontrol etmek için savaşıyordu.

"Ashley." Omzumun üzerinden onu görmeye çalışarak boynumu büküm. "Beni becerirken sana bakmak ve seni öpmek istiyorum."

Yüzünü enseme bastırdı ve hayal kırıklığı ile zevkin karışımı bir ses çıkardı.

"Eğer bunu istiyorsan..." Ağzı boynumun kenarına doğru hareket etti ve dişleri kenetlendi. Tehditkâr, şehvet dolu bir ısırik. "Konuşmayı kes."

İstiyordum ama beni bir fahişe gibi almasını kastetmiyordum. Priest'le tanışmadan önce bu benim tercih ettiğim pozisyondu, çünkü tanımadığım erkeklerle daha az karmaşık, daha az garipti.

Sonra Rahip bana sevişme sırasında göz temasındaki ilahi zevki ve yakınlığı gösterdi. Ashley ile bunu istiyordum.

Ama o bunu kabul etmedi. Bir eliyle kalçamı sıkarak beni parmaklıklara yapıştırdı ve sırtıma doğru eğildi. Beni etkili bir şekilde hapsederek, devasa ereksiyonunun başını arkadan kayganlığımın içinden kaydıldı.

Erkeksi sıcaklığının ateşli bataklığının ve amıma oturan sikiinin tatlı rahatlamasının altında, bunu durduracak gücüm yoktu. Onu acı çekecek kadar çok istiyordum.

Ta ki kalçalarını kaydırıp en karanlık yerime bastırana kadar.

"Yanlış delik!" Ellerim dışarı fırladı, hiçbir şeye tutunamıyordu, boğazımdaki çığlık sessizliğe boğulmuştu.

"Merhamet Tanrım." Kas halkasını iterek geçti, göğsünden inledi, parmakları kalçamda morartıcı bir mengene g i b i y d i . "Bırak gireyim. Daha derine. Daha derine!"

Aletin devasa boyutunu kıcıma sokmaya çalışırken, düşünemeyecek kadar sersemlemiş bir halde nefes nefese kaldım. O kadar iyi ya ğ l a n m ı ş t ı ki çoktan yarısına kadar girmişti.

"Ashley..." Keskin sızı ve yakıcı basınçla nefes aldım ve onu itmeye çalıştım. "Dur!"

Çekildi ve açık eli kalçalarıma çarparak kemiklerime ateş saçtı.

"Seni kullanırken kıpırdama." Sonra tekrar üzerimdeydi, içimdeydi, uzunluğunu kıcıma sokuyordu. "Al onu. Nasıl istersen."

İçimde bir şeyler kırıldı. Ruhum parçalandı. Tamamen oturduğu zaman, hiç savaşıacak gücüm kalmamıştı.

Bükülmez elleri ve demir gibi iradesiyle beni kontrol etti ve ben de boyun eğdim,

Yenilmiş, şehvetinin acımasızlığının içeri girip çıkmasına izin veriyordu. Kendini korkunç ve güzel, vahşi ve deneyimli, acımasız ve açgözlü hissediyordu.

Kaç kez soktuğunu bilmiyordum ama çok değildi. Beni sertçe sikti ve hızla boşaldı.

Bitirdiğinde, yığılmış bedenimden çekildi. Elleri bana uzanmadı. Gözleri beni aramadı. Sırtını döndü ve beni acı veren bir sessizlik içinde bırakarak uzaklaştı.

Onu kovalamazdım. Farklı bir sonuç için yalvarmazdım. Ve ben onun önünde ağlama.

Parmaklıklardan uzaklaşarak balkonun gölgelerine çekildim ve gizlilik perdesinin arkasında yıkanırken onu dinledim. Beni üzerinden temizliyor, benden kalan her izi duruluyordu. Sanki hiç olmamış gibi.

Önemli olmamalı. Umurumda olmamalıydı. Erkeklerin zalimliğinden daha güçlüydüm.

Kapının ardında ayak sesleri duyuldu. Birkaç dakika sonra, gömlek ve pantolon giymiş bir halde, bana doğru tek bir bakış bile atmadan balkonun önünden geçti.

"Neden?" İçeri geri adım atarken kendi kendime sorduğumu duydum. "Neden beni oraya götürdün? Neden böyle?"

Durdu, bir komodurun güçlü duruşunu takınırken geniş omuzları sertleşti.

"Beni cezbetmek için neden bu kadar sinsice çalıştığını biliyorum. Tohumumu istedin." Yüzünü bana döndü, mavi gözleri alev alev yanıyordu. "Ben de onu bana karşı kullanamayacağın bir yerde sana verdim." Burun delikleri alevlendi. "Mahkemeye çıkacaksın Bennett Sharp ve bunu karnındaki bebeğim olmadan yapacaksın."

Geri çekildim, şok ve kahredici keder içime işlerken bacaklarım titriyordu. Tabii ki haklıydı. Birkaç kaçış planıyla gelmiştim. Ama bahsettiği plan tamamen yalan olacaktı.

"Eğer vücuduma bakmak için zaman ayırsaydın, yara izimi fark ederdin." Titreyen bir elimi karnımın alt kısmındaki büzülmüş derinin üzerine koydum.

Bakışları hareketi takip etti ve tekrar yüzüme döndü.

"Ortasından kılıç yiyen bir kadına ne olur biliyor musun?" Çenemi kaldırdım, titremesini bastırmak için çaresizdim. "Kadınlık organlarını, regl dönemini ve gebe kalma yeteneğini kaybeder. Ben asla anne olamayacağım Ashley. Endişelerin yanlış yerde."

Gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Denedim. Ve başarısız oldum.

Onlara şahit olmak için burada kalmadı. Topuklarının üzerinde dönerek odaya doğru adım attı, yemek kabininin ötesinde gözden kaybolurken kıvrılmamış gömleğinin etekleri arkasında bir ipek fiskesi gibi kaldı.

Dış kapı açıldı ve ardından kulakları sağır eden bir çarpma sesi duyuldu.

Diyaframım kasıldı ve dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Bunu bir dizi boğucu, hırıltılı, ıslak hıçkırık izledi ve ben onları yutmaya çalıştım. Çığlıklarımı bastırmaya çalıştım. Ama yapamadım. İki büküm oldum ve zavallı bir çocuk gibi feryat ettim.

O iğrenç sesler kulaklarıma ulaştığında ağzımı kapattım. Bu Edric Sharp'ın yetiştirdiği vahşi kız değildi.
Bu ben değildim.

Yüzümdeki yaşlara bir tokat attım ve sendeleyerek balkona çıktım. Orada, ağlamalarımı öfkeye dönüştürdüm. Rüzgâra karşı hırlayıp kükreyerek, okyanusun kalp ağrımı alıp götürmesine ve onu hırçın dalgaların altına gömmesine izin verdim.

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca erkeklerin arasında yaşadım ve erkeklerin dünyasında saygı görmenin her santimi için yorulmadan savaştım. Onların önyargılarının beni zayıflatmasına asla izin vermedim. Asla bayılmadım, sinmedim ya da erkeksi gücün gölgesinde boyun eğmedim. Kimsenin beni sert, acımasız bir korsan kaptandan başka bir şey olarak görmesine asla izin vermedim.

İki tanesi hariç.

Çok savunmasız, çok kadınsı kalbime iki erkeğin girmesine izin vermişim. Ve onu çiğnediler, biri diğerinin arkasından.

Hep babam gibi olmak istememiş miydim? Meğer öyleymişim.

İmkansız bir aşkın içine
düşmüştüm. İki kez.

En zor dersler görünmez yaralar bırakırdı. Bu hızla gidersem, kalbim bundan ibaret olacaktı. Göğsümde bükülmüş, iğrenç, duygusuz bir doku düğümü.

Ama bu beni öldürmez.

On dört yaşındayken ailemin ölümünden kurtuldum. On sekiz yaşında karnıma saplanan kılıçtan kurtuldum. On dokuz yaşında ise en büyük acıyı, dünyadaki her şeyden çok sevdiğim adamın ihanetini yaşadım.

Şimdi, yirmi bir yaşında, bundan da kurtulabilirdim.

Bir şekilde, bir şekilde, bu geminin deliliğinden kaçacaktım, ona komuta eden pislik olsun ya da olmasın. Ama önce ilaca ihtiyacım vardı. Acıyı iyileştirmek için sağlıklı bir doz rom. Yemek kabininde bir sandık dolusu vardı.

Keten bir örtü kaparak omuzlarıma attım ve bir fener yaktım. Sonra odalardan geçtim, masanın yanından geçtim, masanın etrafından dolaştım ve içki kutusuna doğru yöneldim. Açmak için eğildiğimde, çevremde bir gölge hareket etti.

Kanım dondu.

Çıkışa yakın, karanlık daha bulanık görünüyordu. Gözlerimi kısmıştım. Görüşüm düzeldi. Nefesim kesildi ve kalbim yerinden fırladı.

Yerde bir siluet oturuyordu, geniş sırtı kapıya dönüktü ve başı

ellerin pençesinde asılı.

Gitmemiştii.

İçimde bir şüphe, rahatlama ve güvensizlik patlaması oldu. O neden buradaydı? Yerde mi?

Ayakkabıları ve elbisesi olmadan, adamlarının arasında yürüyecek kadar zırhlı değildi. Belki de o kapının ardında takındığı zarif görünümü koruyamayacak kadar sarsılmıştı.

Şimdi de maske mi takıyordu?

Sabit bir nefes aldım ve ona doğru bir adım attım, ay ışığında onu inceleyebilecek kadar yaklaştım.

Kollarını bükülmüş dizlerine indirdi ve başını kaldırdı. Ve ben onu gördüm.

Ashley Cutler'ı gerçekten ilk kez gördüm.

Thirty-two

Yorganı çıplak bedenime daha sıkı sarıyor, Ashley'in savunmasız bakışlarının pençesinde titriyordum.

O ışıltılı mavi gözlerde ruhundan daha fazlası parlıyordu. Gerçek benliğinin enkazını, korkularının korkunç derinliklerini, arzularının yozlaşmışlığını ve en derin pişmanlıklarını gördüm.

Yalnız olduğumu düşündüğümde hıçkırarak ağladığımı duymuş olmalı ve bu beni derinden utandırdı. Ama kendi utancı da yok değildi. Yaptığı ve yapmadan bıraktığı ağıtlar, aşağılık şeyler yüzünün rengini soldurmuş, orada derin kırışıklıklar oluşturmuş, gölge ile ağırlaşmıştı.

Yüz ifadesi her şeyi gösteriyordu. Görkemli tavrı gitmişti. Zırhı yok olmuştu. Aşılmaz duvarları bir gemi parçası gibi akıntıya kapılmıştı.

Tüm bu duygusal katliamın benimle bir bağlantısı olup olmadığından emin değildim. Ama zarif bir şekilde inşa edilmiş duruşunun kaplamasını uçurmuştum ve hasarı nasıl onaracağını bilmiyor gibiydi.

Bana bakarken gözleri affedilmek için yalvardı. Kalbim adalet için yalvardı. Belki de ikimiz de merhamet istiyorduk ama benim verecek merhametim yoktu.

"Bunu berbat ettim." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Korkarım oldukça olağanüstü bir şekilde." Ayağa kalkıp bakışlarımı tutarken sesi tuhaf geliyordu. "Amacım seni yakışıksız davranışlarıma maruz bırakmak değildi."

"Yakışıksız davranışlar mı?" Öfke ile kaynayarak geri çekildim. "Kıçımı acımasızca siktin Ashley. Kendi başının çaresine baktın ve başımı okşamadan beni orada ö y l e c e bıraktın. Madwulf bile bana bundan daha fazla nezaket gösterirdi."

Yüzü acı içinde buruşarak irkildi. Kendisine bu kadar benzememesi şaşırtıcıydı. Hâlâ o masum görünümlü muhteşem yüzü vardı ama şimdi daha yumuşaktı, neredeyse daha gençti, eğer bu mümkünse. O zamanki yüz ifadesini takınmıyordu.

bir komodor ve lordun. Acı çeken kayıp bir adam gibi görünüyordu.

Fısıltıyla bana doğru bir adım attı. "Affet beni."

İki kelime ve kalkanlarım dikildi. Bunlar sıradan kalkanlar değildi, çünkü yalan ateşinde kaynatılmış ve ihanetle dövülmüşlerdi. Daha bir hafta önce beni inciten son adamın ağzından dökülen bu sözlere karşı beni savunmuşlardı.

"Yapmayacağım." Geri çekildim, geriye doğru yürüdüm.

"Bana karşı komplo kurduğunu sanıyordum." Bakışları karnıma kayd.

"Öyleydim." Yara izini gizlemek için etrafımdaki ketene sarıldım. "Baştan çıkarmaya niyetliydim

ve seni hamile olduğuma ikna ettim. Gebe kalamadığım için sadece birkaç ay işe yarayacak bir numara." Ayaklarıma baktım, yavaşça göz kırptım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Sonra beni öptün ve anladım ki..." Boğazımda bir yudum yandı. "Senden kaçmak istemedim."

Elmacık kemiklerinin altındaki çukurları renk bulutları dolduruyordu, gözleri doğal olmayan bir şekilde parlaktı. Kollarını tekrar tekrar düzeltirken kasları derisinin altında zıplıyordu. Kıpırdanıyordu. Gözle görülür şekilde sıkıntılıydı. Karakterinin çok dışında.

Karnımda haince bir çırpıntı uçuştı, uzuvlarımda karıncalanan bir heyecan. Ellerimi büktüm, kendimi beni esir alanın kollarına atmak için can atıyordum.

Geri çekildim.

"Ben bir canavarım." Benimle kaldı, derin, yankılanan sesi ip gibi yıpranıyordu. "Hayal edebileceğinden de kötüyüm."

"Hayal gücüne gerek yok." Gündüz kamarasına doğru çekilmeye devam ettim. "Son kötü davranışının yanığını kıcımda hissedebiliyorum."

"Evet, seni incittim." Yaklaştı. "Tanrı bilir, yine canını yakarım. Bu işte çok iyiyimdir."

Peşimden uyku odasına doğru sinsice ilerlerken yürüyüşüne çiğ bir erkeklik hâkimdi.

Kralı için bir fahişeydi. Dindar bir yandaş. Bir kural takipçisi. İstedikini alan bir adam değildi. Ama şu anda öyle görünüyordu. Çürük dişler, vahşi gözler, tereddütsüz adımlar; ilkel ve medeniyetsiz bir hayvan içgüdüğü yansıtıyordu ve tüm gücüyle bana odaklanmıştı.

"Daha fazla yaklaşma." Bir elimi kaldırarak onu uzaklaştırdım. "Geri çekil."

"Yapamam." Gelmeye devam etti. "Bu kararsız bir eğilim ya da sıradan bir karasevda değil. Sana karşı hissettiklerim akli başında, güvenli ya da şehvetten kaynaklanmıyor."

Sendeleyerek geri çekilip mesafe ararken ve yatağa çarparken midem bulandı. "Ne oldu o zaman?"

"Bu delilik, Bennett. Harabe." Beni köşeye sıkıştırdı, gözleriyle beni hapsetti. "Sen de benim kadar biliyorsun ki bu yakınlık, sen ve ben, korkutucu, muhteşem, umutsuzca gerçek."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, bu kadar acımasız ve bu kadar geri dönülmez bir Şekilde haklı olduğu için ona haykırıyordu.

Bana doğru uzandı ve ben geriye düştüm, gidecek hiçbir yerim yokken yatağın üzerine düştüm. Elini bileğime doladı ve ben de panikle bir yumruk savurarak onu ıskaladım. Sonra ıldırdım.

Yatağın üzerinde debelenerek hırladım, tekmeledim ve yaklaşan her parçasına vurdum. Ama hiçbir Şey onu caydıramadı. nce bacağı mı, sonra belimi yakaladı, beni yatağa yaptırdı ve kalbimin durmasına neden oldu. Bir sonraki nefeste, onun iri cssesinin altında, kollarım iki yanıma kısıtılmış bir haldeydim.

Örtü hâlâ üzerime sarılı mıydı? İnce keten bir örtü beni ondan koruyamazdı zaten. Bu düşünceyle, bacaklarımı ayırmaya zorlamadan ve bana tekrar tecavüz etmeden önce kaçmak için çaresizce çırpınmaya başladım.

Ama saldırmadı. Kolları kıvranan, kıvrılan, nefes nefese kalan bedenime sıkıca sarıldı ve beni orada tuttu. *Bana sarıldı.*

Yakıcı basınç boğazımı doldurdu ve gözlerimin arkasına çarptı. Nefesimin boğukluğu kabindeki gıcırtıların üzerine ıktı.

Ağzı kulağıma gitti. "Shhhhh."

Gözyaşları sessizce içine aktı. Ama bir Şekilde, o biliyordu. Daha fazla ses çıkardı ve beni daha yakınına topladı, beni ezmeden bir g kozasıyla kucakladı.

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Ona güvenmiyordum.

Dudakları alnıma gitti, oyalandı, usulca öptü ve ben de buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bunu istedim. Beni pmesini, bana sarılmasını ve aslında tutsak olmadan beni tutsağı olarak tutmasını istiyordum.

Bunların hiçbirini istememeliydim. Hastaydım. Zihinsel olarak hastaydım. Duygusal ve fiziksel olarak bitkin.

Gemime ve Reynolds ve Jobah ile olan hayatıma geri dönmek istedim.

Yer değiştirdi, göz kapaklarımda, burnumun ucunda ve ağzımın köşesinde öpücükler bıraktı. Sonra diğer her Şeyi fenerin arka ışığında silikleŐtiren bir manyetizmayla bana baktı.

O kadar seçkin ve muhteşem bir adamdı ki ona bakmaktan hiç bıkmazdım. Kaba olduğu anda bile. Özellikle de o zaman. Balkonda sergilediği kontrol kaybı ve vahşi tutku, farklı koşullar altında gnahkrca tahrik edici olabilirdi.

Eğer ben ona karşı komplo kurmasaydım ve o da beni kenevirden yulara mahkum etmeye alıŐmasaydı, bahse girerim ki güven, iletişim ve cızırtılı bir aşkla t o h u m l a n m ı Ő hoş bir ilişkimiz olabilirdi.

Sosyal sınıflarımız arasındaki ciddi farklılığa rağmen.

Yüzüm göğsünün sıcaklığına yöneldi, dudaklarım açık gömleğinin ipeksi yakasını sıyırdı. Yanağım göğüs kemiğindeki kemik ve sinüs örgüsüne yaslandı. Parmaklarım zayıf belinin etrafında kayarak... Sadece omurgasına dokunmak istemiştim. Ama ellerim taş gibi sert kıcının üst kıvrımlarına çarptı.

Sustu. Titredim. Sonra dürtüye teslim oldum ve pantolonunun üzerinden gergin, sıkı kalçalarını avuçladım.

Vücudu yavaşça, kıvrımlı bir şekilde esnedi ve gürleyen bir inilti çıkarırken bana doğru yuvarlandı.

"Yeniden başlamak istiyorum." Kalçalarını yavaşça hareket ettirdiğinde aramızda ne kadar sert zonkladığını hissediyordum. "Beni affetmek zorunda değilsin. Ama sen boşalana kadar bu yataktan çıkmayacağız."

Küçümsemem çeneme yapıştı. "*Hayır* dersem?"

"Sana söylemiştim." Çenemi kavradı ve gözlerimizi kilitledi. "Bana asla *hayır* deme."

Ağzı aşağı indi, doğru eğildi ve beni derin derin öptü. Önce nazikçe okşadı, dili arıyor, avlanıyordu. Sonunda benimkini yakaladığında, dokunuş arıların yankısı gibi hissettirdi ve neredeyse derimden sıçradım.

Dudakları benimkilere doğru kıvrıldı.

"Bu mu-?" Yüz ifadesini görmeye çalışarak geri çekildim. "Gülümsüyor musun?" Dudakları beni açıklıkla öperek kovaladı. "Hayır."

Şeytan değildi. Çaba sarf ederek kollarımı kurtardım ve çenesini kavradım. İttim. Bacaklarını benimkilere doladı ama yüzlerimiz arasındaki mesafenin açılmasına izin verdi.

Ve orada, dişlerinin arasına sıkışmış, köşelerinden şakacı bir şekilde çekilen küçük, kalp eriten bir gülümseme vardı. Gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönmüştüm, saygılı bir inançsızlıkla başım dönüyordu.

"Dudaklarında sihir var." Onlara tereddütle dokundum.

Seğiren dudaklar parmaklarımı öptü ve beni doğaüstü bir büyüyle bağladı.

"Büyü sahtedir." Elimi indirdim. "Aşk gerçektir. Bu nedir?"

"Bu gerçek." Yüz ifadesi ciddileşti ve bileğimi yakalayarak hassas tendonları sıkıktı. "Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?"

"Acıyor."

"Evet ama sana acıdan daha fazlasını verebilirim." Ağırlığını tamamen üzerime vererek kanımı ateş gibi ısıttı. "Renklerini göster, korsan."

"Asla."

Dilini şaklattı. "Tanıştığımız gün beyazını kaldırmıştın."

O lanet bayrağı gemime ateş etmesini engellemek için kaldırmıştım. Ama bunu ona söyleyemezdim. "Senin için bir daha saldırmayacağım."

Gözleri meydan okumayla parlıyordu. Sadece bu bakış bile nabzımı hızlandırdı. "Ashley." Siyah saçını bir avuç tuttum. "Bunu aklından bile geçirme." Elimden kurtularak vücudumu aşağı doğru itti.

Thirty-three

Ciğerlerim birbirine çarptı ve iki büklüm oldum. Ama Ashley beni ayak bileğimden hızla geri çekti ve bana karşı koyacak zaman bırakmadı. Bir nefes kadar kısa bir sürede, elleri kalçalarımı açtı ve ağzı aradaki birleşimi kapladı.

Her şey yok olmuştu, uzaktaki dalgalar etrafımdaki dünyanın sadece bir yankısıydı. Tek bildiğim, tek hissettiğim dudakların sıcak okşaması ve okşayan, içeri dalan, daireler çizen ve tüm hassas kenarlarla alay eden dildi.

Yüce işkence.

"Hiç adil değil." Yüksek sesle, titreyerek inledim, her yok edici öpücüğe karşı sallandım.

Radyan ısıya karşı dayanıklı değildim. Fırtınaların yıkımına karşı da dayanıklı değildim. Ben sadece insandım. Çoğu standarda göre şehvetli bir insan ama yine de bir ölümlüydüm. Bir tanrının kaptislerine karşı hiçbir savunmam yoktu.

"Ben hala..." *Acı.* Cennet ve Cehennem, bu adam için mantığın ötesinde acı çekiyordum. "Hâlâ ne?" Dili ilahi bir azapla üzerimde kayıyordu.

"Hâlâ kızgınlım." Titreyerek havayı içime çektim. "Vurmuyorum.

Bağışlamıyorum.

Notahahahhhh!"

Ağzı yağmaladı, tahrip etti ve doymak bilmez bir şekilde gömüldü. Parmakları birleşip beni eklemlerime kadar soktuğunda, saçlarını tuttum ve haykırdım. Sırtım kamburlaştı ve beni parçalara ayıran kavurucu kirpiklerin altında kalçalarımı ahlaksızca, umursamazca büküm. Hareketsiz ya da sessiz kalamıyordum, benden bir parça daha koparıırken hazzın hezeyanında kaybolmuştum.

Geri dönmek için artık çok geçti. Çoktan yayıma tırmanmış ve beni saf bir coşku denizine fırlatmıştı. İçimde parıldayan sıcak kıvılcımlar patladı, orgazmın sağanak dalgaları boyunca onun günahkâr ağzını sürerken içimi spazm etti.

Sonunda, sığ nefeslerim uzadı ve yavaşladı, daha güvenli bir tempo buldu ve gerçeklik geri geldi.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?" Yatağa çöktüm, uyuşukluk içinde eriyordum.

"Alıştırma." Topuklarının üzerine oturdu ve gömleğini çıkardı. "Kraliyet Donanması'na katılmadan önce daha fazla boş zamanım vardı ve bu zamanları yerel kızların eteklerinin altında geçiriyordum."

"Şu zavallı bakireler." Bakışlarım onun yontulmuş göğsünü yedi, tenim yeniden ısındı. "Onların erdemlerinin senin gibiler karşısında hiç şansı yoktu."

"Hiç şikâyet duymadım," diye mırıldandı, gözleri zaferle parlıyordu. "Senden de bir şey duymadım."

"Orantısız bir zafer." Gövdemi saran örtüyü düzelttim. "Beni haksız yere silahsızlandırdın ve avantajımı gasp ettin."

"Tam tersine, Goldilocks. Bir haftadır dezavantajlı durumda olan benim." Eli göğsümün etrafında kıvrıldı ve karnımı düzleştirdi, beni tamamen çıplak bırakmak için örtüyü geri çekti. "Güzelliğin bir erkeği güçlü bir şarap gibi etkiliyor. Sana baktığımda uyuşturuluyorum."

Başını eğdi ve dudaklarını yara izimin üzerinde gezdirdi. Nefesim kesildi ve bacaklarım beline dolanarak titredi.

"Seni yaladığım zaman..." Dili göğsümde gezinen bir yol izledi. "Tadına bak..." Meme ucumu dudaklarının arasına aldı ve emdi. "Seni öpüyorum..." Ağzı benimkini yakalamak için geri döndü, tatlı, durgun vuruşlarla derinlere daldı. "Kutsal olmayan bir kâsedan içiyormuşum gibi başımı döndürüyorsun."

"*Kutsal olmayan mı?*"

"Ağzına kadar günahla dolu. Her damlasını tüketmek istiyorum."

Sağlıksız bir saplantıyla ağzımı yiyerek tam da bunu yapmaya koyuldu. Dilinde kendimi tattım, uyarılmanın keskin tınısı nefesinin temiz nane kokusuyla karıştı.

"Beni affediyor musun?" Dudaklarımı emdi. "Hayır."

Gözlerinde uğursuz bir parıltıyla başını eğerek kulağımın altını ve boğazımı nazikçe okşadı, yavaşça göğsüme doğru indi.

Aşağıya doğru hareket ederken sert, konturlu kaslar bana doğru kayıyordu, dili aureolümde kıvrımlar yapıyordu. İçimi çektim ve o oyalandı, vücudunun sıcaklığı bacaklarım boyunca baskı yapıyor, pantolonunun bağcıklarının arkasında geriliyor ve şişiyordu.

Ağzı her santimimle sevişirken ellerim saçlarının ipeksi tellerinde dolanıyordu. Bir bacağımdan aşağı, diğer bacağımdan yukarı gezinirken, dilinin ihmal ettiği bir kıvrım ya da çukur yoktu.

"Hayat sana pek nazik davranmamış." Yine yara izimin yanındaydı, hüzünlü kalıntıyı öpüyordu.

hürmetle.

"Hayat kimseye karşı nazik değil. Her zaman dokunulmaz ve özgür görünen babama bile."

"Bir kızın koşulsuz sevgisine sahip olduğu için şanslı bir adamdı."

Asla sahip olamayacağım bir şey.

Onu yara izime bakarken izlerken, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Bir avam ve suçlu olarak rütbemi bir şekilde görmezden gelmeye karar verse bile, ona asla mirasçı veremezdim.

Olasılıklar o kadar aleyhimize yığılmıştı ki kaderimizi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama anın tadını çıkarabilirdim. Tam burada. Şu anın.

"Ashley." Bakışlarını kaldırmasını bekledim. "Sen benim her şeyimi gördün. Her yaramı. Her çilimi. Şimdi bakma sırası bende." Dizimle onu dürttüm. "Pantolonunu çıkar."

"Beni affettiğini söyle."

"Eğer bunu benim için yaparsan, bunu düşüneceğim."

Ağzının kenarı nefis bir yarı gülümsemeye dönüştü. Eğildi, dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı.

Bakışlarını ellerini takip ederek karnının belirgin ç ı k ı n t ı l a r ı n ı n altındaki bağcık sırasına ulaştı. Ön kapağını açtığı anda, büyülenmiş bir halde kalçamı yukarı doğru ittim. Uzun, şişkin hatları kumaşın altında gözle görülür bir şekilde seğiriyor, sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi kalçasına çarpıyordu.

Tadına bakmak için ağzımın suyu aktı ve ürperdim. Akli başında hiçbir kadın dudaklarını onun etrafında isteyerek germezdi.

Canavar.

Ama ben istedim. Çaresizce.

Bağcıklarla işi bitince gözlerimle buluştu ve pantolonunu aşağı itti. Eğik duruşu bir an için görüşümü engelledi. Doğrulduğunda kollarını indirdi, çırılçıplaktı ve kemerli bir kaşla bana baktı.

Saçları parmaklarım tarafından uygunsuz bir şekilde karıştırılmıştı. Dişleri alt dudağının köşesine takılıyor, masum görünen yüzünü vurguluyordu. Ama bacaklarının arasında asılı *duran üstün terbiyenin* iffetli bir yanı yoktu.

İnsanoğlunun bildiği en etkileyici penis dışarı doğru çıkmıştı, sert ve damarlarla şişmişti. Denemesine rağmen yukarı doğru kalkamayacak kadar ağırdı. Yüce Tanrım, çok günahkârdı. Muhteşemdi. Tepeden tırnağa delicesine, güçlü bir şekilde yapılmıştı. Yemek için yeterince iyi görünüyordu.

Yatağın kenarına geçtim ve ayaklarımı yere basarak önünde çıplak bir şekilde oturdum. Önsöz söylemeden, parmaklarımı boyu boyunca kaydardım ve hafifçe okşadım. Nefes alış veriş hızlandı, hızlı ve sığdı, nabzımı hızlandırdı.

Bir vuruş daha yaptı ve elleri karmakarışık buklelerime gitti. Başımı hafifçe çekti, ağzımı istiyordu ama talep e t m i y o r d u . Bu çok hoştu.

Değişim.

Güverteye indim ve önünde diz çöktüm.

"Bekle." Bacaklarımın altına bir yastık sıkıştırmak için beni kaldırdı, elleri saçlarıma dönerken şiddetle titriyordu.

"Bunu senin için yapan oldu mu hiç?"

"Çok uzun zaman oldu." Gözlerini kapattı, ifadesi gergindi. "Ne kadar oldu?"

"İki yıl."

"Cinsel ilişkiye *girdiğinizden* beri mi?"

"Evet." Heceyi ısırarak söyledi, çenesi sıkılmıştı.

Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Bu beni güçlendirdi, belki de başka birinin ona dokunması fikrinden nefret ettiğim için beni aç bıraktı.

Elimi ağır testislerine doğru indirerek pürüzsüz derisini okşadım ve dilimin düz kısmını geniş tepesine yerleştirdim. Dolgun ucundan kalın tabanına kadar uzun, ıslak bir yalama yaparken, derin ve erkeksi bir inilti havayı titreştirdi, alçak ve sürekli.

Titremeler bacaklarını sarstı. Mavi gözlerini bana dikti ve saçlarımı daha sıkı tutmaya başladı. Yüce Tanrım, çok güzeldi.

Tedbiri elden bırakmadan başını ağzıma çektim. İçeri bastırdı, dilimi ve dişlerimi yer açmaya zorladı. Boğazımın arkasına geldiğinde yutkundum, nefes aldım ve emmeye başladım.

"Bennnnnnnett! Lanet olsun!" Ağzından homurtular döküldü. Göğsü kabardı. Parmakları sıkıştı ve kalçalarının itişini kontrol edemedi.

Onunla birlikte yuvarlandım, höpürdeterek ve yutabildiğim kadar yuttum. Ondan o kadar açgözlülükle beslendim ki daha sonra akıl sağlığımı sorgulayacaktım.

Tohumunun ilk incileri dilimin üzerinden kayarken, onu yaladım ve daha sert, daha hızlı emdim, sızan ucundan daha fazla tuzlu öz çektim. Avuçlarım uyluklarının arkasına doğru gitti ve sert kıcını kavradı. Sonra onu ağzımın derinliklerine çektim, şaftı boyunca yaladım.

Sarsıldı, nefes nefese kaldı ve kalçalarını salladı, arka tarafı ellerimde davul gibi sıkılıyordu. "Yavaşla, lanet olası."

Hiç şansı yoktu. Onu kendime çektim, tüm deneyimimi ve içgüdülerimi onu diz çöktürmek için harcadım.

"Dayanamayacağım." Alnından terler boşandı ve ağzı açık kalarak zor nefesler aldı. "Katıksız ıstırap, kadın. Dayanamıyorum."

Çevresinde sırtarak dilimi gezdirdim. Sonra iki elimle kökünü kavradım ve okşadım, onu daha sert, daha aç emdim, sallanmasını sağladım. Sesleri daha yüksek, daha vahşi çıkıyor, bana yaklaştığını haber veriyordu. Ayak parmakları tahtalara doğru kıvrıldı. Parmakları kafa derime saplandı ve kalçalarının itiş gücü kayboldu.

Ritim.

Geri çekildim ve dudaklarımın arasından çıkmasına izin verdim.

Öfkeli bir hırıltı çıkardı ve beni geri çekmeye çalıştı. Eğildim ve ulaşamayacağı bir yere kaçtım.

"Kıçını buraya geri getir." Aletinin tabanını sıkarak bana ters ters baktı.

"Sanırım..." Ayağa fırladım ve geri çekildim. "Seni affetmedim." "Bennett."

Alçak bir uyarı hırıltısı. "Daha işimiz bitmedi."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve uyku odasından kaçtım.

Ayak sesleri peşimden geldi. Gelmeselerdi hayal kırıklığına uğrardım.

Masanın yanından geçip yemek kabinine girdiğimde, uzun kolu belime dolanmadan önce masanın etrafında tam bir tur attım. Ayaklarım yerden kesildi ve beni döndürerek, göğüs göğüse ona doğru bastırılana kadar bedenimi kavradı.

"Yakaladım seni." Bana sıkıca sarıldı, ağzı bir öpücük uzağımdaydı.

"İzin ver." Kollarımı ve bacaklarımı vücudunun uzun sütununa doladım ve kalçalarımı oynatarak onunla alay ettim.

Kalçamın altında zonklayan sikini kavradı ve ucunu kaygan açıklığıma yerleştirdi. "Beni affet."

"Sadece bu sefer diğer deliği kullanırsan. Ve bunu iyi yaparsan iyi edersin, Ashley Cutler."

Ağzı benimkine çarptı ve kendini içeri itti.

Gerilerek içeri girdiğinde inledim, tüm o kalınlığı kabzasına kadar sıkıştırdığında kontrolsüzce nefes aldım. Oh, yüzen dolgunluk, patlayan yıldızlar, nihai mutluluk hali... Meleklerin şarkı söylediğini duyabilirdim.

İnledi. Titredim ve kolları etrafımda sıkılaştı, gözleri gözlerime sabitlendi. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı ama yakın durdu, öpüşmeye yakın bir şekilde havada asılı kaldı.

Kalçalarını geri çekti ve yavaşça tekrar iterek sonuna kadar soktu. Duvarlarımda nabzının attığını ve ısındığını hissettim ve bu başka bir muhteşem ürperti, uzuvlarımda dolaşan başka bir karıncalanma dalgası getirdi.

Alınlarımız birbirine değdi, bedenlerimiz en mahrem şekilde kilitlendi. Titremenin ve ağır nefes alıp vermenin ötesinde, ikimiz de hareket etmedik. Bir şey bizi sisinin içinde tutuyordu. Büyük, derin ve korkutucu derecede anıtsal bir şey. Onu göremiyordum ama göz kamaştırıcı, sağır edici, kulaklarımda gümbürdüyordu.

İçgüdülerin kör olduğu söylenirdi. Aynı şey aşk için de geçerliydi. İkisi de üzerimizdeydi ve sonu anlaşılmasa da bağlantıyı kavradım ve bunun olağanüstü olduğunu biliyordum.

"Bana ne yapıyorsun?" diye ağzıma doğru nefes aldı. "Senin bana yaptığının aynısını."

"Bunu hissediyorsun." Pelvisini benimkine doğru itti. "Ben senin içindeyim,

Madam. Derinden. Tamamen." Sesi hırıltılıydı, ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. "İyi misiniz?"

Hayır, iyi ya da hiç iyi değildim ve bu mükemmeldi. *Bu* mükemmeldi. Her şeyi doğru yapıyordu, bana özen gösteriyor, saygı gösteriyor ve gözlerimin içine bakıyordu.

"Becer beni lordum." Parmaklarımı taş gibi çenesinde gezdirdim. "Yakışksız tavırların için hazırım."

"Güzel, çünkü bir beyefendi gibi davranmam için kendinizi fazlasıyla hoş hissediyorsunuz. Umarım yorgun değilsinizdir."

"Bu seni durdurur mu?"

"Hiç de değil." Ayaklarını dikti ve sırtını dikleştirdi, geçmiş zamanların ritmine başladı, sikini içeri ve dışarı kaydırды, doğal, dürtüsel bir şekilde hareket etti, her erkeğin kalbinin altında yatan şey tarafından yönlendirildi. Cinsel açlık.

Ayakta dururken sendelemiyor ya da yorgunluktan bayılmıyordu; bu da bir savaş gemisinin inişli çıkışlı güvertelerinde gücünü ve dengesini kullanmaya alışkın bir denizcinin zarif ustalığını kanıtlıyordu.

Ve adam hareket edebiliyordu. Şehvetli bir tempoyla kalçalarını döndürüyor ve ölçülü vuruşlarla bedenimi okşuyordu. Dudaklarımdan nefes nefese soluklar dökülüyordu ve o da bu soluklardan besleniyor, beni öpüyor, beni izliyor ve beni ateşliyordu.

Yavaş yavaş tutkumuz kükreleyen bir aleve dönüştü. Ellerim sırtını tırmalıyor, tırnaklarım kaslı etine batıyor, ona yapışıyor, bacaklarım şiddetle beline kenetlenmiş halde ısırıyor ve inliyordum.

Beni daha sert, daha derin becerdi ve tamamlanma ihtiyacımı artırdı. İçim beni derinden sarsan bir şiddetle kasılırken, onunla buluşmak için eğildim ve bakışlarını tuttum. Tam yanımdaydı, öpücükleri hassasiyetini kaybediyor ve çılgınlığın vahşi doğasına doğru kayıyordu.

Bacakları titremeye başladığında döndü ve sırtım en yakın bölmeye çarparak dudaklarımdan arasından bir ses çıkardı. Eli duvarda düzleşti ve o sert yüzeyin kaldırıcını kullanarak içimde sınırsız bir vahşilikle tünel açtı.

Duyular yükseldi. Parmaklar pençelendi. Bakışlar tutuştu ve biz tutkuyla, gıcırdayarak ve kavrayarak, dudaklar uzanarak ve ıskalayarak aciliyete patladık.

Görüşüm bulanıklaştı ve boğazımdan ilkel bir ses çıktı.

"Boşalacağım." Patlamayı yavaşlatmaya çalışarak sikine bastırdım.

"Seninleyim. Tanrım, Bennett. Ben... Lanet olsun-" Sarsıldı, kendini kaybetti Nefes al.

Zirveye çıktım. O da beni takip etti ve ben de gelmeye devam ettim, onun adını sayıklarken ve gözlerinin içine bakarken çılgınlıklarımı yüksek sesle ve geniş bir alana savurdum.

Onun parçalanışını izlemek hayatımda gördüğüm en erotik şeydi. Throaty

Erkek iniltileri sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor, başı geriye atılıyor ve kordonlar boğazı boyunca geriliyordu.

Serbest kaldığını hissettim -şaftının kaslarıma karşı yoğun zonklaması ve erimiş sıvının derinlerde fışkırması. Bakışlarımı tuttu ve kollarının esnekliğiyle beni sıkıca kavradı, sanki zevkini son damlasına kadar sağılmaya çalışıyormuş gibi bedenime doğru sallandı.

Sonra da bitkin ve iyice tatmin olmuş bir adamın alçak uğultulu nefesini verdi.

"İnanılmaz." Bir elini saçlarımin arasına soktu ve dilini ağzımın içinde gezdirerek beni tembelce, derinden öptü. "Hiçbir şey kıyaslanamaz, Bennett.

Hiçbir şey."

Tartışmak zor. Kendimi çok huzurlu hissediyordum. Pişmanlığa yer yoktu. Rahip'in düşünceleri bile o anı mahvedemezdi.

Ashley beni duvara doğru tutmaya devam etti, elleri yüzümün etrafında ve vücudumun kıvrımları boyunca dolaşıyordu.

"Sanırım..." Kalçalarını tekmeledi, içim hâlâ dolu ve çok sertti. "Yakışksız davranışlarıma bir tur daha katlanacaksın. Ve ondan sonra birkaç tane daha."

Şaka yapmıyordu.

Beni uyku odasına doğru taşıırken, gündüz kamerasında durdu ve beni masanın üzerinde becerdi. Daha sonra, yatağa süründüğümde, kalçalarımı tuttu ve beni arkadan aldı.

Birkaç orgazmın ardından işitme duyum bulanıklaştı ve kaslarım koordinasyonunu kaybetti. Vücudumun koymuş olabileceği tüm sınırlar, benden on üç yaş büyük bir komodurun sonsuz dayanıklılığı tarafından ortadan kaldırılmıştı.

Gergin erkek soluklarına güvenemezdin. Tam kendini yıprattığını düşündüğüm anda, beni tekrar kıldı.

Güneş balkonun parmaklıklarını aştığında, sarı-pembe ışık parmakları birbirine karışmış, terli uzuvlarımızın üzerinden süzüldü. Çıplak bir şekilde yan yana, yüz yüze uzanmış, yeni bir günün yumuşaklığında soluyorduk.

Saçlarımdan bir tutamı parmağının etrafında döndürdü ve bana doymuş bir kurdun sırıtışıyla baktı.

Kalbimi dans ettirdi ve kendimi o kıvrımlı ağza dokunmaktan alıkoyamadım. "Demek gülümsediğinde böyle görünüyorsun."

"Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım."

"Gülümsemek mi?"

"Hissetmek. Bana yeniden

hissettiriyorsun." "Neden durdun

ki?"

"Unvanlar. Rütbeler. Sorumluluk." Bakışları yüzümde gezindi. "Ama sen... prova edilmemiş sözlerinle, cesur dokunuşlarınla, şiddetli göz temasıyla, ham, evcilleşmemiş

Güzellik... Tanrı yardımcım olsun, seninle ilgili her şey hayatımın sıkıcı, katı düzeninden öyle hoş bir özgürlük ki."

"O zaman
değiştir."

"Değiştirmek...?"

"Hayatınız. Sizi sınırlayan şeyleri ortadan kaldırın. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

"Annenin yaptığı gibi mi?" diye sordu nazıkçe. "O bir kontun kızıydı ve *bir keresinde* kuralları görmezden gelip kalbinin sesini dinledi. Bu onun için nasıl sonuçlandı?"

Midem sertleşti. On dört yıl boyunca onu bir kez bile gülümserken görmemiştim. Tamamen ve tamamen mutsuzdu. Yaptığı hata yüzünden. *Benim yüzümden.*

Bacağımı kalçasına geçirdim. "Hiç aşık oldun mu?"

"Nişanlıyım."

"Ve?"

"Bu mantıklı bir sözleşme. İş. Aşk gereksizdir ve açıkçası istenmeyen bir şeydir."

"Sen bir aptalsın."

Kaşları öfkeli bir *V* harfi oluşturdu. "Dikkatli ol..."

"Mutluluğunuzu *mantıklı* olarak algılanan bir şey uğruna terk etmenin ne kadar büyük bir aptallık olduğunu görüyorsunuzdur. Bir kavram olarak asalet nesnel ve kişisel değildir. Yaşamak için ne korkunç bir doktrin. Benim durduğum yerden, aristokratlar dünyayı zevkten mahrum bırakıyor."

"Bunu, kendisini sürekli kaçmak zorunda bırakan tehlikeli bir kariyer seçen kadın söylüyor. Söyle bana, Bennett. Yasaların ve toplumsal kısıtlamaların ötesindeki hayatınızda mutlu oldunuz mu?"

Bir yıldır mutluydum. Bir çapkının kollarında.

"Hayır." Yorgunluğun baskısını hissederek iç çektim. "Ama en azından istediğim kişiyi sevmekte özgürüm."

Ama özgür değildim.

Belirsiz bir sonla karşı karşıya olan bir mahkûmdum.

Sanki aklımı okumuş gibi başımı çenesinin altına sıkıştırdı ve saçlarımı okşadı. "Uyuman gerek."

"Yapamam."

"Pekâlâ." Yavaş bir nefes verdi. "O zaman sana gerçek bir hikâye anlatacağım." Arkasına yaslandı ve bir parmak eklemine çenemde gezdirdi. "Bir keresinde babanla tanışmıştım."

"Ne?" Gözlerim büyüdü, nabzım hızla atmaya başladı. "Ne zaman?"

"Senin yaşlarındaydım yani... On üç yıl önce. O zamanlar çavuştum ve birkaç arkadaşım ile birlikte Nassau'da kısa bir izin almıştım." Başparmağı başparmağıma yaslandı.

boynunu yumuşakça okşadı. "Bir genelevdeydi." Boğazım düğümlendi.

"Bir meyhaneye bağlıydı ve onu orada gördüm - tek başına oturmuş, bir bardak biraya bakarken, serseri tayfası paralarını boyalı kadınlara harcıyordu."

"Kim olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten de. Herkes biliyordu. O zamanlar ada korsanlar tarafından istila edilmişti ve ben de o meyhanedeki düzinelerce haydut arasında sadece bir İngiliz askeriydim."

"Ne yaptın sen?"

"Barda onun yanına oturdum." Dudakları kıpırdadı. "Ve bana bir içki ısmarladı." Kalbim kabardı ve gözlerim karıncalanarak yanmaya başladı. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Sessizce oturduk, sadece iki denizci içkilerinin tadını çıkarıyordu." Yüzümdeki bir kıvrımı fırçaladı. "Kadınlar ona yaklaştı, hem zamparalar hem de bayanlar ve o hepsini geri çevirdi. Bunun için orada değildi."

"Annemi severdi."

"Ve onun kızı." Alnımı, burnumu ve dudaklarımı öptü. "Gözlerini kapatma zamanı."

Uykuya daldığımda, gördüğüm son şey onun şehvetli gülümsemesiydi.

O öğleden sonra uyandığımda, görüşümü dolduran ilk şey buydu.

Sanki hiç hareket etmemiş gibi yanımda yatıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Esnedim, sevgiyle hırpalanmış bedenimi gerdim. "En sevdiğim ikinci aktivite."

"Beni uyurken izlemek mi?"

"Evet." Dudaklarının lezzetli kıvrımı, ikimiz de çıplakken üst üste yuvarlanıp kalçalarıyla bacaklarımı sıkıştırırken derinleşti.

"İlk favori etkinliğiniz nedir?"

Aramıza uzandı ve ereksiyonunun başıyla kalçalarımın arasındaki nemlenen kıvrımları ayırdı. Sonra yavaşça içeri girdi ve bana her şeyden önce neyi tercih ettiğini gösterdi.

Sonraki iki gün boyunca onun özel odasından çıkmadık. Yedik, yıkandık, uyuduk. Ve seviştik. Seviştik. Sert ve yumuşak, halsiz ve kuduz, tembel ve tutkulu. Her pozisyonda, altta ve üstte, önde ve arkada. Yatakta, sandalyelerde, parmaklıkların üzerinde, duvarlara karşı, yerde - eğer yüzey bizi destekleyecek kadar güçlüyse, onu kırdık.

Birbirimize o kadar kaptırmıştık ki, zamanı kaybettik, yönümüzü kaybettik, sonumuzu hissetmedik. Aklımın bir köşesinde bunun olacağını biliyordum. New Providence bir günlük yolculuktan daha uzak olamazdı.

On iki gündür bu gemideydim. Priest'in hızlı bir yelkenliyi ele geçirip komutasını devralmasına ve HMS *Blitz*'e yetişmesine yetecek kadar uzun bir süre.

İliklerime kadar yakın olduğunu biliyordum. Ashley'e bundan sonra ne olması gerektiği konusunda baskı yapmanın zamanının geldiğini de biliyordum. Bu her neyse. Bir planım yoktu ve bu beni korkutuyordu.

O sabah istemeye istemeye giyinmiştik, özel odasında geçireceğimiz üçüncü günün şüphe uyandıracağını biliyorduk.

Kucağına oturarak onunla birlikte sakın bir kahvaltı yaptım, karnım istiridye börekleri ve böğürtlen reçelli ekşi sütlü bisküvilerle doldu. Peçetemi yere bıraktım ve rahatlatıcı bir nefes aldım.

"Ashley..." Sert kalçalarının üzerinde kaydım ve onun büyüleyici gözleriyle buluştum. "Yapmamız gereken..."

Dudakları kıpırdadı, bakışları daldı. "Sende... bazı..." Parmağını ağzımın kenarında gezdirdi. "Konserve." Parmak ağzına girdi ve yalayarak temizledi, bana masum bir sırıtış attı. "Ne?"

Bir şey söyleyecektim, önemli bir şey, ama beynim bozuldu. "Şekerli tatlı." Hâlâ dudaklarıma bakıyordu. "Bağımlılık yapıcı."

Sonra sırıtışını oraya koydu ve beni anlamsızca öptü. Parmaklarımı saçlarına doladım ve karşı konulmaz ağzının altında teslim oldum. Başka türlü nasıl yapabilirdim ki? İki gündür onun gülümsemelerini biriktiriyordum. Bana ve başka hiç kimseye vermediği gülümsemeleri. Her biri bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyordu.

Ta ki kapı acil bir şekilde çalınana kadar.

"Lord Cutler?" Çavuş Smithley diğer taraftan seslendi. "Teğmen Wallers acil haberlerle burada."

Nabzım patladı. Yaklaşan bir yelkenlinin haberi miydi? Priest görülmüş müydü?

Ashley aniden ayağa kalktı, ben ayaklarımı bulana kadar belimden tuttu. Elbiseme hızlıca bir göz attı, bir elini saçlarının arasından geçirdi ve kapıya doğru döndü.

Omuzlarını dikleştirmiş, ellerini arkasında kavuşturmuş, ayaklarını iki yana açmış, ifadesiz; tavırlarındaki dönüşüm onu bir saniyeden kısa bir süre içinde tepeden tırnağa yeniden inşa etmişti. Bu iyi huylu komodorun neye benzediğini unutmuştum. Ve nasıl *hissettirdiğini*. Ciddi varlığı havayı boğuyordu.

"Girin, Teğmen." Aristokrat sesi beni ürpertti.

Beyaz peri peruğu giymiş yaşlı bir adam içeri girdi ve elini kırışmış alına götürdü. "Günaydın lordum."

"Günaydın, Teğmen. Ne haberler getirdiniz?" "Sancak tarafından bir gemi yaklaşıyor."

Hızlı ve sessiz bir nefes aldım ve yanımdaki sandalyenin üst korkuluğunu kavradım.

Ben.

"Bizimkilerden biri." Watters elini indirdi. "Ön tarafta bir komuta bayrağı dalgalanıyor-

üstgallant direk başı." "Hangi

komuta bayrağı?"

"Beyaz Filo Amirali, lordum."

"Sör John Dycker." Ashley'nin parmakları yan tarafına doğru seğırdi. "Kim?" Sessizce sordum.

Mavi elbisesini toplayıp omuz silkerken beni duymamış gibi davrandı. "Onu ve teğmenlerini karşılamaya hazırlanın."

"Evet, lordum."

Watters dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"John Dycker kim?" Ashley'nin kolunu kavradım ve kaslarındaki gerginlikten irkildim.

"HMS *Ludwig*'ın Amirali. Benim amirim." Geri çekildi ve şapkasını aldı, sesi sakın ve duygusuzdu. "Oyun zamanı sona erdi."

Çıkışa doğru yöneldi.

"Ashley." Dönmesini beklerken kalbim acıyordu. Gözlerimiz birleştğinde daha uzun boylu durdum, sesim sertti. "Rotanı değiştir ve beni özgür bırak. Bu *bizim* mutluluğumuz. Senin ve benim. Al onu."

"Yapamam." Kapıyı açtı ve kraliyet mavisine bürünerek dışarı çıktı. "Çavuş, lütfen Bayan Sharp'a yukarıya kadar eşlik edin."

Yüzümdeki kırık ifadeye dönüp bakmadan köşede gözden kayboldu.

Thirty-four

Hayatta kesin olan üç şey vardı: Hayal kırıklığı, ölüm ve İngiliz amiralliğinin görkemli sunumu.

Sir John Dycker, HMS *Blitz*'in üst güvertesinde kasıla kasıla yürüyor, kendi şerefine dönen davullara, gürleyen borulara ve bulutlu gökyüzünü aydınlatan gürleyen toplara aldırış etmiyordu.

Üstün rütbesi, bu adamların arasında sanki kralın kendisiymiş gibi dolaşmasına izin veriyordu. Zengin ipekler, brokarlar ve altın ve mavi nakışlarla süslenmiş, zenginlik ve statü kokuyordu.

Etrafımda mükemmel bir düzen içinde duran askerler, amirale belli belirsiz bir hayranlık ve büyük bir korkuyla bakıyorlardı.

Denizciler bana eşlik ederken, Sir Dycker'ın nasıl bir disiplin uyguladığı hakkındaki fısıltılarını duymuştum. Bir çavuş, amiralin yavaş hareket eden mürettebatın kafasına vurabilmek için bir sopa taşıdığını iddia ediyordu. Bir başkası ise Dycker'ın en düşük rütbeli adamını paralel asker sıraları arasında çıplak yürümeye zorladığını, bu sırada herkesin sırtını düğümlü kedi-dokuz kuyruklarıyla kırbaçladığını söylüyordu.

Ashley, amiralinin adamları nasıl yönettiği konusunda herkesten daha iyi bir fikre sahip olabilirdi ama yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Sıranın sonunda sağımda duruyordu ve bir sıra teğmen bizi ayırıyordu. Sanki varlığım törene ahlaki bir leke sürüyormuş gibi beni arkaya doğru itmişlerdi.

Ashley'i etrafımdan izledim, sadece kimsenin fark etmediğinden emin olduğumda ona doğru baktım. Ama hiçbir zaman gözlerimle karşılaşmadı ya da varlığımı hiçbir şekilde kabul etmedi. Kendime onun bu geminin komodoru olduğunu ve bunun onun maskesi olduğunu hatırlattım. Adamlarının arasında taktığı maskesi.

Ancak içten içe, tüm bunların bundan ibaret olduğuna inanmıyordum. Bir şey vardı

Kapısı alındığı anda aramızdaki ilişki değışti.

O şey HMS *Ludwig* ile ilgiliydi.

Amiralin amiral gemisi, karşı tarafa bağlandığı yerde etkileyici bir görüntü oluşturuyordu. Bulutlarla dolu bir gökyüzünün altında, görkemli direkleri denizin üzerinde koruyucu bir şekilde yükseliyor, top ağızları tembel esintiyi solumak için açılıyordu.

Amiralin kendisi hiçbir şeyin üzerinde yükselmiyordu. Gemideki en kısa adamdan bir baş daha kısaydı. Yine de o güne kadar gördüğüm en uzun, en yüksek perdeli peruğu takıyordu. Belki de boyunun kısalığını telafî etmeye çalışıyordu.

Sert dudaklı küçük adam kırk yaşlarındaydı ve aslında güdük orta parmağındaki bir halkadan salladığı bir baston taşıyordu.

Belki sevgi dolu bir koca, cömert bir komutan ve her yönüyle iyi bir adamdı ama ben ondan hemen hoşlanmamıştım. Nedenini bilmiyordum. Sadece içimde bir his vardı.

Ashley onu gerekli tüm resmiyetle karşıladı ve Dycker'ın buradaki amacı hakkında tartışmaya başladılar. Dalgaların uğultusu arasında konuşmanın bazı bölümlerini yakalayabildim. Belli ki Dycker İngiltere'den Nassau'ya koloni valisinin samimi ricası üzerine özel bir konuda konferans düzenlemek üzere gönderilmişti. Bu görüşme artık sonuçlanmıştı ve HMS *Ludwig* eve dönmek üzere yola çıkmıştı.

Nerede olduğunu açıklama sırası Ashley'e geldiğinde, yakaladığı ve şu anda aşağıda tuttuğu kırk korsandan bahsetti. Sonra da İngiltere'ye dönmeden önce New Providence'ta toplayacağı Vahşî Rahip'ten bahsetti.

Amiralin bakışları Ashley'in planlarına olan ilgisini kaybetmiş gibi denize doğru kaydı. Dikkati geri döndüğünde hareketsiz kaldı. Başını çevirdi ve gözleri doğrudan bana dikildi.

Tek kelime etmeden Ashley'den uzaklaşarak askerlerin arasında ilerledi ve önümde duran adamların önünde durdu. "Bu da ne böyle?"

Denizcilerin kalabalığı ayrıldı ve beni amiralin teftişinin tam görüş alanına soktu.

"Bir tutsak, lordum." Ashley yerinden kıpırdamadı ya da bana doğru bakmadı.

"Bu sevimli küçük şekerleme bir tutsak mı?" Dycker'ın kahverengi gözlerinin ışıltılı boncukları üzerimde dans etti ve tenimi tedirginlikle karıncalandırdı. Sonra yaklaştı, saçlarıma dokunmak için uzandı.

"Parmaklarınıza dikkat edin lordum," dedi Ashley. "Isırıyor."

Dişlerimi sıktım. Demek lord hazretleri izliyordu. Sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi dümdüz önüne baktığı için bunu anlayamadım.

"O Edric Sharp'ın kızı." Ashley'in aksanı gurura benzer bir şeyle kalınlaştı. "Bennett Sharp."

"Aferin Lord Cutler. Gerçekten de iyi bir ödöl." Dycker bana tüyler ürpertici bir değerlendirme daha yaptı. "Peki ama neden diğerleriyle birlikte ambara kapatılmadı?"

"Onu İngiltere'ye canlı ve tek parça olarak götürmek istiyorum. Ambarım vahşilerle dolu. Onlar üzerine çullanmadan önce orada bir dakikadan az kaldı."

"Anlıyorum. Peki nerede uyuyor?"

"Odamda, lordum." Ashley'in sesi sertleşti, meydan okumayla kurşunlaştı.

"Aman Tanrım, bu son derece düzensiz."

"Kadın bir korsanın yakalanması da öyle."

"Bu hiç yakışmıyor. Tahammül edilemez." Dycker bastonunu sertçe tahtalara vurdu. "Kraliyet Donanması gemilerinde genelev işletmiyor. Eğer Amirallik Birinci Lordu bunu duyarsa-"

"Benim ikilemimi anlayacak ve esnek olma isteğimi takdir edecektir."

Hava sinirsel bir gerginlikle geriliyordu. Endişe, rütbeli ve rütbesiz askerlerden dalga dalga yayılıyor ve kendi nefeslerimi hızlandırıyordu.

"Aynen öyle." Dycker burnunu çekti. "Artık nezaket sınırlarını aşıp itibarınızı riske atmanıza gerek yok. Amiral gemimdeki ambar boş. Bu tutukluyu sizin yerinize İngiltere'ye götüreceğim."

İtirazım, kısa sürede öfkeli bir hırıltıya dönüşen ağlamaklı, dehşet dolu bir solukla patladı. Dycker'ın yüzünde bir sırıtma belirdi.

Ashley'in eli iki yana açıldı ve serbest kaldı. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama o *benim* tutsağım. Bu nedenle, onu kendim teslim etmek ve gereken takdiri almak niyetindeyim."

Kalbim burkuldu. Terfisini istiyordu. Elbette istiyordu. Ve belki de bir parçası yolculuk boyunca beni yakınında tutmak istiyordu, böylece beni reise teslim edene kadar bedenimi kullanmaya devam edebilecekti. Belki de daha da küçük bir parçası beni sonsuza dek yanında tutmak istiyordu. Ama sonunda, kariyeri ile benim hayatım arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında, beni seçmeyeceğini biliyordum.

Düşüncelerim karanlık bir yere, aristokrat dünyayı sıvı kırmızının tonlarına boyayan bir yere saptı.

Dycker Ashley'e doğru yürüdü. "New Providence'a sadece bir günlük mesafedeyiz. Kırk mahkûmu hapsedecek yerim yok ama siz vahşi korsanınızı yakalarken kadını tutabilirim. Onu senin elinden alacağım ve Eleuthera'nın doğu kıyısında, buradan sadece birkaç saat uzaklıkta demirleyeceğim." Çenesini güneybatı yönüne doğru itti. "Sizi orada bekleyeceğim ve dönüşünüzde geminizle birlikte İngiltere'ye doğru yola çıkacağım. Orada tutsağınızı ambarımdan alabilir ve yetkililere kendiniz teslim edebilirsiniz."

Nefes almayı bıraktım, nabzım titriyordu ve bakışlarım kalbimi ve hayatımı ellerinde tutan adama kilitlenmişti.

İfadesinde ne bir kırıksık, ne bir gerginlik, ne de bir kirpik seğirmesi vardı. "Çok iyi lordum. Yardımınız için minnettarım."

"Mükemmel." Dycker arkasındaki teğmenlere parmaklarını şıklattı. "Onu amiral gemisine götürün. Acele edin." Tekrar Ashley'e döndü. "Kamaranızda bir içkiye ne dersiniz? Edric Sharp'ın kızını nasıl yakaladığınızın hikâyesini dinlemek isterim."

"Benim için bir onurdur." Ashley döndü ve amirale yoldaşlık etti.

İçimdeki her şey haykırıyordu, gözlerimle buluşması ve bizi bitirmeyecek bir planı olduğuna dair bana güvence vermesi için yalvarıyordu. Bu şekilde değil.

Ama bakmadı. Bakmadı, bana bir ipucu göndermeye ya da bir işaret vermeye çalışmadı.

Hiçbir şey.

Acıttı. Tanrı'nın yaraları, düşündüğümünden çok daha fazla acıdı. Bu bir veda gibi bile gelmedi. Sadece unutulmuş hissettim.

Parmaklar kollarımın etrafında kıvrıldı ve beni kış tarafa, neşeli tekneye giden merdivenin beklediği yere doğru çekti. Eskortlarımla ve etrafımdaki yüzlerce silahlı adamla savaşmak sadece infazımı hızlandıracaktı. Boyun eğmekten başka çarem yoktu.

HMS *Blitz*'den çıkarılırken, dağılan askerler arasında Ashley'i bulmak için boynumu büküm. Onu gördüğümde, güvertenin altında kaybolduğu yer sadece sırtıydı. Beni kontrol etmek için arkasına bakmamış, gemisinden ve hayatından çıkmamı beklememişti.

Küpeştenin üzerinden kayarak merdivenden inerken, ellerimin altındaki basamakları hissedemiyordum. Amiral gemisine doğru kürek çekerken, kalbimin çarpıntısından dalgaların sesini duyamadım. Yeni hapishaneme tırmanırken, gözlerimdeki ıslaklığın bulanık lekesi yüzünden ufku göremiyordum.

Priest beni burada araması gerektiğini bilemezdi. Bu onun avladığı gemi değildi.

Kaçmak için yaptığım tüm planlar mahvolmuştu.

Çünkü beni asla ilk seçmeyecek olan başka bir adama aşık olmuşum.

İssızlık her şeyi tüketiyordu, akıl almazdı, beni en karanlık uçurumun araştırılmaz derinliklerine sürüklüyordu. Ve bu, gelecek olanla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Az önce bir insan ruhunun dayanabileceği sınırları aşan bir cehenneme teslim edildiğimi bilmiyordum.

Thirty-five

Birbirine benzeyen sert ifadeleri ve beyaz peruklarıyla kardeş gibi görünen amiralin iki teğmeni tarafından hemen güvertenin altına götürüldüm. Beni tekmelerken, itip kakarken ve sintineye sürüklerken bir keçiye gösterilecek özenden daha az özen gösterdiler.

Sert bir muamele bekliyordum ama sonrasını beklemiyordum.

Ağzıma zorla bir tomar bez sokuldu. Boynuma bir zincire bağlı demir bir halka geçirildi. El ve ayak bileklerime prangalar vuruldu. Botlarım çıkarıldı. Sonra derime kadar soyuldum.

Bedenimdeki ve kalçalarımındaki dantellerle uğraşmadılar. Çelik bıçaklar kumaşı yırtarak elbiseyi şeritler halinde çıkardı. Neyse ki gerdanlıktaki yeşim taşını boğazımda bıraktılar. Belki de demir yakanın altında görmedikleri içindir.

Çıplak, ağzı tıkalı ve iklimin boğucu sıcağında titreyerek, amiral gemisinin havasız karnına hapsolmuş bir halde karşılarında dururken midem ayaklarıma kadar indi.

Bacak ve kol demirleri kısa bir zincirle birbirine bağlıydı ve ellerimi kaldırmamı ya da ağzımdaki tıkacı çıkarmamı **e n g e l l i y o r d u**. Neden bu kadar sert bir şekilde bağlanmam gerektiğini düşündüler? Hem de kıyafetlerim olmadan?

Belki de onları ambarda atlatabilir, merdivene tırmanabilir, kapaktan geçebilir ve onları buraya kilitleyebilirdim. Sonra ne olacaktı? Birden fazla güverteye fark edilmeden sızamazdım. Yukarı çıkmayı başarsam bile nereye gidecektim? Denize atlamak sadece ölümü yaşama tercih edenler için bir seçenektir.

Böyle bir ihtimal var mıydı? Burada beni bekleyen şeye katlanmaktansa ölmeyi **t e r c i h** edeceğim bir noktaya ulaşır mıydım?

Beni ambardaki bir kapıya doğru götürdüklerinde korkum daha da arttı.

Ana direğin arkasında. Kilit olmadan açıldı ve beni zifiri karanlık boşluğa ittiler.

Burun deliklerimde hayatımda hiç yaşamadığım bir selamla karşılaştım. İğrenç koku boğazıma safra kaçmasına neden oldu ve tıkaç ağzımdan nefes almamı engelledi.

Acımasız bir çizme beni güverteye düşürdü ve tahtaların kendisi tüyler ürpertici şeyler kokuyordu - aşırılık, umutsuzluk, ölüm. Kokudan o kadar dayanılmaz bir şekilde midem bulandı ki, şiddetli kusma dürtüsünün ötesine odaklanamadım.

Ta ki kompartımana bir fener getirene kadar.

Parıltı köşeye kadar uzanmıyordu. Ama ışığın ulaştığı kenar... Ah, merhametli Tanrım, keşke ulaşmasaydı.

İskelet bacakları karanlıktan uzanıyordu; kanlı, kıpırtısız, insan, *kadın*. Elinde fener olan subay o yöne dönüp ışığı tutarak kargoyu aydınlatırken midem acıyla burkuldu.

Üç çıplak Afrikalı kadın sırt üstü yatmış, cam gibi gözlerle yukarıdaki güverteye bakıyorlardı. Bir d e r i bir kemik kalmış bedenleri benimle aynı şekilde bağlanmıştı ama hareket etmiyorlardı. Nefes almıyorlardı.

Birinin karnı küçük, yuvarlak bir şişlikle çıkıntı yapıyordu. Asla doğmayacak bir bebeğin inkar edilemez şişliği.

Ağzımdaki paçavraya karşı alçak, önlenemez bir feryat patladı. Gözyaşları gözlerimi yaktı. Titremeler uzuvlarımı ele geçirdi ve buz gibi korku mideme demir gibi oturdu.

Asılmak üzere İngiltere'ye götürüleceğimi biliyordum ve eğer ölümüm ölümden daha kötü olmasaydı, bunu bir nebze cesaret ve açıklıkla karşılayabilirdim. Ama durumum o kadar da merhametli değildi.

Kadınları kaplayan yara izlerine ve açık yaralara, üst baldırlarındaki kat kat korkunç morluklara bakarken, bu delikten sürünerek çıkmadan önce bana neyin saldıracığını tam olarak kabul etmek zorunda kaldım. *Eğer* sürünerek çıkarsam.

Askerler cesetlere doğru ilerledi ve uyuşuk bacakları tekmeledi. En genç görünen kadın, yakın zamanda öldüğünü düşündüren bir sertlik içinde yatıyordu. Yanındaki ise büzüşmüş, insanın tanıyamayacağı bir ölüm aşamasına gelmişti. Üçüncüsü...

"Hâlâ hayatta." Adam tekrar tekmeledi ve artık nefes alma belirtileri gösteren hamile bedenini sarsılarak seğirmesine yol açtı.

Keçeleşmiş siyah saçları öbek öbek yüzüne dökülüyordu ama gözleri oradaydı, parlak ve çaresizdi ve kendini savunmak için bir kolunu kaldırmaya çalışırken doğrudan bana bakıyordu. Ayak bileklerim ve el bileklerim olduğu gibi zincirlenmişken beceriksizce ve etkisiz bir şekilde ona doğru koştum ve kendimi askerin üzerine attım.

çarpan tekme. Aptalca bir karardı, çünkü bir sonraki tekme beni duvara doğru savurdu.

O kadar sert vurdum ki siyah noktalar görüşümü çaldı. Acı kafatasımı delip geçti ve yüksek sesli bir çınlama işitme duyumu yuttu. Bilincime tutunarak sisin içinden tırmandım. Birkaç kez doğrulmaya çalıştıktan sonra acı dağıldı ve görme yetim geri geldi. Ama çok geç kalmıştım.

Ambarın karşısında, subaylardan biri hamile kadının başını bir kova suyun içinde tutuyordu. Ağzım tıkalıyken çığlık attım, kolları zayıf ve işe yaramaz bir şekilde çırpınırken ona doğru çabaladım. Sonra gevşek bir şekilde düştü.

Öldü. Gitti.

Sadece birkaç adım ötede acı çekmişti ve ben bunu durdurmak için çaresizdim.

Duyu organlarımı saran dehşet, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Cığerlerim sık nefes alışlarımın çılgınca soluk alıp verişleriyle yandı. Çenem o kadar sıkılmıştı ki kilidini açamıyordum ve göğsümdeki ve boğazımdaki acı farkındalığımı karartmaya çalışıyordu.

Bu seviyede bir kötülüğün var olduğunu biliyordum. Grisdale Markisi'nin azgın bedeninin altında onu görmüştüm. Jobah'nın bir köle gemisinde geçirdiği aylara dair anlattığı hikâyelerde hissetmişim. Açık denizlerde iblislerin ve canavarların her türlüyle savaşmışım.

Ama ölmekte olan, savunmasız bir kadını sebepsiz ve umursamaz bir şekilde boğmak? Aklım bunu kaldıramadı. Ruhum buna dayanamazdı.

Travmatik bir şok içinde yatıyor, cansız bedenlerine bakıyordum.

Ve sırada ben vardım.

İngiltere'nin kıyısına varmadan önce, o kadar vahşi bir şekilde kirletilecektim ki, bunun sonucunda muhtemelen ölecektim. Tıpkı benden önceki kadınlar gibi.

Kelepçe takmaya alışık olmadığım için, memurlar dikkatlerini bana yönelttiklerinde doğal olarak bu özel uygulamadan korktum. Kollarımı serbest bırakabilseydim, kalçalarındaki bıçaklara doğru giderdim. Ama yapamadım, üstelik boynumdaki halkayla da uğraşmak zorundaydım; şimdi onu duvardaki bir kancaya takmışlar ve bir vida anahtarıyla kilitlemişlerdi.

Sonra beni şaşırtarak ve rahatlatarak gittiler.

Kapı kapandı ve ışığın keskin yokluğu etrafımı sardı. O korkunç kasvetin içinde ağır bir sığının, tanımadığım bir geminin gıcirtısının ve hücre arkadaşlarımdan cesetlerinin oluşturduğu bir sis bulutu vardı.

Çürüme kokusu bu mezarda uzun süre yaşamış, duvarlarına sinmiş, güverteden yükselmiş ve atmosferde yüzüyordu. Bu eski bir ölümdü, kokusu kapalı havayı boğuyor, havayı solunuma elverişsiz hale getiriyordu.

Bu terk edilmiş yerde kapana kısıldım, bu kabusu üç kadınla paylaştım.

asla bilemezdi... Anlatılamazdı. İfade edilemezdi. Kalbim kederle çığlık atarken her santimim titredi, zincirleri salladı.

Kadınlar şimdi daha iyi bir yerdeydi. Orası her neresiyse, bu çukurda katlandıklarından daha kolay olmalı. Yine de yaşamış olmalarını diledim. Burada olmaları için her şeyimi verirdim, böylece onlara bunu atlatacağımızı, bizi esir alanların üstesinden geleceğimizi ve bu dehşet gemisinden kaçacağımızı söyleyebilirdim.

Bu sözlere onlar için inanırdım. Vücudumdaki her nefesle onların hayatlarını kurtarmaya yemin ederdim.

Ama sadece bendim, yapayalnızdım. Kendim için nasıl cesur sözler vereceğimi bilmiyordum.

Subaylar beni dokunulmaz bırakmış olsalar da, yine de zorla alıkonulacağımdan ve ölene kadar tecavüze uğrayacağımdan korkuyordum. Böylesine acımasız bir zalimlik yapabileceğim gibi görünüyor ve davranıyorlardı. Sadece İngilizlerin köleleştirmekten ve istismar etmekten çekinmedikleri Afrikalılara karşı değil. Aynı zamanda bana karşı da. Bir korsanın hayatına bir köle kadar değer verdiklerini ve bana da aynı vahşetle davranacaklarını sanıyordum.

Karanlıkta, yüzümü ellerime ve ayaklarıma yaklaştıracak şekilde vücudumu büküm, böylece parmaklarımı kullanarak ağızımdaki tıkaçı çıkarabilecektim. Sonra kısa süre önce ayrılmış olan arkadaşıma doğru kıpırdanmak için karşı konulmaz bir ihtiyaca teslim oldum. Onu ıssız karanlığın içinde bulduğumda, yanağımı prangaların içinde hala sıcak olan elinin üzerine koydum.

Ve ağladım.

Bu kadınlar masumiyet ve özgürlüğün olduğu bir yerden çalınmış, barbarca ve kalpsizce bir şekilde dehşet ve köleliğin olduğu bir yere götürülmüşlerdi. Sevgili aileleri ve akrabaları için kaybolmuşlardı, onlar da onlar için. Benden ve onların acı çekmesine neden olan kötülükten başka kimse onların öldüğünü bilmiyordu.

Onlara sunabileceğim tek şey gözyaşlarımdı ve bunlar da işe yaramadı, çünkü artık onlar için hiçbir umut yoktu.

Kendim için çok az umut hissediyordum.

Zaman boğucu uçuşumda durgunlaştıkça, terk edilmiş düşüncelerim daha da bulanıklaştı. Saatler mi olmuştu? Belki de günler. Amiral gemisinin demir attığı yerden uzun süre önce ayrıldığını hissetmiştim ve Eleuthera kıyılarına doğru yelken açtığımızı biliyordum.

Ek bir işkence olarak *Jade*'e ne kadar yakın olduğumu düşündüm. Reynolds'ı Eleuthera'nın kuzey ucunda yer alan Harbour Adası'na göndermiştim. Eğer amiral gemisi kıyıya yakın bir yere demirlerse, yüzerek ve yürüyerek oraya gidebilirdim. Reynolds beni ne kadar bekleyecekti?

Ne zamandır burada Ashley'nin dönmesini bekliyorduk?

Onu avlayan korsanı avlıyordu. Bu nasıl bitecekti? Ashley, Priest'i aramak için New Providence'daki geneleve saldırırken, Priest

Limandaki HMS *Blitz*'e gizlice mi girecekti? Başka bir yere hapsedildiğimi öğrenince Ashley'i öldürecek miydi? Yoksa çatışma sırasında, Ashley'nin yüzlerce askeri tarafından kuşatılmış halde mi ölecekti?

Bu beni her şeyden çok korkuttu.

Bu durumu başıma getiren *benim* hayattaki seçimlerimdi. Priest'in değil. Eğer beni kurtarmaya çalışırken ölürse, bu suçluluk duygusu beni mahvederdi. Ona ya da Ashley'e zarar gelme ihtimali nabzımı umutsuz bir paniğe sürükledi.

Ashley'nin beni teslim ettiği ve Kraliyet Donanması'nın acımasız ama sık yöntemiyle beni bu ölüm çukuruna attığı andan beri, o zaman hissettiğim keder hala kalbimde soluk alıp veriyordu. Gerçi onun beni reddetmesi üzerine döktüğüm gözyaşları çoktan dinmişti.

İşini en iyi şekilde yaptığı için onu suçlayamazdım. Onu ihanetle de suçlayamazdım, çünkü bana hiçbir zaman özgürlük, mutluluk ve hatta yaşam sözü vermemişti. Bana kaç kez mahkemeye çıkacağımı söylemişti? Beni tekrar incitebileceği konusunda özellikle uyarmıştı.

Ortada hiçbir hile ya da yalan yoktu. Bu işin nasıl biteceğini tam olarak dile getirmiş ve sözünün arkasında durmuştu.

Bu yüzden ondan nefret ettim. Onu kalbimin derinliklerine kadar küçümsedim. Başka seçeneğim yoktu. Çaresiz öfkem için bir çıkış noktasına ihtiyacım vardı ve o da buydu. Tek başıma karanlıkta ne kadar uzun süre oturursam, düşüncelerim o kadar acı çekiyordu, ta ki birbirini takip eden kederler bir diğerini ve bir diğerini ve bir diğerini ve...

Dehşete kapıldım, iki teğmen geri döndü.

Paçavrayı zorla ağzıma geri soktular. Gözlerimin ve başımın etrafına bir kravat sararak görmemi engellediler. Sonra pis kokulu delikten çıkarılarak daha temiz bir havaya götürüldüm. Beni fazla uzağa götürmediler. Hapsedildiğim kapının sadece birkaç adım ötesine.

Gözlerim görmediği için kalaslara ve kablolarla takıldım, prangaların içinde tökezledim. Nabzım çılginca atıyordu. Korku her adıma hükmederken nefesim ıslak bir şekilde tıkaça çarpıyordu.

Karşı koymaya çalıştım ama içlerinden biri ellerimden tutarak beni bir varilin üzerine yüzüstü yatırdı. Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağları yerdeki bir şeye sabitlerken, diğer adam sırtıma su döktü ve beni tepeden tırnağa acımasızca fırçaladı.

Sirke kokusu burnumu yaktı. Derim sert solüsyonun altında alev aldı, dumanlar göz bağının altından sızarken gözlerim yaşardı.

Vücudumu yıkamak için zaman ayırmalarının tek bir nedeni vardı.

Kör ve titreyerek, arkamdaki merdivenden yukarı çıkan ayak seslerini takip ettim. Ambarın kapısı gıcırdayarak açıldı ve gidişlerini haber verdi. Sonra başka bir çift

ayak sesleri ambara girdi.

Bunlar farklıydı. Yeni. Ayak sesleri daha yumuşak, adımlar daha hafifti. Yabancı yaklaştıkça, ağır ağır nefes aldıkça nabzım öfkeyle atıyor, kulaklarımı tırmalıyordu. Heyecandan havayı emiyordu.

Korkum o kadar keskin ve soğuktu ki mesanemin dayanacağını sanmıyordum. Ama umurumda değildi. Panik içimde ayrı bir varlıktı, ürkek ve kaygandı, her sese atlıyordu.

Neredeydi? Arkamda mı? Önümde mi? Elinde bir hançer mi vardı? Gözlerimi hızla kırıştırdım, gözbağının arkasını görmeye çalıştım.

"Bırak bakayım, seni korkak!" Çığlığım karıştı, sesim tıkacın arkasından anlaşılmıyordu.

Çıplak popom havada ve vücudum namlunun üzerine gerilmişken, bükülmüş pozisyonumun savunmasızlığı beni sarsıcı bir çırpınışa sevk etti. Ama prangalar yapmaları gerekeni yaptılar. Hiçbir yere gidemiyordum ve şiddetli sarsıntı ve çırpınmalar zaten zayıf olan kaslarımı kısa sürede tüketti.

Erkek elleri kalçalarımı sıkıca kavradı.

Bir an için Ashley ya da Priest'e ait olduklarını düşündüm. Onlardan biri benim için gelmişti ve bu kâbusun en kötüsü sona ermişti.

Ama parmaklar çok ince, deri çok yumuşak ve soğuktu. Bu elleri ya da bu adamı tanı mıyordum. Düşüncelerimi doğrulamak istercesine, kalçalarımı ayırmaya zorladı ve tanımadığım bir sesle inledi.

Ağzımın arkasından bir hıçkırık koptu ve bacaklarım onun ağırlığının altında acımasızca titredi.

Burada cesaret olmazdı. Ne güç ne de ilham. Prangalarla savaşamazdım. Kararlı itirazlarımı dile getiremezdim. İşkencecimin yüzünü bile göremiyordum. Ama nefesindeki soğan kokusunu alabiliyordum.

Ve onu hissettim.

Derinden, travmatik bir şekilde, vücudunu bir silah olarak kullandı, birbiri ardına ihlal edici bıçaklar.

Parçalarım koptu. Fiziksel acıyı bir kenara atmaya çalıştım, ama ıstırap delip geçti ve zihnimin içinde saklandığım yere ulaştı.

Verilmeyeni alırken ağladığımı hissettim. O fiçinin üzerine eğilmiş, izin verilmeyen her yerde yozlaşmasını zorlarken içim parçalandı.

Benden çaldı. Yağmaladı. Bir erkeğin bir kadına zarar verebileceği en barbarca şekilde hırsızlık yaptı.

Yanan ve parçalanan zalimlik, fiziksel benliğimin sınırlarının ötesinde, ruhuma kadar derinlere işledi. Zamanın hiçbir anı, acıyı bilmeyen hiçbir parçam yoktu.

Gözlerimi, uzuvlarımı ya da sesimi kullanamadığım için en kötüsünü içimde tuttum.

Zihnimin kenarları soldu. Karnım sıvı ateşle doldu. Kemiklerim ve eklemlerim ezilmiş taş gibi ufalanırken kaslarım erimiş kurşun hızıyla hareket etti.

Sadece birkaç metre ötedeki çukurda üç ölü kadın yatıyordu ve kalçalarında korkunç morluklar vardı. Artık bu yaraları nasıl aldıklarını tam olarak biliyordum. Her acı dolu saniyede, kendi bacaklarımdaki derinin, tendonların ve damarların namluya çarpıp kırıldığını hissettim.

O kadınlara burada zarar vermişti. Tıpkı bunun gibi. Ölene kadar canlarını yakmıştı. Altında geçirdiğim her an daha fazla etimi mahvediyor, beni daha derine itiyordu, ruhun yaşamayı bıraktığı bir yere doğru ilerliyordu. Acı en düşük, en sefil türdendi, ıstırap o kadar sürekli ve eksiksizdi ki var olan tek şey haline geldi.

Nefes aldım. Tekrar nefes aldım. Yapabildiğim tek şey buydu ve bu yüzden odaklandığım tek şey buydu. Onun bitirip tekrar başladığı aralıklarla nefes aldım. Her nefes alışım akıl sağlığım için bir mücadele, her nefes verişim ise onu korumak için bir tökezlemeydi.

Gözyaşlarım yavaş yavaş kurudu, bedenim onları üretemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Ama nefes almayı bırakmadım.

Ben bir korsan kaptanıydım. Edric Sharp'ın vahşi kızıydım. İşkencecim beni kırmak istiyorsa, bedeninden daha keskin, daha güçlü, daha önemli bir silaha ihtiyacı olacaktı.

Kendime söylediğim buydu.

Acının ortasında, zaman acı verici bir hızla ilerliyordu. Bazen hiç hareket etmiyordu. Ama sonunda, son bir hamle yaptı ve uzaklaştı, ayak sesleri merdivenden yukarı ve ambar kapısının ötesine doğru geri çekildi.

Eğer bir rahatlama olduysa bile, bunu hissetmedim. Beni ter ve diğer sıvılarıyla sıırılsıklam bir halde varilin üzerinde bırakmıştı. Hareket edemiyordum, göremiyordum, ağızımdaki bez tükürük ve gözyaşlarıyla yumuşamıştı.

Orada sonsuza kadar yattım, dokunduğu her santim eti, zedelediği her kası, gerdiği ve kanattığı her açıklığı düşünmeye zorlandım. Zaman kendi başına bir işkenceye dönüştü, ta ki izini kaybedip bilincimi yitirene kadar.

Bir süre sonra iki teğmen geri döndü.

Ağızımı ve gözlerimi bağladılar ve beni kalasların üzerinde dizlerimin üstüne çöktürdüler. Yiyecekler sunuldu. Tuzlu balık ve su.

Gördüğümde midem bulandı, midem yiyecek kabul etmeyi reddediyordu. Ama teklifin tekrar gelip gelmeyeceğini ya da ne zaman geleceğini bilmiyordum. Bu yüzden yemeği yuttum ve sıvıyı tatmadan içtim.

Sonra beni kara deliğe geri götürdüler, zincirimi duvara kilitlediler ve beni seleflerimin çürüyen, kokuşmuş cesetleriyle baş başa bıraktılar.

Kelepçelerin izin verdiği ölçüde yan tarafıma kıvrıldım, kokuşmuş sıcakta titriyordum. Ve uyudum.

Onlar tekrar gelene kadar.

Thirty-six

Memurlar beni tekrar tekrar delikten çıkardılar ve namlunun üzerine yatırdılar. Defalarca, soğan kokan adam geri döndü ve bedenimi kirletti. Bazen ziyaretleri hızlı oluyordu. Birkaç itiş ve bitti. Diğer zamanlarda, hiç bitmeyen işkencenin beni ikiye böleceğini düşündüm.

Memurlar ne zaman gelse, kavga ettim, çığlık attım ve Ashley'den haber almak için yalvardım. Dönmüş müydü? İyi miydi? Vahşi korsanını bulmuş muydu? Ne kadar zaman geçmişti? Onlar ağzıma tıkaç tıkayana kadar cevaplar için yalvardım.

Hiç konuşmadılar. Aralarında tek bir kelime geçmedi, hele bana hiç geçmedi. Ama erkeklerin niyetlerini anlamak için konuşmaya ihtiyacım yoktu.

Kadınlar onlar için zevk kaplarından başka bir şey değildi. Kime hesap vereceklerse onun için değersiz köleler. Bana ne kadar acı **ç e k t i r d i k l e r i** önemli değildi. İngiltere'ye vardığımızda nefes aldığım sürece sağlığım önemli değildi. Eğer tesadüfen ölürsem... Yine de teslim etmeleri gereken bir ceset olacaktı. Ashley yine de terfisini alacaktı.

Esir arkadaşlarımdan korkunç cinayetleri için asla cezalandırılmayacaklardı. İngiliz yasaları Afrikalı köleleri ya da asi korsanları korumuyordu. Adalet olmayacaktı.

Her döndüklerinde beni ağzım ve gözlerim bağlı olarak fıçıya bağladılar ve ölüm kokusunu yok etmek için vücudumu sirkeli suyla ovdular. Sonra diğer adam gelirdi ve sadece o ve onun korkunç zalimliği olurdu. Daha sonra, çürüyen cesetlerle birlikte kara deliğe zincirlendim.

Günler geçtikçe, hava kesinlikle zararlı hale geldi. Kaç gün? Ne sıklıkla geliyorlardı? Zamanın yer değiştirmesi zihni parçalayan bir yoldu. Bazı günler, mantıklı bir düşünce ipliğine tutunmak için mücadele ettim.

Her ihlalden sonra bana balık ısırıkları yedirdiler. Açlık sancılarım en az çektiğim işkenceler olarak kaldı ve boğazım asla yapabileceğimden daha fazla kurumadı.

idare eder. Beni susuz bırakmayacak kadar sık geliyorlardı.

Günlük ziyaretler olduğuna karar verdim. Bacaklarımın arasındaki sürekli ağrı, bu ziyaretlerden bazılarının günde birkaç kez gerçekleştiğini gösteriyordu.

Dikişlerimin alınması gerekecek kadar uzun süredir buradaydım. Sıkı, kaşıntılı deri dayanılmaz hale geldiğinde, zincirlerimin içinde doğal olmayan bir şekilde dönerek ve ayağımın altındaki iplikleri koparmak için tırnağımın kırık kenarını kullanarak saatler geçirdim.

Vazgeçmek çok daha kolay olurdu. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

İnatçı iradem sayesinde, her geldiklerinde hırladım ve hırladım. İki kez, Bana o kadar sert vurdular ki bilincimi kaybettim ve varilin üzerinde bir sis içinde uyandım. Beni deliğe her geri gönderdiklerinde daha da zayıfladım, tükendim, yaşama arzum yavaş yavaş kemiklerimden boşaldı.

Beni taciz etmedikleri zamanlarda, karanlığın içinde zincirlenmiş halde tutuyorlardı. Çürümenin ve yalnızlığın boğuculuğundan kaçmak için ziyaretlerini dört gözle beklemeye başlamam uzun sürmedi.

Koku o kadar dayanılmaz derecede iğrençti ki nefes almak bile tehlikeliydi. Temiz havaya hasrettim ve bu duvarların içinde bir saniye daha geçirmektense ona eşlik eden acıyı tercih ederdim.

Yalnızlık benim düşmanımdı. Beni aşağı çeken bir ağırlığı, zihnimi çarpıtan boğucu bir hüznü vardı. El ve ayak bileklerimdeki demirlerin acısı ve çıplak bedenimin altındaki kalasların pisliği daha da kötüleştiriyordu. Kafam zehirli düşüncelerle bulanıklaştı ve beynim beni yarı yolda bırakmaya başladı. Akıl sağlığını sonsuza kadar koruyamayacaktım.

Geçen her kasvetli saatte, hücre arkadaşlarımın kaderini paylaşmayı bekliyordum. Bazen son dostum Ölüm'e beni rahatlatması için yalvarıyordum.

Ama yine de bir mucize olmasını umduğum küçük zaman dilimleri oldu.

Kafamda fanteziler yarattım, en sevdiğim Priest ve Ashley'in gemiyi ele geçirip içindeki herkesi öldürdükleri cesur bir kurtarmaydı. Gerçekte, Priest bunu tereddüt etmeden ya da sorgulamadan yapardı. Eğer hâlâ orada, beni kurtarmak için savaşıyor olsaydı. Bilmiyordum.

Ashley ise her zaman önce kariyerini seçerdi. Ama burada gerçekleşen kötülüğü görmezden gelebilir miydi? Gemilerinin ambarında ne yaptıklarını bilseydi amiralin subaylarının yaşamasına izin verir miydi?

Bu cevabı ben de bilmiyordum. Önemli değildi. Ne Ashley ne de Priest benim için gelmişti. Bunun için onlara kızmadım. Hiçbir zaman kendisini kurtarması için bir erkeğe bel bağlayan bir kadın olmamıştım. Bu onların savaşı değildi. Benim savaşımdı.

On dört yaşındayken, herhangi bir yolu seçebilirdim. Ben bunu seçtim, suç ve tehlikeli risklerle dolu bir hayatı. Korsanlık için yaşadım ve sonunda bunun için ölecektim. Bunu hep biliyordum. Sadece bunun bir gemide tecavüz ve işkenceyle sonuçlanacağını beklemiyordum.

Beni idam sehпасına götüreceк gemiyi.

Kesin kıyamet üzerime daha da ağırлаştıkça, zihnimi geçmişe çevirdim, daha mutlu, daha özgür bir yer aradım. Sık sık babamı düşündüm. Annemi de. *Jade*'i, Reynolds'ı, Jobah'ı ve birlikte yelken açtığımız o görkemli yılları anımsadım. Onları çok özledim. Hayatımı özledim. Ama bundan daha çok, Priest ve Ashley'i özledim.

Priest'in ihanetini ve Ashley'nin reddini küçümsemeyi bilsem bile, pişmanlığımла oturup yeni bir bakış açısıyla yeniden incelemek için çok zamanım oldu. Karanlıkta her şeyin daha net görünmesi ironikti. Daha keskin. Daha dokunaklı.

Hatalarına rağmen beni sevdiklerini biliyordum, her biri kendi tarzında. Bunun bir anlamı vardı.

Her şey demektir.

Çünkü ben de onları sevdim.

Bir çapkını ve bir korsan avcısını sevdim. Tabii ki sevdim. Delice, utanmazca, inkar edilemez bir şekilde.

Affetme olmadan aşk var olabilir mi? Ben öyle düşünmüyordum. Görünmez zincirlerimi çıkarmanın zamanı gelmişti.

Hapishanemin onarıcı, çürütücü sıcağında, küçümsemeyi bıraktım, acıyı serbest bıraktım ve öfkeden vazgeçtim. Sevdığım iki adamı tamamen ve koşulsuz olarak affettim. Onların iyiliği için değil. Bunu kendim için yaptım. Kendime son bir hediye.

Bunun için daha güçlü, daha hafif, daha cesur hissettim. Bu ölümcül yerde bile bana büyük bir teselli hissi verdi.

Tutsaklarım tekrar döndüğünde onlarla savaşmadım. Bunun yerine, son enerjimi başımı dik tutmaya odakladım.

Ağızımdaki tıkaç ve gözlerimdeki bağ çıkaracak olsalar, yüzümde ne utanç ne de korku göreceкlerdi. Rahatlama görürlerdi, çünkü delikte o kadar alçalmıştım ki soluduğum her kirli havanın tadını çıkarıyordum.

Ama bundan daha fazlasıydı. Benden çok şey aldılar, ruhumu kırmak için çok uğraştılar. Ama ben hala bendim. Sadece daha cesur. Daha sağlam. Kırılmaz. Ben seven, affeden ve en karanlık anında huzur bulan bir kadındım.

Ben korsan kaptan Bennett Sharp'tım.

Yüzsüz adam üzerime düştüğünde, daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi, ona hiçbir kimlik atamadım. İsimsiz. Rütbe yok. O cansız bir nesneydi. Anlamsız. Güçsüz.

Vücudumun üzerinde soğan kokusuyla homurdanırken ağlamadım. Ses çıkarmadım. Bu durum onu sinirlendirmiş gibiydi, elleriyle saçlarımı çekiştiriyordu. Parmak eklemleri sırtıma vuruyordu. Kalçaları daha sert çarpıyordu. Daha acımasızca. Daha fazla morluk. Bez parçasını ısırdım ve sıktım. Huzurumu korudum.

Ta ki ambar kapısı gıcırdayarak açılana kadar.

Botlar merdivenden aşağı vurdu. Bir çift... iki çift... Üç...? Nefesim dondu ve işkencecim içime saplanmış halde hareketsiz kaldı.

Ben istismara uğrarken ambara bir kez bile kimse girmemişti. Bu adam yalnız çalışıyordu. Tanık yoktu. Ama aşağıda her kim varsa doğruca ona saldırdı ve onu zorla çekip vücudumdan çıkardı.

Sonra dünya kaosa sürüklendi.

Görme, ses ve hareketten yoksun olduğum için iyi tarif edilemezdi. Ama dehşet verici şeyler duyuyordum; botların çılgınca sürtünmesi, yumrukların ete çarpması, kemiklerin çatırdaması ve ölmekte olan adamların gürleyen çığlıkları.

Amiral miydi? Askerlerinden biri mi? Tacizcilerimin burada bana zarar vermemesi mi gerekiyordu?

Yoksa Rahip beni bulup gemiye mi gizlice girmişti?

Arkamda bir savaş sürerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Metalik kan kokusu burun deliklerimi doldurdu. Bir adam çığlık atmaya başladı ama kükreme kesildi. Ağır bir gümbürtü kalaslara çarptı, ardından ağır bir cisimle dövülen bir şeyin sürekli sesi geldi.

Yüce Tanrım, lütfen o darbelerin altında Rahip'in olmasına izin verme.

Tekrar ve tekrar, donuk vurma sesi ambarda yankılanarak tekrarlandı. Ne kadar uzun sürerse, o kadar ıslak geliyordu. Kanın, organların ve diğer hayati şeylerin çarpması ve ezilmesi gibi.

Hiç homurtu yoktu. Boğuk hırıltılarımın ötesinde yaşam fısıltıları yoktu. Sadece uğursuz *güm, güm, güm*.

Dehşet midemde düğümler oluşturdu. Rahip sadece bir metre ötemde olsaydı, yanıma gelir, beni rahatlatırdı. Seslenir ve histeriklerimi yatıştıracak bir şeyler söylerdi.

Namluya karşı daha sert bir şekilde sarsıldım, prangalarımı takırdattım ve tıkaça karşı çığlık attım.

Gümbürtü sesi kesildi.

Nefesim kesildi.

Biri yer değiştirirken botlar gıcırdadı. Sonra ayak sesleri ilerledi.

Adımları dinlerken omurgamda bir ürperti hissettim. Gittikçe yaklaştılar. Daha sıkı dinledim, *gerçekten* dinledim, kendinden emin topuktan parmağa ritmi tanıdım.

Tüm vücudum canlandı, karıncalandı, soluk soluğa kaldım, *titredim*. Yüce Tanrım, o kadar sert titriyordum ki sarsıntılar her kasıma ve eklemime acı veriyordu.

Hayatımın en önemli anıydı, umutsuzca, çılgınca görmeyi dört gözle beklediğim biriydi. Namluya bağlı bir şekilde yatarken, onun yaklaşma temposuna konsantre olurken, her saniye bana zamansız geliyordu. Sonsuz. *Acele et*.

Elleri saçlarımın arasından geçti, uzun parmakları sert ve *titriyordu*. O

Göz bağıını çözüp ağzındaki tıkaçı çıkarırken benim kadar, hatta daha da şiddetli bir şekilde titriyordu.

Ani ışığa karşı gözlerimi hızla kırptım, onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Sonra gördüm. Soğuk mavi gözler.

Dolgun dudaklar bir hırıltıyla geri çekildi.

O kadar çok taze kan katmanıyla yıkanmış vahşi bir ifade ki tanınmaz haldeydi.

"Ashley."

Thirty-seven

"Kaç kere?" Ashley'in sesi ham duyularıma sürtünüyor, pürüzlü kayalar gibi öğütüyordu.

Sesi kendisi gibi değildi. Tanıdığım adama hiç benzemiyordu.

Bir aristokratın tavrı yoktu. Sadece yüzünden damlayan yoğun kan yüzünden değil. Ya da ipek kravatına, ince elbisesine ve altın süslemelerine yapışan kan pıhtıları yüzünden de değil. Bu onun duruşuydu, onu çevreleyen vahşi auraydı. Bir korsanın umursamaz, medeni olmayan yüzünü takınmıştı, vücudundaki her kas delilik ve vahşetin tehlikeli bir bileşimini yayıyordu.

Elleri o kadar kontrolsüzce titriyordu ki, vidalı anahtarla prangalarımın kilidini açmaya çabaladı. Beni taciz edenlerin cesetlerinden almış olması gereken bir anahtar.

Yüzümü buruşturarak, kanın kaynağını görmek için boynumu çevirdim. Ama o saçımı tutarak beni durdurdu.

"Kaç kere Bennett?" Tüm o pisliğin altına gömülmüş dehşet verici ifadesi her an dağılacakmış gibi görünüyordu. "O canavar sana kaç kez zarar verdi?"

"Bilmiyorum." O öldürücü gözlerin parıltısı altında titredim. "Saymayı unuttum. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Çünkü gözlerim bağlı..."

Bakışlarının uçurumunda bir şey kırıldı. İçinden bir nefes fırladı. Ve bir nefes daha. Gözlerinde düşünceler çalkalanıyordu ve benim yaşadıklarımı hayal ettiğini biliyordum.

Ashley. Hayır. Çok korkmuş görünüyordu. Çok kasvetli ve yıkılmış.

"Bilmiyordun." Farkına vararak içimi çektim. "Burada bana ne olacağını bilmiyordun."

"Gitmeliydim. Hiç gitmemeliydim." Kollarımdaki ve bacaklarımdaki prangaları çözdü, demir boyun halkasını çıkardı ve beni kucağına çekti. "Tanrım, ben

seni asla terk etmek istemedim."

Kucaklaması ve sözlerinin şiddeti beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde merkeze aldı. Beni tekrar kucakladığını hissedene kadar onun koruyucu gücüne ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Elim boğazımdaki yeşim taşına gitti ve buraya nakledildiğimden beri ilk kez ona dokundu.

"Ben seni tutarken buranın en güvenli yer olacağını düşündüm..." Kana bulanmış elbisesine daha sıkı sarıldı ve acı dolu bir sesle boğuldu. Kocaman eli bileğimi sanki kırılacaktı gibi kavradı, bakışları sürtünmüş, kızgın kırmızı deriye sabitlendi. "Başaramadım. Lanet olsun, seni fevkalade başarısızlığa uğrattım."

"Ashley." Zihnim onun bitmemiş cümlesine takıldı. "Sen ne yaparken benim güvende olmamı istedin? Rahip Farrell'ı buldun mu?"

Lütfen, hayır de. Lütfen, hayır de.

"Genelevi buldum." Beni nazikçe güverteye bıraktı ve kirli elbisesini ve kravatını çıkarmak için arkasına yaslandı. "Dediğin gibi orada yaşıyordu. Ama..." Bakışları çıplak bedenimin üzerinde durup durup gezinirken çenesi inanılmaz derecede sertleşti. "Çok fazla kilo vermişsin. Lanet olası kemiklerin çıkıntı yapıyor."

Kanın çoğunu önleyen keten gömleğini çekip çıkardı. Gözlerimi kaçırdım ve kollarımı gövdem etrafına sardım, kendimi iğrenç derecede itici hissediyor ve bu utanç yüzünden kendimden nefret ediyordum.

"Yapma bunu." Parmaklarını çenemin altına koyarak başımı kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak içtenliğini, yadsınamaz saygısını görmemi sağladı. "Belki de yeni çatlakların vardır. Çok derinlerde. Çatlak ama kırık değil. Kendine bir bak, Goldilocks. Kırılmamışsın."

"Ben bir savaşçı değilim. Kahretsin, beni o varilin üzerinde gördün..." Başımı sertçe salladım. "Sadece yapmam gerekeni yaptım ve çoğu zaman hiçbir şey yapmadım. Nefes almaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu."

"Bahse girerim en çok nefes almak acı veriyordur."

Gözlerimin arkasında ısı kabardı, gözyaşlarım kabardı.

"Tanrım, cesaretin ve direncin hayranlık uyandırıcı." Başparmağı yanağımı okşadı. "Hiç bu kadar güzel görünmemiştin."

"Teşekkür ederim."

"Bu, başkalarının seni çıplak görmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor." Gömleği başımın üzerinden çekti, kollarımı şefkatle kolların arasından geçirdi.

Bu gerçekten oluyor muydu? O gerçekten burada mıydı? Yoksa sadece bir hayal miydi? Beynim sisli ve gölgelerle doluydu.

Boğazımı temizledim. "Priest ile ne oldu?"

"Yıllardır geneleve uğramadı." Bana endişeli bir bakış daha attı.

teftiş. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Evet." Belimdeki ellerinin yardımıyla ayağa kalktım. "Yaşıyor o zaman? Rahip mi?"

"Onu öldürmedim ya da yakalamadım." Göğsümde bir rahatlama hissettim.

"Ama amacım asla bu değildi." Merdivene doğru yürüdü. "Ne demek istiyorsun?"

Memurlardan birinin getirdiği bir kase tuzlu balığı aldı. Onları o zaman gördüm. Beni deliğe sokup çıkararak iki adam.

Cansız uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yatıyorlardı, boğazları kesilmiş ve gözleri görmüyordu. Bu, Ashley içeri girdiğinde çıkan korkunç seslerden bazılarını açıklıyordu. Duyduğum diğer uğursuz sesler, bakışlarım üçüncü adama takıldığında belirginleşti. Bana tecavüz eden adam.

İçbükey bir delik kafasını oydu. Yüzünden geriye kalan tek şey parçalanmış kemik ve kırmızı lapadan oluşan bir kâseydi. Kafatası, gözler, hepsi ezilmiş, tekrarlayan *güm*, güm, güm seslerine neden olan şeyin altında tamamen un ufak olmuştu...

Etrafta silahı aradım ve Ashley'nin kırık, kanlı parmak eklemlerinde durakladım. "Sen...?"

"Eğer onu tekrar öldürebilseydim, öldürürdüm. Ama yavaşlatırdım. Uzatırdım. Ona haftalarca acı çektirirdim." Tuzlu balık kasesini ellerime bırakırken dişleri birbirine çarptı. "Ye. Şu anda isteyeceğin son şeyin bu olduğunu biliyorum ama gücüne ihtiyacın var." Gözleri soğuk bir şekilde kısıldı. "Seni başka kim incitti?"

"Sadece o." Midem sıkışmıştı.

Yaralama yüzün ötesine uzanıyordu. Çok sayıda bıçak yarası, bağırsakların dışarı düşmesine izin verecek şekilde karnı kaplıyordu. Eskiden cinsel organın olduğu yerden bir bıçak çıkıntı yapmış, kabzası kaba bir ereksiyon gibi yukarı doğru çıkmıştı. Birkaç metre ötede, beni acımasızca yaralayan kesik et yatıyordu.

Ruhumda hastalıklı bir tatmin uğulduyordu. Ashley birkaç dakika içinde bu adamın bağırsaklarını deşmiş, hadım etmiş ve vücudunu tahrif etmişti. Bir şeyi bu kadar hızlı ve acımasızca yaptığını gördüğüm tek kişi Priest'ti.

"Burada neler olduğunu başka kim biliyor?" Subayların cesetlerinden bıçakları topladı. "Çok emin ol Bennett, çünkü bu tarnal gemideki herkesi katledeceğim."

"Bildiğim kadarıyla sadece bu üçü." Ekşi bir balık lokmasını yuttum ve mide bulantısına karşı savaştım. "Bana tecavüz eden adamı tanıdın mı? Hep böyle kokardı-"

"Soğan. Onları çiğ yedi." Cesede yoğun ve hararetli bir bakış fırlattı. "Efendim

John Dycker."

"Amiral mi? Üstünüzü mü öldürdünüz?" Alnımı tuttum, bu ima altında dönüp duruyordum. "Seni idam edecekler, Ashley! Seni benimle birlikte asacaklar!"

Bakışları sanki açılmasını istemiş gibi ambar kapısına dikildi. "İkimiz de asılı değiliz."

Karnımda bir kıpırtı oldu. Hayatta kalacağıma dair bir sözü ilk kez onun ağzından duyuyordum.

"Size anlatacak çok şeyim var." Yüzünde düşünceli bir ifadeyle cesetlerin etrafında volta attı. "Önce bu gemiden inmemiz gerekiyor. Yemeğimizi bitirelim."

Balığın geri kalanını saniyeler içinde mideye indirdim. "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum." Bıçakları bana uzattı ve alanı taradı. "O kapağı açtığımda ve onu seninle gördüğümde..." Gözleri yeni bir öfkeyle yanıyor, dudakları sıkılmış dişlerinin arasından geriye doğru kıvrılıyordu. "Yüzünü kafasının arkasına vurmaktan başka bir planım yoktu."

"Bunu oldukça başarılı bir şekilde başardınız."

Amiralin omuzlarını kaldırdı ve onu kara deliğe doğru sürüklemeye başladı. "Güvende olduğunu düşünerek seni burada bıraktım, böylece Rahip Farrell'ı bulup ondan yardım isteyebilecektim." Öfkeyle homurdanarak durakladı. "O piçi hiç bulamadım."

"Bekle. *Priest*'in yardımını mı istedin?" Nabzım hızlandı. "Ne için?"

"Seni serbest bırakmak için." Muhtemelen saklamak için cesedi hareket ettirmeye devam etti. "Ona bir teklifte bulunacaktım."

"Ne teklifi? Ashley, cesedi unut. Yüzündeki kanı temizlemelisin ve-"

"Her an bir asker şu ambar kapısından içeri girip subaylarını, amiralini, hatta belki de beni arayabilir, çünkü ben burada kabul edilenden daha uzun süredir bulunuyorum. Alt güverteye ulaşana kadar bütün günümü bir düzine farklı teğmenle tartışarak geçirdim. Bir komodorun mahkûmunu ziyaret etmesi normal değil." Omzunun üzerinden kara deliğe baktı ve kaşlarını çatı. "Bu koku da ne?"

Kalbim sıkıştı. "Beni orada tuttular."

Kırmızı lekeli alnında bir damar şişti. Amiralin cesedini bıraktı ve deliğe doğru döndü.

"Ashley, bekle!" Ayaklarımı diktim, oraya yaklaşmayı reddediyordum. O pis koku sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı ve onu tekrar soluyacak kadar cesur değildim.

Eşiği geçti ve sendeleyerek durdu. Başını omzuna doğru salladı ve burnunu oraya gömüp öğürmeye ve öksürmeye başladı.

"Ne zamandır buradayım?" Yumuşakça sordum.

"İki hafta." Kapıyı kavradı, parmakları tahtaya gömüldü, aksanı öfkeyle bulanıklaştı. "İki hafta boyunca orada sadece bir ceset olduğunu hayal edebildiğim bir şeyle birlikteydin. İki haftamı hayalet bile olabilecek bir korsanı avlayarak geçirdim. Aylardır kimse Rahip Farrell'ı görmedi. Genelevde olmadığını öğrendiğim ilk gün geri dönmeliydim. Bunu yapmış olsaydım, sen bu kadar acı çekmezdin-"

"Ashley, kes şunu. Ve o kompartımandan uzaklaş." "Orada kim var, Bennett?"

"Üç Afrikalı kadın." Göğsümde bir keder kayasıyla, ilk gün o delikte yaşadıklarımı aceleyle anlattım. "Onlar da benim gibi istismara uğramıştı. İçlerinden biri hamileydi."

"Bilmiyordum." Elleri kenetlendi ve başını yana eğerek omzunun üzerinden dikkatle bana baktı. "Bana inanmak zorundasın Bennett. Bilseydim bu gemiye gelmene asla izin vermezdim."

"Sana inanıyorum." Daha uzun durdum ve parmaklarımı hançerlerin kabzalarında sıktım. "Seni affediyorum. Her şey için. Her şey için. Bu affediş sen ortaya çıkmadan *önceydi*. Şimdi bana Rahip Farrell'la amacının ne olduğunu söyle?"

"Affınızı hak etmiyorum ama bunu daha sonra tartışırız. Ve Rahip... Tanrı'nın dişleri, keşke nerede saklandığını bilseydim..." Bir elini yüzüne götürerek kanın bulaşmasına neden oldu. "Seni kaçırmayı karşılığında ona korumamı teklif edecektim."

Çenem düştü.

"Seni serbest bırakamadım." Amiralin cesedine doğru döndü ve dizginlenemez bir öfkeyle ona baktı. "Kariyerimi kaybetmeden, ailemi utandırmadan ve ikimizi de darağacına göndermeden olmazdı. Dycker'ın ortaya çıktığı gün, Rahip Farrell'ı bulma planımı uygulamaya karar verdim. Ancak onu yakalamak yerine, sizi kurtarması için ikna edecek ve bunu bir baskın gibi gösterecektim."

Bu ironi karşısında aklım başımdan gitti ve ağzım ona her şeyi anlatmak için açıldı. Ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Nereden başlayacaktım? Pusuladan mı? Evliliğimden mi? Rahibin ihanetinden mi? Kurtarma planımdan mı? Açıklanacak çok şey ve çok az zaman vardı.

"Bir keresinde vücudunu ona emanet etmiştin." Ashley tepkimi yanlış anlayarak beni dikkatle izledi. "Seni hatırlardı. Hiçbir erkek unutamaz."

Yüce Tanrım, ona söylemem gerekiyordu.

"Sana yardım etmek yerine sana zarar vereceğini düşünseydim..." Sesinde sahiplenme hırıltısı vardı ama başka bir şey daha vardı. Gözlerini karartan çaresiz ve tuhaf bir şey. "Onu öldürebilirdim. Yemin ederim."

Bakışlarım kapağa doğru kaydı. Az önce bir gıcırtı mı duydum? Yukarıdaki güvertede ayak sesleri mi?

"Bana bir planın olduğunu söyle." Sinirlerim ayaklandı.

"Bir planım var." Bıçağı amiralin kasığından çekti. "Daha açık ol."

Bir dönüşüm onu sardı, yüz ifadesi gözlerimin önünde boşaldı. Yanımdaki namluya parmağını sokup sessizce saklanmamı emrederken ne bir duygu, ne de insanlıktan eser vardı.

Sonra ambar kapısı açıldı.

Thirty-eight

Merdivende bir çift botun sesi duyulduğunda nabzım patladı.

Namlunun arkasına çömelip tamamen gizlendim ve hançerlerimi sıkıca kavradım. Ziyaretçimiz her an dönüp üç ceset ve elinde bıçak tutan çok kanlı bir komodor görebilirdi.

Titreyerek Ashley'in gömleğinin eteklerini bacaklarımın üzerinde topladım, böylece dövüşmem gerekirse hareketlerimi engellemeyecekti. Sonra bekledim.

Ambarın kapısı kapandı ve ayak sesleri ambara indi. *Bir adam.*

"Lordum? Siz ne-?" Tanıdık olmayan sesi soluk soluğaydı ve botlarının tökezlemesiyle kekeledi. "Bu-? Lütfen efendim, ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!"

Fıçının etrafına baktım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ashley'den bir baş daha uzun olan asker, Ashley'in kafasına doğru eğilmiş bir tabanca tutuyordu. Adam daha iriydi, muhtemelen Ashley'den daha güçlüydü. Ama o kadar çok titriyordu ki, parmağı tetiğe doğru zıpladı.

Ashley'nin yüzünün amiralinkine benzemesine bir hapşırık kalmıştı.

Hareket etmedi. Nefes alıyor gibi görünmüyordu. Aristokrat tavırları yüz hatlarını yumuşatırken, duygusuz sesinde korku ya da suçluluktan eser yoktu. "Silahını indir Çavuş, ben de seni durum hakkında aydınlatayım."

Bunu açıklayacak bir şey yoktu. Üç subayın kanı yüzünü kaplamıştı. Tanrı aşkına, Kraliyet Donanması'ndan bir amirali öldürmüştü.

"Bana emir vermeye cüret etme." Çavuş duruşunu sertleştirdi. "Ayrıcalıklarınız şu anda iptal edildi, Tanrı adına! Mahkûm nerede?"

İçimi bir ürperti kapladı.

"Arkamdaki kompartımanda." Ashley başını eğdi. "Amiralin ona tecavüz ettiğini biliyor muydun?"

Oh, hayır, Ashley. Bırak artık.

"O bir korsan. Ve siz, efendim, bir *katilsiniz*." Çavuş boynunu bükerek karanlığın içini görmeye çalıştı. "Bayan Sharp? Lütfen dışarı çıkın."

"Ağzı bağlanmış ve zincirlenmiş. Kendiniz görün." "Önce sen." Asker çenesini itti. "Devam et."

Belki Ashley bunu kontrol altına almıştır. Ama *belki* de yeterince iyi değildi. Hayatta kalmasını şansa bırakamazdım.

Yavaşça, sessizce ayağa kalkarak parmaklarımı hançerlere doladım ve çavuşun arkasına gizlice yaklaştım. Ashley, askerin emirlerine uyarak geriye doğru adım atarken bana bakmadı.

Birlikte ayaklarını sürüyerek kireçli deliğe girdiler. Asker öksürdüğünde, pis kokudan dikkati dağılmıştı, saldırdım.

Bıçakları çıkardım, tüm gücümle savurdum. Çelik, adamın boynunun her iki tarafına da kolayca girdi, hassas et çok az direnç gösterdi. Ağzından fokurdayan bir ses çıktı. Sıcak kan parmaklarımın üzerinden fışkırdı ve Ashley sallanan tabancayı yakalayarak uzaklaştırdı.

Adam yere düştü. Hançerleri çektim ve titreyerek nefes verdim. Bir asker daha ölmüştü. Saklanacak bir ceset daha.

"Teşekkür ederim." Ashley'nin bakışları benimkilere kilitlendi.

Başımı salladım, ağır ağır nefes alıyordum. "Diyordun ki..."

"Planım temiz elbiseler ve pantolonlar edinmekti." Bir kova suya uzandı ve yüzünü yıkadı. "Eğer iki askeri buraya çeker ve kanlarını *akıtmadan* etkisiz hale getirirsek" -bana kısık bir bakış attı- "kılık değiştirerek dışarı çıkabiliriz."

"Oh." Çavuşun elbisesini kaplayan kana bakarak yüzümü buruşturdum. *Kahretsin*.

"Birbirimize göz kulak olacağız, Bennett. Sen ve ben, şu andan itibaren. Ne olursa olsun. Buradan çıkacağız. Söz veriyorum."

Yemini damarlarımda aktı, kanımı ısıttı ve kalbime işledi. Ama amiralin askerleri gibi giyinmiş olsak bile, sorgulanmadan ve gözaltına alınmadan amiral gemisinden çıkamayacağımızı biliyordum.

"Ödeştik." Önünde çömeldim ve ellerimi kovada temizledim. "Sen beni amiralden kurtardın. Ben de seni askerden kurtardım." Yüzünü sertleştiren kararlılığa karşı gözlerimi kapattım. "Gitmeni istiyorum. Git. *Şimdi*."

"Hayır."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardım. "*Düşün*, Ashley. Ben bir vahşiyim. Bir katilim. Kaderim belli. Bu iş benim asılmamla bitecek ve bunu sen de biliyorsun." Onun yakıcı bakışlarıyla karşılaştım. "Buradan çıkıp gideceksin. Hemen şimdi. Onlara bu adamları öldürdüğümü ve senin kaçmayı başardığını söyle. Bunu yap. *Benim için yap*. Tek yolu bu."

"Asla." Bir anda ayağa kalktı. Bir sonraki nefeste beni duvara yapıştırdı.

sert, gömleksiz göğsünün fırını altında. "Eğer bir daha böyle saçma bir fikir ortaya atarsan, o güzel kışını bir hafta boyunca oturamayana kadar cezalandırırım."

İç çektim. Tanıdığım ve sevdiğim komodör *buydu*.

Kendine güvenen, mert bir asilzade.

Kıçta rahatsız edici bir ağrı.

Başımı arkaya eğerek onun güzel, tutkulu mavi gözlerine baktım ve *vay* canına. Başım dönüyordu. Başım dönüyor, kalbim çarpıyordu. Muhtemelen stres ve sinirden. Ya da açlık. Ya da belki de onun varlığında her zaman hissettiğim o uçucu, mistik sihirdi.

Yemin ederim, eğer etrafımız ölümün pis kokusuyla çevrili olmasaydı, dudaklarına taparcasına bir öpücük kondururdum.

"Biz eşit değiliz." Yüzümün yan tarafını kavradı ve yanağımı sıcak göğsüne yasladı. "Ve eşit olmaya yakın bile değiliz, madam." Ağzı başımın tepesine indi, nefesi saçlarımı hışırdattı. "Bu dünyayı aşan her yönden senden aşağıdayım, senden daha azım. Belki bir gün büyük ve iyi bir şey yaparım ve affınızı *kazanırım*."

"Sen harika ve iyisin." Kollarımı ona doladım ve sıkıca kavradım. "O kadar iyisin ki, aslında bu hiç de çekici değil, aksine sinir bozucu." Yüzümü gövdesinin yontulmuş sıcaklığına bastırarak cenneti buldum. "Kahretsin, seni özlemişim."

"Ben de seni özledim ama yapmamız gereken-"

Üstümüzde sağır edici bir patlama oldu. Patlama o kadar sert oldu ki beni Ashley'nin kollarından alıp ambarın diğer tarafına fırlattı.

Rüzgâr ciğerlerimizi parçaladı. Geminin omurgası büyük bir iniltiyle eğildi ve dünya sancak tarafına doğru yatarak ambarda bulunan tüm fiçileri, kabloları ve bedenleri bir tarafa yuvarladı.

Kafatasımın arkasındaki devasa sızıya bakılırsa başımı çarpmış olmalıyım. Yönümü bulamıyordum, etrafı saran duman bulutunun arasından hiçbir şey göremiyordum.

"Ashley!" Kükürt kokusu burnumu yaktı, gri sisi ararken gözlerim acıdı. "Ashley! Neredesin?"

"İşte." Sesi arkamdan, tam kulağımın dibinden geldi ve kolları belime dolandı.

"Ne oldu?"

"Amiral gemisi saldırı altında. Sakın beni bırakma." Beni havaya kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Sonra havalandı. Tüm vücudumu omuzlarına ve sırtına doladım ve merdiveni tırmanıp kapağı iterek açarken ona tutundum.

Bir başka patlama gemiyi sarstı, o kadar yüksekti ki sanki bir

göğsüme saplandı. Şok dalgaları dışarı doğru dalgalandı ve botları basamaklara tutunamadı. Düşmeye başladık, midem ağzıma geldi. Ama elleri yukarıdaki güverteyi yakaladı ve bizi yukarı çekti.

"Bırakın yürüyeyim!" Çığlık atan adamların ve uzaktan gelen silah seslerinin gürültüsü arasında bağırdım. "Sessiz ol!" Beni ambar boşluğuna doğru itti.

O alt güverteye doğru koşarken tutunmaktan başka çarem yoktu. Etrafımızdaki denizciler sağa sola koşuşturuyor, gömleksiz komodor ve kadın mahkûmuna aldırış etmiyorlardı.

Silah sesleri daha da arttı, tepemde patladı. Çığlıklar ve küfürler tenimi dondurdu. Ter, duman ve korku kokusu havayı kaplamıştı. Kargaşa başlamıştı ve biz de tam ortasına düşmüştük.

"Umarım bir planın vardır." Yüzümü sırtına dayayarak baş aşağı asılı kaldım, keşke ambardan bir bıçak alacak kadar ileri görüşlü olsaydım. "Geminiz nerede?"

"Şansımız yaver giderse, amiral gemisinin sancak tarafının yüz fit açığında duruyor. Planım bizi ona ulaştırmak."

Bu beni pek umutlandırmadı. Eğer amiral gemisi saldırı altındaysa, Ashley'nin gemisi de saldırı altında olmalıydı. Amiral ölmüştü. HMS *Blitz*'in komodoru benimle birlikteydi. Bu gemilere kim komuta ediyordu? Kim saldırıyordu?

Aklımın bir köşesinde, bu savaştan Rahip'in sorumlu olup olmadığını merak ediyordum.

Şimdi silahlarını ateşleyerek ortaya çıkması tam da onun yapacağı bir şey olurdu.

Ashley alt bedenime sıkıca tutunarak son refakatçiden üst güverteye fırladı. Yanımızdaki bölme bir odun yağmuruyla patladı ama o ne ürktü ne de koşusunu yavaşlattı.

Gökyüzü ve deniz siyahla kaplıydı. Sadece dumandan değil. Karanlık saatler üzerimize çökmüştü.

Geniş gövdesine yapıştım, kükürt sisi içinde gözlerimi kırıştırdım, gözlerime inanamadım. Her yerde cesetler yatıyordu; bazıları zincirle vurularak parçalanmış, diğerleri hâlâ hayattaydı ve devrilmiş topların altında ezilmişlerdi. Birçoğu o kadar parçalanmıştı ki geriye sadece parçaları kalmıştı.

İskeleler ve ön direk gitmiş, devasa, sert toplar tarafından parçalanmıştı. Tahmin etmem gerekirse otuz iki pounder. Ama HMS *Blitz* bu gemiye ateş etmediği sürece bu mümkün değildi.

Silah sesleri sekiyor, ateşler yanıyor, için için yanan pus o kadar siyahtı ki görüş imkansız hale geliyordu. Saldıran gemiyi aramak için her yönü taradım. Adamlar düşerek ölmeye devam ediyordu, atışlar sancak tarafımızdan bir yerden geliyordu.

Ashley düşüncelerimi paylaşıyor gibiydi, çünkü o yöne doğru koştu. Yolda, bir teğmenin elinden bir dürbün kopardı, teğmenin ne diyeceğini beklemeden

Protestolar.

Baş tarafa ulaştı ve beni onun altına, ateş hattının dışına yerleştirdi.

"K ı m ı l d a m a !" Üzerimde durarak, bardağı gözüne kaldırdı. "Tanrı'nın yaralar, göremiyorum!"

Top sesleri denizin üzerinde, güverteden yukarı doğru titreşerek kemiklerimi sızlattı.

"Lordum?" Yüzündeki yaradan kan akan bir denizci Ashley'in yanında belirdi. "Neden *buradasınız*?"

Gözden uzak kalmaya çalışarak kendimi pruvaya doğru sıkıştırdım.

"Bütün gün buradaydım." Ashley hareket etmediğimden emin olmak istercesine elini başıma götürdü. "Benim gemim buna mı ateş ediyor? Kim saldırıyor?"

"Bu Madwulf MacNally, lordum. O ve adamları ambardan kaçıp HMS *Blitz*'i ele geçirdiler. Geminizdeki silahları kullanarak bize saldırıyorlar."

Yüzüm buz kesti ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Duyduklarımı inkâr etmek istedim ama katliam ve yıkıma baktıkça korkunç bir anlam kazanıyordu. Sadece yüz toplu bir gemi bu tür bir hasar verebilirdi.

Ashley'nin gemisi denizdeki en ölümcül gemiydi ve şimdi vahşi, dengesiz bir korsanın komutası altındaydı.

"Tanrı sizinle olsun lordum." Denizci, düşen bir yoldaşına yardım etmek için koşarak uzaklaştı. Ashley kımıldamadı.

Uzanarak bacağına dokundum ve kaslarında bir titreme hissettim. "Ashley?"

Şokta mıydı? Yoksa bir plan mı düşünüyordu?

Dumanların arasından bir patlama sesi daha geldi, korkunç ses kulaklarımı çınlattı. Bir top mermisi güverte boyunca ilerleyip sancak tarafındaki bir sıra topa isabet ederken eğildim. Topçular etli parçalara ayrıldı. Bazıları hâlâ hayattaydı, onarılamaz yaralarından kan fişkirirken hâlâ çığlık atıyor ve tekmeliyorlardı.

Gemi etrafımızda yanarken yanımda bir adam denize atladı.

"Ashley!" Dizine yumruk attım.

Teleskopu fırlattı ve önümde çömeldi, gözleri vahşi ve gölgeler içinde parlıyordu.

"Bu geminin batmasını engelleyemem. O ölümcül şekilde yaralı." Yüzümü kavradı ve bizi birbirimize kenetledi. "HMS *Blitz*'e geri dönmeliyiz."

"Nasıl?" Yakındaki bir patlamayla sıçradım ve kulaklarıma sarıldım. "Oraya nasıl gideceğiz?"

"Longboat." Elimi tuttu ve ayağa kalktı. Ve kulakları sağır eden bir gümbürtüyle gitmişti.

Onu benden alıp gecenin içine çekecek kadar güçlü bir şekilde çarpan bir ateş ve enkaz fırtınasında yok oldu.

Çığlık attım, kollarımı uzattım, savrulduğu yöne doğru koşmaya başladım. Ama neresi olduğunu bilmiyordum. Dumanların arasından göremiyordum. Savaşın öfkesini duyamıyordum. Ölümün korkunç dumanı altında nefes alamıyordum. Tanrım, neredeydi?

"Ashley!" Panikle etrafımdaki tehlikeleri göz ardı ederek ilerledim.

Bir top başımın yanından vızıldayarak geçti, o kadar yakındı ki saçlarımı yaktı. Ama bu, parçalanmış güvertede çılgınca koşuşturmamı, gözyaşlarımla ıslanmış gözlerimin çılgınca parçalanmış uzuvların katliamını aramasını durdurmadı.

"Ashley! Neredesin? Ashley, lütfen!" Sesim kanıyordu, çatlıyordu ve çığdı ama bağırıyaya devam ettim. Aramaya devam ettim.

Bir el daha ateş edildi ve beni sırt üstü yere düşürdü. Kendimi yukarı ittiğimde, uzaktan korkunç bir ses vızıldadı, giderek yaklaştı, hızlandı, yükseldi. Beyaz ateş dehşeti uzuvlarımı deniz yosununa çevirdi.

Tepede binlerce ateşli arının fırtınası gemiyi sarmış, fenerleri söndürmüş, sesleri bastırmış, güverteye ve armaya demir tükürüyordu. Barut saldırısı patladı ve kükreyen bir ateşle her şeyi beraberinde götürdü - çarşafı, serenleri, denizcileri, direğin parçalarını, baş bodoslamasının tamamını ve altındaki gövdenin çoğunu.

Şiddet kızgın yumruklar gibi yağarken, yanan branda parçaları, kablolar ve keresteler çatlamış ve yanan üst güverteye fırlatılırken bir siperin altına sığındım.

Adamlar acı içinde bağılıyor, arkadaşları için çığlık atıyorlardı. Ben de onlarla birlikteydim, kan nehirleri ve dağılmış cesetler arasında sürünüyor, çığlık atan bir çaresizlikle Ashley'i arıyordum. Dehşet beni öylesine acımasızca kavradı ki, içim tek bir nabız gibi atan, buz gibi bir spazm haline geldi.

Gökyüzünden kolsuz bir ceset düştü ve kemik kıran bir çıtırtıyla yanıma indi. Arka halatın kopmuş bir parçası bacağın etrafına dolanmış, cesedi ayaklarından başının üzerine asmıştı. Yüzümü siper ederek o çizgiyi takip ettim ve gözümü kısarak çapraz ağaçlardan geriye kalanlara baktım.

Hiçbir şey kalmamıştı. Bu gemiden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Batışını izleyecek kimse kalmamıştı. Ben de onunla birlikte batarken çığlıklarımı duyacak kimse yoktu.

Madwulf MacNally hariç.

Eğer bu hayattan sonra cehennem varsa, onu bulur ve kendi kişisel şeytanı, ebedi cezalandırıcısı olurum. Ashley'nin başına gelenlerin intikamını alabilmek için ölümü dört gözle bekliyordum.

Dikkatimi güverteye vererek onu aramaya devam ettim. Ama hiç zaman kalmamıştı.

Amiral gemisi, çatırdayan keresteler ve hızla akan sudan oluşan büyük bir iniltiyle sarsıldı. Kıç tarafı göğe doğru yükseldi, omuzları burnun üzerine devrildi.

denize dikey dalış.

Yerçekimi tarafından itilerek ve enkaza çarparak keskin eğimli güverteden aşağı doğru yuvarlandım. İniş önlenemezdi, dehşet vericiydi, ciğerlerimdeki nefesin her zerresini çalıyordu. Yine de başımı sağa sola sallayıp Ashley'i aradım, onu son bir kez görebilmek için çaresizce.

Dalgalar yükselip bacaklarımı yakaladı, beni tuzlu suya batırdı ve ağların, tahta parçalarının, cesetlerin ve kaosun içine savurdu.

Su üstünde kalmaya ve HMS *Blitz*'den gelen top ateşinden kaçmaya çalıştım. Ciğerlerim dumanla doldu. Patlamış fiçılar başıma çarptı ve okyanus üzerimden yuvarlanarak beni altına çekti.

Her yönden gelen sıcak akıntılar burnuma ve gözlerime su kaçırıyordu. Gemi enkazı parçaları mermi gibi suyun içinden ok gibi fırlıyordu. Kollarımı ve bacaklarımı pompaladım, yüzeye doğru yüzerken yaylım ateşinden kaçınmaya çalıştım. Ama çok derindeydim.

Çok yukarıda, gemi turuncu ateş topları halinde patlayarak denizi aydınlattı. Gövdenin kırık iskeleti uçuruma daldı ve beraberinde brandaları, serenleri ve kabloları da sürükleyerek suyu dumanla kapladı.

Ashley'nin gömleği kalkık bacaklarımın etrafında dalgalanarak yıkıma bakışımı değiştirdi. Savaş gemisi ölümüne dalarken, beni takip ederek yeraltı dünyasına girerken, rüya gibi hissediyordum. Fantastik. Hatta güzel.

Ama değildi. Ashley ve Priest'i kaybetmiştim.

Her şeyim elimden alınmıştı ve yakında son nefesim de alınacaktı. Ciğerlerim iflas etmeye başladı. Arkamdan bir şey kafama çarptı.

Acı paramparça etti. Kalp atışlarım yavaşladı ve sonun kaçınılmazlığı üzerime çöktü.

Hazır

değildim.

Hazır

değildim.

Hazır

değildim.

Thirty-nine

Yüzüyordum.

Suyun içinde

değil.

Ne bir gemide ne de bir gemi parçasında.

Görünmeyen ilahi bir güç tarafından havada tutuldum.

Bu bir rüya olmalı. Kesinlikle ölüm değildi, çünkü ayrıldığımda varış noktam deniz tabanının çok altında, kötüler ve daha kötüler için cehennem azabı bölgelerinde olacaktı.

Bir esinti yüzümü öptü, ılık ve tuzlu. O kadar gerçek dışı hissettirdi ki gözlerimi gerçekliğe açmak istemedim. Ama kirpiklerim garip bir uyuşukluğun ağırlığını çekerek kendiliğinden kalktı. Başım ağırlı bir şekilde ağırlaşmış, ciğerlerim morarmış ve gözlerim kararmıştı.

İçeri süzülen ışık serpintileri tek bir parlak rengin hâkimiyetindeydi. Mavi gökyüzü.

Mavi su. Mavi

gözler.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Doğrulmak için çabaladım ama altımda hiçbir şey yoktu.

Kollar dışında. Güçlü, erkeksi kollar.

Tuz tenime battı ve burnumu yaktı. Yutkundum, öksürdüm ve hızla gözlerimi kırıştırarak sersemliği atlatmaya çalıştım. Sonra onu gördüm.

"Tekrar hoş geldin, Goldilocks." Ashley bana gülümsedi, dolgun dudakları kör edici bir ışık parıltısının ortasında yorgun bir şekilde eğildi.

"Ne?" Kıpırdandım ve döndüm, bir türlü tutunamıyordum, şaşkınlık içinde yüzüyordum. "Sen öldün."

"Öyle mi yaptım?" Ayaktaydı, beni çıplak göğsüne yaslamıştı ve hareketlerimi elleriyle kontrol ediyordu. "Sakin ol. Kafanı vurdun daha çok

olağanüstü."

"Yaşıyor muyuz?" Güneşin parlaklığına karşı gözlerimi kısarak nerede olduğumuzu ve yanımızda kimlerin olduğunu görmeye çalıştım. Işık gözlerime işkence ediyor, kafatasımdaki acıyı ateşliyordu. "Güvende miyiz?"

"Şimdilik." Etrafına bakındı, yüzünde yorgun ve şaşkın bir ifade vardı. "Sanırım Eleuthera'nın güney kıyısında karaya vurduk."

Savaştan kaçtık mı? Ve Madwulf'tan? Ve amiralin öldürülmesinden? Nasıl oldu da boğulmadık ya da silah ateşiyle parçalanmadık?

Görüşüm gözyaşlarımla bulanıklaştı. Islak parıltının arasından, sağa sola uzanan pembe kumlu bir sahil şeridi şekillendi.

Bu gerçektir. O yaşıyordu. Karadaydık.

Kalbim uçuşa geçti, göğsümden fırladı ve denizin üzerinde süzüldü. Kollarımı boynuna doladım, temiz kokusunu içime çektim. Nefes alıyordu, ayakta idi, terliyordu, yaşıyordu!

"Seni kaybettiğimi sandım." Boğazını, sert çenesini, güzel ağzını öptüm. "Benden koparılışını izledim. Seni bulamadım. Her yere baktım. Gemiye, cesetlere, çok fazla kana ve-"

"Şşş." O da beni öptü, dudakları yumuşak ve iffetliydi. "Bütün sabah bilincin gidip geldi. Başın için endişeleniyorum."

Zonklayan kafatasımın arkasına dokundum ve tuzla kaplanmış yumakların arasında şişmiş bir yumru buldum. "Derinde kırık yok mu? Yaralandın mı?"

"Aramızda bir tane bile açık yara yok. Hiç ağrın var mı?"

"Sadece bir megrim. İyi olacağım." Ona daha sıkı sarıldım, bırakmaya korktum, bunun gerçek olmadığından dehşete düştüm.

O da beni bırakmaya isteksiz görünüyordu. Ne zamandır bu sahilde durmuş, beni kollarının arasına almıştı?

Arkasında, görüş alanıma yoğun vahşi doğadan başka bir şey girmiyordu. Bu adada birkaç çiftçiden başka ne yaşadığını bilmiyordum. Bu ormanın içinde vahşi hayvanlar var mıydı? Aynı şekilde başka uçlar? Eğer aramızda bir silah kalmış olsaydı, şok olurdum.

Sıkı sarılışının içinde kıpırdandım ve bakışlarını denize doğru takip ettim. Yüzen enkaz ve yükler dalgaların arasında dağılmıştı. Çok sayıda ceset ve parçalanmış variller dalgaların arasında sallanıyordu.

Kıyı şeridinde bir aşağı bir yukarı bakarak yaşam belirtisi aradım. "Hayatta kalanlar var mı?"

"Sadece biz."

Amiralin amiral gemisi gitmişti. Yanışını, batışını ve yüzlerce adamı beraberinde götürüşünü izlemiştim. Peki ya HMS *Blitz*?

"Geminiz nerede, Ashley?"

"Kuşatılmış." Çenesi sıkıştı. "Madwulf gibi bir korsan için düşünülemez bir ödül. Sanırım şu anda açık denizlerdeki tüm hazine gemilerini yağmalamak için yola çıkmıştır. Emrindeki yüz silahla onu durdurmak için koca bir filo gerekir."

Madwulf, Ashley'nin mürettebatına sadakatleri karşılığında demokratik özgürlük ve ganimetten pay teklif edecekti. Akli başında hiç kimse zengin ve özgür olma fırsatını geri çevirmezdi. Ne de olsa korsanların çoğu şu ya da bu donanmadan firar etmiş kişilerdi. Madwulf'la birlikte korsanlığa geçmeyi reddedenler ambara konur ya da öldürülürdü.

Madwulf, Ashley'nin askerlerini kanun kaçağına çevirirken, Priest hâlâ o geminin peşinde olacaktı. Sadece ölüm ya da yakalanma kocamın beni avlamasını engelleyebilirdi.

"Özür dilerim." Kalbim Rahip için dehşet ve Ashley için üzüntü içinde daraldı.

"Evet, oldukça beceriksiz bir komodor olduğumu kanıtladım. "Evet, oldukça beceriksiz bir komodor olduğumu kanıtladım.

Kraliyet Donanması'nın en ağır gemisi bir korsanın eline geçecek. Bunun için bütün bir ulusun alay ve dalga konusu olacağım ve bir daha asla toplum içinde yüzümü gösteremeyeceğim." Kıyı boyunca ilerledi ve beni yere bıraktı. "Ama üzgün değilim."

Sözleri ve kafamdaki bulanıklık başımı döndürürken, kıyıya vurmuş bir sandalın pruvasında oturduğumu fark ettim. Üzerimde onun gömleğinin yırtık pırtık kalıntılarından başka bir şey yoktu. Bu düşünceyle elim boğazıma gitti.

"Onu kaybetmedin." Önümde çömeldi, bakışları parmaklarımın altındaki yeşim taşına sabitlendi. "Gördün mü? Hâlâ orada."

Bir nefes bıraktım. "Onu bana babam verdi."

"Onu çaldığını söylediğinde daha iyi anladım. Ona ne kadar sık dokunduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

"Bu kadar anlayışlı olman korkutucu."

"Yeterince anlayışlı değilsin. Adamlarım burnumun dibinde Madwulf tarafından gasp edildi. Kaçışının tek açıklaması bu. Onu serbest bırakmaları için gardiyanlarıma rüşvet vermiş olmalı."

"Daha çok onları işe aldı. Hırsız çetesine katılırlarsa onlara ganimetten pay teklif edecekti. Bunun için üzgün değil misin?"

"Eğer Madwulf kaçmasaydı, şu anda Kraliyet Donanması'nın gözetimi altında olacaktın." Gözleri benimkilerle kilitlendi, derinlikleri sıcak, kararlı duygularla dönüyordu. "Özgürsün, Bennett."

"İkimiz de özgürüz. John Dycker ve teğmenlerini öldürdüğünüzü kimse bilmeyecek."

"Bu umurumda değil." Gözlerini başka tarafa çevirdi, muhteşem yüzündeki kaslar gerilmişti. "Madwulfun bir kadınla ne yapacağını düşünmekten aklımı kaybediyorum."

HMS *Blitz* gibi *bir* silah." Bakışları geri döndü, her zamankinden daha sert ve parlaktı. "Ama Madwulf'un amiral gemisine yaptığı saldırıdan pişmanlık duyamam. Amiralin askerleri sana ve o kadınlara yapılan ahlaksızlığı biliyorlardı ve hiçbir şey yapmadılar." Aksanı kalınlaştı, daha da derinleşti. "Ölmeyi hak ettiler."

"Bir adamın yaptıklarının toplamı geleceğini belirler, değil mi? Aynı şey benim için de söylenebilir. Ben bir korsanım. Bir hırsızım. Bir katilim." Onun esneyen yumruğunu kavradım ve kucağımda tuttum. "O gemiyle birlikte battım. İngiliz yasalarına göre bu hak ettiğim bir kader. Peki *buraya* nasıl geldim?"

"Kıç tarafa doğru savruldu ve işte orada-"

"Uzun botlar istiflenmişti." Oturduğum kayığa baktım, bir savaş sırasında onu nasıl konuşlandırdığını hayal bile edemiyordum.

"Bu tekne beni buldu. Sadece oradaydı. Sonra seni buldum. Tanrım, duman ve kaos içinde sonsuza kadar sürdü ve seni kaybettiğimi düşünerek milyonlarca kez öldüm. Ama senin gemiyle birlikte battığını gördüğümde amacımı, kaderimi anladım." Elimi sıktı, adem elması zıplıyordu. "Sen denize düştüğünde tam olarak bulunduğum yerde, bu uzun teknede olmam gerekiyordu. Sanki verdiğim her karar senin düştüğün o ana yol açıyordu ve ben de peşinden denize atladım."

"Saçmalama." Çenem titreyerek azarlayıcı ses tonumu bozdu. "Hayatını riske attın."

"Sensiz hiçbir değeri olmayan bir hayat."

"Ashley..." Öne doğru eğildim ve alnımı onunkine yasladım. "Nefes alıyordum?"

"Hayır." Acı dolu tek bir hece.

"Teğmen Flemming'in sana gösterdiği gibi o güzel ağzını benimkinin üzerine mi koydun?"

"Evet." Eli saçlarımın arasına kayarak dudaklarımızı birbirine yaklaştırdı. "Seni bu tekneye çektikten sonra, tekrar nefes alana kadar sana tekrar tekrar hava verdim. Hayatımın en uzun saatiydi."

Kaşlarını çatmasına rağmen gülümsedim. "Eğer boğulan kadınları kurtarmak, akşam yemeği için kadın arkadaş isteme yönteminizse, çok fazla çabalıyorsunuz demektir."

Bir kahkahaya boğuldu. "O gün sana aşık oldum."

"Öyle mi diyorsun?" Başımı geriye attım ve yüz ifadesini inceledim, gördüğüm en mavi, en dürüst gözlerle karşılaştım. "Geminde sana söylediğim ilk şey buydu."

"Çok iyi hatırlıyorum. Kafamdan neler geçtiğini bir bilerseniz..." Boğazını temizledi. "Ve pantolonumun içinde."

"Şimdi bana anlatmalısın."

"Senin tarafından eşit derecede dehşete düşürüldüm ve tahrik edildim. Duygularının yoğunluğu

içimde uyandırdığı heyecan, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Seni yatağıma bağlamak, kışını kızartmak, içine tırmanmak ve en derin arzularımı itiraf etmek istedim. Bana asıl işkence eden şey, benim yakışksız davranışlarımla - dünyadan sakladığım ahlaksızlıkla - başa çıkabileceğini bilmemdi. Bana güvenirsen, şimdiye kadar icat edilmiş her türlü ahlaksız zevkten zevk alacağını, hatta hoş karşılayacağını biliyordum. Seninle tanıştığım gün eşimle karşılaştım ve bu duyguları yüzümden uzak tutmak için eğitimimin ve öz disiplinin her zerresini harcadım."

Gözlerindeki ateşin altında ezilen çelik gibi çenesine dokundum.

"Seni hemen kamarama götürseydim," dedi, "gemimdeki herkes açığa çıktığını bildirir. Seni Madwulf'la birlikte o ambara koymak..."

"Ben senin düşmanındım. Sen işini yapıyordun."

"Pişmanım. Beni dinle Bennett. Madwulf'un sana dokunmasına izin verdiğim için kendimi *asla* affetmeyeceğim ve..." Eli saçlarımda kenetlendi. "Amiral. O canavarın gözetiminde nelere katlandın-"

"Çatlak ama kırık değil. Sen de öyle demiştin." Kaynayan ağzını öptüm. "Yaşadım Ashley ve bunun için daha güçlüyüm. Benim için geldiğin için teşekkür ederim."

Göğsünde öfkeli bir ses titreşti ve başparmağını ağzımın etrafında okşamak için geriye doğru eğildi. "Dudakların kuru. Susuz kalmışsın." Ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaşarak kıyıyı çevreleyen ağaçları yokladı. "Şu ormanda tatlı su bulacağız."

Artık kir ve kumla kahverengileşmiş olan beyaz pantolonu belinden ve baldırlarından yıpranmıştı. Yırtık deliklerden kanlı yaralar parlıyordu. Kaslı gövdesinde ve kollarında sıyrıklar, oyuklar ve diğer kızarık çürükler vardı. Üzerinde ne ayakkabı ne de silah vardı. Sadece pantolonu ve tüm o oyulmuş kasları vardı. Topallayan bedenimi aşırıya kaçmadan kayığın içine çekmek için gereken gücü ve dengeyi hayal bile edemezdim.

Derisi ve yırtık pırtık paçavralarıyla Roma İmparatorluğu'ndan bir savaşçıya benziyordu. Demirden ve vahşetten yapılma erkeksi güzelliği bile aç bir kalabalığı heyecanlandırmaya yeterdi. Bir silaha ihtiyacı yoktu, çünkü o bir silahtı. Omuzlarının genişliği, kolları ve bacaklarındaki güç savaşdaki yetkinliğini **k a n ı t l ı y o r d u .**

Adam beni okyanustan, yanan ve batan bir savaş gemisinin altından çekip çıkarmıştı. Saygımı fazlasıyla kazanmıştı.

Yavaş yavaş bakışlarımı onun muhteşem fiziğinden ayırdım ve bana baktığını fark ettim. "Ne?"

"Bakıyorsun."

"Hayranlıkla

bakıyorum."

Elimi tuttu ve bedenim dokunuşunun sıcaklığıyla titredi. Sonra o

beni kaldırmak için eğildi.

"Bekle." Göğsünü iterek onu durdurdum. "Yürüyeceğim."

"Beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Sen doktor değilsin, ayrıca ben bilmem kaç saattir uyurken sen bir kez bile gözlerini kapatmadın. Haksız mıyım?"

"Su ve yiyecek bulduğumuzda uyuyacağım."

Ani bir baş dönmesiyle savaşıarak ayağa kalktım. Bir elimle gözlerimi siper ederek sabah güneşinin yerini işaretledim. "Adanın doğu tarafındayız. Güney ucu mu demiştin?" Ağaç sınırına doğru yürümeye başladım.

"Evet." Sanki düşmemi bekliyormuş gibi yanıma doğru sürüklendi. "Nereye gidiyorsun?"

"Eleuthera oldukça uzun ve ince. Bir uçtan bir uca iki yüz kilometreden az." Ayağımın altındaki yakıcı kumdan kaçmak için hızımı artırdım. "Üç ya da dört kilometre boyunca bu ormandan dümdüz ilerlersek batı kıyısına varırız. O tarafta bir yerde küçük bir çiftlik mezrası var ve eğer iyi davranırsak..." Ona sert bir bakış attım. "Çiftçiler bizi besleyecek ve dinlenmemiz için bir yer verecekler." Ormanın gölgesine adım attım, sıcaklığın düşmesiyle anında rahatladım. "Bilmediğim şey, burada zehirli yaratıklar ya da insan yiyen yırtıcılar olup olmadığı."

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Endişelenecek bir şey daha azaldı." Dar bir patikayı seçtim, çalılıarın ve alçak ağaçların etrafından hızla dolaştım. "Mezraya doğru gideceğiz ve-"

"Bu seferin kaptanı olmak için çok çabalıyorsun. Bu çok sevimli." "Benimle alay etme, Ashley Cutler. Ben bir kaptanım."

"Evet, ama ben senden üstünüm."

Ona keskin bir bakış attım, o da gözlerinde alaycı bir parıltıyla bana karşılık verdi. "Dediğim gibi..." Dudaklarım kıpırdadı. "Yemek için mezrada duracağınız ve dinlendikten sonra kuzeye doğru yol alacağız." "Kuzeye mi?"

"Harbour Island. Bak!" Sığ bir dereyi işaret ettim. "Taş yatağı ıslatmaya ancak yetecek kadar su var ama takip edersek kaynağını buluruz."

İçme suyundan yana olduğu için Harbour Island konusunun peşine düşmedi. Başladığımız yerden üç kilometre ya da daha uzakta, küçük bir şelaleye bağlı bir tatlı su havuzu bulduk.

Suyun tadı o kadar berrak ve ferahlatıcıydı ki tüm vücudumu içine daldırdım.

"Uzun zamandır banyo yapmadım..." Başımı daldırdım ve yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta bulmak için yukarı çıktım. Nefesim kekeliyordu. "Hatırlıyorum."

"Bir dahaki sefere sabuna erişimim olduğunda, vücudunun her santimini yıkayacağım."

kendim."

Bu sözleri kocamı son gördüğümde ona söylemiştim. Ne kadar zaman önceydi? Üç hafta mı? Bir ay mı?

Çok uzun.

Oh, ironi. İki yıl boyunca o adamdan kaçtım. Ve şimdi, onu çok özledim.

Boğazım düğümlendi, dünyam durumumun iç karartıcı, göz açıcı görüntüsü karşısında durgunlaştı. *Yeşim'in* yayından atladığımdan beri ilk kez, hayatta kalmak için gerçek bir şansa bakıyordum. Bu da geleceği düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

Sevdiğim bir adamla evliydim. Evli olduğumu bilmeyen başka bir adamı seviyordum. İkisi arasında seçim yapmak bir seçenek değildi. Yapamazdım. Yapamazdım. Yanan bir geminin altında boğulmayı tercih ederdim.

Ashley ıslak vücudunu benimkinin etrafına sardı ve beni tüm baştan çıkarıcı erkek sıcaklığına yaklaştırdı. Dudakları boynuma düştü, öptü, burnunu soktu ve nabzımın ritmini yönetti. Göğsünün kadife örtüsünde eridim, çok sert ve sıcaktı, bir rüya değil, gerçek et ve kan. *Benim* erkeğimdi. O bana aitti, başka kimseye değil.

Sıcaklık bacaklarımın arasına dolandı. Ağzı tenimin ırzına geçti. İçine, onun içine gömüldüm ve dondum kaldım.

Yanlış hissettirdi.

Kendimi sahtekar gibi hissettim.

Kollarını iterek kendimi kurtardım ve havuzdan çıktım. Ona Priest'ten bahsetmeliydim.

Priest'e Ashley'den bahsetmeliydim.

Priest ölmediyse tabii.

Boğazıma bir yumru oturdu. Hayır, bu şekilde düşünemezdim. Kocamın hayatından asla vazgeçemezdim. Onu küçümseyen herkesi alt etmiş ve onlardan daha uzun yaşamıştı.

"Yola çıkmalıyız." Midem düğümlenmişti, buklelerimdeki ıslaklığı sıktım ve batıya doğru yürümeye başladım.

Arkamdan su sıçradı ve güçlü parmaklar kolumu yakalayarak beni döndürdü.

"Denemiyordum..." Ashley bir elini ıslak saçlarının arasından geçirdi ve bakışları, şimdi sırılsıklam, şeffaf ve vücuduma yapışan parçalanmış giysimin üzerinde dolaşarak eğildi.

Meme uçlarım, bacaklarımın arasındaki buklelerin gölgesi, her şey sergileniyordu.

Başımı eğip onu anlamaya çalıştım. Başka bir adamın beni böylesine aşağılık bir şekilde kirlettiğini bilmek onu tiksindirmiş miydi?

"Seni istiyorum." Boğazı bir an için çalışmış, sanki gelmeyecek kelimeleri zorluyordu. Hâlâ saçlarını ovuşturur eli ensesine doğru soldu. "Tanrı yardımcım olsun, nasıl istemem? Sen acı verici, akıl almaz bir şekilde şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadınsın. Vücudunun son iki haftadır maruz kaldığı dehşet ve istismara rağmen seni her şekilde, şu anda, tam orada, suyun içinde istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. İstiyorum. Seni. Bencilce ve tamamen. Geriye kalan tek şey ben olana kadar aklından ve ruhundan tüm işkenceleri söküp atmak istiyorum." Nefes aldı, sesi yumuşadı. "Ama *ondan* bu kadar kısa bir süre sonra beni bu şekilde istemeni *asla* beklemezdim."

Göğsümde bir şey yerinden oynadı, yerine kilitlendi. "Ashley-"

"Sessiz ol." Bana bakarak parmağını kaldırdı. "Havuzda seni kendime çektiğimde senden bir şey almaya çalışmıyordum. Seni seviyordum. Bu şehvetin ötesinde bir şey. Cinsel zevkin de ötesinde. Senin için hissettiklerim derin, şiddetli ve çok güçlü, Bennett. Sonunda sana kavuştum ve..." Bir yumruğunu göğsüne bastırdı. "Kalbim bunu biliyor. Bedenim de biliyor. Bu yüzden ellerimin altında güzelliğini hissettiğimde, beni derin, vahşi ve güçlü olduğun yere götürdüğünü düşünerek sertleşiyorum." Doğruldu, ifadesi taş kesilmişti. "Lanet olsun, bunu terbiyeli bir şekilde söylemiyorum. Ben lanet bir beyefendi olmak için yetiştirildim ve nasıl nazik olunacağını bilmiyorum."

"Doğru." Bir nefes verdim, nabzım damarlarımda uğulduyordu. "Birincisi, ben de seni seviyorum. İkincisi, bana karşı hiç nazik ya da terbiyeli olmadın. Bana asla kırılgan bir genç kız gibi davranmadın. Sakın şimdi başlamaya cüret etme."

"Üçüncü bir nokta var mı?"

"Hayır, ben-"

Gözümü kırpmadan üzerime atladı.

Forty

Ashley'nin ağız benimkiyle çarpıştı, sıcak dudakları, aceleci dilinin itişiyile baştan çıkarıcı bir şekilde ayrıldı. Daha önce iddialı bir öpücüydü, ama şimdi tutkusu pervasız, çaresiz hissettiriyordu, sanki her vuruş unutmam için bir emir, her yalama iyileşmem için bir ısrardı.

İsteyerek teslim oldum, vücudum kirletildiği yeri vermek için zonkluyordu, tüm o narin parçalar onun dolgunluğunu hissetmek için ağrıyordu. Nefes almama izin verdiğinde, hava almak istemiyordum. Sadece onu istedim.

"Becer beni, Ashley." Pantolonunun içindeki kalın, sert şişliği avuçladım. "Geriye kalan tek şey sen olana kadar aklımdaki ve ruhumdaki her eziyeti sik."

Boğazından hırıltılı bir inilti yükseldi ve alnını benimkine dayadı. "Yapacağım. Seninle o kadar sık ve derinlemesine yatacağım ki bana bakmaktan bıkacaksın. Ama burada değil. Durumumuzu kontrol altına alana kadar olmaz." Parmaklarımı kavrayıp ereksiyonundan uzaklaştırırken eli titriyordu. "Beslenmeye, uygun kıyafetlere ve başındaki çürüğün daha yakından incelenmesine çok ihtiyacın var." Etrafındaki vahşi doğaya bir göz attı. "Ormandan biraz uzaklaştık ama nereden geldiğimizi bilmiyoruz. Diğer kıyıya yaklaşırken aklımızı başımıza toplamamız gerekiyor."

İnledim, başımı göğsüne yasladım ve iç çektim. "Haklısın."

Lagünden uzunca bir süre daha su içtikten sonra batıya doğru keşif gezimize devam ettik. Tepemizdeki gölgeliklerde kuşların cıvıltısı dışında yürüyüş nispeten sessizdi. Ta ki su arayışımızdan önce söylediğim şeyi hatırlayana kadar.

"Harbour Adası..." Yaprakları temizlemek için bir dal kullanarak önümde ilerledi. "Bana neden oraya gitmek istediğini söyle."

"Um... Evet, bu konuda... Sana karşı tamamen dürüst olmadım. Beni yakaladığın gün-"

"Ekibinize sizi orada beklemelerini mi söylediniz?"

Dizlerim sıvılaştı ve tökezleyerek kendimi bir ağaç dalına tuttum. "İyi misin?" Omzunun üzerinden baktı.

Ona ters ters baktım.

Dudakları hafif bir kavis çizerek yana yattı, gözleri parlıyordu. "O atlayışı geminden organize ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ağzım ölmek üzere olan bir balık gibi açılıp kapandı.

"Oh, Bennett." Kıkırdaması i ç i m i ürpertti. "Seni sersemletmeye bayılıyorum."

"Nasıl?"

"Seni iten korsan..." Elini uzattı, tutmamı bekledi.

o.

"Reynolds." Ona doğru bir adım attım ve sıcak parmaklarını kavradım. "Rahip Farrell'ın kardeşi."

"Evet, şey, zavallı adam sizi i t e r k e n çok korkunç bir ifade takındı. Onu camdan izledim ve gözlerinde yaşlar olduğunu söyleyebilirim."

"Aşırı korumacı aptal," diye mırıldandım. "Olağanüstü levazım subayı."

"Sadece o değil. Sen düştüğünde, tüm mürettebatın dehşet içinde toplu bir nefes aldı. Senin *yasını* o kadar derinden tuttular ki bunu suyun ötesinde hissettim. Gerçekten olağanüstü bir şeydi."

"Lanet olası aptallar. Sanki isyan gerçekmiş gibi tezahürat yapmaları ve davranmaları gerekiyordu."

"Çabucak kendilerini toparlayıp alkış ve ıslık şovu yaptılar. Teğmenlerim bu numaraya inandılar."

"Bunca zamandır bildiğine inanamıyorum." Devrilmiş bir ağacın üzerinden geçtim ve duyularımı uzaktaki dalgalara kilitledim. "Gitmelerine neden izin verdin?"

"Ben sadece *seni* istedim. O küpeştenin üzerinde yarı giyinik bir halde durup Majestelerinin Gemisi'ne küfürler yağdırdığın andan itibaren gözümü alamadım. Senden tamamen etkilenmiştim. Diğer her şeyin canı cehenneme."

"Tanrım, hiç bilmiyordum." Önüme çıkan bir dalı ittim, yürürken onu inceliyordum. "Hakkımda başka ne öğrendin?"

"Benden başka ne saklıyorsun, seni hilekar kadın?"

Çok fazla.

"Bazı kaçış planlarım vardı." Rahip hakkındaki konuşmadan korkarak ona baktım.

"Evet, siren taktikleriniz çarpıcı bir şekilde başarılıydı. Onu yağmaladığında kalbimi parçalara ayırdın. Aferin sana."

"Sahte hamilelikten çok daha iyi bir plan."

Parmaklarını benimkilere doladı ve bakışlarını tuttu. Kısırlığım konusunu uzatmaya gerek yoktu. Bu konuda söylenecek her şeyi zaten söylemiştik.

İlk kaçış planım hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi ve yorulmak bilmeden beni avlıyordu. Sık çalılarının arasından ilerlerken midem bulanıyordu.

Gelgitin batı kıyısında çıkardığı sesler giderek daha da yakınlaştı.

Ona Priest'ten bahsetmeliydim. Bunu daha fazla erteleyemezdik. "Ashley..."

"Bu...?" Elimi çekerek beni arkasından sürükledi ve aceleyle ormanın içinden. "Bak!"

Bakışlarını yukarı doğru takip ederek sayısız portakalın görüntüsü karşısında nefesim kesildi. Narenciye ağaçlarından oluşan bir bahçeye girmiştik. Tanrım, bu bir köyü doyurur. Tabii Priest'in meyveye olan garip tutkusunu paylaşmıyorlarsa.

Ashley alçak bir daldan olgun bir tane kopardı ve çabucak soydu. Kocaman sulu bir dilimi test amaçlı kokladıktan sonra dudaklarıma uzattı ve ben de büyük bir iştahla yedim.

Ezici tatlılık dilimin üzerinde patladı, beni inletti ve daha fazlası için başımı salladı. Birkaç dakika içinde, aramızdaki dört portakalı açgözlülükle yedik.

Taşıyabildiği kadarını topladı, elimi tuttu ve yürümeye devam etti. Karnını doyurmak moralini yükseltmiş olmalıydı ama derin düşüncelere dalmış, hatta somurtmuş görünüyordu.

"Ashley?"

"Seninle Rahip Farrell hakkında konuşmam gerek." "Ne?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ayakları yavaşladı, bakışları deniz yönünde sabitlendi. "O düşündüğün kişi değil."

"Ne demek istiyorsun?" Elindeki portakallara baktım, boğazım şüpheyle düğümlendi. "Neden şimdi ondan bahsediyorsun?"

Başını hafifçe çevirdi, yüzünü çevirdi ve aniden soldu. Sonra ürpertici bir şekilde hareketsiz kaldı. *Dikkati dağılmıştı.*

Sinirlerim alt üst oldu.

"Şunu görüyor musun?" Gözlerini kocaman açmış, uzakta benim göremediğim bir şeye bakıyordu.

"Hayır, ne-?"

Bir eliyle ağzımı kapattı ve portakallar yere yuvarlandı. Bana doğru sert bir bakış atarak parmağını dudaklarına götürdü. Kemiklerim korkudan eklem yerlerinden kaynaştı.

Yavaşça, sessizce hareket ederek, ağaçların arasından görebilmek için boynunu eğerek uzaklaştı. Onu alarma geçiren her neyse kaslarını kasıyor, çıplak sırtındaki her siniri ve tendonu geriyordu.

Nabzım hızla atarken öne doğru eğildim ve yeşilliklerin arasından gözlerimi kısıtım. Ve nefesim kesildi.

Bu bir gemi miydi? Arma ve direklerin puslu silueti çok uzakta görünüyordu, ama ağaçların ötesinde kıyı varsa bu akıl almaz bir şey değildi.

Arkamdaki toprak örtüsü kıpırdadı. Yaprakların çıtırtısı, bir dalın kırılması... *Ayak sesleri.*

Ben arkama bakmak için döndüğümde Ashley bana doğru döndü.

Bir yumruk yüzüme çarptı, görüşümü sarstı ve beni dizlerimin üzerine savurdu. Ashley'nin öfkeli kükremesi sersemlemiş halimi dağıtana kadar bayılacağımı sandım.

İki tüylü beyaz adam ona saldırırken başımı kaldırdım. Kollarını ve boynunu tutarak vücudunu zapt etmeye çalışıyorlardı. Ama o kurtuldu ve ileri atıldı, yüz ifadesi serbest bırakılmış şiddetle kaynıyordu.

Bana doğru yarı yolda, adamlar onun sırtına atladılar. Onları birkaç adım daha sürükledi, dişlerini göstermiş ve gözlerini benimkilere kilitlemişti.

"Ashley!" Silah olarak kullanmak üzere ağır bir dalı kaptım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Ama bacaklarım beni yarı yolda bıraktı, sanki çamura batmışım gibi tüm vücudum aşağı doğru çekiliyordu. Başım iyi hissetmiyordu ve koordinasyonum bozulmuştu.

Birkaç adım ötede Ashley yumruklarını ve dirseklerini savurarak adamları yere serdi ama tekrar saldırıya uğradı ve etkisiz hale getirildi. Onu yere yatırdılar ve bakışları benimle kaldı, tek bir amaç uğruna mücadele ediyordu. Bunu gözlerinde gördüm. Beni koruma kararlılığını.

Sonra dikkati omzumun üstündeki bir şeye kaydı. Yüz ifadesi değişti, bir insandan vahşi bir hayvana dönüşerek böğürdü ve boğuşarak ileri doğru sürünmeye çalıştı.

Çelik bir parıltıyla, bir bıçak beni çenemin altından yakaladı. Karnım zonkladı.

"Onun kellesini alacağım." Tanıdık olmayan İngiliz aksanı arkamdan geldi, son derece erkek ve kararlı bir şekilde muzaffer. "Tek bir kasını oynatırsan ölür."

Ashley'nin yüzü bembeyaz kesildi, parmakları toprağı kazıyordu. Sırtında iki haydutla yerde göğsünün üzerinde yatarken teslim olmaktan başka çaresi yoktu.

Görüş alanımı yana doğru genişletirken ciğerlerim nefes nefese kaldı. Etrafımda, nasırlı bir denizcinin eliyle sıkıca tutulmuş bir mızrağın sert kabzası vardı.

Korsan.

Bıçak boğazıma dayandığında, özgürlüğümü kazandığım gün kaybettiğimi anladım.

"Amacını açıkla korsan." Sesim çatallaştı ve baş dönmesiyle savaşıarak öksürdüm. "Kimsin sen?"

"Bizi hatırlamıyor musun?" Ashley'i tutan sakallı piç başını geriye attı ve güldü. "Sana hatırlatmak için sabırsızlanıyorum."

Ashley onlara baktı, gözleri tanıma ve dehşetle parlıyordu. Sonra tüm tavrı çiğ, kemik ürpertici bir öfkeyle sertleşti.

"Gemi..." Boynumu kıpırdatmadan bakışlarımı kıyıya doğru kaydurdum, yeni bir öfkeyle titriyordum. "Bu HMS *Blitz*, değil mi?"

"O *Blitz*, tamam. Ama artık Majestelerinin Gemisi değil." Elinde palası olan adam beni arkamdan dürttü. "Ayağa kalk. Kaptan seni gördüğünde gözlerine inanamayacak."

Yüzbaşı Madwulf MacNally.

Mide bulantısı yükseldi, korkuyla çalkalandı.

Ayağa kalkmak için tökezlerken Ashley'e bakmadım. Yüz ifadesini değiştiren sefalet, öfke, keder, her neyse onu görmeye dayanamıyordum.

Başım omuzlarıma çok ağır geldiği için beni esir alan kişi beni tuttu ve yürümeme yardım etti. Ellerimizi arkamızdan bağlamak için bellerinden kuşaklar ve deri kayışlar kullandılar. Ashley arkamda duruyordu, ikimize de tabancalar ve bıçaklar eşlik ediyordu. Ashley'in gemisindeki cephanelikten aşırıdıkları silahlar.

Vahşi doğadaki yürüyüş bulanık bir sis içinde geçti. Bir noktada midemi boşalttım ve yuttuğum her portakal lokmasını kaybettim. Bilinç yüzerek uzaklaştı, çekiyordu ama ben ona pamuk ipliğiyle bağlıydım.

Çok geçmeden ayaklarımın altındaki alçak bitkiler yerini kuma bıraktı. Kıyı şeridini seyrederken güneş ışığı gözlerime acı dolu kırıntılar saplıyordu. Ve işte orada, kumsalın çok uzağında oturuyordu.

Blitz.

Baştan kışa, yüz topluk bu güzel gemi pürüzsüz ve şık bir şekilde uzanıyordu; gövdesi, sacları ve direkleri en iyi durumdaydı. Dün gece amiral gemisine yapılan saldırıdan sonra hiçbir çizdiği yokmuş gibi görünüyordu.

Arkamdaki Ashley'e bakmaya cesaret ettim ama ona bakmıyordu. Doğrudan bana bakıyordu, gözleri kana susamış vaatlerle parlıyordu. Bu adadaki herkesi yok etmek için sözsüz yeminler.

Güzel çünkü ben de biraz kan dökmeye hevesliydim.

Belki de tökezlemeseydim, kuru kuru nefes almasaydım ve çift görmeyle savaşıyor olsaydım, bizi esir alanların hakkından gelebilirdik. Ama zayıflığım Ashley'i hizada tutmaya yaradı. Onu tutan adamları alt etmeye çalışırsa, arkamdaki korsan beni öldürebilirdi.

Gücümü geri kazanmam ve kafamı toplamam gerekiyordu. Sonra bir plan yapardım.

Korsanlar bizi ileri itti. Sahile çıktık, yürüyebileceğimi sandığımdan daha uzun süre sendeleyerek gemiye doğru ilerledik.

"Ambardan nasıl kaçtın?" Dayanılmaz Caribbee güneşi altında kavrulan ve aşırı ısınan çatlak dudaklarımı yaladım. "Gardiyanlara rüşvet mi verdin?"

"Konuşmayı kes." Bir çizme sırtıma çarparak beni kumda yüzüstü yere düşürdü.

"Ona dokunma!" Ashley kükreyerek bana doğru hücum etti ve sırtındaki bağları işe yaramaz bir şekilde çekiştirdi.

Pala çenemin altında yeniden belirdi ve kayarak durdu.

Haydutlardan biri ter lekeli atkısını çıkardı ve başıma bağlayarak ağzımı tıkadı. Bir diğeri de gülerек aynı şeyi yaptı ve Ashley'i de susturdu.

Ve konuşma bu şekilde sona erdi.

Kıyı şeridi boyunca sessizce ilerledik, her adım bizi *Blitz*'e doğru götürüyordu. Ashley onu bu kadar yakınımızda demirlemiş görünce hiçbir pişmanlık ya da tepki göstermedi. Belki de hâlâ ulaşamayacağı kadar uzakta olduğu içindir.

Sonunda çiftçi mezarına vardık. Ağaçlar boyunca dizilmiş, hayvan ve ekin otlaklarına bağlı küçük kulübelerden oluşuyordu. Malzemeleri yağmalamak, yiyecek depolarını doldurmak ve daha büyük ödüllere devam etmeden önce çiftçilerin kızlarına tecavüz etmek isteyen bir korsan gemisi için ideal bir hedef.

Hiçbir zaman iyi bir korsan olduğumu iddia etmedim, ama mürettebatım ve ben bazı katı davranış kurallarına uyduk. *Jade* gemisinde hazırladığımız maddeler silahsız kişilere, çiftçilere, halktan kişilere, yani *zengin* ve *kralın adamları* kategorisine girmeyen herkese karşı saldırıları yasaklıyordu. *Jade* yıllar boyunca bu mezarın yanından birkaç kez geçmişti ve bir kez bile buraya saldırmayı düşünmemiştik.

Ama *Blitz* tam da bu yüzden buradaydı.

Bu çiftçi aileler arasından Madwulf, milislerine takviye olarak elli erkek daha toplayabildi.

Tutsağım beni kumsal boyunca ileriye doğru iterken, korsanların savaş gemisi ile kıyı arasında uzun teknelerle gelip gitmelerini izledim. Sakinlerin içkilerini, balina yağlarını ve götürebildikleri kadar hayvanlarını yağmalıyorlardı; savaş gemisinin güvertesini canlı tavuklar, domuzlar, keçiler, koyunlarla, yani bir ziyafetin malzemeleriyle doldurduklarına şüphe yoktu.

Ashley ve ben mütevazı, tek odalı konutlardan birine girdik.

İçeri girdikten sonra hava gerginleşti, nemden boğucu bir hal aldı.

En az bir düzine korsan çoktan kendilerini evlerinde hissetmiş, yataklara uzanmış, yemek masasının etrafında oturmuş ve mütevazı mobilyaların üzerine yayılmışlardı.

Sürünme hissi tenimde dalgalandı ve mideme doğru ilerledi.

Bu adamlardan herhangi biri Ashley'nin askeri miydi? Madwulf neredeydi? Gemide mi? Komşu kulübelerden birinde mi? Belki de dışarıda, burada yaşayan kadınlara tecavüz ediyordu?

Ashley ile bakiştık ve onun da aynı karanlık düşüncelere sahip olduğunu anladım. "Yaşıyor mu?" Korsanlardan biri ayağa fırladı.

"Ve komodor." Bir diğeri dişlerinin arasındaki boşluklardan tükürdü.

Kahkahalar ve kötü niyetli tezahüratlar kemiklerime baskı yaptı, çiğ kemiklerimi gerdi.

Sinirler.

Gün sona ermeden önce, bu müstehcen tırmıklara eğlence olarak hizmet edecektim. Hepsi bunu düşünüyordu. Ve yaklaşan sefahat sırasında, Ashley belirli bir sırayla izlemek, işkence etmek ve bağırsaklarını deşmek zorunda kalacaktı.

Sesime ihtiyacım vardı ama tıkaçlarımızın çıkarılacağına dair hiçbir işaret vermediler.

Kulübenin ortasındaki bir direğe götürüldük. Bileklerimizdeki bağların yerini ip aldı ve ellerimiz direğe bağlı olarak omuz omuza yere yatırıldık.

Başımı Ashley'in koluna yaslama dürtüsü beni çok zorladı, ama hiçbir şey belli etmeden sert ve kayıtsız kaldım. Komodoru sevdiğimi bilmelerine gerek yoktu. Onun için ölebileceğimi bilmelerine de gerek yoktu.

Neyse ki beni takip etti ve bana doğru yaklaşmadı ya da sevgi gösterisinde bulunmadı. Tek bildikleri, hâlâ beni asılmak üzere İngiltere'ye götürmek istediğiydi.

"Kaptan nerede?" diye sordu biri.

"Şimdi bu tarafa geliyor." Sıska, beceriksiz, gevşek eklemli bir adam kapı aralığına eğilmiş, elindeki bıçakla dişlerini karıştırıyordu. "Kaptan! Gelin de neyimiz varmış görün!"

Dışarıdan iki ses kulübeye yaklaştı. Biri net duyulamayacak kadar yumuşaktı ama diğeri İskoçya'dan gelen bir aksanla konuşuyordu. Sesin tonu kulaklarıma çarptığında tüm vücudum korkuyla sarsıldı.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye hırladı Madwulf. "Bana amiralin onu avlu koluna astığı söylendi. O öldü."

Kiminle konuşuyordu? Öne doğru eğildim, kalbim çarpıyordu, umut ediyordum, yalvarıyordum...

"Siz benim isteğim dışında geminin donanımlarını paramparça ederken amiral gemisinin üst güvertesinde görüldü!" O ses. Öfke. Onun hırçın, çakıllı Galli aksanı.

Nefesim kurtuluşun kanatlarında dudaklarımdan ayrıldı. Rahip buradaydı.

Forty-one

Kafamın içindeki gümbür gümbür nabız atışı, Priest'in unutulmaz aksanının sesini bastırdı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve nefes alışlarımı susturarak onu duymaya çalıştım.

Yanımdaki Ashley, sanki tüm varlığı kapının ardındaki konuşmaya odaklanmış gibi insanlık dışı bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Onu *kim* gördü?" Madwulf'un İskoç brogue'u kalınlaştı.

"Cutler'ın askerlerinden biri. Bunu neden *yeni* öğreniyorum?" Öfke Priest'in sesini sertleştirdi, her hece şiddetle kaynıyordu. "Beni işaretle, Madwulf. Eğer senin yaptıkların yüzünden ölürse, tekrar tekrar bıçaklayacak bir şeye ihtiyacım olacak ve yüzün en sevdiğim hedefim olacak."

"Uh, Kaptan MacNally..." Kapı aralığındaki kol ve bacak dükü gevşek eklemli bir parmağını kaldırdı.

Madwulf mürettebat arkadaşını görmezden gelerek, "Sorunu anlamıyorum," dedi. "Bana onun ölmesini *istediğini* söylemiştin."

"Onu kendim öldürmek istedim!" Rahip kükredi. "Ben! Başka kimse değil. Anlaşmamız böyleydi."

Anlaşma mı? Parçaları birleştirmeye çalışırken zihnim döndü. Priest buraya nasıl gelmişti? Madwulf'la birlikte mi gelmişti? Bu, amiral gemisine ateş açıldığında HMS *Blitz*'de olduğu anlamına mı geliyordu?

Bir anda her şey yerine oturdu.

Priest, Ashley genelevi aramak için Nassau'da demir atarken HMS *Blitz*'e gizlice girmiş olmalı. Ashley orada iki hafta kalmıştı, bu yüzden zamanlama konusunda emin olamadım. Kanıtlar, Ashley amiralin yanına döndükten sonra Priest'in Madwulf'u ambardan kurtardığını gösteriyordu. Çünkü Ashley amiralin gemisinde benimle birlikteyken korsanlar HMS *Blitz*'i ele geçirdi.

Görünüşe göre kimse Priest'e hayatta olduğumu ve amiralin amiral gemisinde hapsedildiğimi söylememişti. Bu ihmalin kasıtlı olduğu kesindi, çünkü Priest beni aramak için onu durdurmadan amiral gemisini batırmak Madwulf'un işine gelirdi.

Kulaklarım aşırı yorulmuş nabzımın davul sesiyle çılgınca gümbürdedi. Priest'in hainliği beni çok üzmüştü ama bu, ona öldüğümü söylediklerinde hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Onları çoktan serbest bıraktıktan *sonra*.

Madwulf Ashley'nin gemisini istedi. Priest beni istiyordu. Amaçlarını korumak için birbirlerine yalan söylemişlerdi ve işte buradaydık, tam ifşanın eşiğinde sallanıyorduk. Yaklaşan kan dökülmesini iliklerime kadar hissettim.

"Olan oldu," diye hırladı Madwulf. "Beni bir daha tehdit etme, Rahip."

"Aslında, Kaptan..." Kapı aralığındaki sırık gibi, kötü yapıllı adam araya girdi tekrar. "O burada. Bak." Kulübenin içini işaret etti.

Ayak sesleri dışarıda bir telaşa dönüştü. Bir saniye sonra birkaç adam içeri daldı ama benim dünyam bir kişiye daraldı.

Priest'in gümüş gözleri doğrudan benimkilere dikildi, yüz ifadesi hissettiğim her şeyle doluydu -şok, şaşkınlık, rahatlama ve vahşi bir kararlılık.

Bakışları çılgınca üzerimde gezinip yara ararken, ben de aynı incelemeyi ona yaptım.

Omzuna kılıç ve tabancalardan oluşan bir baldric takmıştı. Belindeki deri kayışlardan bir kılıç sarkıyordu. Babamın siyah çizmeleri ayaklarını örtüyordu ve deri askılar kollarını süslüyordu. İncelemem, pusulaya inmeden önce rahat kahverengi pantolon ve bol siyah gömlek üzerinde gezindi.

Pusulam.

Bel kemerinin altına sıkıştırılmış ve birçok kemerine sabitlenmiş, kalbe muhteşem bir şok oldu. Bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım ama işte oradaydı. Güvendeydi. Bütündü. Değerli. Değiştirilmesi imkansız. Tıpkı kocam gibi.

Kapı aralığından kıpırdamamıştı, sert ve katı fiziği sanki beni görünce taş kesilmiş gibiydi.

Yoğun bakışları benimkileri sardı. Nefes alışları hızlandı ve göz göze geldiğimiz o yüce anda dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissettim. Ashley yanımdayken ve Priest tepeden tırnağa silahlıyken, bunu atlatacağımızı biliyordum. Üçümüzün de.

Ama Priest dikkatini Ashley'e çevirdiği anda bu düşünceler buharlaştı.

Priest'in yüzü bulutlandı, tüm tavrı bir yabancınıninkine büründü. Bir şekilde daha uzun görünüyordu, daha genişti, omuzları dövüş duruşuna geri dönmüştü. Neden? Ashley'i beni gözaltına alan korsan avcısı olarak mı tanımıştı? Ashley ile olan yakın ilişkiyi biliyor olamazdı.

Ağızındaki ve kaşlarındaki kırıksıklıklar hiçbir şey itiraf etmiyordu. Öfke miydi? Şüphe mi? Kızgınlık mı? Normalde duygularını yüzünde çok net ifade ederdi, ama bu yorumlayabileceğim bir şey değildi.

O senin düşündüğün kişi değil.

Bu şüphe tohumunu ektiğin için teşekkürler Ashley. Şimdi birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını merak ediyorum.

Ashley muhtemelen Yabani Rahip'in neden benim peşimde olduğunu merak ederek dikkatle kontrol ettiği ekseninde dönüyordu.

Ne büyük bir felaket.

Hareket dikkatimi Priest'in yanındaki adama çekti ve ürperdim.

Yüzbaşı Madwulf MacNally botlarını omuz genişliğinde açmış, ellerini arkasında kenetlemiş ve gözleri Priest ile Ashley arasında gidip geliyordu. O gözlerde zekâ ateşi vardı ve bu beni göğsüne taktığı silahlardan daha çok korkutuyordu.

Ambardan kaçarken ne kadar yardım aldığı önemli değildi. Gerçek şu ki, bunu başarmıştı. Kaçmış, Kraliyet Donanması'na ait bir geminin komutasını ele geçirmiş ve HMS *Ludwig*'i hem amiral hem de komodor gemideyken batırmıştı.

Bu, düşmanım olmasını istediğim bir adam değildi ama ellerimin bağlı, ağızımın tıkalı olduğu ve bana bir çizmenin altına gübre bulaşmış birine bakar gibi baktığı için aptalca bir şekilde bunu pekiştirmiştım.

Onu kızdırdım. Sakal olayı yüzünden olmalı. Belli ki, o talihsiz saygısızlık gösterisi için hâlâ beni suçluyordu. Eğer sesim çıksaydı, ona düşmanı olmadığımı ve *Blitz*'le birlikte açık denizlerde kıyameti koparma planlarına karışmayacağımı açıklardım. Ancak yanımdaki adam adına konuşamazdım. Ashley gemisini geri istiyordu.

Belki de soğukkanlılıkla kaynayan komodorumun ağzının kapatılması en iyisiydi.

"Bu subayı tanıyor musunuz?" Madwulf çenesini Ashley'e doğru uzattı, sorusu Rahip'e yönelikti.

"Bir ay önce onun izini kaybetmemin sebebinin o olduğunu biliyorum." Priest bana doğru sinsice yaklaştı ama bakışları sadece Ashley'deydi. "Onu yakalamaya çok yaklaşmıştım. Yani. Lanet olası. Yakındım. Kraliyet Donanması'nın onu elimden aldığını öğrendiğimde pek de hevesli olmadığımı söyleyebilirim."

Ashley ona duygusuzca baktı. Hiç etkilenmemişti. Bu arada, hayati organlarım kendilerini bir çılgınlığa dönüştürdüler.

Priest nasıl bir oyun oynuyorsa, ben de ona uyuyordum. Ona hayatım pahasına güvenmiştim. Ashley'nin hayatta kalma ihtimali beni derinden sarstı. Priest onu korumayacaktı. Priest ilişkimizi öğrenirse, Ashley'nin bağırsaklarını deşerdi.

Kendisi.

"Hikayeyi dinleyelim, Rahip." Madwulf etrafımızda bir tur attı, izliyor, analiz ediyordu. "Bu cılız etek parçası seni canı bir gözü dönmüşe dönüştürecek ne yaptı?"

"Babamı o öldürdü."

Bu kadarı doğruydı. Priest işi kendisi halledecekti. Sadece bıçağı ilk ben saplamıştım.

Madwulf gözlerini kıstı, dudaklarını büzdü ve keskin bir baş hareketiyle onayladı. İskoçyalılar için akraba çok değerliydi. Ölen aile üyelerinin intikamını almak bir İskoç'un göreviydi, kanında bir savaş çılgılığıydı.

Priest uzanmış bacaklarımın üzerinde durup aşağı doğru eğilirken bunu biliyordu. Hışırtilı bir sesle bir tomar tükürüğü kalçalarımın arasındaki döşemeye fırlattı ve gömleğimin kenarını kıl payı ıskaladı. Sonra iyi bir önlem için yüzüme ters vurdu.

Kulaklarımdaki çınlamaya rağmen, ona biraz hak vermek zorundaydım. Gösterdiği mükemmel performans odadakilerin neşeli bir şekilde onaylamasına neden oldu.

Yanımdaki Ashley kıpırdamadı. İki yıl önce Rahip Farrell ile bir gece geçirdiğim ve o zamandan beri çapkını görmediğim izlenimine kapılmıştı. Umarım açıklamama yetecek kadar uzun yaşarız.

Şansları yaver giderse, on kadar silahlı korsandan oluşan kalabalık birazdan yola çıkacak ve adayı yağmalamayı bitirecekti. Rahip tek başına birkaç adamı alt edip öldürebilirdi. Ama bu kadarını değil.

Madwulf bunu biliyordu ve Priest'e herhangi bir avantaj sağlaması pek olası değildi. İskoçyalı ile son karşılaşmama dayanarak, muhtemelen kendisi için biraz intikam almadan gitmezdi. Onu adamlarının önünde utandırmıştım. Şu anda dostane görünebilirdi ama bana bedelini ödetmeden önce zamanını bekliyordu.

"Bir deri bir kemik kalmış bir fahişeye benziyor." Rahip adım adım uzaklaştı. Ağzımdaki tıkaçın arkasından hırladım.

"Ne yapıyorsun?" Madwulf başını eğerek Priest'in masanın yanındaki hareketlerini izledi.

"Sürtüğü besliyorum." Toprak bir testi ve kâseyle döndü. "Bunca yolu bir cesedi cezalandırmak için gelmedim."

Yanıma çömeldi ve çanak çömleği yere koydu. Eli başımın arkasına gitti, parmakları hemen oradaki çürüğü buldu.

Bir iniltiyi bastırdım, ama o bunu hissetti, ifadesi vahşi tasvirini kaybedip gerçek bir endişe lehine döndü. Nabzım hızlandı, çünkü Madwulf'un her etkileşimi şüpheyi izlediğini biliyordum.

Rahip yüzünü çabucak sildi, ama şefkatli dokunuşu devam etti, parmakları

Şişmiş düğümün çevresini dolaşarak durumunu inceledi. Sonra ağzındaki tıkaçı çıkardı.

Boğazımda milyonlarca soru ve beyan yükselirken çenemi gerdim. Hiçbirini ağzımdan kaçırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yanlış bir kelime Priest'in sahtekârlığını ortaya çıkarabilir, hayatına mal olabilir ya da en azından ağzım Madwulf'u beni tekrar susturacak kadar rahatsız edebilirdi.

Bu yüzden söylemek istediğim her şeyi bir kenara ittim ve sıradan bir şey söylemeyi tercih ettim. "Beni nasıl buldun?"

Rahip kalçamın yanına oturdu ve sürahiyi dudaklarıma götürdü. Ilık süt dilimin üzerinde yıkandı ve ben de hemen içtim. Sonra parmaklarıyla bana haşlanmış pirinç uzattı. Aynı besini Ashley'e de vermesini dileyerek lapayı yuttum. Vermedi ve ben de isteyemedim.

"Mürettebatınız beni memnuniyetle HMS *Blitz*'e yönlendirdi." Priest'in ağzı şeytani ve çekici bir gülümsemeyle kıvrıldı.

İçinde başka bir gülümseme gizliydi. Sadece bana özel bir gülümseme. Mürettebatımın onu ambardan çıkardığını ve emirlerim doğrultusunda tam olarak nerede olduğumu söylediğini biliyordu.

Onu affettiğimi, ne olursa olsun onu sevdiğimi, ona ihtiyacım olduğunu ve onu özlediğimi söylemek için yanıp tutuşuyordum. Yüce Tanrım, onu özledim.

Bunun yerine, ilgisiz ve iğrenmiş gibi davranmak zorunda kaldım. Kılık değiştirme konusunda hiç iyi değildim. Ama bunun değişmesi gerekiyordu, çünkü Madwulf yakındaki bir sandalyeye yayılmış, pür dikkat beni izliyor ve dinliyordu.

Priest geçen ay boyunca yaptıklarını anlatmaya başladı ve zaten tahmin ettiğim her şeyi doğruladı. HMS *Blitz*'i New Providence'a kadar çalıntı bir kayıkla takip etmişti. Geceleyin geminin yanına tırmanmış ve gemiye atlamış. Hızlı ve sessiz bir şekilde ambara doğru ilerlemiş, orada hapsedildiğimi düşünmüş ama Madwulf ve onun dağınık serseriler grubuyla karşılaşmış. Priest beni Ashley'in gemisinde bulamayınca, Madwulf'la demir parmaklıklar arasından bir anlaşma yaptı.

Priest onları serbest bırakacağına ve HMS *Blitz*'i ele geçirmelerine yardım edeceğine söz verdi. Karşılığında Priest'e beni avlamasında yardımcı olacaklardı - Priest'in beni öldürecek tek kişi olduğuna güçlü bir vurgu yaparak.

Onun konuşmaları sırasında gemimin ve mürettebatımın durumu hakkında ipuçları aradım. Reynolds emirlerime uyup Harbour Adası'na yelken açmış mıydı? Şimdi orada mıydılar? Karadan iki yüz kilometreden daha mı az uzaktaydılar? Bu, at sırtında sadece iki günlük bir yolculuk demekti ve yakınlardaki otlaklarda çok sayıda at vardı.

Ne yazık ki Priest ve ben bunları şimdiki ortamda tartışamazdık.

"Madwulf'un amiral gemisini *batırmaya* niyetli olduğunu bilmiyordum." Priest ellerini sıktı.

çenesini bükerek İskoçyalı'ya ters ters baktı. "Önce onu aramak istedim ve

ölümünün kanıtı."

Madwulf, "O gemiye gizlice girme şansın yoktu, bunu sen de biliyorsun," dedi.

"HMS *Blitz* amiral gemisine dönene kadar seni serbest bırakmak için bekledim. Sence bunun sebebi neydi?"

Madwulf kollarını kavuşturarak sandalyeye yaslandı. "Sadece can sıkıcı bir amcık olduğunu düşünmüştüm."

"Senin haydut sürün güvertelere saldırıp silahları ele geçirirken ve sana karşı koyan her İngiliz'i öldürürken, ben de bu dikkat dağınıklığını kullanarak amiralin amiral gemisine sızacaktım. Sen o ziftli şeyi paramparça etmeye başlayana kadar planım buydu!" Priest'in numarası, yükselen öfkesinin altında kayboldu. "Bana onun asıldığını söylemiştin."

"Nedenini anlamıyorum-"

"Onun orada olduğunu biliyordun." Priest ayağa fırladı, burun delikleri alevlendi ve boynu gerildi. "O gemiyi yok ettiğinizde onun hayatta olduğunu biliyordunuz!"

Madwulf'un yalan söylediğini kabul ediyordum ama geçmiş geçmişte kalmıştı. Geleceğimizi güvence altına almanız gerekiyordu ve Rahip bu yolda ilerlemeye devam ederse bu gerçekleşmeyecekti.

"Madwulf." Bakışlarını bekledim. "Ben senin düşmanın değilim. Ben de senin gibi bir korsan kaptanıyım."

Eli çenesindeki kısa kıvrık tüylere gitti, parmakları hayali bir sakalı kavradı. "Seninle benim aramda kişisel bir şey yok genç kız. Ama sevgilinin bana yaptığı saygısızlıktan sonra, çocuklar ve ben senin güzel kalçalarının arasında sıkilerimizi ıslatıyor olacağız."

Ashley acı dolu bir ses çıkardı, yanımda gerginlik yayıyordu. İçim buruştu ve yüzüm soğuk, kansız bir hal aldı.

"Sevgilin mi?" Priest bana dik dik baktı, gözleri karanlık ve çarpık tehditlerle doluydu. Madwulf'un dikkati Ashley'de kaldı, sesi kışkırtıcıydı. "Ashley'le birlikte oldu."

Lord Cutler neredeyse iki haftadır kulübesinde. Adamları -ki artık *benim* adamlarım- ikisinin tavşan gibi seviştiğini iddia ediyor."

Kalbim öyle bir çarptı ki siyah noktalar gördüm.

Priest'in kafası Ashley'e doğru döndü, intikam numarası bariz bir kıskançlığa dönüşmüştü. İznim olmadan bana dokunduğu için erkekleri hadım ettiğini görmüştüm. Önce Ashley'i öldürüp sonra soru sormaktan çekinmeyecektir.

Ama üzerindeki silahlardan hiçbirine uzanmadı. Elleri onlar için seğirmede bile. Eğer yapsaydı, bu korsanlardan biri ona bir bıçak saplardı. Komodoru öldürme ayrıcalığına kimin sahip olacağına dair bir oylama yapılacaktı.

Buna rağmen, Rahip bu durumlarda hiçbir zaman özdenetim uygulamadı. Nasıl oldu da

Şimdi kıskanç ve fevri tepkilerini dizginleyebiliyor muydu? Ne olduğunu bilmiyordum ama bu konuda bir şeyler beni rahatsız ediyordu.

Madwulf ilişkimizden şüphelenmeden ona bir mesaj göndermem gerekiyordu. Bir ay önce bana ulaşmaya çalıştığı gibi kocama ulaşmalıyım.

Zihnim Priest'le onun zina ilişkisi hakkında yaptığımız her tartışmayı hızla gözden geçirdi. Ona sevgilisini neden koruduğunu sormuştum ve verdiği cevabı hatırladım.

"Evet, o benim sevgilim." Sesim onun gözlerini benimkilere çekti. Sonra onun sözlerini ona geri fırlattım. "Ben sevdiğimi korurum. Bu kadar basit."

Birbirimize baktık, birbirimize dolanmıştık, ayrılamazdık. Konuşmamızı hatırlamasını ve yüksek sesle söylemediğim şeyleri yavaşça işlemesini izledim.

Ashley Cutler'ı seviyorum. Onu öldürmek, benim senin sevgilini öldürmemle aynı şey olur.

Anlayış yüzünde parladı ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Mesaj alındı.

Ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü, bir elini yüzünde gezdirerek ifadesini gizledi.

Ashley sert bir şekilde yanıma oturdu, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu ve dudakları tıkaçın etrafında kenetlenmişti. Şu anda nasıl bir kafa karışıklığı içinde olduğunu hayal bile edemezdim. Priest'le olan geçmişim hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tanrım, evli olduğumuzu bile bilmiyordu. Bu odadaki hiç kimse bilmiyordu.

Ellerimiz arkamızdaki kirişe bağlıyken bir parmağını uzattı ve benimkine doladı. Bu jest o anda h e r şeyden daha anlamlıydı. Biz birleşik bir cepheydik. Bunu atlatacaktık.

Odanın öbür ucunda, Rahip masanın üzerine eğilmiş, kesilmiş portakallardan oluşan bir tabağa bakıyordu.

Kulübenin etrafında boş boş uzanan Madwulf'un adamları kendi aralarında konuşuyor, üst üste binen seslerinin gürültüsü sorular ve spekülasyonlarla kümeleniyordu. Her saniye hava daha da yoğunlaşıyor, belirsizlikle doluyordu. Madwulf tüm bunları gözlerinde hesapçı bir parıltıyla izledi.

Priest'in karar verdiği anı gördüm. Güzel yüzündeki kaslar gevşedi. Omuzları gevşedi ve doğruldu.

"Babamın canını aldı ve gemisini yağmaladı. Mirasım gitti." Madwulf'a doğru döndü. "Ondan tazminat talep ediyorum. Anlaşmamıza göre onu kendim öldüreceğim ama ondan ve sevgilisinden *kendi* payıma düşeni almadan önce değil. Günler, haftalar... Mümkün olduğunca uzun süre acı çekmesini istiyorum." Nefes almak için durakladı. "İkisini ve birkaç atı yanıma alıp kıyı şeridinin ilerisinde ıssız bir kulübe bulacağım ve orada onu ölümüne becerirken, iyi huylu lordu da onu izleyecek."

"Hayır." Madwulf bir hançer çıkardı ve onunla tırnaklarını temizlemeye başladı.

"Bu

Commodore benim. Beni yakaladığı günden beri onun gözyaşlarını hayal ediyorum."

"Kimse ona dokunmasın!" Dehşete kapılarak kendimi öne attım ve bağlara karşı sarsıldım. "Eğer herhangi biriniz-"

Sıcak parmaklar ağzımın etrafında kıvrıldı ve boyun atkısını dudaklarımın arasına soktu.

Priest'e ters ters baktım, o da bana ters ters baktı ve bir kez daha taşkınlık yaparsam ağzımı tıkamaktan daha fazlasını yapacağı konusunda beni sözsüz bir şekilde uyardı.

"Edric'in kızını alabilirsin," dedi Madwulf. "Arkadaşlarım ve ben onunla sırayla *ilgilendikten sonra*. Tanıştığımızda tam bir orospuydu ve biz de ağzı laf yapan ve tekme atan kadınları severiz. Öyle değil mi beyler?"

Islıklar, tepinen botlar ve gürültülü bağırışlar odanın içinde patlak verdi. Göğsümde buz kristalleşti.

Rahip dilini şaklattı. "Senin hastalıklı, yıkanmamış sidiklerinin olduğu hiçbir yere sikimi sokmayacağım."

Sessizlik çöktü, tedirginlikle daraldı. Hastalık böyle bir şeydi. Saldırdığında, herkese karşı bir saldırı olurdu ve çok azı kaçabilirdi. Kimse bu konuda şaka yapmazdı. Kimse *hastalık* kelimesini ağzına almazdı.

Rahip hariç.

"Hepinizin canı cehenneme. Onun amcığı benim." Bıyıklı çenesini kaşıyarak odanın içinde dolaştı. "Kadınlarınızda biraz kavga mı seviyorsunuz? Biraz korkulu, bakir bir direniş? Bunu bu adadaki kızların herhangi birinde bulabilirsin."

Oh, Tanrım, Rahip. Lütfen, durun.

"Babamı öldürdüğünde bunu kırma hakkını kendimde gördüm." Kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "O *benim* ödülüm. Ve onun sevgilisi de. Bu adil bir takas Madwulf. Ben olmasaydım, hâlâ HMS *Blitz*'de kilitli olurdun."

"HMS *Ludwig*'e saldırmasaydım," dedi Madwulf, "hâlâ amiralin gözetiminde olacaktı. Ben ve çocuklar sırayla onunla ilgileneceğiz. Sonra onu at sırtında istediğin yere götürebilirsin. Komodor bizimle kalacak."

Korku, soğuk ve keskin, içime işledi ve beni iliklerime kadar dondurdu. Priest'in yüz ifadesinde de benzer bir şey görmeyi bekliyordum ama o sakinliğini korudu. Kendinden emin.

Bir planı vardı.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı gevşedi.

"Hayır." Odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve küçük bir masanın üzerinden bir nesne kaldırdı. "Bunu çözmenin tek bir yolu var."

"Dinliyorum." Madwulf başını eğdi.

"Bir şans oyunu." Elinde bir kum saati tutarak döndü. "Eğer yaparsam

kum bitmeden parmağıma boşalırsa, onu ilk ben beceririm. Yoksa..." Omuz silkti. "Senin şartlarınla devam edeceğiz."

Forty-two

Onu önce ben becereceğim.

Bir korku ürpertisi omurgamdan aşağıya doğru sürüklendi.

Priest neden koşullarını bu şekilde ifade etmişti?

Önce onu sikmek mi? Bu Madwulf ve arkadaşlarının sıradaki olacağı anlamına geliyordu. Priest bunu istemezdi. Bunun olmasına izin vermeden önce kendi kollarını keserdi.

Etrafımdaki müstehcen yorumlara ve kaba gülümsemelere bakılırsa, korsanlar da Priest'in teklifini benimle aynı şekilde yorumlamışlardı. Daha da kötüsü, şartlarında Ashley'in kaderini belirtmemiştir.

Midem bulandı ve nefes alışım kontrolden çıktı. Benim panik içinde kıvrılırken, Ashley'nin eli arkamızdaki bağların içinde gerildi ve üç parmağı benimkini yakaladı.

Geri çekildim, dayanmaya çalıştım. Bana gücünü ödünç veriyor, burada olduğunu bilmemi sağlıyordu. Korkunun ötesine odaklanmama yardımcı oldu.

Rahip her ne planlıyorsa, bu alçaklara teslim edilmemle son bulmayacaktı. Buna güveniyordum. Onun sarsılmaz, zorba sahipleniciliğine güveniyordum.

Madwulf sandalyeden kalktı ve Priest'e doğru yürüdü. "Şu kum saati on dakikayı mı ölçüyor?"

Rahip başıyla onayladı ve ona uzattı.

"Kızlarla ne kadar becerikli olduğun umurumda değil, çapkın." Madwulf bardağın içindeki kuma düşünceli bir bakış attı. "Bir kadını heyecanın doruğuna çıkarmak için on dakika yeterli bir süre değil."

Rahip bunu iki dakikada yapabiliirdi. *Farklı koşullar altında.*

Hiçbir şey söylemedi, bekledi.

"Teslim olmadan önce seninle ölümüne dövüşecektir." Madwulf'un gözlerindeki belirsizlik yumuşak gülümsemesini yalanlıyordu. "Ama denemeni izlemek eğlenceli olacak. Eğer

Başarısız olursan, ilk biz gideriz. Eğer başarırısan, biz izlerken onu bu odada becerirsin.

O zaman hepimiz bir parça alırız."

Priest'in çenesinde bir kas gerildi ve sert bir şekilde başını salladı.

Heyecan havayı doldururken kan dolaşıma şiddetli bir ürperti saldırdı. Toplanan adamların arasında dalgalanan bir açlık akımı, nefes alış verişlerinin temposuyla birlikte yoğunlaşıyordu.

"Beyler?" Madwulf etrafına bakındı. "Bu teklifi kabul ediyor muyuz?" Bir koro halinde *"Evet"* sesleri yükseldi.

"Hepimizin işi bitene kadar kulübeden ayrılmıyor." Madwulf bana en yakın sandalyeye çöktü ve bacaklarını uzattı. "Devam et o zaman. Amcığı parmakla."

Priest yaklaşırken içim içimi yedi. Gösteri yapması gereken tek kişi o değildi. İster numara yapayım ister gerçekten teslim olayım, iyi bir gösteri yapmam gerekiyordu.

Madwulf'un bakış açısına göre, bu bahiste benim bir payım yoktu. Kim kazanırsa kazansın, benim sonucum aynı olacaktı-tecavüz, işkence, ölüm. Eğer Priest'in kazanmasına yardım ediyormuş gibi görünürsem, oyun biterdi.

Lanet olsun, bunu kabul edemezdim. Vücudum şimdiden titriyor, nemli ellerim tir tir titriyordu.

Ashley beni tuttu, parmakları sürekli benimkilerin etrafında sıkılıp gevşiyor ve yanımda olduğunu söylüyordu. Onun yakınlığının performansına yardımcı mı yoksa engel mi olacağını bilmiyordum. Suçluluk duygusu çoktan bastırmaya başlamıştı.

Rahip bacaklarımın arasına diz çöktü ve uyluklarımın arkasını kavradı. Nefesim kesildi.

Etrafımda eğilerek bağlı ellerime baktı. Ashley parmaklarımı bırakmadı. Rahip hiçbir tepki göstermedi.

"Hazır mısınız?" Madwulf kum saatini kalçasının üzerinde dengeledi.

"Bana bir saniye verin." Rahip ona kaşlarını çatı. "Ve konuşmayı kes, göt herif." Kulübenin içinden kıs kıs gülme sesleri yükseldi.

Bundan nefret ediyordum. İçimi daha da sıkılaştıran her saniyeden nefret ediyordum. Nefes alamıyordum.

Rahip topuklarının üzerine oturdu, bacaklarımı beline doladı ve kalçalarımı onunkilerin üzerine gelecek şekilde kaldırdı. Gömleğimin eteklerini ihtiyatlı bir şekilde düzelterek dizlerinin üzerinde bana yaklaşırken örtünmemi sağladı.

Bu pozisyon beni kucağına oturana kadar kaslı kalçalarından yukarı kaldırdı. Bir gözü arkamdaki ellerimdeydi, ipin gerilmemesini ve bileklerime batmamasını sağlıyordu.

Bacaklarım onun etrafında açılmış ve kollarım bağlıyken tamamen onun merhametine kalmıştım. Bir ay önce olsa, bunun için ona kızardım. Bir ay önce, o

Biri kelepçeli. Onu son gördüğümünden beri çok şey değişmişti ama değişmeyen tek şey beni güvende tutma takıntısıydı ve hep öyle kalacaktı.

Ellerini usulca kalçalarımın doğru kaydırıp ve nefeslerimin hızlanmasına neden oldu. Ashley parmaklarımı sıktı ve boğazından tehditkâr bir ses çıkardı. Sadece Priest'in duyabileceği bir ses.

Bu işin yürümesini istiyorsam Ashley'e bakamazdım, onu düşünemezdim. Priest başarısız olursa o ölecekti. Planın ne olduğunu bilmiyordum ama belli ki önce Priest'in beni becermesi gerekiyordu.

Uzuvlarımdaki titreme daha da kötüleşti. Ağzımdaki tıkaçı ısırdım ve gözlerine bakarak yalvardım, sessizce çığlık attım. Bilmediğim bir şey için.

Erkeksi sıcaklığı ve yontulmuş fiziğiyle zorunlu temas beni biraz yumuşattı. Ama ya bunu yapamazsam? Ya beni boşaltamazsa?

Ashley ile benim aramda eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. "Rahatla." Gırtlaktan bir fısıltı. "Bunu yüzlerce kez yaptık."

Seyirciyle değil. Ve kesinlikle yanımda koruyucu bir sevgili varken değil.

Yüzlerce kez. Şaşılacak şey, Ashley bunu duymuştu. Tepki vermedi, kılını bile kıpırdatmadı ama kulağı benimkinin hemen yanındaydı. Artık Priest'le bir geceden çok daha fazlasını paylaştığımızı biliyorduk.

Ama güvenilebileceğim tek şey Ashley'in sadece insanların görmesini istediği yüzünü gösterme konusundaki doğal olmayan yeteneğiydi. Bu odadaki hiç kimse onun ne hissettiğini ya da düşündüğünü tahmin edemezdi. *Ya da duyduklarını.*

Parmaklarına kendi parmaklarımla sertçe sarıldım, o da beni sıkarak karşılık verdi. "Zaman şimdi başlıyor." Madwulf kum saatini devirdi.

On dakika. Bir nefes aldım ve Priest'in büyüleyici gözlerinin erimiş gümüşüne baktım.

Ondan daha güzel ve baştan çıkarıcı bir yapıya sahip bir korsan daha önce hiç olmamıştı. Erkeksi güzelliğin ve erkekliğin örneğiydi. Ona bu kadar yakından bakarken, hemen üstesinden geldim, ruhum aşk ve özlemle sarsıldı.

Hipnotize olmuş bir halde kendimi bağlantımızın içinde kaybettim, bizi birbirimize bu kadar yoğun bir şekilde bağlayan mistik simyanın içine hızla ve derinlemesine daldım.

Hafif parmak uçları bacaklarımla arasını gıdıklayarak sinir uçlarımla harekete geçirdi. Nasırlı parmaklar. Tanıdık. Rahatlatıcı.

"Tek parmak." Madwulf'un aksanlı konuşması büyüyü bozdu ve omurgamı gerdi. "Ve onun şehvetinin kanıtını istiyorum."

"Her konuştuğunda," diye hırladı Priest omzunun üzerinden, "kum yeniden başlıyor. Baştan başla!"

"Tamam." Madwulf kum saatini sıfırladı. "Devam edin."

Ellerim terden sırılsıklam oldu. Ashley'nin teri mi? Benimkinin mi? İkimiz de ter içindeydik.

İç içe geçmiş parmaklarımızın kenetlenmesi, gerginlik dayanılmaz.

Priest ağzını çeneme dayadı, parmağı bacaklarımın arasındaki yarık boyunca kayarken rahatça, sabırla nefes alıyordu.

Aşağıda kuru hissediyordum. Belki de doğal kayganlaştırıcı üretemeyecek kadar susuz kalmıştım. Ama Priest'in başarılı olması için beni harekete geçiren şey fiziksel zevk olmayacaktı. Duygusal bağımız olacaktı. Ona bu seviyede diğerlerinden daha çok ihtiyacım vardı.

Bu yüzden onun güvenilir bakışlarına, o gözlerde çalkantılı bir şekilde dönen ve dile getiremediği düşüncelere odaklandım. Parmağının ucu bile vücuduma girmeden içime tamamen girdi.

Hayranlığıyla, sarsılmaz azminin gücüyle içime işledi.

Üç yıldır içimdeydi, uzanıyor, her şeyi yeniden düzenliyor ve kendine bir yuva yapıyordu. Kalbimden daha güçlü, ruhumdan daha büyük ve aklımdan daha kuvvetliydi. Aşkın en derin seviyesini sembolize ediyordu. Altımda diz çöküp amımı p a r m a k l a d ı ğ ı için değil, benden asla vazgeçmediği için.

Beni bulacağını biliyordum. Bundan hiç şüphe etmedim. İki yıl önce ondan kaçmamalıydım. Onu duyamayacak kadar dar görüşlü, iki kişiyi severken yaşadığı trajediyi anlayamayacak kadar dar kalpliydim.

Yanılmışım.

Parmağı merkezimde daireler çiziyor, asla dalmıyor, asla girmiyordu. Bu hareket enfesti, ezici bir şefkatle beni şehvetli büyüsunün etkisi altına alıyordu.

Vücudunun sıcaklığı nefesimi kesiyor, cennet gibi kokusu beni evimin anılarıyla sarıyordu. *Jade*'deki evim, güneş ve denizle çevrili, Priest yanımda ve teninin aroması ciğerlerimdeyken -sıcak ve erkek, deri ve günah, arzuladığım her şey- duyularımı hapsediyor, beni ele geçiriyordu.

Bana sahipti ve bunu klitorisimin üzerine inen tek bir parmağıyla kanıtladı. Okşaması ereksiyon halindeki tomurcuğu mükemmel bir basınç, şeytani bir sıcaklık ve esrarengiz bir ritimle sardı. Varlığımın her zerresi ona yönelmiş, büyülenmişti.

Bizi başka bir düzlemde, farklı bir âlemde, birleşmiş, iç içe geçmiş, dokunulmaz olarak hayal ettim. *Güvende*. Dudaklarının hissini, kalbinin atışını ve beni saran kollarının güvenliğini arzuluyordum. Ama bunlara sahip olamazdım. Burada, babasını öldürmenin bedelini ödeyen bir kadın rolünü oynadığım yerde olmazdı.

Ne kadar zaman kalmıştı?

Bakışlarım Madwulf'a doğru kaydı ama Rahip boğazımı tutarak gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı.

"Bana boşal, Bennett." Parmağını büyüyen vajinama sürttü.

kayganlık, olağanüstü bir ustalıkla bedenimi tahrik ediyor ve uyarıyor.

Ama beni hareketsiz tutan şey o ham, sadık bakışlarıydı. Beni, ona hükmeden bir yoğunluk ve güçle seviyordu. Bana duyduğu içgüdüsel çekim, özverili şefkat ve bilimin ve doğanın ötesine geçen ilahi manyetizma gözlerindeydi.

Aşkı beni onun dokunuşuna açan, beni mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde rahatlatan itici güçtü. Bedenimdeki gevşemeyi, arzusun güçlü, derin zonklamasının altında iç kaslarımın gevşemesini hissettim. Bir sıcaklık dalgası yayıldı, amım doldurulmak ve tatmin edilmek için sıkıştı ve emildi.

Eğer parmağını şimdi sokacak olsaydı, ihtiyacı olan tüm sırılsıklam kanıt bulabilirdi. Ama o klitorisimle kaldı, onu şişmiş, uğuldayan bir düğüm haline getirdi.

Kenarda asılı kaldım, yükseldim, titredim, nefes nefese kaldım, eline karşı sallandım ve yüksekleri kovaladım. Nihai zirveye tam olarak ulaşamadım. Parıldayan kenarlarını hissedecek kadar yakındım ama rahatlama ulaşamayacağım bir yerde dans ediyordu.

"Bennett," diye nefes aldı Priest ağzımdaki tıkaca karşı. "Komodorun pantolonunun içinde oldukça büyük bir ereksiyon var."

İstemedenden de olsa zihnimde canlanan görüntüyle inledim ve dikkatim Ashley'e döndü. Ona bakmadım ama Tanrım, onu duydum.

Sığ nefesleri ağzındaki bezden sızıyordu. İlk başta bunun öfke olduğunu düşündüm. Ama daha yakından dinlediğimde, alçak, neredeyse algılanamaz bir inilti duydum. Aç, sürekli bir inilti. Hiç mantıklı değildi.

Öyle olması dışında. Riskleri anladı, doruğa ulaşmam gerektiğini biliyordu ve yakın olduğumu hissetti. Uyarılmamdan besleniyor ve sertleşiyordu çünkü bu işte benimle birlikteydi, bana karşı savaşmak yerine mücadeleye katılıyordu.

Bu bilgiden yola çıkarak, onu pantolonunun içinde sert ve dolgun hayal ettim. Bacaklarımın arasından bir sıcaklık bataklığı daha aktı.

Rahip parmağını aşağı doğru kaydırды ve ucunu içeri soktu. Oradan, açıklığımın hassas iç kenarını yavaşça daire içine aldı, karıştırdı, hislerin u ğ u l t u s u n u arttırdı. Uyarılmışlığımın dışarı aktığını hissettim ve Yüce Tanrım, onun da bunu hissettiğini bilmek beni tahrik etti.

Çok gerilmiş bir kablo gibi, içimdeki baskı koptu, parçalandı ve yıldız parıltılarından oluşan ışıltılı bir yağmurla yere düştü. Başımı arkaya attım ve paçavranın altından olabildiğince yüksek sesle inledim.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı, parmağı tembelce dönüyor, seğiren, kasları ısıtan spazmlar boyunca beni okşuyordu.

Sarkarken kolu sırtımı destekledi, bacaklarımın arasındaki eli hâlâ gömleğin altında gizliydi. Zamanında yapabildik mi? Bakışlarım Madwulf'un kalçasındaki kum saatine kaydı.

Kumun sadece yarısı akmıştı.

Beş dakika.

Priest bir tanrı değilse bile, çok yakındı. Tüm oda nefesini tutmuş, kanıt bekliyordu. Burada inanan yok mu?

"Bunun için beni affet." Rahip ağzını kulağıma yaklaştırıp susturdu. "Ve bundan sonra olacak her şey için."

Onu çoktan affetmiştim ama sözleri beni gerdi.

Parmağını sonuna kadar içime soktu ve parmak boğumundan dışarı sızan uyarılmışlığı topladı. Sonra sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi beni kucağından itti.

Ashley'e doğru düştüm, ip bileklerimi yırtıyordu. Ağzımdaki tıkacın etrafından öfkeli bir çığlık atarak, dramımın gerçek görünmesini umarak daha iyi bir pozisyona döndüm ve sarsıldım.

Kimse dikkat etmedi, çünkü odadaki her kafa Priest'in kaptanlarına yaklaştığını izliyordu. Sırılsıklam parmağını uzatarak Madwulf'un incelemesi için uzattı.

Madwulf sandalyede doğruldu ve Priest'in bileğini kavradı. *Her* parmağı inceledi ve sadece bir tanesinin kullanıldığını doğruladı; bu parmak da inkar edilemez bir şekilde salıverilmemin kaygan beyaz kanıtıyla kaplanmıştı.

Sonra bir adım daha attı ve kokuyu içine çekerek burnuna götürdü.

Ahlaksız lanet hayvan.

"İnanılmaz." Madwulf güldü ve Priest'in elini itti. "Cinsel hünerleriyle tanınan bir adam olarak, çapkınların kralı ününü hak ettiğinizi söyleyebilirim."

Biraz daha güldü, adamları da ona katılınca çılgınca kükredi.

Tüylerim diken diken oldu ve eski kızgınlığım yüzeye çıktı. Rahip tahmin edemeyeceğim kadar çok kadınla birlikte olmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Burada değil. Bir daha asla.

"O yatağı istiyorum," diye bağırdı Priest kargaşanın üzerine ve kulübenin köşesindeki küçük şilteyi işaret etti.

Toplamda dört yatak vardı ama gölgeler pencerelerden ve korsanlar topluluğundan en uzakta olduğu için kendilerini bu yatağa bağladılar.

Rahip bana döndü, bacaklarımın üzerinden geçti ve Ashley'in önünde çömeldi.

Zamansız bir süre boyunca birbirlerine baktıklarında kalbim küt küt atmaya başladı. İkisinin de yüz ifadelerini okuyamıyordum, bu da paniğimi daha da arttırıyordu.

"Gerçeği istiyorum." Priest siyah saçlarından bir tutam yakaladı ve Ashley'in başını geriye doğru çekti, yakan bir acımasızlıkla baktı. "Onu seviyor musun?"

Nabzım kükredi. Dişlerim tıkaçı kesiyor ve ellerim ipin içinde sıkılıyordu.

Ashley'in yüzü boş, sakın ve *korkusuzdu*, Priest'in çenesini aşağılayıcı bir şekilde yukarı ve aşağı itmeden önce beklemesini sağladı, bakışları meydan okuyan, yankılanan bir *Evet* ile sertleşti.

Rahip onu serbest bıraktı ve geri çekildi, dinleyicilerine dönerken arabası gergin ve sertti.

"Biri bana yanlış yaptığında ne olduğunu görmek ister misin?" Elleri birçok kemerine gitti ve silahlarını çıkardı. "İkisini de yatağın üzerine koy."

Forty-three

Biraz itişip kakıştıktan sonra -Ashley ve ben her yıpratıcı itiş kakışa karşı mücadele ettik- Madwulf'un alçakları bizi yatağa yatırmayı başardılar. Çok fazla el, çok fazla gayretli dokunuş vardı ve tenimi titretiyordu. Bu sırada Priest kenarda durmuş, onlara bizi nasıl yerleştirecekleri konusunda talimat veriyordu.

"Ahlaksız piçler," diye düşündü ve bu yorumu herhangi birinin eğilimlerine karşı bir hakareten ziyade bir iltifat olarak değerlendirdi.

Bu doğruydı. Korsanlar, Priest'in planladığı iğrenç, sapkın intikamı almasına tanık olmak için neredeyse titriyorlardı. Aslında o kadar istekliydiler ki, Ashley'i bu iğrenç oyuna dahil etme talebini sorgulamadılar. Priest'in sikini ve benim isteksiz bedenimi tartışmasız bir şekilde içerecek bir oyun.

Rahip kelepçelerimizi yeniden konumlandığında Madwulf'un kendisi itiraz etmedi.

işkenceyi düzgün bir şekilde uygulamak.

Ashley yatağa yüzüstü uzandı. Ellerimiz arkamızdan değil de önümüzden zincirlenmiş bir şekilde kalçalarına sarıldım. Hiçbir şeye bağlı değildik ama buna gerek yoktu. Odadaki her zalim tabanca ve bıçaklarla silahlanmıştı. Bundan kurtulmamızın tek yolu, yarısının kulübeyi boşaltmasıydı.

Herkes sıra gelene kadar bu gerçekleşmeyecekti.

Ashley hâlâ pantolonunun içinde, ben de gömleğinin içindeydim ve ağzımız kapalı kalmıştı. Rahip silahlarını çıkarmış, yatağın yanında yerde bir yığın halinde bırakmıştı. Pusula hâlâ birçok kemerinde asılıydı. Tanrı'ya şükür onu ve giysilerini yanından ayırmamıştı.

Altımda, Ashley'in gözleri öfkeyle parlıyor, göğsü zor nefes alıyordu. Bağlı ellerimi kalbinin üzerine koyarak, çektiği işkencenin kaynağını içime çektim.

Bunu hak etmemişti. O sadece işini yapıyordu. Eğer bu işe karışmamış olsaydım.

Priest benim kurtarmamda, Ashley hala gemisine sahip olacaktı. Madwulf hâlâ kilit altında olacaktı ve Priest başka bir yerde güvende olacaktı.

Çok özür dilerim.

Eğildim, bakışlarımı özür dileyerek yumuşattım ve bir umutsuzluk selinde boğuldum. Ashley'nin ağzı o kadar yakındı ki, eğer tıkaçlarımız olmasaydı, dudaklarının kadifemsi sıcaklığını benimkilere karşı hissedebilirdim.

Zincirlenmiş elleri kalçalarımızın arasında sıkışmıştı. Onları kaydirdi, aşağı uzandı ve parmaklarını bacaklarımın tepesine doğru kıvrarak şaşırtıcı bir sahiplenme gösterisiyle beni kavradı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti damladı. Başımı kaldırdım, gözlerimi yavaşça omzumun üzerinden çevirdim ve Priest'in arkamdaki yatağa tırmandığını gördüm. Bacaklarımın arasında, Ashley'in kalçalarının arasında diz çöktü ve bizi kaslı alt yarısının etrafına yayılmaya zorladı.

Nabzım ritmini kaybetti ve ekşi sütün tadı dilimin üzerinde gezindi.

Pantolonunun önündeki kapağı çözdü.

Bu gerçekleşiyordu. Bunu gerçekten de altımdaki Ashley ile yapacaktı. Dehşete kapıldım, panikle titredim ve ağızımdaki bezin arkasından itirazlarımı öfkeyle homurdandım.

"Ellerini orada bırak, Cutler." Rahip sırtıma eğildi ve Ashley'nin boğazını tutarak onu yatağa sabitledi. "Onu kazığa oturttuğumda beni hissetmeni istiyorum."

Ashley inledi, vücudu benimkinin altında sarsılıyordu. Ta ki metalin soğuk baskısını şakağımda hissedene kadar.

Rahibin çakmaklı tabancası... serbest eliyle tutuyordu... Kafama silah dayamıştı.

Seyircilerden coşkulu sesler yükseliyordu ama ben söylenenlerin hiçbirini duymuyordum. Ağızım sıcak kumla doldu, zihnim anlayışsızlıktan bomboştı.

Bunu neden yapıyordu? Bu, kıskanç bir kocanın karısından ve sevgilisinden intikam aldığı özel bir savaş mıydı? Yoksa kaçmamıza yardım etme planının bir parçası mıydı?

Ona güvenmek zorundaydım. Ne olursa olsun, bana zarar vermek için burada olmadığına inanmalıydım. "Şunu tutar mısın?" Priest insan yiyen deve yaslanıp Duvara.

Sakallı dev yaklaştı ve çakmaklı tüfeği aldı.

"Tetiğe dikkat et. Dolu." Rahip namluyu kavradı ve adamın elini başımdan daha uzağa itti. "Çakmak taşını yeni temizledim. Neredeyse hiç kıpırdamadan kıvılcım çıkaracak. Eğer yüzüme barut sıkarsan, ölmeden önce boğazını keserim, hiç şüphelen olmasın."

Dev derin bir bariton sesiyle kıkırdadı. "Tabanca kullanmayı biliyorum dostum."

Dolu değildi. Bakarak anlayamazdım ama Priest hayatım pahasına böyle bir riske asla girmezdi. Gerçi buradaki kimse bunu bilmiyordu. Ashley de dahil.

Rahip Ashley'in boğazını bıraktı ve iki eliyle kalçalarımı kavradı. Olacakların ağırlığı ciğerlerimi bir mengene gibi eziyordu. Eğer yaşarsak, bunu nasıl geride bırakacaktık? Bir kocam ve sevgilim varken geleceğim neye benziyordu?

Kes şunu. Yardımcı olmuyorsun.

Göğsümü yavaşça Ashley'inkine doğru indirdim, bağlı ellerimi çenelerimizin altına soktum. Rahip beni takip etti, ağırlığı sırtıma baskı yapıyordu.

"Bana cehennemi yaşattın, tatlım." Eli arkamı örten tişörtün altından kayarak kasıklarına yaklaştı ve muhtemelen vücudumla aynı hizaya **g e l d i**. Sonra ağzını yanağıma dayadı ve o kadar sessiz konuştu ki zar zor duyabildim. "Sizi becermeyeli iki yıl oldu Bayan Farrell."

Kalbim durdu ve bakışlarım Ashley'e kaydı.

Gözleri büyüdü. Keskin burun delikleri titreşti ve tüm vücudu altımda esnedi. Sonra ellerini amımdan çekti.

"Çılgılık at," diye fısıldadı Priest ve kalçalarını itti.

Bacaklarımın arasındaki her kas sıkıştı, kuru bir istilanın yakıcı, gerici acısına hazırlandı. Leğen kemiği arka tarafıma çarptı. Kötü bir zevkle inledi ve ben... Hiçbir şey hissetmedim.

İzinsiz giriş yok.

Zorla bıçaklamak

yok. Penetrasyon

yok.

Sert miydi?

Farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi ve gecikmiş tepkime lanet ederek çılgılık attım. Ses tıkaçtan boğuldu ve havayı parçaladı. Tekrar itti ve ben çılgılıklarımı uzattım, hıçkırdım ve travmadan ölüyormuşum gibi kaskatı kesildim.

Bana tecavüz etmeye hiç niyeti yoktu. Tabii ki etmedi. Gölge köşe, vücutlarımızın konumu, Ashley'nin ellerinin yerleşimi, hepsinin bir amacı vardı. Ne amaçla olduğunu bilmiyordum. Belki de zaman kazanıyordu.

Ashley öfkeyle mutsuzluğunu haykırdı, gözleri çılgına dönmüştü. Ama bunun bir oyun olduğunu biliyordu. Elleri bacaklarımın arasında, garip ve inkar edilemez bir şekilde Priest'in sikiyle temas halindeydi.

Priest olağanüstü bir aktör olduğunu kanıtladı. Odadakilerin duyması için iffetsiz işkence vaatleri inledi ve kalçalarını coşkulu bir şiddetin sancılarını çeken bir vahşi gibi çalıştırdı. Parmaklarını **k a l ç a l a r ı m a** dolayarak kasıklarını arkamda sıkıca tuttu ve nefeslerinin sesini sertleştirdi.

Gömleğim kalçalarımı örtüyordu ve o hâlâ pantolonunu giyyordu. Bize hangi açıdan bakarlarsa baksınlar kimsenin ruhu duymuyordu.

Ve bizi izlediler. Islıkların ve tepinmelerin şenliğı daha da arttı, kulübedeki her erkek Priest'in fethini cesaretlendirici bağırışlarla selamladı. Dev artık silahını bana doğrultmuyordu bile, dikkatini ileri geri şakalaşan arkadaşlarına vermişti.

Gürültünün ortasında Priest sırtıma doğru eğildi ve Ashley'in saçlarını kavradı.

"Sana söylemedi, değil mi?" Ashley'in dudaklarını okuyabildiğinden emin olmak için daha da yaklaştı. "O benim, Cutler." Beni Ashley'e doğru itti. "*Benim* karım."

Daha sert hıçkırdım, sesleri zorladım ve gözyaşlarını taklit ettim. Ama acı gerçektir. İhanete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bunu Ashley'in yaşamasını istemezdim. Evliliğimi bu şekilde öğrenmesini asla istemedim.

Bundan kaçınılabilirdi. Sahilde ya da lagünde uyandığımda ya da hâlâ onun gemisindeyken ona söylemeliydim. Yüzlerce fırsat vardı ve ben bunu bir korkak gibi erteledim. Berbat durumdaydım.

Gözleri benimkilere kayd ve orada gördüğüm şey kızgınlık ya da nefret değildi. Bakışları yüzümde geziniyor, anlayışla ısınıyordu. Gömleğime, boğazımdaki yeşim taşına baktı ve tekrar gözlerime döndü.

Ben başka bir adamın gömleğini giymişken yaptığımız konuşmayı düşündüğünü içten içe biliyordum.

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Kimi?"

"Bu gömleği giyen adam."

"Evet. Onu hala seviyorum ama bunu düzeltmek için çalışıyorum." "Sana ihanet etti... Başka biriyle yattı."

"Yattım ve sevdim."

Ona gizlice başımı sallayarak Priest'in gerçekten de bana ihanet eden adam olduğunu, hâlâ sevdiğimi söyledim.

Dikkatini Priest'e çevirdi ve bu açıdan okuyamadığım bir bakış alışverişinde bulundular. Belki de hiçbir açıdan.

Düşmanlık neredeydi? Sahiplenici, ilkel göğüs yumruklamaları? Bunun kesinlikle zamanı değildi ama aralarında geçenler ittifaka benzer bir şeydi.

Ashley'nin elleri altımda sarsıldı, bileklerinin hareketi kafa karıştırıcıydı. Bir kolu yukarı doğru kayd. Diğeri bacaklarımıza doğru gergin kaldı. O...?

Tanrım, bağlarını çözmüştü. Kalbim nefes nefese kalmıştı. Sadece bu da değil, göğüslerimin arasına soktuğı elinde bir şey tutuyordu. Ağırılığı

Priest'in vücudu bizi birbirimize bastırđı ve gövdemin ortasında çeliğın geniş, kavisli şekli uzanıyordu.

Gök gürültüsü damarlarımda dolaştı ve kulaklarımda çınladı. Priest, Ashley'e bir bıçak vermişti. Pantolonunun bağlarını çözdüğünde olmuş olmalıydı. Bol gömleğinin ve kemerlerinin altında bıçak saklıyordu. Bir tanesini çıkarıp bacaklarımdan arasından geçirmek mümkün olabiliirdi.

Bu yüzden Ashley'nin ellerinin orada olmasını istiyordu.

Rahip vücuduma tecavüz ediyormuş gibi yapmaya devam etti ve asi seyirciler arasında bir huzzah ve alkış kreşendosu uyandırdı.

Sesi gürültüden boğulunca Ashley'in dikkatli bakışlarıyla karşılaştı. "Tıpkı Arabella ile yaptığımız oyun gibi."

Nefes almayı bıraktım. Arabella mı? Ashley'nin kız kardeşi mi?

Ashley'nin gözleri anlayışla parlıyordu. Onun adına sevindim çünkü bunların hiçbirini anlamamıştım. Tanrı aşkına, Rahip Arabella'yı tanıyor muydu?

Aklım başımdan gitti. Ashley ile benim bilmediğim bir geçmiş ve planı paylaşıyorlardı. "Ellerini ona ver," diye kulağıma üfledi Priest ve vücudumu itti acı dolu bir kükremlle.

Bileklerimi Ashley'in aramızda tuttuğu bıçağı doğru iterken kalbim hızla çarpıyordu. Kimse fark etmedi, çünkü tüm gözler Priest'in garip homurtularını ve yatağın yanında tökezlemesini takip ediyordu.

Kendini pantolonunun içine soktu ve sanki bu hareket ona acı veriyormuş gibi inledi.

Korsanlar sessizliğe gömüldü.

"Bitirmedin." Kalabalıktan Madwulfun şüpheci sesi yükseldi. "Neyin var senin, delikanlı?"

Priest kasıklarındaki bağcıkları karıştırırken, "Hiçbir şey," diye tersledi.

Arkamdaki sürtünmenin vücudunun hiç tepki vermemesine neden olduğunu fark ettim. Ereksiyon olmadan orgazm olmak zordu. Seyircilerin önünde performans sergileyemeyeceğine bir an bile inanmadım. Başka bir şeyler oluyordu. Vücudunun bir tarafını kaplayan yanık izleriyle mi ilgiliydi?

"Kaptan..." Dev bir adım öne çıkarak Priest'in alt bölgelerine baktı. "Bu onun sidiğı."

Bileklerimdeki ip yıprandı ve düştü. *Şükürler olsun.* Artık özgür olduğuma göre, Priest'in yerdeki bıçaklarına ulaşmak sadece bir saniyemi alacaktı.

"Göster bize." Madwulf ayağı kalktı ve Priest'e doğru ilerledi. "Aletini görelim."

"Sana hiçbir şey göstermeyeceğim." Priest arkasını dönerek pantolonunu beceriksizce bağlamaya devam etti, çabalarını kasıtlı olarak uzattı.

Madwulf, çakmaklı tüfeğini Priest'in başına doğrultan deve işaret etti.

Priest'in çakmaklı tüfeği, ki dolu değildi.

Rahip bunu planlamıştı.

"Pantolonunu aç." Madwulf ters ters baktı, yüzü kıpkırmızı oldu.

Altımda, Ashley'nin boş eli kalçalarımızın arasında hareket etti. Elini duvarın yanına doğru uzattı. Bekle, hayır, boş değildi. Parmakları açıldı ve parçalanmış bir portakal dilimi şilteden yatağın arkasındaki gölgeli köşeye yuvarlandı.

Masanın üzerindeki portakal tabağı, Ashley'nin bacaklarımın arasındaki elleri... Duyularım idrakle yükseldi. Rahip, arkamda pantolonunu açarken Ashley'e meyveyi vermişti ve Ashley bir şekilde onunla ne yapacağını biliyordu.

Rahip sırttı, şehvetli dudaklarında muzip bir kıvrım vardı. "Benden bu şekilde hoşlandığını fark etmemiştim Madwulf."

"Eğer önümüzdeki iki saniye içinde sikini görmezsem, tutacak bir şey kalmayacak."

Rahip gülümsemeyi bırakıp kendini boş bir silahın namlusunun altına bıraktığında nefesimi tuttum.

"Frengi." Dev üç parmağıyla haç işareti yaptı ve geri çekildi.

Frengi değil. Bir ay önce Priest'in ellerinde oluşturduğum kırmızı kabarcıkların aynısı şimdi kasıklarını kaplamıştı. Tanrım, çok acı verici görünüyordu. Ereksiyon olamamasına şaşmamalı. Korkunç bir ıstırap içinde olmalıydı, yanıyor ve teselli edilemez bir şekilde kaşınıyordu.

Ashley'nin yüz hatları hiçbir tepki vermedi. Gözlerindeki parıltı dışında. Priest'in portakallardan duyduğu rahatsızlığı kesinlikle biliyordu.

"Ne yaptın sen?" Madwulf alnını kavradı ve geri çekildi. "Sana bulaşmış. Sen... Sen onu kirlettin!"

Batı Hint Adaları'ndaki hastaneleri ve revirleri tıka basa dolduran sonsuz sayıdaki frengi hastasını herkes biliyordu. Tedavisi bulunmayan veba, kurbanlarına vebalı döküntüler ve yaralar, yüz şekil bozuklukları, körlük, delilik ve saç dökülmesiyle işkence ediyordu.

Kellik korkusu açık denizleri k a s ı p kavuruyordu ve buradaki her deniz soyguncusunun endişesi de tam olarak buydu.

Yüzler gergin terlerle parlıyordu. Gözler genişledi. Eller sakallara ve uzun saç örgülerine gitti. Hiçbir korsan kel olmak istemezdi. Bu, bir uzvunu kaybetmekten daha kötü bir kaderdi.

Rahip pantolonunu bağladı, yüz ifadesi acıyla gerilmişti. Bu kısmı sahte değildi. Beni korumak için kendini yaralamıştı. Madwulf'un adamlarından hiçbiri artık bana dokunamazdı.

Odadaki her korsan ayaktaydı ve kaçmaya hazırmış gibi çıkışa bakıyordu.

"Kaptan." Yaşlı bir adam kulübeye daldı, ne olduğundan habersizdi.

içeride açılıyor. "Kargo yüklendi. Demir almaya hazır ve mükemmel bir rüzgârla çarşafı uçuşacak ve bizi doğruca adanın yanından geçirecek."

Madwulf mürettebatıyla konuşurken bakışlarını soğuk bir şekilde Rahip'e çevirdi. "Herkes gemiye dönmelerini ve tartılmaya hazırlanmalarını söyle. Ben bu işi bitirene kadar dördünüz benimle kalacaksınız."

Kimse itiraz etmedi. Birçoğu, bir şeylerle uğraşmak zorunda olmadıkları için rahatlamış görünüyordu.

hastalıklı mahkumlar.

Oda dağılırken kaslarım ve eklemlerim kilitlendi, savaşa hazırlandım. Üçümüze karşı beş kişi mi? Onları alt edebiliriz, özellikle de sürpriz unsuruyla. Eğer onları silah kullanmadan sessizce öldürürsek, kaçmak için gerçek bir şansımız olabilir.

"Onunla tanıştığım gün ne yaptığını biliyor musun? Onun pis amını avuçladığım zaman?" Madwulf gömleğinin yakasını yana doğru çekerek diş izlerimin solmakta olan pembemsi izini ortaya çıkardı. "İntikamımı almak için sabırsızlanıyordum." Priest'in ayaklarının dibindeki döşeme tahtalarının üzerine ıslak bir balgam kümesi tükürdü. "Beni kandırdın, çapkın."

Rahip tükürüğün üzerinden geçti ve silahlarını toplamak için eğildi. "Belki de nasıl pazarlık yapılacağını öğrenmelisin."

Ashley bir keresinde bana tam olarak bu sözleri söylemişti.

Bıçağa dikkat ederek Ashley'nin ellerini aramızda tuttum ve yüzündeki sakinliği içime çektim. Rahip neyin peşindeyse, Ashley hiçbir endişe belirtisi göstermiyordu.

Tıkanmış ağzımı bir birlik jestiyle boynuna bastırdığımda göğsüme bir sıcaklık doldu. Birlikte yaşayacak ya da birlikte ölecektik. Üçümüz. Onların mutluluğu, uğruna savaştığım en önemli şey olacaktı.

"Bir anlaşmamız vardı." Hançerlerini kuşağına ve kemerine sabitleyen Priest, Madwulf'un bakışlarıyla karşılaştı. "Ya onu becer ya da git. Her iki durumda da tutsaklar benimle kalacak. Onlarla işim henüz bitmedi."

"Cutler benim. O asla anlaşmanın bir parçası olmadı." Madwulf döndü ve adamlarına seslenerek kapıya doğru yürüdü. "Korsan avcısını öldürün."

"Oylama olmadan mı, Kaptan?" diye sordu dev.

"İsterseniz oy verin. Ben bu lanet adadan gidiyorum."

Parmaklarım, pantolonunu korku kokusuyla kirletene kadar o piçin boynuna dolanmak için seğirdi. Kulübenin içinde yürüyüşünü takip ettim, benimle dövüşecek kadar uzun süre kalmasını umuyordum.

Dev bize doğru döndü ve çakmaklı tüfeğini kaldırdı. "Kımıldasanız iyi olur bayan, yoksa siz de barut yiyeceksiniz."

Beklemedi. Şişman parmağı tetiğe bastı. Çakmaktaşı horoza çarptı ve hiçbir kıvılcım çıkmadı. Tam düşündüğüm gibi. Dolu değil.

Şaşkınlık devin duraklamasına neden oldu ve bu bizim işaretimizdi. Ashley ve ben yataktan fırladık.

Forty-four

Nabız gümbürdüyordu, ağzımı kapattım ve yerde bir silah aradım. *Hepsi gitmişti. Hepsi gitmişti.* Vahşi bir lanetle döndüm, tökezledim ve Priest'le yüz yüze geldim. Bana palasını fırlattı ve ikinci bir bıçağı devin göz çukuruna sapladı.

Çeliğin çeliğe çarpma sesi arkamda çınladı. Ashley çoktan savaşa girmişti.

Ağır palayı kaldırarak kulübede hedefimi aradım, Madwulf'u göremedim ama kötü görünümlü bir adam bana doğru kaşlarını çatmıştı. İşe yarayabilirdi.

Aynı anda saldırdık. Bana ulaştığında eğildim, döndüm ve bıçağı boğazına sapladım, tıpkı babamın bana öğrettiği gibi. Ancak ikinci bir dönüş beni bir tüfeğin namlusuna bakar hale getirdi.

Bu korsan kuduz bir köpek gibi gülüyordu. Onu alçaktan bıçaklayacaktım, tam kaburgalarının altından. Ama kollarım harekete geçmeden göğsümden kan fışkırdı.

Rahip hançerini adamın boğazından çekti, yere düşen cesedin üzerine eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Seni çok özledim, aşkım."

"Seni özledim-"

Çoktan gitmişti, başka bir cesedin üzerinden atladı ve ayakta kalan son iki adama doğru koşmaya başladı.

Hâlâ ağzı tıkalı olan ve nefesimi kesen bir yoğunlukla hayatı için savaşan Ashley'di. Yere düşmeyi reddeden zayıf, çevik bir kara muhafızla dövüşüyordu. Birbirlerine ölümcül yaylarla uçuyor, kesiyor, doğruyor ve kılıçlarını vahşi bir amaçla kullanıyorlardı.

Bu bir asilzade sporu değildi. Ölüm kalım meselesiydi. Ashley'in alnında boncuk boncuk ter vardı. Kollarındaki tendonlar esnedi. Yıllardır gördüğüm en güçlü, en hızlı korsanla dövüşüyordu ve etkileyici bir şekilde kendini koruyordu.

Priest, çıplak ayağını yumruklayan Ashley'in arkasından koştu ve çarpıştı

Düşmanın kasığına. Tekme adamı tökezletti ama ayakta kalmayı başardı. Ashley, Priest yanında olduğu halde saldırısını yeniledi.

İzlemesi çok güzel bir şeydi; ikisi birlikte, itişip kakışıyor, homurdanıyor ve ağız sulandıran kaslarını pratik bir şekilde kullanıyorlardı. Fizikleri kadınların göz zevkini okşamaktan çok daha fazlasıydı. Öküz kadar güçlü ve silah kullanmada yetenekliydim, birlikte hesaba katılması gereken muazzam bir güçtüler.

Birbirlerini nereden tanıyorlardı? Ashley'nin kız kardeşi Arabella aracılığıyla mı tanışmışlardı?

Umutsuzca bir an durup manzarayı takdir etmek, onları içime çekmek ve her muhteşem detayı hafızama kazımak istiyordum. Ama Ashley'in kılıcı gelip kara muhafızın hançerini elinden aldığı anda, her şeyin kontrol altında olduğunu anladım.

Kapıya doğru dönerek Madwulf'u aramak için dışarı çıktım. Eğer çoktan kumdan kurtulmuş ve gemiye doğru yola çıkmışsa, gitmesine izin verecektim. Ama aynı zamanda dışarıda kimin kaldığını görmem ve kaçış için çevreyi temizlemem gerekiyordu.

Palanın kabzasına sıkıca tutunarak sessiz adımlarla ilerledim ve kıyıya vuran dalgaların, tepemde çılgılık atan martıların ve uzakta Madwulf'un mürettebatının gemide gülüşmelerinin seslerini seçtim.

Eşikten dikkatlice adım attım, duyularım alarmdaydı. Kapının açısı *Blitz*'den uzağa bakıyordu. Onu görebilmek için köşeyi dönmem gerekiyordu.

"Rahip... Ashley," diye fısıldadım omzumun üzerinden. "Hadi gidelim."

Boğuk bir kadın çılgılığı kulaklarıma çarptı ve kafa derimde karıncalanmalar yarattı.

Ses kulübenin yanından geliyordu, sanki bir el ağzını boğuyormuş gibi bozuktu. Sonra başka bir feryat daha katıldı, daha tiz, daha genç, daha kadın.

Bir çocuk.

Kalbim Carolina'daki kışın soğuşunu hissetti, uzuvlarım dehşet içinde dondu. Bu adadaki kadınların başına neler gelmiş olabileceğini düşünecek vaktim olmamıştı ama bunu ilk elden görmek üzereydim.

Bir sarsıntıyla kendimi korkunun pençesinden kurtardım ve ilerlemeye başladım. Ta ki bir el gömleğimin arkasını tutana kadar.

Omzumun üzerinden Ashley'in gözlerini daha önce hiç görmediğim kadar sert buldum, ağzındaki tıkaç gittiği için dişlerini gösteriyordu. Yanında, Priest'in kaba ağzı kaşlarını çatarak sabitlenmişti.

Onlara dinlemelerini söylemek zorunda değildim. Ağlama sesleri daha da yaklaştı, daha da yükseldi. Saniyeler sonra Madwulf, on üç yaşından büyük olmayan minyon sarışın bir kızı sürükleyerek köşeden çıktı.

Saçlarında bir yumruk ve minik boğazında bir bıçakla, çenesini

Gözden uzak bir şey.

Ayak sesleri ilerledi. Korsanlar köşeyi döndü ve kendimi birkaç dakika önce kulübeden çıkmış olan altı kadar adama bakarken buldum. İçlerinden biri, muhtemelen çocuğun annesi olan otuzlu yaşlarındaki **h ı ç k ı r a n** bir kadını eliyle ağzını kapatarak zapt etmişti.

Kaçma umutlarım yanan bir gemi gibi denizin dibine battı.

Palayı daha sıkı kavradım. Priest ve Ashley iki elleriyle bıçakları yumruklayarak beni kuşattılar.

"Ne istiyorsun?" Ashley sanki beni geri itmeye hazırlanıyormuş gibi bana yaklaştı ve hafifçe önüme kaydı. "Gemim ve askerlerim zaten senin elinde. Kariyerim mahvoldu. Londra'da bir daha yüzümü gösteremeyeceğim. Hayatım bitti."

Kelimeleri sızlanan, kendini beğenmiş bir sesle söylemedi. Düşük rütbeli hizmetkârlar için ayırdığı bir tonda soğuk bir şekilde konuştu. Ya da onun yakışksız tavırlarının öldürücü tarafını kışkırtma hatasına düşen aptallar için.

"Kafan bedeninden ayrılana kadar hayatın sona ermiş sayılmaz," dedi Madwulf. Silahlarınızı yere bırakın." Kızın saçlarını sertçe çekerek hıçkırmasına neden oldu. "Yoksa bu küçük güzel kız bir sonraki gün doğumunu göremeyecek."

Anne korsanın elinin arkasından feryat etti, korkusu göğsümden acı kıvılcımları damlattı. Madwulf boş bir tehdit savurmamıştı. Gözleri, biz izlerken çocuğu kesmenin intikamcı beklentisiyle yanıyordu.

Çaba sarf ederek, elimdeki palayı bırakacak kadar gevşettim. Ama Priest ve Ashley hareket etmedi.

Onlara "Yapın," dedim. "Onu öldürecek."

Her iki yanımdaki güçlü eril enerji hareketsiz duruyordu.

Boynumu çevirdiğimde, Priest'in o bıçak gibi keskin gözleriyle bana öfkeyle baktığını gördüm. Evet, o da en az benim kadar bundan nefret ediyordu. Ama bunu sert ve kavgacı bakışlarıyla vurgulamasına gerek yoktu.

Geri adım atmayı reddettim ve onun kaşlarını çatmasına kendi kaşlarımla karşılık verdim. Sonunda öfkeli bir homurtuyla silahlarını teslim etti.

Ashley ile aynı dirençle karşılaştığımda, bıçaklarını bırakana kadar yerimde durdum. İkisi arasında hiç böyle bir eziyet görmemiştim. Silahsız ve savunmasız olduğumuz için hayatta kalma şansımızın **y o k** denecek kadar az olduğu doğrudu. Ama bir planım vardı.

"Kızı serbest bırak Madwulf." Kollarımı kavuşturarak göğsümün hızla inip kalkmasını engelledim. "Ne istediysen yaptık."

Hiçbir uyarı olmadan, kulübenin her iki yanından yeni bir korsan sürüsü yayıldı. Bir anda istila edilmiştik ve gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Düşman kalabalık üzerimize çok hızlı ve çok fazla silahla saldırdı. Bazıları bizi yere serdi. Diğerleri

kollarımızı iple bağladılar.

Öfke ve çaresizlik içimi kapladı. Gözlerimi çocuktan ayırmadım, yanlış bir hareketin onun hayatını sona erdireceğini biliyordum.

Saniyeler içinde Priest, Ashley ve ben Madwulf MacNally'nin korkunç gözetiminde ellerimiz arkadan bağlı olarak dizlerimizin üzerine çöktük. Gözlerimi tıkayıp beni esir alan kişiyi bulanıklaştırsalar bile lanet olası gözyaşlarımın akmamasını emrettim.

Kızı yakındaki bir korsanın kollarına itti ve bana sadece şeytani olarak tanımlanabilecek bir şekilde baktı. "Öldürün onları."

Etrafımda, Ashley'in kafasını hedef alan bir mızrak geriye doğru kalktı.

"Hayır! Bekle!" Sesimdeki histeri havayı deldi. "Bende istediğin bir şey var!"

Madwulf elini kaldırarak bıçaklı adamı durdurdu. "Elinde hiçbir şey kalmadı Bennett. Takas edecek hiçbir şeyin yok. Ama bana şunu söyle. Yabani Rahip neden babasını öldüren kadın için hayatını feda etsin?"

Gerçek bu. O hâlâ bendeydi ve benim lehime çalışacaktı. "Rahip Farrell benim kocam. Ve babasından nefret ederdi."

Madwulf gözlerini keskin ve inanmaz bir şekilde kıstı.

"Ne yapıyorsun, Bennett?" Priest arkamdan homurdandı. "Kapa çeneni ve bırak ben halledeyim-"

Öfkesinin üzerine konuştum ve Madwulf'a sevgilim ve kocam arasındaki bu talihsiz duruma nasıl geldiğimi anlattım. Priest'in sadakatsizliğini, iki yıl boyunca beni nasıl aradığını, Ashley'in gözetimine nasıl girdiğimi ve sonunda ona nasıl aşık olduğumu anlattım.

Atladığım tek önemli ayrıntı Jade'e yaptığım hileydi. Madwulf'u mürettebatımın beni denize attığına ve arkalarına bakmadan kaçtıklarına inandırdım. Kalyonumun bu adanın diğer ucunda beni beklediğini bilmesini istemedim.

"Demek çapkınla evlisin." Madwulf önümde volta atıyordu. "İkisini de seviyorsun. İkisi de seni seviyor ve ben onları öldürmezsem muhtemelen birbirlerini öldürecekler, öyle mi?"

"Muhtemelen."

Olabilir. Belki de değildir. Birbirlerini nereden tanıdıkları sorusu hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu.

Madwulf iğrenmiş bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Eğer çapkın seni seviyorsa, neden seni frengiye maruz bıraksın ki?"

"Zaten vardı ve gerçekten Kaptan, bu benim endişelerimin en küçüğü." Bu ifadenin samimiyetini sesime ve gözlerime yansıttım. "Onlar için ölürüm. Hayatlarını bağışlayın, ben de size her zaman sahip olabileceğinizden çok daha fazla servet vereyim."

Blitz'i komutanız altına alın."

"Servetin nerede, genç kız?" Madwulf gülerek etrafına bakındı. "Hiçbir şeyin yok!"

"Ben Edric Sharp'ın kızıyım, seni cahil katran. Bütün ganimetleri nereye gitti sanıyorsun?"

"Yalan söylüyor!" Y a n ı m d a diz çöken Priest böğürdü ve kendisini tutan ellere karşı sarsıldı. "Söylediği hiçbir şeye inanmayın."

Madwulf bizi yakından izlerken üzerine bir durgunluk çöktü. Dikkatini çekmiştim. "Bay Farrell'ın üzerinde paha biçilmez bir pusula var." İçeri çektim derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Lütfen onu bundan kurtarın. Bu babama aitti."

"Memnuniyetle." Madwulf adamlarından birine başıyla işaret etti.

En değerli varlığım, kaynayan, hırlayan kocamın bedeninden koparılırken içimdeki her şey durdu. Bir elden diğerine geçip Madwulf'ta son bulurken bakışlarım cilalı pirinç muhafazaya yapıştı.

"Bu bir bulmaca." Boğazımdaki düğümü yuttum, kederimin parlamasına izin vermedim. "Babam tüm hazinelerini sakladı, bulunduğu yerin haritasını o pusulanın içine kilitledi ve asıldığı gün bana verdi. Anahtar deliği, doğru hareket kombinasyonu ile kendini gösterecektir. Anahtarı boynumda taşıyorum."

Bir düzine çift gözün ani parıltısı boğazımı yaktı.

"Onu açamazsın," dedim aceleyle. "Kafamın içinde kilitli olan gizli talimatlar olmadan olmaz. Eğer ölürsem, şifre de benimle birlikte ölür. Eğer Priest ve Ashley'i öldürürseniz, ben de onlarla birlikte ölürüm, çünkü yaşamak çok acı verici olur. Talimatlar için bana işkence edebilirsiniz ama yemin ederim Madwulf, eğer onlara zarar verirsiniz, benden geriye kırılabacak bir şey kalmaz."

"Şifreyi bilmiyor. Bu bir numara." Priest ayağa kalkmaya ve ileri atılmaya çalıştı, ancak yüzü kuma gömüldü.

"Lanet olası bir pusuladan ya da gizli bir haritadan hiç bahsetmedi." Ashley dişlerini gıcırdattı. "Seni vahşi bir kovalamacaya sürüklüyor. Beni Nassau'da Priest'in peşinden gönderdiğinde de aynı şeyi yapmıştı."

Ellerimi ipe doladım. *Sinir bozucu, aşırı korumacı pislikler.*

Madwulf dalgın dalgın, "Kocayı ve korsan avcısını bağlayıp bir ağaca asın," dedi, bakışları elindeki pusulaya kilitlenmişti. "Bu boynundaki yeşil taşla mı açılıyor?"

"Evet, anahtar ve hareketlerin bir kombinasyonu."

"Pekâlâ." İlerledi ve diz çökmüş halimle göz hizama çömeldi. "Açın, ben de adamlarınızın yaşamasına izin vereyim."

Birkaç metre ötede, Priest ve Ashley ağızlarındaki tıkaçların arkasından kükreyip hırladılar,

Kendilerini bir palmiye ağacına bağlayan adamlarla boşuna dövüşüyorlardı.

Onların eziyetini aklımdan çıkardım ve Madwulf'un teklifine odaklandım.

Birincisi, ona güvenilemezdi. Pusulayı hemen açabilsem bile haritayı alır, üçümüzü de öldürür ve babamın hazinesine el koyardı. İkincisi, son yedi yılını aletin kilidini açmaya çalışarak geçirmiştım ama hiç şansım olmamıştı.

Ama bu Priest'le yaptığım son konuşmadan önceydi. Pusulacının oğlundan öğrendiklerini paylaşmadan önceydi.

Her enstrüman bir anahtar ve sözlü talimatlar listesiyle birlikte üretilmiştir. Vücudunuzda saklayacak bir şey ve zihninizde saklayacak bir şey.

Cevap kafamın içinde gömülüydü. Talimatları bana babamın verdiğinden emindim. Ama nasıl? Bir bilmeceyle mi? Bir şarkıyla mı? Tanrım, onu tanıdığım on dört yıl boyunca bana o kadar çok şey öğretmişti ki, bunların çoğunu şarkı sözleri ve hikâyelerle anlatmıştı. Yarisını bile hatırlayamıyordum.

Şu anda önemli olan tek şey Madwulf ve haydut çetesini sevdiğim iki adamı öldürmeden bu adadan çıkarmaktı.

"Sana güvenmiyorum, seni aşağılık köpek." Elinde tuttuğu pirinç alete ters ters baktım. "Onu açmak mı istiyorsun? İşte şartlarım. Burada başka kimse ölmeyecek. Ne o küçük kız ne de annesi. Ne Priest ne de Ashley. Beni de yanında götür. Demir aldığımızda, Priest ve Ashley'nin hala hayatta olduğuna dair görsel kanıt istiyorum. O zaman bulmacayı çözmek için biraz zamana ihtiyacım olacak. Bunu yaptıktan sonra haritayı bana göstermeden alabilir ve beni istediğiniz adada karaya çıkarabilirsiniz."

Son kısmı gerçekleşmeyecekti. Madwulf, babamın ganimetlerini geri almaya çalışmadığımdan emin olmak için beni öldürecekti.

"Açılması ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kafamda bir sürü kombinasyon var." Ona bir anahtarın ve bir talimat listesinin kullanımıyla ilgili ayrıntıları nasıl yeni öğrendiğimi hızlıca açıkladım.

"Kilidi açabileceğinden emin misin?"

"Yemin ederim." Alnımı kalçasına koydum ve bu itaatkâr hareketin onu harekete geçireceğini bilerek orada tuttum.

Ayağa kalktı ve beni de yanına çekti. "Hadi tartılalım, çocuklar!"

Eli kolumda, yürüyüşüne ayak uydurmaya çalışarak peşinden tökezledim. Etrafımızdaki kumsal çoraktı, tüm çiftçiler ve balıkçılar ya evlerinde saklanıyor ya da ölmüşlerdi.

Palmiye ağacının yanından geçerken, Priest ve Ashley'in ağzı tıkalı, öfkeli bağırışlarının titreşimleri içimi sıktı. Nefesimi içime çektim ve üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi silerek fırladım.

Ayak sesleri beni takip etti ama ağaca ulaşmayı başardım ve Priest'in kucağına yığıldım,

kollarım bağı bir şekilde iniyordum.

"Kuş adası," diye fısıldadım panik içinde. "Beni orada bul."

Kolları beni uzaklaştırdı ve bir el boğazımı sıkarak beni boğdu. "Ona ne söyledin?" Madwulf yüzünü benimkine dayadı, öfkeyle.

"Seni affediyorum." Boynumu bükerek Priest'in alev alev yanan gümüş gözlerine kilitlendim. "Tüm kızgınlığım ve küçümsemem... Tanrı şahidim olsun, Priest, hepsi gitti. Seni seviyorum." Bakışlarımı Ashley'e çevirdim, yüz ifadesini kaplayan soğuk ve sert öfke karşısında ürperdim. "Ben de ikinizi seviyorum."

"Bu kadar yeter." Madwulf güldü ve başını salladı. "Ben gözyaşı dökmeden gidelim."

Priest ve Ashley'den yayılan öfke ve kutsal olmayan şiddetin gücü göğsümü tutuşturdu. Madwulf beni çekip götürürken bakışlarım onlardan ayrılmadı. Onları tekrar görecektim. Buna inanmak zorundaydım.

At sırtında seyahat ederlerse iki ya da üç gün içinde Harbour Adası'na ulaşabilirlerdi.

Eğer *Jade* bir ay bekledikten sonra hâlâ orada demirlemiş olsaydı, beni avlamak için bir gemileri olacaktı.

Madwulf'u Anguilla'nın kuzeyindeki küçük ıssız adaya -hayatımda hiç görmediğim kadar çok yuva yapan kuşun evi- bir rota çizmesi için kandırabilirsem -Rahip ve Ashley beni bulacaktı.

Belki. Umarım.

Çok fazla "*eğer*" vardı. Çok fazla.

Kalbim o kadar acı verici bir şekilde daraldı ki, kendi içine çökerken mide bulandırıcı bir çırtırtı hissettim.

Hayatım boyunca birçok çılgın plan yaptım. Bazıları işe yaradı. Bazıları ise muhteşem bir şekilde başarısız oldu. Bu şimdiye kadarki en zayıf, en delik deşik planım olabilir.

Madwulf beni uzun tekneye doğru sürüklerken, kıyafet eksikliğime lanet ettim. Bir kez daha *Blitz*'e sadece bir erkek gömleği ve yeşim taşıyla biniyor olacaktım. Bu sefer *Ashley'nin* gömleği. Ve yıpranmaktan çok daha kötüydü, kalçalarımın etrafında lime lime sarkıyordu.

Mürettebat frengi kapmaktan korktuğu için bana tecavüz etmedi. Ama bir kadına zarar vermenin sayısız başka yolu vardı.

Forty-five

Blitz'in pruvasında dururken, gözüme bir dürbün tuttum ve göğsümdeki ezici rahatlamaya gömüldüm. Uzaktaki palmiye ağacı, ona bağlanmış vahşice kararlı iki adamla birlikte küresel alanı dolduruyordu.

Hâlâ hayattaydılar ve birkaç dakika içinde onlara yönelik en büyük tehdit bu koydan çok uzaklara yelken açacaktı.

Arkamda denizciler ırgatın başında geriniyorlardı. Diğerleri halatları çekiyor ve heyecanlı kahkahalarla uluyorlardı. Demir sudan yükseldi. Yelkenler sallandı. Çarşaf lar tısladı ve ana yelken sertçe döndü, ticaret rüzgârının gücüyle heyecanlandı. Savaş gemisi orsa yaparak kumdan uzaklaşıp açık denizin mavi dalgalarına doğru geniş bir kavis çizerken ılık bir spre y yanaklarımı yaktı.

Omurgamda bir karıncalanma oldu ve cam tuttuğum yerden çekildi. Demir bir kelepçe ayak bileğime dolandı ve kısa bir zincire bağlanarak beni üst güvertedeki ön direğe sabitledi. Orada, canlı tavuklar, keçiler ve domuzlardan oluşan bir hayvanat bahçesinin ortasında kaderimi beklemeye başladım.

Ashley gemisini böyle pis bir kargaşa içinde görse kriz geçirirdi. Daha düne kadar bu adamların çoğunun ona son derece disiplinli ve saygılı bir şekilde rapor verdiğini düşününce. Zenginlik ve neşe vaa dinin her ruhu satın alabileceğini sanıyordum.

Madwulf bana doğru ilerlerken buna güveniyordum.

Bir kol mesafesinde çömelmiş, arkasında duran iki canavar korsan da ona katılmıştı. İfadem i boşalttım, omuzlarımı dikleştirdim ve onun sert bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim.

Sonsuz saniyeler boyunca benimle kasıtlı olarak rahatsız edici bir göz teması kurdu. Gözdağı vermek için yapılmış bir taktik. Daha uzun oturdum, kımıldamadan bekledim.

"Arkadaş olabiliriz, Bayan Sharp." Pusulayı uzattı, alman için beni cesaretlendirdi. "Sadece şifreyi ver."

"Sana bir şey vereceğim, sevgilim." Ağzım buruştu. "Sızan bir kızarıklığa ne dersin? Ya da kel bir kafaya? Sadece biraz daha yaklaş."

Dişlerinin arasından tısladı ve artık çenesinden sarkmayan kızıl sakalına uzandı.

"Oh, Tanrı aşkına." Arkamdaki direğe yaslandım, uzandım. "Koca cesur İskoçyalı şaka kaldıramıyor mu?"

"O konuda değil." Bakışları boğazıma daldı ve yeşim taşında daraldı. Anahtar deliği olmadan onun için bir işe yaramazdı. Belki de bu yüzden henüz onu benden almamıştı. "Bana bulmaca hakkında bildiğin her şeyi anlat."

"Şey... Babam onu bana verdiğinde," dedim duygusuzca, yalanın kokusunu almayacağını umarak, "bir kuş adasından bahsetti."

"Nerede?"

"Anguilla yakınlarında, sanırım." İçimi çektim. "Gerçekten bilmiyorum. Gençtim."

"Başka ne var?"

"Gerçekten Kaptan, anılarımı gözden geçirmek ve kombinasyonu çözmek için zamana ihtiyacım var. Ama *bulacağım*. Eğer gözümün önünden çekilir ve beni yalnız bırakırsanız o lanet şeyin kilidini açacağım."

Priest ve Ashley'e Harbour Adası'na kadar yarışmaları ve *Jade*'i Eleuthera sahilinden aşağıya, bulunduğum yere doğru yelken açmaları için zaman tanımam gerekiyordu. Herhangi bir gecikmeyle karşılaşmazlarsa *Blitz*'in sadece üç gün gerisinde kalacaklardı.

"Bir teşvike ihtiyacın var." Madwulf ayağa kalktı ve ellerini arkasında kavuşturdu.

Teşvik mi? Gerildim, tüm kaslarım tetikteydi. İki haydutu ileri atıldı ve iki yanımda yükseldiler. İrkilmedim, İskoçyalıdan başka tarafa bakmadım.

Bakışlarını adamlara çevirdi ve bir saniye sonra beni ayağa kaldırıp aralarında tuttular.

Nabzım hızlandı. Bacaklarım su gibi oldu ama bakışlarımı Madwulf'tan kaçırmayı reddettim.

Madwulf'un tayfasından üçüncü bir adam yanımda belirdi. Yumruklarında kılıç gibi geniş, yassı bir tahta tutuyordu.

Yutkundum, dilimi, yüzümü ya da ayaklarımın altındaki güverteyi hissedemiyordum.

Bir hareket bulanıklığı içinde korsanlar kollarımdan tutup beni bir o yana bir bu yana savurdular. Tekmelemeye ve kıvırmaya çalıştıkça bileğimdeki demir derimi yaraladı. Ama sayıları ve güçleriyle beni alt ettiler.

Beni istedikleri yerde tuttukları için dirseklerimi sıkıca kıvırıp hayati organlarımı korumaktan başka çarem yoktu.

Tahta sallandı ve kalçamın ön kısmına çarptı. Dişlerim dilime çarptı. Bağırarak ve tüm vücudum teselli edilemez bir acıyla sarsıldı.

Başım öne düştü ve dayanılmaz nefesler alarak inledim, acıya yalvardım, durması için yalvardım. Sanki bacağım bedenimden koparılmış gibi hissediyordum.

Ziftler beni güverteye fırlattı ve uyluğuma bir acı dalgası daha gönderdi. Orada öylece yattım, kıymıkların acısıyla nefes nefese kaldım.

Doğrulup oturabilmem için bir dakika geçmesi gerekti. Karşı kalçama yaslanarak Madwulf'un acımasız bakışlarını toplayabildiğim en cesur yüz ifadesiyle karşıladım.

"Yarın, sabah saat sekizde döneceğim." Pusulayı kucağıma bıraktı. "Kilit açılmazsa, başka bir teşvik sağlayacağım. Bunu her sabah yapacağım ve her teşvik giderek daha ikna edici olacak. Umarım çok kırılmadan bulmacayı çözersin."

O uzaklaştı, ben de pusulayı göğsüme bastırdım ve gömleğimin hâlâ kulübedeki adamın yapışkan kanıyla dolu olduğunu fark ettim. Kendimi hasta hissettim. Korkmuştum. Kızgın.

Günlük dayak.

Kalçamdaki korkunç ağrı sabaha daha az belirgin olacaktı. Bunu yapabilirdim. Amiralin amiral gemisinde iki hafta boyunca işkenceye katlanmışım. Tahta bir kalasla kemiklerime vurulan darbeler daha az rahatsız edici, ruhuma daha az zarar vericiydi. Bunu atlatabilirdim.

Priest ve Ashley'i tekrar görmeyi vazgeçemeyecek kadar çok istiyordum.

İki elimle yaralı bacağımın dizini kavrayarak onu önümde sürükledim. Boğuk iniltilerime engel olamadım. Acı içimi ateş gibi sarmıştı ama bacağım kırık gibi görünmüyordu. Görünürde kemik çıkıntısı yoktu. Doğal olmayan açılar yoktu. Belki sadece kas ve bağ hasarı vardı.

Caribbee sıcağı solgun tenimi yakıp kavururken, armanın oluşturduğu gölgelik bir alana kaçtım. Sonraki birkaç saat boyunca o gölgeyle birlikte hareket ettim, güneşin geçişiyle birlikte güvertede süzülürken serin korumasından umutsuzca yararlandım.

Blitz doğuya yöneldi. Kuş adası güneydoğuydaydı. Madwulf yemimi yutmuş olsaydı, oraya gidiyor olacaktık. Ama bunu bilmek için çok erkendi.

O gece güvertede sırt üstü uzanmış, yıldızların aydınlattığı gökyüzüne bakıyor ve babamı düşünüyordum. Bütün öğleden sonra pusulayla oynadım ama onu açmaya hiç niyetim yoktu.

Bunu çözmenin zamanı gelmişti. Ön direğe zincirlenmiş bir halde, yarın kesin bir işkenceyle karşı karşıyaydım. Bir noktada, merhamet karşılığında kombinasyondan vazgeçmek zorunda kalacaktım. Ama önce bunu çözmem gerekiyordu.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve babamın İrlandalı aksanıyla duyduğumu hatırladığım şiirleri, şarkıları ve tekerlemeleri zihnimden geçirdim. Tanrı'nın yaraları, onu özlemiştim. Bugün hayatta olsaydı, belki de bulmacasını çözmem bu kadar uzun sürdüğü için beni hayal kırıklığına uğrattırdı.

Hazır olduğunuzda ne yapacağınızı bileceksiniz.

Bunu söylerken ne demek istediğini bilmiyordum ama pusulası sahilde bıraktığım iki adamı kurtarmıştı. Hazinesini aşk uğruna takas etmeme aldıracağını sanmıyordum.

Belki de doğru zamanda kilidi açarsam benim de hayatımı kurtaracaktı. Sadece güçlü ve sabırlı olmam gerekiyordu.

Ancak gücüm önümüzdeki birkaç gün içinde sefil bir şekilde azaldı.

Her gün sabah nöbetinin sekiz çanında Madwulf alt güverteden çıkardı. "Pusulanın kilidini aç, genç kız."

"Deniyorum."

Önümde sakince durarak zalimlere işaret etti ve tahta parçasının vücudumun başka bir yerine zarar vermesini soğukkanlılıkla izledi. İkinci gün kaburgalarım, üçüncü gün omzuma çarptı. Dördüncü sabah, acı o kadar büyüktü ki uyuyamadım.

Titrememi durduramıyordum. Sızlanmayı durduramıyordum. Yemek yiyemiyor, nefes alamıyor ya da her kasımı ve kemiğimi yok eden korkunç, sürekli acının ötesinde hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Bacağım kalçamdan dizime kadar siyah ve mavi hasarla şişmişti. Üzerinde duramıyor olsam da, bu çektiğim sıkıntıların en küçüğüydü.

Sol göğsümün altındaki kemik merdiveni birkaç yerden kırılmıştı. Bundan emindim, çünkü her nefes alışımında çığlık atıyor ve hırıltılar çıkarıyordum. Ve kolum tepki vermeyi reddediyordu. Hiçbir şekilde kalkmıyor ya da hareket etmiyordu. Çıkık omuz mu? Muhtemelen daha kötüsü.

Dişlerim durmaksızın takırdıyor, sinirlerim ve kaslarım durmaksızın seğiriyor ve kasılıyordu. Acı beni yönetiyor, motor fonksiyonlarımı ele geçiriyordu ve korku dayanabileceğimden daha fazlaydı. O kalastan gelecek bir darbeye daha dayanabilecek miydim?

Ay ve yıldızlar üzerimdeki nöbetlerini bırakmışlardı. Bulutlar gökyüzünü kaplamıştı, siyah ve düşünceli, *Blitz*'le birlikte aynı rotada ilerliyorlardı sanki.

Nereye gidiyorduk? Pusula güneyi gösteriyordu. Kuş adasının yönünü. Ama dört gün sonra çoktan varmış olmalıydık. Çok doğuya gittiğimizden ve varış noktasını aştığımızdan korkuyordum. *Jade'in* varış noktası, eğer her şey umduğum gibi gittiyse.

Madwulf bir rotadan hiç bahsetmedi ve mürettebat da bundan söz etmedi.

Yolculuk boyunca Ashley'nin gemisinde yüksek sesle ve gürültülü bir şekilde yaşadılar, yüksek ruhlarla uçtular. Gece gündüz içki içiliyordu. Taze kesilmiş etlerle karınlarını doyurdukça çiftlik hayvanları azalıyordu. Bazen bana çiğ artıklar atıyorlar, gülüyorlar ve sanki vahşi bir köpekmişim gibi mesafelerini koruyorlardı.

Sanki.

Aşırı içki içmeleri, yemek yemeleri ve genel olarak yaramazlık yapmalarının bir sonucu olarak, bir haftanın daha iyi bir kısmı boyunca pek bir şey yapamadılar. Madwulf bu eğlenceye katılmadı. Cesaretlerini de kırmadı. Güvertenin altında kalarak, muhtemelen özel kamaranın lüksünden yararlandı ve Ashley ile paylaştığım yatakta uyudu.

Her şeyi görmezden gelme alışkanlığım oldu. Asi şenliklere sırtımı dönerek oturdum, kucağımdaki pusulayı çevirdim ve bildiğim her kafiyei okudum. Bir yandan da gözlerimi uzaktaki ufka dikmiş, yelkenlerin görünmesini bekliyor, umuyor ve diliyordum.

Jade'in bu yüz silahlı savaş gemisine tekrar yaklaşma ihtimali beni ölümüne korkutuyordu. Ama mürettebatım bu sefer neyle karşı karşıya olduklarını biliyordu ve Priest ile Ashley de onlarla birlikte olacaktı. Ashley *Blitz*'in zayıflıklarını biliyordu. Onu yenebilecek biri varsa, o da oydu.

Daha fazla fırtına bulutu içeri girerek ufuk görüşümü çaldı. Yoğun bulut beni güverteye, küpeşteye, aşağıya bakmadığım sürece herhangi bir şeye ya da hiçbir şeye bakmaya zorluyordu. İstismara uğramış bedenime bir anlık bakışım beni acının, karanlık ve umutsuzluğun bulunduğu gölgelere itti.

Dördüncü sabah Madwulf gözle görülür bir telaşla önümde volta attı. "Paspas sopası üzerindeki ölü kafası gibi görünüyorsun. Gerçekten iğrençsin. Seni savaşa sürmezdim."

"Cehennemde çürü."

"Pusulayı aç, Bennett." "Ona git dedim-"

Eller arkamdan fırladı ve yaralı omzumu geriye doğru çekti. Eklem çıgılık atarak boynumdan ve göğsümden acı bıçakları fırlattı.

Saldırganıma bir başkası daha katıldı ve birlikte dirseğimi ön direğe dayayıp, ön kolumu kerestenin ötesine uzatarak tuttular. Omzumdaki acı o kadar acımasızca zonkluyordu ki mide bulandırıcı, baş döndürücü sersemlikte boğuldum. Görüşümü siyah noktalar kapladı. Asit boğazımı yaktı ve aşırı tükürük ağzımı doldurdu.

Tahta kalaslı vahşi yaklaştı.

"Hayır." Başımı çılınca salladım ve boş bir çabayla pusulayı yere düşürdüm.

pislik serbest. "Hayır, hayır, hayır, hayır! Lütfen! Kilidi hemen açacağım. Söz veriyorum."

İki adam beni zapt ederken, elindeki tahtayı sert ve hızlı bir şekilde ön koluma savurdu. Darbe şimşek gibi çaktı ve kolumu yanlış açıyla geriye doğru savurdu. Dirseğimden bileğime kadar kemiklerim kırıldı.

Çığlık attım, acıdan boğuluyordum. Buz, ayaklarımdan göğsüme doğru yükseldi ve kaynayan bir kusmuk patlaması tarafından takip edildi.

Midemdekiler dudaklarımdan dışarı fırladı. Bayılmadan önce hatırladığım son şey buydu.

Forty-six

Babamın sözlerinin kanatlarında kendime geldim.

Başlangıç ve bitiş kuzey.

Sıcak, yatıştırıcı brogue'u arkamda, başımın üstünde ve etrafımda bir yerlerden bana şarkı söylemeye başladı...

Oh, üzgün dostum, kılıcımın darbesiyle

Kuzeyden güneye, klik, klik

Güneyden doğuya, bir tik

Marazi sözlere sahip neşeli bir melodi olarak hatırlıyordum. Bunu düşünmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gerisi nasıldı? Etrafımdaki garip ıslak sisin içinde mırıldanarak ve kelimeleri arayarak süründüm.

Ta ki keskin, bıçak gibi bir zonklama beni gafil avlayana kadar.

Bir solukla kendimi yüzüstü yatarken, boğulurken, denize batmış gibi boğulurken buldum. Güverte altımda uzanıyordu. Çiftlik hayvanlarının pis kokusu burnuma doldu. Kollarım ve bacaklarım ağırlaşmış, tüm vücudum sıırılsıklam olmuştu. Tahmin etmem gerekirse, biri beni uyandırmak için üzerime bir kova su dökmüştü.

Sesler uzaktı. Garip. Sesler. Biri benimle konuşuyor, adımı tekrar tekrar söylüyordu. O İngiliz aksanı hiç mantıklı gelmiyordu. Onu tanıdım ve başımı çevirerek yüzünü aradım ve sefaletten göz kırptım. Yüce Tanrım, her yerim acıyordu.

Gözlerim açıldı ve Teğmen Flemming'in endişeli yüz ifadesine baktım.

Üzerime eğilen sarışın doktor uzandı ve çenemi hafifçe iki yana yatırdı. Acınası gözlerinin kenarları kırış kırış olmuş, yüzü korkudan solmuştu.

Yüzündeki kederli ifadeye bakılırsa, buraya gönüllü bir acemi olarak gelmemiştii. O da benim gibi bir tutsaktı. Çünkü her korsan mürettebatının bir doktora ihtiyacı vardı ve Flemming de *Blitz*'deki tek gemi cerrahıydı.

"Neredeyiz biz?" Mırıldandım.

Gözleri etrafımızda uzanan, içen ve geçiren korsanlara kayarken başı aşağı eğildi ve hafifçe titredi.

"Kolun ayarlanması ve desteklenmesi gerekecek efendim." Flemming arkasına yaslandı ve görüş alanımın dışında duran kişiye baktı.

"Onu düzeltmek umurumda değil." Madwulf'un sesi göğsümden buzlu su gibi süzüldü. "Sadece pusulayı açacak kadar uzun süre hayatta kalmasını sağla."

Bulmacayı çözme görevi birdenbire çok büyük, çok imkânsız geldi ve boynumu çevirip kolumun parçalanmış enkazını gördüğümde bu his daha da arttı.

Dirseğimin iç kısmına yakın kanlı bir oyuktan parçalanmış beyaz bir kemik çıkmıştı. Ön kolum doğal olmayan bir açıyla dışa doğru kıvrılmış, güvertede ölü, yerinden oynamış bir şey gibi yatıyordu.

Midem sıkışıp kabarıırken öğürdüm ve sessiz bir çığlık attım. Ağzımdan viskoz, acı bir sıvı fişkırdı ve titreme... Tanrı beni korusun, titreme çok güçlüydü, kontrol edilemezdi. Yaramın büyüklüğü beni zorlarken, her kasımı çalıştıran ve her sinirimi parçalayan bir şiddetle sarsıldım.

Kaderimi anlamak için Teğmen Flemming'in acımasız yüzüne bakmaya gerek yoktu. Bundan sağ çıkamayacaktım. Kalbim bunu başından beri biliyordu ama içimdeki inatçı siper bunu kabullenmeme izin vermiyordu.

Flemming bir ilaç şişesini eğip açıkta kalan kemiğimin üzerine cızırdayan bir sıvı döktüğünde, kutsal olmayan acı beni tekrar karanlığına çekmeye çalıştı. Kan damarlarımda soğuk akıyordu ve nefeslerim sıkılı dişlerimin arasından ıslak bir şekilde tıslayarak geçiyordu, her nefes verişim ağıt seslerimin üzerine biniyordu.

Pusun içinden son bir dilek yüzeye çıktı. Babamı darağacında asılı bulduğum günden beri içimde taşıdığım bir dilek.

Ölmeden önce, onun pusulasının içini görmeliydim. Benim için bıraktığı her şeyi tutmaya, koklamaya ve okumaya umutsuzca ihtiyacım vardı.

Flemming ağzıma suyla ıslatılmış bir bez sıkarak sıvı verdi. Sonra iki korsan tarafından kuşatılmış erzak sandığıyla birlikte güvertenin altında gözden kayboldu. Madwulf onun yerini alarak içeri girdi.

Kışkırtılmayı reddederek dudaklarımı birbirine bastırdım ve sessizce ona baktım.

"Her şey yolunda, genç kız." Tırnağıyla yanağıma dokundu ve yüzümdeki ıslak bukleleri usulca temizledi. Sonra pusulayı yanımdaki güverteye koydu, gözleri sert, niyetli ve kararlıydı. "Kilidi aç ve tüm acı

gider."

"Evet." Oturur pozisyona geçmeye çalışırken dişlerim gıcırdadı ve dilimi kesti.
"Yardım... edebilir misin...?"

Sağlam kolumu kavradı ve beni yukarı çekti. Ani hareket beni dönen, kör edici bir mide bulantısı girdabına sürükledi. Sırtım ön direğe yaslanana kadar bu sefaletin içinde debelendim.

Halsizlik, ağrı ve yorgunluk vücudumu sarmış, beni garip ve rahatsız bir çöküşe itmişti. Bayılmadan doğrulamıyor ya da hareket edemiyordum, bu yüzden beni bıraktığı yerde kaldım, pusulayı zincirinden tutarak kalçama yaklaştırdım ve tüm konsantrasyonumu bulmacayı çözmeye harcadım.

Saatler geçti ve gece çok erken çöktü. Bilinç kaybı nöbetleri sırasında değerli zamanımı kaybettim ama babamın bana öğrettiği şarkıyı hatırlamaya yaklaşıyordum. Bildiğim tek tekerleme buydu ve yön bulma noktalarından bahsediyordu. Ama enstrümanı ilahiyle birlikte kaç kez çevirirsem çevireyim, hiçbir şey olmuyordu.

Karanlık hiç yardımcı olmadı. Kalın, siyah bir sis örtüsü geminin üzerinde asılı duruyor, ay ışığını, fener ışığını ve etrafımdaki her şeyi söndürüyordu. Pusuladaki kadranı göremiyordum ve her geçen dakika bedenim pes etmeye başladı.

Sabah korkunç bir uyanışla geldi. Uykudan kaçmıştım ama zihnim doğru çalışmıyordu. Şarkının tamamını hatırladığım anlar oldu ama pusula adımların kombinasyonuna yanıt vermedi. Bir şeyleri yanlış yapıyordum.

Zamanım kalmamıştı.

Nemli, yoğun sisin arasında Madwulf'un silueti belirdi.

Tam zamanında, biri geminin çanına vurdu. Bir kez... İki kez... Her sekiz çınlama arasında, yuva yapan kuşların ciyaklamalarını duyduğuma yemin edebilirim. Kalbim sarsıldı.

Madwulf arkamdaki bir şeye başıyla işaret etti. Geldiğini görmedim ama yüzümün yan tarafına çarpmadan önce havada ısıklık çalarak sallanan kalasın sesini duydum.

Şiddeti beni yana doğru uçurdu, kulağımı ve çenemi sarsıcı bir gök gürültüsüyle parçaladı. Güverteye yığıldım, pusulayı tutuyor ve boğucu, sakatlayıcı bir acı havuzunda yüzüyordum.

Dudaklarımdan kan fışkırdı. Ağızım açık kaldı ve boğazım çığlıklarımınla çiğ çiğ yandı. Tiz sesimin titreşimi kafatasımdaki ıstırap patlamasıyla savaşıyordu. Ama ben duyamıyordum. Tek bir ses bile algılayamıyordum.

Acı tarafından bütünüyle yutuldum, şaşırtıcı sessizlikte ağladım. Güverte yanağımın altında sert ve yapışkan bir haldeydi, acının sürekli yumruğu

Her yönden, kaburgalarımı yırtarak, kolumu kemirerek ve bir kılıcın yorulmak bilmeyen saplanması gibi başımı delerek.

Ağızımdan kanlı damlacıklar sıçradı ve güverteyi kirletti. Tek yapabildiğim o kırmızı kan taneciklerine bakmaktı ve o gürültüsüz berraklık anında zihinsel olarak mırıldandım.

*Oh, zavallı adam, hayatın sona
erecek Ve ben öyle diyorum ve öyle
biliyorum
Oh, üzgün dostum, kılıcımın darbesiyle
Kuzeyden güneye, klik, klik
Güneyden doğuya, bir tik
Üç kez keseceğim seni, doğudan
batıya Bir kez mızraklayacağım
seni, batıdan kuzeye
Söyle bana, ölü adam, sonun geldi
Seni denizin derinliklerine bırakacağım,
orada köpekbalıkları vücuduna sahip olacak.
Ve şeytan ruhuna sahip olacak*

Tıklama, tik tak, bir kez, üç kez lafları daha önce mantıklı gelmemişti, bu yüzden o kısımları görmezden gelmiştim. Belki de yanlış yaptığım yer orasıydı.

Kararlılık devreye girdi.

Ağırlığımı yaralanmamış omzuma vererek yan yattım ve hâlâ pusulayı tutan elimi yüzüme doğru sürüklerken tahmin ettiğimden daha fazla enerji harcadım.

Kalın ve koyu renkli bir leke sağ gözümü bulanıklaştırdı. Şişmiş deri mi? Kırık damarlar mı? Kısmi görüşün içinden görmek için zorlandım. Daha da kötüsü, hâlâ tek bir ses bile duyamıyordum. Nefeslerim bile kesilmişti.

Önemli değildi. Derinlere dalıp gücümün son kırıntısını **d a** topladığım için dinlememe gerek yoktu. Sadece uyanık kalmak ve kadranı çevirmek için yeterli cesarete ihtiyacım vardı.

Dünya babamın şarkısına ve elimdeki pirinç kasanın dönüşüne daraldı. *Kuzeyden güneye*. İbrenin döndüğü orta pime bastım. *İki klik sesi*. Az önce içeride bir yayın serbest kaldığını mı hissettim? Nabzım hızlandı.

Dikkatle, aceleyle tekerlemedeki adımları takip ettim, acı vücudumda aşağı yukarı gezinirken dişlerimi sıktım, beni içten dışa doğru sarstı.

Şarkının sonuna geldiğimde, iğne yuvasından fırlamış gibi dengesiz hissettirdi. Şoktan titreyerek yavaşça kaldırdım. Bunu daha önce *hiç* yapmamıştı. Kadranı pusulanın üzerinde tutan her neyse, dişlek pençesini açan bir mengene gibi dönüp duruyordu.

Boynumdaki deri tangayı çözüp taşı ortasındaki deliğe yerleştirirken parmaklarım titredi.

Uydu.

Başlangıç ve bitiş kuzey.

Pusulayı kuzeye çevirdim.

Gövdenin içinde bir dizi yay titreşiyordu. Kulaklarım duymadığı için mekanik hareketleri algılayamıyordum ama haznenin içinde dönen bir yığın çark ya da dişleri olan, kolları çentiklere kaydıran ve pimleri kaydıran dişliler hayal ediyordum. Belki de o kadar karmaşık değildi ama bu lanet şey yedi yıldır aklımdan çıkmıyordu.

Şimdiye kadar.

Muhafazanın etrafındaki mühür ayrıldı ve bir an için gözlerime inanamadım.

Kilit açıldı.

Onu açtığımda ve içinde her biri yeşim taşından daha büyük olmayan iki minyatür kâğıt tomarı bulduğumda acı dolu nefesler aldım.

Kullanabildiğim tek elimle küçük kâğıt rulolarının üzerine uzandım ve parmaklarımı acı içinde bir tanesini açmaya çalıştım. Babamın el yazısını gördüğüm anda bu yorucu çabaya değdi.

Benim güzel kızım,

Eğer bunu okuyorsanız, muhtemelen bu dünyadan gitmiş ve öbür dünyada sizi bekliyor olacağım. Sana anlatacak çok şeyim var.

Küçük kâğıt elimden kapıldı. Duyamadığım bir feryatla peşinden koştum. Sadece uzuvlarım işbirliği yapmadı. Bedenim, babamın mektubunu çalan eli yakalayamayacak kadar kırılmıştı. Pusulayı, yeşim taşını ve ikinci parşömeni alan başka eller üzerime düştü.

Bana saldıran keder hantal ve yıkıcıydı. Kanımı zehirle, havamı dumanla ve uzuvlarımı kurşun ağırlıklarla değiştirdi. Nefes alamıyor ya da hareket edemiyordum. Yine de denedim.

Sisin içinden uzandım, şiddetle titreyerek beni dinleyecek birilerini aradım.

"Lütfen. Babamın mektubu... Sana yalvarıyorum." Kelimeleri zorladım ama hiçbirini kulağıma ulaşmadı. "Duyamıyorum. Kulaklarım... Bir sorun var. Sadece mektubu görmek istiyorum. Lütfen."

Yoğun sis grinin soluk tonlarında parlıyor, ben yan yatmış, pek çok yerim kanamış ve çatlamışken etrafımda dönüyordu. Bu açıdan, yanağım güvertedeysen, sayısız siyah botun etrafımda dolaşmasını izledim. Bir

Çift yüzümden bir santim ötede durdu ve Madwulf çömeldi.

Küçük parşömenlerden birini tuttu ve büyük parmaklarının arasında açtı. Sonra okumaya başladı.

Dudaklarına odaklandım ve *kız* kelimesini seçtim. Mektubu yüksek sesle okuyordu, babamın sevgi sözcüklerini okuyordu ama ben hiçbirini duyamıyordum. Zalim ağzını şekillendiren ağır aksanını yorumlayamıyordum.

"Lütfen, Kaptan." Elimi ona doğru kaldırmaya çalıştım. "Bu... benim için yazılmıştı. Duyamıyorum..."

Kâğıdı güverteye bıraktı ve kâğıt kıvrılıp eski haline döndü. Botlarını döndürdü ve dikkati elindeki ikinci parşömene kilitlenmiş bir halde uzaklaştı.

Mektup sadece iki, üç adım ötede duruyordu. Bileğimdeki zincir ulaşabilirdi.

Dene, Bennett. Yapabilirsin.

Göğsüme doğru yuvarlandım, çığlıklarımı yuttum ve kana bulanmış buklelerimi yüzümden uzaklaştırdım. Baş döndürücü acıya karşı koyarak dirseğimin üzerinde kendimi ileri doğru sürükledim. Çalışan bacağımın ayak parmaklarıyla bir santim daha ittim. Kolumun ham kemiğini güvertede sıyırdım. Kan kustum. Isırdım. Tekrar ittim.

Tanrım, bana güç ver.

Sadece patlamadan önce gazeteye ulaşmam gerekiyordu.

Sadece ona ulaşmama yardım et. Yüce Tanrım, tek istediğim bu.

Kırık kolumu öne doğru ittim, takip ettim, tekrar çekiştirdim, açıkta kalan kemiği güvertedeki dikişlere yakaladım. Bağlıydım. Hareket etmeye devam ettim. Çok yaklaşmıştım.

Bir botun burnu rulo halindeki mektubun üzerine bastırdı. İçim burkuldu.

Bir el küçük parşömeni kaptı.

Madwulf eğildi ve gözlerimle buluştu. Söylediği korkunç şey her neyse kulaklarımda durdu. Bakışlarımı tutarak mektubu yavaşça, kasıtlı olarak küçük parçalara ayırdı, pruvaya doğru götürdü ve kalıntıları kenara fırlattı.

Gitti. Yok oldu.

Asla geri gelmeyecekti. Kelimeleri asla bilemeyecek, okuyamayacak ya da duyamayacaktım.

Acı o kadar güçlü, o kadar korkunçtu ki, onun ağırlığı altında çöktüm. Elimde kalan tek şey içimde yanan keder, beni ateşle kucaklayan kolları ve kemiklerimdeki eti söken dişleri olan bükülmüş küçük arkadaşım. Onun daraltıcı pençesine gömüldüm ve beni bitirmesi için yalvardım.

Yine de bedenim ölmeyi reddetti.

Madwulf'un adamları beni yukarı çekip ön direğe bağladılar. olmadan

Ayakta duracak gücü bulamayınca, beni kalçalarımın, uyluklarımdan ve kaburgalarımdan yakalayan ipe doğru büküldüm. Kollarım yanlarımda zorlanıyor, kırılan her kemik ve parçalanan her tendon bağların sıkıcılığına sürtünüp itilirken beni başka bir acı katmanı ile cezalandırıyordu.

Sonra çekip gittiler.

Niyetlerini anlamak için duymama gerek yoktu. Beni burada ölüme terk etmişlerdi.

Bu arada son keçiyi de kesmişler ve şarap fıçılarının tortularını elden ele dolaştırmışlardı. Ashley'nin adamları neşeli yaşamak ve zengin olmak umuduyla Kraliyet Donanması'nı terk etmişlerdi. Şimdi yapacaklardı.

Ellerinde babamın haritası vardı.

Mürettebatın morali gülümsemeler ve danslarla yükselirken, benimki düştü.

Yüzümün yan tarafında şişlik oluşmuş ve gözümü kapatmıştı. Çenem, Yanağım ve kulağım devasa bir ateş düğümü gibi zonkluyor ve geriliyordu. Kırık kaburgalarımdan her nefesi bir darbeye dönüştürüyordu ve koluma bakmayı reddediyordum. Bayılmadan yapamazdım.

Halatlardan kurtulma ve kendimi denize atma isteğiyle çılgına döndüm. Burada olmayan herhangi bir yerde olmak, bir direğe asılıp ölümü beklemek istiyordum.

Buradan ayrıldığımda acı beni takip edecek miydi? Priest ve Ashley'i bir daha göremezsem, öyle olacağını hayal ettim. Acının daha kötü olacağını hayal ettim.

Saatler günler gibi geliyordu ve ben hâlâ duyamıyordum. Öğleden sonra nöbetinin çanları çalmış olmalıydı, çünkü nöbetçiler değişmişti. Kasvetli havanın aksine.

Geminin etrafındaki sis yoğunlaşmış gibiydi. Hareket etmiyorduk.

Rüzgar kesilmişti. Yelkenler gevşemişti. Dalga olmadığını anlamak için kulaklarıma ihtiyacım yoktu. Gelgit yoktu. Gemi sallanmıyordu. Karaya yakın mıydık?

Soluk, belirsiz sis yayların ötesini görmeyi engelliyordu. Gözlerimi yukarı kaldırdım ve çapraz ağaçlara odaklandım. Eğer duyabilseydim, takırdayan dişlerimi, inleyen nefeslerimi ve kalbimin ölmekte olan atışlarını dinliyor olacağımı hayal ettim. Kalbimin yavaş yavaş enerji kaybeden bir davul gibi gümbürdediğini hissedebiliyordum.

Güverte, kırık kulaklarıma sessiz geliyordu. Bir piponun parıltısı, bir fenerin titreşimi... Karanlıkta gözüme başka bir şey çarpmadı. Bir saat daha geçti. İki saat. Yine de bakışlarımı çapraz ağaçlardan ayırmadım.

Saat tekrar değişti.

Kendimin solduğunu, uzuvlarımdan bunaltıcı nemde üşüdüğünü hissettim. Ateşim yükseliyordu.

Sonra tepemizde bir şey kanat çırpıttı. Tüyler. Kanatlar. Kırmızı bir gaga parıltısı. Ve bir tane daha.

Bu deniz kuşu türünü tanıyordum. Alçak, kayalık kayalıklara akın ettiler.

Kuş adası.

Kalbim stres ve acının verdiği yorgunluğu bastırarak yeniden çalışmaya başladı. Madwulf yemimi yutmuştu.

Dakikalar sonra, bir anlık dalgınlıkla, sancak tarafından bir geminin sisi yararak geçtiğini gördüm.

Silueti buharda bir delik açtı ve hayalet bir gemi gibi sisin içinden çıktı. Sis kümesi korkudan titrer gibi gövdesinden uzaklaştı.

Dudaklarımı birbirine kenetleyerek çılgın nefeslerimin selini hapsettim.

Sessizliğin ortasında hava kıpırdamıyordu, rüzgâr ürpertici bir şekilde ölüydü. Cam gibi pürüzsüz suyun üzerinde kayıyordu. Çiy, armasının çizgileri boyunca parlıyordu. Güvertesi silahlarla donatılmıştı.

Onun kudretli direklerini nerede olsa tanırım.

Jade dövüşmek için gelmişti.

Forty-seven

Jade sinsi ve karanlık bir şekilde *Blitz*'le birlikte bordadan bordaya kayarak içeri süzüldü. Direkleri denizden yavaşça yükselen dev bir canavarın dokunaçları gibi başının üzerinde beliren geminin serenlerinin etrafında sis kıvrımları oluşmuştu.

Sis, uğursuz durgunluk, yıkıcı bir intikam vaadi-hepsi beni ruhuma kadar sarstı, beni en acı çeken, en savunmasız derinliklerimde öldürdü. Onu görünce hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Aynı zamanda, kan dökmeye hiç bu kadar aç olmamıştım.

Madwulf'un sarhoş haydutları onu sisin içinde fark ettiklerinde artık onlar için çok geçti.

Saniyeler içinde mürettebatım mızrakları ve kalasları fırlatıp gemiye doluştu, gözleri dönmüş ve ağızları bir karış açtı. Keşke birleşik kükremelerini duyabilseydim.

Keşke ayakta durup onlarla birlikte savaşabilseydim.

Thanatos'un günahları kalplerini süslesin ve kılıçlarını kana bulasın.

Blitz'de Madwulf'un korsanlarının direnişiyle karşılaştılar. Ama onun sarhoş piçleri pusuyu bozmaya hazır değildi. Onlar silah sandıklarını karıştırırken, adamlarım kılıçlar, çakmaklı tüfekler ve bordalama baltalarıyla üzerlerine saldırdı.

Çalışan tek gözümün bulanıklığı sayesinde, önlerine çıkan her vahşiyi kesen Reynolds ve Jobah'ı gördüm. Bilincimi kaybetmemek için savaşarak ve sevdiğim iki adamı bir an olsun görebilmek için çaresizce kalabalığı araştırdım.

Düşman süngülerini savuşturan, kılıçlarını saplayan, çakmaklarını ateşleyen, kılıçları havada çarpışan ve bedenleri düşüp çırpınarak ölen mürettebatımın sayısı giderek artıyordu. Kullanılmış barutun dumanlı kokusu burnumu yakıyor ve çok sayıda çizmenin yankısı ayaklarımın altındaki güverteyi sarsıyordu.

Her şeyi tüyler ürpertici bir sessizlik içinde yaşadım.

Priest ve Ashley beni mi çağırıyordu? Bilemezdim. Yapamadım

gemiler arasındaki kalaslara hücum eden adamların yüzleri seçilemiyordu. Sis, istenmeyen gemicileri püskürtmek için *Jade*'de kalanları tespit etmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Sonra, gürültüsüz kaosun ortasında, duman ve sisten oluşan pus titredi, ayrıldı ve bulutun içinden bir insan canavarı çıktı.

Gömleği parçalanmış ve kirlenmişti, bağcıkları kopmuş ve ön kenarları kemerlerine doğru sarkmıştı, boğazından beline kadar dalgalı bir kas duvarı ortaya çıkmıştı.

Kestane rengindeki saç tutamları örülmüş ve deniz kabuğu boncuklarla süslenmişti, üst yarısı yüzünden kazınmış ve bir gemici kuyruğuna takılmıştı. Geri kalanı gevşek yakasının ve kalın boynunun etrafında kıvrılıyordu ve parmaklarımın arasında kaydığını hissetmeyi arzuluyordum. Kocamı çok özlemiştim.

Kollarını sertçe iki yanında tutmuş, iki bıçağı yumrukluyordu. Birinin üzerindeki pirinç kabzayı tanıdım. Bana ve benden önceki babama aitti. Asıldığı gün onu sahilden almıştım.

Başını eğip çenesini göğsüne dayayan Priest, gümüş gözlerini benimkilere dikti. Karanlık ve vahşi bir kaşın altından parlayan gözler, görünüşümü anladıkça yağmur yüklü bulutlar gibi kararıyordu.

Beni bu halde görmek onun için zor olmalı -kolumdaki kemikler açıkta, etimin her santimi dövülmüş ve çeşitli renklerde şişmiş, ön direğe bağlı yarı çıplak bir ceset.

Bakışları nihayet hasarlı yüzüme döndüğünde, tavrı o kadar acıya bürünmüştü ki içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Kolları gerginlikle şişti, omuzları kalktı ve yayıldı. Ağzını açtı, dudakları geriye kıvrıldı, dişleri ortaya çıktı. Sonra *kükredi*. Duyamadım ama tüm vücudumla hissettim. Onun işkencesini. Yoğunluğunu. Vahşi göz teması. Önsezi. Tüylerim diken diken oldu.

Korkunç şeyler olmak üzereydi, çünkü kızgın değildi. Derinden, olağanüstü, acımasızca öfkeliydi.

Tüm öfkesiyle bana doğru saldırdı, asla başka tarafa bakmadı. Etrafında savaş devam ediyordu ama o durmadı. Bir kılıç yaklaştığında irkilmedi. Çok odaklanmıştı, bana ulaşmaya çok kararlıydı. Aradaki mesafenin yarısını silmişti ki, biri kavgadan koptu ve elinde bir kılıçla ona doğru koştu.

Priest saldırıdan kaçmak için kılını bile kıpırdatmadı. Buna ihtiyacı yoktu.

Ashley bir anda ortaya çıktı ve yıldırım gibi çarparak saldırganı bir kılıç darbesiyle neredeyse ikiye böldü. Sonra döndü ve benim bakışlarımla karşılaştı.

Mavi gözleri Priest'in fırtınasına karşı sakin, Priest'in öfkeli ateşine karşı buz gibiydi, ifadesi boş ve pürüzsüzdü, kaşları kısıtlamayla doluydu. Ama ben o maskenin ardını gördüm. Onunla hissettiğim her şey, dilediğim her şey döküldü.

Aramızda.

Sert zırhın altındaki adamı gördüm. Orada böğürüyordu. Çırpınıyor, bıçaklıyor ve yumruklarını ete geçiriyordu. Yüzeyde soğuk, hesapçı bir adam bakışlarını üzerinde tutuyordu ama o katı disiplinin altında intikam, kan ve Rahip'in istediği her şeyi istiyordu.

O *beni* istedi.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca kalbimin etrafına defalarca sardığım bandajlar soyuldu. Artık onlara ihtiyacım yoktu. Tanrım, her ikisine de korkunç, aptalca, tamamen aşkıttım.

Ashley, Priest'in yanında dururken daha uzun görünüyordu ve soğukkanlı tavrını korumasına rağmen, görünüşü beş hafta önce bu gemide tanıştığım aristokrattan çok farklıydı.

Kana bulanmış ve sıradan bir korsan gibi beline kadar soyulmuş olan vücudu, gövdesini çaprazlama kesen iki kalın deri palaskanın altında esneyen kaslarla parlıyordu. Dört tabanca tutuyorlardı. Boynunda iki tabanca daha sallanıyordu, Rahip bunlardan birini kaptı ve yanıma yaklaşan birine ateş etti.

İkisi olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru ilerliyor, her saniye durup daha fazla saldırganı savuşturmaya çalışıyorlardı. Kargaşayı takip etmek için azalan görüşüme güvenmek zorundaydım. Kara barut parçalarını, kıvılcım yağmurunu ve kan gölünü görene kadar bir blunderbuss veya çakmaklı tüfeğin ne zaman ateşlendiğini bilmiyordum.

Priest ya da Ashley vurulsaydı, geldiğini duymazdım. Düşene kadar haberim olmazdı.

Göğsüm acıyla sıkıştı, onlar yaklaştıkça tüm varlığım ilerlemelerine kilitlendi. Bedenim daha fazla dayanamayacaktı. Her nefes alışımında acı daha da büyüyor, daha da keskinleşiyor ve düşünme yeteneğimi tüketiyordu. Artık başımı dik tutamıyordum.

Sonunda bana ulaştıklarında, Priest ön direğin etrafından dolanarak beni keresteye bağlayan ipi kesti. Ashley kılıcını kınına soktu ve titreyen ellerini belimin yanında tuttu, sanki bana acı vermeden neremi kavrayacağından emin değilmiş gibi havada asılı kaldı.

Her yerim acıyordu. Ellerin baskısını protesto etmeyecek hiçbir parçam yoktu. Onunkini bile. Ama beni öldürse bile bu gemiden kurtulmak istiyordum.

"Yap şunu." Boğazım yandı, kuru ve kumlu. "Isırmayacağım."

Arkasından kudurmuş bir korsan koşarak geldi ve Ashley'in sırtına bir mızrak saplamaya hazırlandı.

"Arkanda," diye bağırmaya çalıştım.

Ama Priest çoktan oradaydı ve adamın yüzünü yarmıştı. Sonra korsanın kendi mızrağını kullandı ve karnına sapladı, karnını ve göğsünün bir kısmını açana kadar bıçağı yukarı doğru salladı. Adam yere düştü.

Priest k1çını d1nerek birine bir Şeyler haykırdı, 1fkelendi, t1k1rd1, y1z1 vahşi bir 1ılğınlıkla buruştu. 1fkesini en tehlikeli zirvesinde g1rm1Őt1m ama bu kadarını hiç g1rmemiŐtim. Vahşi g1zleri, Şeytani ifadesi ve değişken duruşu Şiddetli bir fırtınayı temsil ediyordu. Vahşi bir savaş. K1kreyen, t1keten bir gazap ateşi.

Korkunç biriydi.

Benim yanıma d1nerek Ashley'e bağırdı, o da sakın bir Şekilde cevap verdi, g1r1n1Őe g1re Priest'in 1fkesinden etkilenmemişti. Dudaklarını okumaya 1alıŐtım ama odağım azalıyordu, karanlık kenarlardan bastırıyordu.

Rahip bıçağı g1beğimin etrafındaki ipin altına kaydırđı ve durakladı. Eli titriyordu. G1ęs1 inip kalkıyordu. İçinde hırlayan 1fke için umutsuzca bir 1ıkıŐa ihtiyaç vardı.

Ashley belime dokundu, parmakları t1y gibi hafifti ve ağzından, sonunda sadece birkaçı Őeçilebilen bir dizi kelime d1k1ld1. "...Seni inciteceğim."

"Zaten yaralı."

G1zlerinin mavisini artık g1remiyordum, ç1nk1 1zerlerine d1Ően tehlikeli g1lgeler çok koyu ve kasvetliydi.

"Duyamıyorum. Ses yok." Ne kadar iyi konuŐabildięimden emin değildim. Y1z1m Şişmişti ve sesim kulaklarıma ulaŐmıyordu. "Madwulf'u bulun. G1vertenin altında. Aldı... Pusulayı açtı. K1ç1k bir harita. TaŐım..."

Babamın mektubu.

G1z1m1n kenarından bir damla yaş
s1z1ld1. Rahip çenesini d1zeltti, başını
salladı ve ipi kesti.

Prangalar ç1z1ld1 ve Ashley'nin kollarına d1Őt1m. Beni olabildiğince nazıkçe yakaladı ama içimdeki her Şey aynı anda hareket etti. Kemikler yerinden oynadı. Kaslar devreye girdi. Ağırlık yer değiştirdi. Şok edici, sarsıcı acı çok fazlaydı.

Mide bulantısı istila etti. Midem bulandı. Farkındalığım gidip geldi.

Ashley beni tahtaların 1zerinden *Jade*'e taşırken uyanık kalmaya 1alıŐtım. Omzunun 1zerinden, Priest'i *Blitz*'in pruvasında g1rd1m. Titreyen bir 1l1m arzusuyla parlıyordu, ifadesi kaynıyor, buruŐuyor, g1z1n1 kırpmadan y1z1n1 buruŐturuyordu. Beni gemimde sağ salım g1r1nce Madwulf'un peşine d1Őecekti, bunda hiç Ő1phe yoktu.

Yeni bir çift kol altımdan kaydđı ve k1peŐtenin 1zerinden çekilirken yeni bir cehennem seviyesiyle birlikte. Acı s1rekli dalgalar halinde geliyor, o kadar derine iŐliyor ve kemiriyordu ki ağlamamı durduramıyordum.

Ashley beni takip e t m e d i . Eğildi ve yanındakilerle hızlıca konuştu. *Jade*, muhtemelen bakımımıla ilgili g1ncellemeler ve talimatlar veriyor.

Eğildi, sıcak parmakları yaralanmamış kolumun elini buldu ve kaşlarını eklemlerime indirdi. Bu jeste d1kt1ę1 sevgiyi hissettim.

sonra doğruldu ve yüz ifadesini sertleştirdi. Sonra kılıcını çekti ve tahta boyunca *Blitz*'e doğru koştu.

Ne o ne de Rahip, işkenceme karışan her adam acımasızca ve acımasızca halledilene kadar geri dönmeyecekti.

Madwulf hariç.

Onu bulduklarında, ölümü birkaç saat ya da birkaç gün içinde sona ermeyecekti. Nefes almasını sağlayabildikleri sürece ona işkence edeceklerdi.

Bir başka ıstırap dalgası bedenimi hırpalarken, beni tutan adama baktım ve acının sisi içinde göz kırptım. Jobah'nın koyu renkli sıcak gözleri bana bakıyordu.

Tanrım, onu görmek içimi rahatlattı.

Sizi özledim Kaptan, diye mırıldandı, beni yavaşça, nazikçe güverteye taşıdı.

"Sen de, Jobah." Seslendirebileceğimden daha fazla.

Beni en son böyle kucakladığında, karnımdaki kılıç yarası yüzünden kan kaybediyordum. Ne yazık ki şimdiki yaralarım bin kat daha kötü acıyordu. Önümde uzun, kayalık bir yol vardı ve bu sefer savaştan sağ çıkabileceğimden emin değildim.

Bugün, dedi Jobah, dudaklarını her hecenin etrafında yavaşça şekillendirerek, *senin günün değil*.

Bana en sevdiğim sloganı hatırlatıyordu.

Gücüm olsaydı gülerdim. Ama o haklıydı. Bugün benim ölüm günüm değildi.

Göğsümün etrafını kararlılık sarmalları sardı. Yaşadığım sürece bu geminin kaptanı bendim. Bu yüzden sert bir yüz ifadesi takındım ve acımı yuttum. "Yeni yolcular... nasıl?" *Kötü dövölmüş iki adam mı? Köle gemisi mi?* Ne sorduğumu anladı mı?

Gölümseyen dudakları net bir cevap oluşturdu. *İyileşti*.

Güzel. Tanrım, bu harika bir haberdı. Eski cerrahım Ipswich, her zaman asık suratlı ve kaba olsa da, insanları kurtarmak konusunda etkileyici bir başarı oranına sahipti.

Jobah beni *Jade'in* alt güvertelerinden geçirirken, içimdeki huzur duygusu iliklerime kadar işledi. Sonunda evimdeydim. Eğer ölürsem, bu sadık dostlarımla çevrili gemimde olacaktı.

Kahretsin, hayır. Ölmeyecektim. Çok ileri gitmiştim. Yönetmem gereken bir gemim, babamın hazinesine giden bir haritam ve bana bağı bir mürettebatım vardı. Hayatta kalacaktım. Hayatta kalacaktım.

Jobah hedefimize ulaşmadan önce bayılmış olmalıyım. Hatırladığım bir sonraki şey keskin, burkucu bir acıyla yukarı doğru fırladığımdı. Sanki bir şey kırık kolumu kazıyormuş gibi hissediyordum.

Sesiz ulumalar dudaklarımdan dökölürken omurgam eğildi. Çok sayıda el beni düz bir yüzeye sabitledi. Tepemdeki kırışleri tanıdım. Duvarın

Pencereler. Duvardaki Caribbee haritası gobleni. Özel kamaramdaydım, masamın üzerinde yüzüstü yatıyordum.

Priest ve Ashley iki yanımda durdular. Reynolds ayaklarımı tuttu. Teğmen Flemming buradaydı ve Ipswich'in koluma yaptığı işkenceyi izliyordu. Sert ve metal bir şey ham kemiğe sürtünerek beni başka bir çırpınma krizine soktu.

Bana yardım ediyorlardı. Bunu bildiğim için ağlamamak ve hareket etmemek için çok uğraştım. Ama acı... Tanrı'nın kanı, daha fazla dayanamadım. Titriyordum. Titredim. Madwulf beni aldığından beri titriyordum.

Yüzümün üzerinde kocaman mavi gözler belirdi. Etkileyici gözler, yontulmuş çene, kaslı omuzlar ve bir gün tekrar hayran olmayı umduğum daha pek çok muhteşem vücut parçası.

Ben onu izlerken Ashley de beni izledi, tereddütsüz, kilitlenmişti. Çevremde, Priest doktorlarla konuştu, sözleri tehditkâr bir öfkeyle hararetle ve ateşliydi.

Ashley'e, onun dikkatle kontrol ettiği rezervine odaklandım. Bu kadar yakından bakması beni rahatsız ediyordu. Görünüşüm onu nasıl da rahatsız ediyor olmalı.

"Bakıyorum..." Dudaklarımı kısıtım ve yeni bir acıyla sessizce inledim. "Korkunç."

Sert bir şekilde yutkunurken bakışları benimkilerden ayrılmadı. Başını eğdi. Yavaşça göz kırptı. Sonra "*Güçlü*" diye mırıldandı. *Vahşi*. Kaşları çatıldı. *Çok güzel, Goldilocks*.

"Yalancı," dedim.

Ama onun sözleri bana kendime biraz hak vermem gerektiğini hatırlattı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca akıl almaz işkencelere maruz kalmıştım. Hâlâ hayattaydım. Hâlâ savaşıyordum. Babam benimle gurur duyardı.

"Madwulf?" Koluma bir şey bağlanırken dayanılmaz bir kasılma dalgasıyla yutkundum.

Ashley'nin ağzı "*Kontrol altına alındı*" kelimesini şekillendirdi.

Bakışları Priest'e kaydı, o da görüş alanımdan çıktı ve bir saniye sonra deri bir kese açarak geri döndü. İçinden pusulamı, yeşim taşını ve muhtemelen babamın hazinesinin yerini gösteren küçük parşömeni çıkardı.

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı gülümsetmeye çalıştım ama ağlamadan nefes alamıyordum.

Kanla lekelenmiş bir bez parçası çıkarırken yüz hatları sertleşti. Bezi açarak, içinde ne olduğunu görebilmem için aşağı doğru eğdi.

Kesik bir el.

Soluk, çilli bir cilt. Pürüzlü tırnaklar.

Madwulf.

Gözlerimi kapattım ve bunun birçok hediyenin ilki olduğunu bilerek başımı salladım. Şu anki durumumla Madwulf'un işkencesine katılamazdım. Ama Rahip'in bana bütün parçaları getireceğine güvenebilirdim.

Belki de bu onu bir hayvan yapıyordu. Onun vahşi davranışlarına alışmıştım. Aslında, bu beni ona sevdirdi. Belki bu beni de bir hayvan yapıyordu.

Ashley buna hiç tepki göstermedi. Amirale uyguladığı vahşete tanık olduktan sonra buna şaşırmadım.

Sonraki birkaç saat boyunca Ipswich ve Flemming yaralarım üzerinde hararetle çalıştılar. Çoğunda baygındım, bilincim kaynayan acı nöbetleriyle gelip gidiyordu.

Konuşabildiğimde, her bir yaranın nasıl oluştuğuna dair mimiklerle sordukları soruları yanıtladım. Sayıklamalarımın arasında, babamın mektubunun kaybına çok fazla takılmış olabilirim, ama Priest ve Ashley kederimi anladılar. Her kelime onlardan yayılan öfkeyi körüklüyordu.

Onlara soracak çok sorum vardı. Birbirlerini nereden tanıyorlardı? Yarın için planları neydi? Ve ertesi gün? Ve gelecek yıl? Geçen hafta boyunca birlikte ne konuştular? Benim hakkımda bildikleri her şeyi paylaştılar mı? Her biriyle olan geçmişimi? Ashley, Priest'e ilişkimize kaçmak için bir hile olarak başladığımı söyledi mi? Tekrar aşık olmak için yola çıkmadığımı? Kavgaya ettiler mi? İşleri yoluna koydular mı?

Şu anda birbirlerine karşı hoşgörölü görünüyorlardı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve onları sorgulayacak ne zihinsel kapasiteye ne de işitme yetisine sahiptim.

Yorgunluk beni çekiştiriyor, uzuvlarımı aşağıya doğru sürüklüyordu. Sadece uykuya ihtiyacım vardı ve o benim yakarışımı duydu. Derinliklerden yukarı uzandı ve beni aldı.

Uyandığımda, tek bir fenerin ışıltısı dışında kabin karanlık ve boştu. Ve Priest ve Ashley.

Doğal olmayan bir sessizlik içinde masanın üzerine uzandım. Ashley başımın yanındaki kenara oturmuş, yüzümü ve saçımı yıkıyordu. Rahip alt tarafıma eğildi ve çıplak vücuduma sıcak, ıslak bir havlu sürdü.

Acı, kolumda, kaburgalarımın ve başımın yan tarafında yoğunlaşan donuk sıkışma kasılmalarına dönüşmüştü. Hareket etmedim, konuşmaya çalışmadım. Ellerin okşamaları çok değerli geliyordu, her dokunuş hırpalanmış ruhuma ilahi bir merhem gibi geliyordu.

Rahip her çürük, ezik ve istismar edilmiş et parçasını temizlemek için zaman ayırdı. Kalçalarıma bir çarşaf örtüp ayağa kalkmadan önce incelemeyeceği ve şefkatle yıkamadığı hiçbir yerim yoktu.

Ashley saçlarımla işini bitirdi, parmakları uzun sarmal bukleler arasında engellenmeden kayıyordu. Saatler sürecektir bir iş olan her düğümü çözmüştü.

Anlayabildiğim kadarıyla birbirleriyle konuşmuyor ya da göz teması kuruyorlardı.

Yüzeyin altında kıskançlık mı kaynıyordu? Benim çıkarım için mi böyle davranıyorlardı?

Ben baygınken ne yaptıklarını bilmiyordum. Belki de birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Ama *bunu* takdir ettim. Her şey için. Her şey için. Onların burada olması bile isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Haftalardır ilk kez kendimi temiz hissettim. Sevildiğimi. *Güvende*. Belki de her şeye rağmen hayatta kalabilirdim.

Koluma baktığımda testereyle kesilmediğini gördüm. *Henüz kesilmemişti*. Bir tahta desteğe bağlanmıştı. Pürüzlü dikiş çizgileri kemiğin üzerindeki eti kapatıyordu. Enfeksiyon hâlâ ortaya çıkabilir ve kolumun kesilmesini gerektirebilirdi. Ya da daha kötüsü, beni öldürebilirdi.

"Teşhisim nedir?" Boş sessizliğin içinde sordum. "Kırık kol ve kaburgalar mı?"

Üstümde, Ashley başını *salladı* ve parmaklarını alnımda hafifçe gezdirdi, ağzı *Sarsıntı* kelimesinin etrafına dolandı.

"Başka bir şey kırıldı mı?"

Hayır, dedi ses çıkarmadan.

"Peki ya kulaklarım?"

Cevap vermeyince Priest başını salladı, yüz ifadesi fener ışığında acımasızdı. Sonra konuşmaya başladı, yüz hatları her kelimedede daha da sertleşiyor ve daha acımasız görünüyordu.

"Ne? Yapamam..." Kendi sesimi bile duyamıyordum. "Ne diyorsun sen?"

Genellikle alçak sesle hırlamasına eşlik eden bir yüz ifadesi takındı. Onu duyamadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. *Benim için* hüsrana uğramıştı.

"Doktorlar işitme duyumu düzeltemiyor," dedim.

Burun delikleri alevlenerek tahminimi doğruladı. Kalbim üzüntü ve öfkeyle doldu ama ağlayamayacak kadar yorgundum.

Tahta kafama çarptığında duyma yetimi kaybetmiştim. Beyin hasarı mıydı? Yoksa kulaklarımın içinde bir şey mi yırtılmıştı? Belki de kendiliğinden iyileşirdi. Zihnim, hasarın beyinle ilgili olması için fazla berrak ve odaklanmış görünüyordu.

Ya da o gece tekrar uyanana kadar öyle düşünmüştüm.

Birkaç saat içinde ateşli bir kafa karışıklığına sürüklendim. Kaslarıma uyuşukluk çöktü. Titreme vücudumu sarstı ve bulanık görüş etrafımdaki dünyayı karıştırdı.

Enfeksiyon başlamıştı.

Forty-eight

Sayıklamaya yenik düştüm.

Zaman akıp gitti. Bilinçli hissetme başlangıçlar ve duraklamalarla ilerledi. Doktorlar bulanık sessizliğin kenarlarında geziniyor, konuşuyor ve ilaç veriyorlardı ama ben bir anlam veremiyordum. Dudakları ya da vücut dilini okuyacak kadar konsantre olamıyordum.

Birisi beni kamaramdaki yatağa taşıdı. Ter ve şaşkınlıktan sıırsıklam olmuş bir haldeyken ağrılarım için afyon tentürü ve damarlarımdaki enfeksiyonu temizlemek için kan alma tedavisi uygulandı.

Kanama ve afyon tutarsızlığımı daha da kötüleştirdi. Günlerimi kaybettim.

Ya Priest ya da Ashley her zaman yanımda yatağa uzanırdı. Her zaman. Onları göremesem ya da duyamasam bile *hissederdim*. Saçımda bir el, tenimde parmak uçları, boynumda dudaklar, rahatlatıcı, güven verici. Hiç yalnız uyumadım.

Onların sürekli varlığı en karanlık saatlerimi aydınlattı.

Sisli aralıklarla, yatağın yanındaki masada beni bekleyen Rahip'ten yeni hediyeler buldum. Kesilmiş el ve ayak parmakları. İki kulak. Bütün bir ayak. Sonra bir diğerinin kütüğü. Uzuvarın çoğu kemiğe kadar yüzülmüştü.

-Muhtemelen testereyle kesilmeden *önce*.

Vücut parçaları geldiğinde, kolumun da aynı kaderi paylaşıp paylaşmayacağını merak ettim. Sık sık kontrol ettim, hala takılı olduğunu ve destek üzerinde yanımda yattığını görünce rahatladım.

Rahip tüyler ürpertici ganimetlerini getirdiğinde bazen aklım başımdaydı. Bir keresinde bana bütün bir kol getirmişti, kemiği benimki gibi çıkıntılıydı, sadece bu uzvun eli yoktu. Buna verdiğim tepkiyi inceledi, bakışları görkemli bir şekilde karanlıktı ve şiddetle dönüyordu. Kanlı bıçaklardan oluşan bir etek beline dolanmış, yüzü ve göğsü kanlı lekelerle kaplanmıştı.

Barbar bir savaşının örneğiydi. Sadece bedeni değil. Kalbi intikam için atıyordu.

Benim şerefime intikam.

Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum.

Sonunda hediyeler gelmeyi bıraktı ve Madwulf'un enfeksiyona ya da kan kaybına yenik düştüğünü anladım.

Birinin vücudunun parça parça doğranmasını izlemek, ölmek için son derece yorucu bir yoldu. Belki de kendim daha iyi bir ceza veremezdim. Yine de, keşke orada olsaydım. Keşke ölümcül darbeyi vuran ben olsaydım.

Ama ne yazık ki yatalak durumdaydım ve Rahip gerçekten de korkunç bir cellattı. Ona olan minnettarlığımı gözlerimle ifade etmeye çalıştım ama yüzümü doğru şekilde kullanamadım. Bu yüzden zayıf bir "Teşekkür ederim" ile yetindim.

Madwulf öldükten sonra Priest bir daha yanımdan ayrılmadı. O ve Ashley sırayla beni besliyor, yıkıyor ve lazımlıkta tutuyorlardı. Bir korsan kaptanı olarak en iyi anlarım değildi ama umursayacak gücüm de yoktu.

Rahip her gece burada uyurdu. Bazen benimle aynı yatakta. Diğer zamanlarda uyandığımda onu yatağın yanındaki sandalyede, yorgun bedenini dizlerinin üzerine çökmüş, başını ellerinin arasına almış bir halde bulurdum. Onu böyle sıkıntılı görmek kalbimi acıtıyordu. Daha da kötüsü, onu teselli edecek gücüm yoktu.

Ashley akşamlarını *Blitz*'de geçirirdi. Burada benimle birlikte olmadığı zamanlarda, kariyerinden geriye kalanları kontrol altına almaya çalışıyordu. Ben ön direğe zincirlenmişken, Madwulf'un adamları ambara kilitledikleri tüm askerlerle, Ashley'e sadık kalan tüm adamlarla övünüyorlardı.

Korsan avcısının hâlâ kendisine bağlı bir mürettebatı ve Kraliyet Donanması'na ait bir savaş gemisi vardı. Amiral öldüğüne ve düşmanları yok edildiğine göre İngiltere'ye dönebilir, nişanlısıyla evlenebilir ve benimle hiç tanışmamış gibi hayatına devam edebilirdi.

Eğer bunu yapsaydı, onun için savaşırdım. Ama önce bu enfeksiyonla savaşmam gerekiyordu. Bulanık kafama ve duyma eksikliğime rağmen *Jade*'in hareket halinde olduğunu biliyordum, bilinmeyen bir yere yelken açtım. Ashley'i hala her gün gördüğüm için, *Blitz* bizimle aynı rotada yelken açıyor olmalı.

Nereye? Sorularım titreyen başlarla ve sessiz güvencelerle karşılandı. Yatağımdan gemiye komuta etmeye çalışmak yerine sağlığıma kavuşmaya odaklanmamı istediler.

Reynolds kafasını sık sık içeri sokuyordu. Ateşten sersemlemiş halimle yüzü önümde bulanık bir hayal gibi duruyordu. Ama yokluğumda *Jade*'e komuta etmekle meşgul olsa bile beni sık sık kontrol ettiğini biliyordum.

Aslında şimdi buradaydı, Jobah ve Priest ile masada oturuyordu. Üçünü birlikte izledim, yoldaşlıklarını, kardeşliklerini. Priest sırtarak

Reynolds ve Jobah'nın kafasına vurdu. Jobah güldü ve ona karşılık verdi.

Rahip onları özlemişti ve bunun farkına varmak göğsümde yeni bir acıya yol açtı.

Onu sadece iki yıl boyunca karısından mahrum bırakmamıştım. Onu ailesinden de mahrum bıraktım. Kardeşlerinden. En yakın arkadaşlarını ona karşı kıskırttım ve taraf seçmelerini sağladım.

Bunun için kendimden nefret ettim. Sadakatsizliğini öğrendiğimde onu Nassau'da bırakmamalıydım. Onu yatağımdan uzak tutarken, mürettebatımın bir parçası olarak gemimde kalmasına izin verebilirdim. Duygusal olarak aşağılanmış bir kadın yerine bir kaptan gibi davranabilirdim.

O gece, yatağımda yanıma uzandığında, ona tüm bu pişmanlıklarımı anlattım. Sessiz, ateşli bir sersemlik içinde konuştum, düzensiz düşünce akışım konuştuğu anda kaybediyordu. Ama özünü duymuştu.

Kolları bana dolandı, incitmeden tuttu ve dudakları yanağımda tutkuyla hareket etti. *Seni özledim*'lerinin gürültüsünü ve *seni seviyorum*'larının sıcak nefeslerini hissettim. Şefkatli öpücükleri sözcüklerin olmadığı bir dilde çenemde geziniyordu. Sesten daha güçlü, konuşmadan daha derindi.

Her beyan kulak yoluyla değil, ruh yoluyla üretilen bir duyumdum.

Aklıma beni Jamaika'da bulduğu gece söylediği bir şey geldi.

Hiç kimse Edric Sharp için beslediğiniz ideallere ulaşamayacak.

"Bir konuda yanılmışsın." Dudaklarının hareketini izleyebilmek için başımı kaydırdım.

Sadece bir şey mi? diye sordu.

"Şey, hayır. Ama..." Kesik kesik bir nefes aldım, tüm vücudum alev alev yanıyordu ve soğuk terler içinde titriyordum. "Seni terk ettim. Senden vazgeçmeye çalıştım. Ama sen benden asla vazgeçmedin. Peşimi bırakmadın. Sana en çok ihtiyacım olduğu anda benim için geldin. Rahip... Babam için beslediğim idealin çok ötesine geçtin."

Hem o hem de Ashley. Komodor kariyerini, ailesini ve hayatını riske atarak beni -korsan tutsağı- amiralin amiral gemisinden uzaklaştırdı. Şimdi ise iki bin tonluk bir savaş gemisine, onu yüzdürecek mürettebatın çok az bir kısmıyla komuta ediyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafındaki derinleşen kırışıklıklar nasıl bir uykusuzluk baskısı altında olduğunu gösteriyordu. Yine de her gün burada benimle saatler geçiriyordu.

O ve Priest çok şey feda etmişlerdi. İyileşmeyi onlara borçluydum.

Kendimi toparlamam, kemiklerimi sertleştirmem ve savaş yarası içindeki bedenimi bu yataktan kaldırmam gerekiyordu. Bunu ne kadar çabuk yaparsam, o kadar az yük olurum ve babamın hazinesini o kadar çabuk bulup mürettebatıma sadakatlerinin karşılığını öderdim.

Ama enfeksiyonun benimle işi bitmemişti.

Akut ağrılarım, devam eden yüksek ateşle birleşince dehşete düşmem kaçınılmazdı. Priest, Ashley ve doktorlarımla yorgun gözlerinde derin bir hezeyana kapılma ve ölme tehlikesi belirliyordu.

Ateşim yükseldikçe, titreme duyularımı ele geçirdi ve bilincimi boğarak beni zihnimde tek başıma dolaşmaya bıraktı. Kendimi amiralin amiral gemisindeki deliğe geri dönmüş, ölümün pis kokusuyla çevrelenmiş bir halde buldum.

Ne zaman uyansam, çarpıtılmış gerçekliğin titreşimleri içindeydim. Hâlâ o kara deliğin içindeydim ve bir kapının açılıp kapanmasını izliyordum. Priest ve Ashley kapı aralığına girip çıkıyor, benimle ses çıkarmadan konuşuyor, bana uzanıyor ama hep çok uzakta kalıyorlardı.

Kelepçeli ve zayıf olduğum için onlara doğru sürünemedim. Bacaklarım hareket etmiyordu. Yavaş yavaş kapı daha az açıldı ve etrafımdaki karanlık daha da koyulaştı, daha uzun. Rahip'in parıltıları dönüştü. Yanakları çukurlaşarak yüzünü daralttı. Bıyıkları kalınlaştı, kısa bir sakala dönüştü. Onu zar zor tanıyabildim.

Ashley neredeydi?

Ona seslendim ama kapı aralığında görünmeyi bıraktı. Bazen Priest oradaydı, gümüş gözleri acımasız duygularla parlıyordu. Ama Ashley gitmişti. Onun yokluğunu eksik bir uzuv gibi hissediyordum.

Belki de beni ölümden uzaklaştıran itici güç buydu. Sessizliğin ve çürümenin boğucu kara deliğinden tırnaklarımla kazıyarak çıktım. Ellerim çırpınarak, kaslarım kıvrınarak ve ciğerlerim nefes nefese kalarak güneşin kör edici ışıklarıyla uyandım.

Hiç hareket yoktu. Sallanma ya da dalga yoktu. Karada mıydım?

Etrafım puslu görüntülerle doluydu - ipek kumaşlar, görkemli ahşap mobilyalar, işlemeli brokarlar, gümüş aplikler ve cerulean gökyüzüne açılan pervazlı pencereler.

Tuzlu su ve tatlı çimenli tarlaların birbirine karışmış aromaları burnumu gıdıklarken, hiçbir insan hissi duymuyordum. Ses yoktu. Hareket yoktu.

Hangi cehennemdeydim?

Forty-nine

"Ahoy? Orada kimse var mı?"

Kelimelerin ağzımdan çıkmasından daha hızlı bir şekilde, Priest yüzümdeydi, yatağa tırmandı ve parlak gri gözleri ve yeni tıraş edilmiş çenesiyle eğildi.

Her şey bir anda üzerime hücum etti; sorular, nefesler, baş dönmesi, neşe ve acı. Evet, acı devam etti. Ama tüketmiyordu. Hiçbir şey eskisi gibi hissettirmiyordu.

"Neredeyiz biz?" Cevap vermeyi reddeden kaslarıma komut vererek doğrulmaya çalıştım. "Ne kadar zaman oldu? Ashley nerede? Gemim nerede? Reynolds ve-"

Bir parmağını dudaklarıma bastırdı ve sabit bakışlarıyla beni sabitledi, beni sakinleştirdi, ciğerlerimi yavaşlamaya zorladı. Dokunuşu alnıma doğru yükseldi, avucu sıcaklığımı test etmek için düzleşti.

Ateş hissetmedim. Sadece iyileşen yaraların altında donuk ağrılar. Ve yorgunluk.

Hayatımda hiç bu kadar bitkin ve güçsüz hissetmemiştim.

Duyuma yetimin geri gelip gelmediğini sormasına gerek yoktu. Sesi ya da telaffuzu değerlendiremediğim için sesim onun kulaklarına uymayacaktı.

Seni seviyorum. Yontulmuş dudaklar, ağzımı ele geçirmeden bir saniye önce bu üç heceye şekil verdi.

Sıcak, telaşsız yalamalarla yudumlarken, beni tatlı tatlı, dilsiz ve beklentisiz öperken deniz ve deri kokusu duyularımı doydurdu. Elleri başımın iki yanında yatağın üzerinde duruyordu, kolları vücudunun üst kısmının ağırlığını destekliyordu.

Dudaklarımızın birleşmesi, uzun zamandır sakladığım ve koruduğum bir duygunun ciddiyetini serbest bıraktı. Nefeslerimizde uğuldayan aşka ve özleme teslim olarak, onun katıksız gücü altında eridim.

Dili ağzımın kenarında oynadı ama zorla içeri girmedi. Bu alan ve kontrol eden bir öpücük değildi. Bu onun bana uzanan ve beni okşayan, veren ve besleyen,

beni yeniden güçlü kılan bağılılığıydı.

Yer değiştirdi, dudaklarını artık acıyla zonklamayan yanağımda gezdirdi, boynumdan koluma doğru ilerledi...

Kol hala oradaydı, destek ve dikişler gitmişti. Garip, kaşıntılı, ağrılı... Bütün hissediyordum. İ dirseğimin yanındaki çapraz yara izlerinin üzerinde gezinen bir yolu öperken rahatlamam zordu, et pembe ve kabarcıklı.

Artık enfeksiyon yok. Ağzı iyileşmekte olan yaraya karşı kelimeleri şekillendirdi ve gülümsemesini, rahatlamasını hissettim, yukarı doğru kıvrıldı, hassas cildi gıdıkladı.

Deri bir tanga saçlarının st yarısını başının arkasında tutuyordu ama birkaç tel serbest kalmış, kadınsı bir zevkle bakılmaya alışkın bir yüzü ereveliyordu.

Biraz zayıflamıştı ama teni sağlıkla parlıyordu. Ellerimi eğimli omuzlarında, boynunun sütununda ve belirgin elmacık kemiklerinde gezdirmeyi çok istiyordum. Parmaklarım seğirdi ve onları yakalayıp çenesine doğru kaldırdı.

Anlık sıcaklık avuçlarına vurdu. Bu adam çok sıcak kanlıydı, her zaman yüzeyin hemen altında kaynayan bir öfkesi vardı.

Sadece saatler önce tıraş olmuştu, çünkü saten gibi teninde en ufak bir kirli sakal izi yoktu. Kaslı vücudunu tercih ettiği korsan tarzında bir gömlek ve pantolon sarıyordu, sadece bu giysiler daha temiz görünüyordu. Yırtık ya da kan lekesi yoktu.

Hala nerede olduğumuzu bilmiyordum.

Onları indirirken kollarım yorgunluktan titredi. Sonra uzaklaşarak yatak odasını görmemi sağladı.

Bana ocukken Charleston'da kaldığım odayı hatırlattı. Dört büyük ahşap direkli bir yatakta yatıyordum. Koyu renk ipek katmanları başımın üstündeki rayları örtüyordu. Yn halılar, porselen tabaklarla donatılmış bir masa, ışık sağlamak için gümüş aplikler; oda zenginlik ve zarafetle ışıldıyordu.

Yan tarafta, geniş bir kapıdan banyo odası gibi görünen bir yere geçiliyordu. Girişte, zarif bir tuvalet masasının yanında bir şevval ayna duruyordu. Bana göstereceği yansımadan korkarak başka tarafa baktım. ırılıplak, yaralı ve bir deri bir kemik olduğumu bildiğimden, üzerimdeki çarşafı k a l d ı r m a y a bile cesaret edemiyordum.

Bir oturma alanı, bir duvarı boydan boya kaplayan taş şmineyi çevreliyordu. Pencereleer başka bir duvarı kaplıyor ve anlayamadığım bir manzaraya bakan bir balkona açılıyordu.

"Neredeyiz biz?" Tekrar oturmaya çalıştım, bu çabadan dolayı titriyordum.

Bir kolunu sırtıma doladı, birkaç yastık ayarladı ve beni yarı oturur pozisyona getirdi. Kaburgalarım hareket ettikçe ağrıyordu ama idare edilebilirdi.

"Bunu çok sık yapıyorsun," diye mırıldandım. "Benimle ilgileniyorsun."

Memnuniyetle, dedi ses çıkarmadan ve dudaklarını dudaklarıma dayadı.

Tanrım, yine o ağız. Bir öpücükten öte, bir sözdü. Bir umut çırpınışı.

Arkasına yaslanarak yatağın başucundaki masaya doğru uzandı. Pusulam, küçük parşömen ve yeşim taşıyla birlikte oradaydı. Onlara uzandı ve bir parça parşömen aldı. Bir mektup.

Okumam için bana uzattı ve Priest'in kalın, eğik el yazısını hemen tanıdım.

Burası Ashley'in İngiltere'nin güneybatı kıyısındaki özel malikanesi. Dün seni Kuşlar Adası'nın yakınlarında bulmamızın üzerinden beş hafta geçti. Komodor Londra'da, mürettebatı ve gemisiyle ilgili meseleleri hallediyor. İş bittiğinde burada bize katılacak.

Yeterince iyileştiğinde, seni pencerelere götüreceğim.

Orada, Jade'in kayalıklarla korunan aşağıdaki özel limana demirlediğini göreceksiniz.

Ekibiniz kasabanın tadını çıkarıyor, meyhanede sorun çıkarıyor ve yerel kızları ayartıyor.

Mülkteki hizmetçiler ve kiracılar sağduyulu ve sadıktır. Burada güvendeziz.

Adamların güvende ve neşeli.

Tek önceliğimiz sağlığınıza kavuşmanızdır.

İki kez okudum ve başımı sallayarak onayladım. Her soruya cevap vermiyordu ama acil olanlara değinilmişti.

Demek burası Ashley'nin malikanesiydi. Yatak odasına yeni gözlerle baktım, buranın onun sevdiğini söylediği uçurumdaki malikâne olduğunu düşündüm. Yokluğunda burada kalmamıza -sevgilisi ve onun kocası- izin vermesi garipti.

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. "Ne zaman geldik?"

Dün. Sesi kulaklarımda kesildi.

Priest ve Ashley ben *Blitz*'deyken birlikte bir hafta geçirmişlerdi. Ve ben iyileşirken de beş hafta daha. Şimdiye kadar birbirlerini çok iyi tanımaları gerekirdi. Ama zaten iyi tanıyorlardı, değil mi?

"Sen ve Ashley birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Ona en fırtınalı bakışımı attım.

Uzaklara baktı, hiçbir şeye bakmıyordu. Bakışlarımla tekrar karşılaştığında ağzından bir dizi sessiz cümle döküldü. Her hızlı kelimedede daha da sinirleniyor ve daha da telaşlanıyordu. Yavaşlamaya ve anlamama yardımcı olmaya çalışmadığı için, bana gerçek cevaplar vermek yerine içini döktüğünden şüpheleniyordum.

Ona her şeyi yazmasını söyleyebilirdim. Ama beklemek için çok sabırsızdım.

tek bir heceyle cevaplayabileceği soruları vardı.

"Geçtiğimiz haftalarda Ashley ile bizim hakkımızda konuştun mu?" Yabancı sularda nasıl ilerleyeceğimden emin olamadığım için kaskatı kesildim. "Her şeyi konuştunuz mu? Evliliğimizi mi? Ayrılığımızı? Kaçmak için onu nasıl kullanmaya çalıştığımı anlattı mı?"

Her soru karşısında başını salladı, yüz ifadesi sert ve soğuktu.

"Beni yakaladığında *Jade'in* elinde olduğunu bilmiyordu." Zihnim tüm bağlantıları kurmak için yarıştı. "Ona söyledin mi? HMS *Blitz'i* bu yüzden avladığını biliyor mu?"

Başka bir baş sallama.

"Onun yatağına kolayca düşmedim. Yemin ederim." Boğazımda bir yutkunma düğümlendi. "Sana kızgındım ve yedek bir kaçış planına ihtiyacım vardı. Ve... Ondan etkilendim. *Etkilendim*. Hâlâ da öyle. Onu seviyorum, Priest. Ama onunla ilişkim başladığında, acı ve güvensizlikle doluydu. Ta ki beni amiralden kurtarana kadar. Sana bundan bahsetti mi? Amiral gemisine hapsedilmemden ve başıma gelen ihlalden?"

Evet. Dişlerini, sıcak bir tıslama sesi olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde sıkı.

Ayağa kalkıp arkasını döndü ve parmakları saçlarına saplanıp esneyip serbest kalırken yüz ifadesini gizledi.

"Rahip..." Onu incitmek istemedim. Artık istemiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Bir dönüş daha yaptı, elleri kalçalarında, başı eğik, ileriye doğru volta atıyor, arkaya doğru yürüyor, öne doğru dönüyor, bana bakıyordu. Sonra yanımdaki masaya baktı.

Bakışlarını küçük parşömene doğru takip ettim.

"Okudun mu?" Volta atmayı bıraktı. Başını salladı.

Kollarımı kavuşturdum, hareketin verdiği acıyı katlanılabilir buldum. "Bana bunun bir harita olduğunu söyle."

Ağzının kenarında bir sırıtış belirdi, kurtulmak için çabalıyordu. O dudaklara baktım, o "*Evet*" derken benimkiler de bir gülümsemeye dönüştü.

"Bana bir şey söyle." Gözlerimi kısmıştım. "Gemimdeki pusulayı nereye sakladın?"

Şimdi, verdiği yanıtı neredeyse kahkahalarla gülerek sırıtıyordu. *Jobah*.

"Jobah?" Bunu doğru okumuş olamam. "O lanet olası hain bunca zamandır elinde miydi? Onu öldüreceğim."

Yapmayacaksın. Gülümsemesini dizginlemeye çalışarak başını salladı.

Elbette haklıydı. Dümencim söz konusu olduğunda korkunç bir zaafım vardı. Yaptığı her türlü küstahlığın yanına kâr kalmasına izin veriyordum, çünkü mürettebatımdaki en temiz kalpli adam oydu. Ama yine de ona bu konudaki fikrimi söyleyecektim.

Rahip yanıma döndü ve parmaklarını benimkilere doladı. Ben ona bakarken

Ellerimiz, baş dönmesi tehdit ediyordu, enerjim zaten tükeniyordu.

"Haritayı güvenli bir yere koy," dedim. "Bu yataktan çıkana, yardım almadan yürüyene, kendi kendime beslenene ve banyo yapana kadar onu görmeme ya da sırrını öğrenmeme izin verme."

Motivasyona ihtiyacım yoktu ama göz kamaştırıcı ödülleri olan hedefleri severdim. Ne de olsa ben bir korsandım. Zenginlikleri ele geçirdim ve tadını çıkardım.

Seni yıkamayı seviyorum, diye mırıldandı.

"Nedenini hayal bile edemiyorum. İğrenç biriyim." Başımı dik tutmak için mücadele ederek yastıklara yaslandım. "Sanırım şimdi kısa bir uykuya ihtiyacım var."

Tehditkâr bir şekilde kaşlarını çattı ve üzerimi örten çarşafı çekti. Başımı geri çektim ama çenemi kavradı ve gözlerimi aşağıya doğru zorlayarak vücudumu gösterdi.

Beklendiği gibi, çürükler çoktan gitmişti. Ama kaslarım eriyip gitmiş, geriye bir zamanlar olduğum güçlü, savaşçı kadının cılız, kemiksiz bir hayaleti kalmıştı. Yine de hayal ettiğim kadar berbat değildi. Priest ve Ashley beni beslemişti. Zorla beslendiğimi, dilimde sürekli et suyu tadı olduğunu hatırladım. Beni hayatta tutmuşlardı.

Priest elini boğazımdan göğüslerime doğru kaydırды. Orada da kilo kaybetmişim ama o aldırımıyor gibiydi. Parmakları meme uçlarımin etrafında dolanarak oyalandı ve nefesleri göğsünün inip kalkmasını hızlandırdı.

Dudaklarını yaladı ve avucunu kaburgalarımaya dayayarak aşağıya doğru inmeye devam etti. Gerildim, haftalardır birlikte yaşadığım acıya hazırlandım. Acı kendini oraya sabitlemişti ama dokunuşunun ağırlığı beni ürkütmedi. Ağrı sadece kas hareketiyle alevleniyor gibiydi.

"Pekâlâ." İçimi çektim. "Demek istediğini anladım."

Ama o devam etti. Oramı dürttü, buramı okşadı, yavaşça, ustalıkla beni uyuşuk bir memnuniyet karışımına dönüştürdü. Beş hafta boyunca benimle ilgilendikten sonra, vücudumu benden daha iyi tanıyordu ve bunu her dokunuşunda kanıtlıyordu.

Bacaklarımin birleştiği yeri sonuna kadar sakladı. Parmakları buklelerin tutamını sıyırdı ve altındaki yarığın izini sürerek beni sahiplenici bir şekilde kavradı.

Sen. Öylesin. Çarpıcısın.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdığında dudaklarını net bir şekilde okudum, kalın koyu kirpikleri yukarı doğru kayıyordu. Belki o gümüş gözlerde şehvet vardı ama asıl duygu bu değildi. Bedenime olan yakınlığı daha derindi, bacaklarımin arasındaki eli cinsel niyetten daha derindi.

Bu bir sevgi eylemiydi. Onaylama ve kabullenme.

Ashley beni orada tatmin etmişti. Amiral beni orada taciz etmişti. Rahip bunu biliyordu.

Tüm yaralarımın görünür olmadığını biliyordu. "Ashley hakkında konuşmamız gerek," dedim.

Bugün olmaz. Yataktan kalkıp üzerimi çarşafı örterken sert bir yanıt verdi.

Uyu.

"Yanık izlerin nasıl oldu?"

Sonra görüşürüz.

Bu sessiz kelimelerden nefret ediyordum. "İşitme duyumu geri istiyorum. Sesini özledim."

Önce alnımı, sonra dudaklarımı öptü. Yumuşak, sıcak, fısıldayan öpücükler beni yavaş yavaş uykunun tatlı teslimiyetine sürükledi.

Sonraki birkaç gün bir telaş içinde geçti -yemekler, ilaçlar, egzersiz ve canlı giysili hizmetçilerin geçit töreni. Ashley'nin malikanesi tam kadro doluydu ve her terzi, kahya, aşçı ve hizmetçi kocamı gülümseyen, gıdaklayan, samimi bir düzeyde tanıyor gibiydi.

Ben sık sık ve muhtaç bir şekilde uyurken, Rahip buradaki kadınlarla iyice kaynaşmış olmalıydı. Kadınların çoğunun benim iki katım yaşında olduğunu söyleyebilirim, ama bu konudaki kayıtsızlığımın nedeni bu değildi.

Son birkaç aydır bana olan sadakatini o kadar çok kanıtlamıştı ki, bana bir daha ihanet etmeyeceğini tüm kalbimle biliyordum.

Sıkı egzersizlerim yatakta başladı, ben tekrar tekrar oturup kalkarken, küçük nesneleri kaldırırken, eklemlerimi esnetirken ve kaslarımı gererken onun elleri uzuvlarımı destekliyordu. Kendimi günde birkaç kez saatler süren katı ve yorucu bir rutine soktum. Uyumadığım ve yemek yemediğim zamanlarda terliyor, titriyor, homurdanıyor ve çoğu zaman acı ve hayal kırıklığı içinde kırılganlığa doğru bağırıyordum. Ama giderek güçleniyordum.

Hizmetçiler gelip giderdi. Yemekler teslim edildi. Kumaşlar getirildi, kesildi ve ölçülerime uyacak şekilde dikildi. Geminin cerrahı Teğmen Flemming, Ashley ile birlikte Londra'ya dönmüştü. Ama Ipswich buradaydı. *Ne şanslıyım.*

Etrafımda paytak paytak dolaşırken, kulaklarıma aletler sokarken, kolumdaki kemiklere vururken, buruşuk yüzünde ekşi bir ifadeyle dürtüyor, dürtüyor ve ağzını çalıştırırken yatağın kenarına oturdum.

"Bir yılan kadar sağır olabilirim." Bulutlu gözlerinin içine baktım. "Ama bana hakaret ettiğini duyabiliyorum, seni bunak, yaşlı huysuz."

Dişsiz bir şekilde sırıttı.

Belki de onun küstah suratını yumruklamalıydım. Ama ona hayatımı borçluydum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, sadece başımı sallayıp gülebilirdim.

Haftanın sonunda kendi başıma yürümeye başladım. Adımlarım az ama güçlüydü. Her iki elimde birer pirinç şamdan kaldırarak yatak odasını arşınladım. Bir ileri bir geri gittim. Nefes nefese, titreyerek ve terden sıırılsıklam olmuş bir halde kaslarımı topallayınca kadar çalıştırdım. Sonra köşedeki sehpadan

kılıçlardan birini aldım ve onu koltuk değneği olarak kullanarak güç topladım.

Bazen balkona çıkıyor ve aşağıda, Ashley'nin özel kayalıklar koyunda demirlemiş olan görkemli kalyonumu seyrediyordum. Onu ve mürettebatımı özlüyordum.

Daha da ötesi, korsan avcımı özledim.

Londra'da geçirdiği süre boyunca nişanlısını ziyaret ediyor muydu? Kirlı sırrını kıyıdaکی malikanesinde saklarken ona kur mu y a p ı y o r d u ? Bu düşünceler beni acımasızca kovalıyordu. Onlardan kaçabilmemin tek yolunun bitmek bilmeyen sıkı egzersizler olduğunu fark ettim.

Rahip iki hafta boyunca malikânenin koridorlarında beni takip etti, oflayıp pufladı ve çok zorladığım için beni azarladı. Belki de sağır olmanın bir avantajıydı bu. Onun iğneleyici konuşmalarını dinlemek zorunda kalmıyordum.

Bedenim iyileşiyor, yavaş yavaş hayata dönüyordu. Priest beni öptüğünde, kaya gibi sert fiziğinin sıcaklığı **b a n a** baskı yaptığında ve onun için acı çekmeme neden olduğunda bunu hissettim.

Her gece onun kollarının güvenliğinde uyurdum, göğsü sırtıma yaslanırdı, onun çıplak boyu benim çıplak boyum boyunca çelik gibi uzanırdı. Ten tene, kalçalar bitişik, onun şişmiş sertliği aramıza sıkışmışken, bu cennet ve işkenceydi.

Onu derinden istedim ve şefkatli öpücüklerinin tadını çıkardım. Ama tanıştığımızdan beri ilk kez, daha fazlası için ısrar ettiğinde onu reddedecek iradeye sahiptim. Ashley'e ihanet edemezdim ve Priest geçmişlerini tartışamazdı. Bir şeyler saklıyordu.

Onların geçmişini ve *bizim* geleceğimizi anlayana kadar bugünü beklemeye aldım.

Zor olmadı. Her gece yatağa yığıldığımda, sahip olduğum tüm gücü vücudumu yeniden inşa etmek için harcamıştım. Tutkulu bir çiftleşmeye verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

İngiltere'ye varışımından üç hafta sonra bir gece, kaslarım zonklayacak kadar ağır bir yorgunluğun ağırlığı altında yatağa düştüm. Başım çarpıyor ve kulaklarım uyku ihtiyacıyla uğulduyordu.

Hayır, kulaklarım *çınhyordu*.

Ses, kafatasımdaki gümbür gümbür basıncın içinden geçiyordu. Priest'in kollarında uykuya daldığımda, bu hissin sadece kalbimin fazla çalışan nabız atışları olduğuna karar verdim.

Ta ki seslere uyanıncaya kadar.

"Cehennemde çürü, seni kendini beğenmiş amcık!" Rahip o kadar yüksek sesle kükredi ki kırıltıları salladığını hissettim.

Sadece bu da değil,
duydum. Kulaklarımda.

Galler aksanı netlik, hacim ve dizginlenemez bir öfkeyle nüfuz ediyordu.

Sersemlemiş bir halde yatağın üzerinde hareketsiz yatarken, bana doğru gelen seslere inanamıyordum. Kalbimin atışları, nefes alış verişlerim, volta atan ayak sesleri... Ve Ashley'in aristokrat sesinin zarafeti. "Bana olan öfken yanlış yerleştirilmiş."

Gölgelerle örtülüyken dirseklerimin üzerinde doğruldum ve kıpırdadığımı fark edip etmediklerini görmek için bekledim.

Odanın diğer ucunda, Ashley omzunu şöminenin şöminesine yaslamış, ellerini arkasında kavuşturmuş, başını eğmiş ve mavi gözlerini Priest'e dikmişti. Denizci kıyafetini ağırbaşlı siyah bir ceketle değiştirmişti. Manşetlerdeki ve yakadaki danteller beyaz yelek ve pantolonla uyumluydu.

Siyah çizmelerinin parmak uçlarında çiy damlacıkları parlıyordu. Üç köşeli şapkası yanındaki masanın üzerinde ters duruyordu, mürekkep rengi saçları dağılmış ve rüzgârda savrulmuştu. Yeni gelmiş olmalıydı.

Priest gibi onun da kaslı vücudu daha zayıf görünüyor, omuzları dizginlenmiş bir enerjiyle seğiriyor ve her hareketinin dikkatli bir şekilde hesaplandığını ima ediyordu. Böylesine muhteşem bir adam aynı anda hem vücuduna güveniyor hem de asaletiyle boğuluyordu.

"Yanlış yere mi? Son birkaç ayımı ciğerini oyma dürtüsüyle savaşıarak geçirdim." Rahip yün halının üzerinde bir yol çizdi, gömleksizdi ve elleri iki yanında kenetlenmişti. "Bunu şimdi yapmam için en az on neden bulabilirim. Birincisi ve en önemlisi, *karımı asmaya* niyetlendiğini unutmayalım."

"Ah, ama karaciğerimi olduğu yerde bırakmanızın tek nedeni o."

Nabzımın hızlanmasıyla bacaklarımı yatağın kenarından kaydurdım ve konuşmayı bölmek yerine dinlemeye karar vererek öne doğru eğildim.

Tanrım, duyabiliyordum!

"Eğer onu yakalamamış olsaydın..." Rahip döndü ve Ashley'e doğru hücum ederek, "O böyle acı çekmezdi!" diye bağırdı.

"Bunu benim üzerime yıkma." Ashley ölümcül bir şekilde hareketsizleşti, sesi korkunç derecede sakindi. "Sakın buna cüret etme. Lanet olsun sana, o kadın için canımı bile veririm."

Beyanı içimi ısıttı ama Priest bunu takdir etmeyecekti. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

Yerden bir gecelik kaptım ve üzerime geçirdim.

"Senin yüzünden neredeyse ölüyordu!" Priest, Ashley'nin yüzüne birkaç santim kala bağırdı.

Rüzgârsız bir deniz kadar sakin olan Ashley, Priest'in çenesine bir yumruk indirdi. Priest, Ashley'in ağzına sert bir yumruk atıp dudağını kanattığında onlara doğru aceleyle koştum.

Kahretsin! Yatağa geri döndüm ve dolu bir kova su kaptım. "Bir, bana evli olduğunu hiç söylemedin." Ashley, Priest'i yatağa fırlattı. yüzüstü yere yatırdım. "İki, onu senin korumana verebilmek için seni avlıyordum."

"Onu Londra'ya götürmek ve lanet terfini garantilemek için kaçırdın!" Priest öfkeyle patladı ve Ashley'in kafasına bir dirsek indirdi. "Sonra da onu becerdin!"

Yumruklar havada uçtu. Homurtular duvarlarda yankılandı. Yatak odasında yuvarlanırken, boğuşurken, küfrederken ve daha fazla mobilyayı yerinden sökerken abartılı süs eşyaları yere düştü. Kovanın içindekileri aptal kafalarının üstüne boşaltmak niyetiyle kaosa doğru fırladım.

Yolun yarısında yavaşladım ve tökezleyerek durdum. Oda sessizleşti, hava gergin ve hareketsizdi. Hareket etmiyorlardı.

Ashley, Priest'in sırtüstü yatan bedeninin üzerinde yatıyordu ve bir eli Priest'in boğazındaydı. Bana bakmadılar, koltuğun arkasında kenarda durduğumu bile fark etmediler.

Gergin, kaskatı kesilmiş bedenleri efordan kabarmış, göğüs göğüse, kalça kalçaya, birbirlerine bakarken, bir tür duygu yüklü göz temasına kilitlenmişlerdi. Priest sırtüstü yattı, Ashley'i saçlarından tuttu, başını geriye çekti ve ağızlarını kıl payı ayırdı. O kadar yakınlardı ki, nefeslerinin birbirine karışmasının tadını alabiliyorlardı.

Ashley, boynunun garip açısına rağmen buyurgan tavrını koruyarak Priest'e ters ters baktı.

Sözsüz savaş rahat olduğumdan daha uzun sürdü. Nefes alamıyordum. Ses çıkarmaya korkuyordum.

Ashley yavaş yavaş elinin mengenesini Priest'in boğazından çekti. Ama itmedi. Priest de öyle. Bir anda ikisi de rahatlamış gibiydi.

Sonra, gözlerimin önünde, Ashley sarktı, vücudunun t ü m ağırlığının ve uzunluğunun kafa karıştırıcı derecede güzel bir güven ve aşinalık jestiyle Rahip'e batmasına izin verdi.

Çenem açık kaldı, düşüncelerim yıprandı. Ne halt ediyorlardı?

Rahip'in Ashley'in saçında tuttuğu yumruk gevşedi ve Ashley'in başının arkasına doğru kayarak alınlarını birbirine yaklaştırdı.

"Onu seviyorum." Ashley gözlerini kapattı, çenesi gergindi. "Elimden bir şey gelmez."

"Biliyorum." Ashley'nin ağzına karşı iç çekti. Bir öpücük değildi. Ama bir şey olmak istiyordu.

O kadar büyülenmişim ki, kova parmaklarımın arasından kaydı ve yere düşerken ayaklarıma su sıçrattı.

Başları bana doğru döndü, büyü bozuldu.

Ashley ayağa kalktı ve kravatını çıkarıp dudağındaki kanı silmek için kullandı. Sonra giysilerini düzeltti ve gözlerimin içine baktı, ifadesi boştu. Ürpertici bir şekilde sakindi. "İyi akşamlar, Bennett."

Hâlâ sağır olduğuma inandığı için, ince tavırlı selamını dikkatle ve yavaşça telaffuz etti. Sanki formaliteler zerre umurundaymış gibi.

Yatakta kalsaydım, aç her neyse ona tanık olmamı engelleyecekti. Duyamadığım için uyuduğumu varsaymışlardı. Ya da belki de birbirlerine çok kapıldıkları için hiçbir şey düşünmemişlerdi.

"Ne yapıyordun sen?" Yerdeki Rahip'i işaret ettim. "Az önce. O da neydi öyle?"

Priest'in bakışları benimkilere kaydı, gözleri daraldı, araştırdı ve sonra farkındalıkla parıldadı. *Ah*. Artık duyabildiğime göre sesim normal miydi?

Sırtarak kaşlarımı ona doğru kaldırdım. *Evet, tekrar duyabiliyorum.*

Yüzünde geniş, neşeli bir sırıtış belirdi. "Bir soru sordu Lord Cutler." Ayağa kalktı, tüm zarafeti ve özgüveniyle, alaycı aksanıyla. "Az önce ne yapıyorduk?"

"Geç oldu. Bunu bu gece yapmayacağız." Ashley arkasındaki Priest'e baktı ve dudaklarının hareketini gizledi. "Şu anda buna ihtiyacı yok. İyileştiğinde ona söylerim ve-"

"Seni duyabiliyorum Ashley ve tamamen sağlığıma kavuşma yolundayım." Ellerimi kalçalarıma sabitledim. "Şimdi söyle bana."

Yüzünü tekrar bana çevirdi, mavi gözleri inançsızlıkla parlıyordu. "Gerçekten mi?"

Duyabiliyor musun?"

"Beş dakika öncesine kadar öyle görünüyordu."

Bana doğru sinsice yaklaştı, bakışları bir aşağı bir yukarı gezinerek beni içine çekti. Pencereleden süzülen ay ışığı çarpıcı yüz hatlarına vuruyor, sağlıklı görünüşümden duyduğu rahatlamayı vurguluyordu. O kadar güzeldi ki, özellikle de bana böyle baktığında, sanki en sevdiği manzara, tek hedefi benmişim gibi.

"Şu haline bak." Alanıma girdi, elleriyle yaralarımın durumunu bulup inceledi. "Çok güzelsin. Güçlüsün. *Parlıyorsun*. Yataktan çıktığını ve kendini zorladığını biliyordum. Rahip birkaç günde bir mektup gönderip gelişiminle övünüyordu."

Priest'e şaşkın bir bakış attım. Gözlerini kısmıştı.

"Keşke burada olsaydım, sana destek olsaydım." Ashley'nin gözlerinde bir pişmanlık kıvılcımı parladı. "Elbette, gayet iyi idare ettin. Olağanüstü bir şekilde." Elleri yüzüme doğru kayarak onu çerçeveledi. "İrade gücün hayrete düşürüyor. Gerçekten göz korkutucu bir kadınsın ve Tanrı yardımcım olsun, sensiz delirdim."

Başımın arkasını kavradı ve ağzımı kendine doğru çekti. Ve dondu.

Boğazına dayanmış bir bıçak bulmak için geriye doğru eğildim.

"Rahip." Dişlerimi sıktım ve Ashley'nin omzunun üzerinden onun öfkeli gözleriyle karşılaştım. "Onu kesmeyeceksin."

Eğildi ve ağzını Ashley'in kulağına dayadı. "Söyle ona."

"Bana neyi anlatacaksın? Birlikte geçmişinizi mi? Arabella ile olan ilişkinizi mi?" Geri çekilip koltuğa çökerken nabzım hızlandı ve Priest'e dik dik baktım. "Ashley'le böyle mi tanıştınız? Bana ihanet ettiğin kişi o mu?"

Ashley sert bir nefes çekti, ağzında acının acımasız bir çizgisi vardı. *Ne zaman öldüğünü hiç sormamıştım. Sadece doğum sırasında olduğunu biliyordum.*

"Utancınızın kokusunu alabiliyorum lordum. Bu beni hasta ediyor." Rahip bir adım uzaklaştı ve bıçağı şömineye doğru fırlattı. "Hayatınız boyunca sizi yönetmesine izin verdiniz. Sizin yanınızda durdum, isteklerinize saygı gösterdim ve evliliğimi mahvetme pahasına sırlarınızı korudum!" Aksanını kalınlaştırdı, öfkesinin gücüyle ses tonunu yükseltti. Sonra saldırdı, Ashley'i yakasından yakaladı ve önümde diz çöktürdü. "Karımla iki yılı aşkın süredir sevişmediğimi biliyor musun?" Bir eliyle Ashley'in saçlarını okşayarak eğildi ve hırladı: "Ona şimdi söyle yoksa Tanrı şahidim olsun ki yeminimi bozar ve ona kendim söylerim."

Rahip onu serbest bıraktığında, zihnim ayak uydurmak için yüzüyor, kalbimin hızlı atışıyla varsayımlar yaratıyor ve reddediyordu.

"Pekâlâ." Ashley kucağıma eğildi ve kalçalarımı kavradı, kasları sıcaktı ve gerginlikle kıvrılmıştı. "Tanrım, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Bir sempati parıltısı Priest'in yüz hatlarını yumuşattı. "Ona iki yıl önce Nassau'da kiminle birlikte olduğumu söyle."

İçimdeki her şey durdu. Oda eriyip gitti, ta ki var olan tek şey

Ashley'nin güçlü, sert ve güzel yüzünü benimkine doğru kaldırdı ve "Ben. Rahip benimle birlikteydi" dedi.

Başım geriye gitti, damarlarımda buz vardı. "Ne dedin? Hayır, öyle değil-"

"Mektubu ben yazdım, Bennett." Ashley dizlerinin üzerinde doğruldu ve bacaklarımdan arasına doğru ilerledi. "Rahip bana onu ezberlediğini söyledi. O sabah bulduğum mektup."

"Neden?" Sırtımı sandalyeye yasladım, mesafe arıyordum, anlamıyordum. "O mektup samimiyeti itiraf ediyordu. Aşk. Tutkuyu. *Orgazm*. Bunu neden yazasın ki?"

Bakışlarım o ve Priest arasında gidip geliyordu, onları birlikte hayal etmeye çalışırken ileri geri, tekrar tekrar. Çıplak. Sikişirken.

İki erkeğin ilişkiye girmesi kavramı beni şok etmedi ya da rahatsız etmedi. Yüzlerce şehvetli korsanla birlikte bir gemide yaşadım. Her türlü müstehcen, yaratıcı, erkek erkeğe eyleme tanık oldum, özellikle de denizde geçen uzun aylar boyunca.

Ama Priest ve Ashley? Hayır. Bunu anlayamazdım.

Sadece birkaç dakika önce, bir an, bir şüphe tohumu vardı... Rahip k a r ş ı m d a k i sandalyeye çöktü, dikkatli bir adam gibi yayıldı yırtıcı kedi. "Senin kirli, utanç verici sırrın olmak için hayatım üzerine yemin ettiğim kısma gel."

"Sanırım bunu çözebilir." Ashley tedirgin bir şekilde ayağa kalktı ve paltosunu silkerek kanepenin üzerine fırlattı. "Ben nişanlıyım. Korumam gereken bir kariyerim ve soyadım var. Görev, onur, varisler, yükümlülükler, beklentiler - ilk nefesimi aldığım anda tüm hayatım önüme kondu. Bu yolu ben seçmedim. Bu yolun içinde doğdum. Krallığın bir eşiği olarak hizmet etmek ve gelişmek için yetiştirildim." Priest'e bir el hareketi yaptı. "Eğer o ve ben keşfedilirse..."

"İkiniz de idam edilirsiniz," dedim şaşkın bir fısıltıyla.

Priest halktan biri ve bir suçluydu. Sadece gerekli servet ve statüden yoksun olmakla kalmıyor, aynı zamanda İngiltere'nin de düşmanıydı. Tüm bu nedenlerden dolayı Ashley ile aralarında bir ilişki olması yasaktı. Ama çok daha büyük bir tehlike vardı.

İki erkek arasındaki romantik çekim ciddi bir suç olarak kabul edilirdi. Eğer fark e d i l i r l e r s e , oğlancılık suçundan asılırlardı.

"Demek iki yıl önce Nassau'da Priest'le ilişkinizi bitirdiniz." Başım zonkluyordu, aklım başımdan gitmişti. "Geceyi onunla geçirdin, ona bir mektup yazdın ve o uyanmadan gittin."

Rahip kara kara düşünen kaşlarının altından sessizce bizi izledi.

"Evet." Ashley ellerine baktı, yontulmuş burun delikleri zonkluyordu. "Rahip'in karaciğerimi kesmek istemesinin birçok nedeninden biri." Yanmayan şömineye doğru yürüdü ve kollarını şömineye dayadı, bakışları yerdeydi. "O gece

Nassau, onu meyhanede gördüm. Yanında sen yoktun."

Priest, "Mürettebatı kontrol etmek için gemiye geri döndü," dedi. "Onu kıyıda beklerken bir kadeh rom içtim. Beni fark etmeniz büyük bir şanstı."

"Pişman olmayı kendime yediremediğim bir tesadüf." Ashley'nin geniş ve güçlü omuzları bir yükselip bir alçalıyordu. "Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana iki yıl geçmişti."

"Hatırlıyorum."

Ashley bana döndü. "O bilinen bir korsan, ben de bir deniz subayı olduğum için birlikte görünemezdik. Ona gizlice nerede kaldığımı söyledim, böylece özel bir ziyaret yapabildik."

"Özel bir ziyaret mi?" Burnumdan sert bir ses çıkardım. "Etten bir ziyaret demek istiyorsun."

"Hayır." Priest öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerime baktı. "Ashley ve ben çocukluğumuzdan beri yakın arkadaşız. İlişkimizin temeli cinsel değil. O gece ona gittiğimde, bunu bir kanun kaçağı olan benimle olan ilişkisinden endişe duyduğum için gizlice yaptım. Onunla yatmaya niyetlendiğim için değil."

"Bana söyleyebilirdin." Doğruldum, hayal kırıklığım artıyordu. "Biz evliydik. Nereye gittiğini ve kiminle olduğunu söyleyecek kadar bana güvenmeliydin."

"Ona söz verdim, Bennett. Seninle tanışmadan çok önce, ilişkimizden kimseye bahsetmeyeceğime dair ona yemin etmişim. Sana verdiğim yeminin aynısı. Evliliğimizi bir sır olarak sakladım, seni *korudum*, tıpkı anlaştığımız gibi." Yanağında bir kas zıpladı. "Sonra Eleuthera'da Ashley'e karım olduğunu söylediğimde bu yemini bozdu."

İyiydim. Ben mantıklı bir kadındım. Öfkeyle de olsa, gizlilik nedenlerini takdir edecek kadar makul. Kötü niyetli ya da hilekâr olmaya çalışmamıştı. Sadece Ashley ve beni güvende tutmak istemişti.

"Ama," dedim, "Nassau'da Ashley'le yattığında evlilik yeminini bozdun. Bunu bu şekilde görmüyor musun?"

"Evet. İstiyorum." Ashley'e bakıp bana dönerken suçluluk duygusu omuzlarını kaldırdı. "O ve ben o gece saatlerce konuştuk, arayı kapattık. Dediği gibi, iki yıl bizi ayırmıştı. Ama konuşma bittiğinde kapıya doğru yürüdüm, gitmeye hazırlandım..."

"Sana gitmeni söylemişim." Ashley kollarını kavuşturmuş, şömineye yaslanmıştı, kaşlarının çatıklığı soğukkanlılığından belli oluyordu.

"Öyle demek istemedin."

"Hayır. Tabii ki gitmeni istemedim. Seni çok özledim ve evli olduğunu bilmiyordum. Ne olursa olsun, yaptığımız şey pervasızcaydı. *Hâlâ da* pervasızca."

"Pervasızca ve ahlaksızca." Priest'in gözleri parladı. "Ben her zaman senin için

itaat etmesini sağlayamadın. Böylece yirmi yıllık dostluğu bir mektupta korkakça bitirdin."

Priest'in evliliğini mahveden bir mektup. Aynı gün Priest'i terk ettim ve onu iki kat acının altında ezdim.

"Yirmi yıl..." Kafamda bir hesaplama yaptım. "Onu on iki yaşından beri mi tanıyorsun?" Ashley'e döndüm. "Ve sen on dört yaşında mıydın?" Tanrım, sadece bir yaşında olabilirdim. Başımı ovuşturdum, bunalmıştım, kararsızdım. "Nasıl tanıştınız?"

"Burada, Ashley'nin çocukluk evinde." Rahip etrafımızı işaret etti. "Yirmi yaşında Kraliyet Donanması'na katılana kadar burası onun yatak odasıydı. Fahişe annem beni çalışmak için İngiltere'ye gönderdiğinde, ilk Vikont Warshire beni salon çocuğu olarak işe aldı."

"Ashley'nin babası."

Rahip başını salladı. "İstikrarlı bir hırs gösterdiğim için uşaklığa kadar yükseldim ve nihayetinde Oda'nın Damadı olarak pozisyonumu güvence altına aldım. Altı yıl boyunca Lord Ashley Cutler'ın kişisel uşağı ve şamar oğlanı oldum."

İçimi bir şok ürpertisi kapladı. Priest'in çocukken çeşitli işlerde çalıştığını, soylular için şunu bunu yaptığını biliyordum. Ancak on sekiz yaşına geldiğinde Reynolds'u bulmuş ve Kara Bayrak Kardeşleri'nin saflarına katılmıştı. Bu yüzden onun bir erkek hizmetçi olduğunu duymak hiç de şaşırtıcı değildi.

Ama Ashley'nin hizmetçisi? Burada mı? Bunu anlamak zordu. Tanrım, ev personeli Priest'i bu yüzden mi bu kadar iyi tanıyordu? Birlikte çalıştıkları için mi?

Ashley bana, "Gerçeği çarpıtıyor," dedi, sert ve haşın bir tavırla. "Rahip benim *yoldaşımdı*."

"Evin efendisinin yoldaşı. Her türlü kişisel ihtiyacınızı karşıladım." Rahip başını eğdi, çakıllı aksanında en ufak bir kızgınlık belirtisi olmadan çenesini ovuşturdu. "Sizi giydirdim, süsledim, her sıkıcı resmi randevunuzda size eşlik ettim ve özel düzenlemelerinizle ilgilendim. *Tüm* özel işlerinize. Bacaklarınızın arasındaki o koca aleti kaç kez bizzat yıkadım lordum?"

Ahlaksız zihnim, uyandırdığı şehvetli görüntüyü açıklıkla kavradı, içim çırpındı ve düğümlendi.

"Öyle bir şey değildi ve sen de bunu çok iyi biliyorsun." Ashley ona doğru sinsice yaklaştı, ellerini iki yana açması dışında kıpırdamamış görünüyordu. "Sen benim en iyi arkadaşımdın. *Tek* sırdaşımdın. Senin sayende gülmeyi, oynamayı ve risk almayı öğrendim. Beni kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anladın. Çünkü bana bir rütbe ya da unvandan başka bir şey olarak değer verdin." Priest'in sandalyesinin üzerinde yükselmiş, ona doğru bakıyordu. "Aletim hakkında konuşabilir ve ilişkimizi aşağılamaya çalışabilirsin ama *biliyorum* ki az önce söylediğim her şey... Sen de benim için aynısını hissettin."

Ben. Her iki taraf için de geçerliydi, dostum. Birlikte olduğumuzda, *herhangi bir* kapasitede, iyi eşleşmiştik. Düz zeminde mükemmel bir çift. Her zaman *eşittik*."

"Evet," diye fısıldadı Priest. "Biliyorum."

Birbirlerine baktılar, gözleri sert ve kırışmıyordu ve aralarındaki dokunaklı, özel boşlukta çatışmalarını, özlemlerini, acı çeken nefeslerini hissettim. Paylaştıkları anları düşündüklerini hayal ettim. Kaybettikleri onca zamanı. Kuşkusuz onları birbirinden ayıran toplum kurallarını.

Kalbim onlar için ağladı. Aynı zamanda korkudan midemin bulandığını hissettim.

Ben nereye uyuyordum? Rahip benim kocamdı ve beni sevgilimle aldattı. Ama *aldatmak* kulağa doğru gelmiyordu. Ne kafamda ne de kalbimde bir anlam ifade etmiyordu.

Önemli olan tek şey benim onları, onların da beni sevmesiydi.

Birlikte sahip oldukları şey, paylaştıkları tarih, kardeşçe arkadaşlık dışında... Bu tamamen başka bir şeydi. Beni içermiyordu.

Buna verdiğim garip ve yoğun tepkileri hesaplamakta zorlandım. Kesinlikle gafıl avlanmıştım.

Ve korkmuş.

Fifty-one

Priest ve Ashley daha önce hiç kimseye baktıklarını görmediğim bir şekilde birbirlerine bakarken göğsüm sıkışmıştı. Onlardan yayılan şey arzu ve erkeksi sıcaklıktan çok daha fazlasıydı. Sahiplenme ve baskınlık alışkanlıklarının ötesindeydi. Bunu gözlerinde gördüm, koşulsuz sevgilerini. Kontrol edilemeyecek ya da görmezden gelinemeyecek kadar güçlü bir manyetik güçle parlıyordu.

Boğazımı sıktım ve korkunç bir sıkışma hissiyle nefes aldım. Kıskanmıştım. Ama aynı zamanda hayranlık ve kıskançlıktan da dehşete düşmüştüm. Paylaştıklarına imreniyordum. Onlarla bir geçmişim olsun istedim. O kardeşlik bağı. Bu olmadan, kendimi dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissediyordum.

Her geçen saniye, Ashley'in o kadar iyi sakladığı duygular su yüzüne çıkmaya başladı. Sıkılmış çenesinde kaslar seğirdi. Yanlarındaki eller bir açılıp bir kapanıyordu. Tüm vücudu Priest'e doğru eğilmiş gibiydi, gücü gözle görülür bir şekilde kasılıyor, çekime karşı savaşıyordu.

Onun kontrolü çözüldükçe, ilişkileri hakkındaki çelişkili duygularımı kabullenmeye çalıştım. Onları birlikte istiyordum. Ayrı olduklarında asla gerçekten mutlu olamazlardı. Ama çalınmış, özel anlarının duvarları içinde her ne iseler, onun, onların bir parçası olmayı arzuluyordum.

"Bana öyle bakmayı kes." Priest sandalyeden kalkıp Ashley'nin yüzüne doğru eğilirken gözlerini Ashley'den ayırmadı. "Tabii bu sefer burada kalmaya niyetin yoksa."

"Bu senin için bile alçakçaydı." Priest'ten bir santim daha uzun duran Ashley dönerek kış taraftaki banyo odasına doğru yürüdü. "Banyo yapacağım."

Banyo mu? Bu saatte mi?

Pencerelerin ardında ürkek ürkek duran ay ışığı bu gece geri dönmeyecekti. Şafak yaklaşıyordu. Hiçbirimiz uyumayacaktık.

Ashley yatak odasında doğal bir zarafet ve dengeyle ilerliyordu.

Bir geminin inişli çıkışlı güvertelerine alışkın bir adamın yürüyüşü. Ama geniş omuzlarındaki yorgunluğu ve beyaz pantolonundaki toz parıltısını fark ettim. Londra'dan yeni gelmişti ve muhtemelen buraya daha çabuk gelebilmek için birkaç günlük yolculuğu at sırtında yapmıştı.

Banyo tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Duyabilirsin." Rahip önümde belirdi, göz hizamda çömeldi, eli yanağımda yumuşacıktı. "Her kelimeyi mi?"

"İşitme duyum normale döndü." Kaşlarım çatıldı, düşüncelerim başka yerdeydi.

"Konuş benimle." Dirseklerini sandalyemin kollarına dayadı, ellerini kucağıma bıraktı, uyluklarına hafif okşamalar yaptı. "O güzel kafadaki her düşüncüyü anlat bana."

"Pekâlâ." Sesimdeki cızırtıyı temizledim. "Anlamak istiyorum. Anlamaya çalışıyorum. Ama ikinizi de tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Bambaşka bir hayat yaşayan iki adama aşığım."

"Bu değil-"

"Sessiz ol ve konuşmama izin ver." Yavaşça nefes aldım ve ciğerlerimi serbest bıraktım. "İki yıl boyunca, o mektubun yazarının, görevi ve kalbi arasında kalmış muhteşem, ilgi çekici bir soylu kadın olduğuna inandım."

"Tamamen haksız değildiniz. Asil kadın sadece bir *asilzade*."

"Aşık olduğum aynı asilzade." *İhtimaller neydi?*

Sarnıçlardan pompalanan suyun sesi banyo odasından geliyordu.

Parmaklarımı saçlarımin üzerinde gezdirdim, bu yeni gerçeklikte yönümü bulamıyordum. "Çok fazla sorum var."

"Onlara sor." Eli benimkini buldu.

Onun hayranlık dolu gözleriyle karşılaştım ve omurgamı çelikleştirdim. "Başka erkeklerle birlikte oldun mu?"

"Hayır. Ashley de öyle. O Kraliyet Donanması'na katılana kadar ilişkimizin fiziksel yönü ortaya çıkmadı. Büyüdükçe, zaman ve mesafe bizi ayırdı ve bu yalnızlık içinde özlemimiz daha ilkel bir şeye dönüştü." Kara kaşları birbirine yaklaştı. "Belki de şehvet, çocukken birlikte inşa ettiğimiz güvenin bir belirtisidir. Ama hiçbir zaman aramızda itici bir güç olmadı. Ne de başka erkeklerle cinsel ilişki arayışına girdik."

Başımı salladım. Sonra başımı salladım. "Buna nasıl uyduğumu bilmiyorum."

"Ashley ve ben daha yumuşak, daha sevimli, daha ateşli seksi tercih ediyoruz... Bu arada, hayatında varisler yetiştirmekten ve sosyete yemeklerine katılmaktan daha fazlasını yapmaya hevesli olan özellikle bir kadını tercih ediyoruz." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sen yapıştırıcısın, Bennett. Burada olmamızın sebebi. Bir düşünsene. Ashley'le ben, bir zamanlar

Aynı kadın. Bu bir tesadüf müydü? Yoksa daha derin bir şey mi? Ne düşünüyorum biliyor musun?" Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Sen onun ve benim tüm hayatımız boyunca yol aldığımız ezici kaderimizsin. Yollarımız çatallandı, saptı, kesişti ve bir düzine kez tekrar çatallandı. Ve işte buradayız, tam başladığımız yerde. *Seninle.*"

Bunun sesine bayıldım. Hem de çok. Gözyaşlarım kabarıırken elim ağzıma gitti.

"Lanet olsun sana." Gözlerimden sızan nem damlasını tokatladım. "Artık ağlamak istemiyorum."

"Onlar cesur gözyaşları. Gözüpek. Tanrı biliyor ki onları hak ettin." Parmaklarının arkasını yanağımda gezdirdi. "Çok dirençli ve sert, ama aynı zamanda çok da narin."

"Ben bunların hiçbirini değilim, Rahip. Korkuyorum. Ashley seni terk ettiğinde Nassau'da yüzündeki yıkımı hatırlıyorum. Onu kaybetmek seni öyle mahvetti ki kendini içkiye verdin. O zaman sevgilinle rekabet edemeyeceğimi biliyordum. Şimdi de biliyorum, birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Dışlanmaktan çok korkuyorum."

"Pusulanızı çaldığım gece özel kamaranızdaydık ve bana neden orada olduğumu sormuştunuz. Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Neden buradasın?"

"Nedenini biliyorsun."

"Beni becermek

istiyorsun."

"Bu da bir gerçek ama işin özü bu değil."

"Söyler misiniz, niyetiniz sikinizi ıslatmak değilse nedir?"

"Gerçekten çok basit. Seninle ilgilenmek istiyorum."

Yanağımda tuttuğu ele doğru eğildim. "Benimle ilgilenmek istiyorsun." "Her şeyden çok. Hayatımın geri kalanını beni koruyarak geçirmek istiyorum. Sana tapıyorum." Parmakları saçlarıma kaydı ve şok edici bir iddialılıkla sıktı. "Karımla sevişmek istiyorum. İki yıl oldu Bennett."

Bacaklarımın arasında uzun zamandır uykuda olan bir arzu alevi kıpırdandı.

Banyo odasına doğru baktım, Ashley'i arıyordum ve oradaydı. Kapının yanına eğilmiş, üzerinde sadece pantolonuyla, kanımın sıcaklığını baş döndürücü yüksekliklere çıkaran karanlık, ateşli bir bakışla bizi izliyordu.

"Banyo hazır." Duvardan uzaklaştı ve odanın içinde gözden kayboldu.

Rahip kollarını altımdan geçirdi ve ayağa kalkarken beni göğsüne çekti.

Son üç hafta boyunca kendi ayaklarımın üzerinde yürüyebilmek için inanılmaz bir çaba sarf etmişim. Ama bunu o istedi. *Benimle ilgilenmek istiyordu.*

Ben de kollarımı onun güçlü boynuna doladım ve bana onun sevgisini deneyimlemek için bir şans daha verdiği için yüce güçlere şükran duası ettim.

Beni banyo odasına yerleştirdi. Mum ışığıyla aydınlanan ve cömertçe dekore edilmiş mekân, ortadaki büyük dikdörtgen hamama saygı duruşunda bulunuyordu. Buraya ilk girdiğimde ayağım takıldı ve yüzüstü düştüm, şimşek çaktı.

Pırıl pırıl mermerden inşa edilen banyo ince damarlı ve pürüzsüzdü. Dıştan ortası kadar derin, içten zemine inen basamaklarıyla dört kişinin girebileceği büyüklükteydi.

Musluklar, soğuk su sarnıcına, suyun ısıtıldığı bakır bir sarnıca ve sofistike bir drenaj sistemine giden borulara bağlanarak baş üstü yerleştirilmişti.

Sudan buhar yükseldi ve bu buharın içinde Ashley yayıldı, vücudu suya battı ve başı bize bakacak şekilde kenara doğru eğildi.

"Bu oda..." Ağırlığımı değiştirdim, etrafa bakındım. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Londra'nın hemen batısındaki Bath şehrini ziyaret etmelisiniz." Tembel bir parmağını suyun içinde döndürdü. "Adını Roma döneminden kalma şık hamamlarından alıyor. Babam bu odayı oradaki mimariye benzer şekilde inşa ettirdi."

Arkasında kapalı duran bir başka kapı daha vardı; bu kapının bir zamanlar ailesinin oturduğu odalara açıldığını biliyordum. Şimdi boş ve bomboş duruyorlardı.

"Ailen hiç buraya gelir mi?" diye sordum.

"Hayır. Londra'dan nadiren ayrılırlar. Ben çocukken bile buraya hiç gelmemişlerdi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Suya gir, Bennett."

Sinirlerim gerildi. Nedenini bilmiyordum. Alçakgönüllülük duygusu tarafından kısıtlanmamışım ve son iki ay boyunca vücudumun her çıplak yarığına, kıvrımına ve gölgesine dikkat etmişlerdi. Ama bu farklıydı. Yeni bir şeydi.

Priest'e doğru kaydım ve geceliği kavradım. Elleri benimkilere gitti ve görevi devraldı. Çarşafı kaldırarak yukarı çekti ve çıkardı.

Kendimi örtme dürtüsü beni çağırıyordu ama sadece gücümü değil özgüvenimi de yeniden inşa etmek için çok çaba sarf etmişim. Dik göğüslerime, düzgün belime, düz karnıma, sıkı kalçalarım ve bacaklarıma baktım.

Vardı I geri döndü için Normal mi? Normal değil. Oldukça. Benim kaslar gerekli Daha fazla güçlendirme. Hareket ettirdiğimde dirseğim sızlıyordu. Kaburgalarım bükülme hareketlerini protesto etti. Ama tökezlemedim. Sızlanmadım. İlerlememden memnundum. En kötü yaralarım, eski ve yeni, vücudumda pürüzlü çizgiler çiziyordu.

Karnımda ve ön kolumda. Bu izlere sahiptim çünkü ben bir korsandım. Askerlerin madalya ve kurdele taktığı gibi biz de yara izleri ve tahta uzuvlar takardık.

Sarı saçlarım vahşi, ağır bukleler halinde belime kadar sarkardı. Islakken daha da uzundu. Ve parlaktı. Sağlıklı.

Sağlıklıydım.

"Tenin kaymaktaşı gibi." Ashley'in gözleri, iki aydır güneş ışığı görmemiş çıplak tenime pervasızca bakarken ateşlendi. "Her giysinin içinde çılgın bir güzelsin. Ama seni kıyafetsiz bir an görmek, aç bir erkeğin sikine ölümcül bir sarsıntı göndermeye yeter."

İçimi çektim, gülümsememi bastırdım.

"Ağzına bayılıyorum." Rahip elimi sıktı ve beni banyoya götürdü. "İlk çiçeklerini açan tatlı bir kızınki gibi değil. Bennett'in ağzı yaramaz, baştan çıkarıcı ve dişlerle dolu, ısırarak, yalamak ve bir erkeğin kafasındaki tüm mantığı emmek için yapılmış." Çıplak sırtıma sert bir tokat atarak beni inletti. "Banyoda, madam."

Bacaklarımı kenarından kaldırıp ılık suya girdim ve boynumu bükerek ona baktım.

Pantolonunun kapağını çözdü ve malzemeyi mermer zemine iterek rahatlamış sikini, kaslarının tamamını ve sol bacağının çoğunu yakmış olan yara izlerini ortaya çıkardı.

Gözleri benimkilere takıldı, yaralanma hakkında soru sormamam için beni uyardı.

Yer değiştirdim ve Ashley'nin bakışlarıyla karşılaştım. Şaşırmadı ya da korkmadı. Onları zaten biliyordu.

"Sana onları nasıl aldığını söyledi mi?" Ashley'e sordum. Başını salladı.

"İşte ben de tam olarak bundan bahsediyordum." Karnıma küçük bir bıçak saplanır gibi bir acı saplandı. "Aranızda bir şeyler paylaşıyorsunuz. Sırları, arkadaşlığı, çocukluğu, güveni... Ben o kardeşliğin bir parçası olmadığımı göre-"

"Nassau'da oldu." Rahip banyoya girerken su yanımda sıçradı.

Kolunu sırtıma doladı ve beni de yanına aldı. Basamaklar oturmak için tasarlanmıştı ve birkaç ayarlamadan sonra ben onun kucağındayken bizi bir basamağa yerleştirdi. Göğsüne yaslandım, suyun yüzeyinin meme uçlarıma kadar yükselmesine izin verdim, hassas uçları yaladım.

Beni kendine yakın tuttu, ağzı kulağımın yanındaydı ve bana hikâyeyi anlattı.

"Ashley beni terk ettiğinde neye benzediğimi gördün. Ama seni de kaybettiğimi fark ettiğimde kendimi yok edişime tanık olmadın." Elim suyun altında buldu ve kalçasındaki kabarcıklı ete götürdü. "Neşeli bir tekneyle denize açıldım ve onu ateşe verdim."

"Ne?" Yukarı itmeye çalışırken nabzım patladı. "Sen içindeyken mi?"

Beni göğsüne hapsetti, kolunun demiri orta bölgede demir gibi duruyordu. "Ölmek istedim. Kesinlikle hayatımda denediğim en az erkekçe şeydi. Tekne alabora olup beni denize atmadan önce ateş sadece bir bacağıma tüketti. Orada boğulmaya razıydım ama bir balıkçı beni çıkardı."

Midem ezici bir suçluluk duygusuyla doldu. Onu asla terk etmemeliydim. Orada olmalıydım.

"Kendimi *Garden*'da buldum," dedi, "bir düzine fahişe altı sefil ay boyunca beni sağlığıma kavuşturdu. Ve sen sormadan önce-"

"Sormayacağım."

"Yine de ikinizin de duyması için söylüyorum. Ashley en son seviştiğim kişiydi ve bu iki yıl önceydi. Şimdi..." Elini karnımda gezdirdi ve kalçalarımın arasına soktu. "Yara izlerime baktığında kendini asla suçlu hissetmeyeceğine dair bana söz vereceksin. Benim hareketlerim seni kaçmaya zorladı ve o yangını *ben* çıkardım. Bu iki şeyi bir daha asla yapmayacağıma dair sana söz veriyorum." Parmaklarını yarığımın üzerinde gezdirerek beni mutlu eden bir hisle dikkatimi dağıttı. "Bana söz ver, Bennett. Kendini suçlamayacaksın. Asla."

"Söz veriyorum." Boğazıma bir nefes tılandı ve bakışlarım Ashley'e kaydı.

Karşımda oturuyordu, göğsü ve omuzları suyun üzerinde kaskatı kesilmişti ve elleri... Onları göremiyordum ama beni izlerken kendini tuttuğunu, o devasa alete dokunduğunu ve okşadığını biliyordum.

Yüz ifadesi sakindi. Muhteşem bir şekilde sorunsuzdu. Bu üçlü yakınlaşmanın nasıl işleyeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama beni Priest'le görmek hoşuna gitmişti. Ya da belki de Priest'i bir kadınla görmekten hoşlanıyordu.

"Sen...?" Tereddüt ederek dudaklarımı yaladım. "Hiç bir dişiye paylaştın mı?"

"Hayır," dediler hep bir ağızdan.

Rahip arkamda sertleşti ve şişti, nefesleri kısaldı. "Onu tanıdığım yirmi yıl boyunca bir kez bile sevişmeyi *planlamadık*."

Sikeyim. Bu kelimeyi Priest'in günahkâr, aksanlı dilinden duymak hoşuma gidiyordu. Ürperdim.

Her zaman. Zaman.

"Bana hiç birbirinizi sadece zevk için aramadığınızı mı söylüyorsunuz?" dedim.

"Asla. Bu kısım aramızda her zaman spontane gelişir." Ashley, Priest'in bakışlarını tuttu. "Genellikle kızgın. Genellikle bir kavganın sonucudur. Bir anda oluverir. Sonra biter ve biz bunu analiz etmeyiz."

Bu içgörüyü değer verdim. İlişkilerinin fiziksel doğasını anlamama yardımcı oldu.

Ayrıca beni tahrik etti. Canlı bir şekilde hayal edebiliyordum. Tıpkı daha önce

Yatak odasında, yerde yumruklaşıp güreşiyorlardı. Sonra havadaki değişim. Öfkedeki değişim, tutkunun ısınması, tüketilmesi. O su kovağını düşürmeseydim, orada yerde sevişirler miydi?

İki şeytani parmağını kıvıran Rahip, onları yavaşça ağrıyan bedenime daldırdı. Vücudumun ıslaklığı sudan daha yumuşak ve kalındı, bu da onun penetrasyonunu kolaylaştırıyordu. Başımı omzuna yasladım, altımdaki güçlü kalçalarını kavradım ve inledim.

"Ashley'nin kafasının içinde bir ses var." Rahip beni hınzırca parmakladı. "Babasının ya da annesinin sesi, belki de Tanrı'nın sesi, ona bir erkeği sevdiği için utanmasını söylüyor. Bu yüzden onu ne zaman yere yatırsam ve kendimi içine gömsem, bununla savaşıyor. Yüce Tanrım, benimle savaşmaya bayılıyor."

Ashley'nin ağzı bir iniltiyle açıldı, yüzü gerginlikten gerilmişti.

Amım Priest'in parmaklarının etrafında sıkıştı, daha sıkı, daha aç... Tatlı merhamet, ona ihtiyacım vardı. Tırnaklarımı kalçalarına geçirdim, bacaklarım daha da açıldı, meme uçlarım sertleşti, içim rahatlamak için kasıldı.

Ashley arkasına yaslandı ve bir kolunu banyonun kenarına uzattı, diğer eli alt yarısını çalıştırırken vücudunun üst kısmını destekledi. Yumruğunun arasında kalın ve zonklayan sikini görmek istiyordum. Onu hissetmek, tadına bakmak için can atıyordum. "Ashley'nin gemisinde..." Ağzımı Priest'e doğru çevirdim, nefes nefese dudaklarının tadına baktım. "Onun kendine böyle dokunuşunu izledim. Her gece balkonunda durup

ve sikini okşadı."

"Bana söyledi." Priest'in gözlerinde için için yanan bir gülümseme belirdi. "Bana paylaştığınız her etkileşimin her ayrıntısını anlattı ve biz de size aynısını yapacağız. Hakkımızda bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağız. Ama şu anda seni becermem gerekiyor."

Yukarı iterek, suyun yüzeyiyle aynı seviyede olan en üst merdivene oturana kadar bizi kaldırdı. Beni tekrar kucağına indirirken kalçalarını kaydırdı ve sikini girişime dayadı.

Sonra itti.

İşitme duyum için hiç o anki kadar minnettar olmamıştım, onun derin, gırtlaktan gelen zevk iniltisi kulaklarıma çarptı.

Göğüslerimi avuçladı ve kalçalarını öyle bir beceriyle hareket ettirdi ki ağlamak istedim. Onu içimde hissetmenin verdiği haz kıyaslanamazdı. İtilip kakılması, gerilmesi, suyun şıpırtısı ve ısınmış tenin kayması... Adam bir kadının içinde nasıl hareket edeceğini biliyordu.

Ama bu bedensel zevklerden daha derindi. Duygusal bağ beni orgazmın karıncalanma hissinin ötesinde tatmin etti. Kocamla yeniden bir araya gelmiştim, onun muhteşem kokusuyla çevrelenmiştim ve göğsünde titreşen guruldama, hırlama sesleriyle yeniden uyanmıştım.

Yüzümü kavradı ve ağzımı kendine doğru çekerek dudaklarıyla yağmaladı.

Dilini. Öpücüğünün içine düştüm, sikine bindim, erkeksi güzelliği ve gücüyle beslendim, dudakları sıcak ipek kadar yumuşaktı ve tadı öfke tadındaydı.

Kalçaları daha sert, daha hızlı çarparken, serbest kalmasının peşinden koşarken öpüşme vahşiydi. Su çevreme sıçradı ve dakikalar sonra şok edici bir sıcaklık nefesi birleştiğimiz yeri boğdu.

Ashley'nin bacaklarımın arasında diz çöktüğünü, ağzını amımın üzerinde ve elini Priest'in horozunun kökünün etrafında bulmak için ağzımı yırttım. Uyarılmanın kutsal olmayan saldırısı içimde parıldadı ve beni içten dışa doğru salladı.

Bizi aşağıdan yuttu, yüzünü gömdü, dilini kırbaçladı ve Rahip'in uzunluğunu içeri ve dışarı okşadığı yerde dolgun dudaklarını çalıştırdı.

Parmaklarım Ashley'in yumuşak saçlarına dolandı ve günahkâr ağzını bize karşı tuttu. Elleri üzerimde kayıyor, sanki doyamıyormuş gibi her yere dokunuyorlardı. Daha fazlasını istedim. Daha derini. Bedenlerimiz bir araya gelirken kalplerinin ve ruhlarının benimkine bağlanmasına ihtiyacım vardı.

Orgazm vurduğunda, kıvılcım yağmurları ve titreyen zevk dalgalarıyla içime çarptı. Kalçalarımı gıcırdatarak isimlerini inledim ve saniyeler sonra Priest de bana katıldı.

"Bennett!" Kolları göğüslerimin etrafına dolandı, vücudumu kullanırken beni göğsüne doğru tuttu, beni yukarı ve aşağı doğru okşadı, düzensiz bir şekilde itti. "Ah, Tanrım, iyi hissediyorsun. Sikime çok sıkı oturuyorsun."

Ashley suyun altında kendini okşarken bizi tepeden yaladı. Sonra önümden yukarı doğru öptü, dudaklarını benimkilere çarpmadan önce göğüslerimde ve meme uçlarımda oyalandı.

Dilinde kendi tadımı aldım, ağzının az önce Rahip'in üzerinde olduğunu bilmek beni çılgınca tahrik etti.

Sonra elini orada hissettim, parmakları Priest'in hala oturduğu açıklığının etrafında kayıyordu.

"Tanrı'nın dişleri." Rahip gevşedi ve tekrar içeri girdi. "İnanılmaz."

Ashley daha da yaklaştı, beni tutkuyla öperken parmaklarını vücuduma soktu ve Priest'in sikinin yanında kaymaya başladı.

"İkimizi de kaldırabileceğini düşünüyor musun?" Dudaklarımı ısırdı, inledi, nefes nefese kaldı, tüm vücudu titriyordu. "Eminim iki kişi sığabilirsin. Ama bu gece olmaz. Uzun süre dayanamayacağım."

Beni Priest'in üzerinden kaldırdı, beni kendine doğru çekecek kadar yükseğe. Bacaklarım kalçalarını kavradı. Kollarım kaslı omuzlarına yapıştı. Sonra beni Priest'in birkaç saniye önce olduğu yere sapladı.

Aradaki boyut farkını anında hissederek haykırdım. Priest'in büyük olduğu yerde Ashley devasaydı. Suyun içinde hareketsiz durdu, elleri arka tarafımı avuçladı ve bana alışmam için bir an verdi. Sonra açlığını serbest bıraktı.

"Seni çok özledim." Sert bir ihtiyaçla vuruyor, daha derine inmek, daha yakınlaşmak i ç i n bastırıyordu.

Öne doğru eğildi ve Priest'in ikimizi de arkadan kuşattığını hissettim, sırtım Priest'in göğsüne dönüktü, kapana kısılmıştım. Bu yasak birliktelikten kaçış yoktu. Hiçbirimiz bırakmıyorduk.

Ashley'in yakışıksız tavırlarının onun kolalı, aristokrat görünümünü yok edişini izlemekten şeytani bir zevk alıyordum. Yüz hatları skandal yaratacak kadar çarpıcıydı; dudakları ürpertici homurtularla ayrılıyor, kaşları çatılıyor ve bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Kendi orgazmına teslim olmadan önce beni iki orgazm daha boyunca becerdi.

Başımı Priest'e yaslayarak seğirdim ve mutluluğun kalıntıları arasında titredim. Ashley nefesini tutarak eğildi, siki hala içimde titreşiyordu.

Bakışları Priest'e kaydı, ikisi de nefes nefese birbirlerine öyle bakıyorlardı. Sonra yüzleri birbirine yaklaştı, alınları birbirine yaklaştı ve ben daha gözümü kırpamadan ağızları çarpıştı.

Kollarını kaldırdılar, uzandılar, tuttular, beni aralarında yakaladılar. Gözlerimi öpüşmelerinden ayıramıyordum. Birbirlerini içlerine çektiler, çeneleri sertleşmiş ve gıcırdıyordu. Priest'in bir günlük pürüzlü bıyıkları vardı ve o kirli sakalların Ashley'in yumuşak tenini tırmaladığını duydum.

Korsanım ve korsan avcım arasındaki bu hassas, korunmasız an kadar güzel ve samimi bir şeyi asla deneyimleyemeyeceğimi bilerek bundan gurur duydum.

Öpücük, erkeksi bir inilti uğultusuyla yavaş yavaş çözüldü. Ashley kalçalarını tembel bir şekilde itti, *üstün üremesi* hala sert, şarjlı ve içimde yüklü. Arkamda, Priest bana karşı sallandı, şehvetini kıcıma sürttü.

"İyi misin?" Boynumu öptü.

"Oldukça memnunum, teşekkür ederim."

Aç, birbiriyle yarışan sikler beni öne ve arkaya almakla tehdit ediyordu. Ancak birkaç dakikalık alaycı zevkten sonra, bu kadar geç bir saatte bu kadar yeni bir şeye kalkışmadılar.

Ama beni kesinlikle tekrar tatmin ettiler.

Fifty-two

Ertesi sabah, vücudumu putlaştıran dört el ve iki ağzın yüce hisleriyle uyandım. Parmaklar şehvetli enerji saçıyordu. Kollar etrafımda dolanıyordu. Avuç içleri önümden ve sırtımdan aşağı kayarak kalçalarımı hareketsiz hale getirdi. Ve onları hissettim. Tanrı yardımcım olsun, şehvetlerinin sert, çelik gibi bıçak darbelerini önümde ve arkamda hissettim.

Bacaklarımın arasındaki tüm ısıyı yönlendiren çılgın bir basınç oluştu. Her şey huzursuz bir arzuyla ağrıyordu.

İki sandığın mermer levhaları arasında ezilmiş, böylesine uygunsuz bir pozisyonda uyanmayı hiç düşünmemiştim, burada sonsuza kadar kalmak istediğimi hiç hayal etmemiştim.

"Bunu her gün istiyorum." Tam önümdeki dudakları öptüm.

Rahip.

"Hepinizi aynı anda istiyorum." Aramıza uzandı ve beni ıslak buldu. "Sıkı, sıcak amını istiyorum. Ağır göğüslerini. İpeksi bacaklarını. Ve Tanrım, küstah ağzını istiyorum."

Ashley'nin eli arkamdan dolanıp Priest'in parmaklarına uyluklarımın arasında katılırken beni ateşli ve derin bir şekilde öptü.

Vücutları sertleşti ve bana karşı toplandı, içeri doğru bastırdı. Birleşik erkeklik, ateşli açlık, savaşılan kalçalarının vahşice ileri geri sallanması... Aralarında titredim, kemiklerimin iliklerine kadar titredim.

Onlar benimle dalga geçtikçe, benimle oynadıkça ve her ihtiyacımı gördükçe bedenim çığ, sıvılaşılan karıncalanmalarla canlandı.

Beni açtılar, döndürdüler, kırıştan kırışe geçirdiler, vücudumu yağmaladılar. Kıçımda bir korsan. Boğazıma bir İngiliz subayı. Gövdeden kıça, uzuvlarımı yaydılar ve her deliğimi gerdiler, beni kıstırdılar, becerdiler ve içimi tohumla doldurdular.

Saatlerce, onları aldım. Aynı ayrı. İkisi aynı anda. Esmer kaslar, sıcak nefesler, erkekler içimde dönüşümlü olarak hareket ediyordu. Vahşi

Erkekler. Savaşçılar. Dostlar. Düşmanlar. Aşıklar.

Aletleri birbirine kaydı. Vücutları sürtünmeyle sürtündü. Elleri üst üste biniyor ve birbirine dolanıyordu ve bazen, ahlaksız çılgınlığın ortasında, dilleri karanlık bir erkeksi güç öpücüğünde çarpışıyordu.

Ama hiçbir zaman birbirlerini becerme eğilimi göstermediler. Ben onların tek odak noktasıyım.

Ben onların ağızlarını öperken, yaraklarına taparken ve ruhumun derinliklerinden gelen "*seni seviyorum*" ları solurken, onlar bizim kutsal olmayan üçlümüzün *sendeley*en, çılgın ritmini ayarladılar.

Daha sonra, birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan terli bir yığının içinde yattık. Her santimim ağrıyordu. Sevgiyle kullanılmış. Mutluydum.

Gülümsedim. Tanrı şahidim olsun, o kadar büyük ve derin gülümsedim ki yüzüm acıdı. Kendisinden önce gelen hiçbir gülümsemeye benzemeyen bir gülümsemeydi bu.

Priest'in kollarında yan yatıp sırtımı göğsüne yaslayarak uykuya dalıp çıkarken nefes alışı verişlerini dinledim.

Yaralı kolum Ashley'in karnının sert yüzeyinde duruyordu. Sırt üstü uzanmış, kırıslara bakıyordu. Aleti kalçasının üzerinde uzanıyordu, sarkık halde bile kalın ve uzundu. Gülünç derecede muhteşem bir adam.

"Eleuthera'daki kulübedeyken..." Bir parmağımı meme ucunun küçük düz şeklinin etrafında dolaştırdım. "Rahip eline bir bıçak ve bir portakal dilimi tutuşturdu ve sen de ne yapacağını çok iyi biliyordun. Aferin sana. İkiniz, kimseye fark ettirmeden, tam da bacaklarımın arasında bir planı hayata geçirmeyi başardınız. Ve Madwulf'la birlikte geminizde başıma gelenlere rağmen, portakallı plan beni çok daha karanlık bir kaderden kurtardı."

Ashley elimi karnının üzerinde kavradı ve gözlerini kapattı, yüz ifadesi acılıydı.

"Portakal olayı sırasında Priest kız kardeşin hakkında bir şeyler söyledi." Parmaklarımı birleştirdim. "*Tıpkı Arabella'yla oynadığımız oyun gibi*, dedi. Bu ne anlama geliyor?"

Yan tarafına kayan Ashley, derin mavi bakışlarıyla beni şerefletirdi. "Arabella Priest'e aşıktı. Açıkçası, yüz kilometre içindeki her genç kız, dul ve evli kadın Priest'i yatağında istiyordu. Ama Arabella kurnaz, güzel ve *acımasızdı*. Yıllarca ona onunla yatmamasını emrettim."

"Ona dokunmadım lordum," diye mırıldandı Rahip arkamdan uykulu bir sesle.

"Biliyorum." Ashley bana doğru uzandı ve elini Priest'in kalçasına koyarak başparmağıyla yanık izlerini okşadı. "Priest onu her fırsatta reddetti," dedi bana. "Onu o kadar çok arzuluyordu ki, bu ilişkinin onu mahvetmesi umurunda bile değildi. Ama ne o ne de ben bunu istemedik."

"Arabella çok ateşliydi." Rahip kıkırdadı. "Tanrım, onu özlüyorum."

Ashley devam etmeden önce aralarında sessiz bir an geçti. "Kız kardeşim yirmili yaşlarındaydı ve hâlâ evlenmemişti. Priest'i beklemek için her teklifi reddetti. Bu sırada Priest on altı, ben on sekiz yaşındaydım. Gençtik, huzursuzduk ve cinsel enerjiyle doluyduk, bu enerjiyi de yerel kızlar üzerinde kullanıyorduk."

"Ama özellikle kış aylarında zamanımızın çoğunu bu malikânede yalnız geçiriyorduk," dedi Priest. "Merak ve bıkkınlık... deneyselliği ortaya çıkardı."

"Birbirinize dokundunuz." Yumuşakça gülümsedim, onların bu yönünden büyülenmişim. "Evet." Rahip boynumu okşadı. "Eller pantolonun içine uzanıyordu. Birkaç vuruş

Orada burada. İyi hissettirdi. Asla garip değildi. İkimiz de dişileri tercih ediyorduk ama bundan da öte birbirimize eşlik etmeyi tercih ediyorduk. Bu etkileşimler pantolonlarımızı açmamıza ve tohumlarımızı birlikte harcamamıza yol açtığında, bu bizi rahatsız etmedi."

"Arabella biliyor muydu?" Ben sordum.

"Hayır." Ashley elini yüzüme götürerek birkaç bukleyi temizledi. "Hizmetçisiyle konuşurken duydum, o gece Priest'in odasına nasıl gizlice gireceğini ve onu nasıl baştan çıkaracağını planlıyordu. Kız kardeşimi tanırdım. Başaracaktı."

Priest, "Bana olan inancınız çok az," diye söylendi.

"Seni yıpratıyordu. Kendin söyledin." Ashley yüzünü ekşitmeden, "Bir portakal yedim, suyunu dişlerimin arasında gezdirdim ve dudaklarıma sürdüm," dedi.

"Olamaz." Nefesim kesildi. "Yapmadın."

"O yaptı." Priest kıkırdadı. "Göt herif yatağıma gizlice girdi ve ağzını bana dayadı. Sikimi boğazına kadar emdi. Bunu daha önce kimse yapmamıştı ve ben sadece-"

"Bir dakikadan az. Kendini utandırdığını söyleyebilirim." Ashley nadir görülen bir gülümsemeye bakışlarımı tuttu. "İnatçı kız kardeşim bir saat sonra odasına girdiğinde sevgili rahibinin kasıklarında iğrenç bir kızarıklık olduğunu gördü. Söylemeye gerek yok, onun frengi olduğuna inandı ve böylece onu sonsuza dek terk etti."

Tıpkı Arabella'ya yaptığımız numara gibi.

"Sen şeytani bir dahisin, Ashley Cutler." Öne doğru eğildim ve yontulmuş dudaklarını öptüm.

"Şeytani kısım doğru." Priest gönülsüz bir homurtu çıkardı. "Hâlâ sikimin yanında onun ağzına güvenmiyorum."

Ashley'in cinsel doğası, *yakışksız davranışları* hakkında bildiklerimi hatırladım. Benimle ilk kez yakınlaştığında, beni acımasızca kıcımdan yakalamıştı. Ondan önce de bir dizi acımasız şaplak atmıştı.

"Priest'e şaplak atıyor musun?" Gülümsemeye karşı koydum.

Rahip arkamda gerildi. "Denemesini görmek isterim." Pekâlâ. Bu cevap oldu.

"Arabella'ya ne oldu?" Ben sordum.

"Kuşatacak başka bir adam buldu. Bir balıkçı. Tabii ki ailem bunu onaylamadı." Ashley yüreği gözlerinde bana baktı. "Rahip'in gösterdiği saygıyı ona göstermedi. Hamile kaldı, toplumdan dışlandı ve gerisini biliyorsun."

Doğumda ölmüştü.

"Olay olduğunda yirmi yaşındaydım. Bu ev onsuz aynı değildi." Ashley boş boş köprücük kemiğimi okşadı. "Ben de ayrıldım. Ailemin umutsuzluğuna rağmen Kraliyet Donanması'na katıldım."

"Ve ben. Kalmasını ben istedim." Rahip bir dirseğinin üzerine kalktı ve bir elini belime doladı. "Bu konuda kavga ettik. Bu odada birbirimizin ağzını burnunu kırdık." Gözlerini Ashley'e dikti ve onları yarıklara kadar daralttı. "O gece beni becerdi. İlk seferimizdi..." Burun delikleri genişledi. "Herif beni becerdi ve çekip gitti. Onu bir yıl boyunca bir daha görmedim."

Yere baktım, göğsüm ağrıyordu ve kalbim acıyordu. Bu Ashley'in bir alışkanlığı gibi görünüyordu. Beni ilk becerdiğinde gitmişti. Gerçi kulübesinin kapısını bile geçememişti.

"Yıllar boyunca iletişim halinde olmuş olmalısınız," dedim.

"Birbirimize yazdık." Nefes veren Priest sırt üstü yuvarlandı. "Ashley olmadan burada bir işim yoktu. Sonraki bir yıl boyunca gemiden gemiye atladım, çeşitli işler yaptım, Batı Hint Adaları'na gittim ve babamı aradım. Sahip olduğumu bilmediğim kardeşimi de böyle buldum."

"Reynolds." Gülümsedim.

"Evet. Bir korsan mürettebatına katıldık. Ashley savaşlar arasında beni çağırırdı. Bazen burada buluşurduk. Diğer zamanlarda, Batı Okyanusu boyunca uzanan limanlarda yeniden buluştuk. Bu seyrek ziyaretler bana sunduğu tek şeydi."

Ta ki Nassau'da Ashley, Priest'i hayatından tamamen çıkarana kadar.

"O zamanlar," dedi Ashley, "mesafemizi korumamız her zamankinden daha önemliydi. Kendin için kötü bir isim yapıyordun, Priest. Ben de donanmada bir subaydım ve-"

"Sen benim en iyi arkadaşımdın."

Priest'in öfkelenmeye hakkı vardı. Hem Ashley hem de benim tarafımdan reddedilmişti. Yine de, yanımda yatarken, parmakları dalgınca saçlarımı karıştırırken, memnun görünüyordu. Huzurluydu.

Denizde yaptığı yağmalardan elde ettiği ganimetleri ve gemileri istiflemeye neden hiç ilgi duymadığı birdenbire anlaşıldı. İhtiyaç duyabileceği tüm servete burada sahipti.

Gerçekten istediği, *ihtiyacı* olan tek şey, b a k a b i l e c e ğ i biriydi. Belki birileri de onun için aynısını yapar.

Ashley'e, "Bana geminde söylemiştin," dedim. "Biriyle yatmayalı iki yıl olmuştu. Priest'ti, değil mi? Nassau'da? Birlikte olduğun son kişi o muydu?"

"Evet."

"Peki ya ondan önce?"

"Hatırlamıyorum. Majestelerinin gemisine komuta etmek ve savaşlarda savaşmak bu tür ilişkilere zaman bırakmadı. Bu arada Priest son on dört yılını önüne çıkan her eteği sikerek geçirdi."

"Bennett'le tanışana kadar." Priest kaşlarını kaldırdı, keskin aşağı eğimi gözlerinin durgun dalgınlığını vurguluyordu. "Benim için asla başka bir kadın olmayacak."

Kalbim sıkıştı ve genişledi. "Bana iki kişiyi sevdiğini söylediğinde bunu anlamamıştım. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama yanılmışım. Açıkça." Yatağın üzerindeki tik takları karıştırdım ve gözlerimi Ashley'e çevirdim. "Sana Londra'daki ziyaretin hakkında sorular sormalıyım ama bilmek istediğim tek şey nişanlını görüp görmediğin."

"Evet. Onu çağırdım. Beklenen de *buydu*. Çağırmasaydım, toplumdaki her işgüzar kadın tarafından sorgulanacak ve taciz edilecektim."

Oturur pozisyona geçtiğimde öfke ve kıskançlık omurgamı sarmıştı. "Onun adı ne?"

"Güzel kızı öldürmeye mi niyetlisiniz?"

Bu iki adam söz konusu olduğunda isyan eden duygularımla mücadele ettim, ama yaptım bu konuda mücadele *etmeyeceğim*.

"Evet." Onunla bakış bakışa karşılaştım. "Eğer onunla evlenirsen, karnını deşerim. Karnına bir bıçak. İttiririm. Ve *döndürürüm*. Hiç tereddüt etmeden. Bu yüzden üç lanet hafta Londra'da kaldıktan sonra nişanı bozacak gücün olduğunu umuyorum."

"Ben öyle bir şey yapmadım." Boğazımı sıktı ve bir sonraki nefeste beni sırt üstü yatırıp ağırlığını üzerime verdi. "Alçak korsanlar Bennett Sharp ve Rahip Farrell'ı elimdeyken neden tutuklamadığımı açıklamak için Londra'daydım. Bir gemi dolusu tanık varken, askeri mahkemeye çıkmamak ve rütbemi düşürmemek için yalanlar uydurmak ve gerçekleri abartmak zorunda kaldım. Kişisel meselelerle uğraşmak için Londra'da *değildim*."

"Nişanı boz." Göğsünü ittim, faydasız bir çabaydı. "Söyle ona, Rahip."

"Ona yıllardır söylüyorum." Yataktan kalkarken Priest'in sesinin altında hayal kırıklığı kaynıyordu. "Bırak artık, Bennett."

"Yapmayacağım-"

"Şimdilik." Çenesini Ashley'e doğru eğdi, gözleri bana sabitlenmişti. "Senin için bir hediyemiz var."

Ashley elimi tuttu ve beni yukarı çekti. Bir anda ortam değişti. Adamlar birbirlerine baktılar ve aralarında heyecana benzer bir şey geçti.

"Ne?" Sabırsızlıkla sordum. "Ne oldu?"

"Bir sürpriz. Bunun için giyinmen gerekiyor." Ashley beni banyo odasına doğru götürürken Rahip'e şöyle dedi: "Bunun için burada olmak benim için önemliydi. Beni beklediğiniz için teşekkür ederim."

"Sana yapacağımı söylemiştim."

Şifreli konuşmaları ağzımdan bir dizi soru çıkmasına neden oldu, ama onlar bunları duymazdan geldi. Yıkandık, giyindik, süslendik ve yemekhanede orucumuzu açtık. Tüm bu süre boyunca, cevapları için onları sıkıştırdım ve sadece rahatsız edici gülümsemelerle karşılaştım.

Ashley'nin malikânesindeki yemeklerin telaşsız ve yavaş olduğunu erkenden öğrenmiştim. Hizmetkârlar masanın etrafında dolanıyor, gümüş tabaklarda kurutulmuş domuz pastırması ve çiroz, haşlanmış yumurta, sakatat, çırpılmış böğürtlen ve malikânenin bahçesinden toplanan bir sürü ürün getiriyorlardı.

Mutfak hizmetlileri yemek masasının taleplerine cevap verirken, Priest'e hararetli bakışlar fırlattılar. Personelin hayatlarının çoğunu burada çalışarak geçirdiklerinden bahsetmişti. Artık burada onlarla birlikte çalıştığınızı bildiğime göre, son yirmi yılda her hizmetçiyle en az bir kez yattığını varsayabilirdim.

Zerre kadar umurumda değildi. O artık benimdi. Onun sadakatine sahiptim ve görünüşe göre o da onlarınkine sahipti.

"Onlara güveniyorsun." Son mutfak görevlisinin arkasından kapanan kapıya başımla işaret ettim.

"Kuşkusuz," dedi Priest. "Benim ne olduğumu biliyorlar. Ama korsan olmadan önce onların arkadaşıydım. Onların akrabasıydım. Hâlâ da öyleyim. Hiçbir ödül onların bağlılığını değiştirmeyecek."

"Priest'in benimle olan ilişkisini başından beri biliyorlar." Ashley sandalyede arkasına yaslandı. "Bizi hayatları pahasına savunurlardı."

Rahatlama çöktü ve daha fazla soru ortaya çıktı. "Beni yakaladığınızda, Rahip ile olan ilişkiyi gerçekten bilmiyor muydunuz?"

"Hayır." Ashley yavaş bir nefes verdi. "Hiçbir fikrim yoktu. Benim gözetimime girmen tamamen tesadüftü. Ya da *kader*."

Yemeğimin geri kalanını bitirirken, o ilk birkaç hafta içindeki fikir değişikliğinden bahsetti. Evet, başlangıçta beni ele vermek ve kariyerini ilerletmek niyetiyle peşime düşmüştü. Ama bu fikir üzerinde çok düşünmüştü.

Her gün. Beni koğuş odasına götürüp Priest'in robot resmini gösterdiğinde çoktan kararını vermişti. Tek istediği Priest'i bulup bana inandırıcı bir kaçış sahnelemek için yardım etmekti.

Tüm cevaplarımı aldıktan sonra, Priest'le Londra'daki işleri hakkında sıkıcı bir konuşma yaparken bir yandan da gazeteden bir şeyler okudu, günün haberlerini yakalamaya çalıştı. Benim oflayıp puflamamdan ve onların ağızlarının seğirmesinden, sürprizim için kasıtlı olarak beklentiyi uzattıklarını anladım.

Sonunda Ashley ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gidelim mi?"

Beni gemime götürdüler.

Malikâne kayalıkların üzerinde, özel bir koya bakıyordu. Priest ve Ashley, aşağıdaki kıyıya giden kayalık patikalarda gezinmek yerine beni malikânenin altındaki dolambaçlı merdivenler ve tünellerden oluşan bir labirentten geçirdiler. Bir meşalenin ışığı bana yol gösterdi. En alt katta, bir rıhtıma ve bekleyen neşeli bir tekneye açılan bir dış kapı vardı.

Ve körfezin karşısında tüm ihtişamıyla *Jade* oturuyordu.

Yükselen direklerinin gölgeleri yakındaki uçurumun üzerine düşüyor, sabırla tartılmayı beklerken serenleri yarılıyordu.

O bir savaşçıydı. Hayatta kalan. Kendisinden iki kat ağır silahlara sahip bir savaş gemisiyle karşı karşıya gelmişti. Babam onu ele geçirdiğinde, İspanyol hazine filosunda kasırgada batmayan tek kalyonu. *Ateş püskürüyor ve fırtınaya gülüyordu*, demişti.

Priest ve Ashley beni geminin güçlü kık tarafına doğru kürek çekerken, geminin zarif hatlarına ve göz kırpan top iskelelerine bakmaktan, hayranlık duymaktan ve gülümsemekten kendimi alamadım. Kendime rağmen, parıldayan bir gurur dalgası hissettim.

Mürettebat arkadaşlarım beni şenlikle karşıladı. Alkışlar, ısıklar ve kaburgalarımı kıran kucaklaşmalar beni üst güverteye taşıdı. Neşenin ortasında Priest ve Ashley'i gözden kaybettim. Denizciler gülümseyerek etrafımı sardılar, hava ter, tuzlu su ve güneş ışığıyla kurşuni bir hal almıştı, beni kalabalığın arasından çekip bir o yana bir bu yana döndürdüler.

Kocaman bir çift el yüzümü yakaladı ve sert ıslak dudaklar benimkilere sertçe çarptı. Eğildiğimde Reynold'un parıldayan kahverengi gözleri bana gülümsedi.

"Kardeşin bunun için seni öldürecek." Güldüm.

"Ve mutlu bir adam olarak öleceğim." Kollarımı kavradı ve uzattı. "Lütfen, Yüzbaşı, şu haline bak!"

Mavi bir elbise giymiştim, kalçalarımın yukarı doğru sıyrılıyor, altımdaki çizgili denizci pantolonunu ve siyah çizmeleri ortaya çıkarıyordu. Korse, bir ay önce vücudumda olmayan kıvrımları ve kasları vurguluyordu.

Yeşim taşı boğazımdan sarkıyordu. Pusulam ve palamarımla birlikte belimde bir dizi bıçak asılıydı. Gücümü tam olarak geri kazanmamıştım.

böyle ağır bir silahı kullanmak için gerekli. Ama babamın kılıcı oraya aitti, kalçamda, elimin altındaydı.

"Şapkanız, Kaptan." Kamarot bir adım öne çıkarak üç köşeli şapkayı uzattı.

Başıma geçirdim ve gözleriyle buluşmak için çenemi yukarı kaldırdım. "D'Arcy, seni son gördüğümünden beri bir kulaç büyüdüğünü söyleyebilirim."

Gülümseyen yanaklarında ikiz kırmızı lekeler oluştu.

Üç ay önce, Reynolds beni pruvadan itmiş ve asla hayal edemeyeceğim bir yola fırlatmıştı. Kaptan Sharp olarak bu güvertede son kez durduğumdan beri çok şey değişmişti. Ama en sevdiğim şeyler tamamen aynı kalmıştı.

"Kaptan." Jobah bana doğru yürüdü, uzun kollarıyla beni kucakladı. "Evine hoş geldin."

Onu sıkıca kavradım ve parmak uçlarımda yükselip ağzımı yanağının siyah derisine dayadım. "Pusulayı biliyorum."

Kahkahası içimde gümbürdedi ve onu ittim. Omuzlarım geride ve omurgam dik, onun karşısında kaptanı olarak durmaya çalıştım. Ama o gülmeyi kesemedi.

Ben de yapamadım. "Bir dahaki sefere seni cezalandıracağım."

"Evet, Yüzbaşı." Lanet piç bana inanmadı. Bir saniye bile.

Ayılarak Reynolds'a baktım. "Beni Harbour Island'da beklediğiniz için teşekkür ederim."

"Her zaman, her yerde, Kaptan." Gözleri omzumun üzerinden yol kenarına doğru kaydı. "Priest ve Ashley bekliyor. Sürpriziniz için burada olmalısınız."

"Belli ki." Dönmeye başladım, sonra tekrar Jobah ve Reynolds'a baktım. "Geliyor musunuz?"

Gülümsediler ve Reynolds "Bunu kaçırmazdık" dedi.

Birkaç dakika sonra kamaramda durdum ve masanın üzerindeki küçük parşömene baktım. "Sürpriz bu değil." Jobah'nın yanındaki duvara yaslanan Rahip

bıyıklı çenesini ovuşturdu. "Devam et. Bu odadaki herkes çoktan ona baktı."

Jobah, Reynolds ve Ashley'e baktım, boş ifadeleri hiçbir şey ele vermiyordu.

"Size haritadan bahsetmemek için kendimce nedenlerim vardı," dedim onlara.

"Bu benim en güvenli şekilde koruduğum sırrımdı. Sanırım Priest size geçmişini anlatmıştır."

Reynolds botlarına baktı ve başını salladı. "Seni geri almak için Liman Adası'ndan Kuşlar Adası'na doğru yelken açtığımızda mürettebata her şeyi anlattı."

Haritayı Madwulf ve korsanlarına açıkladığım an, artık bir sır olmaktan çıkmıştı. Rahip doğru olanı yapmıştı.

"Güzel." Bir nefes aldım ve parşömeni masadan kaptım.

Başparmağımdan daha geniş olmayan parşömen şeridini açtığımda oda sessizliğe gömüldü. Gözlerimi kısarak, en üstteki küçük harita resminin üzerinde gezindim.

Meşe adası mı? Tanrım, yazılar o kadar küçüktü ki okumak için büyüteç kullanmam gerekirdi. "Yapamam-"

"Oak Adası. Acadia Sholes yakınlarında," dedi Jobah. "Rotayı çoktan çizdim, Kaptan."

"Acadia mı? Orası Büyük Batı Okyanusu'nun kuzeyi değil mi?" "Çok kuzeyde. New England ve Newfound-land arasında."

"Babamın orada ne işi vardı?" Parşömenin geri kalanını taradım ve hazinenin adadaki gizli yerinin ayrıntılı açıklamalarını buldum. "Aranızda hiç bu kadar kuzeye giden oldu mu?"

Bir *Hayır* korosu yankılandı.

"O zaman bizi bir macera bekliyor." Kanımı kaynatan bir heyecanla Reynold'un kulağındaki altın halkaları işaret ettim. "Eğer başarılı olursak, onlara ihtiyacın olmayacak."

Çoğu korsan gibi o da öldüğünde denizde saygın bir cenaze töreni için ödeme yapmak amacıyla bu süsleri takıyordu.

"Parmaklarında altın olacak ve boynunda sallanacak," dedim. "Evet."

Bana o barakuda gülümsemesini gösterdi.

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" Doğrudan Ashley'e baktım.

Ters ters baktı ve bize katılmaya razı olmayacağını biliyordum. Kolayca değil. Yola çıkmadan önce, bir kadının öfkesine asla *Hayır* dememesi gerektiğini öğrenecekti. "Hazır olduğunuzda yelken açacağız, Kaptan." Rahip elimi sıktı ve bana yol gösterdi.

kulübeden dışarı. "Önce size vermemiz gereken bir şey var."

Sintineye varıncaya kadar onu alt güvertelerde, ambarlarda ve daha derinlerde takip ettim.

Midem sertleşti. En son burada durduğumda, Priest aşağıda demirlere vurulmuştu, elleri su toplamıştı, çünkü onu zalimce portakallara maruz bırakmıştı. "Sıra bende mi?" Gergin, mizahsız bir sesle güldüm ve gözleriyle buluştum.

"Ben izlerken beni oraya bağlayıp kendini mi okşayacaksın?" "Tanrım." Reynolds yumruğunun içine öksürdü.

Jobah kıkırdadı ve Ashley kaşlarını kaldırdı.

"Bu fikri ne kadar sevsem de..." Rahip elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "Senin hediyen çok farklı bir nitelikte."

Belimdeki bıçaklara baktı ve k a f a m ı karıştırdı. Sonra kapağı açtı ve beni

sintineye götürdü.

Merdivenin dibinde ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Ama döndüğümde ve nefesimi kaybettiğimde, bu değildi.

Madwulf duvara zincirlenmişti.

Yaşıyor.

Fifty-three

Kalbim orsa yaptı, döndü ve şiddetli bir fırtınanın içine daldı. Önümdeki canavara hırlarken, kalçalarımındaki destekten palayı çektim, yaralı kolum çeliğin ağırlığı altında titriyordu.

"Sakin ol, Goldilocks." Ashley arkamda, kulağıma doğru nefes alabilecek kadar yakınımda durdu. "Ipswich onu iki ay boyunca hayatta tutmadı ki sen onu bir vuruşta yere serersin." Sesi alçaldı, lezzetli bir şekilde karanlıktı. "Tadını çıkar."

Madwulf zincirlere asılmış, çıplak, parçalanmış ve acı dolu, kan çanağı gözlerle bakıyordu. Saçma sapan çığlıklar atarken ağızından salyalar akıyordu. Dili yoktu. Kulakları yoktu. Elleri, ayak parmakları ve bir kolu da öyle.

Kayıp uzuvlar enfeksiyonu engellemek için tedavi edilmişti. Ipswich bu konuda ustaydı. Mürettebatımdaki pek çok adam Ipswich'in tedavisinden sonra tahta uzuvlarıyla gayet iyi bir şekilde topallayarak dolaşıyordu.

Madwulf'un geri kalanı sağlam görünüyordu. Eski ve taze çürüklerle kaplıydı, kirli derisi kanla kabuk bağlamıştı. Birisi kafasını ve yüzünü tıraş etmiş, onu değer verdiği şeylerden mahrum bırakmıştı.

"Bunca zaman..." Kara anılardan oluşan boğucu bir sisin içinden geçtim. "Onun öldüğünü sanıyordum."

"Böyle düşünmenize izin verdik." Rahip uzaktaki duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sen iyileşmek için bu kadar çok çalışırken onun hayatta kalmasının seni yormasını ya da dikkatini dağıtmasını istemedik."

"Bana kopmuş ayaklarını ve hala sakladığı belli olan diğer vücut parçalarını getirdin." Hatırlamaya çalışarak başımı ovuşturdum. "Bunu hayal mi ettim?"

"Hayır. Onlar sana işkence yapan adamlara aitti. Ashley ve ben onların ruhlarını senin bedeninde kullandıkları tahta parçasıyla topladık."

Titredim. Ürperdim. Sonra gülümsedim. "Bu benim hediyem mi?"

"Evet." Rahip başını Madwulf'a doğru eğdi. "Ona ne kadar vahşi olduğunu göster, aşkım."

Ashley etrafımda dönerek titreyen elimden palayı aldı ve Priest'e uzattı.

"Madwulf hiçbir şey bilmiyor." Eğildi ve yüzümü avuçladı. "Onu nasıl alt ettiğine dair hiçbir cevap alamadan iki aydır burada çürüyor. Anlat ona." Yüz ifadesinden bir gölge geçti, tehditkâr, ölümcül. "Babanın mektubunu yok ettiğinde sana yaşattığı acıyı ona hissettir."

Zihnim kana susamış planlarla dolup taşıyor, damarlarım düşüncelerimin ahlaksızlığıyla cızırdıyordu.

Ashley belimden bir hançer çıkardı ve elime bastırdı. Sonra şapkamı başımdan kaldırdı, dudaklarımı öptü ve uzak duvar boyunca uzanan Rahip, Jobah ve Reynolds'a katılarak izlemek için yerleşti.

Nereden başlasam?

"Frengi." Highlander'a doğru sinsice ilerledim, bıçakla bir tırnağımı gelişi güzel sıyırdım. Ona ulaştığımda yüzümü onun kine yaklaştırdım ve kirpiklerimin altından en rahatsız edici bakışımı ona yönelttim. "Rahip ve bende enfeksiyon ya da hastalık yok."

Madwulf'a Priest'in portakallara olan tepkisini, *Jade'in* Harbour Adası'ndaki yerini ve kuşların adasıyla olan yemimi anlatırken, vücudundaki eti alçakça şerit şerit yüzdüm. Kemikler fener ışığında parlayana kadar kestim ve doğradım. Burnunu çıkardım, gözlerini oydum ve bacaklarının arasındaki pörsümü, çürümüşi eti çıkardım.

Akan kanla gurur duydum. Babamın mektubunu geri getirmeyecekti ama yeryüzünü bir daha asla bir çiftçinin kızını tehdit etmeyecek ya da bir korsan kadını sevdiklerinden ayırmayacak bir kötülükten kurtardığım için kendimi haklı hissediyordum.

Son nefesini verirken arındığımı hissettim.

"Acele etmedim, değil mi?" Kanlı bıçağı bir bez parçasına sildim.

"Neredeyse iki saattir bu işle uğraşıyorsun." Reynolds yerdeki pozisyonundan kalktı ve merdivene doğru yürüdü. "Sanırım şimdi gidip kusacağım."

"Benim memleketimde," dedi Jobah, "düşmanlarımızı sıriklara bağlar ve onları ateşin üzerinde, alevlerin yalamasının hemen üzerinde tutar, günlerce içten dışa canlı canlı pişirirdik." Sırıttı, tüm dişleri ve vahşi sadakatiyle.

"Sanırım Jobah kanları temizlemek için gönüllü oldu." Priest kıkırdayarak dümencinin omzuna vurdu.

Sonunda hepimiz Madwulf'un kalıntılarını taşıdık. Hediye, olduğu gibi, körfezde yaşayan martılara ve soğukkanlı omurgalılara yedirildi.

O gece, bir korsan ve korsan avcısının kollarında huzur içinde uyudum. Ama

Uyandığımda hala karanlıktı ve kollar gitmişti.

Başımı kaldırdım ve odanın diğer ucundan gelen boğuk sesleri dinledim.

"Ne zaman?" Rahip şöminenin önünde volta atıyordu.

"Gelecek hafta." Ashley yakındaki bir koltuğa yayılmış, bir kadeh amber likörünü yudumluyordu.

"Bunu yapmayacaksın." Priest döndü, aksanı kalın ve boğuktu. "Buna izin vermeyeceğim."

"Bunu ailemle konuş." Ashley içkisine baktı. "Elimden bir şey gelmez." "Sen zayıfsın."

"Ve sen de safsın. Lanet olası kaprisli ideallerinle hep öyleydin." Ashley bardağının geri kalanını yudumladı. "Sanki hiç büyümemişsin gibi. Bu odadan hiç çıkmadın. Artık dikkatsiz çocuklar değiliz, Priest. Hayat bu. Yetişkin olmanın zorlukları. Neye sahip olduğumuzu hep biliyorduk..." Doğruldu. "Eninde sonunda biteceğini biliyorduk."

"Mutluluk. Bahsettiğiniz şey bu."

"Evet. Mutluyduk." Ashley boş bardağı bir kenara bıraktı ve içini çekti. "Bu duygu benim hayatıma uymuyor."

Kaslarım toplandı ve gerildi, nefesim kesildi. Ama hareketsiz durdum, uyur gibi yaptım, bekledim.

"Peki planın nedir?" Rahip ona doğru döndü, fısıltısı fokurduyordu. "Ona bir mektup bırakıp, dönüştüğün korkak gibi sıvışacak mısın?"

"Bu sefer farklı." Ashley bir elini yüzünde gezdirdi, sesi kederliydi. "Sana sahip."

"İkimizi de istiyor. Onun azmini hafife alma, dostum. Düğün bitmeden o güzel goncanı kesecek."

Nikah mı? Ashley'nin *gelecek hafta* dediği şey bu muydu?

Çenemi tuttum, parmaklarım seğirdi.

"Grisdale Markisi hakkındaki hikâyeyi anlattı mı?" Rahip boş boş güldü.

"Sadece on dört yaşındaydı ve-"

"Evet, biliyorum." Ashley ayağa kalktı, bakışları bana doğru kaydı. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Rahip onu yatak odasından çıkarken takip etti.

Ashley beni uyanık görmüş müydü? Hiç sanmıyorum. Her iki durumda da, konuşmanın benden uzaklaşmasına izin verecek değildim.

Geceliğimi üzerime geçirdim ve malikânenin içinde seslerini takip ettim. Labirent gibi koridorlar beni meşalelerin ve yaldızlı tabloların önünden geçirdi. Saat geç olmuştu ve tüm hizmetkârlar malikânenin diğer ucundaki odalarında uyuyorlardı.

Salonlar ve büyük odalar boyunca fark edilmeden iz sürdüm. Onları mutfakta bulduğumda, koridorun karşısındaki gölgeli bir oyuğa girdim.

"Ben Londra'dayken başka bir çifti oğlancılıktan astılar." Ashley uzun ahşap masanın başında durmuş, ellerini yaralı yüzeye dayamıştı. "İki adamın mahkûmiyeti tamamen, bir kapının anahtar deliğinden suça tanık olduklarını iddia eden bir ev sahibi ve karısının kulaktan dolma bilgilerine dayanıyordu. İfadeleri anatomik olarak imkansız eylemleri tanımlıyordu ve başka tanık ya da kanıt yoktu." Gözlerini dikmiş önüne bakarken, farkında olmadan masanın üzerindeki çiziklerden büyülenmiş gibiydi. "Gardiyan, sözde aşıklara on iki adamla birlikte darağacına kadar eşlik etti."

"Kes şunu." Rahip ona doğru eğildi ve yüzüne baktı. "Bu biz olmayacağız."

"Hırsızlar, tecavüzcüler ve katillerle birlikte asıldılar. Gazete haberini okudum. Seyirci kalabalığı tısladı ve alay etti. Diğer suçlulara değil. Hayır, nefret dolu onaylamamaları, kimseye zarar vermeyen bir suç işleyen iki adama yönelikti." Doğruldu ve Priest'ten uzaklaştı, ifadesi boştu. "Yarın Londra'ya dönüyorum. Katılmam gereken düşünüm ve yükümlülüklerim var."

"İki korsana aşık oldun." Ellerim iki yanımda yumruk olmuş halde mutfığa girdim. "Bunun bir dizi endişeyi ve zorluğu beraberinde getirdiğini biliyorum, bu yüzden bunu hemen şimdi çözeceğiz."

İki adam da aniden ortaya çıkmama şaşırmış görünmüyordu. Kulak misafiri olduğumu biliyor olmalıydılar. Ashley aramıza mesafe koymak için hamle yaptı. Ama Priest onu yakaladı ve yüzüstü masaya çarptı.

"Bir numaralı endişe." Yanlarında durdum ve Ashley'nin kızgın gözleriyle buluşmak için eğildim. "Ne Rahip ne de ben size çocuk verebiliriz. Varisinizin olmaması, ilk Vikont Warshire olan babanızın *son* Vikont olacağı anlamına geliyor."

"Bu umurumda değil." Yanağı masaya bastırılmış ve Priest'in eliyle yerinde tutulurken, mum ışığı o n u n üzerinde titriyor ve sert, gergin yüz hatları ve buruşuk saçlarıyla iletişim kuruyordu. Evcilleştirilemeyen bir şeyi umutsuzca kontrol etmeye çalışan bir adamın görüntüsüydü bu.

Çocuklarla ilgili ilgisizliğini zaten anlamıştım. Baba olma arzusundan hiç bahsetmedi. Bu konuya hiç ilgi göstermedi.

Uzanarak kasıklarını avuçladım, masanın üzerine eğilmiş, Priest'in hareketsiz bedeninin altında sıkışmıştı. Sertleşmemişti ama bu samimi dokunuş onun çırpınışlarını yatıştırmış gibiydi. Onun ilgisine ihtiyacım vardı.

"İki." Başparmağımla onu okşadım ve inlemesine neden oldum. "Kariyerini seviyorsun ve bizimle birlikte olabilmek için kariyerinden de vazgeçmelisin, sosyetedeki saygın konumundan da. Kraliyet Donanması firarisi olacaksın, bu da senin yiğit karakterinden çok uzak, aşağılık bir durum. Bu ikilemi anlıyorum.

bunu hafife almak."

"Bu zor bir karar," dedi Priest, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Ama imkânsız bir karar değil."

Ashley kolunu masanın üzerine kaydırды ve başını masanın üzerine koydu. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Priest beni dikkatle izledi, gözleri benim hissettiğim öfkeyle yanıyordu. Ama orada başka bir şey daha vardı. Öfkenin altında yılların hayal kırıklığı yatıyordu. Bir adam, bazı parçaları kopmaya başlamadan önce ancak bu kadar çok kez reddedilebilirdi. Ashley'le olan mücadelesini defalarca kaybetmişti ve bu sefer de farklı olmasını beklemiyordu.

Ama şimdi ikiye karşı birdi. Priest yalnız değildi.

Ashley'e "Üçüncü endişe," dedim, "seni en çok rahatsız eden endişe. Bizi seçmeniz büyük bir tehlikeyi de beraberinde getiriyor. Priest ve ben pek çok suçtan aranıyoruz, oğlancılık ise suçlarımızın en küçüğü."

"Bizi terk edersen darağacıyla ilgili endişelerin ortadan kalkmaz." Priest, Ashley'in esneyen kollarındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve nefeslerinin yoğunluğuyla amacına ulaştı. "Bennett ve ben hayatımızın geri kalanında avlanacağız."

Ashley mücadele etmeyi bıraktı ve hiçbir şeye bakmadı, sözlerimizi özümserken gözleri odaklanmamıştı.

"Sana ailemin hikâyesini anlattım." Elimi kasıklarından çektim ve onun duruşunu taklit ederek yanındaki masaya eğildim. "Annem inatçı görev duygusuyla babamı terk etti ve onu ıssız ve kimsesiz bıraktı. Onu koruduğunu, onunla kalırsa onu zayıflatacağını ve dikkatini dağıtacağını düşünüyordu. İlişkilerinin onun nihai idamına yol açacağına inanıyordu." Sesim acı dolu bir nefesle kesildi. "Sonunda babam yine de asıldı ve o da babamı takip etti."

"Biz senin ailen değiliz." Yüzü benimkinden birkaç santim

u z a k t a y k e n mavi gözleri keskin ve inatçıydı. "Bu malikâne izole edilmiş, güvenli ve çalışanları sadık. Rahip ve ben burada on dört yıldır fark edilmeden buluşuyoruz." "Yani planınız bu mu?" Masadan uzaklaştım, omuzlarım öfkeyle titriyordu. "Bakireyle evlenmeyi ve ahlaksız sevgililerini yan?"

Priest'in yüz hatlarında acı belirdi. "Her yıl onunla burada, sefahat ve pis sırlar kalesinde buluşmamızı bekleyecek." Ashley'in yüzüne doğru eğildi. "Bu arada vikontesiniz Londra'da kalıp mirasçılarınızı yetiştirirken sizin yakışsız davranışlarınızdan h a b e r s i z olacak. Çözümün bu mu?"

"Evet." Tek bir hece, adab-ı muaşeretin amansız soğukluğuyla söylenmiş. "Teklif edebileceğim tek şey bu."

Kırmızıyı gördüm, kendimi göz kırpmaya zorladım ve yavaşça öfkemi dizginledim.

"Kraliyet Donanması'nı Priest'e tercih ettiğinde, onunla yattın ve onu terk ettin." Arka duvar boyunca volta atarak bir dizi mutfak bıçağına baktım ve ağır bir tanesini askısından aldım. "Dürüst olacağım Ashley. Biraz önce buraya Priest'in seni bu masanın üzerinde becerdiği ve sonra da benimle birlikte gittiği hayaliyle geldim. Belki de kendi ilacından bir doz almak seni peşimizden koştururdu. Ama bu ilişkide daha fazla acıya ihtiyacımız yok. Üçümüz bir ömür boyu yetecek kadar acı ve yalnızlık yaşadık, sence de öyle değil mi?" Priest'e baktım. "Bırak onu."

Aynı anda ayağa kalktılar. Ashley gömleğini düzeltti ve sırtını duvara dayayarak birkaç adım geri çekildi. Rahip ellerini masaya indirdi, hafifçe eğildi ve kara kaşlarının altından ikimizi de izledi.

Ashley tartışmaya ya da davasını anlatmaya çalışmıyordu bile. İngiliz asaleti ve kralına olan sadakati o kadar derinlere işlemişti ki, kendi hayalleri için savaşmak adına buna karşı gelemezdi. Priest ve benim hayatından çıkıp gitmemize izin verecekti çünkü bize sahip olmasına izin verilmediğine gerçekten inanıyordu.

Bir bakıma ben de aynı derecede dar görüşlü ve inatçıydım, çünkü o ve Priest yanımdayken gemimde yaşamaktan başka makul bir gelecek göremiyordum. Ashley'i tehdit edecektim ve eğer bu işe yaramazsa, beni yakaladığı gibi onu da yakalayacaktım. Ama önce, ona sesimle ulaşmaya çalışacaktım.

Priest'in yanında durarak bir elimle parmaklarını kavradım, diğer elimle de yanımdaki bıçağı tuttum. Mutfağın karşısında Ashley bana bakıyordu, yüzünde o çok nefret ettiğim kolalı, vurdumduymaz maske vardı.

"Hayatın en büyük amacı aşktır." Onunla bakış bakışa karşılaştım, kalbim her kelimenin arkasında yüksek sesle ve net bir şekilde atıyordu. "Var olduğumuzu kesin olarak bilmek için, acı çeksek bile sevmeli ve sevimeliyiz. Bizi savaşmaya, fedakârlık yapmaya ve teslim olmaya iten, içimizdeki açıklanamaz ateştir. Bunu inkar edersen Ashley, geriye sadece açlıktan ölmek üzere olan bir boşluk kalır."

Priest elini benimkinin etrafında sıktı, parmakları sıcak ve titriyordu. Ashley'e yaptığı duygusal yatırım hissediliyordu.

"Yarın Londra'ya gidersen," dedim, "ve hiçbir şey hissetmediğin bir kadınla evlenirsen, yalnızlığı seçmiş olursun. Bunu yapmana izin veremem. Çünkü seni seviyorum. Sonunun annem gibi olmasına izin *vermeyeceğim*. Korku onu babamdan uzaklaştırdı. Onun güvenliğinden ve hayatta kalmasından korktu. Tehlike ve aşk yerine yalnızlığı seçti. Onu tanıdığım on dört yıl boyunca gözlerinde hiç ışık yoktu. Gülümseme yoktu. Tıpkı senin gibi görkemli bir maske takıyordu ama maskesinin altında ne sakladığını çok iyi hissediyordum. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Açlıktan ölmek üzere olan bir boşluk." Tahta sesi bir ilgisizlik denemesiydi. Karşı argümanlar uzakta belirliyordu. Ama daha yakında, tam orada, gözlerinin içinde,

her kelimesine yapışarak sevdiğim adamdı.

Çünkü kalbi haklı olduğumu biliyordu. Kalın kafasının bunu kabullenmesi için zamana ihtiyacı vardı.

"Nişanı bozacaksın." Bıçağın kabzasını elimde döndürdüm, bıçağın ağırlığını ve uzunluğunu hesapladım. "Kraliyet Donanması'nı terk edeceksin. Yükümlülüklerini devretmek için ailenle yapman gereken her türlü düzenlemeyi yap. Biliyorum, ben burada hiçbir şey feda etmeden dururken vazgeçmek çok zor. Ama yemin ederim, eğer roller tersine dönseydi, hayatımdan vazgeçmek -*Jade*, mürettebatım, deniz, babamın hazinesi- eğer *senin* hayatında açıkça birlikte olabilseydik, bunu yapardım. Her şeyden vazgeçer, seni ve Rahip'i seçerdim, hata yapmazdım."

"Bu tahammül edilemez." Sesi çelikle **k a p l a n m ı ş** bir komodur edası taşıyordu. "Benden bunu isteyemezsiniz-"

"Senden bizi seçmeni *istemiyorum*, Ashley. Bunu talep ediyorum. Eğer bizi terk edersen, seni bir hayvan gibi avlarım."

Doğruldu, dişlerini gösterdi ve gözleri alev alev parlıyordu. "Sakın tehdit etmeye cüret etme-"

Bıçağı fırlattım. Bıçak mutfakta bir uçtan bir uca döndü ve başının yanındaki duvara çarparak yere düştü. Dondu kaldı, nefesi kesildi, bakışları yana kaydı ve yanağından bir bıyık genişliğinden daha fazla çıkıntı yapmayan bıçakta daraldı.

Rahip ona doğru ilerlerken bıçağı çekip aldı. Gözleri birleşti, duruşları sert ve kavgacıydı. Ama Priest elini kaldırdığında, bu bir yumruk atmak için değildi. Parmakları Ashley'in boynunun arkasına dolandı ve alınlarını birbirine yaklaştırdı.

"Belki de bunu yıllar önce söylemeliydim." Rahip gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. "Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilemedim."

"Yapma." Ashley, Priest'in omuzlarını kavradı, dişlerini sıkarken ne itiyor ne de çekiyordu. "Yapma bunu."

"Buna ne ad vereceğimi bilmiyorum... etrafımızı sıkıca saran bu görünmez şeye. Tek bildiğim onu korumak, hayatım pahasına korumak ve asla gitmesine izin vermemek istediğim. Bu onarılması ya da gömülmesi gereken bir şey değil. Ham, dürüst ve mükemmel ve sen de bunu çok iyi biliyorsun." Priest, Ashley'in bakışlarını tutabilecek kadar geriye yaslandı. "Seni seviyorum."

Ashley'nin göğsü gerildi, ifadesi o kadar korunaksızdı ki özlemini iliklerime kadar hissettim.

"Bunu sana söylemem hoşuna gidiyor mu?" Priest ellerini Ashley'in saçlarına doladı ve yüzlerini bir arada tuttu. "Seni seviyorum ve bizim için savaşmaya devam edeceğim. Ama bu sefer Bennett'in yöntemiyle yapacağız. Ve bir uyarı kelimesi. Onunla en son karşılaştığımda, gemisinin sintinesinde zincirlenmiş bir şekilde uyandım."

kafa."

Rahip onu bırakıp yanıma geldiğinde göğsüm sıkışmıştı.

"*Jade* düğününüzün olduğu gün şafakta yola çıkacak." Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Üçümüz de o gemide olacağız."

Ashley öyle sert baktı ki alnındaki damarlardan biri şişti.

Rahip başka bir şey söylemeden elimi tuttu ve beni koridora götürdü.

Malikanenin altındaki merdivenleri ve tünelleri kullandık. Sonra, gecenin karanlığında, neşeli tekneyle *Jade*'e doğru kürek çektik. Silahlarımız, pusulamız ve haritamız, bizim için önemli olan her şey gemideydi.

Ashley hariç.

Ama gelecekti. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Fifty-four

Bir hafta sonra, *Jade*'deki özel kamaramın balkonunda durmuş, Ashley'in malikânesine giden rıhtıma gözlerimi kısıarak b a k ı y o r d u m . Alacakaranlığın keskin esintisi tenimi öpüyor, çıplak bedenimi serinletiyordu. Ama bu ruh halimi değiştirmede. Kendimi sıcak, huzursuz ve tartılmak için endişeli hissediyordum.

Bugün Ashley'nin düğünü vardı.

Güneş uzak ufku taçlandırıyor, karanlık gökyüzünün altını gül ve gri kehribar tonlarında yakıyordu. Şafak yaklaşırken, rıhtımın etrafındaki gölgeler değişti. Gözlerimi kısıtım, kendime orada bir asilzadenin durduğunu söyledim, sanki bu gerçekten bir asilzadeyi cisimleştirebilirmiş gibi.

"Yatağa geri dön." Priest'in boğuk baritonu arkamdaki şilteden süzülüyordu.

Tırnağımı çiğnedim, gözlerim iskeleye yapışmıştı.

Gemi gıcırdadı. Ayak sesleri duyuldu. Kolları arkamdan dolandı ve benim gibi çıplak olan sıcak bedeni sırtıma bastırdı.

"Baskınlar arasında çok fazla zaman geçti." Elimi ağzımdan çekti ve tırnaklarımı inceledi. "Onları hızlıca çiğnemiştin."

"Açık denizi özledim. Yelken açmam *lazım*."

"Yakında." Kalçalarını arka tarafıma yaslayarak sabahki sertliğini hissetmeme izin verdi.

Her zaman sertlik halindeydi. Adam çiftleşme dönemindeki bir kurdun iştahına sahipti.

Elleri kalçalarımnda dolaştı, yukarı doğru okşadı ve çıplak göğüslerimi çevreledi. Ashley'i beklerken, geçen haftayı bu kulübede geçirmiştik -yatakta, yerde, duvara yaslanmış, masanın üzerine eğilmiş, bizi destekleyecek herhangi bir yüzeye karşı sallanarak.

Ashley konusunda endişeli olduğunu biliyordum. Ama onun gerginliği hakkında konuşmak yerine

Enerjisini, bacaklarımın arasındayken kendisinden çıkarmayı tercih etti. Bu aynı zamanda onun bana bağlılığını gösterme yoluydu. Sadece bedenen değil, ruhen de bağlılığını. Burada benimleydi, ne olursa olsun beni seçmişti.

"Sen o iskeleye baktığın sürece, o ortaya çıkmayacak." Ağzı boynumun hassas bölgelerinde tahribat yarattı.

Reynolds geçtiğimiz ayı *Jade*'i Batı Okyanusu'ndaki altı haftalık yolculuğa hazırlamakla geçirmişti. Yiyecek, su, odun, ihtiyacımız olan her şey toplanmış ve gemiye taşınmıştı. Eksik olan tek şey Ashley'di.

"Henüz şafak sökmedi." Dudaklarımı yaladım, Priest'in kaslı ve bronzlaşmış ellerinin göğsümün beyaz küreciklerini yoğurmasını izledim. "O burada olacak."

"Eğer değilse planın ne?" Bir meme ucunu çimdikledi.

"Kılıçlarımı kuşanacağım, ahırındaki en hızlı atı çalacağım, rüzgar gibi Londra'ya gideceğim ve gelinini kızlığından azat etmeden önce oraya varacağım."

"Onu öldüreceksin."

"Duruma göre değişir. Eğer yere kıvrılmış ve korkudan ağlıyorsa, belki de ona acırdım."

"Bakire gözleri adamın sikinin büyüklüğünü görseydi, şüphesiz o pozisyonda olurdu."

"Oh, evet, onun üstün terbiyesi." Başımı salladım ve güldüm. "Onun sözleri."

"Kibirli pislik." Gülümsemesi boynumu gıdıkladı. "Sanırım onu ikna ettik. onu."

"Öyle mi?" Bıyıklı yakışıklı yüzünü görmek için kollarında döndüm.

"Evet." Başını eğdi ve dudaklarımı yakaladı.

Yumuşak, durgun bir öpücüktü, ağzımı dayanılmaz yudumlarla onunkine çeken bir öpücük. "Onunla evlendiğine bir an bile inanmıyorsun," dedim süpürmeler arasında dilinin.

"Hayır. Ama..." Eli düz karnımdan aşağı kaydı ve bacaklarımın arasındaki kıvrımlara sıkıca bastırdı. "Londra'daki hayatını dağıtması ve çekip gitmesi için bir hafta yeterli bir süre değildi. Senin verdiğin tarihe kadar buraya gelemeyecek."

Parmağını içime soktu. Yutkundum, karşı koymaya çalıştım. Etime karşı patlayıcı bir ritimle okşadı. İnledim, karşı koymaya çalıştım. Diğer koluyla sırtımı sıkıca kavradı ve beni rıhtımdaki dikkatimden uzaklaştırmaya başladı.

Karşı koymaya çalıştım, ta ki kendimi kabindeki masanın üzerinde onun siki kabzasına kadar gömülmüş halde bulana kadar.

Acı verecek kadar yavaş bir tempoyla sallanırken dudakları dikkatimi dağıtıyor, göğüslerimi öpüyor ve emiyordu. Ellerim geniş omuzlarının etrafında kıvrılıyor, kalçalarım ahlaksızca onunkilere doğru geriliyordu.

Ben malikânede gücümü yeniden kazanırken, o da kendi gücünü yeniden inşa etmişti. Parlıyordu.

Göğsünün ve karnının sert kaslarında, içime doğru defalarca esnediğinde. Özellikle de tutkunun a t e ş i içindeyken ondan vahşi bir erkeklik yayılıyordu. İlkel tehlikeyi, gücü ve başka bir şeyi temsil ediyordu. Bir şey. Bir kadının içgüdüsel ihtiyaçlarına hitap eden bir şey.

O bir koruyucu, bir sağlayıcı ve eşsiz bir sevgiliydi. Dudaklarını kullanma ve vücudunu hareket ettirme şekli benim en büyük zayıflıklarımın biriydi ve her zaman da öyle kalacaktı.

"Sikime gel, Bennett." Hararetli sözcükleri ağzımın içine hırıldayarak söyledi.

Anında karşılık verdim, titreyerek ve nefes nefese onun yakışıklı, kapüşonlu bakışlarına yapıştım. O da beni kendi serbest bırakışıyla takip ederken, *Jade*'in ırgatının sesi inleyerek harekete geçti.

Donup kaldık, göz göze geldik.

"Tartıyorlar." Denizden çekilen çapanın seslerini dinlerken göğsüm sıkıca kenetlendi. "Neden tartılıyorlar?"

Kapı açıldı ve başımızı çevirdik.

Ashley şafak ışığının yaldızlı parıltısı içinde duruyordu, gözleri özerklik duygusuyla alev alev yanıyordu. Duruşu düzgün bir şekilde sertti ama daha az... boğulmuştu. Özgür, bağımsız ve kendi kendini yöneten biri gibi görünüyordu.

Rahatlama, muhteşem sıcaklık dalgaları halinde içime çöktü ve Priest'in bitkin horozu içimde cevap veren bir zonklama verdi. Dalgınca kalçamı okşadı, bakışları Ashley'e kilitlenmişti. Sonra çekildi ve beni masaya oturmam için yukarı çekti.

Ashley yakası açık beyaz saten bir gömlek giymişti. Doublet ya da yelek yoktu. Dantel manşetler ya da mücevher işlemeli düğmeler yoktu. Ayaklarını botlar örtüyordu. *Jackboot*. Bacakları uzun ve inceydi, kahverengi deri pantolon giymişti, onu daha önce hiç böyle bir şey giyerken görmemiştim.

Kalçasında taşıdığı kılıç bir mızrak değildi. Ama pratikti, spordan ziyade kesmek ve hayatta kalmak için kullanılan türdendi. Kısa kesilmiş saçları, temiz tıraş edilmiş yüzü ve dik duruşuyla bir korsana pek benzemiyordu.

Kaslı fiziğinin bir denizciye ait olduğu kesindi. Ama en pahalı tuhafiyecilerin ve çizmecilerin kumaşlarını giyiyordu.

Bir korsan prensine benziyordu.

Zarif ve erkeksi.

Çarpıcı bir şekilde kendinden emin. Muhteşem bir erkek.

Masanın kenarına tünedim ve sanki çıplak ve yeni sikilmiş değilmişim gibi bir hanımefendi gibi bacak bacak üstüne attım. "Geç kaldın."

"Öyle miyim?" Kapıyı arkasından kapattı, ağzı bir sırtışın gölgesinde seğiriyor, öpülmek için yalvarıyordu. "Şafaktan iki saat önce geldim. "Şafaktan iki saat önce geldim.

Başka türlü rahatsız olduğunuz için tartılma emirlerini Reynolds veriyor. Ve görüyorum ki beni çok özölüyorsun." Bakışları vücudumda gezindi. "Bacaklarını aç."

Jade inledi ve dalgalarla birlikte gıcırdadı. Artık resmen harekete geçmiş, babamın hazinesine doğru yol almaya başlamıştı.

"İki saattir burada mısın?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ne-?"

"Bu anlaşmada bazı taleplerim var." Bana doğru yürüdü ve parmağıyla amıma doğru bir işaret yaptı. "Aç."

Rahip gardıroptan bir çift pantolon çıkardı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Hiç yardımı olmadı.

Oh, kahretsin. Kollarımın üzerinde geriye yaslandım ve bacaklarımı açtım.

Ashley masanın üzerindeki sandalyeyi önüme koydu ve koltuğa uzanarak bakışlarını benimkilere dikti. "Mülklerimi sattım. Biri hariç hepsini. Uçurumdaki malikâne, kiracıları, personeli ve arazisi bende kalacak. Bu gemide yaşamak istemeni anlıyorum ve ben de senin yanında kalacağım. Ama her yıl İngiltere'yi ziyaret etmem gerekiyor - üçümüzün de - ve bu yüzden malikâneye ikinci evimiz diyeceğiz."

Başımı salladım, sıırttım, onu tüm kalbimle seviyordum.

"Annenle babana ne oldu?" Priest yatağa oturdu, sırtı duvara dönüktü ve bir kolu bükülmüş dizinin üzerinden sarkıyordu.

"Kaybettiklerime o kadar dalmışlardı ki karşılığında ne aldığımı hiç sormadılar. Delirdiğimi düşünüyorlar."

"Belki zamanla seni soracak kadar özlerler," dedim.

"Belki. Belki de değil." İfadesinde ne üzüntü ne de rahatlama vardı. Bu bir maske değildi. Bu konuda gerçekten kayıtsızdı. "Şu anki arkadaşlığıma bakılırsa, cevaplarım zaten yalan olurdu." Bir elini kalçama koydu, başparmağı dalgınca okşuyordu. "Nişanı şahsen bitirdim ve genç kızın rahatlamış göründüğünü söyleyebilirim. Ancak Kraliyet Donanması farklı bir konu. Üstlerim rapor vermeyi bıraktığımı fark edene kadar firar ettiğimi bilmeyecekler."

Onun kasvetli ses tonuyla nabzım hızlandı. "Bundan pişmanlık duyacak mısın?" "Vazgeçtiğim şey çok fazla." İki eliyle belimi kavradı ve göğüslerimin arasına bir öpücük kondurdu. "Kazandığım şey çok değerli. Paha biçilemez. Ölçülemeyecek kadar büyük bir değer." Priest'le sevgi dolu bir bakış alışverişinde bulundu ve bana döndü. "Bunu anlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Kalbim yerinden fırladı ve ağzım titredi. Birbirimize baktık ve Tanrım, o bakışta çok fazla sevgi vardı. Kendimi dolu ve sıcak hissediyordum, içim içime sığmıyordu.

"Ashley, duygusal olmana bayılıyorum." Gülümsememi düzelttim. "Şimdi bana son iki saattir gemimde ne yaptığını anlat."

Bakışları bir odayı yöneten adamın ciddiyetine bürünürken üzerine bir durgunluk örtüsü yerleşti.

"Bu senin gemin." Gevşekçe kıvrılmış elini yanağıma dayadı ve parmaklarının tersiyle saçlarımı nazikçe itti. "Üst tarafta kaptan sensin. Adamlarının önünde seni asla küçük düşürmeyeceğim." Eli saçlarımda sertleşti ve bir yumruk dolusu tutam yakaladı. "Kamaramızın mahremiyetinde, ben senin komodorun ve esir edicinim."

Göğsüm bir zevk heyecanıyla kalktı. Gemiye ben hükmediyordum. Ashley yatak odasına hükmediyordu. Öte yandan Priest, birçok yeteneği olan bir adamdı. Uşak, topçu, korsan kaptanı, koca ve çapkın rolleriyle kazandığı yetenekler. Ama en çok tercih ettiği, Oda'nın Damadı pozisyonuydu. Yıllarca Ashley'e bakmıştı ve benim için de aynı şeyi yapma niyetini açıkça belli ediyordu. Üç parçalı ilişkimizin bel kemiği idi.

"Bunu kabul edecektir," dedi yataktan, tepkimi izleyerek, "ta ki sen onu kurdeleler, danteller ve diğer fırfırlı saçmalıklarla giydirmeye çalışana kadar."

Gerçek. Gülümsememi geri çektim.

"Onu kıyafetsiz tercih ederim." Saçlarımı serbest bırakan Ashley, kalçalarımı kavradı ve beni daha geniş açtı. "Tanrım, beni sertleştiriyorsun." Amcığıma bakarken çenesi gerildi. "Onun tohumunun senden damladığını görebiliyorum. Sen şeytanı bile ağlatacak kadar günahkâr bir görüntüsün."

Bana dokunmasını bekledim ama yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Dikkatli. Taleplerini sıralamayı bitirmemişti.

"Evlenmek istiyorum." Keskin bakışları benimkilere, Priest'e ve tekrar bana kaydı. "Formaliteler ya da tören umurumda değil. İkınız tarafından da tanınan bir evlilik istiyorum." Sahiplenici bir elini bacaklarımdan arasına sıkıştırdı. "Sen benim karım olacaksın, Priest'e bağlı olduğun gibi bana da bağlı olacaksın."

Kalbimin omurgasının altında neşe akıntıları sallandı.

Rahip ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş, gümüş gözlerini Ashley'e dikmişti. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, üçlümüzü şimdiden bağlayıcı bir birlik olarak görüyorum. O *bizim* karımız. Senin ve benim. Resmi bir deklarasyona ihtiyacınız varsa, bunu yaparım." Bana bakarken ağzının köşesi çarpıldı. "O Bayan Cutler, Bayan Farrell, Kaptan Sharp, Benedicta Leighton..."

"Goldilocks." Ashley yüzümü inceledi. "Seni seviyorum. Karım ol."

"Zaten senin. Karın, sevgilin, esirin, hem seni hem de en iyi arkadaşını her şeyden çok seven bir korsan. Hayata ve denizin uçlarının ötesine olan aşkımız gözlerimizi kör edecek."

"Tanrı ve şeytan adına, o kadar lezzetli ve güzel bir kadınsın ki, kalçalarının arasına derinlemesine girme ihtiyacımı düşünemiyorum." Bir nefes aldı ve gözlerini ovuşturdu. "Konuşmamız gereken birkaç konu daha var, örneğin

Son iki saattir bunu yapıyorum." Dudakları kıpırdadı. "Jobah'yı kulübesinde ziyaret ettim."

Başımı geriye attım. "Neden?"

"Mürettebatınızın Majestelerinin gemilerini yağmalamasına son verilmesini teklif etmek istiyorum. Kraliyet Donanması'ndan firar etmiş olabilirim ama hala ülkesini seven bir İngilizim. Tüm önemli kararların halk oylamasıyla alındığını ve bu nedenle Maddelere yazıldığını anlıyorum. Ama Jobah'ı bu yüzden aramadım. Adamlarınız için başka bir teklifim var ve bunu önce ona sundum."

"Ne teklifi?" Ben sordum. "Neden Jobah? Bu geminin kaptanı benim."

"Ayrıntıları çözdükten sonra sana söyleyeceğim. Sabırsızlığını bir kenara bırak ve bana güven kadın."

"Peki." Bir nefes verdim. "Sende."

"Çok iyi." Ayağa kalktı ve bana dönmeme işaret etti. "Masanın üzerine eğil."

Nabzım hızlandı ve omurgamı bir ürperti sardı. "En son bu emri verdiğinde, kıcımlı oturamayacak hale gelene kadar dövmüştün."

"O zaman başına gelecekleri biliyorsun." Ellerini arkasında kavuşturdu ve mağrur burnuyla bana baktı.

"Bana şaplak mı atacaksın? Hangi sebeple?" Sanki cevabı biliyormuş gibi Priest'e baktım.

"Onu bekletme." Priest yatakta yayıldığı yerden kıpırdamadı, piç kurusu.

Dönüp masanın üzerine eğildiğimde kanım kaynadı. "Bu sen misin, yatak odasında beni esir alan kişi rolünü üstlenen?"

"Madwulf ile yaptığın affedilmez pazarlık için kıcımlı tekmeleyen benim. Kendini onun ellerine teslim ettiğin ve korumamızdan uzak tuttuğun için. *Ve* bir hafta önce taleplerde bulunduktan ve hayatlarımızı *kendi* şartlarına göre yönetmeye çalıştıktan sonra beni terk ettiğin için. Bu ilişki üçlü bir demokrasidir, küstah bir kadın tarafından yönetilen bir diktatörlük değil."

"Bunu, onun için eğilmeme dikte eden adam söylüyor-"

Avucunun kıcıma çarpması düşüncelerimi paramparça etti ve nefesimi çaldı. Sonra bana tekrar vurdu. Ve tekrar. Büyük, açık bir el ve acımasızca güçlü bir kolla beni acımasızca, tutkuyla ve acımasızca tokatladı. Yaptıklarımın sonucunda yaşadığı korku ve öfkenin her zerresini hissedene kadar etimi ateşe verdi. Doğruldu ve kıyafetlerini düzelttiğinde, düzgün bir şekilde özür dilemiş ve aynı derecede tahrik olmuşum.

Daha bitirmemişti.

Ben masadan kalkmadan kendini içime soktu. Priest beni onaylayarak izlerken, o da beni ne kadar özlediğini itişleriyle ve öpüşleriyle gösterdi.

İşte şimdi, sonunda, Ashley'in çok yıkıcı olduğu konusunda uyardığı şeye sahiptim.

Aşk beni avlamış, ele geçirmiş, deliliğe sürüklemişti ve evet, ardında bir harabe denizi bırakmıştı. Ama yıkım yılanıp gitti. Gökyüzü temizlendi ve şimdi sakindik, özgürdük, zor kazandığımız barışın rüzgârlarında yelken açıyorduk.

Daha sonra giyindik, yemek yedik ve güvertelerde tur atabilmem için kamaradan ayrıldık.

Üçümüz tuzlu havada yan yana yürüyor, havadan, babamın ayrıntılı haritasından, Ashley'nin Londra gezisinden ve geride bıraktığı hayattan konuşuyorduk. Güldük, dedikodu yaptık ve birbirimizin arkadaşlığının özgürlüğünün tadını çıkardık.

Özgürlük. Hepimiz bunu hissettik.

Bu yeni bir hayatın, heyecan verici bir varış noktası olan yeni bir yolculuğun başlangıcıydı.

Tenimin altında uğuldayan heyecan sarhoş ediciydi. Gözlerindeki gülümsemeye bakılırsa, onların da sarhoş olduklarını biliyordum.

O gece, birbirlerine uzanmalarını izledim. Öfke ya da saldırganlıkla değil. Bir yakınlık diliyle bir araya geldiler, kollarını yirmi yıllık denemeler ve sadakatle oluşmuş bir bağın etrafında sıktılar.

Sert, kaslı vücutları birleşip tek bir vücut gibi hareket ederken büyülenmişim, gözlerimi başka yöne çeviremiyordum.

Sırayla birbirlerinin içine girdiler, okşadılar, kavradılar, çiftleştiler. Beni içlerine çekmeye çalıştılar ama ben onları izlerken aşırı derecede kapsayıcılık ve zevk buldum. Derin, dokunaklı ve son derece güzeldi.

Çocukken babama, onun cesaretine ve ruhuna sahip bir adamla evleneceğime dair söz vermiştim. Beni her şeyden çok seven bir adamla.

Anlaşıldığı üzere, yeminimi ikiye katladım.

İki kişiyle evlendim.

Fifty-five

Ekim 1721

Oak Adası, Yeni İskoçya Eyaleti

Büyük Batı Okyanusu'nu geçip New England kıyısı boyunca kuzeye yelken açmamız neredeyse iki ayımızı aldı. Bir ay da meşe ağaçlarıyla kaplı ıssız adaya ağır aletler ve erzak taşımak, kamp kurmak ve kazmakla geçti. Bitmek bilmeyen bir kazı.

Babam bana her zaman maceracı bir kız olduğumu söylerdi. Ölümünden yedi yıl sonra, bana hayatımın macerasını hediye etti.

Harita bizi vahşi doğanın derinliklerine götürdü ve yerdeki doğal bir girintide durdu. Kazı yapılması gerekiyordu. Belki de bunu bekliyordum. Ama orman zeminini ne kadar derin oymamız gerektiğini fark etmemiştim.

Yüz yirmi kişilik ekibim gün doğumundan gün batımına kadar vardiyalı olarak çalışıyor, sırayla toprak küreyip gemiyi izliyordu. Her geçen gün kum, alüvyon, kil ve yıllarca büyümüş bitki örtüsü katmanlarını kazarken hava heyecanla dolup taşıyordu. Zenginlik vaadi bu kadar yakındayken, çok az şikâyet ve bolca gülümseme vardı.

"İşte geldik." Priest, geniş olduğu kadar derin de olan yirmi metrelik çukurun dibine eğildi ve kazmasını taş tabakasına doğru salladı. "Hissedebiliyorum."

Etrafındaki bir düzine korsan başlarını sallayıp kazmaya devam etti.

"Bunu bir hafta önce de söylemiştin." Deliğin üst tarafında, kırık bir kürek yığınının tamir etmekte olan Ashley ve Jobah'ya doğru yürüdüm. "Ara vermeniz gerekirse burayı ben devralabilirim."

Jobah alnındaki boncuk boncuk terleri silerek başını salladı. Ona bir mesane uzattım.

ve Ashley'nin yanında diz çökerek tamirata atladı.

"Sizce Edric Sharp'ı bu adaya çeken neydi?" Mavi gözler benimkilerle buluştu, güneş ışığında parlıyordu.

"Bilmiyorum."

Burası çok eskiden yaşamış yerli halkın tarihiyle zengin, kadim bir yerdi. Büyük kayalar dini ibadet sembolleriyle araziye işaretliyordu ve topraktaki çukurlar başka bir zamandan gelen insanların aşınmış izlerini gösteriyordu. Buraya kimler gelip gitmişti? Babam burayı nasıl öğrenmişti? Seyahatleri sırasında adaya tesadüfen mi rastlamıştı? Belki de bu cevaplar mektubunda yazılıydı.

Bir parmak ucu yanağımı okşayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Başımı kaldırdığımda Ashley'in yüzümdeki bir kir lekesini ovduğunu gördüm.

İngiliz soyluluğundan kurtulmuş olması ona yaramıştı. Kendini her zaman bir lord edasıyla taşırdı ama duruşu rahatsız edici sertliğini kaybetmişti. İngiltere'den ayrıldığından beri derisinin içinde özgürce ve doğal bir şekilde hareket ediyordu.

"Bir şeye çarptım!" Priest çukurun dibinden bağırdı. "Bennett, kışını buraya getir."

Çoktan harekete geçmiştim, setten aşağı yuvarlanıyordum ve acelemden pantolonum yırtılmıştı. Dipte, Priest'e doğru tökezledim ve kazmasının yanında diz çöktüm.

"Bu kereste." Toprak ve kili tırnağımla temizledim ve ellerimi alttaki ahşap yüzeyde gezdirdim. "İnsan yapımı. Bir çeşit kapak. Bana bir balta fırlat!"

Üç saat sonra, altı fit genişliğinde ve iki fit derinliğinde ahşap bir tahkimatı kırdık. Rafin son parçası da söküldüğünde herkes etrafta toplandı, nefesler tutuldu, hava sessizleşti ve beklendi.

Hazine sandıkları, oyma gümüş, altın takılar, mücevherler, Çin porselenleri, fildişi, zengin kumaşlar ve nadide tablolarla dolup taşan kraliyet sarayına benzer bir mağaraya inmeyi bekliyordum. Hepimiz bunu bekliyorduk.

Ancak bunun yerine, aynı boyut ve şekle sahip düzinelerce aynı çuvala kaplı sığ bir mezar ortaya çıkardık. Tohum çuvaları mı? Mermi mi? Ya da çok daha büyük bir şey?

Delişe girip çantalardan birini yırtarak açtığımda kimse kıpırdamadı.

"Altın sikkeler." Ciğerlerim birbirine çarptı, kalbim güldü. Bir sonraki çuvala koştum. "Sekiz parça."

Priest ve Ashley atladılar, çanta üstüne çanta açmama yardım ettiler. Hepsi madeni paralar, mücevherler ve incilerle doluydu. Değerleri akıl almazdı.

Bir kahkaha çılgılığı atarak Priest'e döndüm, kendimi kollarına attım ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdım.

Babam bana sadece *Jade*'deki herkesi emekliliğin ötesinde zengin edecek kadar hazine bırakmamıştı. Ganimetlerini kolay taşınabilecek, mürettebat arasında bölüşdürülebilecek ve mal-mülk karşılığında takas olarak kullanılabilecek bir para birimine dönüştürmek için özenli bir çalışma yapmıştı. Her şeyi düşünmüştü.

Benim şamatacı deniz katranı sürüsü paraların üzerinde yaygara koparıyor, neşeyle uluyor ve kolonilerde satın alacakları topraklar ve boğazlarından aşağı dökcekleri rom hakkında şarkı söylüyorlardı.

Rahip beni coşkuyla öptü, dudaklarımı ter ve denizin tuzlu tadıyla doyurdu. "Baban bir dahiydi."

"O kadar özverili ve cesurdu ki ona bayılırdınız."

"Bennett, buraya gel." Ashley hazinenin ortasında durmuş, elinde kolunun uzunluğunda sığ bir kutu tutuyordu. "Bu çuvalların altındaydı."

Priest'in kollarından sıyrılıp oraya doğru ilerlerken nabzım hızla atıyordu.

"Her şeyi gözden geçirdik." Ashley bana ahşap bir nesne uzattı, gülümsemesi beklentiyle doluydu. "Bunlardan sadece bir tane var."

Kutuyu yere bıraktım, kapağını açarken ellerim titriyordu. Oldukça hava geçirmez görünüyordu, hava koşullarına karşı güvenliydi. İçinden deriyle sarılmış geniş, düz bir paket çıkardım. Kenarları oyulmuş bir çerçeve gibiydi.

Onu açmak sonsuza kadar sürdü, parmaklarım koruyucu kumaş ve sert deri katmanlarını yırttı. Sonunda, örtüleri temizledim ve kendimi iki tanıdık yüze bakarken buldum.

"Tanrı bedenimi ve ruhumu kahretsin." Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim tuvale dokunamayacak kadar şiddetli titriyordu. "Buna inanamıyorum."

Yağlıboya portre, yakıcı gözyaşlarından oluşan bir parıltının ardında bulanıklaştı. Ben yüzümü silerken ve gözlerimdeki nemi kovalarken Priest ve Ashley tabloyu tuttular. Sonra kalbim boğazıma düğümlenmiş halde resme daldım.

Genç Leydi Abigail Leighton ormanlık ortamına göre fazlasıyla gösterişli bir bankın üzerine tünemişti. Edric Sharp onun yanındaki ağaca yaslanmıştı; üzerinde ipekten dökümlü bir gömlek, dizlerine kadar uzanan çizmeler ve güneşte parlayan bir kılıç vardı. Ayaklarının dibinde uyuyan bir av köpeği yatıyordu.

"O botları giyiyorum." Priest yanıma çömeldi, eliyle saçlarımı okşadı.

Boğuldum, başımı salladım, gözyaşlarım sel oldu.

Annemin elbisesi onun tercih ettiği lavanta tonlarına ve narin fırırlara sahipti. Annem solgun ve kıvrak bir tene sahipken, babam denizci bir İrlandalının çilli tenini ve kaslı vücudunu taşıyordu. Çok genç görünüyordu. Çok aşık.

Yüzü aşağıya doğru eğilmiş, anneme gülümsüyordu, sanki dikkatini tamamen ona vermiş, ressamın varlığını unutmuş gibiydi. Annemin banktaki duruşu rahat ama görkemliydi, gözleri kucağını işaret ediyordu.

"Şuna bak, Bennett." Ashley diğer tarafımda durmuş, parmağıyla yeni keşfettiğim noktayı işaret ediyordu.

Annemin elleri kucağındaki küçük bir yumruyu çevreliyor, elbisesinin kumaşı altındaki yuvarlaklığın üzerine uzanıyordu. Kimse bu ayrıntıyı bir bakışta fark etmezdi, ama oradaydı ve resmedildiği yılı ilan ediyordu.

"Bunun nasıl ya da neden yaratıldığını bilmiyorum," dedim. "Ama o bana hamile ve bu ağaçları Charleston'daki malikâneyi çevreleyen ağaçlarla aynı türden olduğunu hatırlıyorum."

Göğsümün daralmasının nedeni kederdi. Ama bunda neşenin de payı vardı. Babam bana sadece solmayacak bir anı vermemişti. Bana hayatım boyunca benden saklanan bir şeye bir bakış hediye etmişti. Annemle babamı bir kez bile birlikte görmemiştim. Şimdiye kadar.

Ağladım. Nasıl ağlamayayım? Uzun zamandır taşıdığım duygular bu anı bekliyordu. Pusula aracılığıyla babamla kurduğum bağ zirveye ulaşmıştı. Kayıp ve özlem kanatlarını açmıştı ve benim onu dışarı çıkarmam gerekiyordu. Bırakmalıyım.

Rahip bana uzandı, en hafif dokunuşuyla çözüldüm. Sessiz hıçkırıklarımla yumruk gibi yükseldi. Ona doğru eğildim ve o da oradaydı, etrafımda eğilmiş, benimle ilgilenme ihtiyacının çekimine kapılmıştı.

Ashley birkaç adım ötede durmuş, hazineyi taşıyan ekibi yönlendiriyordu. Ama bakışları benimle kaldı, beni sözsüz, dokunmadan sevdi, istersem bana her şeyi verebilecek bir bakışla gözlerimi aradı.

Ekibimin gözü önünde ağlamak ideal değildi ama kimse bakmadı ya da fısıldamadı. Alışılmadık bir sessizlik içinde işlerine devam ettiler. Bir saygı göstergesi. Anlamışlardı.

Ashley'nin bakışları bana doğru uzanırken ve Priest'in nefesi yanağıma değerken, gözyaşlarımla su yüzüne çıktıkları kadar çabuk kayboldular. Üzüntü yerini sükûnete bıraktı, çünkü hiçbir pişmanlığım, hiçbir endişem yoktu. Hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hissediyordum.

Kendimi toparladım, değerli tabloyu paketledim ve adamlarımla peşinden eve, *Jade'e* ve bizi bekleyen maceraya gittim.

Bir hafta sonra kamaramdaki masanın arkasında oturmuş Ashley ve Jobah ile konuşuyordum. Bir dizi çizelgenin üzerine eğilmiş, rotamızı belirliyorlardı. Priest ve Reynolds masada yayılmış ve rahatlamış bir şekilde oturuyor, paylarına düşenden daha fazla rom içiyorlardı.

Güneye, Batı Hint Adaları'na doğru gidiyorduk. Sonra ne olacaktı? Bunu çözmeye çalışıyorduk.

Ashley kralın gemilerine korsanlık yapılmasını onaylamadığı konusunda açık sözlüydü. Evet, yağmalanmaya değer başka gemiler de vardı ama bazı düşünceli sorular sordu. Mürettebatındaki her adam artık gereğinden fazla zengindi. Neden yağmalayalım ki? Yağma yapmazsak ne olacaktı? Nereye gideceğiz? Ne istiyorduk?

Son sorunun cevabı kolaydı.

"Macera istiyoruz." Pirinç bir dürbün aldım ve masanın üzerinde dalgınca çevirdim. "Ödüle ihtiyacımız var."

"Ne ödülü?" Ashley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Herhangi bir ödül. Baskın ne kadar zor ve tehlike ne kadar büyükse, ödül de o kadar iyi olur."

Reynolds masadan bir huzzah diye bağırdı ve rom şişesini havaya kaldırdı.

"Meydan mı okumak istiyorsun? Pekâlâ." Ashley, Jobah ile bakıştı. Sonra da kanımı hem cızırdatan hem de donduran bir teklif sundu.

Priest ve Reynolds doğruldular, yüz ifadeleri benim düşüncelerim kadar belirsiz ve meraklıydı.

Ashley'nin önerdiği şey amacımızı, işimizi değiştirecekti. Ama kalplerimizi değil. Hayır, kalplerimiz zaten bu savaşın içindeydi ve benimki de bu savaşa dalmak için gürlüyordu.

Priest'e baktım ve rom bardağının kenarının arkasında kıvrılan gülümsemeyi yakaladım.

"Pekâlâ." Sırıttım. "Mürettebatın oyuna sunun."

Fifty-six

Mart 1722

Christopher, Leeward Adaları Kolonisi

St. Christopher. Buraya yerleşen herkes için burası göz kamaştırıcı güzellikte ve fırsatlarla dolu bir adaydı. Barbarca sevk edilen ve şeker kamışı tarlalarında çalışmaya zorlanan Afrikalı köleler dışında herkes için.

Bir de ben vardım, soylu bir kanın piç kızı, bir grup denizci kabadayıyı benden daha kötü olanlara karşı savaşa sürüklemeye gönüllü.

"Sancak bataryaları, ana yelkeni hedef alın!" Küpeştenin üzerine atlayıp dürbünü gözüme tuttuğumda nefeslerim kesildi.

Elli metre ötede, köle gemisinin pruvalarından demir toplar çıkıntı yapıyor, duman çıkarıyor ve yeniden doldurulmak üzere çekiliyordu.

"Yüksek ve doğru nişan alın, topçular!" Ellerim camın etrafında kenetlendi, kalbim küt küt atıyordu. "Eğer karnını vurursanız, sizi sidik torbalarınızdan tutup avlu kolundan sallandırırım!"

Ambarındaki değerli yük için buradaydık. Eğer o masum hayatları kaybetseydik, kendimi affedemezdim.

Jade'in sancak tarafından bir top ateşi patladı. Yaylım ateşi çalkantılı dalgalar arasında tısladı ve köle gemisinin ana yelkeni alevler içinde patladı. *İşte bu!* Barutun metalik kokusu havayı yakıyordu. Birkaç metre ötede, Priest bir silahın tüten bronz burnunun arkasından gözüme çarptı. Elinde yanan bir fitil vardı ve bana o çapkın gülümsemelerinden birini fırlattı.

Kalp. Çok yakışıklı bir adam.

Boğucu dumanın içinde sııttım. "Jobah, getir onu! Zor

Sancak tarafına! Onu olabildiğince sıkı tutun."

Dümencim homurdandı ve yekeye doğru gerildi, tüm gücünü kolu çevirmeye harcadı.

"D'Arcy ve Saunders!" Döndüm ve çarşafıya doğru uçarken bağırıp çağıran korsanları taradım. "Kıçınızı kaldırıp dümene geçin ve Jobah'a dümende yardım edin. Şimdi canlanın, beyler! Ağırlığınızı verin. O gemiye buradan binemeyiz!"

Üst güverteden hızla geçip sancak tarafındaki borda iskelesine atladım ve *Jade* sert bir dönüş yapıp düşmana doğru ilerlerken bağırarak emirler yağdırdım. Yön değişikliği bizi sadece düşman gemisine yaklaştırmakla kalmadı. Aynı zamanda en ağır, çift atışlı silahlarımızı köle tüccarlarının üzerine çevirdi.

"Top mürettebatı sancak tarafına! Bataryaları hazırlayın!" Küpeştenin üzerinde döndüm ve kıça doğru koştum.

Ve durdum, bileğime demir bir yumruk dolandı.

Ashley bana baktı, iki eli de botumun üzerinde pranga gibi kenetlenmişti. Yetenekli eller. Güçlü ve erkeksi. Bana dokunma şeklini, bana bakışını seviyordum.

O parlayan mavi gözlerin ardındaki hesaplama benim ve bu gemideki herkesin kaderini elinde tutuyordu.

Ne de olsa bu onun fikriydi.

Köle ticareti yollarını kuşatma önerisi *Jade'in* mürettebatından oybirliğiyle gelen "*Evet*" sesleriyle karşılanmıştı. Adamlar, Jobah'ı köleleştiren gemiye yanlışlıkla baskın düzenlediğimiz günden beri bu davaya bağlıydılar.

Ama biz sadece bir mürettebattık. Bütün bir ada ve onu çevreleyen gemilerle savaşmak imkânsız bir girişimdi.

Ashley'e kadar.

Bir komodor olarak savaş zamanı donanma tecrübesiyle, kendimizi öldürtmeden düşmanı nasıl yaralayacağımızı biliyordu. Köle ithalatını durduramazdık ama onun derin bilgisiyle birkaç kişiden fazlasını kurtarabilirdik.

Son altı ayımızı buna hazırlanarak, daha fazla silah, *daha büyük* silahlar toplayarak, sert denizcileri işe alarak, köle gemilerinin rotalarını keşfederek ve Aziz Christopher'ın köle tüccarlarına karşı taktikler ve manevralar planlayarak geçirmiştik. Mürettebata ben komuta ediyordum ama tüm çabayı Ashley yönetiyordu.

"İn oradan aşağı," diye emretti o buyurgan ses tonuyla ve bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Kalbim senin dengede durma hareketine bir saniye daha dayanamaz."

"Ama boğulan kadınları kurtarmakta çok iyisiniz lordum." Bir dirseğimi bir örtüye doladım, boştaki bacağımı küpeştenin ötesine attım ve dalgaların üzerine doğru eğildim. "O güzel ağzını benimkinin üzerine koyup

Hava mı?"

"Memnuniyetle. Oradan indikten *sonra*."

Kanım mırıldandı ama öpücük beklemek zorunda kalacaktı. Jade keskin dönüşünü tamamlıyordu.

"Hazır ol, Chops!" Güverteye sıçradım ve Priest'in arkasında durarak baş taraftaki silah ekibine doğru koştum. "Silahları doldurun ve dışarı çıkın!"

Alt silah güvertesinde Chops kükredi, "Silah mürettebatı hazır!"

Priest üst güvertedeki ölümcül silahlar arasında hızla ilerliyordu. Gömleksiz sırtı, on sekiz kiloluk mermileri bronzlaşmış uzun burunlara doğru savururken esniyor ve terden parlıyordu.

Köle gemisi doğrudan *Jade'in* sancak tarafındaydı ve en ağır silahlarımızın görüş alanındaydı. Ama aynı zamanda onların menzilinideydik. Camdan, ellerinde güherçileye batırılmış fitiller tutan düşman topçularını gördüm, fitiller kıpkırmızı parlıyordu. Diğerleri de silahlar ateşlendiğinde yeniden doldurmaya hazır bir şekilde fitil, saçma ve barutla bekliyordu.

Ciğerlerimi havayla doldurup "Ateş!" diye bağırdığımda midem sertleşti.

Her iki gemi de aynı anda ateş açtı. Top atışları gökyüzünü dumanla kararttı ve *Jade'in* ön yelkenlerini yırttı.

"Vurulduk!" Reynolds arkamda bir yerden çığlık attı. "Lanet olsun, Kaptan! Baş üst yelkeni kaybettik-"

"Jobah!" Nabzım damarlarımda hızla atmaya başladı. "Onu sancak tarafına doğru biraz daha yatırın. Priest, mizana direğine bir atış yap."

Duman dağılana kadar köle gemisi renklerini belli etmezse, zincirleme atışla yüklenir ve armasını indirirdik. Zorluk, yük ambarına ya da içinde zincirlenmiş kölelere zarar vermemekte yatıyordu. Gemi boş olsaydı, onu bir saat önce batırmış olurduk.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" Kadifemsi çelik ses omurgamı okşadı.

Döndüm ve parıldayan mavi gözlere baktım. "Elbette, Lord Cutler."

"Rüzgâr yönünde manevra yapın ve hava göstergesini tutun. Rüzgârla birlikte agresif bir şekilde yaklaşsanız, armayı **ç ı k a r ı r k e n** onları dumanla kör edersiniz."

İspanyollara karşı yaptığı savaşlarda kullandığı bir taktiğin avantajlarını ve risklerini hızlıca açıkladı.

Zihnim bunun mükemmelliği karşısında sarsıldı. "Üstün bir doğal zihinsel yeteneğiniz var lordum."

"Teşekkür ederim, Kaptan."

"Manevranın ayrıntılarını Jobah'a iletir misin lütfen? Ve daha sonra sana düzgün bir şekilde teşekkür etmemi hatırlat. Ağzımla. Dizlerimin üzerindeyken."

"Memnuniyetle." Bakışları yanarak korsenin içindeki göğüslerimin keskin yükselişine daldı.

Döndük ve mürettebatı saldırımıza hazırlamak için yollarımızı ayırdık.

Savaş hızlı ve kusursuz bir şekilde geçti. Köle gemisi yoğun bir duman dalgasına kapılmıştı, brandası alevler içindeydi ve topçuları *Jade'in* yaklaşmasını engelleyemeyecek kadar kördü.

Gemiye çıkma niyetiyle kırmızı bayrağımızı çektiğimde, mürettebatım çoktan kancaları fırlatıp düşman gemisine saldırmaya başlamıştı. Kendimi kalabalığın arasına attım, yanımda Priest ve Ashley vardı, mızraklarımızı kaldırmıştık.

Köle tüccarları kılıçlarıyla direndi ve çelikten bir çarpışmayla üzerimize geldiler. Güverte çizmelerin darbeleri altında titredi ve savaşın kokusu beni sardı. Barut, kan, ter, ölüm. Bana bir amaç duygusu aşıladı.

Kılıcımın her darbesiyle kalbimi çıplak bıraktım. Aldığım her iğrenç canla, doyduğumu hissettim.

Ben bir korsan kaptanıydım, denizlerin asi kraliçesiydim, toplumun uygunluklarına ve insanların baskıcı yasalarına karşı savaşıyordum.

Keserek ve iterek yoluma çıkan her köle tüccarını parçaladım. Priest ve Ashley etrafımda koruyucu bir çember oluşturdular. Bunun için onları suçlayamazdım. Ben de onları koruyordum.

Sonunda düşmanlarımızın acı dolu çığlıkları sustu. Mürettebatım ölü bedenlerin arasında duruyordu, göğüsleri kabarmış ve bıçaklarından kan damlıyordu. Cesetlere baktım ama tanıdık yüzler bulamadım.

"Hepimiz hesaba katıldık mı?" Belimden eğildim, nefes almaya çalışıyordum. "Evet, Kaptan." Jobah hançerini pantolonuna sildi.

"Ambara, o zaman! Şu adamları demirlerden çıkarın! Acele edin!"

Sanki onları sihirli bir şekilde hissedebiliyormuşum gibi, bakışlarım sancak tarafına kaydı. Priest ve Ashley küpeşteye yaslanmış, beni izliyorlardı. İkisi de gömleklerini kesiklere ve çürüklere değişmişti. İs ve terin altında kusursuzca bilenmiş ka s l a r katman katman duruyordu.

Savaş onlara iyi göründü. İyiden de öte.

Onlara doğru yürüdüm, cesetlerin arasından yolumu seçtim ve düşen bir yelkenin alçaktan yanan ateşinden kaçtım. Önce Priest'e ulaştım, bıyıklı yüzünü kendime çektim ve yakınlığına ihtiyaç duyarak onu ağılıkla öptüm. İkisine de ihtiyacım vardı, nefeslerini, yaşam kanıtlarını dilimin üzerinde tatmaya ihtiyacım vardı.

Elim yanımda Ashley'inkini buldu ve bizi kendine çekti. Bir eli benim saçlarımda, diğeri Priest'in boynundayken, bizi birbiri ardına, derinden, açıkça, utanmadan ve çekinmeden öptü.

Onları *daha çok* sevdim çünkü birbirlerini seviyorlardı. Sahip olduğumuz şey nadirdi. Biz sihirliydik. Kimse bunu anlayamazdı ve hiçbir şey ona dokunamazdı. Onu koruyacaktım.

hayatımla.

Sonunda öpücükler huzurlu gülümsemelere dönüştü ve baş tarafa dönerek uzaktaki Aziz Christopher kıyı şeridine baktık.

Şeker kamışları kumun ötesinde iç kısımlara doğru uzanıyordu ve bu tarlaların arasında bedenlerini iliklerine kadar çalıştıran köle erkekler ve kadınlar vardı.

"Onları serbest bırakacağız." Ashley beni kendine çekti ve başımı öptü.

"Sana inanıyorum."

"Üçümüz birlikte durdurulamayız." Priest'in gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi.

"Biz mükemmel bir yıkım gücüyüz."

Daha fazla katılamazdım.

Aşk, hayatın rüzgârsız sakinliğinde değil, yıkımında galip geldi.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Priest ve Bennett'in nasıl tanıştıklarını okumak ister misiniz?

KING OF LIBERTINES adlı kısa öykülerine göz atın.

AVUSTRALYA antolojisiinde mevcut.

AVUSTRALYA

Çok satan ve ödüllü yazarlardan OTUZUN üzerinde orijinal, daha önce hiç görülmemiş öykü içeren bir romantizm antolojisi.

Her bir parça, Avustralya'daki itfaiyeciler ve vahşi yaşam yararına bu antoloji için yazılmıştır.

Sadece 4 Mayıs 2020'ye kadar kullanılabilir

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Telif gelirlerinin %100'ü Avustralya'daki yardım fonlarına bağışlanacaktır.

Dişlerinizi geçirebileceğiniz sürükleyici bir aşk hikayesi daha ister misiniz?

TANGLED LIES üçlemesi öfkeli, erotik, epik bir aşk üçgenidir. Seri tamamlanmıştır ve ONE IS A PROMISE (1. kitap) **ÜCRETSİZDİR.**

ONE IS A PROMISE kitabından bir alıntı bu kitabın sonunda yer almaktadır. Okumak için kaydırmaya devam edin veya ÜCRETSİZ indirmek için BURAYA

[TIKLAYIN.](#)

DAHA FAZLA BEDAVA KİTABIM VAR!

Seri setlerimin her birinin ilk kitapları ÜCRETSİZ.

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMI

GÜNAH İZLERİ (seri tamamlandı)

[Knotted](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTI-KAHRAMANLAR

TESLİM ET SERİSİ (her kitap farklı bir çift) T[eslim](#)

[Et](#)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM

EVE TRİLOGİSİ (seri tamamlandı)

[Havva'nın Kalbi](#)

Okur grubuma katılın, Read Between the Wines:

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Other Books

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM
KARIŞIK YALANLAR ÜÇLEMESİ

[Biri Sözdür-Ücretsiz İkisi](#)

[Yalandır](#)

[Üç Savaş Demektir](#)

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMİ

GÜNAH İZLERİ

[Düğümlü #1-](#)

Serbest [Tokalı #2](#)

[Çubuklu #3](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTİ KAHRAMANLAR

DELIVER SERİSİ

[Teslim Et \(#1\)-](#)

ÜCRETSİZ [Yok](#)

[Et \(#2\) Reddet \(#3\)](#)

[Harap Et \(#4\) Al](#)

[\(#5\) Manipüle Et](#)

[\(#6\) Zincirlerini](#)

[Çöz \(#7\)](#)

[Dominate \(#8\)](#)

[Complicate \(#9\)](#)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM

EVE'İN TRİLOGİSİ

Havva'nın Kalbi-

ÜCRETSİZ

Havva'nın Ölümü #1

Havva'nın Kanı #2

Havva'nın Şafağı #3

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN ROMANTİZMİ

Karanlık Notalar

ROCK-STAR KARANLIK ROMANTİZM

Yanığın Altında

ROMANTİK GERİLİM

Kirli Bağlar

EROTİK ROMANTİZM

Teşvik

BİRİ SÖZDÜR

ALINTI

"İşte geliyor." Virginia ciğer lekeli elini koluma doluyor ve buğulu gözlerini boş sokağa diyor. "Duydun mu?"

Tek duyduğum, yatağıma dönmeme söyleyen kuşların çok erken gelen cıvıltıları. "Mahallemize esrar getiriyor." Sarkık derisi boynu titriyor. "Biliyorum işte."

Sıkışmış dudaklarımın ardında bir gülümseme zorlanıyor. Yüz doksan yaşındaki komşum, pembe flamingoları ve yüksek sesli müzikleriyle taşınan Boşnaklardan şikayet etmediği zamanlarda, uyuşturucu faaliyeti iddiaları yüzünden endişeleniyor. Virginia'yı çok seviyorum ama aşırı hayal gücü korkunç derecede ayrımcı.

Son birkaç haftadır, çiçekli önlüğünü bizim bloktan geçen motosikletli dövmeli şeytanın üzerine geçirmiş durumda. İki adım önünü göremiyor ama kulakları bir yarasadan daha keskin. Ve onun geldiğini söylüyor.

Hafif bir sis uykulu yolu örtüyor. Bu mahalledeki dev meşe ağaçları ve şirin tuğla bungalovlar, sakinlerinin çoğu gibi 1920'lerden kalma. Yetmiş yaşın altındaki tek kişi ben olduğum için, bir sorun olduğunda hepsi bana geliyor. Geçen hafta bütün bir öğleden sonrayı Jackie'nin bodrumundan zavallı bir sincabı kovalayarak geçirdim. Sokağın karşısında yaşayan Vietnam gazisi Wilson'ın da her hafta televizyonunu programlamak için yardıma ihtiyacı oluyor.

Virginia'nın iddiasına göre, *Tanrı daha gün doğmadan güzel porselenlerini sallayan motosikletin sesini* hâlâ duymuyorum. Ayrıca, *ot içen kafirin* kaldırımdan indiğinde onu ezmeye çalıştığına yemin ediyor. Tabii ki, her sabah saat altıda beni onun kötü davranışlarından haberdar etmeyi seçiyor.

Erken kalkan biri olmadığımın, kapımı çalmasına son vermek için her şeyi yapmaya hazırım.

İşte buradayım. Elimde kahve, onsuz yapamıyorum. Ön bahçemde duruyorum, memelerimi donduracak kadar soğuk. Öldürmek için giyinmişim. Sarkık bir bluz ve arsız bir şortla nasıl sallanacağımı biliyorum.

Plan basit. Motorcuya el sallayıp tenimi göstereceğim. O da erkek olduğu için kenara çekecek. Dostça bir komşularıyla işeme muhabbeti yapacağız ve ben de hemen sıcak yatağıma döneceğim.

"Ben hallederim, Virginia." Kemikli dirseğini kavrayarak onu araba yolunun karşısına geçiriyorum.

Ev terlikleri kaldırımda ayaklarını sürüyerek sabrımı zorluyor. Onu yandaki evine girmeye ikna ettiğimde, kemiklerim öyle şiddetli titriyor ki

Canım yanıyor. Bacak ısıtıcılarını giymek için evime geri dönmeyi düşünüyorum, ama uzakta bir motor gürliyor, belki iki...üç blok ötede.

Ellerimi sıcak kahve fincanının etrafında kıvrarak, soğuk çimenlerin arasından parmak uçlarımla geçip boş sokağın ortasına adım atıyorum. Gri gökyüzü sisi kışa özgü bir ışıltıya büründürüyor ve Eylül sonunda olması gerekenden daha soğuk hissettiriyor.

Motorun mırıltısı giderek yükselir ve birkaç titreşim nefesin ardından motosiklet, sokağın sonundaki sisin içinden siyah bir aygır gibi gürleyerek çıkar.

Kel, boz sakallı bir motorcu olmasının umuyorum. Hiç sevmediğim biriyle karşılaşmadım.

Bana doğru ilerliyor, canavar gibi bir motosikletin üzerine binmiş ve ihtiyatlı hız sınırını koruyor. Ağır botlar, solmuş kot pantolon ve siyah deri ceket görünüyor ama klişe burada bitiyor. Yarım kabuklu kaskın altında genç, temiz traşlı bir yüz ve kocaman kahverengi gözler var.

Yirmi adım öteden başımın belada olduğunu anlıyorum, çünkü bu adam muhteşem.

Bu onun gülümsemesi. İçten dışa doğru parlayan, yürek hoplatan, çok seksi, dünyayı değiştiren bir gülümseme. Yanaklarını kaldırıyor, tüm ifadesini aydınlatıyor ve lanet olsun ki kendi dudaklarımı çektiğini hissetmiyorum.

Yaklaşmasını yavaşlatıyor ve yanımdaki kaldırımda duruyor. Gözleri benimkilerde, motoru kapatıyor ve bir bacağını dışarı atarak motoru yıpranmış kot pantolonla sarılmış kaslı kalçaların arasında dengeliyor.

Ona doğru süzülüyorum ve onun bakışları da beni takip ediyor, sanki her ayrıntıyı özömsüyormuş gibi yüzümü izliyor. İkimiz de gülümsüyoruz, harika ve tuhaf bir tanışma anına kilitlenmişiz.

Gözlerimiz birbirinin üzerinde dans ediyor, selamlaşıyor, keşfediyor ve zamanın ve kelimelerin önemsiz olduğu sessiz bir hayranlık anında bağlantı kuruyor. Olasılıkların kreşendosunu duyuyorum, içimde cevap veren titreşimleri hissediyorum ve her şey... tıklıyor.

Gamzeleriyle tamamlanmış sırtışı, ben onu içime çektikçe inanılmaz derecede genişliyor. Altın rengi teni, yastık gibi dudakları, düz beyaz dişleri, kare çenesi - her simetrik özelliği erkeksi güzelliğin bir heykelini oluşturuyor. Mükemmellik için yontulmuş, kenarları asi ve ağzını açmadan çapkın, oh bebeğim, o hepsi ve dinamit üzerinde yanan bir fitil.

"Siyah ceket, boktan ayakkabılar ve solmuş kot pantolon bekliyordum." Vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yaklaştım. "Ama o gamzeler..."

"Eğer yanaklarımı çimdikler ve bana sevimli olduğumu söylersen, onları bir daha asla göremezsin." Gözlerinde eğlence parıldıyor, ama çakıllı sesinde başka bir şey var, karanlık ve günahkâr bir şey. "Tanrım, gülüşün çok güzel."

"Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim."

Bana gülümsemekten fazlasını veriyor. Bunu takip eden bakış, önceki ve sonraki

hayatımda sonra. Hava yok oluyor ve aramızdaki tek şey gelecek olanın beklentisi oluyor. O bir anlık zaman diliminde, bir bakış kadar akıl almaz bir şeyle beni sahipleniyor, bana sahip oluyor ve beni diğerleri için mahvediyor. Bu öyle tanımlayıcı bir bakış ki *benim, onun, bizim* ve *sonsuz* dek tırnak içine alınıyor.

Nabzım çarpıyor. Tenim karıncalanıyor ve bir arzu kokteyli kanımda dolaşp çoğalıyor. İşte bu, sonsuza dek hatırlayacağım askıya alınmış an. Nihai mutluluğumu ya da ölümümü belirleyecek olan an. Kim olduğumu ve ne istediğimi ortaya çıkaran zirve noktası.

Yarım kaskının çene kayışını serbest bırakıyor ve boynuna doğru sallanmasına izin veriyor. "Titriyorsun."

Öyle miyim? Şaşkınlığımı üzerimden atıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüyorum. "Evli misin?" "Evleneceğim." Deri kollu ön kolunu benzin deposuna dayayarak eğiliyor.

"Bu gece saat beş senin için uygun mu?"

Kahvemi yudumluyorum ve mırıldanıyorum. "Bu bir teklif mi?"

"Bu kesin bir sonuç." Eldivenli eliyle çenesini ovuşturuyor. "Nasıl görüneceğini hep merak etmişimdir."

"Neye *benzeyeceğimi* merak ettin mi?"

"Benim sonsuzluğum."

Onun tepkisi beynimde kıkırdayan kimyasalları tetikliyor ama ben yirmi dört yaşında bir kadın gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

"Samimi misin yoksa benimle dalga mı geçiyorsun anlayamıyorum." Keşke kahve etkisini gösterse de devam edebilsem. "Akıl hastasına doğru eğiliyorum. Hastaneden bisikletinle mi kaçtın?"

"Akıl hastası mı? Sokakta dikilen, kıcı donan ve beni bekliyormuş gibi gülümseyen sensin."

"Ben de seni bekliyordum."

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, bakışları ağızımın üzerinde sabitlenmiş.

Ayak parmaklarımda üzerinde zıplayarak buz tutmuş kaslarıma biraz kan gitmesini sağlamaya çalışıyorum. "Konuşmamız gerek."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Bu doğru mu?"

"Evet." Omuzlarımı geriye atıyorum. "Aşağı inmek üzere." "Sabırsızlanıyorum." Sırıttırıyor.

"Tut şunu." Kupayı ona uzattım ve motosiklet ceketinin yakalarına uzandım.

Kahveyi dudaklarına götürüyor, ben ağır fermuarı indirip altındaki siyah tişörtü ortaya çıkarırken merakla beni izliyor.

Boynunun yan tarafında yılan gibi kıvrılan mürekkep dalları, geniş göğsü boyunca uzanan pamuğun altında kayboluyor. Parmaklarım göğüs kaslarının oyulmuş çıkıntılarını hissetmek için kaşınıyor, ben de buna teslim olup avuç içimi çimentoya bastırıyorum

gövdесinin duvarında ve karın kaslarının dalgalanan bölgesinde kayıyor.

Omuzları geniş, beli dar, deri, kot ve sıcakla sarılmış testosteronla beslenen kaslara sahip. Kesinlikle ona doğru kıvrılacağım. Sıcaklık için tabii ki. Hormonlarımın etkisi altında olduğum için değil.

"Çok iyi kahve yapıyorsun." Bir yudum daha alıyor, gözleri elimin hareketini takip ederken kenarından gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Bir bacağımı bisikletin üzerinden geçiriyorum, geniş kalçalarının üzerine kayıyorum ve göğüs göğüse kucağına oturuyorum. Aman Tanrım, çok büyük... her yeri.

Cesaretimden çekinmiyor ve bunun yerine ağır ceketini sırtıma sarabilmek için bir elindeki bardağı dengeliyor. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi." Gömleğinden yayılan sıcaklığa bakıp iç geçiriyorum ve pazularını kavrayıp bacaklarımı beline dolayarak kendimi evimde hissediyorum.

Bu pozisyonda, göğüslerimiz birbirine yapışık, kasıklarımız aynı hizada ve onun çelik gibi sert kalçaları altımda esneyerek sevişebiliriz. Sadece kendini çekmesi ve kalçalarını itmesi gerekiyor. Ona olan açlığım bacaklarımın arasında sıcak ve pervasızca nabız gibi atıyor. Yeni tanıştığım birine karşı böylesine tuhaf bir tepki veriyorum ama yine de inanılmaz derecede *doğru* geliyor.

Beni ceketin içinde sıkıca kendine doğru çekiyor ve burnunu saçlarımda gezdiriyor. "Böyle mi olacak?"

"Yapmamız gereken konuşmayı nasıl yapacağınıza bağlı."

"Pekâlâ." Kıkırdıyor ve sesi içimde titreşiyor. "Devam et o zaman."

Başımı arkaya eğip kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Mahallemde uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını duydum."

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktayken bakışları yukarı kayıyor ve çevredeki evleri gözden geçiriyor. "Örgü çevrelerindeki söylenti bu mu?"

Hiç şüphe yok ki komşularım yürüteçlerinin üzerine eğilmiş ve gözlerini kısarak pencerelerinden dışarı bakıyorlar. Ama hiçbirisi şu anda içinde bulunduğum insan ve deri kozasını görece kadar görme yetisine sahip değil.

"Örgü iğnesi olan endişeli bir vatandaşı asla hafife almayın." Göz kırıyorum.

Fincanı geri deviriyor, içerken boğazı çalışıyor. Derin bir yutkunuş, zıplayan adem elması ve gergin kasların üzerindeki gergin bronzlaşmış et; hepsi çok büyüleyici. Neden bir erkeğin boynu beni büyülüyor? Koklamak istiyorum. Yalamak. Bıyıklarla işaretleme.

Kahveyi bana geri verirken, fermuarlı kapakları omuzlarımdan etrafına daha sıkı geriyor. Bu ceketin içinde ikimiz için de yeterince yer yok ama eldivenli elleri belimin çıplak derisi üzerinde gezinerek ısı kaybını en aza indiriyor.

"Endişeli vatandaşlarınıza söyleyin," diyor, "benim evimi arayabilirler."

kişi istedikleri zaman."

Onun her şeyini arayan tek kişi ben olacağım. "Sana yaklaşmayacaklar. Yaşlı insanları ezme alışkanlığınızla ilgili bir şey." "Yaşlı kadın neden yolun karşısına geçti?"

Sorunun saçmalığı karşısında irkilerek gülüyorum. "Diğer tarafa geçmek için mi?" "Öyle düşünülebilir. Ama söz konusu yaşlı kadın beni yenmek için caddeyi geçti.

yanından geçerken elinde rulo yapılmış bir gazete vardı. Şanslıydı ki ninja reflekslerim vardı ve çarpışmayı önledim."

Eesh. Virginia'ya benziyor. Tam bir bok karıştırıcı, bu yüzden şikayetlerini ciddiye almıyorum. Ama bir daha uyumak istersem, sabahın altısında gittiği yere yeni bir rota bulması gerekiyor.

"Nerede yaşıyorsun?" Saçlarını görmek için can atarak yarım kaskın dudağına uzanıyorum.

"Lemona'da birkaç blok ötede bir ev kiraliyorum." Arkasından başını salladı ve bakışlarını havada asılı duran elime doğru kaldırdı. "Devam et. Çıkar onu."

Kaskı çıkarıyorum ve ten rengine çalan saç modeline gözlerimi dikiyorum. Yanlardan kesilmiş, neredeyse askeri bir kesim olabilir, ancak tepedeki kalın kahverengi teller, uzamasına izin verirse saçlarının dalgalı olacağını düşündürecek kadar uzun.

"Denizci görünümü mü istiyorsun?" Kaskı ve kupayı aramızda dolaştırırken, elimi kulağının üstündeki yumuşak kesilmiş saçlarında gezdiriyorum.

Göz kapakları ağırlaşıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. "Onun gibi bir şey." Bu asker olduğu anlamına mı geliyor?

Kaskı tekrar kafasına yerleştiriyorum, kayışları yontulmuş çene çizgisine göre düzeltiyorum. "Her sabah nereye gidiyorsun?"

"İş." Çenesini **a r k a m d a k i** şehre doğru çeviriyor. "Şehir merkezi."

Louis'de büyük bir askeri üs yok ama yine de sordum. "Silahlı kuvvetler mi?"

"İstihbarat dışı bir kurum. Sıkıcı devlet çalışanı." Bunu

hayal etmekte zorlanıyorum. "Masa başı işi mi?"

"Bazen."

"Ve daha hızlı olduğu için bu mahalleden mi geçiyorsun?" "Evet."

Gözleri üzerimde, delici bir bakışla beni inceliyor.

"Mackenzie'ye atlarsanız, sürüşünüze otuz saniye falan ekleyebilir. Orası ana cadde, yani sessiz küçük mahalleleri karıştırmazsınız ve daha da önemlisi, uyuyabilirim. Bunu yapmak ister misin?"

"Sadece sen evet dersen." Gamzeleri

derinleşiyor. "Neye evet dersem?"

"Ben ne istersem." Huysuz ve kalın, sesi pinging akımlarını elektriklendiriyor

Aramızda.

"Kulağa tehlikeli geliyor." *Ve muhteşem bir yaramazlık.* "Bir randevuyla başlamaya ne dersin?"

"Buna ne istersen diyebiliriz." Beni kollarındaki çemberin içine çekiyor, kahve fincanını aramızda eziyor.

"Benimle çıkmadan önce bilmen gereken on bir şey var," diyorum.

"On bir mi?"

"Daha fazla değil. Daha azı yok." Bu boku giderken uyduruyorum.

Gözlerinde parıldayan zevkle gülüyor. "Tamam, onları üzerime koy."

Sanki uzun bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alıyorum. Onunla oynuyorum. Dürüst olmak gerekirse onu oy alıyorum. Acelesi varmış gibi görünmüyor ve açıkta kalan bacaklarımdan süzülen soğuğa rağmen gitmesini istemiyorum.

"Kendimi kontrol etmeden bir aynanın önünden geçemiyorum,"

diyorum. "Senin kadar güzel-"

"Kibir değil." Yine de bu iltifat beni gülümsetti. "Bu bir profesyonel gelişim meselesi. Dansçılar kendi yansımalarını izleyerek yaşar, nefes alır ve gelişirler."

"Ah." Beline dolanan kalçalarıma bakıyor. "Bu neden bu kadar fit olduğunu açıklıyor."

"Her gün, bütün gün kardiyo." Ilık kahvem son yudumunu da bitirdim. "Senin sıran."

"Katıldığının farkında değildim."

"Bana bilmem gereken on bir şeyi söyle. Önce en skandal olanlardan başlamaktan çekinmeyin."

Gülümsemesi bulaşıcıdır. "Büyük bir iştahım var. Yemek ve diğer şeyler için."

"Yaşamak için egzersiz yapıyorum, bu da her zaman aç olduğum anlamına geliyor. Yemek ve diğer şeyler için. şeyler."

İnliyor. "Artık o randevuya başlamaya hazırım."

"Gerisini duymadın." Başımı eğiyorum. "Bilmen gereken bir sonraki şey, var olan tek film türünün *Dirty Dancing* olduğudur."

"Bu bir tür değil."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Tamam, anladım" diyor. "Film gecesinde ne izleyeceğimiz konusunda tartışma olmayacak."

"*Dancing with the Stars* ya da *So You Think You Can Dance* olmadığı sürece. Onlar önceliklidir."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Siz benim ulaşım tarzımla yaşayabiliyorsanız, ben de bununla yaşayabilirim."

Bindiğimiz Harley'in seksi hatlarına bakmak için boynumu eğiyorum.

"Ya kar yağıyorsa?"

"Yatakta kalırız."

Vay canına. Sırıtişımı göğsüne bastırıyorum. O kadar sert ve uzun süredir gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor. Bir yabancıyla beklenmedik bir anın bu kadar hoş olabileceğini kim bilebilirdi? Bu duyguyu yanmaz bir kutuya doldurup yastığımın altında saklamak istiyorum.

"Bana bir tane daha ver," diyor.

"Dans etme eğilimim var." Kucağında kıpırdanıyorum. "Her yerde. Her zaman. Süpermarkette, barda, tuvalette, spontane dans etme fırsatı varsa, hazırlıklı olsan iyi edersin."

"Bunu görmeliyim." Eldivenli başparmağı omurgam boyunca derimi okşuyor ve beni ürpertiyor. "İyi bir dansçı olmadığımı bilmelisin."

"Bu *benim* işim. Ritmin olduğu ve kendini serbest bırakmaktan korkmadığın sürece gayet iyi anlaşıcağız." Çenemi yukarı kaldırıyorum ve onun sıcak kahverengi bakışlarına gömülüyorum. "Bir sürü güzellik ürünüm ve kıyafetim var. Boş odamdan ayrılamadığım dans kostümleri, her renk ve tarzda çoraplar, boncuklu sütyenler, çift taraflı bantlar, takma kirpikler, dans ayakkabıları... Anladınız siz onu. Giyinmek benim işim, bu yüzden yatıya kalmalarınız için bir çekmecedan vazgeçmemi beklemeyin, çünkü böyle bir şey olmayacak."

Dudakları neşe ve dalgınlık arasında gidip geliyor. "Ben iç çamaşırı giymem."

Oh, Yüce İsa. Parmağımı kotunun arkasına daldırısam, doğrudan çatalına mı kayardım? Dışa dönüklüğün aşırı tarafında olabilirim ama Popo dekoltesiyle oynamadan önce randevumuzu beklemeliyiz. "Ben paylaşmam," diye fısıldıyor.

"Ben aldatmam," diye fısıldıyorum. "Ama benim işimde kıskanç mağara adamlarına yer yok. Erkeklerle dans ederim. Erkeklerin yanında açık saçık giyinirim. Erkeklerle dolu odalarda kıcımı sallarım. Başa çıkabilir misin?"

İnliyor ve yanağını yanağıma dayıyor. "Ben hallederim."

İleri geri sohbetimize devam ediyoruz ve kendimiz hakkında kaç şey paylaştığımızın sayısını unutuyorum. O, değişken bir asabi, bir işkolik ve tirbuşon gerektiren alkollü içeceklere karşı olduğunu itiraf ederken, ben esnemeye, vücut masajlarına ve Beyoncé ile ilgili her şeye olan sevgimi ifade ediyorum.

"Tirbuşonlara gelince," diyorum, "gece geç saatlerde bir kadeh şarap içmeyi severim, ama vidalı kapaklı, ekonomik sürahilerden yanayım."

"Çok tatlısın."

"Gamzelerin de öyle."

İç çekiyor ve yanaklarındaki seksi çukurlar kayboluyor. "İşe gitmem gerekiyor."

Hoşuma gitmiyordu ama geleceğini biliyordum. Bacaklarımı onun belinden çözdüm,

Soğuğa göğüs germeye hazırlanıyorum.

"Kalmamı iste." Çenemin altındaki bir parmak eklemine dokunuyor.

Çok cazip ama işlem yapmam gerek. Tek başıma. Daha önce hiç bir yabancının kucasına tırmanıp deli gibi flört etmemiştim. Duyguların ve akıl sağlığının analiz edilmesini gerektiriyor. Belki biraz da meditasyon.

Eğiliyorum ve ağzımı onunkinden bir öpücük uzakta gezdiriyorum. "Beklenti," diye fısıldıyorum, "zevki artırır."

Tüm vücudu bana karşı sertleşiyor ama dudaklarımız arasındaki boşluğu kapatmıyor. "Aynı şeyin bela için de geçerli olduğunu duydum."

Sorun zevki arttırır mı? Onunla buna inanıyorum. "Sen bela mısın?"

"Kesinlikle."

"O zaman bu gece geri gel."

Geri çekiliyorum ve onun ağzı benimkini kovalıyor.

"Bu gece." Elimi göğsüne koyarak ilerlemesini durdurdum.

Bisikletten inip ön bahçemde geriye doğru yürürken soğuk hava içeri süzülüyor.

"Bu gece," diyor bakışlarımı tutarak.

Geri çekilmemi sürdürmek neredeyse acı verici ama onu tekrar göreceğim için umutluyum. Bir gülümseme ve bir isim arasında bir yerde, koyu kahverengi gözler ve baştan çıkarıcı gamzelerle dolu bir gelecek hayal etmeme izin veriyorum.

Ön kapıya doğru uzanırken arkamdan seslendi, "Bayan Hartman."

Hartman mı? Bu onun soyadı olmalı.

"Evet, Bay Hartman?" Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bütün gün dikkatimi dağıtacak düşüncelere eşlik edecek bir ilk isme ihtiyacım var." "Danni." Ön kapıyı açtım ve kapı çerçevesine yaslandım. "Senin adın?"

"Cole." Kaskının kayışını çenesinin altından geçiriyor.

"Bu gece görüşürüz, Cole Hartman."

Motosiklet titreşimli bir hırıltıyla tekliyor ve ben içeri girip kapıyı kapatana kadar gülümseyerek beni izliyor.

A l n ı m ı tahtaya dayayıp Cole Hartman'la tanışmamın her saniyesini tekrar ediyorum.

Ve sırtıyorum.

O an sona erdi ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

ONE IS A PROMISE için övgüler:

"VAY CANINA, tek söyleyebileceğim seçim yapamadığım! Sürprizler gelmeye devam etti, tutku

Akıcı, şehvet u y a n d ır ı c ı, hepsi muhteşem bir yazım ve sevdiğim bir kadın kahramanla sunuluyor! 5 yıldız." ~ New York Times Çok Satan Yazarı, Pepper Winters

"Güzel yazılmış, bazen cesur ve erotizmin ötesinde olan Bir Vaattir, son sayfayı okuduktan uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak bir hikâye. Godwin'in zarif düzyazısı, özellikle canlı bir şey yapmak için mecazın ötesine geçiyor." ~ Çok satan yazar Celia Aaron

ONE IS A PROMISE tamamlanmış üçlemenin ilk kitabıdır.
ÜCRETSİZ indirmek için [BURAYA TIKLAYIN.](#)

Other Books

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM
KARIŞIK YALANLAR ÜÇLEMESİ

[Biri Sözdür-Ücretsiz İkisi](#)

[Yalandır](#)

[Üç Savaş Demektir](#)

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMİ

GÜNAH İZLERİ

[Düğümlü #1-](#)

Serbest [Tokalı #2](#)

[Çubuklu #3](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTİ KAHRAMANLAR

DELIVER SERİSİ

[Teslim Et \(#1\)-](#)

ÜCRETSİZ [Yok](#)

[Et \(#2\) Reddet \(#3\)](#)

[Harap Et \(#4\) Al](#)

[\(#5\) Manipüle Et](#)

[\(#6\) Zincirlerini](#)

[Çöz \(#7\)](#)

[Dominate \(#8\)](#)

[Complicate \(#9\)](#)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM

EVE'İN TRİLOGİSİ

Havva'nın Kalbi-

ÜCRETSİZ

Havva'nın Ölümü #1

Havva'nın Kanı #2

Havva'nın Şafağı #3

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN ROMANTİZMİ

Karanlık Notalar

ROCK-STAR KARANLIK ROMANTİZM

Yanığın Altında

ROMANTİK GERİLİM

Kirli Bağlar

EROTİK ROMANS

Teşvik

About the Author

New York Times ve USA Today Çoksatın yazarı Pam Godwin, kocası, iki çocuğu ve ağzı bozuk bir papağanıyla Orta Batı'da yaşıyor. Kaçtığında beş kıtada on dört ülke gezmiş,  niversiteye gitmiş ve en sevdiği rock grubunun vokalistiyle evlenmiştir.

Java, tütün ve karanlık aşk romanları en sevdiği dşknlkleridir ve uyumaktan, et yemekten ve göz kırpan bebeklerden nefret etmesinden daha sağlıksız olarak kabul edilebilir.

E-POSTA: pamgodwinauthor@gmail.com

[Web sitesi](#) - [Bookbub](#) - [Goodreads](#)

[Facebook](#) - [Twitter](#)

[Pinterest](#) - [Instagram](#) - [Books2Read](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.